WT2002 → projekt WT2026

Pełny stan starych WT na 19 września 2026 r. Projekt z 6 sierpnia 2026 r. • 395 paragrafów • 13 załączników

Tekst WT2002 zawiera już wcześniejsze nowelizacje. Zaznaczenia odnoszą go do wskazanej wersji projektu. Opracowanie nie jest urzędowym tekstem jednolitym ani tekstem uchwalonego nowego rozporządzenia.

Inne brzmienie

Żółte fragmenty starego tekstu mają inne brzmienie lub układ w powiązanych przepisach projektu.

Brak odpowiednika

Czerwony oznacza brak samodzielnego odpowiednika w WT2002 / projekcie. Nie dowodzi zniesienia obowiązku z innych przepisów.

Nowy tekst projektu

Zielone fragmenty pełnego projektu są dodane lub przeredagowane względem przyporządkowanej starej regulacji.

Jak korzystać: otwórz interesujący § WT2002, przeczytaj komentarz po prawej i kliknij odsyłacz do pełnego § projektu. Zakładki PDF prowadzą do każdego paragrafu i wszystkich załączników.

Zasady dalszego stosowania WT2002 | Tekst WT2002 z zaznaczeniami | Załączniki — mapa | Porównanie norm | Pełny projekt

Oświadczenie inwestora oraz właściwy tekst WT2002

Właściwa data bazy: do 19 września 2026 r.

Art. 102a Prawa budowlanego odnosi się do przepisów wydanych na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1, obowiązujących do 19 września 2026 r. Okres wskazany w art. 102a–102c wynosi 18 miesięcy od 20 września 2026 r.

W trybie art. 102a: oświadczenie trzeba złożyć organowi

Przepis dotyczy PZT/PAB do wniosku o pozwolenie na budowę, wniosku o odrębne zatwierdzenie PZT/PAB lub zgłoszenia budowy — po złożeniu organowi prowadzącemu postępowanie oświadczenia inwestora o stosowaniu dotychczasowych przepisów. Sam podpis na dokumencie nie zastępuje jego złożenia.

Projekt techniczny i całe zamierzenie

Po złożeniu oświadczenia projekt techniczny również sporządza się według starego stanu. Przepis obejmuje wskazane dokumenty legalizacyjne i obowiązek z art. 51 ust. 1 pkt 3; stara podstawa znajduje zastosowanie do decyzji dotyczących całego zamierzenia.

Art. 102b i 102c mają odrębny zakres

Art. 102b dotyczy budowy z art. 29 ust. 2 i robót z art. 29 ust. 4; art. 102c — utrzymywania i użytkowania budynków mieszkalnych. Nie dopisano do tych przepisów warunku oświadczenia z art. 102a.

Pełny tekst ustawy — Dz.U. 2026 poz. 1161

Jak ujednolicono starą bazę

Punkt wyjścia: tekst jednolity Dz.U. 2022 poz. 1225. Włączono do treści zmiany z Dz.U. 2023 poz. 2442 oraz Dz.U. 2024 poz. 474 i 726, w tym zaktualizowany wykaz norm i załącznik 1a.

Akty zmieniające — pełne źródła

Historia wcześniejszych nowelizacji

Tekst jednolity z 2022 r. obejmuje nowelizacje opublikowane jako: 2003/270; 2004/1156; 2008/1238 i 1514; 2009/461; 2010/1597; 2012/1289; 2013/926; 2017/2285; 2020/1608 i 2351; 2022/248. Po nim uwzględniono trzy akty wymienione wyżej.

Dwie odrębne warstwy

Kolory pokazują propozycje projektu z 6.08.2026, a nie datę wejścia prawa w życie. § 395 projektu i daty w jego tabelach pozostają elementem projektu. Przepisy przejściowe wcześniejszych nowelizacji zachowano w źródłach; dla konkretnego zamierzenia mogą określać właściwą historyczną wersję.

Szybki przegląd — wartości zawsze czytaj z wyjątkami

Zakres	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026
Granica działki — budynek wielorodzinny >4 kondygnacje	Co do zasady 5 m do ściany	4 m do ściany; 5 m do krawędzi wskazanego otworu (§ 11)
Dojście do wejścia	1,5 m	1,8 m; warunkowo 1,2 m z mijankami (§ 14)
Parking osobowy >60 miejsc	20 m od chronionych okien; 16 m od granicy	Próg >10: 10 m i 6 m; reguły zgrupowania (§ 16)
Powierzchnia biologicznie czynna wskazanej działki	25%	30%; w śródmieściu 20%, z zastrzeżeniami planistycznymi (§ 32)
Publiczny plac >1000 m²	20% powierzchni biologicznie czynnej	35%, z zastrzeżeniami planistycznymi (§ 32)
Plac zabaw — zieleń / cień	30% zieleni; brak tego samego obowiązku cienia	20% zieleni i min. 20% cienia sezonowego (§ 33)
Plac zabaw na dachu	Do 5 m; 10 m od krawędzi; ogrodzenie 1,6 m	Do 12 m; 1,5 m od krawędzi; ogrodzenie 2,2 m (§ 33)
Windy — podstawowy próg	M.in. różnica poziomów posadzek ponad 9,5 m	Od 2 kondygnacji dla wskazanych funkcji; od 3 dla wielorodzinnych (§ 49)
Lokale mieszkalne dostępne	Brak analogicznego udziału procentowego	6% przy ponad 4 lokalach; zaokrąglenie w górę (§§ 91–92)
Zewnętrzna część pompy ciepła	Brak analogicznego samodzielnego minimum WT	Co najmniej 3 m od granicy (§ 138)
Fotowoltaika i BESS	Brak analogicznego szczegółowego pakietu WT	Odrębne rozdziały, m.in. balkonowe PV i BESS (§§ 303–319)
Ochrona cieplna / EP	Końcowe wartości U; EP m.in. 70/65/75	Zasadnicze U zachowane; kolejny etap EP 63/58/67 (§ 357, zał. 7)
Tabele palności materiałów	Załącznik 3	Podział na załączniki 9 i 10; tabele palności nadal obecne

Wartości są skrótem wybranych przypadków. Komentarze i pełne brzmienie przepisów wyjaśniają zakres, terminy oraz wyjątki. „Brak analogicznego przepisu WT” nie oznacza braku wymagań w całym systemie prawa.

13 załączników — następcy starych i nowe opracowania

Nr / źródło	Przedmiot	Odpowiednik w WT2002	Co porównać
1 →	Wykaz Polskich Norm	Załącznik 1 po zmianach z 2023 r.	Zmiany numerów, wydań i miejsc powołania. Pełna tabela oznaczeń obu wykazów znajduje się w opracowaniu. Wykaz nie jest pełnym tekstem norm PN.
2 →	Poziom terenu przy kondygnacji	§ 3 i § 8; brak osobnego załącznika	Nowy zestaw rysunków i sposób wyznaczania poziomu terenu. Czytać z § 8 projektu i nowymi definicjami.
3 →	Odległość budynku i elementów od granicy	Załącznik 1a z 2024 r. i § 12	Rozbudowany następca wcześniejszych rysunków. Projekt rozdziela pomiar do ściany od pomiaru do krawędzi okna, drzwi i elementu doświetlającego (§ 11).
4 →	Stanowiska postojowe i zgrupowania	§ 19; brak osobnego załącznika	Rysunki powiązane ze zmianą progów liczby miejsc oraz regułą zgrupowania (§ 16). Sam podział oznaczeniami na planie nie przesądza odrębności parkingów.
5 →	Miejsca gromadzenia odpadów	§§ 22–23; brak osobnego załącznika	Graficzne przedstawienie odległości z § 20. Podstawowe wartości 10 m i 3 m nie są w całości nowymi wymaganiami.
6 →	Studnia i źródła zanieczyszczeń	§ 31; brak osobnego załącznika	Schemat do § 25: m.in. zmiana 30 → 20 m dla wskazanego rozsączania po biologicznym oczyszczeniu i wyodrębnienie odległości od nawozów i kiszonek.
7 →	Izolacyjność cieplna i oszczędność energii	Załącznik 2	Zachowano zasadnicze końcowe wartości U; usunięto historyczne kolumny etapów. Rozwinięto zapisy izolacji instalacji i infiltracji powietrza. Dla połączenia okna z ościeżem projekt wskazuje 0,1 m³/(m·h·daPa^(2/3)); dla wskazanych okien 0,3. Zalecenia n50 pozostają zaleceniami.
8 →	Reakcja na ogień kabli	Brak równoważnych tabel w starych WT	Nowe tabele klas kabli elektrycznych i telekomunikacyjnych, odrębnie poza drogami i na drogach ewakuacyjnych. Należy czytać wszystkie przypisy i warunki dopuszczeń.
9 →	Rozprzestrzenianie ognia i dachy	Część załącznika 3	Przebudowa warunków NRO/SRO, ścian zewnętrznych, przewodów i izolacji oraz dachów. Nie odtworzono starej tabeli 3 w jej dotychczasowej postaci.
10 →	Określenia palności i klasy reakcji na ogień	Część załącznika 3, w tym tabele 1 i 2	W projekcie 2026 tabele znaczeń określeń palności są obecne w osobnym załączniku. Nie należy przenosić ze starszego porównania wniosku o usunięciu tych tabel.
11 →	Połączenie oddzielenia przeciwpożarowego z elewacją	§ 235; brak osobnego załącznika	Rysunki i wzory dla uskoków, załamań i wysunięć ściany, powiązane z § 246. Znaki nierówności oraz klasy elementów są częścią wymagań.
12 →	Punkty oczekiwania na ewakuację	Brak osobnego załącznika	Dwa przykłady punktu oczekiwania na klatce schodowej do § 252. Obrys punktu nie może zastępować wymaganej szerokości ewakuacji.
13 →	Pasy terenu i ściany innych budynków	§ 271 ust. 10–13; brak osobnego załącznika	Rysunki do § 283, opisujące pasy terenu i geometrię wzajemnego usytuowania ścian. Nie zastępują odrębnej kontroli odległości od granicy działki.

Nowe rozdziały, granice oznaczeń i komplet źródeł

Przepisy bez bezpośredniego odpowiednika w WT2002

§§ 91–92: lokale dostępne; § 138: pompa ciepła; § 236: pas międzykondygnacyjny; §§ 252–253 i 258: oczekiwanie i ewakuacja; § 293: pomieszczenia magazynowe w garażu; §§ 303–310: PV; §§ 311–319: BESS; § 358: energia słoneczna.

Lokale dostępne • Pompa ciepła • Ewakuacja • PV • BESS • Energia słoneczna

§§ 359–392: użytkowanie budynków mieszkalnych

Ta część projektu włącza i redaguje regulacje z odrębnego rozporządzenia z 16.08.1999 r. (Dz.U. poz. 836, zmiana 2009 poz. 1584). Nie oznaczono jej w całości jako nowych obowiązków tylko dlatego, że nie występowała w WT2002. Oba stare akty użytkowania dołączono jako kontekst źródłowy.

Dział XII projektu • Dotychczasowe przepisy użytkowania

Kolor pokazuje różnicę tekstową

Porównanie słowne działa na powiązanych tematycznie paragrafach. Wskazuje również redakcję, zmianę odesłania, podział i łączenie przepisów. Nie klasyfikuje automatycznie każdego zaznaczenia jako zaostrzenia, złagodzenia lub uchylenia obowiązku. Brak zaznaczenia nie zastępuje oceny całego odesłania do normy.

Co zawiera plik

345 jednostek starego tekstu (łącznie z dawniej uchylonymi), z włączonymi zmianami; 51 komentarzy tematycznych; mapę do 395 paragrafów projektu; porównanie wykazów norm; pełne stare załączniki po zmianach; cały 327-stronicowy projekt z 13 załącznikami; akty źródłowe.

Źródła urzędowe

Dz.U. 2022 poz. 1225
Metadane i historia zmian ELI
Notyfikacja TRIS 2026/0422/PL
Pełny projekt z 6.08.2026
Podstawa art. 102a–102c

Tabele i rysunki

Tabele starego tekstu zachowano przy paragrafach; stare załączniki 1a, 2 i 3 odwzorowano ze źródeł. Pełny projekt zachowuje oryginalny skład, wszystkie tabele, rysunki i przypisy. Oznaczenia są warstwą opracowania.

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

WT2002 • stan na 19.09.2026 • ujednolicenie redakcyjne

Dział I Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie ustala warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budynki i związane z nimi urządzenia, ich usytuowanie na działce budowlanej oraz zagospodarowanie działek przeznaczonych pod zabudowę, zapewniające spełnienie wymagań art. 5 i 6 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.

§ 2.

1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy projektowaniu, budowie i przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynków oraz budowli nadziemnych i podziemnych spełniających funkcje użytkowe budynków, a także do związanych z nimi urządzeń budowlanych, z zastrzeżeniem § 135 ust. 10 oraz § 207 ust. 2.

2. Przy nadbudowie, rozbudowie, przebudowie i zmianie sposobu użytkowania:

   1) budynków o powierzchni użytkowej nieprzekraczającej 1000 m^2,

   2) budynków o powierzchni użytkowej przekraczającej 1000 m^2, o których mowa w art. 5 ust. 7 pkt 1-4 i 6 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane

- wymagania, o których mowa w § 1, mogą być spełnione w sposób inny niż określony w rozporządzeniu, stosownie do wskazań ekspertyzy technicznej właściwej jednostki badawczo-rozwojowej albo rzeczoznawcy budowlanego oraz do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, uzgodnionych z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej lub państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym, odpowiednio do przedmiotu tej ekspertyzy.

3. (uchylony).

3a. Przy nadbudowie, rozbudowie, przebudowie i zmianie sposobu użytkowania budynków istniejących o powierzchni użytkowej przekraczającej 1000 m^2 wymagania, o których mowa w § 1, z wyłączeniem wymagań charakterystyki energetycznej, mogą być spełnione w sposób inny niż określony w rozporządzeniu, stosownie do wskazań, o których mowa w ust. 2, uzgodnionych z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej lub państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym, odpowiednio do przedmiotu tej ekspertyzy.

4. Dla budynków i terenów wpisanych do rejestru zabytków lub obszarów objętych ochroną konserwatorską na podstawie ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ekspertyza, o której mowa w ust. 2, podlega również uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

5. Przepisy rozporządzenia odnoszące się do budynku o określonym przeznaczeniu stosuje się także do każdej części budynku o tym przeznaczeniu.

6. (uchylony).

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

1) zabudowie śródmiejskiej - należy przez to rozumieć zgrupowanie intensywnej zabudowy na obszarze śródmieścia, określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;

1a) działce budowlanej - należy przez to rozumieć nieruchomość gruntową lub działkę gruntu, której wielkość, cechy geometryczne, dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenie w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych wynikające z rozporządzenia, odrębnych przepisów i aktów prawa miejscowego;

2) zabudowie jednorodzinnej - należy przez to rozumieć jeden budynek mieszkalny jednorodzinny lub zespół takich budynków, wraz z budynkami garażowymi i gospodarczymi;

3) zabudowie zagrodowej - należy przez to rozumieć w szczególności budynki mieszkalne, budynki gospodarcze lub inwentarskie w rodzinnych gospodarstwach rolnych, hodowlanych lub ogrodniczych oraz w gospodarstwach leśnych;

4) budynku mieszkalnym - należy przez to rozumieć:

   a) budynek mieszkalny wielorodzinny,

   b) budynek mieszkalny jednorodzinny;

1

Zakres przebudowy i rozwiązania zamienne

BYŁO: Stary § 2 zawiera tryb ekspertyz i uzgodnień oraz wyjątki dla istniejących budynków.
PROJEKT: Projekt wskazuje zakres części rozbudowywanej, nadbudowywanej, przebudowywanej lub objętej zmianą sposobu użytkowania. W ochronie pożarowej trzeba dodatkowo zastosować § 217 ust. 6–7 i § 218 ust. 2, odsyłający do rozwiązań zamiennych w ustawach.
ZNACZENIE: Nie traktować braku dawnego ustępu jako zniesienia wymagań lub procedur ustawowych.

Projekt § 2 • Projekt § 217 • Projekt § 218

Definicje i kwalifikacja kondygnacji

BYŁO: Definicje WT2002 obejmują m.in. antresolę, kondygnację, piwnicę i zabudowę śródmiejską.
PROJEKT: Antresola: limit 50% powierzchni użytkowej pomieszczenia lub lokalu i pomieszczenie higienicznosanitarne do 10 m². Przebudowano katalog pojęć; kondygnacja nadziemna odsyła do ustawy planistycznej, a pomiar terenu do załącznika nr 2.
ZNACZENIE: Zmiana definicji może zmienić wynik klasyfikacji mimo niezmienionej geometrii budynku.

Projekt § 3 • Projekt § 8

§ 1 → projekt § 1

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Rozporządzenie określa warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budynki i związane z nimi urządzenia budowlane oraz ich usytuowanie na działce budowlanej, a także warunki techniczne użytkowania budynków mieszkalnych.

§ 1 — pełny tekst

5) budynku zamieszkania zbiorowego - należy przez to rozumieć budynek przeznaczony do okresowego pobytu ludzi, w szczególności hotel, motel, pensjonat, dom wypoczynkowy, dom wycieczkowy, schronisko młodzieżowe, schronisko, internat, dom studencki, budynek koszarowy, budynek zakwaterowania na terenie zakładu karnego, aresztu śledczego, zakładu poprawczego, schroniska dla nieletnich, a także budynek do stałego pobytu ludzi, w szczególności dom dziecka, dom rencistów i dom zakonny;

6) budynku użyteczności publicznej - należy przez to rozumieć budynek przeznaczony na potrzeby administracji publicznej, wymiaru sprawiedliwości, kultury, kultu religijnego, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, opieki zdrowotnej, społecznej lub socjalnej, obsługi bankowej, handlu, gastronomii, usług, w tym usług pocztowych lub telekomunikacyjnych, turystyki, sportu, obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym, lotniczym, morskim lub wodnym śródlądowym, oraz inny budynek przeznaczony do wykonywania podobnych funkcji; za budynek użyteczności publicznej uznaje się także budynek biurowy lub socjalny;

7) budynku rekreacji indywidualnej - należy przez to rozumieć budynek przeznaczony do okresowego wypoczynku;

8) budynku gospodarczym - należy przez to rozumieć budynek przeznaczony do niezawodowego wykonywania prac warsztatowych oraz do przechowywania materiałów, narzędzi, sprzętu i płodów rolnych służących mieszkańcom budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku rekreacji indywidualnej, a także ich otoczenia, a w zabudowie zagrodowej przeznaczony również do przechowywania środków produkcji rolnej i sprzętu oraz płodów rolnych;

9) mieszkaniu - należy przez to rozumieć zespół pomieszczeń mieszkalnych i pomocniczych, mający odrębne wejście, wydzielony stałymi przegrodami budowlanymi, umożliwiający stały pobyt ludzi i prowadzenie samodzielnego gospodarstwa domowego;

10) pomieszczeniu mieszkalnym - należy przez to rozumieć pokoje w mieszkaniu, a także sypialnie i pomieszczenia do dziennego pobytu ludzi w budynku zamieszkania zbiorowego;

11) pomieszczeniu pomocniczym - należy przez to rozumieć pomieszczenie znajdujące się w obrębie mieszkania lub lokalu użytkowego służące do celów komunikacji wewnętrznej, higieniczno-sanitarnych, przygotowywania posiłków, z wyjątkiem kuchni zakładów żywienia zbiorowego, a także do przechowywania ubrań, przedmiotów oraz żywności;

12) pomieszczeniu technicznym - należy przez to rozumieć pomieszczenie przeznaczone dla urządzeń służących do funkcjonowania i obsługi technicznej budynku;

13) pomieszczeniu gospodarczym - należy przez to rozumieć pomieszczenie znajdujące się poza mieszkaniem lub lokalem użytkowym, służące do przechowywania przedmiotów lub produktów żywnościowych użytkowników budynku, materiałów lub sprzętu związanego z obsługą budynku, a także opału lub odpadów stałych;

14) lokalu użytkowym - należy przez to rozumieć jedno pomieszczenie lub zespół pomieszczeń, wydzielone stałymi przegrodami budowlanymi, niebędące mieszkaniem, pomieszczeniem technicznym albo pomieszczeniem gospodarczym;

15) poziomie terenu - należy przez to rozumieć przyjętą w projekcie rzędną terenu w danym miejscu działki budowlanej;

16) kondygnacji - należy przez to rozumieć poziomą część budynku, zawartą pomiędzy powierzchnią posadzki na stropie lub najwyżej położonej warstwy podłogowej na gruncie a powierzchnią posadzki na stropie lub warstwy osłaniającej izolację cieplną stropu, znajdującego się nad tą częścią budynku, przy czym za kondygnację uważa się także poddasze z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi oraz poziomą część budynku stanowiącą przestrzeń na urządzenia techniczne, mającą średnią wysokość w świetle większą niż 2 m; za kondygnację nie uznaje się nadbudówek ponad dachem, takich jak maszynownia dźwigu, centrala wentylacyjna, centrala klimatyzacyjna, obudowa wyjścia z klatki schodowej, kotłownia lub inne pomieszczenia techniczne;

17) kondygnacji podziemnej - należy przez to rozumieć kondygnację zagłębioną poniżej poziomu przylegającego do niej terenu co najmniej w połowie jej wysokości w świetle, a także każdą usytuowaną pod nią kondygnację;

18) kondygnacji nadziemnej - należy przez to rozumieć każdą kondygnację niebędącą kondygnacją podziemną;

Ciąg dalszy § 3

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 3

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

19) antresoli - należy przez to rozumieć górną część kondygnacji lub pomieszczenia znajdującą się nad przedzielającym je stropem pośrednim o powierzchni mniejszej od powierzchni tej kondygnacji lub pomieszczenia, niezamkniętą przegrodami budowlanymi od strony wnętrza, z którego jest wydzielona;

20) suterenie - należy przez to rozumieć kondygnację budynku lub jej część zawierającą pomieszczenia, w której poziom podłogi w części lub całości znajduje się poniżej poziomu projektowanego lub urządzonego terenu, lecz co najmniej od strony jednej ściany z oknami poziom podłogi znajduje się nie więcej niż 0,9 m poniżej poziomu terenu przylegającego do tej strony budynku;

21) piwnicy - należy przez to rozumieć kondygnację podziemną lub najniższą nadziemną bądź ich część, w których poziom podłogi co najmniej z jednej strony budynku znajduje się poniżej poziomu terenu;

22) terenie biologicznie czynnym - należy przez to rozumieć teren o nawierzchni urządzonej w sposób zapewniający naturalną wegetację roślin i retencję wód opadowych, a także 50% powierzchni tarasów i stropodachów z taką nawierzchnią oraz innych powierzchni zapewniających naturalną wegetację roślin, o powierzchni nie mniejszej niż 10 m^2, oraz wodę powierzchniową na tym terenie;

23) powierzchni wewnętrznej budynku - należy przez to rozumieć sumę powierzchni wszystkich kondygnacji budynku, mierzoną po wewnętrznym obrysie przegród zewnętrznych budynku w poziomie podłogi, bez pomniejszenia o powierzchnię przekroju poziomego konstrukcji i przegród wewnętrznych, jeżeli występują one na tych kondygnacjach, a także z powiększeniem o powierzchnię antresoli;

24) kubaturze brutto budynku - należy przez to rozumieć sumę kubatury brutto wszystkich kondygnacji, stanowiącą iloczyn powierzchni całkowitej, mierzonej po zewnętrznym obrysie przegród zewnętrznych i wysokości kondygnacji brutto, albo między podłogą na stropie lub warstwą wyrównawczą na gruncie a górną powierzchnią podłogi bądź warstwy osłaniającej izolację cieplną stropu nad najwyższą kondygnacją, przy czym do kubatury brutto budynku:

a) wlicza się kubaturę przejść, prześwitów i przejazdów bramowych, poddaszy nieużytkowych oraz przekrytych części zewnętrznych budynku, takich jak: loggie, podcienia, ganki, krużganki, werandy, a także kubaturę balkonów i tarasów, obliczaną do wysokości balustrady,

b) nie wlicza się kubatury ław i stóp fundamentowych, kanałów i studzienek instalacyjnych, studzienek przy oknach piwnicznych, zewnętrznych schodów, ramp i pochylni, gzymsów, daszków i osłon oraz kominów i attyk ponad płaszczyzną dachu;

25) parkingu - należy przez to rozumieć wydzieloną powierzchnię terenu przeznaczoną do postoju i parkowania samochodów, składającą się ze stanowisk postojowych oraz dojazdów łączących te stanowiska, jeżeli takie dojazdy występują;

26) aneksie kuchennym - należy przez to rozumieć część pomieszczenia mieszkalnego służącą do przygotowywania posiłków;

27) publicznie dostępnym placu - należy przez to rozumieć ogólnodostępny teren służący rekreacji, komunikacji, pełniący także funkcję reprezentacyjną; jest to teren przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako teren placu lub rynku lub jako teren komunikacji drogowej publicznej, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego - jako użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako tereny rekreacyjno-wypoczynkowe lub jako droga, oznaczone odpowiednio symbolem: Bz lub dr.

§ 4. Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi dzielą się na:
1) pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa dłużej niż 4 godziny;

2) pomieszczenia przeznaczone na czasowy pobyt ludzi, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa od 2 do 4 godzin włącznie.

§ 5.
1. Nie uważa się za przeznaczone na pobyt ludzi pomieszczeń, w których:

1) łączny czas przebywania tych samych osób jest krótszy niż 2 godziny w ciągu doby, a wykonywane czynności mają charakter dorywczy bądź też praca polega na krótkotrwałym przebywaniu związanym z dozorem oraz konserwacją maszyn i urządzeń lub utrzymaniem czystości i porządku;

2) mają miejsce procesy technologiczne niepozwalające na zapewnienie warunków przebywania osób stanowiących ich obsługę, bez zastosowania indywidualnych urządzeń ochrony osobistej i zachowania specjalnego reżimu organizacji pracy;

Ciąg dalszy § 3

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 3

§ 4 → projekt § 5

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi dzielą się na: 1) pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa dłużej niż 4 godziny; 2) pomieszczenia przeznaczone na czasowy pobyt […]

§ 5 — pełny tekst

§ 5 → projekt § 6

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi nie jest pomieszczenie, w którym: 1) łączny czas przebywania tej samej osoby jest krótszy niż 2 godziny w ciągu doby, a wykonywana czynność ma charakter dorywczy lub też praca polega na […]

§ 6 — pełny tekst

3) jest prowadzona hodowla roślin lub zwierząt, niezależnie od czasu przebywania w nich osób zajmujących się obsługą.

2. Przepis ust. 1 nie narusza przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 6. Wysokość budynku, służącą do przyporządkowania temu budynkowi odpowiednich wymagań rozporządzenia, mierzy się od poziomu terenu przy najniżej położonym wejściu do budynku lub jego części, znajdującym się na pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku, do górnej powierzchni najwyżej położonego stropu, łącznie z grubością izolacji cieplnej i warstwy ją osłaniającej, bez uwzględniania wyniesionych ponad tę płaszczyznę maszynowni dźwigów i innych pomieszczeń technicznych, bądź do najwyżej położonego punktu stropodachu lub konstrukcji przekrycia budynku znajdującego się bezpośrednio nad pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi.

§ 7. (uchylony).

§ 8. W celu określenia wymagań technicznych i użytkowych wprowadza się następujący podział budynków na grupy wysokości:
1) niskie (N) - do 12 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości do 4 kondygnacji nadziemnych włącznie;

2) średniowysokie (SW) - ponad 12 m do 25 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości ponad 4 do 9 kondygnacji nadziemnych włącznie;

3) wysokie (W) - ponad 25 m do 55 m włącznie nad poziomem terenu lub mieszkalne o wysokości ponad 9 do 18 kondygnacji nadziemnych włącznie;

4) wysokościowe (WW) - powyżej 55 m nad poziomem terenu.

§ 9.
1. Wymagane w rozporządzeniu wymiary należy rozumieć jako uzyskane z uwzględnieniem wykończenia powierzchni elementów budynku, a w odniesieniu do szerokości drzwi - jako wymiary w świetle ościeżnicy.

2. Grubość skrzydła drzwi po otwarciu nie może pomniejszać wymiaru szerokości otworu w świetle ościeżnicy.

3. Określone w rozporządzeniu odległości budynków od innych budynków, urządzeń budowlanych lub granicy działki budowlanej mierzy się w poziomie w miejscu ich najmniejszego oddalenia.

4. Dla budynków istniejących dopuszcza się przyjmowanie odległości, o których mowa w ust. 3, bez uwzględnienia grubości warstw izolacji termicznej, tynków lub okładzin zewnętrznych, przy czym nie dotyczy to ściany budynku usytuowanej bezpośrednio przy granicy działki.

5. Wykaz Polskich Norm powołanych w rozporządzeniu określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

Dział II Zabudowa i zagospodarowanie działki budowlanej

Rozdział 1 Usytuowanie budynku

§ 10. (uchylony).

§ 11.
1. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi powinien być wznoszony poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości określonych w przepisach odrębnych, przy czym dopuszcza się wznoszenie budynków w tym zasięgu pod warunkiem zastosowania środków technicznych zmniejszających uciążliwości poniżej poziomu ustalonego w tych przepisach bądź zwiększających odporność budynku na te zagrożenia i uciążliwości, jeżeli nie jest to sprzeczne z warunkami ustalonymi dla obszarów ograniczonego użytkowania, określonych w przepisach odrębnych.

2. Do uciążliwości, o których mowa w ust. 1, zalicza się w szczególności:

1) szkodliwe promieniowanie i oddziaływanie pól elektromagnetycznych;

2) hałas i drgania (wibracje);

3) zanieczyszczenie powietrza;

4) zanieczyszczenie gruntu i wód;

Ciąg dalszy § 5

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 6

§ 6 → projekt § 7

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Wysokość budynku, służącą do przyporządkowania temu budynkowi odpowiednich warunków rozporządzenia, mierzy się od projektowanego poziomu terenu przy najniżej położonym wejściu do budynku lub jego części, znajdującym się na pierwszej […]

§ 7 — pełny tekst

§ 8 → projekt § 8

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W celu określenia warunków technicznych i użytkowych określa się następujący podział budynków na grupy wysokości: 1) niskie (N) – do 12 m włącznie nad poziomem przylegającego terenu lub budynki mieszkalne o wysokości do czterech […]

§ 8 — pełny tekst

§ 9 → projekt § 4, 9

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Stosowanie przepisów rozporządzenia wymaga uwzględnienia zasad wiedzy technicznej, w szczególności zawartych w Polskich Normach, określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia, w zakresie powołania.

§ 4 — pełny tekst • § 9 — pełny tekst

§ 11 → projekt § 10

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi sytuuje się poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości określonych w przepisach odrębnych, przy czym dopuszcza się sytuowanie budynku w tym zasięgu pod warunkiem zastosowania […]

§ 10 — pełny tekst

5) powodzie i zalewanie wodami opadowymi;

6) osuwiska gruntu, lawiny skalne i śnieżne;

7) szkody spowodowane działalnością górniczą.

§ 12.

1. Jeżeli z przepisów § 13, § 19, § 23, § 36, § 40, § 60 i § 271-273 lub przepisów odrębnych określających dopuszczalne odległości niektórych budowli od budynków nie wynikają inne wymagania, budynek na działce budowlanej należy sytuować w odległości od granicy tej działki nie mniejszej niż:

1) 4 m - w przypadku budynku zwróconego ścianą z oknami lub drzwiami w stronę tej granicy,

2) 3 m - w przypadku budynku zwróconego ścianą bez okien lub drzwi w stronę tej granicy,

3) 5 m - w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad 4 kondygnacji nadziemnych, zwróconego ścianą z oknami lub drzwiami w stronę tej granicy,

4) 5 m - w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad 4 kondygnacji nadziemnych, zwróconego ścianą bez okien lub drzwi w stronę tej granicy

- przy czym każdą płaszczyznę powstałą w wyniku załamania lub uskoku ściany traktuje się jako oddzielną ścianę.

1a. Dopuszcza się usytuowanie budynku w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w odległości mniejszej niż 4 m, lecz nie mniejszej niż 3 m od granicy działki budowlanej, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:

1) ściana budynku jest usytuowana w sposób inny niż równoległy do tej granicy działki;

2) odległość zewnętrznej krawędzi okna lub drzwi wynosi nie mniej niż 4 m od granicy tej działki.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4, dopuszcza się sytuowanie budynku w odległości nie mniejszej niż 1,5 m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewiduje taką możliwość.

3. Dopuszcza się, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 13, § 19, § 23, § 36, § 40, § 60 i § 271-273, sytuowanie budynku bezpośrednio przy granicy działki budowlanej, jeżeli będzie on przylegał całą długością swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce oraz jego wysokość będzie zgodna z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego lub decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

4. W zabudowie jednorodzinnej i zagrodowej, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 13, 19, 23, 36, 40, 60 i 271-273, dopuszcza się:

1) budowę budynku ścianą bez okien i drzwi bezpośrednio przy granicy działki budowlanej lub w odległości mniejszej niż określona w ust. 1 pkt 2, lecz nie mniejszej niż 1,5 m, na działce budowlanej o szerokości 16 m lub mniejszej;

2) nadbudowę budynku istniejącego, usytuowanego w odległości mniejszej niż określona w ust. 1 od granicy tej działki budowlanej, o nie więcej niż jedną kondygnację, przy czym w nadbudowanej ścianie, zlokalizowanej w odległości mniejszej niż 4 m od granicy, nie może być okien i drzwi;

3) budowę budynku gospodarczego lub garażu o długości nie większej niż 6,5 m i wysokości nie większej niż 3 m bezpośrednio przy granicy działki budowlanej lub w odległości nie mniejszej niż 1,5 m ścianą bez okien i drzwi.

5. Usytuowanie budynku na działce budowlanej w sposób, o którym mowa w ust. 2-4, powoduje objęcie sąsiedniej działki obszarem oddziaływania obiektu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.

6. Odległość od granicy działki budowlanej nie może być mniejsza niż:

1) 1,5 m do okapu lub gzymsu zwróconego w stronę tej granicy, a także do balkonu, daszku nad wejściem, galerii, tarasu, schodów zewnętrznych, rampy lub pochylni - z wyjątkiem pochylni przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych;

2) 4 m do okna umieszczonego w dachu zwróconego w stronę tej granicy;

3) 3 m do balkonu w budynku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i 4.

7. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 4, dopuszcza się zmniejszenie odległości okapu zwróconego w stronę granicy działki budowlanej do 1 m.

Ciąg dalszy § 11

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 10

Granica działki: inny przedmiot pomiaru

BYŁO: Zasadniczo 4/3 m do ściany z otworami/bez otworów; dla wielorodzinnego ponad 4 kondygnacje nadziemne 5 m. Baza zawiera już wyjątek dla ściany nierównoległej i załącznik 1a z 2024 r.
PROJEKT: Projekt rozdziela odległość do ściany: 3 m, a dla wskazanego budynku wielorodzinnego 4 m, oraz do zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego: odpowiednio 4 i 5 m. Szczegóły i wyjątki pokazuje załącznik nr 3.
ZNACZENIE: To zmiana sposobu mierzenia, a nie samo zastąpienie liczby 5 liczbą 4.

Projekt § 11

Wąska działka i przemysł w sąsiedztwie mieszkań

BYŁO: Wyjątek jednorodzinny/zagrodowy dotyczy działki o szerokości 16 m lub mniejszej. Odległość 30 m dla wskazanych dużych budynków produkcyjnych i magazynowych pochodzi już z nowelizacji 2023 r.
PROJEKT: Projekt używa warunku braku możliwości wyznaczenia na działce kwadratu 16 × 16 m. Wymagania dla produkcji i magazynowania trzeba odczytać z całego § 11, wraz z odesłaniami pożarowymi.
ZNACZENIE: Wymóg 30 m nie jest nowością dopiero projektu WT2026.

Projekt § 11

8. Budynek inwentarski lub budynek gospodarczy, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 13, § 60 i § 271-273, nie może być sytuowany ścianą z oknami lub drzwiami w odległości mniejszej niż 8 m od ściany istniejącego na sąsiedniej działce budowlanej budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej, lub takiego, dla którego istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, z zastrzeżeniem ust. 4 pkt 3.

9. Odległości podziemnej części budynku, a także budowli podziemnej spełniającej funkcje użytkowe budynku, znajdujących się całkowicie poniżej poziomu otaczającego terenu, od granicy działki budowlanej nie ustala się.

10. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 1-9, nie jest wymagane w przypadku, gdy sąsiednia działka jest działką drogową lub publicznie dostępnym placem.

10a. Sposób określania minimalnej odległości ściany budynku od granicy działki budowlanej, o której mowa w ust. 1 i 1a, określa załącznik nr 1a do rozporządzenia.

11. Budynek produkcyjny lub magazynowy o powierzchni zabudowy przekraczającej 1000 m^2, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 13, § 60 i § 271-273, należy sytuować ścianą w odległości nie mniejszej niż 30 m od ściany:

1) istniejącego na innej działce budowlanej budynku mieszkalnego albo budynku zamieszkania zbiorowego;

2) projektowanego na innej działce budowlanej budynku mieszkalnego albo budynku zamieszkania zbiorowego, dla których istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.

§ 13.

1. Odległość budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi od innych obiektów powinna umożliwiać naturalne oświetlenie tych pomieszczeń - co uznaje się za spełnione, jeżeli:

1) między ramionami kąta 60°, wyznaczonego w płaszczyźnie poziomej, z wierzchołkiem usytuowanym w wewnętrznym licu ściany na osi okna pomieszczenia przesłanianego, nie znajduje się przesłaniająca część tego samego budynku lub inny obiekt przesłaniający w odległości mniejszej niż:

a) wysokość przesłaniania - dla obiektów przesłaniających o wysokości do 35 m,

b) 35 m - dla obiektów przesłaniających o wysokości ponad 35 m;

2) zostały zachowane wymagania, o których mowa w § 57 i 60.

2. Wysokość przesłaniania, o której mowa w ust. 1 pkt 1, mierzy się od poziomu dolnej krawędzi najniżej położonych okien budynku przesłanianego do poziomu najwyższej zacieniającej krawędzi obiektu przesłaniającego lub jego przesłaniającej części.

3. Dopuszcza się sytuowanie obiektu przesłaniającego w odległości nie mniejszej niż 10 m od okna pomieszczenia przesłanianego, takiego jak maszt, komin, wieża lub inny obiekt budowlany, bez ograniczenia jego wysokości, lecz o szerokości przesłaniającej nie większej niż 3 m, mierząc ją równolegle do płaszczyzny okna.

4. Odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być zmniejszone nie więcej niż o połowę w zabudowie śródmiejskiej.

Rozdział 2 Dojścia i dojazdy

§ 14.

1. Do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojście i dojazd umożliwiający dostęp do drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych. Szerokość jezdni stanowiącej dojazd nie może być mniejsza niż 3 m.

Ciąg dalszy § 12

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 11

Przesłanianie i światło naturalne

BYŁO: Ochrona dotyczy pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi; kąt 60° wyznacza się w wewnętrznym licu ściany.
PROJEKT: Projekt mówi o stałym pobycie ludzi, zewnętrznym licu i wymaganym odchyleniu co najmniej jednego ramienia o 12°. Rozwija regułę dla punktowych przeszkód.
ZNACZENIE: Analizy przesłaniania należy przeliczyć według pełnej nowej metody.

Projekt § 12

Dojazd i istniejący ciąg pieszo-jezdny

BYŁO: Podstawowa jezdnia ma co najmniej 3 m, a ciąg pieszo-jezdny co najmniej 5 m.
PROJEKT: Projekt doprecyzowuje dojście i dojazd oraz wyjątek dla istniejącego urządzonego ciągu pieszo-jezdnego szerokości 3 m przy wskazanych niewielkich zamierzeniach.
ZNACZENIE: Wyjątek nie stanowi ogólnego pozwolenia na projektowanie każdego nowego ciągu o szerokości 3 m.

Projekt § 13

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

2. Dopuszcza się zastosowanie dojścia i dojazdu do działek budowlanych w postaci ciągu pieszo-jezdnego, pod warunkiem że ma on szerokość nie mniejszą niż 5 m, umożliwiającą ruch pieszy oraz ruch i postój pojazdów.

3. Do budynku i urządzeń z nim związanych, wymagających dojazdów, funkcję tę mogą spełniać dojścia, pod warunkiem że ich szerokość nie będzie mniejsza niż 4,5 m.

4. Dojścia i dojazdy do budynków, z wyjątkiem jednorodzinnych, zagrodowych i rekreacji indywidualnej, powinny mieć zainstalowane oświetlenie elektryczne, zapewniające bezpieczne ich użytkowanie po zapadnięciu zmroku.

§ 15.

1. Szerokość, promienie łuków dojazdów, nachylenie podłużne i poprzeczne oraz nośność nawierzchni należy dostosować do wymiarów gabarytowych, ciężaru całkowitego i warunków ruchu pojazdów, których dojazd do działki budowlanej i budynku jest konieczny ze względu na ich przeznaczenie, zgodnie z warunkami określonymi w przepisach odrębnych.

2. Dojścia służące równocześnie do ruchu pojazdów gospodarczych i uprzywilejowanych o masie całkowitej do 2,5 tony powinny mieć nawierzchnię o nośności co najmniej dostosowanej do masy tych pojazdów.

§ 16.

1. Do wejść do budynku mieszkalnego wielorodzinnego, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej powinny być doprowadzone od dojść i dojazdów, o których mowa w § 14 ust. 1 i 3, utwardzone dojścia o szerokości minimalnej 1,5 m, przy czym co najmniej jedno dojście powinno zapewniać osobom niepełnosprawnym dostęp do całego budynku lub tych jego części, z których osoby te mogą korzystać.

2. Wymaganie dostępności osób niepełnosprawnych, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy budynków na terenach zamkniętych, z wyjątkiem budynków, o których mowa w § 3 pkt 6.

§ 17. (uchylony).

Rozdział 3 Parkingi i garaże dla samochodów

§ 18.

1. Zagospodarowując działkę budowlaną, należy urządzić, stosownie do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy, stanowiska postojowe dla samochodów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również stanowiska postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne.

2. Liczbę stanowisk postojowych i sposób urządzenia parkingów należy dostosować do wymagań ustalonych w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby stanowisk, z których korzystają osoby niepełnosprawne.

§ 19.

1. Odległość stanowisk postojowych, w tym również zadaszonych, oraz otwartych garaży wielopoziomowych od: placu zabaw dla dzieci, boiska dla dzieci i młodzieży, okien pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi w budynku opieki zdrowotnej, w budynku oświaty i wychowania, w budynku mieszkalnym, w budynku zamieszkania zbiorowego, z wyjątkiem: hotelu, motelu, pensjonatu, domu wypoczynkowego, domu wycieczkowego, schroniska młodzieżowego i schroniska, nie może być mniejsza niż:

1) dla samochodów osobowych:

a) 7 m - w przypadku parkingu do 10 stanowisk postojowych włącznie,

b) 10 m - w przypadku parkingu od 11 do 60 stanowisk postojowych włącznie,

c) 20 m - w przypadku parkingu powyżej 60 stanowisk postojowych;

2) dla samochodów innych niż samochody osobowe:

a) 10 m - w przypadku parkingu do 4 stanowisk postojowych włącznie,

b) 20 m - w przypadku parkingu powyżej 4 stanowisk postojowych.

Ciąg dalszy § 14

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 13

Dojście: 1,5 → 1,8 m

BYŁO: Stare minimum utwardzonego dojścia wynosi 1,5 m.
PROJEKT: Minimum wzrasta do 1,8 m. Dopuszczenie 1,2 m wymaga mijanek co najmniej 2 × 1,8 m, odległości do 25 m oraz wzajemnej widoczności.
ZNACZENIE: Wersja 2026 używa 1,2 m w wyjątku; nie przenoszono wartości 1 m ze starszego projektu.

Projekt § 14

Parkingi: znika osobny próg ponad 60 miejsc

BYŁO: Dla ponad 60 stanowisk samochodów osobowych wartości wynoszą 20 m od chronionych okien i 16 m od granicy.
PROJEKT: Projekt stosuje progi do 10 i powyżej 10 stanowisk. Dla drugiego progu przewiduje odpowiednio 10 m i 6 m oraz reguły zgrupowania.
ZNACZENIE: Liczbę miejsc oceniać łącznie z geometrią zgrupowania; pełne rysunki są w załączniku nr 4.

Projekt § 16

§ 18 → projekt § 15

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Zagospodarowując działkę budowlaną należy: 1) urządzić odpowiednio do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy stanowiska postojowe dla samochodów oraz miejsca dla rowerów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również […]

§ 15 — pełny tekst

2. Stanowiska postojowe, w tym również zadaszone, oraz otwarte garaże wielopoziomowe należy sytuować na działce budowlanej w odległości od granicy tej działki nie mniejszej niż:

1) dla samochodów osobowych:

a) 3 m - w przypadku parkingu do 10 stanowisk postojowych włącznie,

b) 6 m - w przypadku parkingu od 11 do 60 stanowisk postojowych włącznie,

c) 16 m - w przypadku parkingu powyżej 60 stanowisk postojowych;

2) dla samochodów innych niż samochody osobowe:

a) 6 m - w przypadku parkingu do 4 stanowisk postojowych włącznie,

b) 16 m - w przypadku parkingu powyżej 4 stanowisk postojowych.

3. Odległości, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się do sytuowania wjazdów do zamkniętego garażu w stosunku do okien budynku opieki zdrowotnej, budynku oświaty i wychowania, a także placów zabaw i boisk dla dzieci i młodzieży.

4. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 1 i 2, nie jest wymagane przy sytuowaniu parkingów między liniami rozgraniczającymi ulicę.

5. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, nie jest wymagane w przypadku parkingów niezadaszonych składających się z jednego albo dwóch stanowisk postojowych dla samochodów osobowych przypadających na jeden lokal mieszkalny w budynku mieszkalnym jednorodzinnym, zlokalizowanych przy tym budynku.

6. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a, nie jest wymagane w przypadku niezadaszonych parkingów składających się z jednego albo dwóch stanowisk postojowych dla samochodów osobowych w zabudowie jednorodzinnej oraz w zabudowie zagrodowej, jeżeli stykają się one z niezadaszonymi parkingami dla samochodów osobowych na sąsiedniej działce.

7. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 2, nie jest wymagane w przypadku, gdy sąsiednia działka jest działką drogową.

§ 20. Stanowiska postojowe dla samochodów osobowych, z których korzystają wyłącznie osoby niepełnosprawne, w liczbie nie większej niż 6% ogólnej liczby stanowisk postojowych, o której mowa w § 18 ust. 2, jednak nie mniejszej niż 1, mogą być zbliżone bez ograniczeń do okien budynków. Miejsca te wymagają odpowiedniego oznakowania.

§ 21.

1. Stanowiska postojowe dla samochodów powinny mieć wymiary wynoszące co najmniej:

1) szerokość 2,5 m i długość 5 m - w przypadku samochodów osobowych;

2) szerokość 3,6 m i długość 5 m - w przypadku samochodów osobowych użytkowanych przez osoby niepełnosprawne;

3) szerokość 3,5 m i długość 8 m - w przypadku samochodów ciężarowych;

4) szerokość 4 m i długość 10 m - w przypadku autobusów.

2. W przypadku usytuowania wzdłuż jezdni stanowiska postojowe dla samochodów powinny mieć wymiary wynoszące co najmniej:

1) szerokość 3,6 m, z możliwością ograniczenia do 2,5 m - w przypadku zapewnienia możliwości korzystania z przylegającego dojścia lub ciągu pieszo-jezdnego, i długość 6 m - w przypadku samochodów osobowych;

2) szerokość 3,6 m i długość 6 m - w przypadku samochodów osobowych użytkowanych przez osoby niepełnosprawne;

3) szerokość 3 m i długość 15 m - w przypadku samochodów ciężarowych;

4) szerokość 3 m i długość 19 m - w przypadku autobusów.

3. Stanowiska postojowe i dojazdy manewrowe dla samochodów powinny mieć nawierzchnię utwardzoną lub co najmniej gruntową stabilizowaną, ze spadkiem zapewniającym spływ wody.

4. Stanowiska przeznaczone do mycia i niezawodowego przeglądu samochodów na parkingach powinny mieć doprowadzenie wody oraz twardą nawierzchnię ze spadkami zapewniającymi spływ wody do wpustów kanalizacyjnych z osadnikami błota i łapaczami oleju.

Ciąg dalszy § 19

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 16

6% miejsc postojowych — kontynuacja wyjątku

BYŁO: Już po nowelizacji 2023 r. wskazane miejsca dla osób niepełnosprawnych, do 6% ogółu i nie mniej niż jedno, mogą być zbliżone bez ograniczeń do okien.
PROJEKT: Projekt utrzymuje konstrukcję wyjątku i doprecyzowuje powiązanie stanowiska z dojściem.
ZNACZENIE: To limit korzystania z wyjątku lokalizacyjnego, a nie ogólny obowiązkowy udział miejsc.

Projekt § 17

Wymiary parkingu i manewrowanie

BYŁO: Zwykłe stanowisko osobowe: 2,5 × 5 m; dostępne: 3,6 × 5 m. Manewrowanie opisuje również stary § 104.
PROJEKT: Projekt dodaje wymiary dla motocykla, doprecyzowuje stanowiska dostępne i przenosi część zasad manewrowania do § 18.
ZNACZENIE: Czytać wymiary wraz z warunkami przyległego przejścia i ograniczeniami od słupów oraz przegród.

Projekt § 18 • Projekt § 102

WT2002 • stan na 19.09.2026 • ujednolicenie redakcyjne

Rozdział 4 Miejsca gromadzenia odpadów stałych

§ 22.

1. Na działkach budowlanych należy przewidzieć miejsca na pojemniki służące do czasowego gromadzenia odpadów stałych, z uwzględnieniem możliwości ich segregacji.

2. Miejscami, o których mowa w ust. 1, mogą być:

1) zadaszone osłony lub pomieszczenia ze ścianami pełnymi bądź ażurowymi;

2) wyodrębnione pomieszczenia w budynku, mające posadzkę powyżej poziomu nawierzchni dojazdu środka transportowego odbierającego odpady, lecz nie wyżej niż 0,15 m, w tym także dolne komory zsypu z bezpośrednim wyjściem na zewnątrz, zaopatrzonym w daszek o wysięgu co najmniej 1 m i przedłużony na boki po co najmniej 0,8 m, mające ściany i podłogi zmywalne, punkt czerpalny wody, kratkę ściekową, wentylację oraz sztuczne oświetlenie;

3) utwardzone place do ustawiania kontenerów z zamykanymi otworami wrzutowymi;

4) utwardzone place z nadziemnymi otworami wrzutowymi i podziemnymi lub częściowo podziemnymi kontenerami.

3. Między wejściami do pomieszczeń lub placami, o których mowa w ust. 2, a miejscem dojazdu samochodów śmieciarek wywożących odpady powinno być utwardzone dojście, umożliwiające przemieszczanie pojemników na własnych kołach lub na wózkach.

4. Miejsca do gromadzenia odpadów stałych przy budynkach wielorodzinnych powinny być dostępne dla osób niepełnosprawnych.

§ 23.

1. Odległość miejsc do gromadzenia odpadów stałych, o których mowa w § 22 ust. 2 pkt 1, 3 i 4, powinna wynosić co najmniej:

1) 10 m - od okien i drzwi do budynków z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi;

2) 3 m - od granicy działki budowlanej;

3) 10 m - od placu zabaw dla dzieci, boisk dla dzieci i młodzieży oraz miejsc rekreacyjnych, o których mowa w § 40.

2. Zachowanie odległości, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie jest wymagane, jeżeli miejsca te stykają się z podobnymi miejscami na działce sąsiedniej.

3. W przypadku przebudowy istniejącej zabudowy odległości, o których mowa w ust. 1, mogą być pomniejszone, jednak nie więcej niż o połowę, po uzyskaniu opinii państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

4. W zabudowie jednorodzinnej, zagrodowej i rekreacji indywidualnej odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, nie określa się.

5. Dojście od najdalszego wejścia do obsługiwanego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, zamieszkania zbiorowego lub użyteczności publicznej do miejsca do gromadzenia odpadów stałych, o których mowa w § 22 ust. 2 pkt 1, 3 i 4, wynosi nie więcej niż 80 m. Wymaganie to nie dotyczy budynków na terenach zamkniętych.

§ 24.

1. Na terenach niezurbanizowanych dopuszcza się stosowanie zbiorników na odpady stałe, przystosowanych do okresowego opróżniania, pod warunkiem usytuowania ich w odległościach określonych w § 23 ust. 1.

2. Zbiorniki, o których mowa w ust. 1, powinny mieć nieprzepuszczalne ściany i dno, szczelne przekrycie z zamykanym otworem wsypowym oraz zamykanym otworem bocznym do usuwania odpadów. Do zbiorników tych należy doprowadzić utwardzony dojazd.

§ 25. (uchylony).

Rozdział 5 Uzbrojenie techniczne działki i odprowadzenie wód powierzchniowych

§ 26.

1. Działka budowlana przewidziana pod zabudowę budynkami przeznaczonymi na pobyt ludzi powinna mieć zapewnioną możliwość przyłączenia uzbrojenia działki lub bezpośrednio budynku do sieci

Ciąg dalszy § 21

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 18

Odpady: lokalizacja pomieszczenia i rysunek

BYŁO: Stare WT opisują rodzaje miejsc gromadzenia odpadów oraz ich odległości.
PROJEKT: Projekt dopuszcza pomieszczenie na innej kondygnacji przy zapewnieniu rozwiązań umożliwiających odbiór. Załącznik nr 5 zbiera podstawowe odległości.
ZNACZENIE: Nowa ilustracja nie czyni wszystkich pokazanych odległości nowymi wymaganiami.

Projekt § 19 • Projekt § 20

Deszcz: pierwszeństwo zagospodarowania na działce

BYŁO: Stare przepisy dopuszczają własny teren nieutwardzony, doły chłonne i retencję w określonych przypadkach.
PROJEKT: Projekt § 22 ust. 4 wymienia własny teren, retencję w zieleni, rozsączanie i zbiorniki oraz wymaga bezpiecznego sposobu zagospodarowania opadu ponadnormatywnego. Ust. 5 dotyczy pozostałej części wód.
ZNACZENIE: Zdolność retencyjną trzeba analizować przed przyjęciem odprowadzenia całego deszczu poza działkę.

Projekt § 22 • Projekt § 125

§ 24 → projekt § 21

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Na terenie niezabudowanej działki dopuszcza się stosowanie zbiornika na odpady stałe, przystosowanego do okresowego opróżniania, pod warunkiem usytuowania go w odległościach określonych w § 20 ust. 1. 2. Zbiornik, o którym mowa w […]

§ 21 — pełny tekst

wodociągowej, kanalizacyjnej, elektroenergetycznej i ciepłowniczej, a dla budynków wymienionych w § 56 - także telekomunikacyjnej.

2. Za równorzędne z przyłączeniem do sieci elektroenergetycznej i ciepłowniczej uznaje się zapewnienie możliwości korzystania z indywidualnych źródeł energii elektrycznej i ciepła, odpowiadających przepisom odrębnym dotyczącym gospodarki energetycznej i ochrony środowiska.

3. W razie braku warunków przyłączenia sieci wodociągowej i kanalizacyjnej działka, o której mowa w ust. 1, może być wykorzystana pod zabudowę budynkami przeznaczonymi na pobyt ludzi, pod warunkiem zapewnienia możliwości korzystania z indywidualnego ujęcia wody, a także zastosowania zbiornika bezodpływowego lub przydomowej oczyszczalni ścieków, jeżeli ich ilość nie przekracza 5 m^3 na dobę. Jeżeli ilość ścieków jest większa od 5 m^3, to ich gromadzenie lub oczyszczanie wymaga pozytywnej opinii właściwego terenowo inspektora ochrony środowiska.

4. Na działkach budowlanych przeznaczonych dla szpitali i sanatoriów, niezależnie od zasilania z sieci, należy zapewnić dodatkowo własne ujęcie wody oraz własne źródło energii elektrycznej i cieplnej.

5. Spełnienie warunków określonych w ust. 1 i 2 nie jest wymagane w przypadku działek przeznaczonych pod budowę budynków rekreacji indywidualnej oraz budynków inwentarskich i gospodarczych na wsi, jeżeli właściwy organ w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie określił takich wymagań.

§ 27. Dopuszcza się wykorzystanie pod zabudowę zagrodową lub rekreacji indywidualnej działki budowlanej, która nie może być zaopatrzona w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi z sieci lub własnego ujęcia, pod warunkiem zapewnienia możliwości czerpania lub dostawy wody z ujęć położonych poza granicami działki.

§ 28.
1. Działka budowlana, na której sytuowane są budynki, powinna być wyposażona w kanalizację umożliwiającą odprowadzenie wód opadowych do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej.

2. W przypadku budynków niskich lub budynków, dla których nie ma możliwości przyłączenia do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej, dopuszcza się odprowadzenie wód opadowych na własny teren nieutwardzony, do dołów chłonnych lub do zbiorników retencyjnych.

§ 29. Dokonywanie zmiany naturalnego spływu wód opadowych w celu kierowania ich na teren sąsiedniej nieruchomości jest zabronione.

§ 30. Usytuowanie na działce budowlanej ujęć wody, urządzeń do gromadzenia i oczyszczania ścieków oraz odpadów stałych powinno być zgodne z wymaganiami rozporządzenia oraz z przepisami dotyczącymi ochrony gruntu, wód i powietrza.

Rozdział 6 Studnie

§ 31.
1. Odległość studni dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, niewymagającej, zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony ujęć i źródeł wodnych, ustanowienia strefy ochronnej, powinna wynosić - licząc od osi studni - co najmniej:

   1) do granicy działki - 5 m;

   2) do osi rowu przydrożnego - 7,5 m;

   3) do budynków inwentarskich i związanych z nimi szczelnych silosów, zbiorników do gromadzenia nieczystości, kompostu oraz podobnych szczelnych urządzeń - 15 m;

   4) do najbliższego przewodu rozsączającego kanalizacji indywidualnej, jeżeli odprowadzane są do niej ścieki oczyszczone biologicznie w stopniu określonym w przepisach dotyczących ochrony wód - 30 m;

   5) do nieutwardzonych wybiegów dla zwierząt hodowlanych, najbliższego przewodu rozsączającego kanalizacji lokalnej bez urządzeń biologicznego oczyszczania ścieków oraz do granicy pola filtracyjnego - 70 m.

2. Dopuszcza się sytuowanie studni w odległości mniejszej niż 5 m od granicy działki, a także studni wspólnej na granicy dwóch działek, pod warunkiem zachowania na obydwu działkach odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 2-5.

Ciąg dalszy § 26

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 22

Studnia: nowe odległości od części źródeł zanieczyszczeń

BYŁO: Od najbliższego przewodu rozsączającego po biologicznym oczyszczeniu ścieków wymagane jest 30 m.
PROJEKT: Projekt przewiduje 20 m oraz odrębne 25 m od miejsc przechowywania wskazanych nawozów naturalnych i kiszonek. Schemat znajduje się w załączniku nr 6.
ZNACZENIE: Wartości 20 m nie przenosić na każdy rodzaj rozsączania.

Projekt § 25

§ 27 → projekt § 23

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Dopuszcza się wykorzystanie pod zabudowę zagrodową lub zabudowę rekreacji indywidualnej działki budowlanej, która nie może być zaopatrzona w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi z sieci wodociągowej lub własnego ujęcia, pod […]

§ 23 — pełny tekst

§ 29 → projekt § 24

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Nie można zmieniać naturalnego spływu wód opadowych lub roztopowych w celu kierowania ich na teren sąsiedniej nieruchomości, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej.

§ 24 — pełny tekst

§ 30 — brak samodzielnego odpowiednika

Projekt nie odtwarza tej jednostki jako odrębnego paragrafu w mapie porównawczej. To nie oznacza automatycznie zniesienia obowiązków z innych regulacji. Historyczne przepisy końcowe mają odrębny charakter.

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

§ 32.
1. Obudowa studni kopanej, dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, powinna być wykonana z materiałów nieprzepuszczalnych i niewpływających ujemnie na jakość wody, a złącza elementów obudowy powinny być należycie uszczelnione. Przy zastosowaniu kręgów betonowych warunek szczelności uznaje się za spełniony, jeżeli wykonane zostanie ich spoinowanie od wewnątrz na całej wysokości studni, a ponadto od zewnątrz do głębokości co najmniej 1,5 m od poziomu terenu.
2. Część nadziemna studni kopanej, niewyposażonej w urządzenie pompowe, powinna mieć wysokość co najmniej 0,9 m od poziomu terenu oraz być zabezpieczona trwałym i nieprzepuszczalnym przykryciem, ochraniającym wnętrze studni i urządzenia do czerpania wody.
3. Część nadziemna studni kopanej, wyposażonej w urządzenie pompowe, powinna mieć wysokość co najmniej 0,2 m od poziomu terenu. Przykrycie jej powinno być dopasowane do obudowy i wykonane z materiału nieprzepuszczalnego oraz mieć nośność odpowiednią do przewidywanego obciążenia.
4. Teren otaczający studnię kopaną, w pasie o szerokości co najmniej 1 m, licząc od zewnętrznej obudowy studni, powinien być pokryty nawierzchnią utwardzoną, ze spadkiem 2% w kierunku zewnętrznym.

§ 33. Przy ujęciu wód podziemnych za pomocą studni wierconej teren w promieniu co najmniej 1 m od wprowadzonej w grunt rury należy zabezpieczyć w sposób określony w § 32 ust. 4, a przejście rury studziennej przez nawierzchnię utwardzoną należy uszczelnić.

Rozdział 7 Zbiorniki bezodpływowe na nieczystości ciekłe

§ 34.
1. Zbiorniki na nieczystości ciekłe mogą być sytuowane tylko na działkach budowlanych niemających możliwości przyłączenia do sieci kanalizacyjnej, przy czym nie dopuszcza się ich sytuowania na obszarach podlegających szczególnej ochronie środowiska i narażonych na niebezpieczeństwo powodzi oraz na terenach zalewowych.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do zbiorników na nieczystości ciekłe, dla których została wydana decyzja na podstawie art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1121) lub na podstawie art. 77 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2021 r. poz. 2233 i 2368 oraz z 2022 r. poz. 88, 258, 855 i 1079).

§ 35. Zbiorniki bezodpływowe na nieczystości ciekłe, doły ustępów nieskanalizowanych oraz urządzenia kanalizacyjne i zbiorniki do usuwania i gromadzenia wydalin pochodzenia zwierzęcego powinny mieć dno i ściany nieprzepuszczalne, szczelne przekrycie z zamykanym otworem do usuwania nieczystości i odpowietrzenie wyprowadzone co najmniej 0,5 m ponad poziom terenu.

§ 36.
1. Odległość pokryw i wylotów wentylacji ze zbiorników bezodpływowych na nieczystości ciekłe, dołów ustępów nieskanalizowanych o liczbie miejsc nie większej niż 4 i podobnych urządzeń sanitarno-gospodarczych o pojemności do 10 m^3 powinna wynosić co najmniej:
   1) od okien i drzwi zewnętrznych do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz do magazynów produktów spożywczych - 15 m;
   2) od granicy działki sąsiedniej, drogi (ulicy) lub ciągu pieszego - 7,5 m.
2. W zabudowie jednorodzinnej, zagrodowej i rekreacji indywidualnej odległości, o których mowa w ust. 1, powinny wynosić co najmniej:
   1) od okien i drzwi zewnętrznych do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi - 5 m, przy czym nie dotyczy to dołów ustępowych w zabudowie jednorodzinnej;
   2) od granicy działki sąsiedniej, drogi (ulicy) lub ciągu pieszego - 2 m.
3. Odległości pokryw i wylotów wentylacji z dołów ustępów nieskanalizowanych o liczbie miejsc większej niż 4 oraz zbiorników bezodpływowych na nieczystości ciekłe i kompostowników o pojemności powyżej 10 m^3 do 50 m^3 powinny wynosić co najmniej:
   1) od okien i drzwi zewnętrznych do pomieszczeń wymienionych w ust. 1 pkt 1 - 30 m;
   2) od granicy działki sąsiedniej - 7,5 m;
   3) od linii rozgraniczającej drogi (ulicy) lub ciągu pieszego - 10 m.

Ciąg dalszy § 31

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 25

Zbiorniki i oczyszczalnie

BYŁO: Stary § 34 ogranicza lokalizację zbiorników, a § 36 posługuje się m.in. progiem 10 m³.
PROJEKT: Projekt zmienia konstrukcję przepisów: § 22 dotyczy uzbrojenia i warunków korzystania z urządzeń, § 28 szczelności i zabezpieczenia przed przemieszczeniem, a § 29 odległości z progiem 15 m³.
ZNACZENIE: Brak samodzielnego następcy § 34 nie usuwa obowiązków z ustaw i przepisów odrębnych.

Projekt § 22 • Projekt § 28 • Projekt § 29

§ 32 → projekt § 26

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Obudowę studni kopanej, dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, wykonuje się z materiałów nieprzepuszczalnych i niewpływających ujemnie na jakość wody, a złącza elementów obudowy uszczelnia się. Przy zastosowaniu […]

§ 26 — pełny tekst

§ 33 → projekt § 27

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Przy ujęciu wód podziemnych za pomocą studni wierconej, teren w promieniu co najmniej 1 m od wprowadzonej w grunt rury zabezpiecza się w sposób określony w § 26 ust. 4, a przejście rury studziennej przez nawierzchnię twardą uszczelnia się.

§ 27 — pełny tekst

4. Właściwy organ w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w porozumieniu z państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym, może ustalić dla działek budowlanych położonych przy zabudowanych działkach sąsiednich odległości mniejsze niż określone w ust. 1 i 2.

5. Kryte zbiorniki bezodpływowe na nieczystości ciekłe oraz doły ustępowe mogą być sytuowane w odległości mniejszej niż 2 m od granicy, w tym także przy granicy działek, jeżeli sąsiadują z podobnymi urządzeniami na działce sąsiedniej, pod warunkiem zachowania odległości określonych w § 31 i § 36.

6. Odległości zbiorników bezodpływowych na nieczystości ciekłe i kompostowników o pojemności powyżej 50 m^3 od budynków przeznaczonych na pobyt ludzi należy przyjmować zgodnie ze wskazaniem ekspertyzy technicznej, przyjętej przez państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

§ 37. Przepływowe, szczelne osadniki podziemne, stanowiące część przydomowej oczyszczalni ścieków gospodarczo-bytowych, służące do wstępnego ich oczyszczania, mogą być sytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie budynków jednorodzinnych, pod warunkiem wyprowadzenia ich odpowietrzenia przez instalację kanalizacyjną co najmniej 0,6 m powyżej górnej krawędzi okien i drzwi zewnętrznych w tych budynkach.

§ 38. Odległość osadników błota, łapaczy olejów mineralnych i tłuszczu, neutralizatorów ścieków i innych podobnych zbiorników od okien otwieralnych i drzwi zewnętrznych do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi powinna wynosić co najmniej 5 m, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Rozdział 8 Zieleń i urządzenia rekreacyjne

§ 39.

1. Na działkach budowlanych przeznaczonych pod budowę budynków mieszkalnych wielorodzinnych, budynków opieki zdrowotnej, z wyjątkiem przychodni, oraz budynków oświaty i wychowania co najmniej 25% powierzchni działki należy urządzić jako teren biologicznie czynny, jeżeli inny procent nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

2. Na działkach przeznaczonych pod publicznie dostępny plac o powierzchni powyżej 1000 m^2 co najmniej 20% jego powierzchni należy urządzić jako teren biologicznie czynny, jeżeli wyższy procent nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

§ 40.

1. Plac zabaw dla dzieci dostępny również dla osób ze szczególnymi potrzebami wykonuje się w przypadku budowy jednego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w którym liczba mieszkań przekracza 20, a także w przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, przy czym co najmniej 30% powierzchni placu zabaw dla dzieci znajduje się na terenie biologicznie czynnym.

2. Miejsce rekreacyjne dostępne również dla osób ze szczególnymi potrzebami, wyposażone w miejsca do wypoczynku, wykonuje się w przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, przy czym co najmniej 30% powierzchni miejsca rekreacyjnego znajduje się na terenie biologicznie czynnym.

3. Nasłonecznienie co najmniej 50% powierzchni placu zabaw dla dzieci wynosi co najmniej 2 godziny, liczone w dniach równonocy, w godzinach 10^{00}-16^{00}. W zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się nasłonecznienie nie krótsze niż 1 godzina.

4. Odległość placów zabaw dla dzieci, boisk dla dzieci i młodzieży oraz miejsc rekreacyjnych od linii rozgraniczających ulicę, dróg, ciągów pieszo-jezdnych, okien pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz miejsc gromadzenia odpadów wynosi co najmniej 10 m, przy zachowaniu wymogów, o których mowa w § 19 ust. 1.

5. Plac zabaw dla dzieci powinien być ogrodzony.

6. Ogrodzenie placu zabaw dla dzieci od strony drogi, ulicy, parkingu lub ciągu pieszo-jezdnego wykonuje się z materiałów i w sposób zapewniający bezpieczeństwo ludziom i zwierzętom. Ogrodzenie to posiada:

   1) wysokość nie mniejszą niż 1,0 m;

   2) furtkę o szerokości co najmniej 1,2 m nieutrudniającą dostępu osobom ze szczególnymi potrzebami.

Ciąg dalszy § 36

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 29

Powierzchnia biologicznie czynna: istotna zmiana 2026

BYŁO: Dla wskazanych działek stary udział wynosi 25%; dla publicznie dostępnego placu ponad 1000 m² — 20%.
PROJEKT: Projekt przewiduje 30%, w zabudowie śródmiejskiej 20%, a dla wskazanego placu 35%, z warunkami wynikającymi z MPZP albo decyzji WZ.
ZNACZENIE: Nie oznaczać tych wskaźników jako bez zmian. Wersja 2026 różni się tu także od projektu 2025.

Projekt § 32

Plac zabaw: zieleń, cień i wyposażenie

BYŁO: Po nowelizacji 2023 r. obowiązuje już szczegółowy bilans placu zabaw oraz minimum 30% zieleni.
PROJEKT: Projekt obniża udział biologicznie czynny placu do 20%, wymaga cienia na co najmniej 20% powierzchni w okresie 1 maja–30 września oraz wyposażenia dostępnego dla dzieci niepełnosprawnych w liczbie co najmniej 30% urządzeń.
ZNACZENIE: Odrębnie bilansować powierzchnię placu, zieleń, cień i liczbę urządzeń. Dla rekreacji pozostaje odrębny udział zieleni.

Projekt § 33 • Projekt § 34 • Projekt § 35

Plac zabaw na dachu

BYŁO: Stary limit wysokości to 5 m, odsunięcie od krawędzi 10 m i ogrodzenie co najmniej 1,6 m.
PROJEKT: Projekt: do 12 m, odsunięcie 1,5 m i ogrodzenie co najmniej 2,2 m, z pełnym zabezpieczeniem przed wypadnięciem i wyrzucaniem zabawek.
ZNACZENIE: Zmiana lokalizacji wymaga równoczesnego spełnienia pozostałych zabezpieczeń.

Projekt § 33

§ 37 → projekt § 30

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Przepływowy, szczelny osadnik podziemny, stanowiący część indywidualnej oczyszczalni ścieków bytowych, służący do wstępnego ich oczyszczania, może być sytuowany w bezpośrednim sąsiedztwie budynku mieszkalnego jednorodzinnego, z […]

§ 30 — pełny tekst

4. Właściwy organ w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w porozumieniu z państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym, może ustalić dla działek budowlanych położonych przy zabudowanych działkach sąsiednich odległości mniejsze niż określone w ust. 1 i 2.

5. Kryte zbiorniki bezodpływowe na nieczystości ciekłe oraz doły ustępowe mogą być sytuowane w odległości mniejszej niż 2 m od granicy, w tym także przy granicy działek, jeżeli sąsiadują z podobnymi urządzeniami na działce sąsiedniej, pod warunkiem zachowania odległości określonych w § 31 i § 36.

6. Odległości zbiorników bezodpływowych na nieczystości ciekłe i kompostowników o pojemności powyżej 50 m^3 od budynków przeznaczonych na pobyt ludzi należy przyjmować zgodnie ze wskazaniem ekspertyzy technicznej, przyjętej przez państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

§ 37. Przepływowe, szczelne osadniki podziemne, stanowiące część przydomowej oczyszczalni ścieków gospodarczo-bytowych, służące do wstępnego ich oczyszczania, mogą być sytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie budynków jednorodzinnych, pod warunkiem wyprowadzenia ich odpowietrzenia przez instalację kanalizacyjną co najmniej 0,6 m powyżej górnej krawędzi okien i drzwi zewnętrznych w tych budynkach.

§ 38. Odległość osadników błota, łapaczy olejów mineralnych i tłuszczu, neutralizatorów ścieków i innych podobnych zbiorników od okien otwieralnych i drzwi zewnętrznych do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi powinna wynosić co najmniej 5 m, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Rozdział 8 Zieleń i urządzenia rekreacyjne

§ 39.

1. Na działkach budowlanych przeznaczonych pod budowę budynków mieszkalnych wielorodzinnych, budynków opieki zdrowotnej, z wyjątkiem przychodni, oraz budynków oświaty i wychowania co najmniej 25% powierzchni działki należy urządzić jako teren biologicznie czynny, jeżeli inny procent nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

2. Na działkach przeznaczonych pod publicznie dostępny plac o powierzchni powyżej 1000 m^2 co najmniej 20% jego powierzchni należy urządzić jako teren biologicznie czynny, jeżeli wyższy procent nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

§ 40.

1. Plac zabaw dla dzieci dostępny również dla osób ze szczególnymi potrzebami wykonuje się w przypadku budowy jednego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w którym liczba mieszkań przekracza 20, a także w przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, przy czym co najmniej 30% powierzchni placu zabaw dla dzieci znajduje się na terenie biologicznie czynnym.

2. Miejsce rekreacyjne dostępne również dla osób ze szczególnymi potrzebami, wyposażone w miejsca do wypoczynku, wykonuje się w przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, przy czym co najmniej 30% powierzchni miejsca rekreacyjnego znajduje się na terenie biologicznie czynnym.

3. Nasłonecznienie co najmniej 50% powierzchni placu zabaw dla dzieci wynosi co najmniej 2 godziny, liczone w dniach równonocy, w godzinach 10^{00}-16^{00}. W zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się nasłonecznienie nie krótsze niż 1 godzina.

4. Odległość placów zabaw dla dzieci, boisk dla dzieci i młodzieży oraz miejsc rekreacyjnych od linii rozgraniczających ulicę, dróg, ciągów pieszo-jezdnych, okien pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz miejsc gromadzenia odpadów wynosi co najmniej 10 m, przy zachowaniu wymogów, o których mowa w § 19 ust. 1.

5. Plac zabaw dla dzieci powinien być ogrodzony.

6. Ogrodzenie placu zabaw dla dzieci od strony drogi, ulicy, parkingu lub ciągu pieszo-jezdnego wykonuje się z materiałów i w sposób zapewniający bezpieczeństwo ludziom i zwierzętom. Ogrodzenie to posiada:

   1) wysokość nie mniejszą niż 1,0 m;

   2) furtkę o szerokości co najmniej 1,2 m nieutrudniającą dostępu osobom ze szczególnymi potrzebami.

§ 38 → projekt § 31

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Odległość osadnika błota, neutralizatora ścieków i innego urządzenia oczyszczającego lub innego podobnego zbiornika od okna i drzwi zewnętrznych do pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi ma wynosić co najmniej 5 m, jeżeli […]

§ 31 — pełny tekst

7. W przypadkach innych niż wymienione w ust. 6 dopuszcza się ogrodzenie placu zabaw dla dzieci w postaci żywopłotu.

8. Powierzchnia placu zabaw dla dzieci wynosi co najmniej:

1) 1 m^2 na każde mieszkanie - w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 21 do 50 mieszkań;

2) 50 m^2 - w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 51 do 100 mieszkań;

3) 0,5 m^2 na każde mieszkanie - w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 101 do 300 mieszkań;

4) 200 m^2 - w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się powyżej 300 mieszkań.

9. Dopuszcza się podział placu zabaw dla dzieci na części, przy czym minimalna powierzchnia każdej z nich wynosi 50 m^2.

10. Wyposażenie placu zabaw dla dzieci oraz jego nawierzchnia spełnia wymagania określone w Polskich Normach dotyczących wyposażenia placów zabaw i nawierzchni.

11. Na placu zabaw dla dzieci zapewnia się wyposażenie o różnej funkcji zabawy oraz dostosowane do różnych kategorii wiekowych dzieci, umożliwiające jednoczesne korzystanie z wyposażenia przez co najmniej 5 dzieci na każde 20 m^2 powierzchni placu zabaw dla dzieci.

12. Placu zabaw dla dzieci nie wykonuje się na stropodachu znajdującym się powyżej 5 m nad poziomem terenu.

13. Plac zabaw dla dzieci na stropodachu kondygnacji nadziemnej jest:

1) odsunięty od krawędzi stropodachu o 10 m;

2) zabezpieczony przed wypadnięciem dzieci oraz wyrzuceniem zabawek;

3) zlokalizowany na powierzchni ogólnodostępnej ogrodzonej balustradą o wysokości nie mniejszej niż 1,6 m uniemożliwiającej wspinanie i zapewniającej bezpieczeństwo.

14. W przypadku budowy jednego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w którym liczba mieszkań przekracza 20, dopuszcza się:

1) niewykonanie placu zabaw dla dzieci, gdy w odległości do 750 m, liczonej jako droga dojścia ogólnodostępną trasą dla pieszych, od granicy działki, na której znajduje się budynek, istnieje publicznie dostępny plac zabaw dla dzieci;

2) wykonanie placu zabaw dla dzieci o powierzchni wynoszącej co najmniej 50% powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz nie mniejszej niż 20 m^2, w przypadku gdy budynek znajduje się w zabudowie śródmiejskiej;

3) niewykonanie placu zabaw dla dzieci i wykonanie sali zabaw o powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz nie mniejszej niż 50 m^2, wewnątrz budynku, w przypadku gdy budynek znajduje się w zabudowie śródmiejskiej.

15. W przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, w zabudowie śródmiejskiej, dopuszcza się:

1) niewykonanie placu zabaw dla dzieci, gdy w odległości do 300 m, liczonej jako droga dojścia ogólnodostępną trasą dla pieszych, od granicy działki, na której znajduje się zespół budynków, istnieje publicznie dostępny plac zabaw dla dzieci;

2) wykonanie placu zabaw dla dzieci o powierzchni wynoszącej co najmniej 50% powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz nie mniejszej niż 20 m^2.

Rozdział 9 Ogrodzenia

§ 41.

1. Ogrodzenie nie może stwarzać zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi i zwierząt.

2. Umieszczanie na ogrodzeniach, na wysokości mniejszej niż 1,8 m, ostro zakończonych elementów, drutu kolczastego, tłuczonego szkła oraz innych podobnych wyrobów i materiałów jest zabronione.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą ogrodzeń wewnętrznych w zakładach karnych i aresztach śledczych.

§ 42.

1. Bramy i furtki w ogrodzeniu nie mogą otwierać się na zewnątrz działki.

Ciąg dalszy § 40

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 33 • Projekt § 34 • Projekt § 35

Ostre zakończenia ogrodzenia

BYŁO: Zakaz dotyczy wysokości poniżej 1,8 m.
PROJEKT: Projekt podnosi tę granicę do 2,2 m, zachowując szczególne wyjątki.
ZNACZENIE: Nie jest to nakaz wykonywania każdego ogrodzenia o wysokości 2,2 m.

Projekt § 36

§ 42 → projekt § 37

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Brama i furtka w ogrodzeniu nie mogą otwierać się na zewnątrz działki budowlanej, na której są sytuowane. 2. Furtka w ogrodzeniu przy budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku użyteczności publicznej i budynku zamieszkania […]

§ 37 — pełny tekst

2. Furtki w ogrodzeniu przy budynkach mieszkalnych wielorodzinnych i budynkach użyteczności publicznej nie mogą utrudniać dostępu do nich osobom niepełnosprawnym poruszającym się na wózkach inwalidzkich.

§ 43. Szerokość bramy powinna wynosić w świetle co najmniej 2,4 m, a w przypadku zastosowania furtki jej szerokość powinna być nie mniejsza niż 0,9 m, przy czym na drodze pożarowej szerokości te regulują przepisy odrębne dotyczące ochrony przeciwpożarowej.

Dział III Budynki i pomieszczenia

Rozdział 1 Wymagania ogólne

§ 44. Budynek, jego układ funkcjonalny i przestrzenny, ustrój konstrukcyjny oraz rozwiązania techniczne i materiałowe elementów budowlanych powinny być zaprojektowane i wykonane w sposób odpowiadający wymaganiom wynikającym z jego usytuowania i przeznaczenia oraz z odnoszących się do niego przepisów rozporządzenia i przepisów odrębnych.

§ 45. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi powinien być zaopatrzony co najmniej w wodę do spożycia przez ludzi oraz do celów przeciwpożarowych, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne, a odpowiednio do ich przeznaczenia - także na inne cele. W innych budynkach zaopatrzenie w wodę powinno wynikać z ich przeznaczenia i potrzeb ochrony przeciwpożarowej.

§ 46. Budynek mieszkalny, zamieszkania zbiorowego, opieki zdrowotnej, opieki społecznej i socjalnej, oświaty, nauki, zakładu żywienia, produkcji i handlu żywnością, a także inne budynki, jeżeli są wyposażone w wanny, natryski lub umywalki, powinny mieć indywidualną lub centralną instalację ciepłej wody. Warunek doprowadzenia ciepłej wody do umywalek nie dotyczy budynków w zabudowie zagrodowej i rekreacji indywidualnej.

§ 47. Budynek wyposażony w instalację wodociągową powinien mieć zapewnione odprowadzenie ścieków bytowo-gospodarczych oraz ścieków technologicznych, jeżeli one występują.

§ 48.
1. Każdy budynek przeznaczony na pobyt ludzi oraz inne budynki, w których w trakcie użytkowania powstają odpady i nieczystości stałe, powinny mieć miejsca przystosowane do czasowego gromadzenia tych odpadów i nieczystości, usytuowane w samym budynku lub w jego otoczeniu.
2. Budynki, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem wysokościowych, mogą być wyposażone w wewnętrzne urządzenia (zsypy) do usuwania odpadów i nieczystości stałych.

§ 49. Budynek i pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi oraz inne budynki, jeżeli wynika to z ich przeznaczenia, powinny być wyposażone w instalacje (urządzenia) do ogrzewania pomieszczeń w okresie obniżonych temperatur, umożliwiające utrzymanie temperatury powietrza wewnętrznego odpowiedniej do ich przeznaczenia. Wymaganie to nie dotyczy budynków rekreacyjnych, użytkowanych wyłącznie w sezonie letnim.

§ 50. Budynek i pomieszczenia, w których są zainstalowane paleniska na paliwo stałe lub komory spalania z palnikami na paliwo płynne lub gazowe, powinny mieć przewody kominowe do odprowadzania dymu i spalin.

§ 51. Budynek i pomieszczenia powinny mieć zapewnioną wentylację lub klimatyzację, stosownie do ich przeznaczenia.

§ 52. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi może być zaopatrywany w gaz z sieci gazowej, baterii butli lub zbiorników stałych gazu płynnego, zgodnie z warunkami określonym w § 156 ust. 1 i § 157.

§ 53.
1. Budynek, odpowiednio do potrzeb wynikających z jego przeznaczenia, powinien być wyposażony w wewnętrzną instalację elektryczną.

Ciąg dalszy § 42

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 37

§ 43 → projekt § 38

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Szerokość bramy ma wynosić w świetle co najmniej 2,6 m, a w przypadku zastosowania furtki jej szerokość w świetle przejścia ma wynosić co najmniej 1 m. Na drodze pożarowej szerokości te regulują przepisy odrębne dotyczące ochrony […]

§ 38 — pełny tekst

§ 44 → projekt § 39

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Budynek, jego układ funkcjonalny i przestrzenny, ustrój konstrukcyjny oraz rozwiązania techniczne i materiałowe elementów budowlanych projektuje się i wykonuje w sposób odpowiadający wymaganiom wynikającym z jego usytuowania i […]

§ 39 — pełny tekst

§ 45 → projekt § 40

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi zaopatruje się co najmniej w wodę do spożycia przez ludzi oraz do celów przeciwpożarowych, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne, oraz odpowiednio do jego przeznaczenia – także na […]

§ 40 — pełny tekst

§ 46 → projekt § 41

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W indywidualną lub centralną instalację ciepłej wody użytkowej wyposaża się: 1) budynek mieszkalny, budynek zamieszkania zbiorowego, budynek działalności leczniczej, opieki społecznej i socjalnej, oświaty, szkolnictwa wyższego, […]

§ 41 — pełny tekst

2. Furtki w ogrodzeniu przy budynkach mieszkalnych wielorodzinnych i budynkach użyteczności publicznej nie mogą utrudniać dostępu do nich osobom niepełnosprawnym poruszającym się na wózkach inwalidzkich.

§ 43. Szerokość bramy powinna wynosić w świetle co najmniej 2,4 m, a w przypadku zastosowania furtki jej szerokość powinna być nie mniejsza niż 0,9 m, przy czym na drodze pożarowej szerokości te regulują przepisy odrębne dotyczące ochrony przeciwpożarowej.

Dział III Budynki i pomieszczenia

Rozdział 1 Wymagania ogólne

§ 44. Budynek, jego układ funkcjonalny i przestrzenny, ustrój konstrukcyjny oraz rozwiązania techniczne i materiałowe elementów budowlanych powinny być zaprojektowane i wykonane w sposób odpowiadający wymaganiom wynikającym z jego usytuowania i przeznaczenia oraz z odnoszących się do niego przepisów rozporządzenia i przepisów odrębnych.

§ 45. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi powinien być zaopatrzony co najmniej w wodę do spożycia przez ludzi oraz do celów przeciwpożarowych, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne, a odpowiednio do ich przeznaczenia - także na inne cele. W innych budynkach zaopatrzenie w wodę powinno wynikać z ich przeznaczenia i potrzeb ochrony przeciwpożarowej.

§ 46. Budynek mieszkalny, zamieszkania zbiorowego, opieki zdrowotnej, opieki społecznej i socjalnej, oświaty, nauki, zakładu żywienia, produkcji i handlu żywnością, a także inne budynki, jeżeli są wyposażone w wanny, natryski lub umywalki, powinny mieć indywidualną lub centralną instalację ciepłej wody. Warunek doprowadzenia ciepłej wody do umywalek nie dotyczy budynków w zabudowie zagrodowej i rekreacji indywidualnej.

§ 47. Budynek wyposażony w instalację wodociągową powinien mieć zapewnione odprowadzenie ścieków bytowo-gospodarczych oraz ścieków technologicznych, jeżeli one występują.

§ 48.
1. Każdy budynek przeznaczony na pobyt ludzi oraz inne budynki, w których w trakcie użytkowania powstają odpady i nieczystości stałe, powinny mieć miejsca przystosowane do czasowego gromadzenia tych odpadów i nieczystości, usytuowane w samym budynku lub w jego otoczeniu.

2. Budynki, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem wysokościowych, mogą być wyposażone w wewnętrzne urządzenia (zsypy) do usuwania odpadów i nieczystości stałych.

§ 49. Budynek i pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi oraz inne budynki, jeżeli wynika to z ich przeznaczenia, powinny być wyposażone w instalacje (urządzenia) do ogrzewania pomieszczeń w okresie obniżonych temperatur, umożliwiające utrzymanie temperatury powietrza wewnętrznego odpowiedniej do ich przeznaczenia. Wymaganie to nie dotyczy budynków rekreacyjnych, użytkowanych wyłącznie w sezonie letnim.

§ 50. Budynek i pomieszczenia, w których są zainstalowane paleniska na paliwo stałe lub komory spalania z palnikami na paliwo płynne lub gazowe, powinny mieć przewody kominowe do odprowadzania dymu i spalin.

§ 51. Budynek i pomieszczenia powinny mieć zapewnioną wentylację lub klimatyzację, stosownie do ich przeznaczenia.

§ 52. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi może być zaopatrywany w gaz z sieci gazowej, baterii butli lub zbiorników stałych gazu płynnego, zgodnie z warunkami określonym w § 156 ust. 1 i § 157.

§ 53.
1. Budynek, odpowiednio do potrzeb wynikających z jego przeznaczenia, powinien być wyposażony w wewnętrzną instalację elektryczną.

§ 47 → projekt § 42

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: W budynku wyposażonym w instalację wodociągową zapewnia się odprowadzenie ścieków bytowych i przemysłowych, jeżeli one występują.

§ 42 — pełny tekst

§ 48 → projekt § 43

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi oraz inny budynek, jeżeli w trakcie jego użytkowania powstają odpady stałe, ma mieć miejsce przystosowane do czasowego gromadzenia tych odpadów, usytuowane w samym budynku lub w […]

§ 43 — pełny tekst

§ 49 → projekt § 44

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W instalację wraz z urządzeniami do ogrzewania pomieszczeń w okresie obniżonych temperatur, umożliwiającą utrzymanie temperatury powietrza wewnętrznego odpowiedniej do ich przeznaczenia, wyposaża się: 1) budynek z pomieszczeniem […]

§ 44 — pełny tekst

§ 50 → projekt § 45

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Budynek i pomieszczenie, w którym jest palenisko na paliwo stałe lub komora spalania z palnikami na paliwo płynne lub gazowe, wyposaża się w przewód kominowy do odprowadzania odpowiednio dymu lub spalin.

§ 45 — pełny tekst

§ 51 → projekt § 46

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: W budynku i pomieszczeniu zapewnia się wentylację lub klimatyzację, stosownie do ich przeznaczenia.

§ 46 — pełny tekst

2. Furtki w ogrodzeniu przy budynkach mieszkalnych wielorodzinnych i budynkach użyteczności publicznej nie mogą utrudniać dostępu do nich osobom niepełnosprawnym poruszającym się na wózkach inwalidzkich.

§ 43. Szerokość bramy powinna wynosić w świetle co najmniej 2,4 m, a w przypadku zastosowania furtki jej szerokość powinna być nie mniejsza niż 0,9 m, przy czym na drodze pożarowej szerokości te regulują przepisy odrębne dotyczące ochrony przeciwpożarowej.

Dział III Budynki i pomieszczenia

Rozdział 1 Wymagania ogólne

§ 44. Budynek, jego układ funkcjonalny i przestrzenny, ustrój konstrukcyjny oraz rozwiązania techniczne i materiałowe elementów budowlanych powinny być zaprojektowane i wykonane w sposób odpowiadający wymaganiom wynikającym z jego usytuowania i przeznaczenia oraz z odnoszących się do niego przepisów rozporządzenia i przepisów odrębnych.

§ 45. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi powinien być zaopatrzony co najmniej w wodę do spożycia przez ludzi oraz do celów przeciwpożarowych, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne, a odpowiednio do ich przeznaczenia - także na inne cele. W innych budynkach zaopatrzenie w wodę powinno wynikać z ich przeznaczenia i potrzeb ochrony przeciwpożarowej.

§ 46. Budynek mieszkalny, zamieszkania zbiorowego, opieki zdrowotnej, opieki społecznej i socjalnej, oświaty, nauki, zakładu żywienia, produkcji i handlu żywnością, a także inne budynki, jeżeli są wyposażone w wanny, natryski lub umywalki, powinny mieć indywidualną lub centralną instalację ciepłej wody. Warunek doprowadzenia ciepłej wody do umywalek nie dotyczy budynków w zabudowie zagrodowej i rekreacji indywidualnej.

§ 47. Budynek wyposażony w instalację wodociągową powinien mieć zapewnione odprowadzenie ścieków bytowo-gospodarczych oraz ścieków technologicznych, jeżeli one występują.

§ 48.
1. Każdy budynek przeznaczony na pobyt ludzi oraz inne budynki, w których w trakcie użytkowania powstają odpady i nieczystości stałe, powinny mieć miejsca przystosowane do czasowego gromadzenia tych odpadów i nieczystości, usytuowane w samym budynku lub w jego otoczeniu.

2. Budynki, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem wysokościowych, mogą być wyposażone w wewnętrzne urządzenia (zsypy) do usuwania odpadów i nieczystości stałych.

§ 49. Budynek i pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi oraz inne budynki, jeżeli wynika to z ich przeznaczenia, powinny być wyposażone w instalacje (urządzenia) do ogrzewania pomieszczeń w okresie obniżonych temperatur, umożliwiające utrzymanie temperatury powietrza wewnętrznego odpowiedniej do ich przeznaczenia. Wymaganie to nie dotyczy budynków rekreacyjnych, użytkowanych wyłącznie w sezonie letnim.

§ 50. Budynek i pomieszczenia, w których są zainstalowane paleniska na paliwo stałe lub komory spalania z palnikami na paliwo płynne lub gazowe, powinny mieć przewody kominowe do odprowadzania dymu i spalin.

§ 51. Budynek i pomieszczenia powinny mieć zapewnioną wentylację lub klimatyzację, stosownie do ich przeznaczenia.

§ 52. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi może być zaopatrywany w gaz z sieci gazowej, baterii butli lub zbiorników stałych gazu płynnego, zgodnie z warunkami określonym w § 156 ust. 1 i § 157.

§ 53.
1. Budynek, odpowiednio do potrzeb wynikających z jego przeznaczenia, powinien być wyposażony w wewnętrzną instalację elektryczną.

§ 52 → projekt § 47

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi może być zaopatrywany w gaz z sieci gazowej, baterii butli lub zbiornika stałego gazu płynnego (LPG), zgodnie z warunkami określonymi w § 158 ust. 1 i § 159.

§ 47 — pełny tekst

§ 53 → projekt § 48

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Budynek wyposaża się w wewnętrzną instalację elektryczną, odpowiednio do potrzeb wynikających z jego przeznaczenia. 2. Budynek wyposaża się w instalację piorunochronną stosownie do wyników analizy ryzyka przeprowadzonej zgodnie z […]

§ 48 — pełny tekst

2. Budynek należy wyposażyć w instalację chroniącą od wyładowań atmosferycznych. Obowiązek ten odnosi się do budynków wyszczególnionych w Polskiej Normie dotyczącej ochrony odgromowej obiektów budowlanych.

§ 54.

1. Budynek użyteczności publicznej, budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego, z wyłączeniem budynków zamieszkania zbiorowego na terenach zamkniętych, oraz każdy inny budynek mający najwyższą kondygnację z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt więcej niż 50 osób, w których różnica poziomów posadzek pomiędzy pierwszą a najwyższą kondygnacją nadziemną, niestanowiącą drugiego poziomu w mieszkaniu dwupoziomowym, przekracza 9,5 m, a także mający dwie lub więcej kondygnacji nadziemnych budynek opieki zdrowotnej i budynek opieki społecznej, należy wyposażyć w dźwig osobowy.

2. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku zamieszkania zbiorowego oraz budynku użyteczności publicznej, wyposażanym w dźwigi, należy zapewnić dojazd z poziomu terenu i dostęp na wszystkie kondygnacje użytkowe osobom niepełnosprawnym.

3. W przypadku wbudowywania lub przybudowywania szybu dźwigowego do istniejącego budynku dopuszcza się usytuowanie drzwi przystankowych na poziomie spocznika międzypiętrowego, jeżeli zostanie zapewniony dostęp do kondygnacji użytkowej osobom niepełnosprawnym.

§ 55.

1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym niewyposażanym w dźwigi należy wykonać pochylnię lub zainstalować odpowiednie urządzenie techniczne, umożliwiające dostęp osobom niepełnosprawnym do mieszkań położonych na pierwszej kondygnacji nadziemnej oraz do kondygnacji podziemnej zawierającej stanowiska postojowe dla samochodów osobowych.

2. W niskim budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, niewymagającym wyposażenia w dźwigi, o których mowa w § 54 ust. 1, należy zainstalować urządzenia techniczne zapewniające osobom niepełnosprawnym dostęp na kondygnacje z pomieszczeniami użytkowymi, z których mogą korzystać. Nie dotyczy to budynków zamieszkania zbiorowego na terenach zamkniętych.

3. Dopuszcza się niewyposażenie w dźwigi budynku mieszkalnego wielorodzinnego do 5. kondygnacji nadziemnej włącznie, jeżeli wszystkie pomieszczenia na ostatniej kondygnacji są częścią mieszkań dwupoziomowych.

4. W istniejącym budynku mieszkalnym wielorodzinnym niewyposażonym w dźwigi, na którego budowę została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę przed dniem 1 kwietnia 1995 r., na poddaszu usytuowanym bezpośrednio nad 4. kondygnacją nadziemną, dopuszcza się zmianę sposobu użytkowania pomieszczeń na mieszkania.

§ 56. Budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego i budynek użyteczności publicznej powinien być wyposażony w instalację telekomunikacyjną, a w miarę potrzeby również w inne instalacje, takie jak: telewizji przemysłowej, sygnalizacji dzwonkowej lub domofonowej, w sposób umożliwiający zapewnienie ochrony instalacji przed dostępem osób nieuprawnionych.

§ 56a.

1. Lokal użytkowy w budynku posiada powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 25 m^2.

2. Dopuszcza się wydzielenie lokalu użytkowego o mniejszej powierzchni użytkowej, jeżeli znajduje się on na pierwszej lub drugiej kondygnacji nadziemnej i posiada bezpośredni dostęp z zewnątrz budynku.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy lokali znajdujących się w:

   1) budynkach zamieszkania zbiorowego lub budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, w których wydzielono lokal użytkowy;

   2) budynkach, dla których przed dniem 1 sierpnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.”;

Rozdział 2 Oświetlenie i nasłonecznienie

§ 57.

Ciąg dalszy § 53

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 48

Szerszy obowiązek stosowania wind

BYŁO: Stare WT opierają podstawowy próg m.in. na różnicy poziomów posadzek ponad 9,5 m.
PROJEKT: Projekt: budynki użyteczności publicznej i zamieszkania zbiorowego od dwóch kondygnacji, wielorodzinne od trzech. Wyłącza kondygnacje wyłącznie techniczne i przewiduje szczególne wyjątki, w tym § 50 ust. 2.
ZNACZENIE: Liczyć kondygnacje, nie tylko piętra nadziemne; sprawdzić dostęp do wszystkich kondygnacji użytkowych.

Projekt § 49 • Projekt § 50

Lokal użytkowy 25 m² — wymóg już istniejący

BYŁO: Minimum 25 m² i wyjątki zostały wprowadzone przed projektem. Baza uwzględnia datę 1 sierpnia 2024 r. z nowelizacji 2024/474.
PROJEKT: Projekt przenosi i redaguje tę regulację w § 52.
ZNACZENIE: Nie przedstawiać samego minimum 25 m² jako nowego wymogu WT2026.

Projekt § 52

Doświetlenie i światło sztuczne

BYŁO: Stare proporcje to 1:8 i — dla wskazanych innych pomieszczeń — 1:12; § 58 ust. 2 opisuje tryb zgody dla pomieszczeń pracy.
PROJEKT: Projekt wiąże 1:8 ze stałym pobytem ludzi, nie powtarza proporcji 1:12 ani dawnego ustępu o zgodzie.
ZNACZENIE: Odrębne wymagania BHP nadal wymagają niezależnego sprawdzenia.

Projekt § 53 • Projekt § 54

§ 56 → projekt § 51

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Budynek mieszkalny, z wyłączeniem wolno stojącego budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynek zamieszkania zbiorowego i budynek użyteczności publicznej wyposaża się w instalację telekomunikacyjną, zgodnie z przepisami działu IV […]

§ 51 — pełny tekst

WT2002 • stan na 19.09.2026 • ujednolicenie redakcyjne

1. Pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi powinno mieć zapewnione oświetlenie dzienne, dostosowane do jego przeznaczenia, kształtu i wielkości, z uwzględnieniem warunków określonych w § 13 oraz w ogólnych przepisach bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. W pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi stosunek powierzchni okien, liczonej w świetle ościeżnic, do powierzchni podłogi powinien wynosić co najmniej 1:8, natomiast w innym pomieszczeniu, w którym oświetlenie dzienne jest wymagane ze względów na przeznaczenie - co najmniej 1:12.

§ 58.

1. Dopuszcza się oświetlenie pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi wyłącznie światłem sztucznym, jeżeli:

1) oświetlenie dzienne nie jest konieczne lub nie jest wskazane ze względów technologicznych;

2) jest uzasadnione celowością funkcjonalną zlokalizowania tego pomieszczenia w obiekcie podziemnym lub w części budynku pozbawionej oświetlenia dziennego.

2. W przypadku gdy pomieszczenie, o którym mowa w ust. 1, jest pomieszczeniem stałej pracy w rozumieniu ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, dla zastosowania wyłącznie oświetlenia światłem sztucznym, w tym elektrycznym, jest wymagane uzyskanie zgody właściwego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, wydanej w porozumieniu z właściwym okręgowym inspektorem pracy.

3. Uzgodnienie, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy budynków służących obronności państwa.

§ 59.

1. Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi oraz do ruchu ogólnego (komunikacji) powinny mieć zapewnione oświetlenie światłem sztucznym odpowiednio do potrzeb użytkowych.

2. Ogólne oświetlenie światłem sztucznym pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi powinno zapewniać odpowiednie warunki użytkowania całej jego powierzchni.

3. Oświetlenie światłem sztucznym połączonych ze sobą pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi oraz do ruchu ogólnego (komunikacji) nie powinno wykazywać różnic natężenia, wywołujących olśnienie przy przejściu między tymi pomieszczeniami.

§ 60.

1. Pomieszczenia przeznaczone do zbiorowego przebywania dzieci w żłobku, klubie dziecięcym, przedszkolu, innych formach opieki przedszkolnej oraz szkole, z wyjątkiem pracowni chemicznej, fizycznej i plastycznej, powinny mieć zapewniony czas nasłonecznienia wynoszący co najmniej 3 godziny w dniach równonocy w godzinach 8^{00}-16^{00}, natomiast pokoje mieszkalne - w godzinach 7^{00}-17^{00}.

2. W mieszkaniach wielopokojowych wymagania ust. 1 powinny być spełnione przynajmniej dla jednego pokoju.

3. W przypadku budynków zlokalizowanych w zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się ograniczenie wymaganego czasu nasłonecznienia, określonego w ust. 1, do 1,5 godziny, a w odniesieniu do mieszkania jednopokojowego w takiej zabudowie nie określa się wymaganego czasu nasłonecznienia.

Rozdział 3 Wejścia do budynków i mieszkań

§ 61.

1. Położenie drzwi wejściowych do budynku oraz kształt i wymiary pomieszczeń wejściowych powinny umożliwiać dogodne warunki ruchu, w tym również osobom niepełnosprawnym.

2. Wymaganie przystosowania wejść dla osób niepełnosprawnych nie dotyczy budynków mieszkalnych w zabudowie jednorodzinnej i zagrodowej, budynków rekreacji indywidualnej oraz budynków na terenach zamkniętych z wyłączeniem budynków użyteczności publicznej.

§ 62.

1. Drzwi wejściowe do budynku i ogólnodostępnych pomieszczeń użytkowych oraz do mieszkań powinny mieć w świetle ościeżnicy co najmniej: szerokość 0,9 m i wysokość 2 m. W przypadku zastosowania drzwi zewnętrznych dwuskrzydłowych szerokość skrzydła głównego nie może być mniejsza niż 0,9 m.

Ciąg dalszy § 57

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 53

Nasłonecznienie: nowe zasady pomiaru

BYŁO: Stary przepis posługuje się godzinami zegarowymi i dotychczasowymi wyjątkami śródmiejskimi.
PROJEKT: Projekt odnosi przedziały do górowania Słońca. Dodaje pomiar na zewnętrznej powierzchni okna, kąt co najmniej 12°, warunkowe sumowanie dwóch pomieszczeń oraz wyjątek dla lokali jednopokojowych poniżej 35 m² przy doświetleniu 1:4.
ZNACZENIE: Wyjątek poza śródmieściem ogranicza udział takich lokali do 10%; pełne warunki są w ust. 4–6.

Projekt § 56

§ 59 → projekt § 55

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Zapewnia się oświetlenie światłem sztucznym pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi oraz do ruchu ogólnego (komunikacji) odpowiednio do potrzeb użytkowych. 2. Ogólne oświetlenie światłem sztucznym pomieszczenia przeznaczonego […]

§ 55 — pełny tekst

§ 61 → projekt § 57

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Położenie drzwi wejściowych do budynku oraz kształt i wymiary pomieszczeń wejściowych mają umożliwiać dogodne warunki ruchu, przez zapewnienie przestrzeni manewrowej przed i za wejściem do budynku, poza polem otwierania skrzydła […]

§ 57 — pełny tekst

§ 62 → projekt § 58

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Szerokość i wysokość drzwi wejściowych do budynku i ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego oraz do lokalu mieszkalnego ma wynosić odpowiednio co najmniej 0,9 m i 2 m w świetle ościeżnicy. W przypadku zastosowania drzwi […]

§ 58 — pełny tekst

2. W wejściach do budynku i ogólnodostępnych pomieszczeń użytkowych mogą być zastosowane drzwi obrotowe lub wahadłowe, pod warunkiem usytuowania przy nich drzwi rozwieranych lub rozsuwanych, przystosowanych do ruchu osób niepełnosprawnych, oraz spełnienia wymagań § 240.

3. W drzwiach, o których mowa w ust. 1, oraz w drzwiach do mieszkań i pomieszczeń mieszkalnych w budynku zamieszkania zbiorowego wysokość progów nie może przekraczać 0,02 m.

§ 63. Wejścia z zewnątrz do budynku i pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi należy chronić przed nadmiernym dopływem chłodnego powietrza przez zastosowanie przedsionka, kurtyny powietrznej lub innych rozwiązań nieutrudniających ruchu. Wymagania te nie dotyczą dodatkowych wejść nieprzewidzianych do stałego użytkowania.

§ 64. Wejście do budynku i do każdej klatki schodowej powinno mieć elektryczne oświetlenie zewnętrzne. Nie dotyczy to budownictwa zagrodowego i rekreacyjnego.

§ 65. (uchylony).

Rozdział 4 Schody i pochylnie

§ 66. W celu zapewnienia dostępu do pomieszczeń położonych na różnych poziomach należy stosować schody stałe, a w zależności od przeznaczenia budynku - również pochylnie odpowiadające warunkom określonym w rozporządzeniu.

§ 67. Zainstalowanie w budynku schodów lub pochylni ruchomych nie zwalnia z obowiązku zastosowania schodów lub pochylni stałych.

§ 68.

1. Graniczne wymiary schodów stałych w budynkach o różnym przeznaczeniu określa tabela:

Przeznaczenie budynków	Minimalna szerokość użytkowa (m)		Maksymalna wysokość stopni (m)
	biegu	spocznika	
1	**2**	**3**	**4**
Budynki mieszkalne jednorodzinne i w zabudowie zagrodowej oraz mieszkania dwupoziomowe	0,8	0,8	0,19
Budynki mieszkalne wielorodzinne, budynki zamieszkania zbiorowego*) oraz budynki użyteczności publicznej*), z wyłączeniem budynków zakładów opieki zdrowotnej5), a także budynki produkcyjne*), magazynowo-składowe oraz usługowe, w których zatrudnia się ponad 10 osób	1,2	1,5	0,175
Przedszkola i żłobki	1,2	1,3	0,15
Budynki opieki zdrowotnej*)	1,4	1,5	0,15
Garaże wbudowane i wolno stojące (wielostanowiskowe) oraz budynki usługowe, w których zatrudnia się do 10 osób	0,9	0,9	0,19
We wszystkich budynkach niezależnie od ich przeznaczenia schody do kondygnacji podziemnej, pomieszczeń technicznych i poddaszy nieużytkowych	0,8	0,8	0,2

*) W przypadku tych budynków szerokość użytkową biegu schodowego i spocznika należy przyjmować z uwzględnieniem wymagań określonych w ust. 2.

2. W budynkach użyteczności publicznej oraz budynkach produkcyjnych łączną szerokość użytkową biegów oraz łączną szerokość użytkową spoczników w klatkach schodowych, stanowiących drogę ewakuacyjną, należy obliczać proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać równocześnie na kondygnacji, na której przewiduje się obecność największej ich liczby, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, lecz nie mniej niż określono to w ust. 1.

3. Szerokość użytkowa schodów zewnętrznych do budynku powinna wynosić co najmniej 1,2 m, przy czym nie może być mniejsza niż szerokość użytkowa biegu schodowego w budynku, przyjęta zgodnie z wymaganiami określonymi w ust. 1 i 2.

Ciąg dalszy § 62

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 58

§ 63 → projekt § 59

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Wejście z zewnątrz do budynku i pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi ma być chronione przed nadmiernym dopływem chłodnego powietrza przez zastosowanie przedsionka, kurtyny powietrznej lub innego rozwiązania nieutrudniającego […]

§ 59 — pełny tekst

§ 64 → projekt § 60

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: W elektryczne oświetlenie zewnętrzne wyposaża się wejście do budynku: 1) użyteczności publicznej; 2) mieszkalnego; 3) zamieszkania zbiorowego.

§ 60 — pełny tekst

§ 66 → projekt § 61

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: W celu zapewnienia dostępu do pomieszczeń położonych na różnych poziomach stosuje się schody stałe, a w zależności od przeznaczenia budynku – również pochylnie odpowiadające warunkom określonym w rozporządzeniu.

§ 61 — pełny tekst

§ 67 → projekt § 62

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Zainstalowanie w budynku schodów lub pochylni ruchomych nie zwalnia z obowiązku zastosowania schodów lub pochylni stałych.

§ 62 — pełny tekst

2. W wejściach do budynku i ogólnodostępnych pomieszczeń użytkowych mogą być zastosowane drzwi obrotowe lub wahadłowe, pod warunkiem usytuowania przy nich drzwi rozwieranych lub rozsuwanych, przystosowanych do ruchu osób niepełnosprawnych, oraz spełnienia wymagań § 240.

3. W drzwiach, o których mowa w ust. 1, oraz w drzwiach do mieszkań i pomieszczeń mieszkalnych w budynku zamieszkania zbiorowego wysokość progów nie może przekraczać 0,02 m.

§ 63. Wejścia z zewnątrz do budynku i pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi należy chronić przed nadmiernym dopływem chłodnego powietrza przez zastosowanie przedsionka, kurtyny powietrznej lub innych rozwiązań nieutrudniających ruchu. Wymagania te nie dotyczą dodatkowych wejść nieprzewidzianych do stałego użytkowania.

§ 64. Wejście do budynku i do każdej klatki schodowej powinno mieć elektryczne oświetlenie zewnętrzne. Nie dotyczy to budownictwa zagrodowego i rekreacyjnego.

§ 65. (uchylony).

Rozdział 4 Schody i pochylnie

§ 66. W celu zapewnienia dostępu do pomieszczeń położonych na różnych poziomach należy stosować schody stałe, a w zależności od przeznaczenia budynku - również pochylnie odpowiadające warunkom określonym w rozporządzeniu.

§ 67. Zainstalowanie w budynku schodów lub pochylni ruchomych nie zwalnia z obowiązku zastosowania schodów lub pochylni stałych.

§ 68.

1. Graniczne wymiary schodów stałych w budynkach o różnym przeznaczeniu określa tabela:

Przeznaczenie budynków	Minimalna szerokość użytkowa (m)		Maksymalna wysokość stopni (m)
	biegu	spocznika	
1	**2**	**3**	**4**
Budynki mieszkalne jednorodzinne i w zabudowie zagrodowej oraz mieszkania dwupoziomowe	0,8	0,8	0,19
Budynki mieszkalne wielorodzinne, budynki zamieszkania zbiorowego*) oraz budynki użyteczności publicznej*), z wyłączeniem budynków zakładów opieki zdrowotnej5), a także budynki produkcyjne*), magazynowo-składowe oraz usługowe, w których zatrudnia się ponad 10 osób	1,2	1,5	0,175
Przedszkola i żłobki	1,2	1,3	0,15
Budynki opieki zdrowotnej*)	1,4	1,5	0,15
Garaże wbudowane i wolno stojące (wielostanowiskowe) oraz budynki usługowe, w których zatrudnia się do 10 osób	0,9	0,9	0,19
We wszystkich budynkach niezależnie od ich przeznaczenia schody do kondygnacji podziemnej, pomieszczeń technicznych i poddaszy nieużytkowych	0,8	0,8	0,2

*) W przypadku tych budynków szerokość użytkową biegu schodowego i spocznika należy przyjmować z uwzględnieniem wymagań określonych w ust. 2.

2. W budynkach użyteczności publicznej oraz budynkach produkcyjnych łączną szerokość użytkową biegów oraz łączną szerokość użytkową spoczników w klatkach schodowych, stanowiących drogę ewakuacyjną, należy obliczać proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać równocześnie na kondygnacji, na której przewiduje się obecność największej ich liczby, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, lecz nie mniej niż określono to w ust. 1.

3. Szerokość użytkowa schodów zewnętrznych do budynku powinna wynosić co najmniej 1,2 m, przy czym nie może być mniejsza niż szerokość użytkowa biegu schodowego w budynku, przyjęta zgodnie z wymaganiami określonymi w ust. 1 i 2.

§ 68 → projekt § 63

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Graniczne wymiary schodów stałych w budynkach określa poniższa tabela: Lp. Przeznaczenie budynku lub części Minimalna szerokość użytkowa [m] Maksymalna budynku wysokość biegu spocznika stopni [m] 1 2 3 4 5 Budynek mieszkalny […]

§ 63 — pełny tekst

4. Szerokość użytkową schodów stałych mierzy się między wewnętrznymi krawędziami poręczy, a w przypadku balustrady jednostronnej - między wykończoną powierzchnią ściany a wewnętrzną krawędzią poręczy tej balustrady. Szerokości te nie mogą być ograniczane przez zainstalowane urządzenia oraz elementy budynku.

§ 69.

1. Liczba stopni w jednym biegu schodów stałych powinna wynosić nie więcej niż:

1) 14 stopni - w budynku opieki zdrowotnej;

2) 17 stopni - w innych budynkach.

2. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy budynków w zabudowie jednorodzinnej i w zabudowie zagrodowej oraz budynków rekreacji indywidualnej, mieszkań dwupoziomowych oraz dojść do urządzeń technicznych.

3. Liczba stopni w jednym biegu schodów zewnętrznych nie powinna wynosić więcej niż 10.

4. Szerokość stopni stałych schodów wewnętrznych powinna wynikać z warunku określonego wzorem: 2h + s = 0,6 do 0,65 m, gdzie h oznacza wysokość stopnia, s - jego szerokość.

5. Szerokość stopni schodów zewnętrznych przy głównych wejściach do budynku powinna wynosić w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych i budynkach użyteczności publicznej co najmniej 0,35 m.

6. Szerokość stopni schodów wachlarzowych powinna wynosić co najmniej 0,25 m, natomiast w schodach zabiegowych i kręconych szerokość taką należy zapewnić w odległości nie większej niż 0,4 m od poręczy balustrady wewnętrznej lub słupa stanowiącego koncentryczną konstrukcję schodów.

7. W budynku zakładu opieki zdrowotnej stosowanie schodów zabiegowych i wachlarzowych, jako przeznaczonych do ruchu pacjentów, jest zabronione.

8. W budynkach opieki zdrowotnej, a także budynkach zamieszkania zbiorowego przeznaczonych dla osób starszych oraz niepełnosprawnych zabrania się stosowania stopni schodów z noskami i podcięciami.

§ 70. Maksymalne nachylenie pochylni związanych z budynkiem nie może przekraczać wielkości określonych w poniższej tabeli:

	Przeznaczenie pochylni	Usytuowanie pochylni	
		na zewnątrz, bez przekrycia % nachylenia	wewnątrz budynku lub pod dachem % nachylenia
	1	**2**	**3**
	Do ruchu pieszego i dla osób niepełnosprawnych poruszających się przy użyciu wózka inwalidzkiego, przy wysokości pochylni:		
	a) do 0,15 m	15	15
	b) do 0,5 m	8	10
	c) ponad 0,5 m*)	6	8
	Dla samochodów w garażach wielostanowiskowych:		
	a) jedno- i dwupoziomowych	15	20
	b) wielopoziomowych	15	15
	Dla samochodów w garażach indywidualnych	25	25

*) Pochylnie do ruchu pieszego i dla osób niepełnosprawnych o długości ponad 9 m powinny być podzielone na krótsze odcinki, przy zastosowaniu spoczników o długości co najmniej 1,4 m.

§ 71.

1. Pochylnie przeznaczone dla osób niepełnosprawnych powinny mieć szerokość płaszczyzny ruchu 1,2 m, krawężniki o wysokości co najmniej 0,07 m i obustronne poręcze odpowiadające warunkom określonym w § 298, przy czym odstęp między nimi powinien mieścić się w granicach od 1 m do 1,1 m.

Ciąg dalszy § 68

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 63

§ 69 → projekt § 64

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Liczba stopni w jednym biegu schodów stałych wewnętrznych ma wynosić niewięcej niż: 1) 14 stopni – w budynku działalności leczniczej; 2) 18 stopni – w innym budynku. 2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy budynku […]

§ 64 — pełny tekst

§ 70 → projekt § 65

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Maksymalne nachylenie pochylni związanej z budynkiem nie może przekraczać wielkości określonych w poniższej tabeli: Usytuowanie pochylni wewnątrz na budynku lub zewnątrz, bez pod dachem Lp. przekrycia Przeznaczenie pochylni [%] [%] […]

§ 65 — pełny tekst

§ 71 → projekt § 66

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Pochylnia przeznaczona dla osób ze szczególnymi potrzebami ma mieć: 1) szerokość płaszczyzny ruchu co najmniej 1,2 m; 2) krawężnik o wysokości co najmniej 0,07 m; 3) obustronne poręcze odpowiadające warunkom określonym w § 324, […]

§ 66 — pełny tekst

2. Długość poziomej płaszczyzny ruchu na początku i na końcu pochylni powinna wynosić co najmniej 1,5 m.

3. Powierzchnia spocznika przy pochylni dla osób niepełnosprawnych poruszających się na wózkach inwalidzkich powinna mieć wymiary co najmniej 1,5 x 1,5 m poza polem otwierania skrzydła drzwi wejściowych do budynku.

4. Krawędzie stopni schodów w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych i użyteczności publicznej powinny wyróżniać się kolorem kontrastującym z kolorem posadzki.

Rozdział 5 Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi

§ 72.

1. Wysokość pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi powinna odpowiadać wymaganiom określonym w poniższej tabeli, jeżeli przepisy odrębne, w tym dotyczące pomieszczeń pracy i pomieszczeń służby zdrowia, nie określają innych wymagań:

Rodzaj pomieszczenia (sposób użytkowania)	Minimalna wysokość w świetle (m)
1	**2**
Pokoje w budynkach mieszkalnych oraz sypialnie 1-4-osobowe w budynkach zamieszkania zbiorowego	2,5*)
Pokoje na poddaszu w budynkach jednorodzinnych i mieszkalnych zagrodowych oraz pomieszczenia w budynkach rekreacji indywidualnej	2,2*)
Pomieszczenia do pracy**), nauki i innych celów, w których nie występują czynniki uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia, przeznaczone na stały lub czasowy pobyt:	
a) nie więcej niż 4 osób	2,5
b) więcej niż 4 osób	3,0
Pomieszczenia jak wyżej, lecz usytuowane na antresoli, jeżeli nie występują czynniki szkodliwe dla zdrowia	2,2
Pomieszczenia do pracy**) i innych celów, w których występują czynniki uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia	3,3
Pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi, jak dyżurki, portiernie, kantory, kioski, w tym kioski usytuowane w halach dworcowych, wystawowych, handlowych, sportowych, jeżeli nie występują czynniki szkodliwe dla zdrowia	2,2*)
Pomieszczenia przeznaczone na czasowy pobyt ludzi:	
a) jeżeli nie występują czynniki szkodliwe dla zdrowia	2,2*)
b) jeżeli występują czynniki szkodliwe dla zdrowia	2,5

*) Przy stropach pochyłych jest to wysokość średnia liczona między największą a najmniejszą wysokością pomieszczenia, lecz nie mniejszą niż 1,9 m. Przestrzeni o wysokości poniżej 1,9 m nie zalicza się do odpowiadającej przeznaczeniu danego pomieszczenia. **) Wymagania dotyczące minimalnej wysokości pomieszczeń w zakładach pracy określają przepisy o bezpieczeństwie i higienie pracy.

2. Pomieszczenia, których wysokość powinna, zgodnie z ust. 1, wynosić co najmniej 3 m i 3,3 m, mogą być obniżone do wysokości nie mniejszej niż 2,5 m w przypadku zastosowania wentylacji mechanicznej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji, pod warunkiem uzyskania zgody państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego.

§ 73.

1. W pomieszczeniach przeznaczonych na stały pobyt ludzi poziom podłogi powinien znajdować się powyżej lub być równy poziomowi terenu przy budynku.

2. Dopuszcza się usytuowanie pomieszczeń produkcyjnych, handlowych, usługowych, gastronomicznych lub obsługi pasażerów, określonych w ust. 1, poniżej poziomu terenu przy budynku pod warunkiem uzyskania zgody państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego wydanej w przypadku

Ciąg dalszy § 71

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 66

§ 72 → projekt § 67

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wysokość pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi ma odpowiadać warunkom określonym w poniższej tabeli, jeżeli przepisy odrębne, w tym dotyczące pomieszczeń pracy i pomieszczeń, w których jest wykonywana działalność lecznicza, […]

§ 67 — pełny tekst

§ 73 → projekt § 68

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Jeżeli pomieszczenie przeznaczone na stały pobyt ludzi jest wydzielone przy ścianie zewnętrznej budynku, to poziom podłogi w tym pomieszczeniu ma znajdować się powyżej lub być równy poziomowi terenu przy wydzielającej to […]

§ 68 — pełny tekst

pomieszczeń stałej pracy w rozumieniu ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy w porozumieniu z właściwym okręgowym inspektorem pracy.

§ 74. W budynku użyteczności publicznej pomieszczenia ogólnodostępne ze zróżnicowanym poziomem podłóg powinny być przystosowane do ruchu osób niepełnosprawnych.

§ 75.
1. Drzwi do pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi oraz do kuchni powinny mieć co najmniej szerokość 0,8 m i wysokość 2 m w świetle ościeżnicy.
2. W budynku użyteczności publicznej drzwi wewnętrzne, z wyjątkiem drzwi do pomieszczeń technicznych i gospodarczych, powinny mieć co najmniej szerokość 0,9 m i wysokość 2 m w świetle ościeżnicy.
3. Drzwi, o których mowa w ust. 1 i 2, nie powinny mieć progów.

Rozdział 6 Pomieszczenia higienicznosanitarne

§ 76. Wymagania dotyczące pomieszczeń higienicznosanitarnych określają przepisy rozporządzenia, a także przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy oraz obrony cywilnej. Do pomieszczeń higienicznosanitarnych zalicza się łaźnie, sauny, natryski, łazienki, ustępy, umywalnie, szatnie, przebieralnie, pralnie, pomieszczenia higieny osobistej kobiet, pomieszczenia dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci, pomieszczenia dostosowane i przeznaczone do przewijania dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami oraz pomieszczenia służące do odkażania, oczyszczania oraz suszenia odzieży i obuwia, a także do przechowywania sprzętu do utrzymania czystości.

§ 77.
1. Pomieszczenie higienicznosanitarne powinno mieć wentylację spełniającą wymagania przepisów rozporządzenia oraz przepisów odrębnych.
2. Pomieszczenie higienicznosanitarne powinno mieć wysokość w świetle co najmniej 2,5 m, z wyjątkiem łaźni ogólnodostępnej, której wysokość powinna wynosić co najmniej 3 m.
3. Dopuszcza się zmniejszenie wysokości pomieszczenia higienicznosanitarnego w budynku mieszkalnym oraz w hotelu, motelu i pensjonacie do 2,2 m w świetle, w przypadku gdy jest ono wyposażone w wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną.

§ 78.
1. Ściany pomieszczenia higienicznosanitarnego powinny mieć do wysokości co najmniej 2 m powierzchnie zmywalne i odporne na działanie wilgoci.
2. Posadzka pralni, łazienki, umywalni, kabiny natryskowej i ustępu powinna być zmywalna, nienasiąkliwa i nieśliska.

§ 79.
1. Drzwi do łazienki, umywalni i wydzielonego ustępu powinny otwierać się na zewnątrz pomieszczenia, mieć, z zastrzeżeniem § 75 ust. 2, co najmniej szerokość 0,8 m i wysokość 2 m w świetle ościeżnicy, a w dolnej części - otwory o sumarycznym przekroju nie mniejszym niż 0,022 m^2 dla dopływu powietrza.
2. W łazienkach i ustępach, z wyjątkiem ogólnodostępnych, dopuszcza się stosowanie drzwi przesuwnych lub składanych.

§ 80. (uchylony).

§ 81.
1. Kabina natryskowa niezamknięta, stanowiąca wydzieloną część pomieszczeń natrysków i umywalni zbiorowych, powinna mieć powierzchnię nie mniejszą niż 0,9 m^2 i szerokość co najmniej 0,9 m.
2. Kabina natryskowa zamknięta, wydzielona ściankami na całą wysokość pomieszczenia, powinna mieć powierzchnię nie mniejszą niż 1,5 m^2 i szerokość co najmniej 0,9 m oraz być wyposażona w wentylację mechaniczną wywiewną.
3. Kabina natryskowa zamknięta, z urządzeniami przystosowanymi do korzystania przez osoby niepełnosprawne poruszające się na wózkach inwalidzkich, powinna mieć powierzchnię nie mniejszą niż

Ciąg dalszy § 73

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 68

Pomieszczenia higienicznosanitarne i przewijanie

BYŁO: Katalog pomieszczeń oraz wymagania przewijania dzieci i dorosłych zostały rozszerzone już nowelizacją 2023/2442, skorygowaną w 2024/474.
PROJEKT: Projekt przenosi katalog do definicji i redaguje wymagania w § 81.
ZNACZENIE: Nie traktować całego pakietu opieki nad osobami dorosłymi jako nowości projektu.

Projekt § 3 • Projekt § 81

§ 74 → projekt § 69

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: W budynku użyteczności publicznej, budynku zamieszkania zbiorowego, z wyłączeniem budynku koszarowego, oraz budynku mieszkalnym wielorodzinnym pomieszczenie ogólnodostępne ze zróżnicowanym poziomem podłóg ma być przystosowane do ruchu […]

§ 69 — pełny tekst

§ 75 → projekt § 70

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Szerokość i wysokość drzwi do pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi oraz do kuchni ma wynosić odpowiednio co najmniej 0,8 m i 2 m w świetle ościeżnicy. 2. Szerokość i wysokość drzwi wewnętrznych w budynku użyteczności […]

§ 70 — pełny tekst

§ 77 → projekt § 71

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W pomieszczeniu higienicznosanitarnym zapewnia się wentylację. 2. Wysokość pomieszczenia higienicznosanitarnego ma wynosić w świetle co najmniej 2,5 m, z wyjątkiem łaźni ogólnodostępnej, której wysokość ma wynosić co najmniej 3 m. […]

§ 71 — pełny tekst

pomieszczeń stałej pracy w rozumieniu ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy w porozumieniu z właściwym okręgowym inspektorem pracy.

§ 74. W budynku użyteczności publicznej pomieszczenia ogólnodostępne ze zróżnicowanym poziomem podłóg powinny być przystosowane do ruchu osób niepełnosprawnych.

§ 75.
1. Drzwi do pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi oraz do kuchni powinny mieć co najmniej szerokość 0,8 m i wysokość 2 m w świetle ościeżnicy.

2. W budynku użyteczności publicznej drzwi wewnętrzne, z wyjątkiem drzwi do pomieszczeń technicznych i gospodarczych, powinny mieć co najmniej szerokość 0,9 m i wysokość 2 m w świetle ościeżnicy.

3. Drzwi, o których mowa w ust. 1 i 2, nie powinny mieć progów.

Rozdział 6 Pomieszczenia higienicznosanitarne

§ 76. Wymagania dotyczące pomieszczeń higienicznosanitarnych określają przepisy rozporządzenia, a także przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy oraz obrony cywilnej. Do pomieszczeń higienicznosanitarnych zalicza się łaźnie, sauny, natryski, łazienki, ustępy, umywalnie, szatnie, przebieralnie, pralnie, pomieszczenia higieny osobistej kobiet, pomieszczenia dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci, pomieszczenia dostosowane i przeznaczone do przewijania dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami oraz pomieszczenia służące do odkażania, oczyszczania oraz suszenia odzieży i obuwia, a także do przechowywania sprzętu do utrzymania czystości.

§ 77.
1. Pomieszczenie higienicznosanitarne powinno mieć wentylację spełniającą wymagania przepisów rozporządzenia oraz przepisów odrębnych.

2. Pomieszczenie higienicznosanitarne powinno mieć wysokość w świetle co najmniej 2,5 m, z wyjątkiem łaźni ogólnodostępnej, której wysokość powinna wynosić co najmniej 3 m.

3. Dopuszcza się zmniejszenie wysokości pomieszczenia higienicznosanitarnego w budynku mieszkalnym oraz w hotelu, motelu i pensjonacie do 2,2 m w świetle, w przypadku gdy jest ono wyposażone w wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną.

§ 78.
1. Ściany pomieszczenia higienicznosanitarnego powinny mieć do wysokości co najmniej 2 m powierzchnie zmywalne i odporne na działanie wilgoci.

2. Posadzka pralni, łazienki, umywalni, kabiny natryskowej i ustępu powinna być zmywalna, nienasiąkliwa i nieśliska.

§ 79.
1. Drzwi do łazienki, umywalni i wydzielonego ustępu powinny otwierać się na zewnątrz pomieszczenia, mieć, z zastrzeżeniem § 75 ust. 2, co najmniej szerokość 0,8 m i wysokość 2 m w świetle ościeżnicy, a w dolnej części - otwory o sumarycznym przekroju nie mniejszym niż 0,022 m^2 dla dopływu powietrza.

2. W łazienkach i ustępach, z wyjątkiem ogólnodostępnych, dopuszcza się stosowanie drzwi przesuwnych lub składanych.

§ 80. (uchylony).

§ 81.
1. Kabina natryskowa niezamknięta, stanowiąca wydzieloną część pomieszczeń natrysków i umywalni zbiorowych, powinna mieć powierzchnię nie mniejszą niż 0,9 m^2 i szerokość co najmniej 0,9 m.

2. Kabina natryskowa zamknięta, wydzielona ściankami na całą wysokość pomieszczenia, powinna mieć powierzchnię nie mniejszą niż 1,5 m^2 i szerokość co najmniej 0,9 m oraz być wyposażona w wentylację mechaniczną wywiewną.

3. Kabina natryskowa zamknięta, z urządzeniami przystosowanymi do korzystania przez osoby niepełnosprawne poruszające się na wózkach inwalidzkich, powinna mieć powierzchnię nie mniejszą niż

§ 78 → projekt § 72, 73

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Ściany pomieszczenia higienicznosanitarnego mają mieć powierzchnie zmywalne i odporne na działanie wilgoci do wysokości co najmniej 2 m.

§ 72 — pełny tekst • § 73 — pełny tekst

§ 79 → projekt § 74

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Drzwi do łazienki, umywalni i wydzielonego ustępu mają otwierać się na zewnątrz pomieszczenia, a ich szerokość i wysokość ma wynosić odpowiednio co najmniej 0,8 m i 2 m w świetle ościeżnicy. W dolnej części takich drzwi mają […]

§ 74 — pełny tekst

§ 81 → projekt § 75

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Powierzchnia kabiny natryskowej niezamkniętej, stanowiącej wydzieloną część pomieszczenia natrysku albo umywalni zbiorowej, ma wynosić co najmniej 0,9 m2, a jej szerokość ma wynosić co najmniej 0,9 m. 2. Powierzchnia kabiny […]

§ 75 — pełny tekst

2,5 m^2 i szerokość co najmniej 1,5 m oraz być wyposażona w urządzenia wspomagające, umożliwiające korzystanie z kabiny zgodnie z przeznaczeniem.

4. Bezpośrednio przy kabinach natryskowych i umywalniach zbiorowych powinna znajdować się kabina ustępowa.

§ 82.

1. W budynku zamieszkania zbiorowego łazienki związane z pomieszczeniami mieszkalnymi powinny być wyposażone w wannę lub natrysk oraz umywalkę. Miska ustępowa może być usytuowana w łazience lub w wydzielonej kabinie ustępowej wyposażonej w umywalkę.

2. W budynku, o którym mowa w ust. 1, bez łazienek i ustępów związanych z pomieszczeniami mieszkalnymi należy przewidzieć na każdej kondygnacji umywalnie i ustępy przeznaczone do wspólnego użytku, wyposażone co najmniej w:

1) 1 miskę ustępową dla 10 kobiet;

2) 1 miskę ustępową i 1 pisuar dla 20 mężczyzn;

3) 1 urządzenie natryskowe dla 15 osób;

4) 1 umywalkę dla 5 osób.

§ 83. Kabina ustępowa (ustęp wydzielony), nieprzeznaczona dla osób niepełnosprawnych, powinna mieć najmniejszy wymiar poziomy (szerokość) w świetle co najmniej 0,9 m i powierzchnię przed miską ustępową co najmniej 0,6 x 0,9 m w rzucie poziomym, spełniającą również funkcję powierzchni przed umywalką - w przypadku jej zainstalowania w kabinie ustępowej.

§ 84.

1. W budynku użyteczności publicznej i zakładu pracy należy urządzić ustępy ogólnodostępne. Jeżeli liczba osób w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi na danej kondygnacji jest mniejsza od 10, dopuszcza się umieszczenie ustępu na najbliższej, wyższej lub niższej kondygnacji.

1a. Ustępów ogólnodostępnych, o których mowa w ust. 1, nie urządza się w budynku obsługi bankowej, handlu lub usług o powierzchni użytkowej do 100 m^2 włącznie.

2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, w ustępach ogólnodostępnych powinna przypadać co najmniej jedna umywalka na 20 osób, co najmniej jedna miska ustępowa i jeden pisuar na 30 mężczyzn oraz jedna miska ustępowa na 20 kobiet, jeżeli przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy nie stanowią inaczej. W przypadku gdy w pomieszczeniach przeznaczonych na stały pobyt ludzi liczba osób jest mniejsza niż 10, dopuszcza się umieszczenie wspólnego ustępu dla kobiet i mężczyzn.

3. W budynkach, o których mowa w ust. 1, odległość od stanowiska pracy lub miejsca przebywania ludzi do najbliższego ustępu nie może być większa niż 75 m, a od stanowiska pracy chronionej - niż 50 m.

§ 85.

1. Ustępy ogólnodostępne w budynkach zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej i zakładów pracy powinny mieć wejścia z dróg komunikacji ogólnej.

2. W ustępach ogólnodostępnych należy stosować:

1) przedsionki, oddzielone ścianami pełnymi na całą wysokość pomieszczenia, w których mogą być instalowane tylko umywalki;

2) drzwi o szerokości co najmniej 0,9 m;

3) drzwi do kabin ustępowych otwierane na zewnątrz, o szerokości co najmniej 0,8 m, a do kabin przystosowanych dla potrzeb osób niepełnosprawnych, co najmniej 0,9 m;

4) przegrody dzielące ustęp damski od męskiego, wykonane jako ściany pełne na całą wysokość pomieszczenia;

5) miski ustępowe umieszczone w oddzielnych kabinach o szerokości co najmniej 1 m i długości 1,10 m, ze ściankami i drzwiami o wysokości co najmniej 2 m z prześwitem nad podłogą 0,15 m; w żłobkach, klubach dziecięcych, przedszkolach oraz innych formach opieki przedszkolnej dopuszcza się stosowanie ścianek i drzwi o wysokości nie mniejszej niż 1,5 m;

6) wpusty kanalizacyjne podłogowe z syfonem oraz armaturę czerpalną ze złączką do węża w pomieszczeniach z pisuarem lub mających więcej niż 4 kabiny ustępowe;

Ciąg dalszy § 81

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 75

§ 82 → projekt § 76

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku zamieszkania zbiorowego łazienki związane z pomieszczeniami mieszkalnymi wyposaża się w umywalkę oraz w wannę lub w natrysk. Miska ustępowa może być usytuowana w łazience lub w wydzielonej kabinie ustępowej wyposażonej w […]

§ 76 — pełny tekst

§ 83 → projekt § 77

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Najmniejszy wymiar poziomy (szerokość) kabiny ustępowej (ustępu wydzielonego) nieprzeznaczonej dla osób niepełnosprawnych ma wynosić w świetle co najmniej 0,9 m. 2. Powierzchnia przed miską ustępową w kabinie ustępowej (ustępie […]

§ 77 — pełny tekst

§ 84 → projekt § 78

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku użyteczności publicznej i w budynku zakładu pracy urządza się ustęp ogólnodostępny przeznaczony również dla osób niebędących pracownikami w budynku. Należy zapewnić odpowiednią liczbę ustępów dla kobiet, mężczyzn i […]

§ 78 — pełny tekst

§ 85 → projekt § 79

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wejście do ustępu ogólnodostępnego w budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej i budynku zakładu pracy ma prowadzić z drogi komunikacji ogólnej zlokalizowanej wewnątrz tego budynku. 2. W ustępie […]

§ 79 — pełny tekst

7) wentylację grawitacyjną lub mechaniczną - w ustępach z oknem i jedną kabiną, a w innych - mechaniczną o działaniu ciągłym lub włączaną automatycznie.

3. Przedsionków, o których mowa w ust. 2 pkt 1, nie wymagają ustępy przy salach zajęć w żłobkach, klubach dziecięcych, przedszkolach, innych formach opieki przedszkolnej oraz przy pokojach dla chorych w szpitalach.

§ 85a.

1. W budynku gastronomii, handlu lub usług o powierzchni użytkowej powyżej 1000 m^2, a także stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 100 m^2, wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci.

2. W budynku:

1) przeznaczonym na potrzeby administracji publicznej o powierzchni użytkowej powyżej 2000 m^2,

2) przeznaczonym na potrzeby kultury, sportu, handlu, usług lub obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym lub lotniczym o powierzchni użytkowej powyżej 10 000 m^2,

3) stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 300 m^2 zlokalizowanej przy autostradzie lub drodze ekspresowej,

4) przeznaczonym na potrzeby opieki zdrowotnej

- wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone do przewijania dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami.

3. Pomieszczenie, o którym mowa w ust. 2:

1) posiada powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 12 m^2 i szerokość co najmniej 3 m;

2) posiada wyposażenie umożliwiające przewinięcie dorosłej osoby ze szczególnymi potrzebami w pozycji leżącej;

3) jest zlokalizowane w odległości nie większej niż 20 m od wejścia do budynku, na tej samej kondygnacji co wejście do budynku.

4. Pomieszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest wyposażone w umywalkę.

5. Przepisów ust. 1-4 nie stosuje się do stacji paliw zlokalizowanej na terenie zamkniętym.

6. Dopuszcza się urządzenie pomieszczenia, o którym mowa w ust. 2, w ustępie ogólnodostępnym dla osób niepełnosprawnych, jeżeli dodatkowo spełnia on warunki, o których mowa w ust. 3.

7. Wymaganie, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy budynków, dla których przed dniem 1 sierpnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.”;

§ 86.

1. W budynku, na kondygnacjach dostępnych dla osób niepełnosprawnych, co najmniej jedno z ogólnodostępnych pomieszczeń higienicznosanitarnych powinno być przystosowane dla tych osób przez:

1) zapewnienie przestrzeni manewrowej o wymiarach co najmniej 1,5 x 1,5 m;

2) stosowanie w tych pomieszczeniach i na trasie dojazdu do nich drzwi bez progów;

3) zainstalowanie odpowiednio przystosowanej, co najmniej jednej miski ustępowej i umywalki, a także jednego natrysku, jeżeli ze względu na przeznaczenie przewiduje się w budynku takie urządzenia;

4) zainstalowanie uchwytów ułatwiających korzystanie z urządzeń higienicznosanitarnych.

2. Dopuszcza się stosowanie pojedynczego ustępu dla osób niepełnosprawnych bez przedsionka oddzielającego od komunikacji ogólnej.

§ 87.

1. Ustępy publiczne należy sytuować na terenach wyposażonych w sieć wodociągową i kanalizacyjną.

2. Dopuszcza się sytuowanie ustępów publicznych na terenach nieskanalizowanych, jako budynki wolno stojące ze szczelnymi zbiornikami nieczystości.

Ciąg dalszy § 85

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 79

§ 86 → projekt § 80

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku na kondygnacji dostępnej dla osób niepełnosprawnych co najmniej jeden ustęp ogólnodostępny ma być przystosowany dla osób niepełnosprawnych przez: 1) zapewnienie przestrzeni manewrowej o minimalnych wymiarach boków 1,5 m x […]

§ 80 — pełny tekst

§ 87 → projekt § 82

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Ustęp publiczny sytuuje się na terenie wyposażonym w sieć wodociągową i kanalizacyjną. 2. Dopuszcza się usytuowanie ustępu publicznego na terenie nieskanalizowanym jako budynku wolno stojącego ze szczelnym zbiornikiem na […]

§ 82 — pełny tekst

3. Dopuszcza się sytuowanie tymczasowych, nieskanalizowanych ustępów publicznych na terenach skanalizowanych, za zgodą właściwego terenowo państwowego inspektora sanitarnego.

4. Ustęp publiczny powinien odpowiadać wymaganiom określonym w § 85 oraz mieć kabiny ustępowe o wymiarach co najmniej 1,5 m długości i 1 m szerokości.

5. W ustępie publicznym należy zainstalować co najmniej jeden wpust kanalizacyjny podłogowy z syfonem oraz armaturę czerpalną ze złączką do węża.

6. W ustępie publicznym co najmniej jedna kabina powinna być przystosowana do potrzeb osób niepełnosprawnych, zgodnie z § 86.

§ 88.

1. Wejście do ustępu publicznego, wbudowanego w inny obiekt, nie może prowadzić bezpośrednio z klatki schodowej lub innej drogi komunikacji ogólnej w budynku ani z pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi.

2. Odległość od okien i drzwi ustępu publicznego do okien i drzwi do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz do produkcji i magazynowania artykułów żywnościowych i farmaceutycznych nie może być mniejsza niż 10 m.

§ 89.

1. Przepisów § 73 ust. 1, § 75, 79 ust. 1, § 82 i 83 oraz w przypadkach przebudowy także § 77 ust. 2 niniejszego działu nie stosuje się do budynków zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych, zwanych dalej „osadzonymi”.

2. Przepisów § 75 i 79 ust. 1 nie stosuje się do zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

Rozdział 7 Szczególne wymagania dotyczące mieszkań w budynkach wielorodzinnych

§ 90. Mieszkanie w budynku wielorodzinnym powinno spełniać wymagania dotyczące pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, a ponadto wymagania określone w niniejszym rozdziale.

§ 91. Mieszkanie, z wyjątkiem jedno- i dwupokojowego, powinno być przewietrzane na przestrzał lub narożnikowo. Nie dotyczy to mieszkania w budynku podlegającym przebudowie, a także mieszkania wyposażonego w wentylację mechaniczną o działaniu ciągłym wywiewną lub nawiewno-wywiewną.

§ 92.

1. Mieszkanie, oprócz pomieszczeń mieszkalnych, powinno mieć kuchnię lub aneks kuchenny, łazienkę, ustęp wydzielony lub miskę ustępową w łazience, przestrzeń składowania, miejsce umożliwiające zainstalowanie automatycznej pralki domowej oraz przestrzeń komunikacji wewnętrznej.

2. (uchylony).

3. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym w łazienkach powinno być możliwe zainstalowanie wanny lub kabiny natryskowej, umywalki, miski ustępowej (jeżeli nie ma ustępu wydzielonego). Sposób zagospodarowania i rozmieszczenia urządzeń sanitarnych powinien zapewniać do nich dogodny dostęp.

4. Ustęp wydzielony należy wyposażyć w umywalkę.

§ 93.

1. Pomieszczenie mieszkalne, kuchnia oraz aneks kuchenny powinny mieć bezpośrednie oświetlenie światłem dziennym.

2. W mieszkaniu jednopokojowym dopuszcza się stosowanie kuchni bez okien lub aneksu kuchennego połączonego z przedpokojem, pod warunkiem zastosowania co najmniej wentylacji:

   1) grawitacyjnej - w przypadku kuchni elektrycznej;

   2) mechanicznej wywiewnej - w przypadku kuchni gazowej.

3. W mieszkaniu jednopokojowym dopuszcza się stosowanie aneksu kuchennego połączonego z pokojem pod warunkiem zastosowania w tym aneksie wentylacji i kuchni elektrycznej.

4. W mieszkaniu wielopokojowym dopuszcza się stosowanie aneksu kuchennego w pokoju przeznaczonym na pobyt dzienny pod warunkiem zastosowania w tym aneksie wentylacji.

5. W przypadku zastosowania okapu kuchennego w kuchni lub w aneksie kuchennym, należy zapewnić podłączenie tego okapu do odrębnego przewodu kominowego.

Ciąg dalszy § 87

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 82

§ 88 → projekt § 83

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wejście do ustępu publicznego wbudowanego w inny obiekt nie może prowadzić bezpośrednio z klatki schodowej lub innej drogi komunikacji ogólnej w budynku ani z pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi. 2. Odległość od okna lub […]

§ 83 — pełny tekst

§ 89 → projekt § 84

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Przepisów § 68 ust. 1, § 70, § 74 ust. 1, § 76 i § 77, a w przypadku przebudowy także § 71 ust. 2, nie stosuje się do budynku przeznaczonego do zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych.

§ 84 — pełny tekst

§ 90 — brak samodzielnego odpowiednika

Projekt nie odtwarza tej jednostki jako odrębnego paragrafu w mapie porównawczej. To nie oznacza automatycznie zniesienia obowiązków z innych regulacji. Historyczne przepisy końcowe mają odrębny charakter.

§ 91 → projekt § 85

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: W lokalu mieszkalnym, z wyjątkiem jednopokojowego i dwupokojowego, zapewnia się możliwość przewietrzania na przestrzał lub narożnikowo. Nie dotyczy to lokalu mieszkalnego w budynku podlegającym przebudowie, a także lokalu mieszkalnego […]

§ 85 — pełny tekst

§ 92 → projekt § 86

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Lokal mieszkalny ma mieć: 1) pomieszczenie mieszkalne; 2) kuchnię lub aneks kuchenny; 3) łazienkę; 4) ustęp wydzielony lub miejsce umożliwiające zainstalowanie miski ustępowej w łazience; 5) przestrzeń składowania; 6) przestrzeń […]

§ 86 — pełny tekst

3. Dopuszcza się sytuowanie tymczasowych, nieskanalizowanych ustępów publicznych na terenach skanalizowanych, za zgodą właściwego terenowo państwowego inspektora sanitarnego.

4. Ustęp publiczny powinien odpowiadać wymaganiom określonym w § 85 oraz mieć kabiny ustępowe o wymiarach co najmniej 1,5 m długości i 1 m szerokości.

5. W ustępie publicznym należy zainstalować co najmniej jeden wpust kanalizacyjny podłogowy z syfonem oraz armaturę czerpalną ze złączką do węża.

6. W ustępie publicznym co najmniej jedna kabina powinna być przystosowana do potrzeb osób niepełnosprawnych, zgodnie z § 86.

§ 88.

1. Wejście do ustępu publicznego, wbudowanego w inny obiekt, nie może prowadzić bezpośrednio z klatki schodowej lub innej drogi komunikacji ogólnej w budynku ani z pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi.

2. Odległość od okien i drzwi ustępu publicznego do okien i drzwi do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz do produkcji i magazynowania artykułów żywnościowych i farmaceutycznych nie może być mniejsza niż 10 m.

§ 89.

1. Przepisów § 73 ust. 1, § 75, 79 ust. 1, § 82 i 83 oraz w przypadkach przebudowy także § 77 ust. 2 niniejszego działu nie stosuje się do budynków zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych, zwanych dalej „osadzonymi”.

2. Przepisów § 75 i 79 ust. 1 nie stosuje się do zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

Rozdział 7 Szczególne wymagania dotyczące mieszkań w budynkach wielorodzinnych

§ 90. Mieszkanie w budynku wielorodzinnym powinno spełniać wymagania dotyczące pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, a ponadto wymagania określone w niniejszym rozdziale.

§ 91. Mieszkanie, z wyjątkiem jedno- i dwupokojowego, powinno być przewietrzane na przestrzał lub narożnikowo. Nie dotyczy to mieszkania w budynku podlegającym przebudowie, a także mieszkania wyposażonego w wentylację mechaniczną o działaniu ciągłym wywiewną lub nawiewno-wywiewną.

§ 92.

1. Mieszkanie, oprócz pomieszczeń mieszkalnych, powinno mieć kuchnię lub aneks kuchenny, łazienkę, ustęp wydzielony lub miskę ustępową w łazience, przestrzeń składowania, miejsce umożliwiające zainstalowanie automatycznej pralki domowej oraz przestrzeń komunikacji wewnętrznej.

2. (uchylony).

3. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym w łazienkach powinno być możliwe zainstalowanie wanny lub kabiny natryskowej, umywalki, miski ustępowej (jeżeli nie ma ustępu wydzielonego). Sposób zagospodarowania i rozmieszczenia urządzeń sanitarnych powinien zapewniać do nich dogodny dostęp.

4. Ustęp wydzielony należy wyposażyć w umywalkę.

§ 93.

1. Pomieszczenie mieszkalne, kuchnia oraz aneks kuchenny powinny mieć bezpośrednie oświetlenie światłem dziennym.

2. W mieszkaniu jednopokojowym dopuszcza się stosowanie kuchni bez okien lub aneksu kuchennego połączonego z przedpokojem, pod warunkiem zastosowania co najmniej wentylacji:

   1) grawitacyjnej - w przypadku kuchni elektrycznej;

   2) mechanicznej wywiewnej - w przypadku kuchni gazowej.

3. W mieszkaniu jednopokojowym dopuszcza się stosowanie aneksu kuchennego połączonego z pokojem pod warunkiem zastosowania w tym aneksie wentylacji i kuchni elektrycznej.

4. W mieszkaniu wielopokojowym dopuszcza się stosowanie aneksu kuchennego w pokoju przeznaczonym na pobyt dzienny pod warunkiem zastosowania w tym aneksie wentylacji.

5. W przypadku zastosowania okapu kuchennego w kuchni lub w aneksie kuchennym, należy zapewnić podłączenie tego okapu do odrębnego przewodu kominowego.

§ 93 → projekt § 87

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Zapewnia się bezpośrednie oświetlenie światłem dziennym pomieszczenia mieszkalnego i kuchni. 2. W lokalu mieszkalnym jednopokojowym dopuszcza się stosowanie kuchni bez okna lub aneksu kuchennego połączonego z przedpokojem, pod […]

§ 87 — pełny tekst

§ 94. Mieszkanie powinno mieć powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 25 m^2.

§ 95.

1. Kształt i wymiary przedpokoju powinny umożliwiać przeniesienie chorego na noszach oraz wykonanie manewru wózkiem inwalidzkim w miejscach zmiany kierunku ruchu.

2. Korytarze stanowiące komunikację wewnętrzną w mieszkaniu powinny mieć szerokość w świetle co najmniej 1,2 m, z dopuszczeniem miejscowego zwężenia do 0,9 m na długości korytarza nie większej niż 1,5 m.

§ 95a.

1. W przypadku gdy balkony sąsiednich lokali mieszkalnych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym znajdują się na jednej płycie balkonowej, stosuje się między tymi balkonami pełne oddzielenie pionowe w postaci stałej przegrody, zapewniającej komfort użytkowania, o przepuszczalności światła nie mniejszej niż 30% i nie większej niż 50%.

2. Przegroda, o której mowa w ust. 1, posiada wysokość co najmniej 2,2 m mierzoną od poziomu posadzki balkonu oraz szerokość nie mniejszą niż 2 m, a w przypadku gdy balkon ma szerokość mniejszą niż 2 m - wynoszącą co najmniej szerokość balkonu, uwzględniając szerokość balustrady.

3. Stykające się ze sobą loggie w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oddziela się za pomocą przegrody spełniającej wymagania określone w ust. 1 i 2.

4. Przegroda, o której mowa w ust. 1 i 3, może zostać pominięta przy określaniu minimalnej odległości budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi od innych obiektów pod względem zapewnienia naturalnego oświetlenia tych pomieszczeń oraz spełnienia wymaganego minimalnego czasu nasłonecznienia dla pokoi mieszkalnych.

Rozdział 8 Pomieszczenia techniczne i gospodarcze

§ 96.

1. Pomieszczenie techniczne, w którym są zainstalowane urządzenia emitujące hałasy lub drgania, może być sytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi, pod warunkiem zastosowania rozwiązań konstrukcyjno-materiałowych, zapewniających ochronę sąsiednich pomieszczeń przed uciążliwym oddziaływaniem tych urządzeń, zgodnie z wymaganiami § 323 ust. 2 pkt 2 i § 327 oraz Polskich Norm dotyczących dopuszczalnych wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na budynki i na ludzi w budynkach.

2. Podpory, zamocowania i złącza urządzeń, o których mowa w ust. 1, powinny być wykonane w sposób uniemożliwiający przenoszenie niedopuszczalnego hałasu i drgań na elementy budynku i instalacje.

§ 97.

1. Wysokość pomieszczenia technicznego i gospodarczego nie powinna być mniejsza niż 2 m, jeżeli inne przepisy rozporządzenia nie określają większych wymagań.

2. W pomieszczeniach, o których mowa w ust. 1, wysokość drzwi i przejść pod przewodami instalacyjnymi powinna wynosić w świetle co najmniej 1,9 m, z zastrzeżeniem § 242 ust. 3.

3. Wysokość kanałów i przestrzeni instalacyjnych w budynku oraz studzienek rewizyjnych powinna wynosić w świetle co najmniej 1,9 m, przy czym na odcinkach o długości do 4 m wysokość kanałów może być obniżona do 0,9 m.

4. Odległość między włazami kontrolnymi w kanałach instalacyjnych nie może przekraczać 30 m. Włazy te powinny znajdować się na każdym załamaniu kanału i mieć wymiary co najmniej 0,6 m x 0,6 m lub średnicę 0,6 m.

5. Pomieszczenia techniczne przeznaczone do układania kabli w budynku (tunele i pomieszczenia kablowe) powinny spełniać wymagania wynikające z normy Stowarzyszenia Elektryków Polskich nr N SEP-E-004:2003 Elektroenergetyczne i sygnalizacyjne linie kablowe. Projektowanie i budowa.

§ 98.

1. Podłogi w pomieszczeniach technicznych i gospodarczych powinny być wykonane w sposób zapewniający utrzymanie czystości, stosownie do ich przeznaczenia.

Ciąg dalszy § 93

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 87

Mieszkania dostępne: nowy udział 6%

BYŁO: WT2002 przewidują minimum powierzchni mieszkania 25 m², ale nie zawierają analogicznego udziału lokali dostępnych.
PROJEKT: Projekt zachowuje minimum 25 m² i dodaje udział 6% lokali dostępnych w budynku wielorodzinnym posiadającym ponad 4 lokale; wynik zaokrągla się w górę. § 92 określa dodatkowe parametry.
ZNACZENIE: Wskaźnik ten jest odrębny od 6% stanowisk postojowych w wyjątku lokalizacyjnym.

Projekt § 88 • Projekt § 91 • Projekt § 92

Przegrody między balkonami

BYŁO: Obowiązek oraz parametry wysokości, szerokości i przepuszczalności światła pochodzą już z nowelizacji 2023 r.
PROJEKT: Projekt zachowuje regulację w nowej numeracji i zmienia jej redakcję.
ZNACZENIE: Kolor pokazuje różnicę brzmienia; sam obowiązek przegrody nie powstaje dopiero w WT2026.

Projekt § 90

§ 95 → projekt § 89

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Kształt i wymiary przedpokoju mają umożliwiać przeniesienie chorego na noszach oraz wykonanie manewru wózkiem inwalidzkim w miejscu zmiany kierunku ruchu. 2. Szerokość korytarza zapewniającego komunikację wewnętrzną w lokalu […]

§ 89 — pełny tekst

§ 96 → projekt § 93

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczenie techniczne, w którym jest zainstalowane urządzenie emitujące hałas lub drgania, może być usytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, pod warunkiem zastosowania rozwiązania […]

§ 93 — pełny tekst

§ 94. Mieszkanie powinno mieć powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 25 m^2.

§ 95.

1. Kształt i wymiary przedpokoju powinny umożliwiać przeniesienie chorego na noszach oraz wykonanie manewru wózkiem inwalidzkim w miejscach zmiany kierunku ruchu.

2. Korytarze stanowiące komunikację wewnętrzną w mieszkaniu powinny mieć szerokość w świetle co najmniej 1,2 m, z dopuszczeniem miejscowego zwężenia do 0,9 m na długości korytarza nie większej niż 1,5 m.

§ 95a.

1. W przypadku gdy balkony sąsiednich lokali mieszkalnych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym znajdują się na jednej płycie balkonowej, stosuje się między tymi balkonami pełne oddzielenie pionowe w postaci stałej przegrody, zapewniającej komfort użytkowania, o przepuszczalności światła nie mniejszej niż 30% i nie większej niż 50%.

2. Przegroda, o której mowa w ust. 1, posiada wysokość co najmniej 2,2 m mierzoną od poziomu posadzki balkonu oraz szerokość nie mniejszą niż 2 m, a w przypadku gdy balkon ma szerokość mniejszą niż 2 m - wynoszącą co najmniej szerokość balkonu, uwzględniając szerokość balustrady.

3. Stykające się ze sobą loggie w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oddziela się za pomocą przegrody spełniającej wymagania określone w ust. 1 i 2.

4. Przegroda, o której mowa w ust. 1 i 3, może zostać pominięta przy określaniu minimalnej odległości budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi od innych obiektów pod względem zapewnienia naturalnego oświetlenia tych pomieszczeń oraz spełnienia wymaganego minimalnego czasu nasłonecznienia dla pokoi mieszkalnych.

Rozdział 8 Pomieszczenia techniczne i gospodarcze

§ 96.

1. Pomieszczenie techniczne, w którym są zainstalowane urządzenia emitujące hałasy lub drgania, może być sytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi, pod warunkiem zastosowania rozwiązań konstrukcyjno-materiałowych, zapewniających ochronę sąsiednich pomieszczeń przed uciążliwym oddziaływaniem tych urządzeń, zgodnie z wymaganiami § 323 ust. 2 pkt 2 i § 327 oraz Polskich Norm dotyczących dopuszczalnych wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na budynki i na ludzi w budynkach.

2. Podpory, zamocowania i złącza urządzeń, o których mowa w ust. 1, powinny być wykonane w sposób uniemożliwiający przenoszenie niedopuszczalnego hałasu i drgań na elementy budynku i instalacje.

§ 97.

1. Wysokość pomieszczenia technicznego i gospodarczego nie powinna być mniejsza niż 2 m, jeżeli inne przepisy rozporządzenia nie określają większych wymagań.

2. W pomieszczeniach, o których mowa w ust. 1, wysokość drzwi i przejść pod przewodami instalacyjnymi powinna wynosić w świetle co najmniej 1,9 m, z zastrzeżeniem § 242 ust. 3.

3. Wysokość kanałów i przestrzeni instalacyjnych w budynku oraz studzienek rewizyjnych powinna wynosić w świetle co najmniej 1,9 m, przy czym na odcinkach o długości do 4 m wysokość kanałów może być obniżona do 0,9 m.

4. Odległość między włazami kontrolnymi w kanałach instalacyjnych nie może przekraczać 30 m. Włazy te powinny znajdować się na każdym załamaniu kanału i mieć wymiary co najmniej 0,6 m x 0,6 m lub średnicę 0,6 m.

5. Pomieszczenia techniczne przeznaczone do układania kabli w budynku (tunele i pomieszczenia kablowe) powinny spełniać wymagania wynikające z normy Stowarzyszenia Elektryków Polskich nr N SEP-E-004:2003 Elektroenergetyczne i sygnalizacyjne linie kablowe. Projektowanie i budowa.

§ 98.

1. Podłogi w pomieszczeniach technicznych i gospodarczych powinny być wykonane w sposób zapewniający utrzymanie czystości, stosownie do ich przeznaczenia.

§ 97 → projekt § 94

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wysokość pomieszczenia technicznego i pomieszczenia gospodarczego ma wynosić co najmniej 2 m, chyba że inne przepisy rozporządzenia stanowią inaczej. 2. W pomieszczeniach, o których mowa w ust. 1, wysokość drzwi i przejścia pod […]

§ 94 — pełny tekst

§ 98 → projekt § 95

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Podłogę w pomieszczeniu technicznym i pomieszczeniu gospodarczym wykonuje się w sposób zapewniający utrzymanie czystości oraz bezpieczeństwa, stosownie do jego przeznaczenia. 2. Pomieszczenie techniczne i pomieszczenie gospodarcze […]

§ 95 — pełny tekst

2. Pomieszczenia techniczne i gospodarcze powinny być wyposażone w instalacje i urządzenia elektryczne dostosowane do ich przeznaczenia, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm dotyczących tych instalacji i urządzeń.

§ 98a.
1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym zapewnia się pomieszczenie gospodarcze na potrzeby przechowywania rowerów i wózków dziecięcych. Pomieszczenie lokalizuje się w pobliżu wejścia do budynku lub na kondygnacji podziemnej, jeżeli jest do niej zapewniony dostęp dźwigiem spełniającym wymagania określone w § 193 ust. 2 lub pochylnią z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 70.

2. Dopuszcza się zapewnienie pomieszczenia gospodarczego, o którym mowa w ust. 1, w postaci budynku gospodarczego, altany lub wiaty.

3. Pomieszczenie gospodarcze, o którym mowa w ust. 1, oraz budynek gospodarczy, altana lub wiata, o których mowa w ust. 2, posiadają powierzchnię co najmniej 15 m^2.

Rozdział 9 Dojścia i przejścia do urządzeń technicznych

§ 99.
1. Dojściami i przejściami do dźwignic i innych urządzeń technicznych mogą być korytarze, pomosty, podesty, galerie, schody, z zastrzeżeniem § 68 ust. 1, drabiny i klamry, wykonane z materiałów niepalnych.

2. Ogólne wymagania dotyczące dojść i przejść do dźwignic należy stosować również w razie wykonania dojść roboczych do pomieszczeń i części budynku nieprzeznaczonych na pobyt ludzi, związanych z okresową obsługą maszyn i urządzeń oraz przeglądem i utrzymaniem stanu technicznego budynku.

§ 100.
1. Dojścia i przejścia powinny mieć wysokość w świetle co najmniej 1,9 m i mogą być usytuowane nad stanowiskiem pracy na wysokości co najmniej 2,5 m, licząc od poziomu podłogi tego stanowiska.

2. Nawierzchnia podłogi w dojściach i przejściach nie może być śliska.

3. Podłogi ażurowe nie mogą mieć otworów o powierzchni większej niż 1700 mm^2 i wymiarów umożliwiających przejście przez nie kuli o średnicy większej niż 36 mm.

4. Poziome dojścia i przejścia od strony przestrzeni otwartej powinny być zabezpieczone balustradą o wysokości 1,1 m z poprzeczką umieszczoną w połowie jej wysokości i krawężnikiem o wysokości co najmniej 0,15 m.

§ 101.
1. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami użytkowymi, jako dojście i przejście między różnymi poziomami mogą służyć drabiny lub klamry, trwale zamocowane do konstrukcji.

2. Szerokość drabin lub klamer, o których mowa w ust. 1, powinna wynosić co najmniej 0,5 m, a odstępy między szczeblami nie mogą być większe niż 0,3 m. Poczynając od wysokości 3 m nad poziomem podłogi, drabiny lub klamry powinny być zaopatrzone w urządzenia zabezpieczające przed upadkiem, takie jak obręcze ochronne, rozmieszczone w rozstawie nie większym niż 0,8 m, z pionowymi prętami w rozstawie nie większym niż 0,3 m.

3. Odległość drabiny lub klamry od ściany bądź innej konstrukcji, do której są umocowane, nie może być mniejsza niż 0,15 m, a odległość obręczy ochronnej od drabiny, w miejscu najbardziej od niej oddalonym, nie może być mniejsza niż 0,7 m i większa niż 0,8 m.

4. Spoczniki z balustradą powinny być umieszczone co 8-10 m wysokości drabiny lub ciągu klamer. Górne końce po-dłużnic (bocznic) drabin powinny być wyprowadzone co najmniej 0,75 m nad poziom wejścia (pomostu), jeżeli nie zostały zastosowane inne zabezpieczenia przed upadkiem.

Rozdział 10 Garaże dla samochodów osobowych

§ 102. Garaż do przechowywania i bieżącej, niezawodowej obsługi samochodów osobowych, stanowiący samodzielny obiekt budowlany lub część innego obiektu, będący garażem zamkniętym - z pełną obudową zewnętrzną i zamykanymi otworami, bądź garażem otwartym - bez ścian zewnętrznych albo ze ścianami niepełnymi lub ażurowymi, powinien mieć:

Ciąg dalszy § 98

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 95

Rowery i wózki: uwzględnione w starej bazie

BYŁO: Stary tekst po nowelizacji już wymaga wskazanego pomieszczenia lub alternatywnego rozwiązania, z minimum 15 m².
PROJEKT: Projekt zawiera odpowiednik w § 96.
ZNACZENIE: Porównywać dokładny zakres i wyjątki, nie przypisywać całego wymogu nowemu projektowi.

Projekt § 96

§ 99 → projekt § 97

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Dojściem i przejściem do urządzenia technicznego, w tym dźwigu, może być korytarz, pomost, podest, galeria, schody, drabina i klamra, jeżeli są wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0. 2. Ogólne […]

§ 97 — pełny tekst

§ 100 → projekt § 98

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Wysokość dojścia i przejścia do urządzenia technicznego ma wynosić w świetle co najmniej 1,9 m. Dojście i przejście do urządzenia technicznego mogą być usytuowane nad stanowiskiem pracy, na wysokości co najmniej 2,5 m, licząc od […]

§ 98 — pełny tekst

§ 101 → projekt § 99

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami użytkowymi, jako dojście i przejście do urządzenia technicznego między różnymi poziomami mogą służyć trwale zamocowane do konstrukcji drabina lub klamra. 2. Szerokość drabiny lub […]

§ 99 — pełny tekst

2. Pomieszczenia techniczne i gospodarcze powinny być wyposażone w instalacje i urządzenia elektryczne dostosowane do ich przeznaczenia, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm dotyczących tych instalacji i urządzeń.

§ 98a.

1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym zapewnia się pomieszczenie gospodarcze na potrzeby przechowywania rowerów i wózków dziecięcych. Pomieszczenie lokalizuje się w pobliżu wejścia do budynku lub na kondygnacji podziemnej, jeżeli jest do niej zapewniony dostęp dźwigiem spełniającym wymagania określone w § 193 ust. 2 lub pochylnią z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 70.

2. Dopuszcza się zapewnienie pomieszczenia gospodarczego, o którym mowa w ust. 1, w postaci budynku gospodarczego, altany lub wiaty.

3. Pomieszczenie gospodarcze, o którym mowa w ust. 1, oraz budynek gospodarczy, altana lub wiata, o których mowa w ust. 2, posiadają powierzchnię co najmniej 15 m^2.

Rozdział 9 Dojścia i przejścia do urządzeń technicznych

§ 99.

1. Dojściami i przejściami do dźwignic i innych urządzeń technicznych mogą być korytarze, pomosty, podesty, galerie, schody, z zastrzeżeniem § 68 ust. 1, drabiny i klamry, wykonane z materiałów niepalnych.

2. Ogólne wymagania dotyczące dojść i przejść do dźwignic należy stosować również w razie wykonania dojść roboczych do pomieszczeń i części budynku nieprzeznaczonych na pobyt ludzi, związanych z okresową obsługą maszyn i urządzeń oraz przeglądem i utrzymaniem stanu technicznego budynku.

§ 100.

1. Dojścia i przejścia powinny mieć wysokość w świetle co najmniej 1,9 m i mogą być usytuowane nad stanowiskiem pracy na wysokości co najmniej 2,5 m, licząc od poziomu podłogi tego stanowiska.

2. Nawierzchnia podłogi w dojściach i przejściach nie może być śliska.

3. Podłogi ażurowe nie mogą mieć otworów o powierzchni większej niż 1700 mm^2 i wymiarów umożliwiających przejście przez nie kuli o średnicy większej niż 36 mm.

4. Poziome dojścia i przejścia od strony przestrzeni otwartej powinny być zabezpieczone balustradą o wysokości 1,1 m z poprzeczką umieszczoną w połowie jej wysokości i krawężnikiem o wysokości co najmniej 0,15 m.

§ 101.

1. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami użytkowymi, jako dojście i przejście między różnymi poziomami mogą służyć drabiny lub klamry, trwale zamocowane do konstrukcji.

2. Szerokość drabin lub klamer, o których mowa w ust. 1, powinna wynosić co najmniej 0,5 m, a odstępy między szczeblami nie mogą być większe niż 0,3 m. Poczynając od wysokości 3 m nad poziomem podłogi, drabiny lub klamry powinny być zaopatrzone w urządzenia zabezpieczające przed upadkiem, takie jak obręcze ochronne, rozmieszczone w rozstawie nie większym niż 0,8 m, z pionowymi prętami w rozstawie nie większym niż 0,3 m.

3. Odległość drabiny lub klamry od ściany bądź innej konstrukcji, do której są umocowane, nie może być mniejsza niż 0,15 m, a odległość obręczy ochronnej od drabiny, w miejscu najbardziej od niej oddalonym, nie może być mniejsza niż 0,7 m i większa niż 0,8 m.

4. Spoczniki z balustradą powinny być umieszczone co 8-10 m wysokości drabiny lub ciągu klamer. Górne końce po-dłużnic (bocznic) drabin powinny być wyprowadzone co najmniej 0,75 m nad poziom wejścia (pomostu), jeżeli nie zostały zastosowane inne zabezpieczenia przed upadkiem.

Rozdział 10 Garaże dla samochodów osobowych

§ 102. Garaż do przechowywania i bieżącej, niezawodowej obsługi samochodów osobowych, stanowiący samodzielny obiekt budowlany lub część innego obiektu, będący garażem zamkniętym - z pełną obudową zewnętrzną i zamykanymi otworami, bądź garażem otwartym - bez ścian zewnętrznych albo ze ścianami niepełnymi lub ażurowymi, powinien mieć:

§ 102 → projekt § 100

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Garaż do przechowywania i bieżącej, niezawodowej obsługi samochodów osobowych, stanowiący samodzielny obiekt budowlany lub część innego obiektu, będący garażem zamkniętym – z pełną obudową zewnętrzną i zamykanymi otworami, albo […]

§ 100 — pełny tekst

1) wysokość w świetle konstrukcji co najmniej 2,2 m i do spodu przewodów i urządzeń instalacyjnych 2 m;

2) wjazdy lub wrota garażowe co najmniej o szerokości 2,3 m i wysokości 2 m w świetle;

3) elektryczną instalację oświetleniową;

4) zapewnioną wymianę powietrza, zgodnie z § 108;

5) wpusty podłogowe z syfonem i osadnikami w garażu z instalacją wodociągową lub przeciwpożarową tryskaczową, w garażu podziemnym przed wjazdem do niego oraz w garażu nadziemnym o pojemności powyżej 25 samochodów;

6) instalację przeciwpożarową, wymaganą przepisami dotyczącymi ochrony przeciwpożarowej, zabezpieczoną przed zamarzaniem.

§ 103.

1. Do garażu położonego poniżej lub powyżej terenu należy zapewnić dojazd dla samochodów za pomocą pochylni o maksymalnym nachyleniu nie większym niż określone w § 70 lub zastosować odpowiednie urządzenia do transportu pionowego.

2. W garażu przeznaczonym dla więcej niż 25 samochodów na każdej kondygnacji, należy stosować pochylnie o szerokości co najmniej 5,5 m, umożliwiające ruch dwukierunkowy, lub osobne, jednopasmowe pochylnie o szerokości co najmniej 2,7 m dla wjazdu i wyjazdu samochodów.

3. W garażu przeznaczonym dla nie więcej niż 25 samochodów na kondygnacji, dopuszcza się zastosowanie wyłącznie pochylni jednopasmowych, pod warunkiem zainstalowania sygnalizacji do regulacji kierunków ruchu.

4. W garażu jedno- i dwupoziomowym, przeznaczonym dla nie więcej niż 10 samochodów na kondygnacji, dopuszcza się zastosowanie pochylni jednopasmowej bez sygnalizacji świetlnej.

§ 104.

1. Dojazd (droga manewrowa) do stanowisk postojowych w garażu jednoprzestrzennym (bez ścian wewnętrznych) powinien mieć szerokość dostosowaną do warunków ruchu takich samochodów, jakie mają być przechowywane, oraz do sposobu ich usytuowania w stosunku do osi drogi, ale co najmniej:

   1) przy usytuowaniu prostopadłym - 5,0 m;

   2) przy usytuowaniu pod kątem 60° - 4 m;

   3) przy usytuowaniu pod kątem 45° - 3,5 m;

   4) przy usytuowaniu równoległym - 3 m.

2. (uchylony).

3. Odległość między dłuższą krawędzią stanowiska postojowego a:

   1) ścianą powinna wynosić co najmniej 0,3 m;

   2) słupem powinna wynosić co najmniej 0,1 m pod warunkiem zapewnienia swobodnego otwarcia drzwi samochodu.

4. Stanowiska postojowe w garażu, przeznaczone dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne, powinny mieć zapewniony dojazd na wózku inwalidzkim z drogi manewrowej do drzwi samochodu co najmniej z jednej strony, o szerokości nie mniejszej niż 1,2 m.

§ 105.

1. W garażu podziemnym i wielopoziomowym nadziemnym jako dojścia należy stosować schody odpowiadające warunkom określonym w § 68.

2. W garażu jednopoziomowym podziemnym i nadziemnym dopuszcza się wykorzystanie jako dojścia pochylni przeznaczonych do ruchu samochodów, jeżeli ich nachylenie nie przekracza 10% oraz istnieje możliwość wydzielenia bezpiecznego pasma ruchu pieszego o szerokości co najmniej 0,75 m.

3. Nie wymaga się wydzielenia pasma ruchu pieszego na pochylni dwupasmowej, a w garażu o pojemności do 25 samochodów włącznie na kondygnacji - także na pochylni jednopasmowej.

4. Stanowiska postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne, należy sytuować na poziomie terenu lub na kondygnacjach dostępnych dla tych osób z pochylni, z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 70.

Ciąg dalszy § 102

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 100

§ 103 → projekt § 101

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Do garażu położonego poniżej lub powyżej terenu zapewnia się dojazd dla samochodów za pomocą pochylni o maksymalnym nachyleniu niewiększym niż określone w § 65 lub stosuje się odpowiednie urządzenia do transportu pionowego. 2. W […]

§ 101 — pełny tekst

§ 105 → projekt § 103

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W garażu podziemnym i wielopoziomowym nadziemnym jako dojście stosuje się schody odpowiadające warunkom określonym w § 63 i § 64. 2. W garażu jednopoziomowym podziemnym i nadziemnym dopuszcza się wykorzystanie jako dojścia pochylni […]

§ 103 — pełny tekst

5. W garażu wielopoziomowym lub stanowiącym kondygnację w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oraz budynku użyteczności publicznej należy zainstalować urządzenia dźwigowe lub inne urządzenia podnośne umożliwiające transport pionowy osobom niepełnosprawnym poruszającym się na wózkach inwalidzkich na inne kondygnacje, które wymagają dostępności dla tych osób.

§ 106.

1. Garaż znajdujący się w budynku o innym przeznaczeniu powinien mieć ściany i stropy, zapewniające wymaganą izolację akustyczną, o której mowa w § 326, oraz szczelność uniemożliwiającą przenikanie spalin lub oparów paliwa do sąsiednich pomieszczeń, przeznaczonych na pobyt ludzi, usytuowanych obok lub nad garażem.

2. Dopuszcza się sytuowanie nad garażem otwartym kondygnacji z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, z wyjątkiem pomieszczeń mieszkalnych, opieki zdrowotnej oraz oświaty i nauki, przy spełnieniu jednego z warunków:

1) lico ściany zewnętrznej tych kondygnacji z oknami otwieranymi jest cofnięte w stosunku do lica ściany garażu otwartego lub do krawędzi jego najwyższego stropu co najmniej o 6 m, a konstrukcja dachu i jego przekrycie nad garażem spełniają wymagania określone w § 218;

2) usytuowanie ścian zewnętrznych tych kondygnacji w jednej płaszczyźnie z licem ścian zewnętrznych części garażowej lub z krawędziami jej stropów wymaga zastosowania w tych pomieszczeniach okien nieotwieranych oraz wentylacji mechanicznej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy budynków jednorodzinnych, zagrodowych i rekreacji indywidualnej.

§ 107.

1. Posadzka w garażu powinna mieć spadki do wewnętrznego lub zewnętrznego wpustu kanalizacyjnego. W zabudowie jednorodzinnej, zagrodowej i rekreacji indywidualnej dopuszcza się wykonywanie spadku posadzki skierowanego bezpośrednio na nieutwardzony teren działki.

2. W garażu krawędzie płaszczyzny posadzki, a także znajdujących się w niej otworów, należy, z uwzględnieniem ust. 1, ograniczyć progiem (obrzeżem) o wysokości 30 mm, uniemożliwiającym spływ wody lub innej cieczy na zewnątrz i na niższy poziom garażowania. Na drodze ruchu pieszego próg ten powinien być wyprofilowany w sposób umożliwiający przejazd wózkiem inwalidzkim.

§ 108.

1. W garażu zamkniętym należy stosować wentylację:

1) co najmniej naturalną, przez przewietrzanie otworami wentylacyjnymi umieszczonymi w ścianach przeciwległych lub bocznych, bądź we wrotach garażowych, o łącznej powierzchni netto otworów wentylacyjnych nie mniejszej niż 0,04 m^2 na każde, wydzielone przegrodami budowlanymi, stanowisko postojowe - w nieogrzewanych garażach nadziemnych wolno stojących, przybudowanych lub wbudowanych w inne budynki;

2) co najmniej grawitacyjną, zapewniającą 1,5-krotną wymianę powietrza na godzinę - w ogrzewanych garażach nadziemnych lub częściowo zagłębionych, mających nie więcej niż 10 stanowisk postojowych;

3) mechaniczną, sterowaną czujkami niedopuszczalnego poziomu stężenia tlenku węgla - w innych garażach, niewymienionych w pkt 1 i 2, oraz w kanałach rewizyjnych, służących zawodowej obsłudze i naprawie samochodów bądź znajdujących się w garażach wielostanowiskowych, z zastrzeżeniem § 150 ust. 5;

4) mechaniczną, sterowaną czujkami niedopuszczalnego poziomu stężenia gazu propan-butan - w garażach, w których dopuszcza się parkowanie samochodów zasilanych gazem propan-butan i w których poziom podłogi znajduje się poniżej poziomu terenu.

2. W garażu otwartym należy zapewnić przewietrzanie naturalne kondygnacji spełniające następujące wymagania:

1) łączna wielkość niezamykanych otworów w ścianach zewnętrznych na każdej kondygnacji nie powinna być mniejsza niż 35% powierzchni ścian, z dopuszczeniem zastosowania w nich stałych przesłon żaluzjowych, nieograniczających wolnej powierzchni otworu;

Ciąg dalszy § 105

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 103

§ 106 → projekt § 104

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Garaż znajdujący się w budynku o innym przeznaczeniu ma mieć ściany i stropy zapewniające wymaganą izolację akustyczną, o której mowa w § 351, oraz szczelność uniemożliwiającą przenikanie spalin lub oparów paliwa do sąsiednich […]

§ 104 — pełny tekst

§ 107 → projekt § 105

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Posadzka w garażu ma mieć spadki do wewnętrznego lub zewnętrznego wpustu kanalizacyjnego. W zabudowie jednorodzinnej, zabudowie zagrodowej i zabudowie rekreacji indywidualnej dopuszcza się wykonywanie spadku posadzki skierowanego […]

§ 105 — pełny tekst

§ 108 → projekt § 106

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wentylacja garażu ma zapewniać wymianę powietrza niezbędną do odprowadzenia na zewnątrz budynku zanieczyszczeń gazowych i wilgoci powstających wskutek eksploatacji pojazdów mechanicznych. 2. W garażu zamkniętym stosuje się […]

§ 106 — pełny tekst

2) odległość między parą przeciwległych ścian z niezamykanymi otworami nie powinna być większa niż 100 m;

3) zagłębienie najniższego poziomu posadzki nie powinno być większe niż 0,6 m poniżej poziomu terenu bezpośrednio przylegającego do ściany zewnętrznej garażu, a w przypadku większego zagłębienia - należy zastosować fosę o nachyleniu zboczy nie większym niż 1:1.

Rozdział 11 Szczególne wymagania dotyczące pomieszczeń inwentarskich

§ 109. Pomieszczenie przeznaczone dla inwentarza żywego powinno odpowiadać potrzebom wynikającym z zasad racjonalnego utrzymywania zwierząt oraz odpowiednich warunków pracy obsługi, a także powinno spełniać wymagania dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynków inwentarskich i ewakuacji zwierząt, określone w dziale VI rozdziale 9.

§ 110. W pomieszczeniu przeznaczonym dla inwentarza żywego należy zapewnić:

1) oświetlenie światłem dziennym lub sztucznym, przystosowane do gatunku i grupy zwierząt,

2) wymianę powietrza, wymaganą dla określonego gatunku i grupy zwierząt,

3) utrzymanie właściwej temperatury,

4) zabezpieczenie przed wpływami atmosferycznymi oraz wilgocią z podłoża i zalegających odchodów zwierzęcych,

5) odprowadzenie ścieków ze stanowisk dla zwierząt do zewnętrznych lub wewnętrznych zbiorników szczelnych,

6) wyposażenie w instalacje i urządzenia elektryczne, dostosowane do przeznaczenia pomieszczeń, oraz odpowiednie warunki do pracy obsługi.

§ 111. (uchylony).

§ 112. Dopuszcza się niewyposażenie pomieszczenia przeznaczonego dla inwentarza żywego, użytkowanego okresowo, w instalacje i urządzenia elektryczne.

Dział IV Wyposażenie techniczne budynków

Rozdział 1 Instalacje wodociągowe zimnej i ciepłej wody

§ 113.

1. (uchylony).

2. (uchylony).

3. (uchylony).

3a. Instalacja wodociągowa ciepłej wody przygotowywanej:

1) centralnie - rozpoczyna się bezpośrednio za armaturą odcinającą tę instalację od źródła ciepła, takiego jak kotłownia, węzeł ciepłowniczy indywidualny lub grupowy, kolektory słoneczne, pojemnościowy podgrzewacz elektryczny lub pompa ciepła, a kończy punktami czerpalnymi;

2) miejscowo - rozpoczyna się bezpośrednio za armaturą odcinającą na przewodzie zasilającym zimną wodą urządzenia do przygotowywania ciepłej wody, a kończy punktami czerpalnymi.

4. Instalacja wodociągowa powinna być zaprojektowana i wykonana w sposób zapewniający zaopatrzenie w wodę budynku, zgodnie z jego przeznaczeniem, oraz spełniać wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej projektowania instalacji wodociągowych.

5. Instalacja wodociągowa zimnej wody powinna spełniać wymagania określone w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

6. Wyroby zastosowane w instalacji wodociągowej powinny być dobrane z uwzględnieniem korozyjności wody, tak aby nie następowało pogarszanie jej jakości oraz trwałości instalacji, a także aby takich skutków nie wywoływało wzajemne oddziaływanie materiałów, z których wykonano te wyroby.

7. Instalacja wodociągowa powinna mieć zabezpieczenia uniemożliwiające wtórne zanieczyszczenie wody, zgodnie z wymaganiami dla przepływów zwrotnych, określonymi w Polskiej Normie dotyczącej zabezpieczenia przed przepływem zwrotnym.

8. (uchylony).

Ciąg dalszy § 108

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 106

§ 109 → projekt § 107

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Pomieszczenie przeznaczone do chowu lub hodowli zwierząt ma odpowiadać potrzebom wynikającym z zasad racjonalnego utrzymywania zwierząt oraz odpowiednich warunków pracy obsługi, a także ma spełniać warunki dotyczące bezpieczeństwa […]

§ 107 — pełny tekst

§ 110 → projekt § 108

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: W pomieszczeniu przeznaczonym do chowu lub hodowli zwierząt zapewnia się: 1) oświetlenie światłem dziennym lub sztucznym, przystosowane do gatunku i grupy zwierząt; 2) wymianę powietrza, wymaganą dla określonego gatunku i grupy […]

§ 108 — pełny tekst

§ 112 → projekt § 109

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Dopuszcza się niewyposażenie pomieszczenia przeznaczonego do chowu lub hodowli zwierząt, użytkowanego okresowo, w instalacje i urządzenia elektryczne.

§ 109 — pełny tekst

§ 114.
1. Ciśnienie wody w instalacji wodociągowej w budynku, poza hydrantami przeciwpożarowymi, powinno wynosić przed każdym punktem czerpalnym nie mniej niż 0,05 MPa (0,5 bara) i nie więcej niż 0,6 MPa (6 barów).

2. Jeżeli minimalne ciśnienie, określone w ust. 1, nie może być uzyskane ze względu na występujące stale lub okresowo niedostateczne ciśnienie wody w sieci wodociągowej, należy zastosować odpowiednie urządzenia techniczne, zapewniające wymaganą jego wielkość w instalacji wodociągowej w budynku.

§ 115.
1. Na połączeniu wewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub zewnętrznej na terenie działki budowlanej z siecią wodociągową powinien być zainstalowany zestaw wodomierza głównego, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm dotyczących zabudowy zestawów wodomierzowych w instalacjach wodociągowych oraz wymagań instalacyjnych dla wodomierzy.

2. Za każdym zestawem wodomierza głównego od strony instalacji należy zainstalować zabezpieczenie, o którym mowa w § 113 ust. 7.

3. W przypadku połączenia wewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub zewnętrznej na terenie działki budowlanej z siecią wodociągową w więcej niż jednym miejscu należy na każdym z tych połączeń zainstalować zestaw wodomierza głównego i zabezpieczenie, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 116.
1. Zestaw wodomierza głównego, na połączeniu z siecią wodociągową, powinien być umieszczony w piwnicy budynku lub na parterze, w wydzielonym, łatwo dostępnym miejscu, zabezpieczonym przed zalaniem wodą, zamarzaniem oraz dostępem osób niepowołanych. W budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej miejscem tym powinno być odrębne pomieszczenie.

2. Dopuszcza się umieszczenie zestawu wodomierza głównego w studzience poza budynkiem, jeżeli jest on niepodpiwniczony i nie ma możliwości wydzielenia na parterze budynku miejsca, o którym mowa w ust. 1.

3. Instalację wodociągową, wykonaną z materiałów przewodzących prąd elektryczny, należy przed i za wodomierzem połączyć przewodem metalowym, zgodnie z Polską Normą dotyczącą uziemień i przewodów ochronnych.

§ 117.
1. Pomieszczenie lub studzienka, w której jest zainstalowany zestaw wodomierza głównego, powinny mieć:

1) w przypadku umieszczenia w piwnicy budynku - wpust do kanalizacji, zabezpieczony zamknięciem przeciwzalewowym, jeżeli warunki lokalne tego wymagają, a także wentylację;

2) w przypadku umieszczenia w studzience wodomierzowej poza budynkiem - zabezpieczenie przed napływem wód gruntowych i opadowych, zagłębienie do wyczerpywania wody oraz wentylację.

2. Studzienka wodomierzowa powinna być wykonana z materiału trwałego, mieć stopnie lub klamry do schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy co najmniej 0,6 m w świetle, zaopatrzony w dwie pokrywy, z których wierzchnia powinna być dostosowana do przewidywanego obciążenia ruchem pieszym lub kołowym.

§ 118.
1. Instalacja ciepłej wody powinna być zaprojektowana i wykonana w taki sposób, aby ilość energii cieplnej potrzebna do przygotowania tej wody była utrzymywana na racjonalnie niskim poziomie.

2. Urządzenia do przygotowania ciepłej wody instalowane w budynkach powinny odpowiadać wymaganiom określonym w przepisie odrębnym dotyczącym efektywności energetycznej.

3. Straty ciepła na przesyle ciepłej wody użytkowej i w przewodach cyrkulacyjnych powinny być na racjonalnie niskim poziomie. Izolacja cieplna tych przewodów powinna spełniać wymagania określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

Ciąg dalszy § 113

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 110 • Projekt § 112 • Projekt § 116

§ 114 → projekt § 111

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Ciśnienie wody w instalacji wodociągowej w budynku, z wyjątkiem instalacji wodociągowej przeciwpożarowej, ma wynosić przed każdym punktem czerpalnym niemniej niż 0,05 MPa (0,5 bara) i niewięcej niż 0,6 MPa (6 barów). 2. Instalacja […]

§ 111 — pełny tekst

§ 115 → projekt § 113

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Na połączeniu wewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub zewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody na terenie działki budowlanej z siecią wodociągową za pośrednictwem przyłącza wodociągowego instaluje się […]

§ 113 — pełny tekst

§ 116 → projekt § 114

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Zestaw wodomierza głównego, na połączeniu przyłącza wodociągowego z instalacją wodociągową zimnej wody, umieszcza się w studzience poza budynkiem, w piwnicy budynku lub na parterze budynku, w wydzielonym, łatwo dostępnym miejscu, […]

§ 114 — pełny tekst

§ 117 → projekt § 115

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczenie w budynku, w którym jest zainstalowany zestaw wodomierza głównego, ma mieć wpust kanalizacyjny zabezpieczony zamknięciem przeciwzalewowym, jeżeli warunki lokalne tego wymagają, a także wentylację. 2. Studzienka, w […]

§ 115 — pełny tekst

§ 114.
1. Ciśnienie wody w instalacji wodociągowej w budynku, poza hydrantami przeciwpożarowymi, powinno wynosić przed każdym punktem czerpalnym nie mniej niż 0,05 MPa (0,5 bara) i nie więcej niż 0,6 MPa (6 barów).

2. Jeżeli minimalne ciśnienie, określone w ust. 1, nie może być uzyskane ze względu na występujące stale lub okresowo niedostateczne ciśnienie wody w sieci wodociągowej, należy zastosować odpowiednie urządzenia techniczne, zapewniające wymaganą jego wielkość w instalacji wodociągowej w budynku.

§ 115.
1. Na połączeniu wewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub zewnętrznej na terenie działki budowlanej z siecią wodociągową powinien być zainstalowany zestaw wodomierza głównego, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm dotyczących zabudowy zestawów wodomierzowych w instalacjach wodociągowych oraz wymagań instalacyjnych dla wodomierzy.

2. Za każdym zestawem wodomierza głównego od strony instalacji należy zainstalować zabezpieczenie, o którym mowa w § 113 ust. 7.

3. W przypadku połączenia wewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub zewnętrznej na terenie działki budowlanej z siecią wodociągową w więcej niż jednym miejscu należy na każdym z tych połączeń zainstalować zestaw wodomierza głównego i zabezpieczenie, o których mowa w ust. 1 i 2.

§ 116.
1. Zestaw wodomierza głównego, na połączeniu z siecią wodociągową, powinien być umieszczony w piwnicy budynku lub na parterze, w wydzielonym, łatwo dostępnym miejscu, zabezpieczonym przed zalaniem wodą, zamarzaniem oraz dostępem osób niepowołanych. W budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej miejscem tym powinno być odrębne pomieszczenie.

2. Dopuszcza się umieszczenie zestawu wodomierza głównego w studzience poza budynkiem, jeżeli jest on niepodpiwniczony i nie ma możliwości wydzielenia na parterze budynku miejsca, o którym mowa w ust. 1.

3. Instalację wodociągową, wykonaną z materiałów przewodzących prąd elektryczny, należy przed i za wodomierzem połączyć przewodem metalowym, zgodnie z Polską Normą dotyczącą uziemień i przewodów ochronnych.

§ 117.
1. Pomieszczenie lub studzienka, w której jest zainstalowany zestaw wodomierza głównego, powinny mieć:

1) w przypadku umieszczenia w piwnicy budynku - wpust do kanalizacji, zabezpieczony zamknięciem przeciwzalewowym, jeżeli warunki lokalne tego wymagają, a także wentylację;

2) w przypadku umieszczenia w studzience wodomierzowej poza budynkiem - zabezpieczenie przed napływem wód gruntowych i opadowych, zagłębienie do wyczerpywania wody oraz wentylację.

2. Studzienka wodomierzowa powinna być wykonana z materiału trwałego, mieć stopnie lub klamry do schodzenia oraz otwór włazowy o średnicy co najmniej 0,6 m w świetle, zaopatrzony w dwie pokrywy, z których wierzchnia powinna być dostosowana do przewidywanego obciążenia ruchem pieszym lub kołowym.

§ 118.
1. Instalacja ciepłej wody powinna być zaprojektowana i wykonana w taki sposób, aby ilość energii cieplnej potrzebna do przygotowania tej wody była utrzymywana na racjonalnie niskim poziomie.

2. Urządzenia do przygotowania ciepłej wody instalowane w budynkach powinny odpowiadać wymaganiom określonym w przepisie odrębnym dotyczącym efektywności energetycznej.

3. Straty ciepła na przesyle ciepłej wody użytkowej i w przewodach cyrkulacyjnych powinny być na racjonalnie niskim poziomie. Izolacja cieplna tych przewodów powinna spełniać wymagania określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 118 → projekt § 117

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Instalacja wodociągowa ciepłej wody użytkowej ma zapewniać utrzymanie na racjonalnie niskim poziomie ilości energii cieplnej potrzebnej do przygotowania tej wody. 2. Instalacja wodociągowa ciepłej wody użytkowej ma umożliwiać […]

§ 117 — pełny tekst

§ 119. W budynkach, w których do przygotowania ciepłej wody korzysta się z instalacji ogrzewczej, należy w okresie przerw w jej działaniu zapewnić inny sposób podgrzewania wody.

§ 120.

1. W budynkach, z wyjątkiem jednorodzinnych, zagrodowych i rekreacji indywidualnej, w instalacji ciepłej wody powinien być zapewniony stały obieg wody, także na odcinkach przewodów o objętości wewnątrz przewodu powyżej 3 dm^3 prowadzących do punktów czerpalnych.

2. Instalacja wodociągowa ciepłej wody powinna umożliwiać uzyskanie w punktach czerpalnych wody o temperaturze nie niższej niż 55°C i nie wyższej niż 60°C.

2a. Instalacja wodociągowa ciepłej wody powinna umożliwiać przeprowadzanie ciągłej lub okresowej dezynfekcji metodą chemiczną lub fizyczną (w tym okresowe stosowanie metody dezynfekcji cieplnej), bez obniżania trwałości instalacji i zastosowanych w niej wyrobów. Do przeprowadzenia dezynfekcji cieplnej niezbędne jest zapewnienie uzyskania w punktach czerpalnych temperatury wody nie niższej niż 70°C i nie wyższej niż 80°C.

3. Izolacja cieplna przewodów instalacji ciepłej wody, w których występuje stały obieg wody, powinna zapewnić spełnienie wymagań określonych w ust. 2 i § 267 ust. 8.

4. Instalacja ciepłej wody powinna mieć zabezpieczenie przed przekroczeniem, dopuszczalnych dla danych instalacji, ciśnienia i temperatury, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej zabezpieczeń instalacji ciepłej wody.

5. W armaturze mieszającej i czerpalnej przewód ciepłej wody powinien być podłączony z lewej strony.

§ 121.

1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej należy stosować urządzenia do pomiaru ilości ciepła lub paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody.

2. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym do pomiaru ilości zimnej i ciepłej wody, dostarczanej do poszczególnych mieszkań oraz pomieszczeń służących do wspólnego użytku mieszkańców, należy stosować zestawy wodomierzowe, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm, o których mowa w § 115 ust. 1.

3. W zespołach budynków mieszkalnych wielorodzinnych, zaopatrywanych w ciepłą wodę ze wspólnej kotłowni lub grupowego węzła ciepłowniczego, urządzenie do pomiaru ilości ciepła lub paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody może być umieszczone poza tymi budynkami, jeżeli w budynkach tych są zastosowane zestawy wodomierzowe, o których mowa w ust. 2.

Rozdział 2 Kanalizacja ściekowa i deszczowa

§ 122.

1. Instalację kanalizacyjną stanowi układ połączonych przewodów wraz z urządzeniami, przyborami i wpustami odprowadzającymi ścieki oraz wody opadowe do pierwszej studzienki od strony budynku.

2. Instalacja kanalizacyjna budynku powinna umożliwiać odprowadzanie ścieków, a także wód opadowych z tego budynku, jeżeli nie są one odprowadzane na teren działki, oraz spełniać wymagania określone w Polskich Normach dotyczących tych instalacji.

3. (uchylony).

§ 123. Instalacja kanalizacyjna budynku, do której są wprowadzane ścieki nieodpowiadające warunkom dotyczącym ochrony ziemi i wód oraz odprowadzania ścieków do sieci kanalizacyjnej, określonym w przepisach odrębnych, powinna być wyposażona w urządzenia służące do ich oczyszczania do stanu zgodnego z tymi przepisami.

§ 124. Instalacja kanalizacyjna grawitacyjna w pomieszczeniach budynku, z których krótkotrwale nie jest możliwy grawitacyjny spływ ścieków, może być wykonana pod warunkiem zainstalowania zabezpieczenia przed przepływem zwrotnym ścieków z sieci kanalizacyjnej przez zastosowanie przepompowni ścieków, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej projektowania przepompowni ścieków w kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków lub urządzenia przeciwzalewowego zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej urządzeń przeciwzalewowych w budynkach.

§ 125.

Ciąg dalszy § 118

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 117

§ 119 → projekt § 118

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: W budynku, w którym do przygotowania ciepłej wody użytkowej korzysta się z instalacji ogrzewczej, w okresie przerw w jej działaniu zapewnia się inny sposób podgrzewania wody.

§ 118 — pełny tekst

§ 120 → projekt § 119

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku, z wyjątkiem budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynku rekreacji indywidualnej lub budynku w zabudowie zagrodowej, w instalacji wodociągowej ciepłej wody użytkowej zapewnia się stały obieg wody, także na odcinkach […]

§ 119 — pełny tekst

§ 121 → projekt § 112, 120

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalacja wodociągowa ma zapewniać możliwość pomiaru ilości zużytej wody na potrzeby rozliczenia jej kosztów.

§ 112 — pełny tekst • § 120 — pełny tekst

§ 122 → projekt § 121

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Instalację kanalizacyjną stanowi układ połączonych przewodów wraz z urządzeniami, przyborami i wpustami odprowadzającymi ścieki oraz wody opadowe lub roztopowe, jeżeli nie są odprowadzane na teren działki budowlanej, do pierwszej […]

§ 121 — pełny tekst

§ 119. W budynkach, w których do przygotowania ciepłej wody korzysta się z instalacji ogrzewczej, należy w okresie przerw w jej działaniu zapewnić inny sposób podgrzewania wody.

§ 120.

1. W budynkach, z wyjątkiem jednorodzinnych, zagrodowych i rekreacji indywidualnej, w instalacji ciepłej wody powinien być zapewniony stały obieg wody, także na odcinkach przewodów o objętości wewnątrz przewodu powyżej 3 dm^3 prowadzących do punktów czerpalnych.

2. Instalacja wodociągowa ciepłej wody powinna umożliwiać uzyskanie w punktach czerpalnych wody o temperaturze nie niższej niż 55°C i nie wyższej niż 60°C.

2a. Instalacja wodociągowa ciepłej wody powinna umożliwiać przeprowadzanie ciągłej lub okresowej dezynfekcji metodą chemiczną lub fizyczną (w tym okresowe stosowanie metody dezynfekcji cieplnej), bez obniżania trwałości instalacji i zastosowanych w niej wyrobów. Do przeprowadzenia dezynfekcji cieplnej niezbędne jest zapewnienie uzyskania w punktach czerpalnych temperatury wody nie niższej niż 70°C i nie wyższej niż 80°C.

3. Izolacja cieplna przewodów instalacji ciepłej wody, w których występuje stały obieg wody, powinna zapewnić spełnienie wymagań określonych w ust. 2 i § 267 ust. 8.

4. Instalacja ciepłej wody powinna mieć zabezpieczenie przed przekroczeniem, dopuszczalnych dla danych instalacji, ciśnienia i temperatury, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej zabezpieczeń instalacji ciepłej wody.

5. W armaturze mieszającej i czerpalnej przewód ciepłej wody powinien być podłączony z lewej strony.

§ 121.

1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej należy stosować urządzenia do pomiaru ilości ciepła lub paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody.

2. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym do pomiaru ilości zimnej i ciepłej wody, dostarczanej do poszczególnych mieszkań oraz pomieszczeń służących do wspólnego użytku mieszkańców, należy stosować zestawy wodomierzowe, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm, o których mowa w § 115 ust. 1.

3. W zespołach budynków mieszkalnych wielorodzinnych, zaopatrywanych w ciepłą wodę ze wspólnej kotłowni lub grupowego węzła ciepłowniczego, urządzenie do pomiaru ilości ciepła lub paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody może być umieszczone poza tymi budynkami, jeżeli w budynkach tych są zastosowane zestawy wodomierzowe, o których mowa w ust. 2.

Rozdział 2 Kanalizacja ściekowa i deszczowa

§ 122.

1. Instalację kanalizacyjną stanowi układ połączonych przewodów wraz z urządzeniami, przyborami i wpustami odprowadzającymi ścieki oraz wody opadowe do pierwszej studzienki od strony budynku.

2. Instalacja kanalizacyjna budynku powinna umożliwiać odprowadzanie ścieków, a także wód opadowych z tego budynku, jeżeli nie są one odprowadzane na teren działki, oraz spełniać wymagania określone w Polskich Normach dotyczących tych instalacji.

3. (uchylony).

§ 123. Instalacja kanalizacyjna budynku, do której są wprowadzane ścieki nieodpowiadające warunkom dotyczącym ochrony ziemi i wód oraz odprowadzania ścieków do sieci kanalizacyjnej, określonym w przepisach odrębnych, powinna być wyposażona w urządzenia służące do ich oczyszczania do stanu zgodnego z tymi przepisami.

§ 124. Instalacja kanalizacyjna grawitacyjna w pomieszczeniach budynku, z których krótkotrwale nie jest możliwy grawitacyjny spływ ścieków, może być wykonana pod warunkiem zainstalowania zabezpieczenia przed przepływem zwrotnym ścieków z sieci kanalizacyjnej przez zastosowanie przepompowni ścieków, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej projektowania przepompowni ścieków w kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków lub urządzenia przeciwzalewowego zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej urządzeń przeciwzalewowych w budynkach.

§ 125.

§ 123 → projekt § 122

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalację kanalizacyjną budynku, do której są wprowadzane ścieki nieodpowiadające warunkom dotyczącym ochrony ziemi i wód oraz odprowadzania ścieków do sieci kanalizacyjnej, określonym w przepisach odrębnych, wyposaża się w […]

§ 122 — pełny tekst

§ 124 → projekt § 123

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalacja kanalizacyjna grawitacyjna w pomieszczeniach budynku, z których krótkotrwale nie jest możliwy grawitacyjny spływ ścieków, może być wykonana pod warunkiem zainstalowania zabezpieczenia przed przepływem zwrotnym ścieków z […]

§ 123 — pełny tekst

§ 125 → projekt § 124

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przewód spustowy grawitacyjnej instalacji kanalizacyjnej, zwany dalej „pionem kanalizacyjnym", wyprowadza się jako przewód wentylujący ponad dach, a także powyżej górnej krawędzi okna lub drzwi, znajdujących się w odległości […]

§ 124 — pełny tekst

1. Przewody spustowe (piony) grawitacyjnej instalacji kanalizacyjnej powinny być wyprowadzone jako przewody wentylujące ponad dach, a także powyżej górnej krawędzi okien i drzwi znajdujących się w odległości poziomej mniejszej niż 4 m od wylotów tych przewodów.

2. Nie jest wymagane wyprowadzanie ponad dach wszystkich przewodów wentylujących piony kanalizacyjne, pod następującymi warunkami:

1) zastosowania na pionach kanalizacyjnych niewyprowadzonych ponad dach urządzeń napowietrzających te piony i przeciwdziałających przenikaniu wyziewów z kanalizacji do pomieszczeń;

2) wyprowadzenia ponad dach przewodów wentylujących:

a) ostatni pion, licząc od podłączenia kanalizacyjnego na każdym przewodzie odpływowym,

b) co najmniej co piąty z pozostałych pionów kanalizacyjnych w budynku.

3. Wprowadzanie przewodów wentylujących piony kanalizacyjne do przewodów dymowych i spalinowych oraz do przewodów wentylacyjnych pomieszczeń jest zabronione.

4. W przypadku gdy wysokość przewodu spustowego (pionu) grawitacyjnej instalacji kanalizacyjnej przekracza 10 m, podłączenia podejść na najniższej kondygnacji powinny spełniać wymagania Polskiej Normy dotyczącej projektowania instalacji kanalizacyjnych.

§ 126.

1. Dachy i tarasy, a także zagłębienia przy ścianach zewnętrznych budynku powinny mieć odprowadzenie wody opadowej do wyodrębnionej kanalizacji deszczowej lub kanalizacji ogólnospławnej, a w przypadku braku takiej możliwości - zgodnie z § 28 ust. 2.

2. Przewody odprowadzające wody opadowe przez wnętrze budynku w przypadku przyłączenia budynku do sieci kanalizacji ogólnospławnej należy łączyć z instalacją kanalizacyjną poza budynkiem.

3. W przypadku wykorzystywania wód opadowych, gromadzonych w zbiornikach retencyjnych, do spłukiwania toalet, podlewania zieleni, mycia dróg i chodników oraz innych potrzeb gospodarczych należy dla tego celu wykonać odrębną instalację, niepołączoną z instalacją wodociągową.

§ 127. Przyłączenie drenażu terenu przy budynku do przewodów odprowadzających ścieki do kanalizacji ogólnospławnej lub deszczowej wymaga zastosowania urządzeń zapobiegających zamulaniu tych przewodów oraz przedostawaniu się ścieków i gazów z sieci kanalizacyjnej do ziemi.

Rozdział 3 Wewnętrzne urządzenia do usuwania odpadów stałych

§ 128. Wewnętrzne urządzenia zsypowe do usuwania odpadów i nieczystości stałych mogą być stosowane w budynkach mieszkalnych o wysokości do 55 m i powinny odpowiadać wymaganiom higienicznym, być wykonane w sposób zapewniający bezpieczeństwo pożarowe, być zabezpieczone pod względem akustycznym i nie powodować uciążliwości dla mieszkańców.

§ 129. Urządzenie zsypowe zainstalowane w budynku powinno odpowiadać następującym warunkom:
1) nie może być usytuowane bezpośrednio przy ścianach pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi oraz w odległości mniejszej niż 2 m od drzwi wejściowych do tych pomieszczeń;

2) powinno być zabezpieczone przed zamarzaniem;

3) komora wsypowa powinna być wydzielona pełnymi ścianami, spełniającymi wymagania § 216 ust. 1, a także mieć drzwi o szerokości co najmniej 0,8 m, umieszczone w sposób umożliwiający dostęp osobom niepełnosprawnym;

4) otwór wsypowy powinien mieć zamknięcie chroniące przed wydzielaniem się woni z rury zsypowej;

5) rura zsypowa powinna mieć średnicę wewnętrzną co najmniej 0,4 m;

6) rura zsypowa powinna być prowadzona pionowo bez załamań oraz wentylowana przewodem wyprowadzonym ponad dach, wyposażonym w filtr oraz wentylator wywiewny;

7) rura zsypowa powinna być gładka wewnątrz, wykonana z materiałów trwałych, niepalnych, nienasiąkliwych i odpornych na niszczące oddziaływania chemiczne odpadów oraz uderzenia przy ich spadaniu.

§ 130.

Ciąg dalszy § 125

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 124

§ 126 → projekt § 125

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Z dachu i z tarasu, a także z zagłębienia przy ścianie zewnętrznej budynku odprowadza się wody opadowe lub roztopowe zgodnie z § 22 ust. 4 i 5 oraz § 24. 2. Przewód odprowadzający wody opadowe lub roztopowe przez wnętrze budynku, w […]

§ 125 — pełny tekst

§ 127 → projekt § 126

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Dopuszcza się przyłączenie drenażu terenu przy budynku do przewodu odprowadzającego ścieki do kanalizacji ogólnospławnej lub do przewodu odprowadzającego wody opadowe lub roztopowe do kanalizacji deszczowej pod warunkiem zastosowania […]

§ 126 — pełny tekst

§ 128 → projekt § 127

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Wewnętrzne urządzenie zsypowe do usuwania odpadów stałych w budynku ma odpowiadać warunkom higienicznym, być wykonane w sposób zapewniający bezpieczeństwo pożarowe, być zabezpieczone pod względem akustycznym i nie powodować […]

§ 127 — pełny tekst

§ 129 → projekt § 128

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Urządzenie zsypowe zainstalowane w budynku ma odpowiadać następującym warunkom: 1) nie jest usytuowane bezpośrednio przy ścianie pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi oraz w odległości mniejszej niż 2 m od drzwi […]

§ 128 — pełny tekst

1. Przewody spustowe (piony) grawitacyjnej instalacji kanalizacyjnej powinny być wyprowadzone jako przewody wentylujące ponad dach, a także powyżej górnej krawędzi okien i drzwi znajdujących się w odległości poziomej mniejszej niż 4 m od wylotów tych przewodów.

2. Nie jest wymagane wyprowadzanie ponad dach wszystkich przewodów wentylujących piony kanalizacyjne, pod następującymi warunkami:

1) zastosowania na pionach kanalizacyjnych niewyprowadzonych ponad dach urządzeń napowietrzających te piony i przeciwdziałających przenikaniu wyziewów z kanalizacji do pomieszczeń;

2) wyprowadzenia ponad dach przewodów wentylujących:

a) ostatni pion, licząc od podłączenia kanalizacyjnego na każdym przewodzie odpływowym,

b) co najmniej co piąty z pozostałych pionów kanalizacyjnych w budynku.

3. Wprowadzanie przewodów wentylujących piony kanalizacyjne do przewodów dymowych i spalinowych oraz do przewodów wentylacyjnych pomieszczeń jest zabronione.

4. W przypadku gdy wysokość przewodu spustowego (pionu) grawitacyjnej instalacji kanalizacyjnej przekracza 10 m, podłączenia podejść na najniższej kondygnacji powinny spełniać wymagania Polskiej Normy dotyczącej projektowania instalacji kanalizacyjnych.

§ 126.

1. Dachy i tarasy, a także zagłębienia przy ścianach zewnętrznych budynku powinny mieć odprowadzenie wody opadowej do wyodrębnionej kanalizacji deszczowej lub kanalizacji ogólnospławnej, a w przypadku braku takiej możliwości - zgodnie z § 28 ust. 2.

2. Przewody odprowadzające wody opadowe przez wnętrze budynku w przypadku przyłączenia budynku do sieci kanalizacji ogólnospławnej należy łączyć z instalacją kanalizacyjną poza budynkiem.

3. W przypadku wykorzystywania wód opadowych, gromadzonych w zbiornikach retencyjnych, do spłukiwania toalet, podlewania zieleni, mycia dróg i chodników oraz innych potrzeb gospodarczych należy dla tego celu wykonać odrębną instalację, niepołączoną z instalacją wodociągową.

§ 127. Przyłączenie drenażu terenu przy budynku do przewodów odprowadzających ścieki do kanalizacji ogólnospławnej lub deszczowej wymaga zastosowania urządzeń zapobiegających zamulaniu tych przewodów oraz przedostawaniu się ścieków i gazów z sieci kanalizacyjnej do ziemi.

Rozdział 3 Wewnętrzne urządzenia do usuwania odpadów stałych

§ 128. Wewnętrzne urządzenia zsypowe do usuwania odpadów i nieczystości stałych mogą być stosowane w budynkach mieszkalnych o wysokości do 55 m i powinny odpowiadać wymaganiom higienicznym, być wykonane w sposób zapewniający bezpieczeństwo pożarowe, być zabezpieczone pod względem akustycznym i nie powodować uciążliwości dla mieszkańców.

§ 129. Urządzenie zsypowe zainstalowane w budynku powinno odpowiadać następującym warunkom:
1) nie może być usytuowane bezpośrednio przy ścianach pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi oraz w odległości mniejszej niż 2 m od drzwi wejściowych do tych pomieszczeń;

2) powinno być zabezpieczone przed zamarzaniem;

3) komora wsypowa powinna być wydzielona pełnymi ścianami, spełniającymi wymagania § 216 ust. 1, a także mieć drzwi o szerokości co najmniej 0,8 m, umieszczone w sposób umożliwiający dostęp osobom niepełnosprawnym;

4) otwór wsypowy powinien mieć zamknięcie chroniące przed wydzielaniem się woni z rury zsypowej;

5) rura zsypowa powinna mieć średnicę wewnętrzną co najmniej 0,4 m;

6) rura zsypowa powinna być prowadzona pionowo bez załamań oraz wentylowana przewodem wyprowadzonym ponad dach, wyposażonym w filtr oraz wentylator wywiewny;

7) rura zsypowa powinna być gładka wewnątrz, wykonana z materiałów trwałych, niepalnych, nienasiąkliwych i odpornych na niszczące oddziaływania chemiczne odpadów oraz uderzenia przy ich spadaniu.

§ 130.

§ 130 → projekt § 129

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Nad najwyżej położonym otworem wsypowym umieszcza się górną komorę zsypu z urządzeniem do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia zsypowego. 2. Pod najniżej położonym otworem wsypowym umieszcza się dolną komorę zsypu z pojemnikami do […]

§ 129 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

1. Nad najwyżej położonym otworem wsypowym powinna znajdować się górna komora zsypu z urządzeniami do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia zsypowego.

2. Pod najniżej położonym otworem wsypowym powinna znajdować się dolna komora zsypu z pojemnikami do gromadzenia odpadów. Pojemność dolnej komory zsypu, warunki dojazdu i szerokość otworu drzwiowego do niej powinny umożliwiać stosowanie ruchomych pojemników na śmieci o wielkości używanej w danym rejonie oczyszczania.

3. Górna i dolna komora zsypu powinny mieć:

1) ściany i posadzkę z materiału nienasiąkliwego, łatwo zmywalnego;

2) urządzenia do spłukiwania zimną i ciepłą wodą;

3) wpust kanalizacyjny;

4) dopływ powietrza oraz niezależną wentylację wywiewną;

5) wejścia bez progów, zamykane drzwiami pełnymi, otwieranymi na zewnątrz;

6) elektryczną instalację oświetleniową.

§ 131. Rozwiązania techniczne urządzeń zsypowych powinny spełniać wymagania Polskich Norm dotyczących tych urządzeń.

Rozdział 4 Instalacje ogrzewcze

§ 132.

1. Budynek, który ze względu na swoje przeznaczenie wymaga ogrzewania, powinien być wyposażony w instalację ogrzewczą lub inne urządzenia ogrzewcze, niebędące piecami, trzonami kuchennymi lub kominkami.

2. Dopuszcza się stosowanie pieców i trzonów kuchennych na paliwo stałe w budynkach o wysokości do 3 kondygnacji nadziemnych włącznie, jeżeli nie jest to sprzeczne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, przy czym w budynkach zakładów opieki zdrowotnej, opieki społecznej, przeznaczonych dla dzieci i młodzieży, lokalach gastronomicznych oraz pomieszczeniach przeznaczonych do produkcji żywności i środków farmaceutycznych - pod warunkiem uzyskania zgody właściwego państwowego inspektora sanitarnego.

3. Kominki opalane drewnem z otwartym paleniskiem lub zamkniętym wkładem kominkowym mogą być instalowane wyłącznie w budynkach jednorodzinnych, mieszkalnych w zabudowie zagrodowej i rekreacji indywidualnej oraz niskich budynkach wielorodzinnych, w pomieszczeniach:

1) o kubaturze wynikającej ze wskaźnika 4 m^3/kW nominalnej mocy cieplnej kominka, lecz nie mniejszej niż 30 m^3;

2) spełniających wymagania dotyczące wentylacji, o których mowa w § 150 ust. 9;

3) posiadających przewody kominowe określone w § 140 ust. 1 i 2 oraz § 145 ust. 1;

4) w których możliwy jest dopływ powietrza do paleniska kominka w ilości:

a) co najmniej 10 m^3/h na 1 kW nominalnej mocy cieplnej kominka - dla kominków o obudowie zamkniętej,

b) zapewniającej nie mniejszą prędkość przepływu powietrza w otworze komory spalania niż 0,2 m/s - dla kominków o obudowie otwartej.

§ 133.

1. Instalację ogrzewczą wodną stanowi układ połączonych przewodów wraz z armaturą, pompami obiegowymi, grzejnikami i innymi urządzeniami, znajdujący się za zaworami oddzielającymi od źródła ciepła, takiego jak kotłownia, węzeł ciepłowniczy indywidualny lub grupowy, kolektory słoneczne lub pompa ciepła.

2. Instalację ogrzewczą powietrzną stanowi układ połączonych kanałów i przewodów powietrznych wraz z nawiewnikami i wywiewnikami oraz elementami regulacji strumienia powietrza, znajdujący się pomiędzy źródłem ciepła podgrzewającym powietrze a ogrzewanymi pomieszczeniami. Funkcję ogrzewania powietrznego może także pełnić instalacja wentylacji mechanicznej.

3. Instalacja ogrzewcza wodna powinna być zabezpieczona przed nadmiernym wzrostem ciśnienia i temperatury, zgodnie z wymaganiami Polskich Norm dotyczących zabezpieczeń instalacji ogrzewań wodnych.

Ciąg dalszy § 130

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 129

Pompa ciepła: odległość 3 m

BYŁO: W dotychczasowych WT nie ma odpowiadającego samodzielnego przepisu z minimalną odległością zewnętrznej części pompy ciepła od granicy.
PROJEKT: Nowy § 138 wymaga co najmniej 3 m od granicy działki budowlanej.
ZNACZENIE: Wymóg lokalizacyjny trzeba sprawdzić równolegle z ochroną akustyczną.

Projekt § 130 • Projekt § 137 • Projekt § 138

§ 131 — brak samodzielnego odpowiednika

Projekt nie odtwarza tej jednostki jako odrębnego paragrafu w mapie porównawczej. To nie oznacza automatycznie zniesienia obowiązków z innych regulacji. Historyczne przepisy końcowe mają odrębny charakter.

§ 133 → projekt § 131, 132

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Instalację ogrzewczą wodną stanowi układ połączonych przewodów wraz z armaturą, pompami obiegowymi, grzejnikami i innymi urządzeniami, znajdujący się za zaworami oddzielającymi od źródła ciepła, w szczególności kotła, węzła […]

§ 131 — pełny tekst • § 132 — pełny tekst

4. Wyroby zastosowane w instalacji ogrzewczej wodnej powinny być dobrane z uwzględnieniem wymagań Polskiej Normy dotyczącej jakości wody w instalacjach ogrzewania oraz z uwzględnieniem korozyjności wody i możliwości zastosowania ochrony przed korozją.

5. Instalacja ogrzewcza wodna powinna być zaprojektowana w taki sposób, aby ilość wody uzupełniającej można było utrzymywać na racjonalnie niskim poziomie.

6. Instalacja ogrzewcza wodna systemu zamkniętego lub wyposażona w armaturę automatycznej regulacji powinna mieć urządzenia do odpowietrzania miejscowego, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej odpowietrzania instalacji ogrzewań wodnych.

7. Zabrania się stosowania kotła na paliwo stałe do zasilania instalacji ogrzewczej wodnej systemu zamkniętego, wyposażonej w przeponowe naczynie wzbiorcze, z wyjątkiem kotła na paliwo stałe o mocy nominalnej do 300 kW, wyposażonego w urządzenia do odprowadzania nadmiaru ciepła.

8. Instalacja ogrzewcza wodna systemu zamkniętego z grzejnikami, w części albo w całości może być przystosowana do działania jako wodna instalacja chłodnicza, pod warunkiem spełnienia wymagań Polskich Norm dotyczących jakości wody w instalacjach ogrzewania i zabezpieczania instalacji ogrzewań wodnych systemu zamkniętego z naczyniami wzbiorczymi przeponowymi.

9. Straty ciepła na przewodach zasilających i powrotnych instalacji wodnej centralnego ogrzewania powinny być na racjonalnie niskim poziomie. Izolacja cieplna tych przewodów powinna spełniać wymagania określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

10. Straty ciepła na przewodach ogrzewania powietrznego powinny być na racjonalnie niskim poziomie. Izolacja cieplna tych przewodów powinna spełniać wymagania określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

§ 134.

1. Instalacje i urządzenia do ogrzewania budynku powinny mieć szczytową moc cieplną określoną zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi obliczania zapotrzebowania na ciepło pomieszczeń, a także obliczania oporu cieplnego i współczynnika przenikania ciepła przegród budowlanych.

2. Do obliczania szczytowej mocy cieplnej należy przyjmować temperatury obliczeniowe zewnętrzne zgodnie z Polską Normą dotyczącą obliczeniowych temperatur zewnętrznych, a temperatury obliczeniowe ogrzewanych pomieszczeń - zgodnie z poniższą tabelą:

Temperatury obliczeniowe*)	Przeznaczenie lub sposób wykorzystywania pomieszczeń	Przykłady pomieszczeń
1	**2**	**3**
+5°C	- nieprzeznaczone na pobyt ludzi,	magazyny bez stałej obsługi, garaże indywidualne, hale postojowe (bez remontów), akumulatornie, maszynownie i szyby dźwigów osobowych
	- przemysłowe - podczas działania ogrzewania dyżurnego (jeżeli pozwalają na to względy technologiczne)	
+8°C	- w których nie występują zyski ciepła, a jednorazowy pobyt osób znajdujących się w ruchu i w okryciach zewnętrznych nie przekracza 1 h,	klatki schodowe w budynkach mieszkalnych,
	- w których występują zyski ciepła od urządzeń technologicznych, oświetlenia itp., przekraczające 25 W na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	hale sprężarek, pompownie, kuźnie, hartownie, wydziały obróbki cieplnej
+12°C	- w których nie występują zyski ciepła, przeznaczone do stałego pobytu ludzi, znajdujących się w okryciach zewnętrznych lub wykonujących pracę fizyczną o wydatku energetycznym powyżej 300 W,	magazyny i składy wymagające stałej obsługi, hole wejściowe, poczekalnie przy salach widowiskowych bez szatni,
	- w których występują zyski ciepła od urządzeń technologicznych, oświetlenia itp., wynoszące od 10 do 25 W na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	hale pracy fizycznej o wydatku energetycznym powyżej 300 W, hale formierni, maszynownie chłodni, ładownie akumulatorów, hale targowe, sklepy rybne i mięsne
+16°C	- w których nie występują zyski ciepła, przeznaczone na pobyt ludzi:	sale widowiskowe bez szatni, ustępy publiczne, szatnie okryć zewnętrznych, hale produkcyjne, sale gimnastyczne,

Ciąg dalszy § 133

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 131 • Projekt § 132

§ 134 → projekt § 133

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Instalacje i urządzenia do ogrzewania budynku mają mieć szczytową moc cieplną określoną co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących obliczania zapotrzebowania na ciepło pomieszczeń, a także […]

§ 133 — pełny tekst

Temperatury obliczeniowe*)	Przeznaczenie lub sposób wykorzystywania pomieszczeń	Przykłady pomieszczeń
1	**2**	**3**
	- w okryciach zewnętrznych w pozycji siedzącej i stojącej,	
	- bez okryć zewnętrznych, znajdujących się w ruchu lub wykonujących pracę fizyczną o wydatku energetycznym do 300 W,	kuchnie indywidualne wyposażone w paleniska węglowe
	- w których występują zyski ciepła od urządzeń technologicznych, oświetlenia itp., nieprzekraczające 10 W na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	
+20°C	- przeznaczone na stały pobyt ludzi bez okryć zewnętrznych, niewykonujących w sposób ciągły pracy fizycznej	pokoje mieszkalne, przedpokoje, kuchnie indywidualne wyposażone w paleniska gazowe lub elektryczne, pokoje biurowe, sale posiedzeń
+24°C	- przeznaczone do rozbierania,	łazienki, rozbieralnie-szatnie, umywalnie, natryskownie, hale pływalni, gabinety lekarskie z rozbieraniem pacjentów, sale niemowląt i sale dziecięce w żłobkach, sale operacyjne
	- przeznaczone na pobyt ludzi bez odzieży	
*) Dopuszcza się przyjmowanie innych temperatur obliczeniowych dla ogrzewanych pomieszczeń niż jest to określone w tabeli, jeżeli wynika to z wymagań technologicznych.		

3. Urządzenia zastosowane w instalacji ogrzewczej, o których mowa w przepisie odrębnym dotyczącym efektywności energetycznej, powinny odpowiadać wymaganiom określonym w tym przepisie.

4. Grzejniki oraz inne urządzenia odbierające ciepło z instalacji ogrzewczej powinny być zaopatrzone w regulatory dopływu ciepła. Wymaganie to nie dotyczy instalacji ogrzewczej w budynkach zakwaterowania w zakładach karnych i aresztach śledczych.

5. W budynku zasilanym z sieci ciepłowniczej oraz w budynku z własnym (indywidualnym) źródłem ciepła na olej opałowy, paliwo gazowe lub energię elektryczną, regulatory dopływu ciepła do grzejników powinny działać automatycznie, w zależności od zmian temperatury wewnętrznej w pomieszczeniach, w których są zainstalowane. Wymaganie to nie dotyczy budynków jednorodzinnych, mieszkalnych w zabudowie zagrodowej i rekreacji indywidualnej, a także poszczególnych mieszkań oraz lokali użytkowych wyposażonych we własne instalacje ogrzewcze.

6. Urządzenia, o których mowa w ust. 5, powinny umożliwiać użytkownikom uzyskanie w pomieszczeniach temperatury niższej od obliczeniowej, przy czym nie niższej niż 16°C w pomieszczeniach o temperaturze obliczeniowej 20°C i wyższej.

7. Instalacje ogrzewcze zasilane z sieci ciepłowniczej powinny być sterowane urządzeniem do regulacji dopływu ciepła, działającym automatycznie, odpowiednio do zmian zewnętrznych warunków klimatycznych.

8. Jeżeli zapotrzebowanie na ciepło lub sposób użytkowania poszczególnych części budynku są wyraźnie zróżnicowane, instalacja ogrzewcza powinna być odpowiednio podzielona na niezależne gałęzie (obiegi).

9. W budynku, w którym w sezonie grzewczym występują okresowe przerwy w użytkowaniu, instalacja ogrzewcza powinna być zaopatrzona w urządzenia pozwalające na ograniczenie dopływu ciepła w czasie tych przerw.

10. Poszczególne części instalacji ogrzewczej powinny być wyposażone w armaturę umożliwiającą zamknięcie dopływu ciepła do nich i opróżnienie z czynnika grzejnego bez konieczności przerywania działania pozostałej części instalacji.

§ 135.

1. Instalacje ogrzewcze powinny być zaopatrzone w odpowiednią aparaturę kontrolną i pomiarową, zapewniającą ich bezpieczne użytkowanie.

2. W budynkach z instalacją ogrzewczą wodną zasilaną z sieci ciepłowniczej powinny znajdować się urządzenia służące do rozliczania zużytego ciepła:

Ciąg dalszy § 134

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 133

§ 135 → projekt § 134

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Instalację ogrzewczą zaopatruje się w odpowiednią aparaturę kontrolną i pomiarową, zapewniającą jej bezpieczne użytkowanie. 2. Budynek z instalacją ogrzewczą wodną zasilaną z sieci ciepłowniczej zaopatruje się w następujące […]

§ 134 — pełny tekst

1) ciepłomierz (układ pomiarowo-rozliczeniowy) do pomiaru ilości ciepła dostarczanego do instalacji ogrzewczej budynku;

2) urządzenia umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania poszczególnych mieszkań lub lokali użytkowych w budynku.

3. W przypadku zasilania instalacji ogrzewczej wodnej z kotłowni w budynku mającym więcej niż jedno mieszkanie lub lokal użytkowy należy zastosować następujące urządzenia służące do rozliczania kosztów zużytego ciepła:

1) urządzenie do pomiaru ilości zużytego paliwa w kotłowni;

2) urządzenia umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania poszczególnych mieszkań lub lokali użytkowych w budynku.

4. Izolacja cieplna instalacji ogrzewczej wodnej powinna odpowiadać wymaganiom Polskiej Normy dotyczącej izolacji cieplnej rurociągów, armatury i urządzeń oraz przepisom § 267 ust. 8.

5. W pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi zabrania się stosowania ogrzewania parowego oraz wodnych instalacji ogrzewczych o temperaturze czynnika grzejnego przekraczającego 90°C.

6. (uchylony).

7. Instalacje ogrzewcze powinny być zaopatrzone w urządzenia, które automatycznie regulują temperaturę oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach.

8. W przypadku braku możliwości montażu urządzeń automatycznie regulujących temperaturę oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach dopuszcza się stosowanie regulacji w strefie ogrzewanej.

9. Wymaganie, o którym mowa w ust. 7, stosuje się w przypadku:

1) możliwości realizacji z technicznego punktu widzenia, w oparciu o opinię sporządzoną przez osobę posiadającą uprawnienia do projektowania w odpowiedniej specjalności, oraz

2) możliwości realizacji z ekonomicznego punktu widzenia, na podstawie porównania początkowych kosztów instalacji urządzenia, które automatycznie reguluje temperaturę, ze spodziewanymi oszczędnościami kosztów energii, wynikającymi z instalacji tych urządzeń, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest nie dłuższy niż 5 lat.

10. Wymaganie, o którym mowa w ust. 7, stosuje się również w przypadku wymiany źródła ciepła w budynkach użytkowanych.

§ 136.

1. Pomieszczenia przeznaczone do instalowania kotłów na paliwo stałe i pomieszczenia składu paliwa i żużlowni oraz pomieszczenia przeznaczone do instalowania kotłów na olej opałowy i pomieszczenia magazynu oleju opałowego powinny odpowiadać przepisom rozporządzenia, w tym określonym w § 220 ust. 1.

2. Kotły na paliwo stałe o mocy cieplnej nominalnej do 25 kW powinny być instalowane w wydzielonych pomieszczeniach technicznych zlokalizowanych na kondygnacji podziemnej, na poziomie ogrzewanych pomieszczeń lub w innych pomieszczeniach, w których mogą być instalowane kotły o większych mocach cieplnych nominalnych. Skład paliwa powinien być umieszczony w wydzielonym pomieszczeniu technicznym w pobliżu kotła lub w pomieszczeniu, w którym znajduje się kocioł. Pomieszczenia, w których instalowane są kotły, oraz pomieszczenia składu paliwa powinny odpowiadać wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwo stałe.

2a. Kotły na paliwo stałe o mocy cieplnej nominalnej do 10 kW mogą być instalowane w budynkach, o których mowa w § 132 ust. 3, na poziomie ogrzewanych pomieszczeń, w pomieszczeniach niebędących pomieszczeniami mieszkalnymi:

1) o kubaturze wynikającej ze wskaźnika 4 m^3/kW nominalnej mocy cieplnej kotła, lecz nie mniej niż 30 m^3,

2) spełniających wymagania dotyczące wentylacji, o których mowa w § 150 ust. 9,

3) posiadających przewody kominowe określone w § 140 ust. 1 i 2 oraz § 145 ust. 1,

4) zapewniających dopływ powietrza do spalania w ilości co najmniej 10 m^3/h na 1 kW nominalnej mocy cieplnej kotła - odpowiadających wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwo stałe.

Ciąg dalszy § 135

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 134

§ 136 → projekt § 135

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Kocioł na paliwo stałe o mocy cieplnej nominalnej do 25 kW instaluje się w wydzielonym pomieszczeniu technicznym zlokalizowanym na kondygnacji podziemnej, na poziomie ogrzewanych pomieszczeń lub w innym pomieszczeniu, w którym […]

§ 135 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

3. Kotły na paliwo stałe o łącznej mocy cieplnej nominalnej powyżej 25 kW do 2000 kW powinny być instalowane w wydzielonych pomieszczeniach technicznych zlokalizowanych na kondygnacji podziemnej lub na poziomie terenu. Skład paliwa i żużlownia powinny być umieszczone w oddzielnych pomieszczeniach technicznych znajdujących się bezpośrednio obok pomieszczenia kotłów, a także mieć zapewniony dojazd dla dostawy paliwa oraz usuwania żużla i popiołu. Pomieszczenia, w których instalowane są kotły, oraz pomieszczenia składu paliwa powinny odpowiadać wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwo stałe.

4. Kotły na olej opałowy o łącznej mocy cieplnej nominalnej do 30 kW mogą być instalowane w pomieszczeniach nieprzeznaczonych na stały pobyt ludzi, w tym również w pomieszczeniach pomocniczych w mieszkaniach, a także w innych miejscach, o których mowa w ust. 5.

5. Kotły na olej opałowy o łącznej mocy cieplnej nominalnej powyżej 30 kW do 2000 kW powinny być instalowane w wydzielonych pomieszczeniach technicznych, przeznaczonych wyłącznie do tego celu w piwnicy lub na najniższej kondygnacji nadziemnej w budynku lub w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na kotłownię.

6. Kotły na paliwo stałe lub olej opałowy o łącznej mocy cieplnej nominalnej powyżej 2000 kW powinny być instalowane w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na kotłownię.

7. W pomieszczeniu, w którym są zainstalowane kotły na paliwo stałe lub olej opałowy, znajdującym się nad inną kondygnacją użytkową, podłoga, a także ściany do wysokości 10 cm oraz progi drzwiowe o wysokości 4 cm powinny być wodoszczelne. Warunek wodoszczelności dotyczy również wszystkich przejść przewodów w podłodze oraz w ścianach do wysokości 10 cm.

8. Maksymalne, łączne obciążenie cieplne, służące do określania wymaganej kubatury pomieszczenia, w którym będą zainstalowane kotły o mocy do 2000 kW, na olej opałowy, nie może być większe niż 4650 W/m^3.

9. Kubatura pomieszczenia z kotłami na olej opałowy, o którym mowa w ust. 6, powinna być określona indywidualnie z uwzględnieniem wymagań technicznych i technologicznych, a także eksploatacyjnych.

10. Wysokość pomieszczenia, w którym instaluje się kotły na olej opałowy nie może być mniejsza niż 2,2 m, a kubatura nie mniejsza niż 8 m^3.

11. W pomieszczeniu, w którym zainstalowane są kotły na paliwo stałe lub olej opałowy, powinien być zapewniony nawiew niezbędnego strumienia powietrza dla prawidłowej pracy kotłów z mocą cieplną nominalną, a także nawiew i wywiew powietrza dla wentylacji kotłowni.

12. Odprowadzenie spalin z kotłów na olej opałowy powinno spełniać wymagania dla urządzeń gazowych określone w § 174 ust. 1, 2, 5, 6, 8 i 9.

§ 137.

1. Magazynowanie oleju opałowego o temperaturze zapłonu powyżej 55°C może się odbywać w bezciśnieniowych, stałych zbiornikach naziemnych i podziemnych przy budynku lub w przeznaczonym wyłącznie na ten cel pomieszczeniu technicznym w piwnicy lub na najniższej kondygnacji nadziemnej budynku, zwanym dalej „magazynem” oleju opałowego.

2. Pojedyncze zbiorniki lub baterie zbiorników w magazynach oleju opałowego w budynku powinny być wyposażone w układ przewodów do napełniania, odpowietrzania i czerpania oleju oraz w sygnalizator poziomu napełnienia, przekazujący sygnał do miejsca, w którym jest zlokalizowany króciec do napełniania.

3. W baterii zbiorników w magazynie oleju opałowego w budynku wszystkie zbiorniki powinny być tego samego rodzaju i wielkości, przy czym łączna objętość tych zbiorników nie powinna przekraczać 100 m^3.

4. W magazynie oleju opałowego powinna być wykonana, na części lub całości pomieszczenia, izolacja szczelna na przenikanie oleju w postaci wanny wychwytującej, mogącej w przypadku awarii pomieścić olej o objętości jednego zbiornika.

5. Dopuszcza się w pomieszczeniu, w którym są zainstalowane kotły na olej opałowy, ustawienie zbiornika tego oleju o objętości nie większej niż 1 m^3 pod warunkiem:

1) umieszczenia zbiornika w odległości nie mniejszej niż 1 m od kotła;

2) oddzielenia zbiornika od kotła ścianką murowaną o grubości co najmniej 12 cm i przekraczającą wymiary zbiornika co najmniej o 30 cm w pionie i o 60 cm w poziomie;

Ciąg dalszy § 136

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 135

§ 137 → projekt § 136

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Magazynowanie oleju opałowego o temperaturze zapłonu powyżej 55°C ma odbywać się w bezciśnieniowym, stałym zbiorniku naziemnym lub podziemnym przy budynku lub w przeznaczonym wyłącznie na ten cel pomieszczeniu technicznym w piwnicy […]

§ 136 — pełny tekst

3) umieszczenie zbiornika w wannie wychwytującej olej opałowy.

6. Wanna wychwytująca, o której mowa w ust. 4 i 5 pkt 3, nie jest wymagana w przypadku stosowania zbiorników oleju opałowego o konstrukcji uniemożliwiającej wydostawanie się oleju na zewnątrz w przypadku awarii, w tym typu dwupłaszczowego.

7. Magazyn oleju opałowego powinien być wyposażony w:

1) wentylację nawiewno-wywiewną zapewniającą od 2 do 4 wymian powietrza na godzinę;

2) okno lub półstałe urządzenie gaśnicze pianowe.

8. W magazynie oleju opałowego może być stosowane wyłącznie centralne ogrzewanie wodne.

9. Stosowane do magazynowania oleju opałowego zbiorniki, wykładziny zbiorników oraz przewody wykonane z tworzywa sztucznego powinny być chronione przed elektrycznością statyczną, zgodnie z warunkami określonymi w Polskich Normach dotyczących tej ochrony.

§ 138. Obudowa przewodów instalacji ogrzewczej powinna umożliwiać wymianę instalacji bez naruszania konstrukcji budynku.

§ 139. Elementy wodnych instalacji ogrzewczych, narażone na intensywny dopływ powietrza zewnętrznego w zimie, powinny być chronione przed zamarzaniem i mieć, w miejscach tego wymagających, izolację cieplną, zabezpieczającą przed nadmiernymi stratami ciepła.

Rozdział 5 Przewody kominowe

§ 140.

1. Przewody (kanały) kominowe w budynku: wentylacyjne, spalinowe i dymowe, prowadzone w ścianach budynku, w obudowach, trwale połączonych z konstrukcją lub stanowiące konstrukcje samodzielne, powinny mieć wymiary przekroju, sposób prowadzenia i wysokość, stwarzające potrzebny ciąg, zapewniający wymaganą przepustowość, oraz spełniające wymagania określone w Polskich Normach dotyczących wymagań technicznych dla przewodów kominowych oraz projektowania kominów.

2. Przewody kominowe powinny być szczelne i spełniać warunki określone w § 266.

3. (uchylony).

4. Wewnętrzna powierzchnia przewodów odprowadzających spaliny mokre powinna być odporna na ich destrukcyjne oddziaływanie.

5. Przewody kominowe do wentylacji grawitacyjnej powinny mieć powierzchnię przekroju co najmniej 0,016 m^2 oraz najmniejszy wymiar przekroju co najmniej 0,1 m.

§ 141. Zabrania się stosowania:

1) grawitacyjnych zbiorczych przewodów spalinowych i dymowych, z zastrzeżeniem § 174 ust. 3;

2) zbiorczych przewodów wentylacji grawitacyjnej;

3) indywidualnych wentylatorów wyciągowych w pomieszczeniach, w których znajdują się wloty do przewodów spalinowych.

§ 142.

1. Przewody kominowe powinny być wyprowadzone ponad dach na wysokość zabezpieczającą przed niedopuszczalnym zakłóceniem ciągu.

2. Wymaganie ust. 1 uznaje się za spełnione, jeżeli wyloty przewodów kominowych zostaną wyprowadzone ponad dach w sposób określony Polską Normą dla kominów murowanych.

3. Dopuszcza się wyprowadzanie przewodów spalinowych od urządzeń gazowych z zamkniętą komorą spalania bezpośrednio przez ściany zewnętrzne budynków, przy zachowaniu warunków określonych w § 175.

§ 143.

1. W budynkach usytuowanych w II i III strefie obciążenia wiatrem, określonych Polskimi Normami, należy stosować na przewodach dymowych i spalinowych nasady kominowe zabezpieczające przed odwróceniem ciągu, przy zachowaniu wymagań § 146 ust. 1.

2. Nasady kominowe, o których mowa w ust. 1, należy również stosować na innych obszarach, jeżeli wymagają tego położenie budynków i lokalne warunki topograficzne.

Ciąg dalszy § 137

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 136

§ 140 → projekt § 139

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wymiary przekroju, sposób prowadzenia i wysokość przewodu wentylacyjnego, spalinowego lub dymowego w budynku, prowadzonego w ścianie albo w obudowie, trwale połączonego z konstrukcją budynku albo stanowiącego konstrukcję […]

§ 139 — pełny tekst

§ 141 → projekt § 140

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Nie stosuje się: 1) grawitacyjnych zbiorczych przewodów spalinowych i dymowych, z uwzględnieniem § 144 ust. 2 i § 176 ust. 3; 2) zbiorczych przewodów wentylacji grawitacyjnej; 3) indywidualnych wentylatorów wyciągowych w […]

§ 140 — pełny tekst

§ 142 → projekt § 141

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przewód kominowy wyprowadza się ponad dach, na wysokość zabezpieczającą przed niedopuszczalnym zakłóceniem ciągu. 2. Warunek, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za spełniony, jeżeli wylot przewodu kominowego jest wyprowadzony ponad […]

§ 141 — pełny tekst

§ 143 → projekt § 142

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku usytuowanym w II i III strefie obciążenia wiatrem, określonych zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących projektowania konstrukcji oraz dotyczących oddziaływania na konstrukcję, stosuje […]

§ 142 — pełny tekst

3. Wymagania ust. 1 i 2 nie dotyczą palenisk i komór spalania z mechanicznym pobudzaniem odpływu spalin.

§ 144.

1. Ściany, w których znajdują się przewody kominowe, mogą być obciążone stropami, pod warunkiem spełnienia wymagań dotyczących bezpieczeństwa konstrukcji, a także jeżeli nie spowoduje to nieszczelności lub ograniczenia światła przewodów.

2. Trzonów kominowych wydzielonych lub oddylatowanych od konstrukcji budynku nie można obciążać stropami ani też uwzględniać ich w obliczeniach jako części tej konstrukcji.

§ 145.

1. Trzony kuchenne i kotły grzewcze na paliwo stałe oraz kominki z otwartym paleniskiem lub zamkniętym wkładem kominkowym o wielkości otworu paleniskowego kominka do 0,25 m^2 mogą być przyłączone wyłącznie do własnego, samodzielnego przewodu kominowego dymowego, posiadającego co najmniej wymiary 0,14 x 0,14 m lub średnicę 0,15 m, a w przypadku trzonów kuchennych typu restauracyjnego oraz kominków o większym otworze paleniskowym - co najmniej 0,14 x 0,27 m lub średnicę 0,18 m, przy czym dla większych przewodów o przekroju prostokątnym należy zachować stosunek wymiarów boków 3:2.

2. Piece na paliwo stałe, posiadające szczelne zamknięcie, mogą być przyłączone do jednego przewodu kominowego dymowego o przekroju co najmniej 0,14 x 0,14 m lub średnicy 0,15 m, pod warunkiem zachowania różnicy poziomu włączenia co najmniej 1,5 m oraz nieprzyłączania więcej niż 3 pieców do tego przewodu.

3. Piece, o których mowa w ust. 2, usytuowane na najwyższej kondygnacji powinny być przyłączone do odrębnego przewodu dymowego.

4. Przyłączenia urządzeń gazowych do przewodów spalinowych powinny odpowiadać warunkom określonym w § 174 i 175.

§ 146.

1. Wyloty przewodów kominowych powinny być dostępne do czyszczenia i okresowej kontroli, z uwzględnieniem przepisów § 308.

2. Przewody spalinowe i dymowe powinny być wyposażone, odpowiednio, w otwory wycierowe lub rewizyjne, zamykane szczelnymi drzwiczkami, a w przypadku występowania spalin mokrych - także w układ odprowadzania skroplin.

Rozdział 6 Wentylacja i klimatyzacja

§ 147.

1. Wentylacja i klimatyzacja powinny zapewniać odpowiednią jakość środowiska wewnętrznego, w tym wielkość wymiany powietrza, jego czystość, temperaturę, wilgotność względną, prędkość ruchu w pomieszczeniu, przy zachowaniu przepisów odrębnych i wymagań Polskich Norm dotyczących wentylacji, a także warunków bezpieczeństwa pożarowego i wymagań akustycznych określonych w rozporządzeniu.

2. Wentylację mechaniczną lub grawitacyjną należy zapewnić w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi, w pomieszczeniach bez otwieranych okien, a także w innych pomieszczeniach, w których ze względów zdrowotnych, technologicznych lub bezpieczeństwa konieczne jest zapewnienie wymiany powietrza.

3. Klimatyzację należy stosować w pomieszczeniach, w których ze względów użytkowych, higienicznych, zdrowotnych lub technologicznych konieczne jest utrzymywanie odpowiednich parametrów powietrza wewnętrznego określonych w przepisach odrębnych i w Polskiej Normie dotyczącej parametrów obliczeniowych powietrza wewnętrznego.

4. Instalowane w budynkach urządzenia do wentylacji i klimatyzacji, o których mowa w przepisie odrębnym dotyczącym efektywności energetycznej, powinny odpowiadać wymaganiom określonym w tym przepisie.

5. Instalacje klimatyzacji powinny być zaopatrzone w urządzenia, które automatycznie regulują temperaturę oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach.

Ciąg dalszy § 143

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 142

§ 144 → projekt § 143

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Dopuszcza się obciążenie stropem ściany, w której znajduje się przewód kominowy, jeżeli spełnione są warunki dotyczące bezpieczeństwa konstrukcji oraz jeżeli nie spowoduje to nieszczelności lub ograniczenia światła przewodów. 2. […]

§ 143 — pełny tekst

§ 145 → projekt § 144

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Trzon kuchenny i kocioł grzewczy na paliwo stałe oraz kominek z otwartym paleniskiem lub zamkniętym wkładem kominkowym o wielkości otworu paleniskowego kominka do 0,25 m2 może być przyłączony wyłącznie do własnego, samodzielnego […]

§ 144 — pełny tekst

§ 146 → projekt § 145

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wylot przewodu kominowego ma być dostępny do czyszczenia i okresowej kontroli, z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 336. 2. Przewód spalinowy i dymowy wyposaża się, odpowiednio, w otwór wycierowy lub rewizyjny, zamykany […]

§ 145 — pełny tekst

§ 147 → projekt § 146

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wentylacja i klimatyzacja mają zapewniać odpowiednią jakość środowiska wewnętrznego, w tym wielkość wymiany powietrza, jego czystość, temperaturę, wilgotność względną, prędkość ruchu w pomieszczeniu, przy zachowaniu przepisów […]

§ 146 — pełny tekst

6. W przypadku braku możliwości montażu urządzeń automatycznie regulujących temperaturę oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach dopuszcza się stosowanie regulacji w strefie chłodzącej.

7. Wymaganie, o którym mowa w ust. 5, stosuje się w przypadku:

1) możliwości realizacji z technicznego punktu widzenia, w oparciu o opinię sporządzoną przez osobę posiadającą uprawnienia do projektowania w odpowiedniej specjalności, oraz

2) możliwości realizacji z ekonomicznego punktu widzenia, na podstawie porównania początkowych kosztów instalacji urządzenia, które automatycznie reguluje temperaturę, ze spodziewanymi oszczędnościami kosztów energii, wynikającymi z instalacji tych urządzeń, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest nie dłuższy niż 5 lat.

§ 148.

1. Wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną należy stosować w budynkach wysokich i wysokościowych oraz w innych budynkach, w których zapewnienie odpowiedniej wymiany powietrza nie jest możliwe za pomocą wentylacji grawitacyjnej lub wentylacji hybrydowej. W pozostałych budynkach może być stosowana wentylacja grawitacyjna lub wentylacja hybrydowa.

2. W pomieszczeniu, w którym jest zastosowana wentylacja mechaniczna lub klimatyzacja, nie można stosować wentylacji grawitacyjnej ani wentylacji hybrydowej. Wymaganie to nie dotyczy pomieszczeń z urządzeniami klimatyzacyjnymi niepobierającymi powietrza zewnętrznego.

3. W pomieszczeniu zagrożonym wydzieleniem się lub przenikaniem z zewnątrz substancji szkodliwej dla zdrowia bądź substancji palnej, w ilościach mogących stworzyć zagrożenie wybuchem, należy stosować dodatkową, awaryjną wentylację wywiewną, uruchamianą od wewnątrz i z zewnątrz pomieszczenia oraz zapewniającą wymianę powietrza dostosowaną do jego przeznaczenia, zgodnie z przepisami o bezpieczeństwie i higienie pracy.

4. W pomieszczeniu, w którym proces technologiczny jest źródłem miejscowej emisji substancji szkodliwych o niedopuszczalnym stężeniu lub uciążliwym zapachu, należy stosować odciągi miejscowe współpracujące z wentylacją ogólną, umożliwiające spełnienie w strefie pracy wymagań jakości środowiska wewnętrznego określonych w przepisach o bezpieczeństwie i higienie pracy.

5. Instalacja wentylacji hybrydowej, wentylacji mechanicznej wywiewnej oraz nawiewno-wywiewnej powinna mieć regulację wentylatorów zapewniającą dostosowanie ich wydajności powietrznej do potrzeb użytkowych.

§ 149.

1. Strumień powietrza zewnętrznego doprowadzanego do pomieszczeń, niebędących pomieszczeniami pracy, powinien odpowiadać wymaganiom Polskiej Normy dotyczącej wentylacji, przy czym w mieszkaniach strumień ten powinien wynikać z wielkości strumienia powietrza wywiewanego, lecz być nie mniejszy niż 20 m^3/h na osobę przewidywaną na pobyt stały w projekcie budowlanym.

2. Strumień powietrza zewnętrznego doprowadzonego do pomieszczeń pracy powinien odpowiadać wymaganiom określonym w przepisach o bezpieczeństwie i higienie pracy.

3. Powietrze zewnętrzne doprowadzone do pomieszczeń za pomocą wentylacji mechanicznej lub klimatyzacji, zanieczyszczone w stopniu przekraczającym wymagania określone dla powietrza wewnętrznego w przepisach odrębnych w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, powinno być oczyszczone przed wprowadzeniem do wentylowanych pomieszczeń, z uwzględnieniem zanieczyszczeń występujących w pomieszczeniu. Wymaganie to nie dotyczy budynków jednorodzinnych, mieszkalnych w zabudowie zagrodowej i rekreacji indywidualnej.

4. W pomieszczeniach przeznaczonych na stały pobyt ludzi, wentylowanych w sposób mechaniczny lub klimatyzowanych, wartości temperatury, wilgotności względnej i prędkości ruchu powietrza w pomieszczeniach należy przyjmować do obliczeń zgodnie z Polską Normą dotyczącą parametrów obliczeniowych powietrza wewnętrznego.

5. Dla pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi, wentylowanych w sposób naturalny, wartości temperatury wewnętrznej w okresach ogrzewczych należy przyjmować do obliczeń zgodnie z tabelą w § 134 ust. 2.

§ 150.

Ciąg dalszy § 147

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 146

§ 148 → projekt § 147

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną stosuje się w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) oraz w innym budynku, w którym zapewnienie odpowiedniej wymiany powietrza nie jest możliwe za pomocą wentylacji […]

§ 147 — pełny tekst

§ 149 → projekt § 148

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Strumień powietrza zewnętrznego doprowadzanego do pomieszczenia niebędącego pomieszczeniem pracy ma odpowiadać co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej wentylacji, przy czym w lokalu mieszkalnym strumień ten […]

§ 148 — pełny tekst

§ 150 → projekt § 149

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W przypadku zastosowania w budynku przepływu powietrza wentylacyjnego między pomieszczeniami lub strefami wentylacyjnymi w pomieszczeniu zapewnia się kierunek przepływu od pomieszczenia o mniejszym stopniu zanieczyszczenia […]

§ 149 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

1. W przypadku zastosowania w budynku przepływu powietrza wentylacyjnego między pomieszczeniami lub strefami wentylacyjnymi, w pomieszczeniu należy zapewnić kierunek przepływu od pomieszczenia o mniejszym do pomieszczenia o większym stopniu zanieczyszczenia powietrza.

2. Przepływ powietrza wentylacyjnego w mieszkaniach powinien odbywać się z pokoi do kuchni lub aneksu kuchennego oraz do pomieszczeń higienicznosanitarnych.

3. W instalacjach wentylacji i klimatyzacji nie należy łączyć ze sobą przewodów z pomieszczeń o różnych wymaganiach użytkowych i sanitarno-zdrowotnych. Nie dotyczy to budynków jednorodzinnych i rekreacji indywidualnej oraz wydzielonych lokali mieszkalnych lub użytkowych z indywidualną zorganizowaną wentylacją nawiewno-wywiewną.

4. W instalacjach wentylacji i klimatyzacji przewody z pomieszczenia zagrożonego wybuchem nie mogą łączyć się z przewodami z innych pomieszczeń.

5. Dopuszcza się wentylowanie garaży oraz innych pomieszczeń nieprzeznaczonych na pobyt ludzi powietrzem o mniejszym stopniu zanieczyszczenia, niezawierającym substancji szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych zapachów, odprowadzanym z pomieszczeń niebędących pomieszczeniami higienicznosanitarnymi, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

6. W pomieszczeniach w budynkach użyteczności publicznej i produkcyjnych, których przeznaczenie wiąże się z ich okresowym użytkowaniem, instalacja wentylacji mechanicznej powinna zapewniać możliwość ograniczenia intensywności działania lub jej wyłączenia poza okresem użytkowania pomieszczeń, z zachowaniem warunku normalnej pracy przez co najmniej jedną godzinę przed i po ich użytkowaniu.

7. W pomieszczeniach, o których mowa w ust. 6, w przypadku występowania źródeł zanieczyszczeń szkodliwych dla zdrowia lub źródeł pary wodnej, należy zapewnić stałą, co najmniej półkrotną wymianę powietrza w okresie przerw w ich wykorzystywaniu, przyjmując do obliczania wentylowanej kubatury nominalną wysokość pomieszczeń, lecz nie większą niż 4 m, lub zapewnić okresową wymianę powietrza sterowaną poziomem stężenia zanieczyszczeń.

8. Instalowane w pomieszczeniu urządzenia, w szczególności zużywające powietrze, nie mogą wywoływać zakłóceń ograniczających skuteczność funkcjonowania wentylacji.

9. W pomieszczeniu z paleniskami na paliwo stałe, płynne lub z urządzeniami gazowymi pobierającymi powietrze do spalania z pomieszczenia i z grawitacyjnym odprowadzeniem spalin przewodem od urządzenia stosowanie mechanicznej wentylacji wyciągowej jest zabronione.

10. Przepisu ust. 9 nie stosuje się do pomieszczeń, w których zastosowano wentylację nawiewno-wywiewną zrównoważoną lub nadciśnieniową.

11. W pomieszczeniach, które należy chronić przed wpływem zanieczyszczeń lub uciążliwych zapachów z pomieszczeń sąsiadujących i z otoczenia zewnętrznego, należy stosować wentylację mechaniczną nadciśnieniową.

§ 151.

1. W instalacjach wentylacji mechanicznej ogólnej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji komfortowej o wydajności 500 m^3/h i więcej należy stosować urządzenia do odzyskiwania ciepła z powietrza wywiewanego o sprawności temperaturowej co najmniej 50% lub recyrkulację, gdy jest to dopuszczalne. W przypadku zastosowania recyrkulacji strumień powietrza zewnętrznego nie może być mniejszy niż wynika to z wymagań higienicznych. Dla wentylacji technologicznej zastosowanie odzysku ciepła powinno wynikać z uwarunkowań technologicznych i rachunku ekonomicznego.

2. Urządzenia do odzyskiwania ciepła powinny mieć zabezpieczenia ograniczające przenikanie między wymieniającymi ciepło strumieniami powietrza do:

   1) 0,25% objętości strumienia powietrza wywiewanego z pomieszczenia - w przypadku wymiennika płytowego oraz wymiennika z rurek cieplnych,

   2) 5% objętości strumienia powietrza wywiewanego z pomieszczenia - w przypadku wymiennika obrotowego, w odniesieniu do różnicy ciśnienia 400 Pa.

3. Recyrkulację powietrza można stosować wówczas, gdy przeznaczenie wentylowanych pomieszczeń nie wiąże się z występowaniem bakterii chorobotwórczych, z emisją substancji szkodliwych dla zdrowia, uciążliwych zapachów, przy zachowaniu wymagań § 149 ust. 1 oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

Ciąg dalszy § 150

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 149

§ 151 → projekt § 150

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W instalacji wentylacji mechanicznej ogólnej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji komfortowej o wydajności co najmniej 250 m3/h stosuje się urządzenie do odzyskiwania ciepła z powietrza wywiewanego o sprawności temperaturowej co […]

§ 150 — pełny tekst

4. W budynku opieki zdrowotnej recyrkulacja powietrza może być stosowana tylko za zgodą i na warunkach określonych przez właściwego państwowego inspektora sanitarnego.

5. W przypadku stosowania recyrkulacji powietrza w instalacjach wentylacji mechanicznej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji należy stosować układy regulacji umożliwiające w korzystnych warunkach pogodowych zwiększanie udziału powietrza zewnętrznego do 100%.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się w przypadkach, gdy zwiększanie strumienia powietrza wentylacyjnego uniemożliwiałoby dotrzymanie poziomu czystości powietrza wymaganego przez względy technologiczne.

7. Wymagań ust. 1 można nie stosować w przypadku instalacji używanych krócej niż przez 1000 godzin w roku.

§ 152.

1. Czerpnie powietrza w instalacjach wentylacji i klimatyzacji powinny być zabezpieczone przed opadami atmosferycznymi i działaniem wiatru oraz być zlokalizowane w sposób umożliwiający pobieranie w danych warunkach jak najczystszego i, w okresie letnim, najchłodniejszego powietrza.

2. Czerpni powietrza nie należy lokalizować w miejscach, w których istnieje niebezpieczeństwo napływu powietrza wywiewanego z wyrzutni oraz powietrza z rozpyloną wodą pochodzącą z chłodni kominowej lub innych podobnych urządzeń.

3. Czerpnie powietrza sytuowane na poziomie terenu lub na ścianie dwóch najniższych kondygnacji nadziemnych budynku powinny znajdować się w odległości co najmniej 8 m w rzucie poziomym od ulic i parkingów powyżej 20 stanowisk postojowych, miejsc gromadzenia odpadów stałych, wywiewek kanalizacyjnych oraz innych źródeł zanieczyszczenia powietrza. Odległość dolnej krawędzi otworu wlotowego czerpni od poziomu terenu powinna wynosić co najmniej 2 m.

4. Czerpnie powietrza sytuowane na dachu budynku powinny być tak lokalizowane, aby dolna krawędź otworu wlotowego znajdowała się co najmniej 0,4 m powyżej powierzchni, na której są zamontowane, oraz aby została zachowana odległość co najmniej 6 m od wywiewek kanalizacyjnych.

5. Powietrze wywiewane z budynków lub pomieszczeń, zanieczyszczone w stopniu przekraczającym wymagania określone w przepisach odrębnych, dotyczących dopuszczalnych rodzajów i ilości substancji zanieczyszczających powietrze zewnętrzne, powinno być oczyszczone przed wprowadzeniem do atmosfery.

6. Wyrzutnie powietrza w instalacjach wentylacji i klimatyzacji powinny być zabezpieczone przed opadami atmosferycznymi i działaniem wiatru oraz być zlokalizowane w miejscach umożliwiających odprowadzenie wywiewanego powietrza bez powodowania zagrożenia zdrowia użytkowników budynku i ludzi w jego otoczeniu oraz wywierania szkodliwego wpływu na budynek.

7. Dolna krawędź otworu wyrzutni z poziomym wylotem powietrza, usytuowanej na dachu budynku, powinna znajdować się co najmniej 0,4 m powyżej powierzchni, na której wyrzutnia jest zamontowana, oraz 0,4 m powyżej linii łączącej najwyższe punkty wystających ponad dach części budynku, znajdujących się w odległości do 10 m od wyrzutni, mierząc w rzucie poziomym.

8. Usytuowanie wyrzutni powietrza na poziomie terenu jest dopuszczalne tylko za zgodą i na warunkach określonych przez właściwego państwowego inspektora sanitarnego.

9. Dopuszcza się sytuowanie wyrzutni powietrza w ścianie budynku, pod warunkiem że:

   1) powietrze wywiewane nie zawiera uciążliwych zapachów;

   1a) powietrze wywiewane nie zawiera zanieczyszczeń szkodliwych dla zdrowia;

   2) przeciwległa ściana sąsiedniego budynku z oknami znajduje się w odległości co najmniej 10 m lub bez okien w odległości co najmniej 8 m;

   3) okna znajdujące się w tej samej ścianie są oddalone w poziomie od wyrzutni co najmniej 3 m, a poniżej lub powyżej wyrzutni - co najmniej 2 m;

   4) czerpnia powietrza, usytuowana w tej samej ścianie budynku, znajduje się poniżej lub na tym samym poziomie co wyrzutnia, w odległości co najmniej 1,5 m.

10. Czerpnie i wyrzutnie powietrza na dachu budynku należy sytuować poza strefami zagrożenia wybuchem, zachowując między nimi odległość nie mniejszą niż 10 m przy wyrzucie poziomym i 6 m przy wyrzucie pionowym, przy czym wyrzutnia powinna być usytuowana co najmniej 1 m ponad czerpnią.

Ciąg dalszy § 151

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 150

§ 152 → projekt § 151, 152, 153, 154

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Czerpnię powietrza w instalacji wentylacji i klimatyzacji zabezpiecza się przed opadami atmosferycznymi i działaniem wiatru oraz lokalizuje w sposób umożliwiający pobieranie w danych warunkach jak najczystszego i, w okresie letnim, […]

§ 151 — pełny tekst • § 152 — pełny tekst • § 153 — pełny tekst • § 154 — pełny tekst

11. Odległość, o której mowa w ust. 10, może nie być zachowana w przypadku zastosowania zblokowanych urządzeń wentylacyjnych, obejmujących czerpnię i wyrzutnię powietrza, zapewniających skuteczny rozdział strumienia powietrza świeżego od wywiewanego z urządzenia wentylacyjnego. Nie dotyczy to przypadku usuwania powietrza zawierającego zanieczyszczenia szkodliwe dla zdrowia, uciążliwe zapachy lub substancje palne.

12. Odległość wyrzutni dachowych, mierząc w rzucie poziomym, nie powinna być mniejsza niż 3 m od:

1) krawędzi dachu, poniżej której znajdują się okna;

2) najbliższej krawędzi okna w połaci dachu;

3) najbliższej krawędzi okna w ścianie ponad dachem.

13. Jeżeli odległość, o której mowa w ust. 12 pkt 2 i 3, wynosi od 3 m do 10 m, dolna krawędź wyrzutni powinna znajdować się co najmniej 1 m ponad najwyższą krawędzią okna.

14. W przypadku usuwania przez wyrzutnię dachową powietrza zawierającego zanieczyszczenia szkodliwe dla zdrowia lub uciążliwe zapachy, z zastrzeżeniem ust. 5, odległości, o których mowa w ust. 12 i 13, należy zwiększyć o 100%.

§ 153.

1. Przewody i urządzenia wentylacji mechanicznej i klimatyzacji powinny być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby zminimalizować odkładanie się zanieczyszczeń na ich powierzchniach wewnętrznych kontaktujących się z powietrzem wentylacyjnym.

2. Przewody powinny mieć przekrój poprzeczny właściwy dla przewidywanych przepływów powietrza oraz konstrukcję przystosowaną do maksymalnego ciśnienia i wymaganej szczelności instalacji, z uwzględnieniem Polskich Norm dotyczących wytrzymałości i szczelności przewodów.

3. Właściwości materiałów przewodów lub sposób zabezpieczania ich powierzchni powinny być dobrane odpowiednio do parametrów przepływającego powietrza oraz do warunków występujących w miejscu ich zamontowania.

4. Przewody instalowane w miejscach, w których mogą być narażone na uszkodzenia mechaniczne, powinny być zabezpieczone przed tymi uszkodzeniami.

5. Przewody powinny być wyposażone w otwory rewizyjne spełniające wymagania Polskiej Normy dotyczącej elementów przewodów ułatwiających konserwację, umożliwiające oczyszczenie wnętrza tych przewodów, a także innych urządzeń i elementów instalacji, o ile ich konstrukcja nie pozwala na czyszczenie w inny sposób niż poprzez te otwory, przy czym nie należy ich sytuować w pomieszczeniach o podwyższonych wymaganiach higienicznych.

6. Przewody prowadzone przez pomieszczenia lub przestrzenie nieogrzewane, a w przypadku instalacji klimatyzacji - również niechłodzone, powinny mieć izolację cieplną, z uwzględnieniem wymagań określonych w § 267 ust. 1.

7. Przewody instalacji klimatyzacji, przewody stosowane do recyrkulacji powietrza oraz prowadzące do urządzeń do odzyskiwania ciepła, a także przewody prowadzące powietrze zewnętrzne przez ogrzewane pomieszczenia, powinny mieć izolację cieplną i przeciwwilgociową.

§ 154.

1. Urządzenia i elementy wentylacji mechanicznej i klimatyzacji powinny być stosowane w sposób umożliwiający uzyskanie zakładanej jakości środowiska w pomieszczeniu przy racjonalnym zużyciu energii do ogrzewania i chłodzenia oraz energii elektrycznej.

2. Instalacje klimatyzacji powinny być wyposażone w odpowiednie urządzenia pomiarowe służące do sprawdzania warunków pracy i kontroli zużycia energii.

3. Urządzenia wentylacji mechanicznej i klimatyzacji, takie jak centrale, klimakonwektory wentylatorowe, klimatyzatory, aparaty ogrzewcze i chłodząco-wentylacyjne, powinny być tak instalowane, aby była zapewniona możliwość ich okresowej kontroli, konserwacji, naprawy lub wymiany.

4. Centrale wentylacyjne i klimatyzacyjne usytuowane na zewnątrz budynku powinny mieć odpowiednią obudowę lub inne zabezpieczenie przed wpływem czynników atmosferycznych.

5. W przypadku pomieszczeń o specjalnych wymaganiach higienicznych należy stosować centrale wentylacyjne i klimatyzacyjne umożliwiające utrzymanie podwyższonej czystości wewnątrz obudowy, wyposażone w oświetlenie wewnętrzne i wzierniki do kontroli stanu centrali z zewnątrz.

Ciąg dalszy § 152

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 151 • Projekt § 152 • Projekt § 153 • Projekt § 154

§ 153 → projekt § 155

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przewód i urządzenie wentylacji mechanicznej i klimatyzacji mają być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby minimalizować odkładanie się zanieczyszczeń na ich powierzchniach wewnętrznych kontaktujących się z powietrzem […]

§ 155 — pełny tekst

§ 154 → projekt § 156

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Urządzenie i elementy wentylacji mechanicznej i klimatyzacji stosuje się w sposób umożliwiający uzyskanie zakładanej jakości środowiska w pomieszczeniu przy racjonalnym zużyciu energii do ogrzewania i chłodzenia oraz energii […]

§ 156 — pełny tekst

6. Urządzenia wentylacji mechanicznej i klimatyzacji powinny być zabezpieczone przed zanieczyszczeniami znajdującymi się w powietrzu zewnętrznym, a w szczególnych przypadkach w powietrzu obiegowym (recyrkulacyjnym), za pomocą filtrów:

1) nagrzewnice, chłodnice i urządzenia do odzyskiwania ciepła - co najmniej klasy G4,

2) nawilżacze - co najmniej klasy F6,

określonych w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji filtrów powietrza.

7. Nawilżacze w instalacji wentylacji mechanicznej i klimatyzacji powinny być zabezpieczone przed przeciekaniem wody na zewnątrz oraz przed przenoszeniem kropel wody przez powietrze wentylacyjne do dalszych części instalacji.

8. Połączenia wentylatorów z przewodami wentylacyjnymi powinny być wykonane za pomocą elastycznych elementów łączących, z zachowaniem wymagań określonych w § 267 ust. 7.

9. Instalacje wentylacji mechanicznej i klimatyzacji powinny być wyposażone w przepustnice zlokalizowane w miejscach umożliwiających regulację instalacji, a także odcięcie dopływu powietrza zewnętrznego i wypływu powietrza wewnętrznego. Wymaganie to nie dotyczy instalacji mechanicznej wywiewnej, przewidzianej do okresowej pracy jako wentylacja grawitacyjna.

10. Moc właściwą wentylatorów stosowanych w instalacjach wentylacyjnych i klimatyzacyjnych określa poniższa tabela:

Lp.	Rodzaj i zastosowanie wentylatora	Maksymalna moc właściwa wentylatora [kW/(m^3/s)]
1	**2**	**3**
1	Wentylator nawiewny:	
	a) instalacja klimatyzacji lub wentylacji nawiewno-wywiewnej z odzyskiem ciepła	1,60
	b) instalacja wentylacji nawiewno-wywiewnej bez odzysku ciepła oraz wentylacji nawiewnej	1,25
2	Wentylator wywiewny:	
	a) instalacja klimatyzacji lub wentylacji nawiewno-wywiewnej z odzyskiem ciepła	1,00
	b) instalacja wentylacji nawiewno-wywiewnej bez odzysku ciepła	1,00
	c) instalacja wywiewna	0,80

11. Dopuszcza się zwiększenie mocy właściwej wentylatora, w przypadku zastosowania wybranych elementów instalacji, do wartości określonej w poniższej tabeli:

Lp.	Dodatkowe elementy instalacji wentylacyjnej lub klimatyzacyjnej	Dodatkowa moc właściwa wentylatora [kW/(m^3/s)]
1	**2**	**3**
1	Dodatkowy stopień filtracji powietrza	0,3
2	Dodatkowy stopień filtracji powietrza z filtrami klasy H10 i wyższej	0,6
3	Filtry do usuwania gazowych zanieczyszczeń powietrza	0,3
4	Wysoko skuteczne urządzenie do odzysku ciepła (sprawność temperaturowa większa niż 67%)	0,3

12. Temperatury zasilania i powrotu czynnika chłodzącego belek chłodzących i elementów chłodzących płaszczyznowych powinny być tak dobrane, aby nie występowała kondensacja pary wodnej na powierzchniach tych urządzeń.

13. Pompy obiegowe w obiegach chłodzących i ogrzewczych instalacji klimatyzacji powinny być regulowane według obciążenia cieplnego.

Ciąg dalszy § 154

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 156

WT2002 • stan na 19.09.2026 • ujednolicenie redakcyjne

§ 155.

1. W budynkach mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego, oświaty, wychowania, opieki zdrowotnej i opieki społecznej, a także w pomieszczeniach biurowych przeznaczonych na pobyt ludzi, niewyposażonych w wentylację mechaniczną lub klimatyzację, okna, w celu okresowego przewietrzania, powinny mieć konstrukcję umożliwiającą otwieranie co najmniej 50% powierzchni wymaganej zgodnie z § 57 dla danego pomieszczenia.

2. Skrzydła okien, świetliki oraz nawietrzaki okienne, wykorzystywane do przewietrzania pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, powinny być zaopatrzone w urządzenia pozwalające na łatwe ich otwieranie i regulowanie wielkości otwarcia z poziomu podłogi lub pomostu, także przez osoby niepełnosprawne, jeżeli nie przewiduje się korzystania z pomocy innych współużytkowników.

3. W przypadku zastosowania w pomieszczeniach innego rodzaju wentylacji niż wentylacja mechaniczna nawiewna lub nawiewno-wywiewna, dopływ powietrza zewnętrznego, w ilości niezbędnej dla potrzeb wentylacyjnych, należy zapewnić przez urządzenia nawiewne umieszczane w oknach, drzwiach balkonowych lub w innych częściach przegród zewnętrznych.

4. Urządzenia nawiewne, o których mowa w ust. 3, powinny być stosowane zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej wentylacji w budynkach mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej.

Rozdział 7 Instalacja gazowa na paliwa gazowe

§ 156.

1. Zaopatrzenie budynków w gaz oraz instalacje gazowe powinny odpowiadać potrzebom użytkowym i warunkom wynikającym z własności fizykochemicznych gazu oraz warunkom technicznym przyłączenia do sieci gazowej, określonym przez dostawcę gazu.

2. Instalację gazową zasilaną z sieci gazowej stanowi układ przewodów za kurkiem głównym, prowadzonych na zewnątrz lub wewnątrz budynku, wraz z armaturą, kształtkami i innym wyposażeniem, a także urządzeniami do pomiaru zużycia gazu, urządzeniami gazowymi oraz przewodami spalinowymi lub powietrzno-spalinowymi, jeżeli są one elementem wyposażenia urządzeń gazowych.

3. Instalację gazową zasilaną gazem płynnym ze stałych zbiorników lub baterii butli, znajdujących się na działce budowlanej na zewnątrz budynku, stanowi układ przewodów za głównym zaworem odcinającym instalację zbiornikową, butle lub kolektor butli prowadzonych na zewnątrz lub wewnątrz budynku, wraz z armaturą, kształtkami i innym wyposażeniem, a także urządzenia do pomiaru zużycia gazu, urządzenia gazowe z wyposażeniem oraz przewody spalinowe lub powietrzno-spalinowe odprowadzające spaliny bezpośrednio poza budynek lub do przewodów w ścianach.

4. Instalację gazową zasilaną gazem płynnym z indywidualnej butli, znajdującej się wewnątrz budynku, stanowi butla gazowa, urządzenie redukcyjne przy butli, przewód z armaturą, kształtkami i innym wyposażeniem, a także urządzenie gazowe wraz z przewodami spalinowymi lub powietrzno-spalinowymi, jeżeli stanowią one element składowy urządzeń gazowych.

5. Instalację zbiornikową gazu płynnego stanowi zespół urządzeń składający się ze zbiornika albo grupy zbiorników z armaturą i osprzętem oraz z przyłącza gazowego z głównym zaworem odcinającym.

6. Wymagania dla instalacji gazowych, o których mowa w rozporządzeniu, nie dotyczą instalacji przeznaczonych dla celów rolniczych i produkcyjno-przemysłowych (technologicznych).

§ 157.

1. W przewodach gazowych, doprowadzających gaz do zewnętrznej ściany budynku mieszkalnego, zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej i rekreacji indywidualnej, nie powinno być ciśnienia wyższego niż 500 kPa, a do ścian zewnętrznych pozostałych budynków wyższego niż 1600 kPa.

2. Instalacja gazowa w budynku powinna zapewniać doprowadzenie paliwa gazowego w ilości odpowiadającej potrzebom użytkowym oraz odpowiednią wartość ciśnienia przed urządzeniami gazowymi, zależną od rodzaju paliwa gazowego zastosowanego do zasilania budynku, określoną Polską Normą dotyczącą paliw gazowych, przy czym ciśnienie to nie powinno być wyższe niż 5 kPa.

3. Instalacja gazowa w budynku o wysokości większej niż 35 m ponad poziomem terenu może być doprowadzona tylko do pomieszczeń technicznych, w których są zainstalowane urządzenia gazowe,

Ciąg dalszy § 154

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 156

§ 155 → projekt § 157

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku oświaty, budynku wychowania, budynku działalności leczniczej i budynku opieki społecznej, a także w pomieszczeniu biurowym przeznaczonym na pobyt ludzi, niewyposażonym […]

§ 157 — pełny tekst

§ 156 → projekt § 158

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Zaopatrzenie budynku w gaz oraz instalację gazową ma odpowiadać potrzebom użytkowym i warunkom wynikającym z własności fizykochemicznych gazu oraz warunkom technicznym przyłączenia do sieci gazowej, określonym przez dostawcę gazu. […]

§ 158 — pełny tekst

§ 157 → projekt § 159

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Ciśnienie w przewodzie gazowym, doprowadzającym gaz do zewnętrznej ściany budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej, budynku biurowego zlokalizowanego na terenie zamkniętym określonym […]

§ 159 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

usytuowanych w piwnicy lub na najniższej kondygnacji nadziemnej, a także na najwyższej kondygnacji budynku lub nad tą kondygnacją, pod warunkiem zastosowania urządzeń stabilizujących ciśnienie gazu.

4. Zastosowanie instalacji gazowej w budynkach o wysokości ponad 25 m wymaga uzyskania pozytywnej opinii wydanej przez właściwego komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej.

5. Instalacje gazowe zasilane gazem płynnym mogą być wykonywane tylko w budynkach niskich.

6. Zabrania się stosowania w jednym budynku gazu płynnego i gazu z sieci gazowej.

7. W budynku niskim, mającym w mieszkaniach instalację zasilaną gazem płynnym, dopuszcza się usytuowanie kotłowni gazowej zasilanej z sieci gazowej.

8. Instalacje gazowe zasilane gazem o gęstości większej od gęstości powietrza nie mogą być stosowane w pomieszczeniach, których poziom podłogi znajduje się poniżej otaczającego terenu oraz w których znajdują się studzienki lub kanały instalacyjne i rewizyjne poniżej podłogi.

§ 158.

1. Instalacje sygnalizujące niedopuszczalny poziom stężenia gazu mogą być stosowane w budynkach, w których jest ustanowiony stały nadzór, zapewniający podejmowanie działań zaradczych, a także w budynkach jednorodzinnych.

2. Czujki sygnalizujące niedopuszczalny poziom stężenia gazu w budynkach, o których mowa w ust. 1, powinny być instalowane w piwnicach i suterenach oraz w pomieszczeniach, w których istnieje możliwość nagromadzenia gazu przy stanach awaryjnych instalacji lub przyłącza gazowego.

3. Sygnały alarmowe stanu zagrożenia wybuchem w budynkach, z wyłączeniem budynków jednorodzinnych, powinny być kierowane do służb lub osób zobowiązanych do podjęcia skutecznej akcji zapobiegawczej.

4. Zabrania się instalowania urządzeń sygnalizacyjno-odcinających dopływ gazu do części mieszkalnej budynku wielorodzinnego. Nie dotyczy to indywidualnych urządzeń sygnalizacyjno-odcinających dopływ gazu do odrębnych mieszkań.

5. Urządzenia sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu należy stosować w tych pomieszczeniach, w których łączna nominalna moc cieplna zainstalowanych urządzeń gazowych jest większa niż 60 kW.

6. Zawór odcinający dopływ gazu do budynku, będący elementem składowym urządzenia sygnalizacyjno-odcinającego, powinien być instalowany poza budynkiem, między kurkiem głównym a wprowadzeniem przewodu do budynku.

7. Instalacja gazowa przyłączona do sieci gazowej wykonanej z przewodów metalowych powinna być zabezpieczona przed wpływem prądów błądzących przez zainstalowanie wstawki izolacyjnej na wprowadzeniu metalowej rury gazowej do budynku.

§ 159.

1. Instalacja gazowa budynku zasilanego z sieci gazowej powinna mieć zainstalowany na przyłączu kurek główny, umożliwiający odcięcie dopływu gazu.

2. Kurek główny powinien być zainstalowany na zewnątrz budynku w wentylowanej szafce co najmniej z materiału trudno zapalnego przy ścianie, we wnęce ściennej lub w odległości nieprzekraczającej 10 m od zasilanego budynku, w miejscu łatwo dostępnym i zabezpieczonym przed wpływami atmosferycznymi, uszkodzeniami mechanicznymi i dostępem osób niepowołanych.

3. W zabudowie jednorodzinnej, zagrodowej i rekreacji indywidualnej dopuszcza się instalowanie kurka głównego w odległości większej niż 10 m od zasilanego budynku, w wentylowanej szafce, usytuowanej w linii ogrodzenia od ulicy lub ogólnego ciągu pieszego z dostępem do niej od strony zewnętrznej działki budowlanej.

4. W budynkach o charakterze monumentalnym dopuszcza się instalowanie kurków głównych w miejscach łatwo dostępnych z zewnątrz, niebędących pomieszczeniami, np. w podcieniach, prześwitach, bramach, w odległości nie większej niż 2 m od lica zewnętrznego budynku.

5. Odległość kurka głównego, montowanego przy ścianie lub we wnęce ściany budynku, od poziomu terenu oraz najbliższej krawędzi okna, drzwi lub innego otworu w budynku powinna wynosić co najmniej 0,5 m.

6. W uzasadnionych przypadkach, wynikających z rozwiązania funkcjonalno-przestrzennego budynku, może być zainstalowany więcej niż jeden kurek główny. W takim przypadku instalacje zasilane z oddzielnych przyłączy nie mogą być ze sobą połączone.

Ciąg dalszy § 157

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 159

§ 158 → projekt § 160

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Dopuszcza się stosowanie instalacji sygnalizującej niedopuszczalny poziom stężenia gazu jedynie w budynku, w którym ustanowiony jest stały nadzór, zapewniający podejmowanie działań zaradczych, a także w budynku mieszkalnym […]

§ 160 — pełny tekst

§ 159 → projekt § 161

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W instalacji gazowej budynku zasilanej z sieci gazowej instaluje się na przyłączu gazowym kurek główny, umożliwiający odcięcie dopływu gazu. 2. Kurek główny instaluje się na zewnątrz budynku, w wentylowanej szafce z materiału o […]

§ 161 — pełny tekst

7. W zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się instalowanie kurka głównego przed budynkiem, poniżej poziomu terenu, pod warunkiem zachowania wymagań właściwych dla armatury zaporowej montowanej na gazociągach sieci gazowych.

8. Miejsce usytuowania kurka głównego powinno być jednoznacznie oznakowane. Na budynku mającym więcej niż jeden kurek główny należy umieścić informację o liczbie i miejscach ich zainstalowania.

§ 160.

1. W przypadku gdy z jednego przyłącza jest zasilany więcej niż jeden budynek, oprócz kurka głównego, należy zastosować odrębne zawory niebędące kurkami głównymi, odcinające dopływ gazu do każdego z tych budynków.

2. W zabudowie jednorodzinnej, zagrodowej i rekreacji indywidualnej, gdy kurek główny jest zainstalowany w linii ogrodzenia w odległości większej niż 10 m, należy na ścianie budynku dodatkowo zastosować zawór odcinający.

3. Zawory odcinające, o których mowa w ust. 1 i 2, powinny spełniać wymagania określone w § 158 ust. 6.

§ 161.

1. W przypadku instalacji gazowej, zasilanej z sieci gazowej o ciśnieniu do 500 kPa, z której korzysta więcej niż jeden odbiorca lub w której nominalne zużycie gazu jest większe niż 10 m^3/h, w przeliczeniu na gaz ziemny wysokometanowy, przed urządzeniem redukcyjnym należy zainstalować zawór odcinający, a za tym urządzeniem - zawór odcinający będący kurkiem głównym.

2. W przypadku instalacji gazowej, zasilanej ze wspólnej sieci o ciśnieniu do 500 kPa, z której korzysta jeden odbiorca, a nominalne zużycie gazu jest mniejsze niż 10 m^3/h, dopuszcza się, aby zawór odcinający zainstalowany przed urządzeniem redukcyjnym był traktowany jako kurek główny. Przepis ten stosuje się także, jeżeli urządzenie redukcyjne jest połączone w jeden zespół z gazomierzem.

§ 162. Urządzenia redukcyjne mogą być instalowane wyłącznie na zewnątrz budynku i powinny być zabezpieczone przed dostępem osób niepowołanych i uszkodzeniami mechanicznymi.

§ 163.

1. Przewody instalacji gazowej, prowadzone poniżej poziomu terenu, poza budynkiem w odległości większej niż 0,5 m od jego ściany zewnętrznej, powinny spełniać wymagania określone w przepisach odrębnych dotyczących sieci gazowych.

1a. Przewody instalacji gazowej powinny być wykonane w sposób zapewniający spełnienie wymagań szczelności i trwałości określonych w Polskiej Normie dotyczącej przewodów gazowych dla budynków.

2. Przewody instalacji gazowej, począwszy od 0,5 m przed zewnętrzną ścianą budynku do kurków odcinających przed gazomierzami w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych lub do odgałęzień lokali użytkowych w budynkach użyteczności publicznej, powinny być wykonane z rur stalowych bez szwu bądź z rur stalowych ze szwem przewodowych, zgodnych z wymaganiami przedmiotowych Polskich Norm, łączonych przez spawanie.

3. Przewody instalacji gazowej w budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, zagrodowych i rekreacji indywidualnej, począwszy od 0,5 m przed zewnętrzną ścianą budynku do wyprowadzenia poza lico wewnętrzne tej ściany, powinny być wykonane z rur, o których mowa w ust. 2.

4. W budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, budynkach w zabudowie zagrodowej i budynkach rekreacji indywidualnej przewody instalacji gazowej, a w pozostałych budynkach tylko przewody za gazomierzami lub odgałęzieniami prowadzącymi do odrębnych mieszkań lub lokali użytkowych, powinny być wykonane z rur, o których mowa w ust. 2, łączonych również z zastosowaniem połączeń gwintowanych lub z rur miedzianych łączonych przez lutowanie lutem twardym. Dopuszcza się stosowanie innych sposobów łączenia rur, jeżeli spełniają one wymagania szczelności i trwałości określone w Polskiej Normie dotyczącej przewodów gazowych dla budynków.

5. Po zewnętrznej stronie ścian budynku nie mogą być prowadzone przewody gazowe wykonane:

1) z rur stalowych, jeżeli służą do rozprowadzania paliw gazowych zawierających parę wodną lub inne składniki ulegające kondensacji w warunkach eksploatacyjnych;

2) z rur miedzianych.

Ciąg dalszy § 159

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 161

§ 160 → projekt § 162

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W przypadku gdy z jednego przyłącza gazowego jest zasilany więcej niż jeden budynek, oprócz kurka głównego, stosuje się odrębne zawory niebędące kurkami głównymi, odcinające dopływ gazu do każdego z tych budynków. 2. W zabudowie […]

§ 162 — pełny tekst

§ 161 → projekt § 163

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W przypadku instalacji gazowej budynku zasilanej z sieci gazowej o ciśnieniu do 500 kPa, z której korzysta więcej niż jeden odbiorca lub w której nominalne zużycie gazu jest większe niż 10 m3/h, w przeliczeniu na gaz ziemny […]

§ 163 — pełny tekst

§ 162 → projekt § 164

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Urządzenie redukcyjne instaluje się wyłącznie na zewnątrz budynku i zabezpiecza przed dostępem osób nieuprawnionych i uszkodzeniami mechanicznymi.

§ 164 — pełny tekst

§ 163 → projekt § 165

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przewód instalacji gazowej poprowadzony poniżej poziomu terenu, poza budynkiem, w odległości większej niż 0,5 m od jego ściany zewnętrznej, ma spełniać warunki określone w przepisach odrębnych dotyczących sieci gazowych. 2. Przewód […]

§ 165 — pełny tekst

6. Przewody instalacji gazowej dla gazu płynnego mogą być prowadzone powyżej poziomu terenu między zbiornikiem, butlą lub baterią butli a budynkiem, a także po zewnętrznej ścianie budynku, jeżeli długość tego przewodu nie jest większa niż 10 m, a składniki gazu nie podlegają kondensacji w warunkach eksploatacyjnych.

§ 164.

1. Przewodów instalacji gazowych nie należy prowadzić przez pomieszczenia mieszkalne oraz pomieszczenia, których sposób użytkowania może spowodować naruszenie stanu technicznego instalacji lub wpływać na parametry eksploatacyjne gazu.

2. Zabrania się prowadzenia przez pomieszczenia mieszkalne przewodów instalacji gazowej z zastosowaniem połączeń gwintowanych, a także z zastosowaniem innych sposobów łączenia rur, jeżeli mogą one stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa mieszkańców.

3. Przewody instalacji gazowej, w stosunku do przewodów innych instalacji stanowiących wyposażenie budynku (ogrzewczej wodociągowej, kanalizacyjnej, elektrycznej, piorunochronnej itp.), należy lokalizować w sposób zapewniający bezpieczeństwo ich użytkowania. Odległość między przewodami instalacji gazowej a innymi przewodami powinna umożliwiać wykonywanie prac konserwacyjnych.

4. Poziome odcinki instalacji gazowych powinny być usytuowane w odległości co najmniej 0,1 m powyżej innych przewodów instalacyjnych, natomiast jeżeli gęstość gazu jest większa od gęstości powietrza - poniżej przewodów elektrycznych i urządzeń iskrzących.

5. Przewody instalacji gazowej krzyżujące się z innymi przewodami instalacyjnymi powinny być od nich oddalone co najmniej o 0,02 m.

6. Dopuszcza się prowadzenie przewodów gazowych z rur stalowych bez szwu i rur stalowych ze szwem przewodowych, łączonych za pomocą spawania przez jedną kondygnację garażu, znajdującą się bezpośrednio pod kondygnacją nadziemną budynku, pod warunkiem zabezpieczenia tych przewodów przed uszkodzeniem mechanicznym.

§ 165.

1. Rozwiązania techniczne instalacji gazowej powinny umożliwiać samokompensację wydłużeń cieplnych oraz eliminować ewentualne odkształcenia instalacji, wywołane deformacją lub osiadaniem budynku.

2. Przewody instalacji gazowych w piwnicach i suterenach należy prowadzić na powierzchni ścian lub pod stropem, natomiast na pozostałych kondygnacjach nadziemnych dopuszcza się prowadzenie ich także w bruzdach osłoniętych nieuszczelnionymi ekranami lub wypełnionych - po uprzednim wykonaniu próby szczelności instalacji - łatwo usuwalną masą tynkarską, niepowodującą korozji przewodów. Wypełnianie bruzd, w których są prowadzone przewody z rur miedzianych, jest zabronione.

3. Przewody gazowe z rur stalowych, po wykonaniu próby szczelności, powinny być zabezpieczone przed korozją.

§ 166.

1. Urządzenia pomiarowe zużycia gazu, zwane dalej „gazomierzami”, spełniające wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej gazomierzy, powinny być zainstalowane oddzielnie dla każdego z odbiorców i zabezpieczone przed dostępem osób nieupoważnionych.

2. Lokalizacja gazomierzy powinna zapewniać łatwy dostęp do ich kontroli lub wymiany.

3. Przed każdym gazomierzem należy zainstalować zawór odcinający. Jeżeli gazomierz jest instalowany w jednej szafce z kurkiem głównym, uznaje się, że wymaganie to jest spełnione.

4. Gazomierze mogą być instalowane:

1) w szafkach z materiałów co najmniej trudno zapalnych, z otworami wentylacyjnymi:

a) na klatkach schodowych lub korytarzach ogólnych,

b) na zewnątrz budynku, razem z kurkiem głównym instalacji gazowej, z zachowaniem warunków określonych w § 159 i 160;

2) w szybach wentylowanych przeznaczonych dla pionów instalacyjnych, z drzwiczkami bez otworów wentylacyjnych, dostępnymi od strony pomieszczeń niemieszkalnych.

Ciąg dalszy § 163

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 165

§ 164 → projekt § 166

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przewodu instalacji gazowej nie prowadzi się przez pomieszczenie mieszkalne, z wyjątkiem przewodów instalacji gazowych w pomieszczeniach mieszkalnych, w których zlokalizowane jest urządzenie gazowe, o którym mowa w § 172 ust. 3, […]

§ 166 — pełny tekst

§ 165 → projekt § 167

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Rozwiązania techniczne instalacji gazowej mają umożliwiać samokompensację wydłużeń cieplnych oraz eliminować ewentualne odkształcenia tej instalacji, wywołane deformacją lub osiadaniem budynku. 2. Przewód instalacji gazowej w […]

§ 167 — pełny tekst

§ 166 → projekt § 168

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Urządzenie pomiarowe zużycia gazu, zwane dalej „gazomierzem”, spełniające co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej gazomierzy, instaluje się oddzielnie dla każdego z odbiorców i zabezpiecza się przed dostępem […]

§ 168 — pełny tekst

5. Dopuszcza się instalowanie gazomierzy, także bez szafek, w kuchniach stanowiących samodzielne pomieszczenie oraz w przedpokojach w istniejących budynkach mieszkalnych, podlegających przebudowie lub w których następuje remont instalacji gazowej.

6. Gazomierze mogą być ponadto instalowane w wydzielonych i zamykanych pomieszczeniach piwnicznych, jeżeli mają one okno oraz przewód wentylacji grawitacyjnej wyprowadzony ponad dach lub przez ścianę zewnętrzną na wysokość co najmniej 2,5 m powyżej terenu, w odległości nie mniejszej niż 0,5 m od bocznej krawędzi okien, drzwi i innych otworów.

§ 167. Gazomierzy nie można instalować:
1) w pomieszczeniach mieszkalnych, łazienkach lub innych, w których występuje zagrożenie korozyjne (wilgoć, opary związków chemicznych itp.);

2) we wspólnych wnękach z licznikami elektrycznymi;

3) w odległości mniejszej w rzucie poziomym niż 1 m od palnika gazowego lub innego paleniska;

4) w odległości mniejszej niż 3 m od urządzenia gazowego, mierząc w rozwinięciu długości przewodu.

§ 168.
1. Gazomierze należy instalować w przedziale wysokości od 0,3 m do 1,8 m od poziomu podłogi do spodu gazomierza lub co najmniej 0,5 m od poziomu terenu.

2. Gazomierze do pomiaru przepływu gazu o gęstości mniejszej od gęstości powietrza powinny być umieszczone powyżej licznika elektrycznego i innych urządzeń mogących iskrzyć, a do gazu o gęstości większej od gęstości powietrza - o co najmniej 0,3 m poniżej licznika i takich urządzeń.

3. Gazomierze instalowane bez szafek, na tym samym poziomie co liczniki elektryczne lub inne mogące iskrzyć urządzenia, powinny być od nich oddalone co najmniej o 1 m.

4. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o której jest mowa w ust. 3, jeżeli między tymi urządzeniami zostanie wykonana przegroda z materiału niepalnego o wysokości co najmniej 0,5 m powyżej i poniżej gazomierza oraz wysięgu większym o co najmniej 0,1 m od odległości lica gazomierza od ściany, na której jest zainstalowany.

§ 169. Rozwiązania techniczne połączeń gazomierzy i urządzeń gazowych z instalacją powinny umożliwiać ich odłączenie bez konieczności demontażu części instalacji.

§ 170.
1. Urządzenia gazowe mogą być instalowane wyłącznie w pomieszczeniach spełniających warunki dotyczące ich wysokości, kubatury, wentylacji i odprowadzenia spalin, a także dopływu powietrza do spalania określone w rozporządzeniu, w Polskich Normach i przepisach odrębnych.

2. Urządzenia gazowe z otwartą komorą spalania, przez co rozumie się urządzenia typu A i B, nie mogą być instalowane w pomieszczeniach mieszkalnych, z zastrzeżeniem § 93 ust. 2, 4 i 5.

3. Urządzenia gazowe z zamkniętą komorą spalania, przez co rozumie się urządzenia typu C, mogą być instalowane w pomieszczeniach mieszkalnych, niezależnie od rodzaju występującej w nich wentylacji, pod warunkiem zastosowania koncentrycznych przewodów powietrzno-spalinowych, z zachowaniem wymagań § 175.

§ 171. Urządzenia gazowe, pozostające bez stałego dozoru w czasie ich użytkowania, takie jak kotły gazowe lub ogrzewacze pomieszczeń, powinny być wyposażone w samoczynnie działające zabezpieczenia przed skutkami spadku ciśnienia lub przerwą w dopływie gazu.

§ 172.
1. Maksymalne, łączne obciążenie cieplne przypadające na 1 m^3 kubatury, służące do określania wymaganej kubatury pomieszczenia, w którym są zainstalowane urządzenia gazowe, pobierające powietrze do spalania z tego pomieszczenia, nie może przekraczać wartości określonych w poniższej tabeli:

Ciąg dalszy § 166

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 168

§ 167 → projekt § 169

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Gazomierza nie instaluje się: 1) w pomieszczeniu mieszkalnym, łazience lub innym pomieszczeniu, w którym występuje zagrożenie korozyjne, w szczególności wilgoć lub opary związków chemicznych; 2) we wspólnej wnęce z licznikiem […]

§ 169 — pełny tekst

§ 168 → projekt § 170

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Gazomierz instaluje się na wysokości od 0,3 m do 1,8 m od poziomu podłogi do spodu gazomierza lub co najmniej 0,5 m od poziomu terenu. 2. Gazomierz do pomiaru przepływu gazu o gęstości mniejszej od gęstości powietrza umieszcza się […]

§ 170 — pełny tekst

§ 169 → projekt § 171

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Połączenie gazomierza i urządzenia gazowego z instalacją gazową ma umożliwiać ich odłączenie bez konieczności demontażu części tej instalacji.

§ 171 — pełny tekst

§ 170 → projekt § 172

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Urządzenie gazowe instaluje się wyłącznie w pomieszczeniu spełniającym warunki dotyczące jego wysokości, kubatury, wentylacji i odprowadzenia spalin, a także dopływu powietrza do spalania określone w rozporządzeniu i przepisach […]

§ 172 — pełny tekst

5. Dopuszcza się instalowanie gazomierzy, także bez szafek, w kuchniach stanowiących samodzielne pomieszczenie oraz w przedpokojach w istniejących budynkach mieszkalnych, podlegających przebudowie lub w których następuje remont instalacji gazowej.

6. Gazomierze mogą być ponadto instalowane w wydzielonych i zamykanych pomieszczeniach piwnicznych, jeżeli mają one okno oraz przewód wentylacji grawitacyjnej wyprowadzony ponad dach lub przez ścianę zewnętrzną na wysokość co najmniej 2,5 m powyżej terenu, w odległości nie mniejszej niż 0,5 m od bocznej krawędzi okien, drzwi i innych otworów.

§ 167. Gazomierzy nie można instalować:
1) w pomieszczeniach mieszkalnych, łazienkach lub innych, w których występuje zagrożenie korozyjne (wilgoć, opary związków chemicznych itp.);

2) we wspólnych wnękach z licznikami elektrycznymi;

3) w odległości mniejszej w rzucie poziomym niż 1 m od palnika gazowego lub innego paleniska;

4) w odległości mniejszej niż 3 m od urządzenia gazowego, mierząc w rozwinięciu długości przewodu.

§ 168.
1. Gazomierze należy instalować w przedziale wysokości od 0,3 m do 1,8 m od poziomu podłogi do spodu gazomierza lub co najmniej 0,5 m od poziomu terenu.

2. Gazomierze do pomiaru przepływu gazu o gęstości mniejszej od gęstości powietrza powinny być umieszczone powyżej licznika elektrycznego i innych urządzeń mogących iskrzyć, a do gazu o gęstości większej od gęstości powietrza - o co najmniej 0,3 m poniżej licznika i takich urządzeń.

3. Gazomierze instalowane bez szafek, na tym samym poziomie co liczniki elektryczne lub inne mogące iskrzyć urządzenia, powinny być od nich oddalone co najmniej o 1 m.

4. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o której jest mowa w ust. 3, jeżeli między tymi urządzeniami zostanie wykonana przegroda z materiału niepalnego o wysokości co najmniej 0,5 m powyżej i poniżej gazomierza oraz wysięgu większym o co najmniej 0,1 m od odległości lica gazomierza od ściany, na której jest zainstalowany.

§ 169. Rozwiązania techniczne połączeń gazomierzy i urządzeń gazowych z instalacją powinny umożliwiać ich odłączenie bez konieczności demontażu części instalacji.

§ 170.
1. Urządzenia gazowe mogą być instalowane wyłącznie w pomieszczeniach spełniających warunki dotyczące ich wysokości, kubatury, wentylacji i odprowadzenia spalin, a także dopływu powietrza do spalania określone w rozporządzeniu, w Polskich Normach i przepisach odrębnych.

2. Urządzenia gazowe z otwartą komorą spalania, przez co rozumie się urządzenia typu A i B, nie mogą być instalowane w pomieszczeniach mieszkalnych, z zastrzeżeniem § 93 ust. 2, 4 i 5.

3. Urządzenia gazowe z zamkniętą komorą spalania, przez co rozumie się urządzenia typu C, mogą być instalowane w pomieszczeniach mieszkalnych, niezależnie od rodzaju występującej w nich wentylacji, pod warunkiem zastosowania koncentrycznych przewodów powietrzno-spalinowych, z zachowaniem wymagań § 175.

§ 171. Urządzenia gazowe, pozostające bez stałego dozoru w czasie ich użytkowania, takie jak kotły gazowe lub ogrzewacze pomieszczeń, powinny być wyposażone w samoczynnie działające zabezpieczenia przed skutkami spadku ciśnienia lub przerwą w dopływie gazu.

§ 172.
1. Maksymalne, łączne obciążenie cieplne przypadające na 1 m^3 kubatury, służące do określania wymaganej kubatury pomieszczenia, w którym są zainstalowane urządzenia gazowe, pobierające powietrze do spalania z tego pomieszczenia, nie może przekraczać wartości określonych w poniższej tabeli:

§ 171 → projekt § 173

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Urządzenie gazowe, pozostające bez stałego dozoru w czasie jego użytkowania, takie jak kocioł gazowy lub ogrzewacz pomieszczeń, wyposaża się w samoczynnie działające zabezpieczenie przed skutkami spadku ciśnienia lub przerwą w […]

§ 173 — pełny tekst

§ 172 → projekt § 174

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Maksymalne, łączne obciążenie cieplne przypadające na 1 m3 kubatury, służące do określania wymaganej kubatury pomieszczenia, w którym jest zainstalowane urządzenie gazowe, pobierające powietrze do spalania z tego pomieszczenia, nie […]

§ 174 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

Rodzaje pomieszczeń	Maksymalne obciążenie cieplne urządzeń gazowych na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	
	typ A - bez odprowadzenia spalin	typ B - z odprowadzaniem spalin
1	**2**	**3**
Pomieszczenie przeznaczone na stały pobyt ludzi oraz aneksy kuchenne połączone z przedpokojem	175 W (150 kcal/h)	350 W (300 kcal/h)
Pomieszczenia nieprzeznaczone na stały pobyt ludzi, w tym kuchnie	930 W (800 kcal/h)	4650 W (4000 kcal/h)

2. W przypadku instalowania w jednym pomieszczeniu urządzeń gazowych bez odprowadzenia spalin i z odprowadzeniem spalin, łączne obciążenie cieplne pochodzące od tych urządzeń przypadające na 1 m^3 kubatury pomieszczenia nie może przekraczać wielkości podanych w tabeli w ust. 1, kolumna 2.

3. Kubatura pomieszczeń, w których instaluje się urządzenia gazowe, nie powinna być mniejsza niż:

1) 8 m^3 - w przypadku urządzeń pobierających powietrze do spalania z tych pomieszczeń;

2) 6,5 m^3 - w przypadku urządzeń z zamkniętą komorą spalania.

4. Pomieszczenia, w których instaluje się urządzenia gazowe, powinny mieć wysokość co najmniej 2,2 m.

5. W budynkach jednorodzinnych, mieszkalnych w zabudowie zagrodowej i rekreacji indywidualnej, wzniesionych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, dopuszcza się instalowanie gazowych kotłów grzewczych w pomieszczeniach technicznych o wysokości co najmniej 1,9 m, z zachowaniem warunków określonych w ust. 1 i § 170 ust. 1 i 2.

§ 173.

1. Przy instalowaniu urządzeń gazowych należy spełnić następujące warunki:

1) urządzenia gazowe należy połączyć ze stalowymi lub miedzianymi przewodami instalacji gazowej na stałe lub z zastosowaniem elastycznych przewodów metalowych;

2) zawór odcinający dopływ gazu do urządzenia należy umieścić w pomieszczeniu, w którym jest zainstalowane urządzenie gazowe, w miejscu łatwo dostępnym, w odległości nie większej niż 1 m od króćca przyłączeniowego;

3) kuchnie i kuchenki gazowe należy instalować w odległości co najmniej 0,5 m od okien do boku urządzenia, licząc w rzucie poziomym;

4) ogrzewacze pomieszczeń, których temperatura osłon może przekroczyć 60°C, należy instalować w odległości co najmniej 0,3 m od ścian z materiałów łatwo zapalnych, otynkowanych oraz w odległości 0,6 m od elementów ścian z materiałów łatwo zapalnych, nieosłoniętych tynkiem;

5) grzejniki gazowe wody przepływowej należy instalować na ścianach z materiałów niepalnych bądź odizolować je od ściany z materiałów palnych płytą z materiału niepalnego.

2. Urządzenia gazowe, wymagające przemieszczania, takie jak palniki, kolby, lutownice, mogą być instalowane za pomocą przewodów elastycznych przeznaczonych do takich celów.

§ 174.

1. Grzewcze urządzenia gazowe, takie jak: kotły ogrzewcze, grzejniki wody przepływowej, niezależnie od ich obciążeń cieplnych, powinny być podłączone na stałe z indywidualnymi kanałami spalinowymi, z uwzględnieniem instrukcji technicznej producenta urządzenia, o której mowa w przepisach dotyczących zasadniczych wymagań dla urządzeń spalających paliwa gazowe.

2. Przewody i kanały spalinowe odprowadzające spaliny od urządzeń gazowych na zasadzie ciągu naturalnego powinny posiadać przekroje wynikające z obliczeń oraz zapewniać podciśnienie ciągu w wysokości odpowiedniej dla typu urządzenia i jego mocy cieplnej.

3. Dopuszcza się stosowanie zbiorczych przewodów systemów powietrzno-spalinowych przystosowanych do pracy z urządzeniami z zamkniętą komorą spalania, wyposażonymi w zabezpieczenia przed zanikiem ciągu kominowego.

Ciąg dalszy § 172

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 174

§ 173 → projekt § 175

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Przy instalowaniu urządzenia gazowego zapewnia się spełnienie następujących warunków: 1) urządzenie gazowe łączy się ze stalowym lub miedzianym przewodem instalacji gazowej na stałe lub z zastosowaniem elastycznego przewodu […]

§ 175 — pełny tekst

§ 174 → projekt § 176

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Grzewcze urządzenie gazowe, takie jak kocioł i grzejnik wody przepływowej, niezależnie od jego obciążeń cieplnych, podłącza się na stałe z indywidualnym kanałem spalinowym. 2. Przewód i kanał spalinowy odprowadzający spaliny od […]

§ 176 — pełny tekst

4. Dopuszcza się stosowanie indywidualnych przewodów powietrznych i spalinowych jako zestawu wyrobów służących do doprowadzenia powietrza do urządzenia gazowego i odprowadzenia spalin na zewnątrz.

5. Dopuszcza się w pomieszczeniu kotłowni przyłączenie kilku kotłów do wspólnego kanału spalinowego w przypadku:

1) kotłów pobierających powietrze do spalania z pomieszczenia, pod warunkiem zastosowania skrzyniowego przerywacza ciągu lub wyposażenia kotłów w czujniki zaniku ciągu kominowego wyłączających równocześnie wszystkie kotły;

2) wykonania dla kotłów z palnikami nadmuchowymi przewodu spalinowego o przekroju poprzecznym nie mniejszym niż 1,6 sumy przekrojów przewodów odprowadzających spaliny z poszczególnych kotłów, a także wyposażenie wylotu przewodu spalinowego w czujnik zaniku ciągu kominowego, wyłączającego równocześnie wszystkie kotły.

6. Przewody i kanały spalinowe, odprowadzające spaliny od grzewczych urządzeń gazowych, powinny być dostosowane do warunków pracy danego typu urządzenia.

7. Przewody i kanały spalinowe odprowadzające spaliny od urządzeń gazowych, z wyłączeniem kotłów, powinny spełniać następujące wymagania:

1) przekroje poprzeczne przewodu, a także kanału spalinowego powinny być stałe na całej długości;

2) długość pionowych przewodów spalinowych powinna być nie mniejsza niż 0,22 m, a przewodów poziomych ułożonych ze spadkiem co najmniej 5% w kierunku urządzenia - nie większa niż 2 m;

3) długość kanału spalinowego mierzona od osi wlotu przewodu spalinowego do krawędzi wylotu kanału nad dachem powinna być nie mniejsza niż 2 m;

4) wyloty kanałów spalinowych, jeżeli wynika to z warunków pracy urządzeń, powinny być zaopatrzone w wywietrzniki dobrane do ilości spalin, długości odcinków pionowych, położenia w określonej strefie wiatrowej i warunków lokalnych.

8. Dopuszcza się instalowanie przepustnic w przewodach odprowadzających spaliny z poszczególnych urządzeń, jeżeli ich działanie nie zakłóca przepływu spalin.

9. Urządzenia gazowe wyposażone w palniki nadmuchowe powinny być połączone przewodami z kanałami spalinowymi, których przekroje należy dobierać z uwzględnieniem nadciśnień występujących w komorach spalania tych urządzeń.

10. Nad urządzeniami gazowymi typu restauracyjnego z odprowadzeniem spalin do pomieszczenia należy umieszczać okapy odprowadzające te spaliny do kanałów spalinowych, przy czym dla urządzeń o mocy cieplnej większej niż 30 kW należy instalować czujniki, wyłączające urządzenie w przypadku zaniku ciągu kominowego.

§ 175.

1. Indywidualne koncentryczne przewody powietrzno-spalinowe lub oddzielne przewody powietrzne i spalinowe od urządzeń gazowych z zamkniętą komorą spalania mogą być wyprowadzone przez zewnętrzną ścianę budynku, jeżeli urządzenia te mają nominalną moc cieplną nie większą niż:

1) 21 kW - w wolno stojących budynkach jednorodzinnych, zagrodowych i rekreacji indywidualnej;

2) 5 kW - w pozostałych budynkach mieszkalnych.

2. Wyloty przewodów, o których mowa w ust. 1 pkt 2, powinny znajdować się wyżej niż 2,5 m ponad poziomem terenu. Dopuszcza się sytuowanie tych wylotów poniżej 2,5 m, lecz nie mniej niż 0,5 m ponad poziomem terenu, jeżeli w odległości do 8 m nie znajduje się plac zabaw dla dzieci lub inne miejsca rekreacyjne.

3. Odległość między wylotami przewodów, o których mowa w ust. 1, powinna być nie mniejsza niż 3 m, a odległość tych wylotów od najbliższej krawędzi okien otwieranych i ryzalitów przesłaniających nie mniejsza niż 0,5 m.

4. W budynkach produkcyjnych i magazynowych oraz halach sportowych i widowiskowych nie ogranicza się nominalnej mocy cieplnej urządzeń z zamkniętą komorą spalania, od których indywidualne koncentryczne przewody powietrzno-spalinowe lub oddzielne przewody powietrzne i spalinowe są wyprowadzone przez zewnętrzną ścianę budynku, jeżeli odległość tej ściany od granicy działki budowlanej wynosi co najmniej 8 m, a od ściany innego budynku z oknami nie mniej niż 12 m, a także jeżeli wyloty przewodów znajdują się wyżej niż 3 m ponad poziomem terenu.

Ciąg dalszy § 174

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 176

§ 175 → projekt § 177

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Dopuszcza się wyprowadzenie indywidualnego koncentrycznego przewodu powietrzno-spalinowego lub oddzielnego przewodu powietrznego i spalinowego od urządzenia gazowego z zamkniętą komorą spalania przez zewnętrzną ścianę budynku, […]

§ 177 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

§ 176.
1. Pomieszczenia przeznaczone do instalowania kotłów na paliwa gazowe powinny odpowiadać wymaganiom § 172 oraz innym przepisom rozporządzenia, a także odpowiadać wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1.

2. Kotły na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej do 30 kW mogą być instalowane w pomieszczeniach nieprzeznaczonych na stały pobyt ludzi oraz w miejscach, o których mowa w ust. 3.

3. Kotły na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej powyżej 30 kW do 60 kW należy instalować w pomieszczeniu technicznym lub w przewidzianym wyłącznie na kotłownię budynku wolno stojącym.

4. Kotły na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej powyżej 60 kW do 2000 kW należy instalować w służącym wyłącznie do tego celu pomieszczeniu technicznym lub w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na kotłownię.

5. Kotły na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej powyżej 2000 kW mogą być instalowane wyłącznie w budynku wolno stojącym przeznaczonym na kotłownię.

6. Kubatura pomieszczeń z kotłami na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej do 60 kW oraz z kotłami o mocy cieplnej powyżej 60 kW pobierającymi powietrze z pomieszczeń powinna odpowiadać wymaganiom określonym w § 172.

7. Kubatura pomieszczeń z kotłami, o których mowa w ust. 4 i 5, z zamkniętą komorą spalania, powinna być określana indywidualnie, przy uwzględnieniu warunków technicznych i technologicznych, a także wymagań eksploatacyjnych.

8. W pomieszczeniu z zainstalowanymi kotłami, o których mowa w ust. 4 i 5, zabrania się instalowania urządzeń przeznaczonych do pomiaru zużycia gazu.

9. Do pomieszczeń technicznych z zainstalowanymi kotłami o łącznej mocy cieplnej powyżej 60 kW do 2000 kW, zlokalizowanych w budynku o innym przeznaczeniu niż kotłownia, należy doprowadzić odrębny przewód gazowy, z którego nie mogą być zasilane pozostałe urządzenia gazowe w tym budynku.

§ 177. Urządzenia gazowe instalowane w budynku mogą być zasilane gazem płynnym z indywidualnych butli o nominalnej zawartości gazu do 11 kg, pod warunkiem spełnienia następujących wymagań:
1) w jednym mieszkaniu, warsztacie lub lokalu użytkowym nie należy instalować więcej niż dwóch butli;

2) w pomieszczeniu, w którym instaluje się butlę, należy zachować temperaturę niższą niż 35°C;

3) butlę należy instalować wyłącznie w pozycji pionowej;

4) butlę należy zabezpieczyć przed uszkodzeniami mechanicznymi;

5) między butlą a urządzeniem promieniującym ciepło, z wyłączeniem zestawów urządzeń gazowych z butlami, należy zachować odległość co najmniej 1,5 m;

6) butli nie należy umieszczać w odległości mniejszej niż 1 m od urządzeń mogących powodować iskrzenie;

7) urządzenia gazowe należy łączyć z reduktorem ciśnienia gazu na butli za pomocą elastycznego przewodu o długości nieprzekraczającej 3 m i wytrzymałości na ciśnienie co najmniej 300 kPa, odpornego na składniki gazu płynnego, uszkodzenia mechaniczne oraz temperaturę do 60°C;

8) urządzenie gazowe o mocy cieplnej przekraczającej 10 kW należy łączyć z przewodem elastycznym, o którym mowa w pkt 7, rurą stalową o długości co najmniej 0,5 m.

§ 178. Instalacje gazowe w budynku lub w zespole budynków mogą być zasilane gazem płynnym z butli gazowej o nominalnej zawartości gazu do 33 kg lub z baterii takich butli, pod warunkiem spełnienia następujących wymagań:
1) butle powinny być umieszczone na zewnątrz budynku, w miejscu oznakowanym, na utwardzonym podłożu, pod zadaszeniem chroniącym od wpływu czynników atmosferycznych;

2) liczba butli w baterii nie może przekraczać 10;

3) butle w baterii powinny być podłączone do kolektora wykonanego z rury stalowej bez szwu lub rury przewodowej łączonej przez spawanie;

Ciąg dalszy § 175

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 177

§ 176 → projekt § 178, 179

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczenie przeznaczone do instalowania kotła na paliwa gazowe ma odpowiadać przepisom rozporządzenia, w szczególności warunkom, o których mowa w § 174, a także co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej […]

§ 178 — pełny tekst • § 179 — pełny tekst

§ 177 → projekt § 180

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Dopuszcza się zasilanie urządzenia gazowego w budynku gazem płynnym (LPG) z indywidualnej butli o nominalnej zawartości gazu do 11 kg, jeżeli spełnione są następujące warunki: 1) w jednym lokalu mieszkalnym, warsztacie lub lokalu […]

§ 180 — pełny tekst

§ 178 → projekt § 181

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Dopuszcza się zasilanie instalacji gazowej w budynku lub w zespole budynków gazem płynnym (LPG) z butli gazowej o nominalnej zawartości gazu do 33 kg lub z baterii takich butli, jeżeli spełnione są następujące warunki: 1) butle […]

§ 181 — pełny tekst

4) odległość butli od najbliższych otworów okiennych lub drzwiowych w ścianie zewnętrznej budynku nie powinna być mniejsza niż 2 m;

5) butle nie mogą być sytuowane w zagłębieniach terenu.

§ 179.

1. Instalacje gazowe w budynku lub w zespole budynków mogą być zasilane z jednego zbiornika z gazem płynnym lub grupy takich zbiorników.

2. Liczba zbiorników naziemnych w grupie nie powinna przekraczać 6 sztuk, a ich łączna pojemność 100 m^3. Odległość pomiędzy grupami zbiorników naziemnych powinna wynosić:

1) 7,5 m - w przypadku, gdy łączna pojemność zbiorników w grupie nie przekracza 30 m^3;

2) 15 m - w przypadku, gdy łączna pojemność zbiorników w grupie przekracza 30 m^3.

3. Zbiorniki gazu płynnego nie mogą być sytuowane w zagłębieniach terenu, w miejscach podmokłych oraz w odległości mniejszej niż 5 m od rowów, studzienek lub wpustów kanalizacyjnych.

4. Dopuszczalną odległość zbiorników z gazem płynnym od budynków mieszkalnych, budynków zamieszkania zbiorowego oraz budynków użyteczności publicznej, a także między zbiornikami, określa poniższa tabela:

Nominalna pojemność zbiornika w m^3	Odległość budynków mieszkalnych, budynków zamieszkania zbiorowego i budynków użyteczności publicznej od:		Odległość od sąsiedniego zbiornika naziemnego lub podziemnego w m
	zbiornika naziemnego w m	zbiornika podziemnego w m	
1	**2**	**3**	**4**
do 3	3	1	1
powyżej 3 do 5	5	2,5	1
powyżej 5 do 7	7,5	3	1,5
powyżej 7 do 10	10	5	1,5
powyżej 10 do 40	20	10	1/4 sumy średnic dwóch sąsiednich zbiorników
powyżej 40 do 65	30	15	
powyżej 65 do 100	40	20	

5. Dopuszczalna odległość zbiorników z gazem płynnym od budynków produkcyjnych i magazynowych powinna wynosić dla zbiorników o pojemności:

1) do 10 m^3 - nie mniej niż odległość określona w tabeli w ust. 4 w kolumnach 2 i 3;

2) powyżej 10 m^3 - nie mniej niż połowa odległości określonej w tabeli w ust. 4 w kolumnach 2 i 3.

6. Odległość zbiorników z gazem płynnym od granicy działki budowlanej z tymi zbiornikami powinna być nie mniejsza niż połowa odległości określonej w tabeli w ust. 4 w kolumnach 2 i 3, przy zachowaniu wymaganej odległości od budynku danego rodzaju.

7. Odległości określone w tabeli w ust. 4 w kolumnie 2 mogą być zmniejszone do 50% w przypadku zastosowania wolno stojącej ściany oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 120, usytuowanej pomiędzy zbiornikiem z gazem płynnym a budynkiem. Wymiary wolno stojącej ściany oraz jej odległość od zbiornika powinny być tak dobrane, aby osłonić zbiornik od tej części budynku, która znajduje się w odległości mniejszej niż określona w tabeli w ust. 4 w kolumnie 2 od dowolnego punktu zbiornika.

8. Dla zbiornika z gazem płynnym o pojemności do 10 m^3 zmniejszenie jego odległości od budynku, o której mowa w ust. 7, może mieć miejsce również wówczas, gdy pionowy pas ściany tego budynku o szerokości co najmniej równej rzutowi równoległemu zbiornika, powiększonej po 2 m z obu jego stron, oraz o wysokości równej wysokości budynku będzie miał klasę odporności ogniowej co najmniej R E I 120 i w tym pasie ściany nie będą znajdowały się otwory okienne i drzwiowe.

9. Odległość zbiornika z gazem płynnym od rzutu poziomego skrajnego przewodu elektroenergetycznej linii napowietrznej, a także od szyny zelektryfikowanej linii kolejowej lub tramwajowej powinna wynosić co najmniej:

Ciąg dalszy § 178

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 181

§ 179 → projekt § 182

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Dopuszcza się zasilanie instalacji gazowej w budynku lub w zespole budynków z jednego zbiornika z gazem płynnym (LPG) lub grupy takich zbiorników. 2. Liczba zbiorników naziemnych w grupie nie może przekraczać 6 sztuk, a ich łączna […]

§ 182 — pełny tekst

1) 3 m - przy napięciu linii elektroenergetycznej lub sieci trakcyjnej do 1 kV;

2) 15 m - przy napięciu linii elektroenergetycznej lub sieci trakcyjnej równym lub większym od 1 kV.

Rozdział 8 Instalacja elektryczna

§ 180. Instalacja i urządzenia elektryczne, przy zachowaniu przepisów rozporządzenia, przepisów odrębnych dotyczących dostarczania energii, ochrony przeciwpożarowej, ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, a także wymagań Polskich Norm odnoszących się do tych instalacji i urządzeń, powinny zapewniać:
1) dostarczanie energii elektrycznej o odpowiednich parametrach technicznych do odbiorników, stosownie do potrzeb użytkowych, w tym w zakresie infrastruktury na potrzeby ładowania pojazdów elektrycznych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1083);

2) ochronę przed porażeniem prądem elektrycznym, przepięciami łączeniowymi i atmosferycznymi, powstaniem pożaru, wybuchem i innymi szkodami;

3) ochronę przed emisją drgań i hałasu powyżej dopuszczalnego poziomu oraz przed szkodliwym oddziaływaniem pola elektromagnetycznego.

§ 180a. W budynku użyteczności publicznej, o którym mowa w poniższej tabeli, wartość mocy jednostkowej oświetlenia nie może przekraczać określonych wielkości dopuszczalnych:

Typ budynku	Maksymalna wartość mocy jednostkowej [W/m^2]		
	Klasa kryteriów*)		
	A	B	C
Biura	15	20	25
Szkoły	15	20	25
Szpitale	15	25	35
Restauracje	10	25	35
Sportowo-rekreacyjne	10	20	30
Handlowo-usługowe	15	25	35

*) Ustala się następujące klasy kryteriów:
A - spełnianie kryteriów oświetlenia w stopniu podstawowym
B - spełnianie kryteriów oświetlenia w stopniu rozszerzonym
C - spełnienie kryteriów oświetlenia w stopniu pełnym z uwzględnieniem komunikacji wizualnej

§ 181.
1. Budynek, w którym zanik napięcia w elektroenergetycznej sieci zasilającej może spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, poważne zagrożenie środowiska, a także znaczne straty materialne, należy zasilać co najmniej z dwóch niezależnych, samoczynnie załączających się źródeł energii elektrycznej oraz wyposażać w samoczynnie załączające się oświetlenie awaryjne (zapasowe lub ewakuacyjne). W budynku wysokościowym jednym ze źródeł zasilania powinien być zespół prądotwórczy.

2. Awaryjne oświetlenie zapasowe należy stosować w pomieszczeniach, w których po zaniku oświetlenia podstawowego istnieje konieczność kontynuowania czynności w niezmieniony sposób lub ich bezpiecznego zakończenia, przy czym czas działania tego oświetlenia powinien być dostosowany do uwarunkowań wynikających z wykonywanych czynności oraz warunków występujących w pomieszczeniu.

3. Awaryjne oświetlenie ewakuacyjne należy stosować:

1) w pomieszczeniach:

a) widowni kin, teatrów i filharmonii oraz innych sal widowiskowych,

b) audytoriów, sal konferencyjnych, czytelni, lokali rozrywkowych oraz sal sportowych, przeznaczonych dla ponad 200 osób,

Ciąg dalszy § 179

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 182

Oświetlenie: inna konstrukcja wymagania

BYŁO: Stary § 180a zawiera tabelę dopuszczalnej mocy jednostkowej oświetlenia.
PROJEKT: Projekt § 184 zamiast tej tabeli odsyła do wymagań Polskiej Normy dotyczącej oświetlenia miejsc pracy dla budynku użyteczności publicznej.
ZNACZENIE: Usunięcie tabeli z WT nie oznacza braku wymagań efektywności i jakości oświetlenia.

Projekt § 184

Instalacje elektryczne i klasy kabli

BYŁO: Stare WT określają bezpieczeństwo instalacji i przewodów bez analogicznego zestawu tabel klas reakcji na ogień kabli.
PROJEKT: Projekt dodaje załącznik nr 8: odrębne tabele dla wnętrza budynku i dróg ewakuacyjnych oraz warunkowe wyjątki.
ZNACZENIE: Klasy podstawowej i dodatkowych klasyfikacji dymu, kropli i kwasowości nie należy odczytywać oddzielnie od przypisów.

Projekt § 183 • Projekt § 187 • Projekt § 191

§ 181 → projekt § 185

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Budynek, w którym zanik napięcia w elektroenergetycznej sieci zasilającej może spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, poważne zagrożenie środowiska, a także znaczne straty materialne, zasila się z co najmniej z dwóch […]

§ 185 — pełny tekst

c) wystawowych w muzeach,

d) o powierzchni netto ponad 1000 m^2 w garażach oświetlonych wyłącznie światłem sztucznym,

e) o powierzchni netto ponad 2000 m^2 w budynkach użyteczności publicznej, budynkach zamieszkania zbiorowego oraz w budynkach produkcyjnych i magazynowych;

2) na drogach ewakuacyjnych:

a) z pomieszczeń wymienionych w pkt 1,

b) oświetlonych wyłącznie światłem sztucznym,

c) w szpitalach i innych budynkach przeznaczonych przede wszystkim do użytku osób o ograniczonej zdolności poruszania się,

d) w wysokich i wysokościowych budynkach użyteczności publicznej i zamieszkania zbiorowego.

4. Awaryjne oświetlenie ewakuacyjne nie jest wymagane w pomieszczeniach, w których awaryjne oświetlenie zapasowe spełnia warunek określony w ust. 5 dla awaryjnego oświetlenia ewakuacyjnego.

5. Awaryjne oświetlenie ewakuacyjne powinno działać przez co najmniej 1 godzinę od zaniku oświetlenia podstawowego.

6. W pomieszczeniu, które jest użytkowane przy wyłączonym oświetleniu podstawowym, należy stosować oświetlenie dodatkowe, zasilane napięciem nieprzekraczającym napięcia dotykowego dopuszczalnego długotrwale, służące uwidocznieniu przeszkód wynikających z układu budynku, dróg komunikacji ogólnej lub sposobu jego użytkowania, a także podświetlane znaki wskazujące kierunki ewakuacji.

7. Oświetlenie awaryjne należy wykonywać zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi wymagań w tym zakresie.

§ 182. Pomieszczenie stacji transformatorowej może być sytuowane w budynkach o innym przeznaczeniu, jeżeli są spełnione warunki określone w § 96 oraz:

1) zostanie zachowana odległość pozioma i pionowa od pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi co najmniej 2,8 m;

2) ściany i stropy będą stanowiły oddzielenia przeciwpożarowe oraz będą miały zabezpieczenia przed przedostawaniem się cieczy i gazów.

§ 183.

1. W instalacjach elektrycznych należy stosować:

1) złącza instalacji elektrycznej budynku, umożliwiające odłączenie od sieci zasilającej i usytuowane w miejscu dostępnym dla dozoru i obsługi oraz zabezpieczone przed uszkodzeniami, wpływami atmosferycznymi, a także ingerencją osób niepowołanych;

2) oddzielny przewód ochronny i neutralny, w obwodach rozdzielczych i odbiorczych;

3) urządzenia ochronne różnicowoprądowe uzupełniające podstawową ochronę przeciwporażeniową i ochronę przed powstaniem pożaru, powodujące w warunkach uszkodzenia samoczynne wyłączenie zasilania;

4) wyłączniki nadprądowe w obwodach odbiorczych;

5) zasadę selektywności (wybiórczości) zabezpieczeń;

6) przeciwpożarowe wyłączniki prądu;

7) połączenia wyrównawcze główne i miejscowe, łączące przewody ochronne z częściami przewodzącymi innych instalacji i konstrukcji budynku;

8) zasadę prowadzenia tras przewodów elektrycznych w liniach prostych, równoległych do krawędzi ścian i stropów;

9) przewody elektryczne z żyłami wykonanymi wyłącznie z miedzi, jeżeli ich przekrój nie przekracza 10 mm^2;

10) urządzenia ochrony przeciwprzepięciowej.

1a. Połączeniami wyrównawczymi, o których mowa w ust. 1 pkt 7, należy objąć:

1) instalację wodociągową wykonaną z przewodów metalowych;

2) metalowe elementy instalacji kanalizacyjnej;

Ciąg dalszy § 181

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 185

§ 182 → projekt § 186

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Dopuszcza się sytuowanie pomieszczenia stacji transformatorowej w budynku o innym przeznaczeniu niż wyłącznie na sytuowanie w nim takiej stacji, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w § 93, oraz: 1) jest zachowana odległość […]

§ 186 — pełny tekst

3) instalację ogrzewczą wodną wykonaną z przewodów metalowych;

4) metalowe elementy instalacji gazowej;

5) metalowe elementy szybów i maszynowni dźwigów;

6) metalowe elementy przewodów i wkładów kominowych;

7) metalowe elementy przewodów i urządzeń do wentylacji i klimatyzacji;

8) metalowe elementy obudowy urządzeń instalacji telekomunikacyjnej.

2. Przeciwpożarowy wyłącznik prądu, odcinający dopływ prądu do wszystkich obwodów, z wyjątkiem obwodów zasilających instalacje i urządzenia, których funkcjonowanie jest niezbędne podczas pożaru, należy stosować w strefach pożarowych o kubaturze przekraczającej 1000 m^3 lub zawierających strefy zagrożone wybuchem.

3. Przeciwpożarowy wyłącznik prądu powinien być umieszczony w pobliżu głównego wejścia do obiektu lub złącza i odpowiednio oznakowany.

4. Odcięcie dopływu prądu przeciwpożarowym wyłącznikiem nie może powodować samoczynnego załączenia drugiego źródła energii elektrycznej, w tym zespołu prądotwórczego, z wyjątkiem źródła zasilającego oświetlenie awaryjne, jeżeli występuje ono w budynku.

§ 184.

1. Jako uziomy instalacji elektrycznej należy wykorzystywać metalowe konstrukcje budynków, zbrojenia fundamentów oraz inne metalowe elementy umieszczone w niezbrojonych fundamentach stanowiące sztuczny uziom fundamentowy.

2. Dopuszcza się wykorzystywanie jako uziomy instalacji elektrycznej metalowych przewodów sieci wodociągowej, pod warunkiem zachowania wymagań Polskiej Normy dotyczącej uziemień i przewodów ochronnych oraz uzyskania zgody jednostki eksploatującej tę sieć.

3. Instalacja piorunochronna, o której mowa w § 53 ust. 2, powinna być wykonana zgodnie z wymaganiami Polskich Norm dotyczących ochrony odgromowej obiektów budowlanych.

§ 185.

1. Instalacja odbiorcza w budynku i w samodzielnym lokalu powinna być wyposażona w urządzenia do pomiaru zużycia energii elektrycznej, usytuowane w miejscu łatwo dostępnym i zabezpieczone przed uszkodzeniami i ingerencją osób niepowołanych.

2. W budynku wielorodzinnym liczniki pomiaru zużycia energii elektrycznej należy umieszczać poza lokalami mieszkalnymi, w zamykanych szafkach.

§ 186.

1. Prowadzenie instalacji i rozmieszczenie urządzeń elektrycznych w budynku powinno zapewniać bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie odległości i ich wzajemnego usytuowania oraz uwzględniać warunki określone w § 164.

2. Główne ciągi instalacji elektrycznej w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej należy prowadzić poza mieszkaniami i pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, w wydzielonych kanałach lub szybach instalacyjnych, zgodnie z Polską Normą dotyczącą wymagań w tym zakresie.

§ 187.

1. Przewody i kable elektryczne należy prowadzić w sposób umożliwiający ich wymianę bez potrzeby naruszania konstrukcji budynku.

2. Dopuszcza się prowadzenie przewodów elektrycznych wtynkowych, pod warunkiem pokrycia ich warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm.

3. Przewody i kable elektryczne oraz światłowodowe wraz z ich zamocowaniami, zwane dalej „zespołami kablowymi”, stosowane w systemach zasilania i sterowania urządzeniami służącymi ochronie przeciwpożarowej, powinny zapewniać ciągłość dostawy energii elektrycznej lub przekazu sygnału przez czas wymagany do uruchomienia i działania urządzenia, z zastrzeżeniem ust. 7. Ocena zespołów kablowych w zakresie ciągłości dostawy energii elektrycznej lub przekazu sygnału, z uwzględnieniem rodzaju podłoża i przewidywanego sposobu mocowania do niego, powinna być

Ciąg dalszy § 183

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 187

§ 184 → projekt § 188

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Jako uziom instalacji elektrycznej wykorzystuje się metalową konstrukcję budynku, zbrojenie fundamentu oraz inne metalowe elementy umieszczone w niezbrojonych fundamentach stanowiące sztuczny uziom fundamentowy. 2. Uziomy […]

§ 188 — pełny tekst

§ 185 → projekt § 189

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Instalację odbiorczą w budynku i w samodzielnym lokalu wyposaża się w urządzenia do pomiaru zużycia energii elektrycznej, usytuowane w miejscu łatwo dostępnym i zabezpieczone przed uszkodzeniami i ingerencją osób nieuprawnionych. […]

§ 189 — pełny tekst

§ 186 → projekt § 190

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Układanie instalacji elektrycznej i rozmieszczenie urządzeń elektrycznych w budynku ma zapewniać bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie odległości i ich wzajemnego usytuowania oraz uwzględniać warunki określone w § 166. 2. […]

§ 190 — pełny tekst

wykonana zgodnie z warunkami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej badania odporności ogniowej.

4. Zespoły kablowe umieszczone w pomieszczeniach chronionych stałymi wodnymi urządzeniami gaśniczymi powinny być odporne na oddziaływanie wody. Jeżeli przewody i kable ułożone są w ognioochronnych kanałach kablowych, to wówczas wymaganie odporności na działanie wody uznaje się za spełnione.

5. Przewody i kable elektryczne w obwodach urządzeń alarmu pożaru, oświetlenia awaryjnego i łączności powinny mieć klasę PH odpowiednią do czasu wymaganego do działania tych urządzeń, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej metody badań palności cienkich przewodów i kabli bez ochrony specjalnej stosowanych w obwodach zabezpieczających.

6. Zespoły kablowe powinny być tak zaprojektowane i wykonane, aby w wymaganym czasie, o którym mowa w ust. 3 i 5, nie nastąpiła przerwa w dostawie energii elektrycznej lub przekazie sygnału spowodowana oddziaływaniami elementów budynku lub wyposażenia.

7. Czas zapewnienia ciągłości dostawy energii elektrycznej lub sygnału do urządzeń, o których mowa w ust. 3, może być ograniczony do 30 minut, o ile zespoły kablowe znajdują się w obrębie przestrzeni chronionych stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi.

§ 188.
1. Obwody odbiorcze instalacji elektrycznej w budynku wielorodzinnym należy prowadzić w obrębie każdego mieszkania lub lokalu użytkowego.

2. W instalacji elektrycznej w mieszkaniu należy stosować wyodrębnione obwody: oświetlenia, gniazd wtyczkowych ogólnego przeznaczenia, gniazd wtyczkowych w łazience, gniazd wtyczkowych do urządzeń odbiorczych w kuchni oraz obwody do odbiorników wymagających indywidualnego zabezpieczenia.

§ 189.
1. Pomieszczenia w mieszkaniu należy wyposażać w wypusty oświetleniowe oraz w niezbędną liczbę odpowiednio rozmieszczonych gniazd wtyczkowych.

2. Instalacja oświetleniowa w pokojach powinna umożliwiać załączanie źródeł światła za pomocą łączników wieloobwodowych.

§ 190. W budynku wielorodzinnym oświetlenie i odbiorniki w pomieszczeniach komunikacji ogólnej oraz technicznych i gospodarczych powinny być zasilane z tablic administracyjnych.

§ 191. (uchylony).

§ 192. (uchylony).

Rozdział 8a Instalacja telekomunikacyjna

§ 192a. Mieszkania w budynku mieszkalnym wielorodzinnym należy wyposażyć w instalację wejściowej sygnalizacji dzwonkowej oraz w odpowiednią sygnalizację alarmowo-przyzywową dostosowaną do potrzeb osób niepełnosprawnych.

§ 192b. Instalacją telekomunikacyjną, o której mowa w § 56, zwaną dalej „instalacją telekomunikacyjną”, jest zainstalowany i połączony pod względem technicznym i funkcjonalnym układ jej elementów wykonany zgodnie z Polską Normą dotyczącą planowania i wykonywania instalacji wewnątrz budynków.

§ 192c. Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, z zastrzeżeniem § 192d, stanowi w szczególności:
1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych;

2) elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym kable i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy zlokalizowanej w punkcie połączenia z

Ciąg dalszy § 187

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 191

§ 188 → projekt § 192

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Obwód odbiorczy instalacji elektrycznej w budynku mieszkalnym wielorodzinnym prowadzi się w obrębie każdego lokalu mieszkalnego lub lokalu użytkowego. 2. W instalacji elektrycznej w lokalu mieszkalnym stosuje się wyodrębnione […]

§ 192 — pełny tekst

§ 189 → projekt § 194

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczenia w lokalu mieszkalnym wyposaża się w wypusty oświetleniowe oraz w niezbędną liczbę odpowiednio rozmieszczonych gniazd wtyczkowych. 2. Instalacja oświetleniowa w pomieszczeniu mieszkalnym ma umożliwiać załączanie źródeł […]

§ 194 — pełny tekst

§ 190 → projekt § 195

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Oświetlenie i odbiornik w budynku mieszkalnym wielorodzinnym w pomieszczeniu komunikacji ogólnej, pomieszczeniu technicznym i pomieszczeniu gospodarczym mają być zasilane z rozdzielnic administracyjnych.

§ 195 — pełny tekst

§ 192a → projekt § 193

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Lokal mieszkalny w budynku mieszkalnym wielorodzinnym wyposaża się w instalację wejściowej sygnalizacji dzwonkowej, której przycisk montuje się na wysokości od 0,8 m do 1,2 m nad poziomem posadzki.

§ 193 — pełny tekst

wykonana zgodnie z warunkami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej badania odporności ogniowej.

4. Zespoły kablowe umieszczone w pomieszczeniach chronionych stałymi wodnymi urządzeniami gaśniczymi powinny być odporne na oddziaływanie wody. Jeżeli przewody i kable ułożone są w ognioochronnych kanałach kablowych, to wówczas wymaganie odporności na działanie wody uznaje się za spełnione.

5. Przewody i kable elektryczne w obwodach urządzeń alarmu pożaru, oświetlenia awaryjnego i łączności powinny mieć klasę PH odpowiednią do czasu wymaganego do działania tych urządzeń, zgodnie z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej metody badań palności cienkich przewodów i kabli bez ochrony specjalnej stosowanych w obwodach zabezpieczających.

6. Zespoły kablowe powinny być tak zaprojektowane i wykonane, aby w wymaganym czasie, o którym mowa w ust. 3 i 5, nie nastąpiła przerwa w dostawie energii elektrycznej lub przekazie sygnału spowodowana oddziaływaniami elementów budynku lub wyposażenia.

7. Czas zapewnienia ciągłości dostawy energii elektrycznej lub sygnału do urządzeń, o których mowa w ust. 3, może być ograniczony do 30 minut, o ile zespoły kablowe znajdują się w obrębie przestrzeni chronionych stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi.

§ 188.
1. Obwody odbiorcze instalacji elektrycznej w budynku wielorodzinnym należy prowadzić w obrębie każdego mieszkania lub lokalu użytkowego.

2. W instalacji elektrycznej w mieszkaniu należy stosować wyodrębnione obwody: oświetlenia, gniazd wtyczkowych ogólnego przeznaczenia, gniazd wtyczkowych w łazience, gniazd wtyczkowych do urządzeń odbiorczych w kuchni oraz obwody do odbiorników wymagających indywidualnego zabezpieczenia.

§ 189.
1. Pomieszczenia w mieszkaniu należy wyposażać w wypusty oświetleniowe oraz w niezbędną liczbę odpowiednio rozmieszczonych gniazd wtyczkowych.

2. Instalacja oświetleniowa w pokojach powinna umożliwiać załączanie źródeł światła za pomocą łączników wieloobwodowych.

§ 190. W budynku wielorodzinnym oświetlenie i odbiorniki w pomieszczeniach komunikacji ogólnej oraz technicznych i gospodarczych powinny być zasilane z tablic administracyjnych.

§ 191. (uchylony).

§ 192. (uchylony).

Rozdział 8a Instalacja telekomunikacyjna

§ 192a. Mieszkania w budynku mieszkalnym wielorodzinnym należy wyposażyć w instalację wejściowej sygnalizacji dzwonkowej oraz w odpowiednią sygnalizację alarmowo-przyzywową dostosowaną do potrzeb osób niepełnosprawnych.

§ 192b. Instalacją telekomunikacyjną, o której mowa w § 56, zwaną dalej „instalacją telekomunikacyjną”, jest zainstalowany i połączony pod względem technicznym i funkcjonalnym układ jej elementów wykonany zgodnie z Polską Normą dotyczącą planowania i wykonywania instalacji wewnątrz budynków.

§ 192c. Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, z zastrzeżeniem § 192d, stanowi w szczególności:
1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych;

2) elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym kable i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy zlokalizowanej w punkcie połączenia z

§ 192b → projekt § 196

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalacją telekomunikacyjną, o której mowa w § 51, jest zainstalowany i połączony pod względem technicznym i funkcjonalnym układ jej elementów wykonany co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej […]

§ 196 — pełny tekst

§ 192c → projekt § 197, 201

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej stanowią w szczególności: 1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie […]

§ 197 — pełny tekst • § 201 — pełny tekst

publiczną siecią telekomunikacyjną lub od urządzenia systemu radiowego do wyjścia gniazda abonenckiego.

§ 192d. Instalację telekomunikacyjną budynku użyteczności publicznej przeznaczonego na potrzeby publicznej oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania, stanowi w szczególności:
1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych;

2) światłowodowa infrastruktura telekomunikacyjna budynku, w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do wyjścia gniazda światłowodowego zlokalizowanego w każdym lokalu użytkowym.

§ 192e. Instalację telekomunikacyjną budynku mieszkalnego wielorodzinnego stanowią w szczególności:
1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli do budynku oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym między innymi przepustów kablowych, rur instalacyjnych, szybów instalacyjnych, koryt, duktów i kanałów instalacyjnych;

2) telekomunikacyjne skrzynki mieszkaniowe, zlokalizowane w pobliżu drzwi wejściowych do mieszkania, służące w szczególności umieszczeniu doprowadzonych do nich zakończeń kabli, umieszczeniu urządzeń aktywnych lub pasywnych oraz, w razie potrzeby, z doprowadzeniem zasilania elektrycznego, a także umożliwiające dystrybucję sygnału w mieszkaniu;

3) światłowodowa infrastruktura telekomunikacyjna budynku, w tym kable światłowodowe, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;

4) antenowa instalacja zbiorowa służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny;

5) antenowa instalacja zbiorowa służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny;

6) okablowanie wykonane z parowych kabli symetrycznych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi;

7) okablowanie wykonane z kabli współosiowych wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi od przełącznicy kablowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;

8) maszt usytuowany na dachu budynku, wraz z odpowiednim przepustem kablowym do budynku, lub w uzasadnionych przypadkach usytuowany poza budynkiem, przystosowany do umieszczenia anten przedsiębiorców telekomunikacyjnych świadczących usługi telekomunikacyjne drogą radiową oraz umieszczenia odpowiednich elementów instalacji, o których mowa w pkt 4 i 5.

§ 192f.
1. Punkt połączenia instalacji telekomunikacyjnej z publiczną siecią telekomunikacyjną (punkt styku) powinien:

1) być usytuowany w odrębnym pomieszczeniu technicznym, zgodnym z warunkami technicznymi określonymi w § 96-98, na pierwszej kondygnacji podziemnej lub pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku, a w przypadku braku możliwości zapewnienia takiego pomieszczenia - w szafce telekomunikacyjnej wyposażonej w odpowiednią instalację i urządzenia elektryczne;

2) zapewniać przełącznice wyposażone w funkcjonalne pola krosowe, zapewniające pełne możliwości wielokrotnego podłączania i odłączania pomiędzy zewnętrzną siecią telekomunikacyjną i instalacjami wewnętrznymi;

3) być odpowiednio zabezpieczony przed wpływem niekorzystnych czynników zewnętrznych oraz dostępem osób nieupoważnionych;

4) być łatwo dostępny dla obsługi technicznej;

Ciąg dalszy § 192c

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 197 • Projekt § 201

§ 192d → projekt § 197

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej stanowią w szczególności: 1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie […]

§ 197 — pełny tekst

§ 192e → projekt § 198, 199, 201

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalację telekomunikacyjną budynku mieszkalnego stanowią w szczególności elementy, o których mowa w § 197, przy czym elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w § 197 pkt 2, zakończone są w co najmniej jednym […]

§ 198 — pełny tekst • § 199 — pełny tekst • § 201 — pełny tekst

§ 192f → projekt § 200, 202, 203

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Instalacja telekomunikacyjna ma być wykonana w sposób gwarantujący możliwość wymiany elementów, o których mowa w § 197–199, a także instalacji dodatkowej infrastruktury telekomunikacyjnej.

§ 200 — pełny tekst • § 202 — pełny tekst • § 203 — pełny tekst

5) być oznakowany w sposób jednoznacznie określający przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z tego punktu;

6) umożliwiać montaż szafek telekomunikacyjnych, urządzeń i osprzętu instalacyjnego;

7) zapewniać możliwość przyłączenia przedsiębiorców telekomunikacyjnych do instalacji telekomunikacyjnej budynku, na zasadzie równego dostępu.

2. Prowadzenie instalacji telekomunikacyjnej i rozmieszczenie urządzeń telekomunikacyjnych w budynku powinno zapewniać bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie ich wzajemnego usytuowania i niekorzystnego oddziaływania oraz zapewniać bezpieczeństwo osób korzystających z części wspólnych budynku.

3. W instalacji telekomunikacyjnej należy zastosować urządzenia ochrony przed przepięciami, a gdy instalacja może być narażona na przetężenie - również w urządzenia ochrony przed przetężeniami, natomiast elementy instalacji wyprowadzone ponad dach należy umieścić w strefie chronionej przez instalację piorunochronną, o której mowa w § 184 ust. 3, lub bezpośrednio uziemić w przypadku braku instalacji piorunochronnej. Instalacje antenowe wychodzące ponad dach oraz dłuższe ciągi instalacji antenowych w budynkach (przekraczające 10 m) powinny być chronione ochronnikami zabezpieczającymi od przepięć od wyładowań bezpośrednich i pośrednich.

4. Instalacja telekomunikacyjna powinna:

1) umożliwiać świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym usług transmisji danych poprzez szerokopasmowy dostęp do Internetu oraz usług rozprowadzania programów telewizyjnych i radiofonicznych, w tym programów telewizji cyfrowej wysokiej rozdzielczości, przez różnych dostawców tych usług;

2) zapewniać kompatybilność i możliwość podłączenia tej instalacji do publicznych sieci telekomunikacyjnych, przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej;

3) być wykonana w sposób gwarantujący możliwość wymiany lub instalowania odpowiedniej ilości jej elementów, o których mowa w § 192c, § 192d i § 192e, a także instalację dodatkowej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym anten i kabli, wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, bez naruszania konstrukcji budynku;

4) umożliwiać przyłączenie i zapewnienie poprawnej transmisji sygnału urządzenia telekomunikacyjnego systemu radiowego umożliwiającego świadczenie usług telekomunikacyjnych.

5. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192d pkt 2 oraz § 192e pkt 3:

1) od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną odpowiednio do wyjścia z gniazda lub zakończeń kabli, powinny być doprowadzone i zakończone co najmniej dwa jednomodowe włókna światłowodowe o następujących parametrach:

a) tłumienność dla długości fali w paśmie 1310 nm-1625 nm nie większa niż 0,4 dB/km,

b) tłumienność dla długości fali 1550 nm nie większa niż 0,25 dB/km,

c) tłumienność w paśmie 1383 ± 3 nm nie większa niż 0,4 dB/km,

d) długość fali zerowej dyspersji chromatycznej λ_0 nie mniejsza niż 1300 nm i nie większa niż 1324 nm,

e) współczynnik dyspersji chromatycznej D nie większy niż 0,092 ps/nm^2 · km,

f) nominalna średnica pola modu (dla λ = 1310 nm) od 8,6 do 9,5 µm przy tolerancji średnicy pola modu ± 0,6 µm,

g) długość fali odcięcia dla włókna w kablu nie większa niż 1260 nm,

h) tłumienność 100 zwojów o średnicy 60 mm dla długości fali 1625 nm nie większa niż 0,1 dB;

2) należy wykorzystywać złącza światłowodowe jednomodowe typu SC/APC;

3) tłumienie toru optycznego od punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do wyjścia z gniazda lub zakończeń kabli nie powinno przekraczać wartości 1,2 dB przy długości fali 1310 nm i 1550 nm.

6. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 4, należy stosować:

1) kable współosiowe kategorii RG-6 lub wyższej, wykonane w klasie A, zawierające podwójny ekran - folię aluminiową i oplot o gęstości co najmniej 77% oraz miedzianą żyłę wewnętrzną o średnicy nie

Ciąg dalszy § 192f

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 200 • Projekt § 202 • Projekt § 203

mniejszej niż jeden milimetr, przy czym tłumienie każdego z torów utworzonych z kabli współosiowych nie powinno przekraczać wartości 12 dB przy częstotliwości 860 MHz, albo

2) kable światłowodowe spełniające wymogi określone w ust. 5, przy czym dopuszcza się wykorzystanie pojedynczego włókna światłowodowego;

3) zestaw antenowy zapewniający:

a) pasmo przenoszenia od 87,5 do 108 MHz, od 174 do 230 MHz oraz od 470 do 862 MHz przy odpowiednio równomiernych charakterystykach częstotliwościowych,

b) zysk kierunkowy nie mniejszy niż 14 dBi dla zakresów od 174 do 230 MHz oraz od 470 do 862 MHz,

c) impedancję wyjściową 75 Ω;

4) wzmacniacze, przełączniki wielozakresowe (multiswitche) oraz pozostały osprzęt aktywny i pasywny służący do odbioru programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny.

7. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 5, należy stosować:

1) okablowanie zgodnie z wymogami określonymi w ust. 6 pkt 1 i 2;

2) anteny paraboliczne lub offsetowe o średnicy nie mniejszej niż 1,20 m zapewniające:

a) pasmo przenoszenia od 10,7 do 12,75 GHz przy odpowiednio równomiernej charakterystyce częstotliwościowej,

b) impedancję wyjściową 75 Ω lub umożliwienie montażu konwerterów z wyjściem światłowodowym,

c) możliwość odbioru sygnału z co najmniej dwóch satelitów,

d) możliwość odbioru sygnału o dwóch ortogonalnych polaryzacjach
- przy czym możliwe jest zastosowanie pojedynczej anteny dwuogniskowej;

3) wzmacniacze, przełączniki wielozakresowe (multiswitche) oraz pozostały osprzęt aktywny i pasywny służący do odbioru programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny.

8. Okablowanie w instalacjach, o których mowa w ust. 6 i 7, powinno być doprowadzone od anten do telekomunikacyjnych skrzynek mieszkaniowych.

9. Wszystkie urządzenia aktywne i pasywne w instalacji telewizyjnej powinny być uziemione i spełniać wymóg ekranowania w klasie A.

10. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 6, do każdej telekomunikacyjnej skrzynki mieszkaniowej powinny być doprowadzone co najmniej dwa parowe kable symetryczne UTP kategorii 5 lub wyższej oraz powinny być zakończone na odpowiednim osprzęcie połączeniowym tak, aby zapewnić dla łącza lub kanału minimum charakterystykę klasy D, przy czym jedno z tych łączy powinno być przeznaczone na potrzeby instalacji, o których mowa w § 192a, lub podobnych, natomiast drugie łącze doprowadzone z punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną powinno być przeznaczone w szczególności na potrzeby świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym usług szerokopasmowego dostępu do Internetu.

11. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 192e pkt 7, należy stosować kable współosiowe zgodnie z wymaganiami określonymi w ust. 6 pkt 1.

12. Główne ciągi instalacji telekomunikacyjnej powinny być prowadzone poza mieszkaniami i lokalami użytkowymi oraz innymi pomieszczeniami, których sposób użytkowania może spowodować przerwy lub zakłócenia przekazywanego sygnału.

13. W dostępnych dla ludzi miejscach, w których znajdują się zakończenia włókien światłowodowych, powinno być umieszczone, w widocznym miejscu, odpowiednie oznakowanie ostrzegające przed niewidzialnym promieniowaniem optycznym.

Rozdział 9 Urządzenia dźwigowe

§ 193.

1. W budynkach, o których mowa w § 54 ust. 1 i 2, liczbę i parametry techniczno-użytkowe dźwigów należy ustalać z uwzględnieniem przeznaczenia budynku, jego wysokości oraz liczby i rodzaju użytkowników.

Ciąg dalszy § 192f

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 200 • Projekt § 202 • Projekt § 203

Dźwigi — parametry funkcjonalne

BYŁO: Stary § 193 obejmuje m.in. przewóz osób niepełnosprawnych, chorych na noszach i mebli.
PROJEKT: Projekt rozwija wymagania dostępności i odwołania do norm; nie powtarza osobnego wymagania przewozu mebli w dawnej postaci.
ZNACZENIE: Wymagania konkretnej kabiny czytać wraz z obowiązkiem wyposażenia budynku w dźwig i normami z załącznika nr 1.

Projekt § 204

2. Co najmniej jeden z dźwigów służących komunikacji ogólnej w budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, a także w każdej wydzielonej w pionie, odrębnej części (segmencie) takiego budynku, powinien być przystosowany do przewozu mebli, chorych na noszach i osób niepełnosprawnych.

2a. Kabina dźwigu osobowego dostępna dla osób niepełnosprawnych powinna mieć szerokość co najmniej 1,1 m i długość 1,4 m, poręcze na wysokości 0,9 m oraz tablicę przyzywową na wysokości od 0,8 m do 1,2 m w odległości nie mniejszej niż 0,5 m od naroża kabiny z dodatkowym oznakowaniem dla osób niewidomych i informacją głosową.

3. W zabudowie śródmiejskiej w średniowysokim budynku mieszkalnym wielorodzinnym, mającym nie więcej niż 3 mieszkania dostępne z klatki schodowej na kondygnacji, dopuszcza się instalowanie dźwigu niespełniającego wymagań określonych w ust. 2, poza przystosowaniem go do potrzeb osób niepełnosprawnych.

4. Dźwigi przeznaczone dla ekip ratowniczych powinny spełniać wymagania określone w § 253 oraz w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

§ 194.

1. Dostęp do dźwigu powinien być zapewniony z każdej kondygnacji użytkowej. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne lub inne cele użytkowe.

2. Różnica poziomów podłogi kabiny dźwigu, zatrzymującego się na kondygnacji użytkowej, i posadzki tej kondygnacji przy wyjściu z dźwigu nie powinna być większa niż 0,02 m.

§ 195. Odległość pomiędzy zamkniętymi drzwiami przystankowymi dźwigu a przeciwległą ścianą lub inną przegrodą powinna wynosić co najmniej:
1) dla dźwigów osobowych - 1,6 m;
2) dla dźwigów towarowych małych - 1,8 m;
3) dla dźwigów szpitalnych i towarowych - 3 m.

§ 196.

1. Szyby dźwigów z napędem elektrycznym w budynku mieszkalnym wielorodzinnym i zamieszkania zbiorowego powinny być oddylatowane od ścian i stropów budynku.

2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się instalowanie dźwigów z napędem elektrycznym bez wykonywania dylatacji szybów dźwigowych, pod warunkiem ich oddzielenia od pomieszczeń mieszkalnych pomieszczeniami nieprzeznaczonymi na stały pobyt ludzi oraz zastosowania w nieoddylatowanym szybie dźwigowym zabezpieczeń przed przenoszeniem drgań z prowadnic jezdnych na konstrukcję budynku, tak aby poziomy hałasu i drgań przenikających do pomieszczeń mieszkalnych nie przekraczały wartości określonych w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnych wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy dźwigów z napędem hydraulicznym, dźwigów towarowych małych, dźwigów z maszynownią dolną lub boczną oraz dźwigów z wciągarkami bezreduktorowymi, z zastrzeżeniem § 96 ust. 1, w szczególności zastosowania w nieoddylatowanym szybie dźwigowym zabezpieczeń przed przenoszeniem drgań z prowadnic jezdnych na konstrukcję budynku, tak aby poziomy hałasu i drgań przenikających do pomieszczeń mieszkalnych nie przekraczały wartości określonych w Polskich Normach, o których mowa w ust. 2.

§ 197.

1. Zespoły napędowe dźwigu powinny być zamocowane w sposób uniemożliwiający przenoszenie się drgań na konstrukcję budynku.

2. Sytuowanie maszynowni dźwigów obok pokojów mieszkalnych jest zabronione. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne, z zachowaniem warunków określonych w § 96.

3. Maszynownia dźwigów powinna być wyposażona w urządzenia umożliwiające podnoszenie elementów instalacji dźwigowych.

§ 198.

Ciąg dalszy § 193

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 204

§ 194 → projekt § 205

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Zapewnia się dostęp do dźwigu z każdej kondygnacji użytkowej. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne lub inne cele użytkowe oraz kondygnacji, na której wszystkie […]

§ 205 — pełny tekst

§ 195 → projekt § 206

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Odległość pomiędzy zamkniętymi drzwiami przystankowymi dźwigu a przeciwległą ścianą lub inną przegrodą ma wynosić co najmniej: 1) dla dźwigu osobowego – 1,6 m; 2) dla dźwigu towarowego małego – 1,8 m; 3) dla dźwigu szpitalnego, […]

§ 206 — pełny tekst

§ 196 → projekt § 207

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Szyb dźwigu w budynku mieszkalnym wielorodzinnym i budynku zamieszkania zbiorowego ma być oddylatowany od ścian i stropów budynku. 2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się zainstalowanie dźwigu bez wykonywania […]

§ 207 — pełny tekst

§ 197 → projekt § 208

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Zespół napędowy dźwigu instaluje się w sposób uniemożliwiający przenoszenie się drgań na konstrukcję budynku. 2. Maszynowni dźwigu nie sytuuje się obok pomieszczenia mieszkalnego. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub […]

§ 208 — pełny tekst

2. Co najmniej jeden z dźwigów służących komunikacji ogólnej w budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, a także w każdej wydzielonej w pionie, odrębnej części (segmencie) takiego budynku, powinien być przystosowany do przewozu mebli, chorych na noszach i osób niepełnosprawnych.

2a. Kabina dźwigu osobowego dostępna dla osób niepełnosprawnych powinna mieć szerokość co najmniej 1,1 m i długość 1,4 m, poręcze na wysokości 0,9 m oraz tablicę przyzywową na wysokości od 0,8 m do 1,2 m w odległości nie mniejszej niż 0,5 m od naroża kabiny z dodatkowym oznakowaniem dla osób niewidomych i informacją głosową.

3. W zabudowie śródmiejskiej w średniowysokim budynku mieszkalnym wielorodzinnym, mającym nie więcej niż 3 mieszkania dostępne z klatki schodowej na kondygnacji, dopuszcza się instalowanie dźwigu niespełniającego wymagań określonych w ust. 2, poza przystosowaniem go do potrzeb osób niepełnosprawnych.

4. Dźwigi przeznaczone dla ekip ratowniczych powinny spełniać wymagania określone w § 253 oraz w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

§ 194.

1. Dostęp do dźwigu powinien być zapewniony z każdej kondygnacji użytkowej. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne lub inne cele użytkowe.

2. Różnica poziomów podłogi kabiny dźwigu, zatrzymującego się na kondygnacji użytkowej, i posadzki tej kondygnacji przy wyjściu z dźwigu nie powinna być większa niż 0,02 m.

§ 195. Odległość pomiędzy zamkniętymi drzwiami przystankowymi dźwigu a przeciwległą ścianą lub inną przegrodą powinna wynosić co najmniej:
1) dla dźwigów osobowych - 1,6 m;

2) dla dźwigów towarowych małych - 1,8 m;

3) dla dźwigów szpitalnych i towarowych - 3 m.

§ 196.

1. Szyby dźwigów z napędem elektrycznym w budynku mieszkalnym wielorodzinnym i zamieszkania zbiorowego powinny być oddylatowane od ścian i stropów budynku.

2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się instalowanie dźwigów z napędem elektrycznym bez wykonywania dylatacji szybów dźwigowych, pod warunkiem ich oddzielenia od pomieszczeń mieszkalnych pomieszczeniami nieprzeznaczonymi na stały pobyt ludzi oraz zastosowania w nieoddylatowanym szybie dźwigowym zabezpieczeń przed przenoszeniem drgań z prowadnic jezdnych na konstrukcję budynku, tak aby poziomy hałasu i drgań przenikających do pomieszczeń mieszkalnych nie przekraczały wartości określonych w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnych wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy dźwigów z napędem hydraulicznym, dźwigów towarowych małych, dźwigów z maszynownią dolną lub boczną oraz dźwigów z wciągarkami bezreduktorowymi, z zastrzeżeniem § 96 ust. 1, w szczególności zastosowania w nieoddylatowanym szybie dźwigowym zabezpieczeń przed przenoszeniem drgań z prowadnic jezdnych na konstrukcję budynku, tak aby poziomy hałasu i drgań przenikających do pomieszczeń mieszkalnych nie przekraczały wartości określonych w Polskich Normach, o których mowa w ust. 2.

§ 197.

1. Zespoły napędowe dźwigu powinny być zamocowane w sposób uniemożliwiający przenoszenie się drgań na konstrukcję budynku.

2. Sytuowanie maszynowni dźwigów obok pokojów mieszkalnych jest zabronione. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne, z zachowaniem warunków określonych w § 96.

3. Maszynownia dźwigów powinna być wyposażona w urządzenia umożliwiające podnoszenie elementów instalacji dźwigowych.

§ 198.

§ 198 → projekt § 209

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Dopuszcza się umieszczanie szybu i maszynowni dźwigu poza obrębem budynku, pod warunkiem zapewnienia w nich temperatury nieniższej niż +5°C i niewyższej niż +40°C. 2. Szyb dźwigu wykonuje się z materiałów niepylących lub […]

§ 209 — pełny tekst

1. Szyby i maszynownie dźwigów mogą być umieszczane poza obrębem budynków, pod warunkiem zapewnienia w nich minimalnej temperatury +5°C.

2. Szyby dźwigu powinny być wykonane z materiałów niepylących lub być zabezpieczone powłoką niepylącą.

3. (uchylony).

§ 199. Prowadzenie bezpośrednio pod szybami dźwigowymi dróg komunikacyjnych oraz sytuowanie pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi jest zabronione. Nie dotyczy to przypadków, gdy strop pod szybem dźwigu wytrzymuje obciążenie zmienne co najmniej 5000 N/m^2, a pod trasą jazdy przeciwwagi znajduje się filar oparty na stałym podłożu lub gdy przeciwwaga wyposażona jest w chwytacze.

§ 200. W szpitalach i budynkach opieki społecznej każdy dźwig powinien być umieszczony w odrębnym szybie. W innych budynkach w jednym szybie można umieszczać nie więcej niż 3 dźwigi.

§ 201. W szybach dźwigowych można umieszczać wyłącznie urządzenia i przewody związane z pracą i konserwacją dźwigu.

§ 202. Szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać dźwigi, inne urządzenia podnoszące, schody ruchome oraz pochylnie ruchome, określają przepisy odrębne.

Dział V Bezpieczeństwo konstrukcji

§ 203. Budynki i urządzenia z nimi związane powinny być projektowane i wykonywane w taki sposób, aby obciążenia mogące na nie działać w trakcie budowy i użytkowania nie prowadziły do:
1) zniszczenia całości lub części budynku;

2) przemieszczeń i odkształceń o niedopuszczalnej wielkości;

3) uszkodzenia części budynków, połączeń lub zainstalowanego wyposażenia w wyniku znacznych przemieszczeń elementów konstrukcji;

4) zniszczenia na skutek wypadku, w stopniu nieproporcjonalnym do jego przyczyny.

§ 204.
1. Konstrukcja budynku powinna spełniać warunki zapewniające nieprzekroczenie stanów granicznych nośności oraz stanów granicznych przydatności do użytkowania w żadnym z jego elementów i w całej konstrukcji.

2. Stany graniczne nośności uważa się za przekroczone, jeżeli konstrukcja powoduje zagrożenie bezpieczeństwa ludzi znajdujących się w budynku oraz w jego pobliżu, a także zniszczenie wyposażenia lub przechowywanego mienia.

3. Stany graniczne przydatności do użytkowania uważa się za przekroczone, jeżeli wymagania użytkowe dotyczące konstrukcji nie są dotrzymywane. Oznacza to, że w konstrukcji budynku nie mogą wystąpić:

   1) lokalne uszkodzenia, w tym również rysy, które mogą ujemnie wpływać na przydatność użytkową, trwałość i wygląd konstrukcji, jej części, a także przyległych do niej niekonstrukcyjnych części budynku;

   2) odkształcenia lub przemieszczenia ujemnie wpływające na wygląd konstrukcji i jej przydatność użytkową, włączając w to również funkcjonowanie maszyn i urządzeń, oraz uszkodzenia części niekonstrukcyjnych budynku i elementów wykończenia;

   3) drgania dokuczliwe dla ludzi lub powodujące uszkodzenia budynku, jego wyposażenia oraz przechowywanych przedmiotów, a także ograniczające jego użytkowanie zgodnie z przeznaczeniem.

4. Warunki bezpieczeństwa konstrukcji, o których mowa w ust. 1, uznaje się za spełnione, jeżeli konstrukcja ta odpowiada Polskim Normom dotyczącym projektowania i obliczania konstrukcji.

5. Wzniesienie budynku w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu budowlanego nie może powodować zagrożeń dla bezpieczeństwa użytkowników tego obiektu lub obniżenia jego przydatności do użytkowania.

6. W zakresie stanów granicznych przydatności do użytkowania budynków projektowanych na terenach podlegających wpływom eksploatacji górniczej, wymaganie określone w ust. 4 nie dotyczy tych

Ciąg dalszy § 198

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 209

§ 199 → projekt § 210

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Bezpośrednio pod szybami dźwigowymi nie prowadzi się dróg komunikacyjnych oraz nie sytuuje się pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi. Nie dotyczy to przypadków, gdy strop pod szybem dźwigu wytrzymuje obciążenie co najmniej 5000 […]

§ 210 — pełny tekst

§ 200 → projekt § 211

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: W szpitalu i budynku opieki społecznej każdy dźwig umieszcza się w odrębnym szybie. W innym budynku w jednym szybie dopuszczalne jest umieszczenie niewięcej niż trzech dźwigów.

§ 211 — pełny tekst

§ 201 → projekt § 212

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: W szybie dźwigowym umieszcza się wyłącznie urządzenia i przewody związane z pracą i konserwacją dźwigu.

§ 212 — pełny tekst

§ 202 → projekt § 213

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Szczegółowe wymagania, jakim mają odpowiadać dźwigi, inne urządzenia podnoszące, schody ruchome oraz pochylnie ruchome, określają przepisy odrębne.

§ 213 — pełny tekst

§ 203 → projekt § 214

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Budynek i urządzenie budowlane z nim związane mają być odporne na obciążenia mogące na nie działać w trakcie ich budowy i użytkowania, tak aby nie prowadziły one do: 1) zniszczenia całości lub części budynku; 2) przemieszczenia i […]

§ 214 — pełny tekst

1. Szyby i maszynownie dźwigów mogą być umieszczane poza obrębem budynków, pod warunkiem zapewnienia w nich minimalnej temperatury +5°C.

2. Szyby dźwigu powinny być wykonane z materiałów niepylących lub być zabezpieczone powłoką niepylącą.

3. (uchylony).

§ 199. Prowadzenie bezpośrednio pod szybami dźwigowymi dróg komunikacyjnych oraz sytuowanie pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi jest zabronione. Nie dotyczy to przypadków, gdy strop pod szybem dźwigu wytrzymuje obciążenie zmienne co najmniej 5000 N/m^2, a pod trasą jazdy przeciwwagi znajduje się filar oparty na stałym podłożu lub gdy przeciwwaga wyposażona jest w chwytacze.

§ 200. W szpitalach i budynkach opieki społecznej każdy dźwig powinien być umieszczony w odrębnym szybie. W innych budynkach w jednym szybie można umieszczać nie więcej niż 3 dźwigi.

§ 201. W szybach dźwigowych można umieszczać wyłącznie urządzenia i przewody związane z pracą i konserwacją dźwigu.

§ 202. Szczegółowe wymagania, jakim powinny odpowiadać dźwigi, inne urządzenia podnoszące, schody ruchome oraz pochylnie ruchome, określają przepisy odrębne.

Dział V Bezpieczeństwo konstrukcji

§ 203. Budynki i urządzenia z nimi związane powinny być projektowane i wykonywane w taki sposób, aby obciążenia mogące na nie działać w trakcie budowy i użytkowania nie prowadziły do:
1) zniszczenia całości lub części budynku;

2) przemieszczeń i odkształceń o niedopuszczalnej wielkości;

3) uszkodzenia części budynków, połączeń lub zainstalowanego wyposażenia w wyniku znacznych przemieszczeń elementów konstrukcji;

4) zniszczenia na skutek wypadku, w stopniu nieproporcjonalnym do jego przyczyny.

§ 204.

1. Konstrukcja budynku powinna spełniać warunki zapewniające nieprzekroczenie stanów granicznych nośności oraz stanów granicznych przydatności do użytkowania w żadnym z jego elementów i w całej konstrukcji.

2. Stany graniczne nośności uważa się za przekroczone, jeżeli konstrukcja powoduje zagrożenie bezpieczeństwa ludzi znajdujących się w budynku oraz w jego pobliżu, a także zniszczenie wyposażenia lub przechowywanego mienia.

3. Stany graniczne przydatności do użytkowania uważa się za przekroczone, jeżeli wymagania użytkowe dotyczące konstrukcji nie są dotrzymywane. Oznacza to, że w konstrukcji budynku nie mogą wystąpić:

   1) lokalne uszkodzenia, w tym również rysy, które mogą ujemnie wpływać na przydatność użytkową, trwałość i wygląd konstrukcji, jej części, a także przyległych do niej niekonstrukcyjnych części budynku;

   2) odkształcenia lub przemieszczenia ujemnie wpływające na wygląd konstrukcji i jej przydatność użytkową, włączając w to również funkcjonowanie maszyn i urządzeń, oraz uszkodzenia części niekonstrukcyjnych budynku i elementów wykończenia;

   3) drgania dokuczliwe dla ludzi lub powodujące uszkodzenia budynku, jego wyposażenia oraz przechowywanych przedmiotów, a także ograniczające jego użytkowanie zgodnie z przeznaczeniem.

4. Warunki bezpieczeństwa konstrukcji, o których mowa w ust. 1, uznaje się za spełnione, jeżeli konstrukcja ta odpowiada Polskim Normom dotyczącym projektowania i obliczania konstrukcji.

5. Wzniesienie budynku w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu budowlanego nie może powodować zagrożeń dla bezpieczeństwa użytkowników tego obiektu lub obniżenia jego przydatności do użytkowania.

6. W zakresie stanów granicznych przydatności do użytkowania budynków projektowanych na terenach podlegających wpływom eksploatacji górniczej, wymaganie określone w ust. 4 nie dotyczy tych

§ 204 → projekt § 215

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Konstrukcja budynku ma spełniać warunki zapewniające nieprzekroczenie stanów granicznych nośności oraz stanów granicznych użytkowalności w żadnym z jego elementów i w całej konstrukcji. 2. Stany graniczne nośności uważa się za […]

§ 215 — pełny tekst

odkształceń, uszkodzeń oraz drgań konstrukcji, które wynikają z oddziaływań powodowanych eksploatacją górniczą.

7. Budynki użyteczności publicznej z pomieszczeniami przeznaczonymi do przebywania znacznej liczby osób, takie jak: hale widowiskowe, sportowe, wystawowe, targowe, handlowe, dworcowe powinny być wyposażone, w zależności od potrzeb, w urządzenia do stałej kontroli parametrów istotnych dla bezpieczeństwa konstrukcji, takich jak: przemieszczenia, odkształcenia i naprężenia w konstrukcji.

§ 205. Na terenach podlegających wpływom eksploatacji górniczej powinny być stosowane zabezpieczenia konstrukcji budynków, odpowiednie do stanu zagrożenia, wynikającego z prognozowanych oddziaływań powodowanych eksploatacją górniczą, przez które rozumie się wymuszone przemieszczenia i odkształcenia oraz drgania podłoża.

§ 206.
1. W przypadku, o którym mowa w § 204 ust. 5, budowa powinna być poprzedzona ekspertyzą techniczną stanu obiektu istniejącego, stwierdzającego jego stan bezpieczeństwa i przydatności do użytkowania, uwzględniającą oddziaływania wywołane wzniesieniem nowego budynku.

2. Rozbudowa, nadbudowa, przebudowa oraz zmiana sposobu użytkowania budynku powinny być poprzedzone ekspertyzą techniczną stanu konstrukcji i elementów budynku, z uwzględnieniem stanu podłoża gruntowego.

Dział VI Bezpieczeństwo pożarowe

Rozdział 1 Zasady ogólne

§ 207.
1. Budynek i urządzenia z nim związane powinny być projektowane i wykonane w sposób ograniczający możliwość powstania pożaru, a w razie jego wystąpienia zapewniający:

1) zachowanie nośności konstrukcji przez określony czas;

2) ograniczenie rozprzestrzeniania się ognia i dymu wewnątrz budynku;

3) ograniczenie rozprzestrzeniania się pożaru na sąsiednie obiekty budowlane lub tereny przyległe;

4) możliwość ewakuacji ludzi lub ich uratowania w inny sposób;

5) uwzględnienie bezpieczeństwa ekip ratowniczych.

2. Przepisy rozporządzenia dotyczące bezpieczeństwa pożarowego, wymiarów schodów, o których mowa w § 68 ust. 1 i 2, a także oświetlenia awaryjnego, o którym mowa w § 181, stosuje się, z uwzględnieniem § 2 ust. 2, również do użytkowanych budynków istniejących, które na podstawie przepisów odrębnych uznaje się za zagrażające życiu ludzi.

§ 208.
1. Przepisy niniejszego działu określają wymagania dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynków lub ich części, wynikające z ich przeznaczenia i sposobu użytkowania, wysokości lub liczby kondygnacji, a także położenia w stosunku do poziomu terenu oraz do innych obiektów budowlanych.

2. Stosowanie przepisów rozporządzenia wymaga uwzględnienia:

1) przepisów odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określających w szczególności:

a) zasady oceny zagrożenia wybuchem i wyznaczania stref zagrożenia wybuchem,

b) warunki wyposażania budynków lub ich części w instalacje sygnalizacyjno-alarmowe i stałe urządzenia gaśnicze,

c) zasady przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego,

d) wymagania dotyczące dróg pożarowych;

2) wymagań Polskich Norm i warunków określonych w załączniku nr 3 do rozporządzenia, dotyczących w szczególności zasad ustalania:

a) gęstości obciążenia ogniowego pomieszczeń i stref pożarowych,

b) klas odporności ogniowej i dymoszczelności elementów budynku oraz elementów stosowanych w instalacjach, w tym zamknięć otworów,

c) klas odporności dachów na ogień zewnętrzny,

Ciąg dalszy § 204

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 215

Bezpieczeństwo pożarowe istniejących budynków

BYŁO: Stare WT określają podstawowe cele ochrony i stosowanie wymagań do budynków zagrażających życiu ludzi.
PROJEKT: Projekt rozwija zakres wymagań przy robotach w części budynku, w tym powiązanie z pozostałymi częściami i strefą ewakuacji; wskazuje podstawy ustawowe rozwiązań zamiennych.
ZNACZENIE: Zakres prac w jednej części budynku nie zawsze ogranicza analizę pożarową tylko do tej części.

Projekt § 217 • Projekt § 218

§ 205 → projekt § 216

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Na terenie podlegającym wpływom eksploatacji górniczej stosuje się zabezpieczenie konstrukcji budynku, odpowiednie do stanu zagrożenia, wynikającego z prognozowanych oddziaływań powodowanych eksploatacją górniczą, przez które rozumie […]

§ 216 — pełny tekst

§ 206 → projekt § 215

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Konstrukcja budynku ma spełniać warunki zapewniające nieprzekroczenie stanów granicznych nośności oraz stanów granicznych użytkowalności w żadnym z jego elementów i w całej konstrukcji. 2. Stany graniczne nośności uważa się za […]

§ 215 — pełny tekst

d) właściwości funkcjonalnych urządzeń służących do wentylacji pożarowej,

e) stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany zewnętrzne od strony zewnętrznej,

f) klas reakcji na ogień wyrobów (materiałów) budowlanych,

g) toksyczności produktów rozkładu spalania materiałów.

§ 208a.

1. Określeniom użytym w rozporządzeniu: niepalny, niezapalny, trudno zapalny, łatwo zapalny, niekapiący, samogasnący, intensywnie dymiący odpowiadają klasy reakcji na ogień zgodnie z załącznikiem nr 3 do rozporządzenia.

2. Elementy budynku określone w rozporządzeniu jako nierozprzestrzeniające ognia, słabo rozprzestrzeniające ogień lub silnie rozprzestrzeniające ogień powinny spełniać, z zastrzeżeniem ust. 3, wymagania zgodnie z załącznikiem nr 3 do rozporządzenia.

3. W przypadku ścian zewnętrznych budynku, w tym z ociepleniem i okładziną zewnętrzną lub tylko z okładziną zewnętrzną, przez elementy budynku:

1) nierozprzestrzeniające ognia - rozumie się elementy budynku nierozprzestrzeniające ognia zarówno przy działaniu ognia wewnątrz, jak i od zewnątrz budynku,

2) słabo rozprzestrzeniające ogień - rozumie się elementy budynku, które z jednej strony są słabo rozprzestrzeniające ogień, natomiast przy działaniu ognia z drugiej strony są słabo rozprzestrzeniające ogień lub nierozprzestrzeniające ognia,

3) silnie rozprzestrzeniające ogień - rozumie się elementy budynku, które przy działaniu ognia z jednej strony sklasyfikowane są jako silnie rozprzestrzeniające ogień, niezależnie od klasyfikacji uzyskanej przy działaniu ognia z drugiej strony

- dla których wymagania przy działaniu ognia wewnątrz budynku określa się zgodnie z załącznikiem nr 3 do rozporządzenia, a przy działaniu ognia od zewnątrz budynku określa się zgodnie z Polską Normą dotyczącą metody badania stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany.

4. Występująca w rozporządzeniu klasa E I odporności ogniowej drzwi lub innych zamknięć otworów oznacza klasę $E\ I_1$ lub $E\ I_2$ zgodnie z Polską Normą dotyczącą klasyfikacji ogniowej ustalanej na podstawie badań odporności ogniowej, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej; dla drzwi przystankowych do dźwigu dopuszcza się określenie odporności ogniowej zgodnie z Polską Normą dotyczącą wykonywania próby odporności ogniowej drzwi przystankowych.

5. Klasy dymoszczelności drzwi S_a i S_{200} określa się zgodnie z Polską Normą dotyczącą klasyfikacji ogniowej ustalanej na podstawie badań odporności ogniowej, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej.

§ 209.

1. Budynki oraz części budynków, stanowiące odrębne strefy pożarowe w rozumieniu § 226, z uwagi na przeznaczenie i sposób użytkowania, dzieli się na:

1) mieszkalne, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej charakteryzowane kategorią zagrożenia ludzi, określane dalej jako ZL;

2) produkcyjne i magazynowe, określane dalej jako PM;

3) inwentarskie (służące do hodowli inwentarza), określane dalej jako IN.

2. Budynki oraz części budynków, stanowiące odrębne strefy pożarowe, określane jako ZL, zalicza się do jednej lub do więcej niż jedna spośród następujących kategorii zagrożenia ludzi:

1) ZL I - zawierające pomieszczenia przeznaczone do jednoczesnego przebywania ponad 50 osób niebędących ich stałymi użytkownikami, a nieprzeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się;

2) ZL II - przeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się, takie jak szpitale, żłobki, przedszkola, domy dla osób starszych;

3) ZL III - użyteczności publicznej, niezakwalifikowane do ZL I i ZL II;

4) ZL IV - mieszkalne;

5) ZL V - zamieszkania zbiorowego, niezakwalifikowane do ZL I i ZL II.

3. Wymagania dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynków oraz części budynków stanowiących odrębne strefy pożarowe, określanych jako PM, odnoszą się również do garaży, hydroforni, kotłowni,

Ciąg dalszy § 208

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 217

§ 208a → projekt § 219

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Elementem budynku określonym w rozporządzeniu jako nierozprzestrzeniający ognia, zwanym dalej „NRO”, albo słabo rozprzestrzeniający ogień, zwanym dalej „SRO”, jest element odpowiadający warunkom, o których mowa w załączniku nr 9 do […]

§ 219 — pełny tekst

§ 209 → projekt § 220

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Budynki oraz części budynków, stanowiące odrębną strefę pożarową w rozumieniu § 238, z uwagi na przeznaczenie i sposób użytkowania, dzieli się na: 1) mieszkalne, zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej i biurowe […]

§ 220 — pełny tekst

węzłów ciepłowniczych, rozdzielni elektrycznych, stacji transformatorowych, central telefonicznych oraz innych o podobnym przeznaczeniu.

4. Wymagania dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynków oraz części budynków stanowiących odrębne strefy pożarowe, określanych jako IN, odnoszą się również do takich budynków w zabudowie zagrodowej o kubaturze brutto nieprzekraczającej 1500 m^3, jak stodoły, budynki do przechowywania płodów rolnych i budynki gospodarcze.

5. Strefy pożarowe zaliczone, z uwagi na przeznaczenie i sposób użytkowania, do więcej niż jednej kategorii zagrożenia ludzi, powinny spełniać wymagania określone dla każdej z tych kategorii.

§ 210. Części budynku wydzielone ścianami oddzielenia przeciwpożarowego w pionie - od fundamentu do przekrycia dachu - mogą być traktowane jako odrębne budynki.

§ 211.

1. Przepisów § 242 ust. 1, § 243 ust. 1, § 245 pkt 2 oraz § 256 ust. 3, w zakresie kategorii ZL V, nie stosuje się do budynków i pomieszczeń przeznaczonych do zakwaterowania osób osadzonych.

2. Przepisów § 236 ust. 4 oraz § 239 ust. 2 pkt 3 i 4 nie stosuje się do budynków zlokalizowanych na terenie zakładów karnych i aresztów śledczych.

3. Przepisów § 239 ust. 2 pkt 3 i 4 nie stosuje się do zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

Rozdział 2 Odporność pożarowa budynków

§ 212.

1. Ustanawia się pięć klas odporności pożarowej budynków lub ich części, podanych w kolejności od najwyższej do najniższej i oznaczonych literami: „A”, „B”, „C”, „D” i „E”, a scharakteryzowanych w § 216.

2. Wymaganą klasę odporności pożarowej dla budynku, zaliczonego do jednej kategorii ZL, określa poniższa tabela:

	Budynek	ZL I	ZL II	ZL III	ZL IV	ZL V
	1	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**
	niski (N)	„B”	„B”	„C”	„D”	„C”
	średniowysoki (SW)	„B”	„B”	„B”	„C”	„B”
	wysoki (W)	„B”	„B”	„B”	„B”	„B”
	wysokościowy (WW)	„A”	„A”	„A”	„B”	„A”

3. Dopuszcza się obniżenie wymaganej klasy odporności pożarowej w budynkach wymienionych w poniższej tabeli do poziomu w niej określonego.

	Liczba kondygnacji nadziemnych	ZL I	ZL II	ZL III
	1	**2**	**3**	**4**
	1	„D”	„D”	„D”
	2*)	„C”	„C”	„D”

*) Gdy poziom stropu nad pierwszą kondygnacją nadziemną jest na wysokości nie większej niż 9 m nad poziomem terenu.

4. Wymaganą klasę odporności pożarowej dla budynku PM oraz IN, z zastrzeżeniem § 282, określa poniższa tabela:

Ciąg dalszy § 209

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 220

§ 210 → projekt § 221

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Części budynku stanowiące konstrukcyjnie samodzielną całość lub części budynku niezależne z uwagi na nośność i stateczność ich konstrukcji w przypadku pożaru w danej części budynku, wydzielone ścianą oddzielenia przeciwpożarowego w […]

§ 221 — pełny tekst

§ 211 → projekt § 222

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przepisów § 255 ust. 1, § 256 ust. 1, § 259 pkt 3 oraz § 268 ust. 4, w zakresie kategorii ZL V, nie stosuje się do budynku i pomieszczenia przeznaczonego do zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych. 2. […]

§ 222 — pełny tekst

§ 212 → projekt § 223

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Ustanawia się pięć klas odporności pożarowej budynku lub jego części stanowiącej odrębną strefę pożarową, podanych w kolejności od najwyższej do najniższej i oznaczonych literami: „A”, „B”, „C”, „D” i „E”. 2. Wymaganą klasę […]

§ 223 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

Maksymalna gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej w budynku Q [MJ/m^2]	Budynek o jednej kondygnacji nadziemnej (bez ograniczenia wysokości)	Budynek wielokondygnacyjny			
		niski	średniowysoki	wysoki	wysokościowy
		(N)	(SW)	(W)	(WW)
1	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**
Q≤500	„E”	„D”	„C”	„B”	„B”
500 < Q ≤ 1000	„D”	„D”	„C”	„B”	„B”
1000 < Q ≤ 2000	„C”	„C”	„C”	„B”	„B”
2000 < Q ≤ 4000	„B”	„B”	„B”	*	*
Q > 4000	„A”	„A”	„A”	*	*

* - Zgodnie z § 228 ust. 1 nie mogą występować takie budynki.

5. Jeżeli część podziemna budynku jest zaliczona do ZL, klasę odporności pożarowej budynku ustala się, przyjmując jako liczbę jego kondygnacji lub jego wysokość odpowiednio: sumę kondygnacji lub wysokości części podziemnej i nadziemnej, przy czym do tego ustalenia nie bierze się pod uwagę tych części podziemnych budynku, które są oddzielone elementami oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 120, zgodnie z oznaczeniem pod tabelą w § 216 ust. 1, i mają bezpośrednie wyjścia na zewnątrz.

6. W budynku wielokondygnacyjnym, którego kondygnacje są zaliczone do różnych kategorii ZL lub PM, klasy odporności pożarowej określa się dla poszczególnych kondygnacji odrębnie, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 2-4.

7. Klasa odporności pożarowej części budynku nie powinna być niższa od klasy odporności pożarowej części budynku położonej nad nią, przy czym dla części podziemnej nie powinna być ona niższa niż „C”.

8. Jeżeli w budynku znajdują się pomieszczenia produkcyjne, magazynowe lub techniczne, niepowiązane funkcjonalnie z częścią budynku zaliczoną do ZL, pomieszczenia te powinny stanowić odrębną strefę pożarową, dla której oddzielnie ustala się klasę odporności pożarowej, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 4, z zastrzeżeniem § 220.

9. Pomieszczenia, w których są umieszczone przeciwpożarowe zbiorniki wody lub innych środków gaśniczych, pompy wodne instalacji przeciwpożarowych, maszynownie wentylacji do celów przeciwpożarowych oraz rozdzielnie elektryczne, zasilające, niezbędne podczas pożaru, instalacje i urządzenia, powinny stanowić odrębną strefę pożarową.

§ 213. Wymagania dotyczące klasy odporności pożarowej budynków określone w § 212 oraz dotyczące klas odporności ogniowej elementów budynków i rozprzestrzeniania ognia przez te elementy określone w § 216, z zastrzeżeniem § 271 ust. 8a, nie dotyczą budynków:
1) do trzech kondygnacji nadziemnych włącznie:

a) mieszkalnych: jednorodzinnych, zagrodowych i rekreacji indywidualnej, z zastrzeżeniem § 217 ust. 2,

b) mieszkalnych i administracyjnych w gospodarstwach leśnych;

2) wolnostojących do dwóch kondygnacji nadziemnych włącznie:

a) o kubaturze brutto do 1500 m^3 przeznaczonych do celów turystyki i wypoczynku,

b) gospodarczych w zabudowie jednorodzinnej i zagrodowej oraz w gospodarstwach leśnych,

c) o kubaturze brutto do 1000 m^3 przeznaczonych do wykonywania zawodu lub działalności usługowej i handlowej, także z częścią mieszkalną;

3) wolnostojących garaży o liczbie stanowisk postojowych nie większej niż 2;

4) inwentarskich o kubaturze brutto do 1500 m^3.

§ 214. W budynkach wyposażonych w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne, z wyjątkiem budynków ZL II oraz wielokondygnacyjnych budynków wysokich (W) i wysokościowych (WW), dopuszcza się:
1) obniżenie klasy odporności pożarowej budynku o jedną w stosunku do wynikającej z § 212;

Ciąg dalszy § 212

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 223

§ 213 → projekt § 224

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Warunki dotyczące klasy odporności pożarowej budynku, o których mowa w § 223, oraz warunki dotyczące klas odporności ogniowej elementów budynku i stopnia rozprzestrzeniania ognia przez te elementy, o których mowa w § 227, nie […]

§ 224 — pełny tekst

§ 214 → projekt § 225

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku wyposażonym w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne, odpowiednie do występujących w nim zagrożeń pożarowych, wynikających w szczególności z przeznaczenia, rodzaju i ilości materiałów palnych oraz sposobów ich […]

§ 225 — pełny tekst

2) przyjęcie klasy „E” odporności pożarowej dla budynku jednokondygnacyjnego.

§ 215.

1. Dopuszcza się przyjęcie klasy „E” odporności pożarowej dla jednokondygnacyjnego budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego przekraczającej 500 MJ/m^2, pod warunkiem zastosowania:

1) wszystkich elementów budynku nierozprzestrzeniających ognia;

2) samoczynnych urządzeń oddymiających w strefach pożarowych o powierzchni przekraczającej 1000 m^2.

2. Obniżenie klasy odporności pożarowej budynku, w przypadkach wymienionych w ust. 1 oraz w § 214, nie zwalnia z zachowania wymaganej pierwotnie klasy odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego, określonej w § 232.

§ 216.

1. Elementy budynku, odpowiednio do jego klasy odporności pożarowej, powinny spełniać, z zastrzeżeniem § 213 oraz § 237 ust. 9, co najmniej wymagania określone w poniższej tabeli:

Klasa odporności pożarowej budynku	Klasa odporności ogniowej elementów budynku*)					
	główna konstrukcja nośna	konstrukcja dachu	strop[1)]	ściana zewnętrzna[1),2)]	ściana wewnętrzna[1)]	przekrycie dachu[3)]
1	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**	**7**
„A”	R 240	R 30	R E I 120	E I 120 (o<->i)	E I 60	R E 30
„B”	R 120	R 30	R E I 60	E I 60 (o<->i)	E I 30[4)]	R E 30
„C”	R 60	R 15	R E I 60	E I 30 (o<->i)	E I 15[4)]	R E 15
„D”	R 30	(-)	R E I 30	E I 30 (o<->i)	(-)	(-)
„E”	(-)	(-)	(-)	(-)	(-)	(-)

*) Z zastrzeżeniem § 219 ust. 1. Oznaczenia w tabeli: R - nośność ogniowa (w minutach), określona zgodnie z Polską Normą dotyczącą zasad ustalania klas odporności ogniowej elementów budynku, E - szczelność ogniowa (w minutach), określona jw., I - izolacyjność ogniowa (w minutach), określona jw., (-) - nie stawia się wymagań. 1) Jeżeli przegroda jest częścią głównej konstrukcji nośnej, powinna spełniać także kryteria nośności ogniowej (R) odpowiednio do wymagań zawartych w kol. 2 i 3 dla danej klasy odporności pożarowej budynku. 2) Klasa odporności ogniowej dotyczy pasa międzykondygnacyjnego wraz z połączeniem ze stropem. 3) Wymagania nie dotyczą naświetli dachowych, świetlików, lukarn i okien połaciowych (z zastrzeżeniem § 218), jeśli otwory w połaci dachowej nie zajmują więcej niż 20% jej powierzchni; nie dotyczą także budynku, w którym nad najwyższą kondygnacją znajduje się strop albo inna przegroda, spełniająca kryteria określone w kol. 4. 4) Dla ścian komór zsypu wymaga się klasy E I 60, a dla drzwi komór zsypu klasy E I 30. 5) Klasa odporności ogniowej dotyczy elementów wraz z uszczelnieniami złączy i dylatacjami.

2. Elementy budynku, o których mowa w ust. 1, powinny być nierozprzestrzeniające ognia, przy czym dopuszcza się zastosowanie słabo rozprzestrzeniających ogień:

1) elementów budynku o jednej kondygnacji nadziemnej ZL IV oraz PM, o maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej do 500 MJ/m^2;

2) ścian wewnętrznych i zewnętrznych oraz elementów konstrukcji dachu i jego przekrycia w budynku PM niskim o maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej do 1000 MJ/m^2;

3) ścian zewnętrznych w budynku niskim ZL IV;

4) konstrukcyjnych elementów liniowych (o dominującym jednym wymiarze), w szczególności belek i słupów, wykonanych z drewna klejonego warstwowo o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 14 cm, w budynku niskim (N) ZL, jeśli klasa odporności ogniowej tych elementów jest nie niższa niż R 30 i zastosowano rozwiązania ograniczające możliwość rozprzestrzeniania się pożaru między kondygnacjami;

Ciąg dalszy § 214

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 225

Drewno: wcześniejsze dopuszczenia są już w bazie

BYŁO: Dopuszczenia dla wskazanych elementów z drewna klejonego o wymiarze co najmniej 14 cm wprowadzono już w 2024/726.
PROJEKT: Projekt rozwija warunki materiałowe i pożarowe w nowej strukturze § 227.
ZNACZENIE: Nie oznaczać całej możliwości stosowania drewna jako nowości; porównać pełne warunki i klasy elementów.

Projekt § 227

§ 215 → projekt § 226

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Dopuszcza się przyjęcie klasy odporności pożarowej „E” dla budynku PM o jednej kondygnacji nadziemnej i gęstości obciążenia ogniowego przekraczającej 500 MJ/m2 oraz nieprzekraczającej 4000 MJ/m2, z uwzględnieniem ust. 4, przy […]

§ 226 — pełny tekst

5) konstrukcyjnych dachowych elementów liniowych (o dominującym jednym wymiarze), wykonanych z drewna klejonego warstwowo o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 14 cm, w budynku niskim (N) lub średniowysokim (SW) hali sportowej lub krytego basenu, jeżeli klasa odporności ogniowej tych elementów jest nie niższa niż R 30.

3. Dopuszcza się stosowanie w budynku PM ścian zewnętrznych klasy D z rdzeniem klasy E z uwagi na reakcję na ogień, jeżeli okładzina wewnętrzna jest niepalna, a ściana jest nierozprzestrzeniająca ognia przy działaniu ognia od strony elewacji.

4. Dopuszcza się stosowanie w budynku PM ścian wewnętrznych klasy D z uwagi na reakcję na ogień.

5. W ścianach zewnętrznych budynku ZL II dopuszcza się, z zastrzeżeniem ust. 8, zastosowanie izolacji cieplnej palnej, jeżeli osłaniająca ją od wewnątrz okładzina jest niepalna i ma klasę odporności ogniowej co najmniej:

1) w budynku klasy odporności pożarowej „B” - E I 60;

2) w budynku klasy odporności pożarowej „C” i „D” - E I 30.

6. Dopuszcza się stosowanie klap dymowych z materiałów łatwo zapalnych w dachach i stropodachach.

7. Strop tworzący w pomieszczeniu dodatkowy poziom - antresolę, przeznaczoną do użytku dla więcej niż 10 osób, a także jej konstrukcja nośna, powinny odpowiadać wymaganiom wynikającym z klasy odporności pożarowej budynku, lecz nie mniejszym niż dla klasy „D”, z zastrzeżeniem § 214.

8. W budynku, na wysokości powyżej 25 m od poziomu terenu, okładzina elewacyjna i jej zamocowanie mechaniczne, a także izolacja cieplna ściany zewnętrznej, powinny być wykonane z materiałów niepalnych.

9. Dopuszcza się ocieplenie ściany zewnętrznej budynku mieszkalnego, wzniesionego przed dniem 1 kwietnia 1995 r., o wysokości do 11 kondygnacji włącznie, z użyciem samogasnącego polistyrenu spienionego, w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie ognia.

§ 217.

1. W budynkach ZL IV i ZL V klasa odporności ogniowej przegród wewnętrznych oddzielających mieszkania lub samodzielne pomieszczenia mieszkalne od dróg komunikacji ogólnej oraz od innych mieszkań i samodzielnych pomieszczeń mieszkalnych, z zastrzeżeniem § 216 ust. 1, powinna wynosić co najmniej:

1) dla ścian w budynku:

a) niskim i średniowysokim - E I 30,

b) wysokim i wysokościowym - E I 60;

2) dla stropów w budynku zawierającym 2 mieszkania - R E I 30.

2. Klasa odporności ogniowej ściany oddzielającej segmenty jednorodzinnych budynków ZL IV: bliźniaczych, szeregowych lub atrialnych, powinna wynosić co najmniej - R E I 60.

3. W mieszkaniach oraz w samodzielnych pomieszczeniach mieszkalnych dopuszcza się wykonywanie ścian wewnętrznych nierozprzestrzeniających ognia, bez wymaganej w § 216 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli klasy odporności ogniowej.

§ 218.

1. Przekrycie dachu budynku niższego, usytuowanego bliżej niż 8 m lub przyległego do ściany z otworami budynku wyższego, z wyjątkiem przypadków wymienionych w § 273 ust. 1, w pasie o szerokości 8 m od tej ściany powinno być nierozprzestrzeniające ognia oraz w pasie tym:

1) konstrukcja dachu powinna mieć klasę odporności ogniowej co najmniej R 30;

2) przekrycie dachu powinno mieć klasę odporności ogniowej co najmniej R E 30.

2. Warunki określone w ust. 1 nie mają zastosowania, jeżeli najbliżej położony otwór w ścianie budynku wyższego znajduje się w odległości nie mniejszej niż 10 m od dachu budynku niższego, a gęstość obciążenia ogniowego w budynku niższym nie przekracza 2000 MJ/m^2.

3. Postanowienia ust. 1 i 2 odnoszą się również do części niższej budynku, jeżeli część ta stanowi odrębną strefę pożarową.

4. Dopuszcza się sytuowanie wylotów kanałów wentylacyjnych i spalinowych od urządzeń gazowych oraz rur wentylujących piony kanalizacyjne w części połaci dachu lub stropodachu budynku niższego, o której mowa w ust. 1.

Ciąg dalszy § 216

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 227

§ 217 → projekt § 228

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Klasa odporności ogniowej przegrody wewnętrznej oddzielającej lokal mieszkalny lub pomieszczenie mieszkalne w strefie pożarowej ZLV od drogi komunikacji ogólnej oraz od innego lokalu mieszkalnego lub innego pomieszczenia […]

§ 228 — pełny tekst

§ 218 → projekt § 229

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przekrycie dachu budynku niższego, usytuowanego w odległości mniejszej niż 8 m lub przyległego do ściany zewnętrznej budynku wyższego, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w § 285 ust. 1, w pasie o szerokości 8 m od tej ściany ma […]

§ 229 — pełny tekst

WT2002 • stan na 19.09.2026 • ujednolicenie redakcyjne

§ 219.

1. Przekrycie dachu o powierzchni większej niż 1000 m^2 powinno być nierozprzestrzeniające ognia, a palna izolacja cieplna przekrycia powinna być oddzielona od wnętrza budynku przegrodą o klasie odporności ogniowej nie niższej niż R E 15.

2. W budynkach ZL III, ZL IV i ZL V poddasze użytkowe przeznaczone na cele mieszkalne lub biurowe powinno być oddzielone od palnej konstrukcji i palnego przekrycia dachu przegrodami o klasie odporności ogniowej:

1) w budynku niskim - E I 30;

2) w budynku średniowysokim i wysokim - E I 60.

§ 220.

1. Ściany wewnętrzne i stropy wydzielające kotłownie, składy paliwa stałego, żużlownie i magazyny oleju opałowego, a także zamknięcia otworów w tych elementach, powinny mieć klasę odporności ogniowej nie mniejszą niż określona w tabeli:

	Rodzaj pomieszczenia	Klasa odporności ogniowej		
		ścian wewnętrznych	stropów	drzwi lub innych zamknięć
	1	**2**	**3**	**4**
	Kotłownia z kotłami na paliwo stałe, o łącznej mocy cieplnej powyżej 25 kW	E I 60	R E I 60	E I 30
	Kotłownia z kotłami na olej opałowy, o łącznej mocy cieplnej powyżej 30 kW	E I 60	R E I 60	E I 30
	Kotłownia z kotłami na paliwo gazowe, o łącznej mocy cieplnej powyżej 30 kW:			
	- w budynku niskim (N) i średniowysokim (SW)	E I 60	R E I 60	E I 30
	- w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW)	E I 120	R E I 120	E I 60
	Skład paliwa stałego i żużlownia	E I 120*)	R E I 120*)	E I 60*)
	Magazyn oleju opałowego	E I 120	R E I 120	E I 60

*) Wymaganie nie dotyczy budynków mieszkalnych jednorodzinnych, budynków mieszkalnych w zabudowie zagrodowej oraz budynków rekreacji indywidualnej.

2. Dla pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, klasę odporności ogniowej ścian zewnętrznych należy przyjmować zgodnie z § 216.

3. Nie stawia się wymagań w zakresie klasy odporności ogniowej dla przegród zewnętrznych kotłowni z kotłami na paliwo gazowe, zlokalizowanej ponad dachem budynku, przy zachowaniu warunku, iż przegrody te powinny być wykonane z materiałów niepalnych.

§ 221.

1. Nad pomieszczeniem zagrożonym wybuchem należy stosować lekki dach, wykonany z materiałów co najmniej trudno zapalnych, o masie nieprzekraczającej 75 kg/m^2 rzutu, licząc bez elementów konstrukcji nośnej dachu, takich jak podciągi, wiązary i belki.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy pomieszczenia, w którym łączna powierzchnia urządzeń odciążających (przeciwwybuchowych), jak przepony, klapy oraz otwory oszklone szkłem zwykłym, jest większa niż 0,065 m^2/m^3 kubatury pomieszczenia.

3. Ściany oddzielające pomieszczenie zagrożone wybuchem od innych pomieszczeń powinny być odporne na parcie o wartości 15 kN/m^2 (15 kPa).

§ 222.

1. Pomieszczenie zagrożone wybuchem należy sytuować na najwyższej kondygnacji budynku. Wymaganie to nie dotyczy budynków na terenach zamkniętych.

Ciąg dalszy § 218

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 229

Dach: podziały i izolacja

BYŁO: Stary § 219 określa wymagania dla przekrycia dachu o powierzchni większej niż 1000 m² i izolacji palnej.
PROJEKT: Projekt rozbudowuje warunki NRO, zabezpieczenia izolacji oraz rozwiązania ograniczające rozprzestrzenianie ognia.
ZNACZENIE: Pełne wymagania należy odczytać razem z załącznikami nr 9 i 10 oraz rozmieszczeniem PV.

Projekt § 230

§ 220 → projekt § 231

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Ścianę wewnętrzną i strop wydzielające kotłownię, skład paliwa stałego, żużlownię, magazyn oleju opałowego oraz magazyn oleju napędowego służącego do zasilania zespołu prądotwórczego zasilającego instalacje i urządzenia w budynku […]

§ 231 — pełny tekst

§ 221 → projekt § 232

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Nad pomieszczeniem zagrożonym wybuchem stosuje się lekki dach, wykonany z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innych niż D-s2, D-s3, E lub F o masie nieprzekraczającej 75 kg/m2 rzutu, licząc bez elementów konstrukcji […]

§ 232 — pełny tekst

§ 222 → projekt § 233

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Pomieszczenie zagrożone wybuchem sytuuje się na najwyższej kondygnacji budynku. Warunek ten nie dotyczy budynku na terenie zamkniętym.

§ 233 — pełny tekst

2. Dopuszcza się inne usytuowanie pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem zastosowania odpowiednich instalacji i urządzeń przeciwwybuchowych, uzgodnionych z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej.

§ 223.

1. W ścianach zewnętrznych budynku wielokondygnacyjnego, z zastrzeżeniem § 224, powinny być pasy międzykondygnacyjne o wysokości co najmniej 0,8 m.

2. Za równorzędne rozwiązania uznaje się oddzielenia poziome w formie daszków, gzymsów i balkonów o wysięgu co najmniej 0,5 m lub też inne oddzielenia poziome i pionowe o sumie wysięgu i wymiaru pionowego co najmniej 0,8 m.

3. Elementy poziome wymienione w ust. 2 powinny spełniać wymagania szczelności ogniowej i izolacyjności ogniowej, również w obrębie połączenia ze ścianami zewnętrznymi, przez okres odpowiadający czasowi klasyfikacyjnemu wymaganemu w stosunku do ścian zewnętrznych budynku i być nierozprzestrzeniające ognia.

4. Warunki określone w ust. 1 i 2 nie dotyczą ścian holu i dróg komunikacji ogólnej.

§ 224.

1. W ścianach zewnętrznych budynku wielokondygnacyjnego nad strefą pożarową PM, o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 1000 MJ/m^2, wysokość pasa międzykondygnacyjnego powinna wynosić co najmniej 1,2 m.

2. Za równorzędne rozwiązanie uznaje się oddzielenie poziome w formie daszków, gzymsów i balkonów o wysięgu co najmniej 0,8 m lub też inne oddzielenie poziome i pionowe o sumie wymiaru pionowego i wysięgu co najmniej 1,2 m, z zachowaniem warunków określonych w § 223 ust. 3.

§ 225. Elementy okładzin elewacyjnych powinny być mocowane do konstrukcji budynku w sposób uniemożliwiający ich odpadanie w przypadku pożaru w czasie krótszym niż wynikający z wymaganej klasy odporności ogniowej dla ściany zewnętrznej, określonej w § 216 ust. 1, odpowiednio do klasy odporności pożarowej budynku, w którym są one zamocowane.

Rozdział 3 Strefy pożarowe i oddzielenia przeciwpożarowe

§ 226.

1. Strefę pożarową stanowi budynek albo jego część oddzielona od innych budynków lub innych części budynku elementami oddzielenia przeciwpożarowego, o których mowa w § 232 ust. 4, bądź też pasami wolnego terenu o szerokości nie mniejszej niż dopuszczalne odległości od innych budynków, określone w § 271 ust. 1-7.

2. Częścią budynku, o której mowa w ust. 1, jest także jego kondygnacja, jeżeli klatki schodowe i szyby dźwigowe w tym budynku spełniają co najmniej wymagania określone w § 256 ust. 2 dla klatek schodowych.

3. Powierzchnia strefy pożarowej jest obliczana jako powierzchnia wewnętrzna budynku lub jego części, przy czym wlicza się do niej także powierzchnię antresoli.

§ 227.

1. Dopuszczalne powierzchnie stref pożarowych ZL określa poniższa tabela:

Kategoria zagrożenia ludzi	Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej w m^2			
	w budynku o jednej kondygnacji nadziemnej (bez ograniczenia wysokości)	w budynku wielokondygnacyjnym		
		niskim (N)	średniowysokim (SW)	wysokim i wysokościowym (W) i (WW)
1	**2**	**3**	**4**	**5**
ZL I, ZL III, ZL IV, ZL V	10 000	8000	5000	2500
ZL II	8000	5000	3500	2000

Ciąg dalszy § 222

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 233

§ 223 → projekt § 234

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W ścianie zewnętrznej budynku wielokondygnacyjnego oraz w ścianie wydzielającej przekryty dziedziniec wewnętrzny, z uwzględnieniem § 235, stosuje się pas międzykondygnacyjny o wysokości co najmniej 0,8 m. 2. Za równorzędne […]

§ 234 — pełny tekst

§ 224 → projekt § 235

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W ścianie zewnętrznej budynku wielokondygnacyjnego nad strefą pożarową PM, o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 1000 MJ/m 2, wysokość pasa międzykondygnacyjnego ma wynosić co najmniej 1,2 m. 2. Za równorzędne rozwiązanie do pasa […]

§ 235 — pełny tekst

§ 225 → projekt § 237

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Elementy okładziny elewacyjnej mocuje się do konstrukcji budynku w sposób uniemożliwiający ich odpadanie w przypadku pożaru w czasie krótszym niż wynikający z wymaganej klasy odporności ogniowej dla ściany zewnętrznej, określonej w § […]

§ 237 — pełny tekst

§ 226 → projekt § 238

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Strefę pożarową stanowi budynek albo jego część oddzielona od innego budynku lub innej części budynku lub otwartego składowiska elementami oddzielenia przeciwpożarowego, o których mowa w § 243 ust. 3, lub pasem wolnego terenu o […]

§ 238 — pełny tekst

2. Dopuszcza się inne usytuowanie pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, pod warunkiem zastosowania odpowiednich instalacji i urządzeń przeciwwybuchowych, uzgodnionych z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej.

§ 223.

1. W ścianach zewnętrznych budynku wielokondygnacyjnego, z zastrzeżeniem § 224, powinny być pasy międzykondygnacyjne o wysokości co najmniej 0,8 m.

2. Za równorzędne rozwiązania uznaje się oddzielenia poziome w formie daszków, gzymsów i balkonów o wysięgu co najmniej 0,5 m lub też inne oddzielenia poziome i pionowe o sumie wysięgu i wymiaru pionowego co najmniej 0,8 m.

3. Elementy poziome wymienione w ust. 2 powinny spełniać wymagania szczelności ogniowej i izolacyjności ogniowej, również w obrębie połączenia ze ścianami zewnętrznymi, przez okres odpowiadający czasowi klasyfikacyjnemu wymaganemu w stosunku do ścian zewnętrznych budynku i być nierozprzestrzeniające ognia.

4. Warunki określone w ust. 1 i 2 nie dotyczą ścian holu i dróg komunikacji ogólnej.

§ 224.

1. W ścianach zewnętrznych budynku wielokondygnacyjnego nad strefą pożarową PM, o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 1000 MJ/m^2, wysokość pasa międzykondygnacyjnego powinna wynosić co najmniej 1,2 m.

2. Za równorzędne rozwiązanie uznaje się oddzielenie poziome w formie daszków, gzymsów i balkonów o wysięgu co najmniej 0,8 m lub też inne oddzielenie poziome i pionowe o sumie wymiaru pionowego i wysięgu co najmniej 1,2 m, z zachowaniem warunków określonych w § 223 ust. 3.

§ 225. Elementy okładzin elewacyjnych powinny być mocowane do konstrukcji budynku w sposób uniemożliwiający ich odpadanie w przypadku pożaru w czasie krótszym niż wynikający z wymaganej klasy odporności ogniowej dla ściany zewnętrznej, określonej w § 216 ust. 1, odpowiednio do klasy odporności pożarowej budynku, w którym są one zamocowane.

Rozdział 3 Strefy pożarowe i oddzielenia przeciwpożarowe

§ 226.

1. Strefę pożarową stanowi budynek albo jego część oddzielona od innych budynków lub innych części budynku elementami oddzielenia przeciwpożarowego, o których mowa w § 232 ust. 4, bądź też pasami wolnego terenu o szerokości nie mniejszej niż dopuszczalne odległości od innych budynków, określone w § 271 ust. 1-7.

2. Częścią budynku, o której mowa w ust. 1, jest także jego kondygnacja, jeżeli klatki schodowe i szyby dźwigowe w tym budynku spełniają co najmniej wymagania określone w § 256 ust. 2 dla klatek schodowych.

3. Powierzchnia strefy pożarowej jest obliczana jako powierzchnia wewnętrzna budynku lub jego części, przy czym wlicza się do niej także powierzchnię antresoli.

§ 227.

1. Dopuszczalne powierzchnie stref pożarowych ZL określa poniższa tabela:

Kategoria zagrożenia ludzi	Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej w m^2			
	w budynku o jednej kondygnacji nadziemnej (bez ograniczenia wysokości)	w budynku wielokondygnacyjnym		
		niskim (N)	średniowysokim (SW)	wysokim i wysokościowym (W) i (WW)
1	**2**	**3**	**4**	**5**
ZL I, ZL III, ZL IV, ZL V	10 000	8000	5000	2500
ZL II	8000	5000	3500	2000

§ 227 → projekt § 239

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Dopuszczalną powierzchnię strefy pożarowej ZL określa poniższa tabela: Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej w budynku [m2] Kategoria zagrożenia Lp. średniowyso wysokim (W) ludzi niskim kim i wysokościowym (N) (SW) (WW) 1 2 3 […]

§ 239 — pełny tekst

2. Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej ZL, obejmującej podziemną część budynku, nie powinna przekraczać 50% dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej tej samej kategorii zagrożenia ludzi, określonej w ust. 1 dla pierwszej nadziemnej kondygnacji tego budynku.

3. Zmniejszenie dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej, o której mowa w ust. 2, nie dotyczy przypadku, gdy wyjścia ewakuacyjne z kondygnacji podziemnej prowadzą bezpośrednio na zewnątrz budynku.

4. Dopuszcza się powiększenie powierzchni stref pożarowych, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem stref pożarowych w wielokondygnacyjnych budynkach wysokich (W) i wysokościowych (WW), pod warunkiem zastosowania:

1) stałych samoczynnych urządzeń gaśniczych wodnych - o 100%;

2) samoczynnych urządzeń oddymiających uruchamianych za pomocą systemu wykrywania dymu - o 100%.

Przy jednoczesnym stosowaniu urządzeń wymienionych w pkt 1 i 2 dopuszcza się powiększenie powierzchni stref pożarowych o 200%.

5. Ze strefy pożarowej ZL II o powierzchni przekraczającej 750 m^2 w budynku wielokondygnacyjnym, powinna być zapewniona możliwość ewakuacji ludzi do innej strefy pożarowej na tej samej kondygnacji.

§ 228.

1. Dopuszczalne powierzchnie stref pożarowych PM, z wyjątkiem garaży, określa poniższa tabela:

Rodzaj stref pożarowych	Gęstość obciążenia ogniowego Q [MJ/m^2]	Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej w m^2		
		w budynku o jednej kondygnacji nadziemnej (bez ograniczenia wysokości)	w budynku wielokondygnacyjnym	
			niskim i średniowysokim (N) i (SW)	wysokim i wysokościowym (W) i (WW)
1	**2**	**3**	**4**	**5**
Strefy pożarowe z pomieszczeniem zagrożonym wybuchem	Q > 4000	1000	*	*
	2000 < Q ≤ 4000	2000	*	*
	1000 < Q ≤ 2000	4000	1000	*
	500 < Q ≤ 1000	6000	2000	500
	Q ≤ 500	8000	3000	1000
Strefy pożarowe pozostałe	Q > 4000	2000	1000	*
	2000 < Q ≤ 4000	4000	2000	*
	1000 < Q ≤ 2000	8000	4000	1000
	500 < Q ≤ 1000	15 000	8000	2500
	Q ≤ 500	20 000	10 000	5000

* Nie dopuszcza się takich przypadków.

2. Strefy pożarowe, o których mowa w ust. 1, w podziemnej części budynków nie powinny przekraczać 50% powierzchni określonych w tabeli.

§ 229.

1. Dopuszcza się powiększenie powierzchni stref pożarowych, o których mowa w § 228, pod warunkiem ich ochrony:

1) stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi - o 100%;

2) samoczynnymi urządzeniami oddymiającymi - o 50%.

2. Przy jednoczesnym stosowaniu urządzeń wymienionych w ust. 1 dopuszcza się powiększenie stref pożarowych o 150%.

§ 230.

Ciąg dalszy § 227

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 239

Powierzchnie stref PM

BYŁO: Stary § 230 zawiera m.in. dopuszczenie nieograniczania powierzchni stref przy określonej ochronie.
PROJEKT: Projekt wprowadza zestaw procentowych zwiększeń zależnych od rodzaju budynku i urządzeń, zasady sumowania oraz warunek materiałowy przy strefie ponad 30 000 m².
ZNACZENIE: Nie przenosić starego dopuszczenia powierzchni bez limitu do projektu.

Projekt § 241

§ 228 → projekt § 240

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Dopuszczalną powierzchnię strefy pożarowej PM, z wyjątkiem garażu, określa poniższa tabela: Lp. Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej [m2] w budynku w budynku innym niż budynek Gęstość o jednej kondygnacji nadziemnej o jednej […]

§ 240 — pełny tekst

WT2002 • stan na 19.09.2026 • ujednolicenie redakcyjne

1. W budynku jednokondygnacyjnym lub na ostatniej kondygnacji budynku wielokondygnacyjnego wielkości stref pożarowych PM, z wyjątkiem garaży, można powiększyć o 100%, jeżeli budynek nie zawiera pomieszczenia zagrożonego wybuchem i jest wykonany z elementów nierozprzestrzeniających ognia oraz zastosowano samoczynne urządzenia oddymiające.

2. W budynku jednokondygnacyjnym wielkości stref pożarowych PM, z wyjątkiem garażu, nie ogranicza się, pod warunkiem zastosowania stałych samoczynnych urządzeń gaśniczych wodnych i samoczynnych urządzeń oddymiających.

§ 231.

1. Dopuszczalne powierzchnie stref pożarowych IN określa poniższa tabela:

	Liczba kondygnacji budynku	Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej w m^2	
		przy hodowli ściółkowej	przy hodowli bezściółkowej
	1	**2**	**3**
	Jedna	5000	nie ogranicza się
	Dwie	2500	5000
	Powyżej dwóch	1000	2500

2. W przypadku stosowania w budynku ścian silnie rozprzestrzeniających ogień, strefę pożarową należy zmniejszyć do 25% wartości podanej w ust. 1, a w przypadku jednokondygnacyjnego budynku przeznaczonego do hodowli bezściółkowej, strefę ogranicza się do 5000 m^2.

§ 232.

1. Ściany i stropy stanowiące elementy oddzielenia przeciwpożarowego powinny być wykonane z materiałów niepalnych, a występujące w nich otwory - obudowane przedsionkami przeciwpożarowymi lub zamykane za pomocą drzwi przeciwpożarowych bądź innego zamknięcia przeciwpożarowego.

2. W ścianie oddzielenia przeciwpożarowego łączna powierzchnia otworów, o których mowa w ust. 1, nie powinna przekraczać 15% powierzchni ściany, a w stropie oddzielenia przeciwpożarowego - 0,5% powierzchni stropu. Ograniczenia nie stosuje się do otworów w ścianach oddzielenia przeciwpożarowego w garażu, które znajdują się na drogach manewrowych.

3. Przedsionek przeciwpożarowy powinien mieć wymiary rzutu poziomego nie mniejsze niż 1,4 x 1,4 m, ściany i strop, a także osłony lub obudowy przewodów i kabli elektrycznych z wyjątkiem wykorzystywanych w przedsionku oraz z wyjątkiem zespołów kablowych, o których mowa w § 187 ust. 3 - o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 60 wykonane z materiałów niepalnych oraz powinien być zamykany drzwiami i wentylowany co najmniej grawitacyjnie, z zastrzeżeniem § 246 ust. 2 i 3.

4. Wymaganą klasę odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego oraz zamknięć znajdujących się w nich otworów określa poniższa tabela:

	Klasa odporności pożarowej budynku	Klasa odporności ogniowej				
		elementów oddzielenia przeciwpożarowego		drzwi przeciwpożarowych lub innych zamknięć przeciwpożarowych	drzwi z przedsionka przeciwpożarowego	
		ścian i stropów, z wyjątkiem stropów w ZL	stropów w ZL		na korytarz i do pomieszczenia	na klatkę schodową*)
	1	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**
	„A”	R E I 240	R E I 120	E I 120	E I 60	E 60
	„B” i „C”	R E I 120	R E I 60	E I 60	E I 30	E 30
	„D” i „E”	R E I 60	R E I 30	E I 30	E I 15	E 15

*) Dopuszcza się osadzenie tych drzwi w ścianie o klasie odporności ogniowej, określonej dla drzwi w kol. 6, znajdującej się między przedsionkiem a klatką schodową.

Ciąg dalszy § 230

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 241

Oddzielenia przeciwpożarowe i drewno

BYŁO: Baza uwzględnia już ust. 8–9 dodane w 2024 r. dla drewnianych elementów nośnych w warstwowych oddzieleniach.
PROJEKT: Projekt ma rozbudowany katalog wyjątków materiałowych i dopuszczeń w § 243, w tym dla wskazanych budynków N ZL i N PM do 1000 m^2.
ZNACZENIE: Tabela odporności i warunki dopuszczeń działają łącznie. Nie wystarcza samo określenie materiału jako drewno.

Projekt § 243

§ 231 → projekt § 242

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Dopuszczalną powierzchnię strefy pożarowej IN określa poniższa tabela: Lp. Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej [m2] przy chowie lub Liczba kondygnacji budynku hodowli ściółkowej oraz przechowywaniu przy chowie lub hodowli […]

§ 242 — pełny tekst

5. Klasa odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego oraz zamknięć znajdujących się w nich otworów w budynkach, o których mowa w § 213, powinna być nie mniejsza od określonej w ust. 4 dla budynków o klasie odporności pożarowej „D” i „E”.

6. W ścianie oddzielenia przeciwpożarowego dopuszcza się wypełnienie otworów materiałem przepuszczającym światło, takim jak luksfery, cegła szklana lub inne przeszklenie, jeżeli powierzchnia wypełnionych otworów nie przekracza 10% powierzchni ściany, przy czym klasa odporności ogniowej wypełnień nie powinna być niższa niż:

Wymagana klasa odporności ogniowej ściany oddzielenia przeciwpożarowego	Klasa odporności ogniowej wypełnienia otworu w ścianie	
	będącej obudową drogi ewakuacyjnej	innej
1	**2**	**3**
R E I 240	E I 120	E 120
R E I 120	E I 60	E 60
R E I 60	E I 30	E 30

7. Dopuszcza się stosowanie w strefach pożarowych PM otworu w ścianie oddzielenia przeciwpożarowego, służącego przeprowadzeniu urządzeń technologicznych, chronionego w sposób równoważny wymaganym dla tej ściany drzwiom przeciwpożarowym pod względem możliwości przeniesienia się przez ten otwór ognia lub dymu, w przypadku pożaru.

8. Wewnątrz warstwowego elementu oddzielenia przeciwpożarowego w budynku niskim (N) ZL III lub w budynku niskim (N) ZL IV dopuszcza się stosowanie elementów nośnych wykonanych z drewna litego czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami lub drewna klejonego warstwowo, o klasie reakcji na ogień nie niższej od D z dodatkowymi klasyfikacjami s1, d0 lub s2, d0, pod warunkiem spełnienia łącznie następujących wymagań:

1) zabezpieczenia ogniochronnego elementów nośnych wykonanych z drewna przed ich zapaleniem okładziną klasy K_2 60;

2) wypełnienia pustych przestrzeni powietrznych materiałami o klasie reakcji na ogień co najmniej A2, d0;

3) nieprowadzenia wewnątrz warstwowego elementu oddzielenia przeciwpożarowego instalacji oraz nieumieszczania tam urządzeń, a także niewystępowania w tym elemencie otworów instalacyjnych, z wyjątkiem otworów zabezpieczonych w sposób, o którym mowa w § 234 ust. 1 i § 268 ust. 4-6.

9. Wymagania, o którym mowa w ust. 8 pkt 1, nie stosuje się w przypadku ścian oddzielenia przeciwpożarowego wykonanych w postaci dwóch niezależnych konstrukcyjnie ścian, jeżeli każda z tych ścian samodzielnie spełnia wymagania w zakresie klasy odporności ogniowej z uwagi na nośność ogniową, szczelność ogniową i izolacyjność ogniową (R E I), określone w ust. 4.

§ 233.

1. Stosowanie kurtyny przeciwpożarowej jest wymagane do oddzielenia:

1) widowni, o liczbie miejsc przekraczającej 600, od sceny teatralnej o powierzchni wewnętrznej przekraczającej 150 m^2 lub o kubaturze brutto przekraczającej 1200 m^3;

2) kieszeni scenicznej, o powierzchni przekraczającej 100 m^2, od sceny teatralnej o powierzchni wewnętrznej przekraczającej 300 m^2 lub o kubaturze brutto przekraczającej 6000 m^3.

2. Sceny, o których mowa w ust. 1, powinny być wyposażone w samoczynne urządzenia oddymiające uruchamiane za pomocą systemu wykrywania dymu.

§ 234.

1. Przepusty instalacyjne w elementach oddzielenia przeciwpożarowego powinny mieć klasę odporności ogniowej (E I) wymaganą dla tych elementów.

2. Dopuszcza się nieinstalowanie przepustów, o których mowa w ust. 1, dla pojedynczych rur instalacji wodnych, kanalizacyjnych i ogrzewczych, wprowadzanych przez ściany i stropy do pomieszczeń higienicznosanitarnych.

Ciąg dalszy § 232

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 243

§ 233 → projekt § 244

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Stosowanie kurtyny przeciwpożarowej jest wymagane do oddzielenia: 1) widowni, o liczbie miejsc przekraczającej 600, od sceny teatralnej o powierzchni wewnętrznej przekraczającej 150 m2 lub o kubaturze brutto przekraczającej 1200 […]

§ 244 — pełny tekst

§ 234 → projekt § 245

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przepust instalacyjny w: 1) elemencie oddzielenia przeciwpożarowego, 2) ścianie wewnętrznej lub stropie przedsionka przeciwpożarowego, 3) ścianie wewnętrznej lub stropie o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60 lub REI 60, […]

§ 245 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

3. Przepusty instalacyjne o średnicy większej niż 0,04 m w ścianach i stropach pomieszczenia zamkniętego, dla których wymagana klasa odporności ogniowej jest nie niższa niż E I 60 lub R E I 60, a niebędących elementami oddzielenia przeciwpożarowego, powinny mieć klasę odporności ogniowej (E I) ścian i stropów tego pomieszczenia.

4. Przejścia instalacji przez zewnętrzne ściany budynku, znajdujące się poniżej poziomu terenu, powinny być zabezpieczone przed możliwością przenikania gazu do wnętrza budynku.

§ 235.

1. Ścianę oddzielenia przeciwpożarowego należy wznosić na własnym fundamencie lub na stropie, opartym na konstrukcji nośnej o klasie odporności ogniowej nie niższej od odporności ogniowej tej ściany.

2. Ścianę oddzielenia przeciwpożarowego należy wysunąć na co najmniej 0,3 m poza lico ściany zewnętrznej budynku lub na całej wysokości ściany zewnętrznej zastosować pionowy pas z materiału niepalnego o szerokości co najmniej 2 m i klasie odporności ogniowej E I 60.

3. W budynku z przekryciem dachu rozprzestrzeniającym ogień ściany oddzielenia przeciwpożarowego należy wyprowadzić ponad pokrycie dachu na wysokość co najmniej 0,3 m lub zastosować wzdłuż ściany pas z materiału niepalnego o szerokości co najmniej 1 m i klasie odporności ogniowej E I 60, bezpośrednio pod pokryciem; przekrycie na tej szerokości powinno być nierozprzestrzeniające ognia.

4. W budynku, z wyjątkiem zabudowy jednorodzinnej, w dachu którego znajdują się świetliki lub klapy dymowe, ściany oddzielenia przeciwpożarowego usytuowane od nich w odległości poziomej mniejszej niż 5 m, należy wyprowadzić ponad górną ich krawędź na wysokość co najmniej 0,3 m, przy czym wymaganie to nie dotyczy świetlików nieotwieranych o klasie odporności ogniowej co najmniej E 30.

Rozdział 4 Drogi ewakuacyjne

§ 236.

1. Z pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi powinna być zapewniona możliwość ewakuacji w bezpieczne miejsce na zewnątrz budynku lub do sąsiedniej strefy pożarowej, bezpośrednio albo drogami komunikacji ogólnej, zwanymi dalej „drogami ewakuacyjnymi”.

2. Ze strefy pożarowej, o której mowa w ust. 1, powinno być wyjście bezpośrednio na zewnątrz budynku lub przez inną strefę pożarową, z zastrzeżeniem § 227 ust. 5.

3. Wyjścia z pomieszczeń na drogi ewakuacyjne powinny być zamykane drzwiami.

4. Drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne z budynku przeznaczonego dla więcej niż 50 osób powinny otwierać się na zewnątrz. Wymaganie to nie dotyczy budynku wpisanego do rejestru zabytków.

5. W wyjściu ewakuacyjnym z budynku dopuszcza się stosowanie drzwi rozsuwanych spełniających wymagania określone w § 240 ust. 4.

6. Określając wymaganą szerokość i liczbę przejść, wyjść oraz dróg ewakuacyjnych w budynku, w którym z przeznaczenia i sposobu zagospodarowania pomieszczeń nie wynika jednoznacznie maksymalna liczba ich użytkowników, liczbę tę należy przyjmować w odniesieniu do powierzchni tych pomieszczeń, dla:

1) sal konferencyjnych, lokali gastronomiczno-rozrywkowych, poczekalni, holi, świetlic itp. - 1 m^2/osobę;

2) pomieszczeń handlowo-usługowych - 4 m^2/osobę;

3) pomieszczeń administracyjno-biurowych - 5 m^2/osobę;

4) archiwów, bibliotek itp. - 7 m^2/osobę;

5) magazynów - 30 m^2/osobę.

§ 237.

1. W pomieszczeniach, od najdalszego miejsca, w którym może przebywać człowiek, do wyjścia ewakuacyjnego na drogę ewakuacyjną lub do innej strefy pożarowej albo na zewnątrz budynku, powinno być zapewnione przejście, zwane dalej „przejściem ewakuacyjnym”, o długości nieprzekraczającej:

1) w strefach pożarowych ZL - 40 m;

Ciąg dalszy § 234

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 245

Połączenie oddzielenia ze ścianą zewnętrzną

BYŁO: Stary przepis określa wysunięcie lub pas przy połączeniu ściany oddzielenia z elewacją.
PROJEKT: Projekt rozwija geometrię uskoków i załamań; pełne schematy i wzory znajdują się w załączniku nr 11.
ZNACZENIE: Sprawdzić wszystkie odcinki sumowane we wzorze oraz klasę wymaganą dla pasa.

Projekt § 246

Ewakuacja osób niezdolnych do samodzielnej ewakuacji

BYŁO: Stare WT regulują ewakuację, klatki schodowe i dźwigi dla ekip ratowniczych, bez analogicznego kompletnego pakietu miejsc oczekiwania.
PROJEKT: Projekt dodaje miejsca i punkty oczekiwania oraz ewakuację z wykorzystaniem dźwigu według właściwej PN. Rozróżnia je od dźwigu dla ekip ratowniczych. Rysunki punktów oczekiwania są w załączniku nr 12.
ZNACZENIE: Nie utożsamiać zwykłego dźwigu osobowego z dźwigiem przewidzianym do ewakuacji.

Projekt § 247 • Projekt § 252 • Projekt § 253 • Projekt § 258 • Projekt § 259 • Projekt § 267

§ 237 → projekt § 248

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W pomieszczeniu, o którym mowa w § 247 ust. 1, zapewnia się przejście od najdalszego miejsca, w którym może przebywać człowiek, do najbliższego wyjścia ewakuacyjnego na drogę ewakuacyjną lub do innej strefy pożarowej lub na […]

§ 248 — pełny tekst

2) w strefach pożarowych PM o gęstości obciążenia ogniowego przekraczającej 500 MJ/m^2 w budynku o więcej niż jednej kondygnacji nadziemnej - 75 m;

3) w strefach pożarowych PM, o obciążeniu ogniowym nieprzekraczającym 500 MJ/m^2, w budynku o więcej niż jednej kondygnacji nadziemnej oraz w strefach pożarowych PM w budynku o jednej kondygnacji nadziemnej bez względu na wielkość obciążenia ogniowego - 100 m.

2. W pomieszczeniu zagrożonym wybuchem długość przejścia ewakuacyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, nie powinna przekraczać 40 m.

3. Dopuszcza się prowadzenie przez pomieszczenie zagrożone wybuchem przejścia ewakuacyjnego z innego pomieszczenia, jeżeli pomieszczenia te są powiązane funkcjonalnie.

4. Jeżeli z przewidywanego przeznaczenia pomieszczenia nie wynika jednoznacznie sposób jego zagospodarowania, projektowa długość przejścia ewakuacyjnego nie może być większa niż 80% długości określonej w ust. 1 i 2.

5. W pomieszczeniach o wysokości przekraczającej 5 m długość przejść, o których mowa w ust. 1 i 2, może być powiększona o 25%.

6. Długości przejść, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być powiększone pod warunkiem zastosowania:

1) stałych samoczynnych urządzeń gaśniczych wodnych - o 50%;

2) samoczynnych urządzeń oddymiających uruchamianych za pomocą systemu wykrywania dymu - o 50%.

7. Powiększenia, o których mowa w ust. 5 i 6 pkt 1 i 2, podlegają sumowaniu.

8. Przejście, o którym mowa w ust. 1, nie powinno prowadzić łącznie przez więcej niż trzy pomieszczenia.

9. Ścianek działowych oddzielających od siebie pomieszczenia, dla których określa się łącznie długość przejścia ewakuacyjnego, nie dotyczą wymagania określone w § 216 ust. 1.

10. Szerokość przejścia ewakuacyjnego w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi, z zastrzeżeniem § 261, należy obliczać proporcjonalnie do liczby osób, do których ewakuacji ono służy, przyjmując co najmniej 0,6 m na 100 osób, lecz nie mniej niż 0,9 m, a w przypadku przejścia służącego do ewakuacji do 3 osób - nie mniej niż 0,8 m.

§ 238. Pomieszczenie powinno mieć co najmniej dwa wyjścia ewakuacyjne oddalone od siebie o co najmniej 5 m w przypadkach, gdy:
1) jest przeznaczone do jednoczesnego przebywania w nim ponad 50 osób, a w strefie pożarowej ZL II - ponad 30 osób;

2) znajduje się w strefie pożarowej ZL, a jego powierzchnia przekracza 300 m^2;

3) znajduje się w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 500 MJ/m^2, a jego powierzchnia przekracza 300 m^2;

4) znajduje się w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego do 500 MJ/m^2, a jego powierzchnia przekracza 1000 m^2;

5) jest zagrożone wybuchem, a jego powierzchnia przekracza 100 m^2.

§ 239.
1. Łączną szerokość drzwi w świetle, stanowiących wyjścia ewakuacyjne z pomieszczenia, należy obliczać proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać w nim równocześnie, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, przy czym najmniejsza szerokość drzwi w świetle ościeżnicy powinna wynosić 0,9 m, a w przypadku drzwi służących do ewakuacji do 3 osób - 0,8 m.

2. Drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne powinny otwierać się na zewnątrz pomieszczeń:

1) zagrożonych wybuchem;

2) do których jest możliwe niespodziewane przedostanie się mieszanin wybuchowych lub substancji trujących, duszących bądź innych, mogących utrudnić ewakuację;

3) przeznaczonych do jednoczesnego przebywania ponad 50 osób;

4) przeznaczonych dla ponad 6 osób o ograniczonej zdolności poruszania się.

3. Wyjścia ewakuacyjne z pomieszczenia zagrożonego wybuchem na drogę ewakuacyjną powinny prowadzić przez przedsionki przeciwpożarowe odpowiadające wymaganiom § 232.

Ciąg dalszy § 237

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 248

§ 238 → projekt § 249

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczenie ma mieć co najmniej dwa wyjścia ewakuacyjne, w przypadkach gdy: 1) jest przeznaczone do jednoczesnego przebywania w nim więcej niż 50 osób, a w strefie pożarowej ZL II – więcej niż 30 osób; 2) znajduje się w strefie […]

§ 249 — pełny tekst

§ 239 → projekt § 250

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Łączną szerokość drzwi w świetle, stanowiących wyjścia ewakuacyjne z pomieszczenia, oblicza się proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać w nim równocześnie, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, przy czym […]

§ 250 — pełny tekst

4. Szerokość drzwi stanowiących wyjście ewakuacyjne z budynku, z zastrzeżeniem ust. 1, a także szerokość drzwi na drodze ewakuacyjnej z klatki schodowej, prowadzących na zewnątrz budynku lub do innej strefy pożarowej, powinna być nie mniejsza niż szerokość biegu klatki schodowej, określona zgodnie z § 68 ust. 1 i 2.

5. Szerokość drzwi w świetle na drodze ewakuacyjnej, niewymienionych w ust. 4, należy obliczać proporcjonalnie do liczby osób, do których ewakuacji są one przeznaczone, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, przy czym najmniejsza szerokość drzwi powinna wynosić 0,9 m w świetle ościeżnicy.

6. Wysokość drzwi, o których mowa w ust. 1, 4 i 5, powinna odpowiadać wymaganiom § 62 ust. 1.

§ 240.

1. Drzwi wieloskrzydłowe, stanowiące wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia oraz na drodze ewakuacyjnej, powinny mieć co najmniej jedno, nieblokowane skrzydło drzwiowe o szerokości nie mniejszej niż 0,9 m.

2. Szerokość skrzydła drzwi wahadłowych, stanowiących wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia oraz na drodze ewakuacyjnej, powinna wynosić co najmniej dla drzwi jednoskrzydłowych - 0,9 m, a dla drzwi dwuskrzydłowych - 0,6 m, przy czym oba skrzydła drzwi dwuskrzydłowych muszą mieć tę samą szerokość.

3. Zabrania się stosowania do celów ewakuacji drzwi obrotowych i podnoszonych.

4. Drzwi rozsuwane mogą stanowić wyjścia na drogi ewakuacyjne, a także być stosowane na drogach ewakuacyjnych, jeżeli są przeznaczone nie tylko do celów ewakuacji, a ich konstrukcja zapewnia:

1) otwieranie automatyczne i ręczne bez możliwości ich blokowania;

2) samoczynne ich rozsunięcie i pozostanie w pozycji otwartej w wyniku zasygnalizowania pożaru przez system wykrywania dymu chroniący strefę pożarową, do ewakuacji z której te drzwi są przeznaczone, a także w przypadku awarii drzwi.

5. W bramach i ścianach przesuwanych na drogach ewakuacyjnych powinny znajdować się drzwi otwierane ręcznie albo w bezpośrednim sąsiedztwie tych bram i ścian powinny być umieszczone i wyraźnie oznakowane drzwi przeznaczone do celów ewakuacji.

6. Drzwi, bramy i inne zamknięcia otworów o wymaganej klasie odporności ogniowej lub dymoszczelności powinny być zaopatrzone w urządzenia, zapewniające samoczynne zamykanie otworu w razie pożaru. Należy też zapewnić możliwość ręcznego otwierania drzwi służących do ewakuacji.

7. Drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia, w którym może przebywać jednocześnie więcej niż 300 osób, oraz drzwi na drodze ewakuacyjnej z tego pomieszczenia, powinny być wyposażone w urządzenia przeciwpaniczne.

§ 241.

1. Obudowa poziomych dróg ewakuacyjnych powinna mieć klasę odporności ogniowej wymaganą dla ścian wewnętrznych, nie mniejszą jednak niż E I 15, z uwzględnieniem § 217. Wymaganie klasy odporności ogniowej dla obudowy poziomych dróg ewakuacyjnych nie dotyczy obudowy krytego ciągu pieszego - pasażu, o którym mowa w § 247 ust. 2.

2. W ścianach wewnętrznych, stanowiących obudowę dróg ewakuacyjnych w strefach pożarowych ZL III i PM, dopuszcza się umieszczenie nieotwieranych naświetli powyżej 2 m od poziomu posadzki, jeżeli przylegające pomieszczenia nie są zagrożone wybuchem i jeżeli gęstość obciążenia ogniowego w tych pomieszczeniach nie przekracza 1000 MJ/m^2.

3. W ścianach zewnętrznych budynków, przy których znajduje się galeria, będąca jedyną drogą ewakuacyjną, dopuszcza się umieszczenie naświetli powyżej 2 m od posadzki tej galerii.

§ 242.

1. Szerokość poziomych dróg ewakuacyjnych należy obliczać proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać jednocześnie na danej kondygnacji budynku, przyjmując co najmniej 0,6 m na 100 osób, lecz nie mniej niż 1,4 m.

2. Dopuszcza się zmniejszenie szerokości poziomej drogi ewakuacyjnej do 1,2 m, jeżeli jest ona przeznaczona do ewakuacji nie więcej niż 20 osób.

Ciąg dalszy § 239

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 250

§ 240 → projekt § 251

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Drzwi wieloskrzydłowe, stanowiące wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia oraz na drodze ewakuacyjnej, mają mieć co najmniej jedno, nieblokowane skrzydło drzwiowe o szerokości niemniejszej niż 0,9 m. 2. Szerokość skrzydła drzwi […]

§ 251 — pełny tekst

§ 241 → projekt § 254

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Obudowie drogi ewakuacyjnej zapewnia się klasę odporności ogniowej co najmniej taką jaka jest określona w § 227 ust. 1 dla ściany wewnętrznej, jednak nieniższą niż EI 15, z uwzględnieniem § 228 ust. 1 i 2, § 243 ust. 12, § 263 ust. […]

§ 254 — pełny tekst

§ 242 → projekt § 255

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Szerokość poziomej drogi ewakuacyjnej oblicza się proporcjonalnie do liczby osób, do ewakuacji których jest ona przeznaczona na danej kondygnacji budynku, przyjmując co najmniej 0,6 m na 100 osób, lecz niemniej niż 1,4 m. Przy co […]

§ 255 — pełny tekst

3. Wysokość drogi ewakuacyjnej powinna wynosić co najmniej 2,2 m, natomiast wysokość lokalnego obniżenia 2 m, przy czym długość obniżonego odcinka drogi nie może być większa niż 1,5 m na każdym odcinku drogi ewakuacyjnej o długości 10 m.

4. Skrzydła drzwi stanowiących wyjście na drogę ewakuacyjną nie mogą, po ich całkowitym otwarciu, zmniejszać wymaganej szerokości tej drogi. Wymagania nie stosuje się do drzwi wyposażonych w urządzenia samoczynnie je zamykające.

§ 243.

1. Korytarze stanowiące drogę ewakuacyjną w strefach pożarowych ZL powinny być podzielone na odcinki nie dłuższe niż 50 m przy zastosowaniu przegród z drzwiami dymoszczelnymi lub innych urządzeń technicznych, zapobiegających rozprzestrzenianiu się dymu.

2. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy korytarzy, na których zastosowano rozwiązania techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem.

3. Przegrody, o których mowa w ust. 1, nad sufitami podwieszonymi i pod podłogami podniesionymi powyżej poziomu stropu lub podłoża, powinny być wykonane z materiałów niepalnych.

§ 244.

1. Na drogach ewakuacyjnych jest zabronione stosowanie:

   1) spoczników ze stopniami;

   2) schodów ze stopniami zabiegowymi, jeżeli schody te są jedyną drogą ewakuacyjną.

2. Na drogach ewakuacyjnych dopuszcza się stosowanie schodów wachlarzowych, pod warunkiem zachowania najmniejszej szerokości stopni określonych w § 69 ust. 6.

3. Na drogach ewakuacyjnych miejsca, w których zastosowano pochylnie lub stopnie umożliwiające pokonanie różnicy poziomów, powinny być wyraźnie oznakowane.

§ 245. Klatki schodowe przeznaczone do ewakuacji ze strefy pożarowej:

1) ZL II w budynku niskim (N),

2) ZL I, ZL II, ZL III lub ZL V w budynku średniowysokim (SW),

3) PM o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 500 MJ/m^2 lub zawierającej pomieszczenie zagrożone wybuchem w budynku niskim (N) bądź średniowysokim (SW)
- powinny być obudowane i zamykane drzwiami dymoszczelnymi oraz wyposażone w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub służące do usuwania dymu, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu.

§ 246.

1. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW), z zastrzeżeniem ust. 4, należy zapewnić możliwość ewakuacji do co najmniej dwóch klatek schodowych, które powinny być obudowane i oddzielone od poziomych dróg komunikacyjnych lub ewakuacyjnych oraz pomieszczeń, przedsionkiem przeciwpożarowym, odpowiadającym wymaganiom określonym w § 232.

2. Klatki schodowe i przedsionki przeciwpożarowe, stanowiące drogę ewakuacyjną w budynku wysokim (W) dla stref pożarowych innych niż ZL IV i PM oraz w budynku wysokościowym (WW), powinny być wyposażone w urządzenia zapobiegające ich zadymieniu.

3. Klatki schodowe i przedsionki przeciwpożarowe, stanowiące drogę ewakuacyjną w budynku wysokim (W) dla strefy pożarowej PM, powinny być wyposażone w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub samoczynne urządzenia oddymiające uruchamiane za pomocą systemu wykrywania dymu.

4. Prowadzenie ewakuacji tylko do jednej klatki schodowej dopuszcza się w przypadku:

   1) budynku wysokiego (W) niezawierającego strefy pożarowej ZL II, jeżeli powierzchnia wewnętrzna kondygnacji nie przekracza 750 m^2;

   2) strefy pożarowej ZL IV, jeżeli łączna powierzchnia wewnętrzna mieszkań na kondygnacji lub jej części nie przekracza 750 m^2.

5. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) dopuszcza się wykonywanie klatek schodowych, stanowiących drogę ewakuacyjną wyłącznie dla stref pożarowych ZL IV, bez przedsionków oddzielających je od poziomych dróg komunikacji ogólnej, jeżeli:

Ciąg dalszy § 242

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 255

§ 243 → projekt § 256

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Korytarz stanowiący drogę ewakuacyjną w strefie pożarowej ZL dzieli się na odcinki niedłuższe niż 50 m przy zastosowaniu przegrody z drzwiami dymoszczelnymi lub innego urządzenia technicznego, zapobiegającego rozprzestrzenianiu się […]

§ 256 — pełny tekst

§ 246 → projekt § 260

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) zapewnia się możliwość ewakuacji do co najmniej dwóch klatek schodowych, które obudowuje się i oddziela od poziomych dróg komunikacyjnych lub ewakuacyjnych oraz pomieszczeń, przedsionkiem […]

§ 260 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

1) każde mieszkanie lub pomieszczenie jest oddzielone od poziomej drogi komunikacji ogólnej drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30;

2) klatki schodowe są zamykane drzwiami dymoszczelnymi;

3) klatki schodowe są wyposażone w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub w samoczynne urządzenia oddymiające uruchamiane za pomocą systemu wykrywania dymu.

6. W budynku średniowysokim (SW) i wyższym, w strefie pożarowej ZL V, drzwi z pomieszczeń, z wyjątkiem higienicznosanitarnych, prowadzące na drogi komunikacji ogólnej, powinny mieć klasę odporności ogniowej co najmniej E I 30.

§ 247.

1. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW), w strefach pożarowych innych niż ZL IV, należy zastosować rozwiązania techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem poziomych dróg ewakuacyjnych.

2. W krytym ciągu pieszym (pasażu), do którego przylegają lokale handlowe i usługowe, oraz w przekrytym dziedzińcu wewnętrznym, należy zastosować rozwiązania techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem dróg ewakuacyjnych.

3. W podziemnej kondygnacji budynku, w której znajduje się pomieszczenie przeznaczone dla ponad 100 osób, oraz budowli podziemnej z takim pomieszczeniem, należy zastosować rozwiązania techniczno-budowlane zapewniające usuwanie dymu z tego pomieszczenia i z dróg ewakuacyjnych.

§ 248. Schody wewnętrzne w mieszkaniach w budynku wielorodzinnym oraz w budynku jednorodzinnym, zagrodowym i rekreacji indywidualnej, a także budynku tymczasowym nieprzeznaczonym na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi, mogą nie spełniać wymagań stawianych drogom ewakuacyjnym.

§ 249.

1. Ściany wewnętrzne i stropy stanowiące obudowę klatki schodowej lub pochylni powinny mieć klasę odporności ogniowej określoną zgodnie z § 216, jak dla stropów budynku.

2. (uchylony).

3. Biegi i spoczniki schodów oraz pochylnie służące do ewakuacji powinny być wykonane z materiałów niepalnych i mieć klasę odporności ogniowej co najmniej:

1) w budynkach o klasie odporności pożarowej „A”, „B” i „C” - R 60;

2) w budynkach o klasie odporności pożarowej „D” i „E” - R 30.

4. Wymaganie klasy odporności ogniowej, o którym mowa w ust. 3, nie dotyczy klatek schodowych wydzielonych na każdej kondygnacji przedsionkami przeciwpożarowymi oraz schodów na antresolę w pomieszczeniu, w którym się ona znajduje, jeżeli antresola ta jest przeznaczona do użytku nie więcej niż 10 osób.

5. W budynku niskim o klasie odporności pożarowej „D” lub „E” w obudowanych klatkach schodowych, zamykanych drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30, dopuszcza się wykonanie biegów i spoczników schodów z materiałów palnych.

5a. W budynku niskim (N) ZL III lub w budynku niskim (N) ZL IV wykonanym w klasie odporności pożarowej co najmniej „C” dopuszcza się występowanie w biegach lub spocznikach schodów lub pochylni o budowie warstwowej elementów nośnych wykonanych z drewna litego czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami lub drewna klejonego warstwowo, o klasie reakcji na ogień nie niższej od D z dodatkowymi klasyfikacjami s1, d0 lub s2, d0, pod warunkiem spełnienia łącznie następujących wymagań:

1) wykonania biegów lub spoczników schodów lub pochylni w klasie odporności ogniowej podwyższonej o co najmniej 30 minut w stosunku do klasy określonej w ust. 3;

2) wypełnienia pustych przestrzeni powietrznych materiałami o klasie reakcji na ogień co najmniej A2, d0;

3) obudowania od spodu biegów lub spoczników schodów lub pochylni okładzinami ognioochronnymi wykonanymi w sposób ograniczający rozprzestrzenianie się ognia do ich wnętrza.

6. Odległość między ścianą zewnętrzną, stanowiącą obudowę klatki schodowej przeznaczonej do ewakuacji, o której mowa w § 245, 246 i 256 ust. 2, a inną ścianą zewnętrzną tego samego lub innego

Ciąg dalszy § 246

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 260

Schody z elementami drewnianymi

BYŁO: Dopuszczenie warstwowych schodów z drewnianymi elementami nośnymi w określonych budynkach N dodano już w 2024 r.
PROJEKT: Projekt redaguje wymagania w § 263; trzeba ponownie sprawdzić klasy, ochronę warstw i zakres budynków.
ZNACZENIE: Zmiany z 2024 r. zostały włączone do tekstu po lewej.

Projekt § 263

§ 247 → projekt § 261

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) stosuje się rozwiązania techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem poziomych dróg ewakuacyjnych. 2. Warunek, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy: 1) budynków o jednej […]

§ 261 — pełny tekst

§ 248 → projekt § 262

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Dopuszcza się, aby schody wewnętrzne w lokalu mieszkalnym w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oraz w budynku mieszkalnym jednorodzinnym, budynku rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej, a także w budynku tymczasowym […]

§ 262 — pełny tekst

budynku powinna być ustalona zgodnie z § 271. Przepisu nie stosuje się, jeżeli co najmniej jedna z tych ścian posiada co najmniej klasę odporności ogniowej zgodnie z § 216, jak dla stropu budynku z tą klatką schodową, w pasie terenu określonym zgodnie z § 271.

§ 250.
1. Piwnice powinny być oddzielone od pozostałej części budynku, z wyjątkiem budynków ZL IV niskich (N) i średniowysokich (SW) stropami i ścianami o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 60 i zamknięte drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30. Jeżeli drzwi do piwnic znajdują się poniżej poziomu terenu, schody prowadzące z tego poziomu powinny być zabezpieczone w sposób uniemożliwiający omyłkowe zejście ludzi do piwnic w przypadku ewakuacji (np. ruchomą barierą).
2. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) piwnice powinny być oddzielone od klatki schodowej przedsionkiem przeciwpożarowym.

§ 251. Wyjście z klatki schodowej na strych lub poddasze powinno być zamykane drzwiami lub klapą wyjściową o klasie odporności ogniowej co najmniej:
1) w budynkach niskich (N) - E I 15;
2) w budynkach średniowysokich (SW) i wyższych - E I 30.

§ 252. Schodów i pochylni ruchomych nie zalicza się do dróg ewakuacyjnych.

§ 253.
1. W budynku ZL I, ZL II, ZL III lub ZL V, mającym kondygnację z posadzką na wysokości powyżej 25 m ponad poziomem terenu przy najniżej położonym wejściu do budynku oraz w budynku wysokościowym (WW) ZL IV przynajmniej jeden dźwig powinien być przystosowany do potrzeb ekip ratowniczych, spełniając wymagania Polskiej Normy dotyczącej dźwigów dla straży pożarnej. Dźwig dla ekip ratowniczych powinien zapewniać dostęp do każdej strefy pożarowej na kondygnacji bezpośrednio lub drogami komunikacji ogólnej.
2. Dojście do dźwigu dla ekip ratowniczych powinno prowadzić przez przedsionek przeciwpożarowy spełniający wymagania określone w § 232.
3. Ściany i stropy szybu dźwigu dla ekip ratowniczych powinny mieć klasę odporności ogniowej wymaganą jak dla stropów budynku, zgodnie z § 216.
4. Szyb dźwigu dla ekip ratowniczych powinien być wyposażony w urządzenia zapobiegające zadymieniu.

§ 254. (uchylony).

§ 255. (uchylony).

§ 256.
1. Długość drogi ewakuacyjnej od wyjścia z pomieszczenia na tę drogę do wyjścia do innej strefy pożarowej lub na zewnątrz budynku, zwanej dalej „dojściem ewakuacyjnym”, mierzy się wzdłuż osi drogi ewakuacyjnej. W przypadku zakończenia dojścia ewakuacyjnego przedsionkiem przeciwpożarowym, długość tę mierzy się do pierwszych drzwi tego przedsionka.
2. Za równorzędne wyjściu do innej strefy pożarowej, o którym mowa w ust. 1, uważa się wyjście do obudowanej klatki schodowej, zamykanej drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30, wyposażonej w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub służące do usuwania dymu, a w przypadku, o którym mowa w § 246 ust. 5 - zamykanej drzwiami dymoszczelnymi.
3. Dopuszczalne długości dojść ewakuacyjnych w strefach pożarowych określa poniższa tabela:

Rodzaj strefy pożarowej	Długość dojścia w m	
	przy jednym dojściu	przy co najmniej 2 dojściach[1)]
1	**2**	**3**
Z pomieszczeniem zagrożonym wybuchem	10	40
PM o gęstości obciążenia ogniowego Q > 500 MJ/m^2 bez pomieszczenia zagrożonego wybuchem	30[2)]	60

Ciąg dalszy § 249

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 263

§ 250 → projekt § 264

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Piwnicę oddziela się od pozostałej części budynku stropami i ścianami o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60 i zamyka drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30. 2. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) […]

§ 264 — pełny tekst

§ 251 → projekt § 265

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Wejście z drogi ewakuacyjnej na strych lub poddasze nieużytkowe, a także do pomieszczeń gospodarczych przeznaczonych do przechowywania przedmiotów lub produktów spożywczych mieszkańców budynku mieszkalnego wielorodzinnego zamyka się […]

§ 265 — pełny tekst

§ 252 → projekt § 266

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Schody ruchome i pochylnia ruchoma nie zaliczają się do drogi ewakuacyjnej. 2. Dopuszcza się stosowanie schodów ruchomych i pochylni ruchomej do celów ewakuacji prowadzonej w ramach strefy pożarowej, jeżeli spełnione są łącznie […]

§ 266 — pełny tekst

§ 256 → projekt § 268

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Długość drogi ewakuacyjnej od wyjścia z pomieszczenia na tę drogę do wyjścia do innej strefy pożarowej lub na zewnątrz budynku, zwanej dalej „dojściem ewakuacyjnym”, mierzy się wzdłuż osi pasa drogi ewakuacyjnej o wymaganej […]

§ 268 — pełny tekst

Rodzaj strefy pożarowej	Długość dojścia w m	
	przy jednym dojściu	przy co najmniej 2 dojściach[1)]
1	**2**	**3**
PM o gęstości obciążenia ogniowego Q ≤ 500 MJ/m^2 bez pomieszczenia zagrożonego wybuchem	60[2)]	100
ZL I, II i V	10	40
ZL III	30[2)]	60
ZL IV	60[2)]	100

[1)] Dla dojścia najkrótszego, przy czym dopuszcza się dla drugiego dojścia długość większą o 100% od najkrótszego. Dojścia te nie mogą się pokrywać ani krzyżować, przy czym dopuszcza się ich wspólny początkowy przebieg na długości nie większej niż 2 m. [2)] W tym nie więcej niż 20 m na poziomej drodze ewakuacyjnej.

4. Długości dojść ewakuacyjnych, o których mowa w ust. 3, mogą być powiększone pod warunkiem ochrony:

1) strefy pożarowej stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi - o 50%;

2) drogi ewakuacyjnej samoczynnymi urządzeniami oddymiającymi uruchamianymi za pomocą systemu wykrywania dymu - o 50%.

Przy jednoczesnym stosowaniu tych urządzeń długość dojścia może być powiększona o 100%.

5. Wyjście z klatki schodowej, o której mowa w ust. 2, powinno prowadzić na zewnątrz budynku, bezpośrednio lub poziomymi drogami komunikacji ogólnej, których obudowa odpowiada wymaganiom § 249 ust. 1, a otwory w obudowie mają zamknięcia o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30.

6. Dopuszcza się przeprowadzenie drogi ewakuacyjnej do wyjścia na zewnątrz budynku z klatki schodowej oraz z poziomych dróg komunikacji ogólnej przez hol, mogący spełniać także funkcje uzupełniające do funkcji wynikających z przeznaczenia budynku, takie jak: recepcyjna, ochrony budynku, drobnej sprzedaży, pod warunkiem że:

1) przez jeden hol możliwe jest przeprowadzenie drogi ewakuacyjnej tylko z jednej klatki schodowej, przy czym ograniczenie to nie odnosi się do klatek schodowych z odrębnym, nieprowadzącym przez ten hol, wyjściem ewakuacyjnym;

2) hol nie znajduje się w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 500 MJ/m^2 ani też zawierającej pomieszczenie zagrożone wybuchem;

3) hol jest oddzielony od poziomych dróg komunikacji ogólnej, tak jak jest to wymagane dla klatki schodowej, o której mowa w pkt 1;

4) wolna szerokość drogi ewakuacyjnej jest co najmniej o 50% większa od szerokości poziomej drogi ewakuacyjnej w budynku, prowadzącej do tego wyjścia, określonej zgodnie z § 242 ust. 1, dla kondygnacji budynku o największej liczbie przewidywanych osób, znajdujących się tam jednocześnie;

5) wysokość holu w miejscu, w którym przebiega droga ewakuacyjna, jest nie mniejsza niż 3,3 m;

6) szerokość drzwi wyjściowych na zewnątrz budynku jest większa o 50% od minimalnej szerokości drzwi wyjściowych określonej zgodnie z § 239 ust. 4.

7. Dopuszczalną długość drogi od wyjścia z klatki schodowej, o której mowa w ust. 2, do wyjścia na zewnątrz budynku określa się zgodnie z ust. 3.

§ 257.

1. W budynku PM, w którym jest wymagana druga droga ewakuacyjna dla ludzi z wyższej kondygnacji, dopuszcza się stosowanie na tej drodze drabiny ewakuacyjnej, prowadzącej na dach nad niższą kondygnacją lub na poziom terenu, jeżeli liczba osób przebywających jednocześnie na wyższej kondygnacji nie przekracza 50, a w budynku z pomieszczeniem zagrożonym wybuchem - 15. Nie dotyczy to zakładów pracy chronionej.

2. Drabiny ewakuacyjne należy umieszczać w miejscach łatwo dostępnych. Sytuowanie drabin naprzeciw świetlików i okien jest zabronione.

Ciąg dalszy § 256

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 268

§ 257 → projekt § 269

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku PM, w którym jest wymagana druga droga ewakuacyjna dla ludzi z wyższej kondygnacji, dopuszcza się stosowanie na tej drodze drabiny ewakuacyjnej, prowadzącej na dach nad niższą kondygnacją lub na poziom terenu, jeżeli […]

§ 269 — pełny tekst

3. Dopuszcza się wykonywanie drabin ewakuacyjnych bez obręczy ochronnych, gdy różnica wysokości nie przekracza 3 m, z uwzględnieniem wymagań § 101.

Rozdział 5 Wymagania przeciwpożarowe dla elementów wykończenia wnętrz i wyposażenia stałego

§ 258.

1. W strefach pożarowych ZL I, ZL II, ZL III i ZL V stosowanie do wykończenia wnętrz materiałów i wyrobów łatwo zapalnych, których produkty rozkładu termicznego są bardzo toksyczne lub intensywnie dymiące, jest zabronione.

1a. W przypadku stosowania materiałów wykończeniowych luźno zwisających, w szczególności w kurtynach, zasłonach, draperiach, kotarach oraz żaluzjach, za łatwo zapalne uważa się materiały, których właściwości określone w badaniach zgodnych z Polskimi Normami odnoszącymi się do zapalności i rozprzestrzeniania płomienia przez wyroby włókiennicze nie spełniają co najmniej jednego z kryteriów:

1) $t_i \geq 4$ s;

2) $t_s \leq 30$ s;

3) nie następuje przepalenie trzeciej nitki;

4) nie występują płonące krople.

2. Na drogach komunikacji ogólnej, służących celom ewakuacji, stosowanie materiałów i wyrobów budowlanych łatwo zapalnych jest zabronione.

§ 259.

1. Podłogi podniesione o więcej niż 0,2 m ponad poziom stropu lub innego podłoża powinny mieć:

1) niepalną konstrukcję nośną oraz co najmniej niezapalne płyty podłogi od strony przestrzeni podpodłogowej, mające klasę odporności ogniowej co najmniej R E I 30, a w budynku wysokościowym (WW) lub ze strefą pożarową o gęstości obciążenia ogniowego ponad 4000 MJ/m^2 oraz w strefach pożarowych ZL II - co najmniej R E I 60;

2) przestrzeń podpodłogową podzieloną na sektory o powierzchni nie większej niż 1000 m^2 przegrodami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30, a w budynku wysokościowym (WW) lub ze strefą pożarową o gęstości obciążenia ogniowego ponad 4000 MJ/m^2 - co najmniej E I 60.

2. Przewody i kable elektryczne oraz inne instalacje wykonane z materiałów palnych, prowadzone w przestrzeni podpodłogowej podłogi podniesionej i w przestrzeni ponad sufitami podwieszonymi, wykorzystywanej do wentylacji lub ogrzewania pomieszczenia, powinny mieć osłonę lub obudowę o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30, a w budynku wysokościowym (WW) lub w budynkach ze strefą pożarową o gęstości obciążenia ogniowego ponad 4000 MJ/m^2 - co najmniej E I 60.

3. Na drogach ewakuacyjnych wykonywanie w podłodze podniesionej otworów do wentylacji lub ogrzewania jest zabronione.

§ 260.

1. W pomieszczeniach, przeznaczonych do jednoczesnego przebywania ponad 50 osób oraz w pomieszczeniach produkcyjnych, stosowanie łatwo zapalnych przegród, stałych elementów wyposażenia i wystroju wnętrz oraz wykładzin podłogowych jest zabronione.

2. W pomieszczeniach stref pożarowych ZL II, pomieszczeniach magazynowych oraz w pomieszczeniach z podłogami podniesionymi, stosowanie wykładzin podłogowych łatwo zapalnych jest zabronione.

§ 261. Pomieszczenia przeznaczone do jednoczesnego przebywania ponad 200 osób dorosłych lub 100 dzieci, w których miejsca do siedzenia są ustawione w rzędach, powinny mieć:
1) fotele i inne siedzenia trudno zapalne oraz niewydzielające produktów rozkładu i spalania, określonych jako bardzo toksyczne, zgodnie z Polską Normą dotyczącą badań wydzielania produktów toksycznych; określenie trudno zapalny przypisuje się fotelom i innym siedzeniom, które nie ulegają postępującemu tleniu i spalaniu płomieniowemu w warunkach określonych Polską Normą dotyczącą badania zapalności mebli tapicerowanych;

2) szerokość przejść pomiędzy rzędami siedzeń nie mniejszą niż 0,45 m, przy czym odległość tę należy ustalać, biorąc pod uwagę odstęp między stałymi elementami siedzeń;

Ciąg dalszy § 257

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 269

§ 258 → projekt § 270

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W strefach pożarowych ZL I, ZL II, ZL III i ZL V do wykończenia wnętrz i wyposażenia stałego nie stosuje się materiałów i wyrobów: 1) o klasie reakcji na ogień C-s3, D-s3, E lub F, a w przypadku posadzek C fl-s2, Dfl-s2, Efl lub […]

§ 270 — pełny tekst

§ 259 → projekt § 271

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Podłoga podniesiona o więcej niż 0,2 m ponad poziom stropu lub innego podłoża ma mieć: 1) konstrukcję nośną o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, a płyty podłogi o klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0 od strony przestrzeni […]

§ 271 — pełny tekst

§ 260 → projekt § 272

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W pomieszczeniu przeznaczonym do jednoczesnego przebywania więcej niż 50 osób nie stosuje się przegród, stałych elementów wyposażenia i wystroju wnętrz o klasie reakcji na ogień: 1) E lub F, a w przypadku posadzek – Efl lub Ffl; 2) […]

§ 272 — pełny tekst

§ 261 → projekt § 273

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczenie przeznaczone do jednoczesnego przebywania więcej niż 50 osób, w którym miejsca do siedzenia są ustawione w rzędach, ma mieć: 1) szerokość przejść pomiędzy rzędami siedzeń niemniejszą niż 0,45 m, przy czym odległość tę […]

§ 273 — pełny tekst

3) liczbę siedzeń w rzędzie nie większą niż 16 pomiędzy przejściami oraz 8 w rzędzie przyściennym, przy czym dopuszcza się zwiększenie liczby miejsc w rzędach odpowiednio do 40 i 20 pod warunkiem zwiększenia odstępu między rzędami siedzeń o 1 cm na każde dodatkowe siedzenie odpowiednio powyżej 16 lub 8;

4) szerokość przejść komunikacyjnych nie mniejszą niż 1,2 m przy liczbie osób do 150, a przy większej ich liczbie szerokość tę należy zwiększyć proporcjonalnie o 0,6 m na 100 osób;

5) rzędy siedzeń lub ławek trwale umocowane do podłogi albo siedzenia sztywno łączone ze sobą w rzędy oraz między rzędami.

§ 262.

1. Okładziny sufitów oraz sufity podwieszone należy wykonywać z materiałów niepalnych lub niezapalnych, niekapiących i nieodpadających pod wpływem ognia. Wymaganie to nie dotyczy mieszkań.

2. Przestrzeń między sufitem podwieszonym i stropem powinna być podzielona na sektory o powierzchni nie większej niż 1000 m^2, a w korytarzach - przegrodami co 50 m, wykonanymi z materiałów niepalnych.

§ 263.

1. W łazienkach i saunach z piecykami gazowymi oraz termami gazowymi i elektrycznymi dopuszcza się stosowanie okładzin ściennych z materiałów palnych, z tym że odległość tych urządzeń od okładzin powinna wynosić co najmniej 0,3 m.

2. Stosowanie okładzin ściennych z materiałów łatwo zapalnych w łazienkach i saunach z piecem na paliwo stałe jest zabronione.

§ 264. Palne elementy wystroju wnętrz budynku, przez które lub obok których są prowadzone przewody ogrzewcze, wentylacyjne, dymowe lub spalinowe, powinny być zabezpieczone przed możliwością zapalenia lub zwęglenia.

Rozdział 6 Wymagania przeciwpożarowe dla palenisk i instalacji

§ 265.

1. Palenisko powinno być umieszczone na podłożu niepalnym o grubości co najmniej 0,15 m, a przy piecach metalowych bez nóżek - 0,3 m. Podłoga łatwo zapalna przed drzwiczkami palenisk powinna być zabezpieczona pasem materiału niepalnego o szerokości co najmniej 0,3 m, sięgającym poza krawędzie drzwiczek co najmniej po 0,3 m.

2. Palenisko otwarte może być stosowane tylko w pomieszczeniu, w którym nie występuje zagrożenie wybuchem, w odległości co najmniej 0,6 m od łatwo zapalnych części budynku. W pomieszczeniach ze stropem drewnianym palenisko otwarte powinno mieć okap wykonany z materiałów niepalnych, wystający co najmniej 0,3 m poza krawędź paleniska.

3. Piec metalowy lub w ramach metalowych, rury przyłączeniowe oraz otwory do czyszczenia powinny być oddalone od łatwo zapalnych, nieosłoniętych części konstrukcyjnych budynku co najmniej 0,6 m, a od osłoniętych okładziną z tynku o grubości 25 mm lub inną równorzędną okładziną - co najmniej 0,3 m.

4. Piec z kamienia, cegły, kafli i podobnych materiałów niepalnych oraz przewody spalinowe i dymowe powinny być oddalone od łatwo zapalnych, nieosłoniętych części konstrukcyjnych budynku co najmniej 0,3 m, a od osłoniętych okładziną z tynku o grubości 25 mm na siatce albo równorzędną okładziną - co najmniej 0,15 m.

§ 266.

1. Przewody spalinowe i dymowe powinny być wykonane z wyrobów niepalnych.

2. Przewody lub obudowa przewodów spalinowych i dymowych powinny spełniać wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej badań ogniowych małych kominów.

3. Dopuszcza się wykonanie obudowy, o której mowa w ust. 2, z cegły pełnej grubości 12 cm, murowanej na zaprawie cementowo-wapiennej, z zewnętrznym tynkiem lub spoinowaniem.

4. Między wylotem przewodu spalinowego i dymowego a najbliższym skrajem korony drzew dorosłych należy zapewnić zachowanie odległości co najmniej 6 m, z zastrzeżeniem § 271 ust. 8.

Ciąg dalszy § 261

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 273

§ 262 → projekt § 274

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Okładzinę sufitu oraz sufit podwieszony wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0. Warunek ten nie dotyczy lokali mieszkalnych. 2. Przestrzeń między sufitem podwieszonym i stropem dzieli się […]

§ 274 — pełny tekst

§ 263 → projekt § 275

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W łazience i saunie z piecykiem gazowym, termą gazową lub elektryczną dopuszcza się stosowanie okładziny ściennej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0, z tym że odległość tych urządzeń od […]

§ 275 — pełny tekst

§ 264 → projekt § 276

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Element wystroju wnętrza budynku o klasie reakcji na ogień innej niż A1, A2,d0, A1fl lubA2fl, przez który lub przy którym jest prowadzony przewód ogrzewczy, wentylacyjny, dymowy lub spalinowy, mający na powierzchni zewnętrznej […]

§ 276 — pełny tekst

§ 265 → projekt § 277

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Palenisko umieszcza się na podłożu o klasie reakcji na ogień A1 fl lub A2fl o grubości co najmniej 0,15 m, a przy piecu metalowym bez nóżek – 0,3 m. Podłoga przed drzwiczkami paleniska w pasie o szerokości co najmniej 0,5 m, […]

§ 277 — pełny tekst

3) liczbę siedzeń w rzędzie nie większą niż 16 pomiędzy przejściami oraz 8 w rzędzie przyściennym, przy czym dopuszcza się zwiększenie liczby miejsc w rzędach odpowiednio do 40 i 20 pod warunkiem zwiększenia odstępu między rzędami siedzeń o 1 cm na każde dodatkowe siedzenie odpowiednio powyżej 16 lub 8;

4) szerokość przejść komunikacyjnych nie mniejszą niż 1,2 m przy liczbie osób do 150, a przy większej ich liczbie szerokość tę należy zwiększyć proporcjonalnie o 0,6 m na 100 osób;

5) rzędy siedzeń lub ławek trwale umocowane do podłogi albo siedzenia sztywno łączone ze sobą w rzędy oraz między rzędami.

§ 262.

1. Okładziny sufitów oraz sufity podwieszone należy wykonywać z materiałów niepalnych lub niezapalnych, niekapiących i nieodpadających pod wpływem ognia. Wymaganie to nie dotyczy mieszkań.

2. Przestrzeń między sufitem podwieszonym i stropem powinna być podzielona na sektory o powierzchni nie większej niż 1000 m^2, a w korytarzach - przegrodami co 50 m, wykonanymi z materiałów niepalnych.

§ 263.

1. W łazienkach i saunach z piecykami gazowymi oraz termami gazowymi i elektrycznymi dopuszcza się stosowanie okładzin ściennych z materiałów palnych, z tym że odległość tych urządzeń od okładzin powinna wynosić co najmniej 0,3 m.

2. Stosowanie okładzin ściennych z materiałów łatwo zapalnych w łazienkach i saunach z piecem na paliwo stałe jest zabronione.

§ 264. Palne elementy wystroju wnętrz budynku, przez które lub obok których są prowadzone przewody ogrzewcze, wentylacyjne, dymowe lub spalinowe, powinny być zabezpieczone przed możliwością zapalenia lub zwęglenia.

Rozdział 6 Wymagania przeciwpożarowe dla palenisk i instalacji

§ 265.

1. Palenisko powinno być umieszczone na podłożu niepalnym o grubości co najmniej 0,15 m, a przy piecach metalowych bez nóżek - 0,3 m. Podłoga łatwo zapalna przed drzwiczkami palenisk powinna być zabezpieczona pasem materiału niepalnego o szerokości co najmniej 0,3 m, sięgającym poza krawędzie drzwiczek co najmniej po 0,3 m.

2. Palenisko otwarte może być stosowane tylko w pomieszczeniu, w którym nie występuje zagrożenie wybuchem, w odległości co najmniej 0,6 m od łatwo zapalnych części budynku. W pomieszczeniach ze stropem drewnianym palenisko otwarte powinno mieć okap wykonany z materiałów niepalnych, wystający co najmniej 0,3 m poza krawędź paleniska.

3. Piec metalowy lub w ramach metalowych, rury przyłączeniowe oraz otwory do czyszczenia powinny być oddalone od łatwo zapalnych, nieosłoniętych części konstrukcyjnych budynku co najmniej 0,6 m, a od osłoniętych okładziną z tynku o grubości 25 mm lub inną równorzędną okładziną - co najmniej 0,3 m.

4. Piec z kamienia, cegły, kafli i podobnych materiałów niepalnych oraz przewody spalinowe i dymowe powinny być oddalone od łatwo zapalnych, nieosłoniętych części konstrukcyjnych budynku co najmniej 0,3 m, a od osłoniętych okładziną z tynku o grubości 25 mm na siatce albo równorzędną okładziną - co najmniej 0,15 m.

§ 266.

1. Przewody spalinowe i dymowe powinny być wykonane z wyrobów niepalnych.

2. Przewody lub obudowa przewodów spalinowych i dymowych powinny spełniać wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej badań ogniowych małych kominów.

3. Dopuszcza się wykonanie obudowy, o której mowa w ust. 2, z cegły pełnej grubości 12 cm, murowanej na zaprawie cementowo-wapiennej, z zewnętrznym tynkiem lub spoinowaniem.

4. Między wylotem przewodu spalinowego i dymowego a najbliższym skrajem korony drzew dorosłych należy zapewnić zachowanie odległości co najmniej 6 m, z zastrzeżeniem § 271 ust. 8.

§ 266 → projekt § 278

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przewód spalinowy lub dymowy wykonuje się wyłącznie z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0. 2. Przewód lub obudowa przewodu spalinowego lub dymowego muszą być zgodne co najmniej z wymaganiami określonymi w […]

§ 278 — pełny tekst

§ 267.

1. Przewody wentylacyjne powinny być wykonane z materiałów niepalnych, a palne izolacje cieplne i akustyczne oraz inne palne okładziny przewodów wentylacyjnych mogą być stosowane tylko na zewnętrznej ich powierzchni w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie ognia.

1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do budynków mieszkalnych jednorodzinnych stanowiących jeden lokal mieszkalny.

1b. W budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, w których wydzielono dwa lokale mieszkalne albo jeden lokal mieszkalny i lokal użytkowy, oraz w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych, w obrębie jednego lokalu mieszkalnego, dopuszcza się stosowanie przewodów wentylacyjnych o klasie reakcji na ogień co najmniej E pod warunkiem zainstalowania w miejscu przejścia przewodów wentylacyjnych przez przegrody wydzielające lokal mieszkalny lub lokal użytkowy:

1) w budynkach niskich (N) i średniowysokich (SW) - zabezpieczenia ogniochronnego o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30;

2) w budynkach wysokich (W) i wysokościowych (WW) - przeciwpożarowej klapy odcinającej o klasie odporności ogniowej co najmniej E I S 60.

2. Dopuszcza się w budynkach PM, z wyjątkiem garaży, wykonanie przewodów wentylacyjnych nierozprzestrzeniających ognia, pod warunkiem że nie są one prowadzone przez drogi ewakuacyjne oraz nie przepływa nimi powietrze o temperaturze powyżej 85°C lub zanieczyszczenia mogące się odkładać.

3. Odległość nieizolowanych przewodów wentylacyjnych od wykładzin i powierzchni palnych powinna wynosić co najmniej 0,5 m.

4. Drzwiczki rewizyjne stosowane w kanałach i przewodach wentylacyjnych powinny być wykonane z materiałów o klasie reakcji na ogień co najmniej odpowiadającej klasie reakcji na ogień kanałów i przewodów wentylacyjnych, w których drzwiczki zostaną zainstalowane.

5. W kuchni lub w aneksie kuchennym w mieszkaniu dopuszcza się stosowanie przewodów wentylacji wywiewnej z materiałów co najmniej trudno zapalnych.

6. Elastyczne elementy łączące, służące do połączenia sztywnych przewodów wentylacyjnych z elementami instalacji lub urządzeniami, z wyjątkiem wentylatorów, powinny być wykonane z materiałów co najmniej trudno zapalnych, posiadać długość nie większą niż 4 m, przy czym nie powinny być prowadzone przez elementy oddzielenia przeciwpożarowego.

7. Elastyczne elementy łączące wentylatory z przewodami wentylacyjnymi powinny być wykonane z materiałów co najmniej trudno zapalnych, przy czym ich długość nie powinna przekraczać 0,25 m.

8. Izolacje cieplne i akustyczne zastosowane w instalacjach: wodociągowej, kanalizacyjnej i ogrzewczej powinny być wykonane w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie ognia.

§ 268.

1. Instalacje wentylacji mechanicznej i klimatyzacji w budynkach, z wyjątkiem budynków jednorodzinnych i rekreacji indywidualnej, powinny spełniać następujące wymagania:

1) przewody wentylacyjne powinny być wykonane i prowadzone w taki sposób, aby w przypadku pożaru nie oddziaływały siłą większą niż 1 kN na elementy budowlane, a także aby przechodziły przez przegrody w sposób umożliwiający kompensacje wydłużeń przewodu;

2) zamocowania przewodów do elementów budowlanych powinny być wykonane z materiałów niepalnych, zapewniających przejęcie siły powstającej w przypadku pożaru w czasie nie krótszym niż wymagany dla klasy odporności ogniowej przewodu lub klapy odcinającej;

3) w przewodach wentylacyjnych nie należy prowadzić innych instalacji;

4) filtry i tłumiki powinny być zabezpieczone przed przeniesieniem się do ich wnętrza palących się cząstek;

5) maszynownie wentylacyjne i klimatyzacyjne w budynkach mieszkalnych średniowysokich (SW) i wyższych oraz w innych budynkach o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych powinny być wydzielone ścianami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 60 i zamykane drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30; nie dotyczy to obudowy urządzeń instalowanych ponad dachem budynku.

Ciąg dalszy § 266

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 278

§ 267 → projekt § 279

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przewód wentylacyjny ma być wykonany z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0. 2. Na zewnętrznej powierzchni przewodu wentylacyjnego dopuszcza się stosowanie izolacji cieplnej i akustycznej oraz innej okładziny […]

§ 279 — pełny tekst

§ 268 → projekt § 280

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Instalacja wentylacji mechanicznej i klimatyzacji w budynku, z wyjątkiem budynku mieszkalnego jednorodzinnego i budynku rekreacji indywidualnej, ma spełniać następujące warunki: 1) przewód wentylacyjny wykonuje się i prowadzi w […]

§ 280 — pełny tekst

2. Dopuszcza się instalowanie w przewodzie wentylacyjnym nagrzewnic elektrycznych oraz nagrzewnic na paliwo ciekłe lub gazowe, których temperatura powierzchni grzewczych przekracza 160°C, pod warunkiem zastosowania ogranicznika temperatury, automatycznie wyłączającego ogrzewanie po osiągnięciu temperatury powietrza 110°C oraz zabezpieczenia uniemożliwiającego pracę nagrzewnicy bez przepływu powietrza.

3. Dopuszcza się zainstalowanie w przewodzie wentylacyjnym wentylatorów i urządzeń do uzdatniania powietrza pod warunkiem wykonania ich obudowy o klasie odporności ogniowej E I 60.

4. Przewody wentylacyjne i klimatyzacyjne w miejscu przejścia przez elementy oddzielenia przeciwpożarowego powinny być wyposażone w przeciwpożarowe klapy odcinające o klasie odporności ogniowej równej klasie odporności ogniowej elementu oddzielenia przeciwpożarowego z uwagi na szczelność ogniową, izolacyjność ogniową i dymoszczelność (E I S), z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Przewody wentylacyjne i klimatyzacyjne samodzielne lub obudowane prowadzone przez strefę pożarową, której nie obsługują, powinny mieć klasę odporności ogniowej wymaganą dla elementów oddzielenia przeciwpożarowego tych stref pożarowych z uwagi na szczelność ogniową, izolacyjność ogniową i dymoszczelność (E I S) lub powinny być wyposażone w przeciwpożarowe klapy odcinające zgodnie z ust. 4.

6. W strefach pożarowych, w których jest wymagana instalacja sygnalizacyjno-alarmowa, przeciwpożarowe klapy odcinające powinny być uruchamiane przez tę instalację, niezależnie od zastosowanego wyzwalacza termicznego.

§ 269.

1. W pomieszczeniach zagrożonych wybuchem należy stosować urządzenia wstrzymujące automatycznie pracę wentylatorów w razie powstania pożaru i sygnalizujące ich wyłączenie, jeżeli działanie wentylatorów mogłoby przyczynić się do jego rozprzestrzeniania.

2. W pomieszczeniach zagrożonych wybuchem należy stosować oddzielną dla każdego pomieszczenia instalację wyciągową.

3. Usytuowanie wentylacyjnych otworów wyciągowych powinno uwzględniać gęstość względną par cieczy i gazów występujących w pomieszczeniu w stosunku do powietrza oraz przewidywany kierunek ruchu zanieczyszczonego powietrza.

4. W pomieszczeniach, w których mogą występować palne pyły, tworzące z powietrzem mieszaniny wybuchowe, otwory wentylacji nawiewnej powinny być usytuowane oraz wykonane tak, aby nie powodowały unoszenia pyłów osiadłych.

5. Filtry, komory pyłowe i cyklony do palnych pyłów powinny być zlokalizowane w pomieszczeniach wydzielonych elementami oddzielenia przeciwpożarowego lub też na zewnątrz budynku, w miejscu bezpiecznym dla tych urządzeń oraz dla otoczenia.

6. Wymagania, o których mowa w ust. 5, nie dotyczą przypadków uzasadnionych względami technologicznymi, w których filtry, komory pyłowe i cyklony stanowią bezpośrednie wyposażenie urządzeń i agregatów produkcyjnych.

7. Przewody wentylacyjne przed miejscem wprowadzenia do komór pyłowych i cyklonów powinny być wyposażone w urządzenia zapobiegające przeniesieniu się ognia.

8. Komory pyłowe i cyklony dla pyłów tworzących z powietrzem mieszaniny wybuchowe powinny być wyposażone w klapy lub przepony przeciwwybuchowe, zabezpieczające konstrukcję cyklonu i komory, a także konstrukcję budynku przed skutkami wybuchu.

§ 270.

1. Instalacja wentylacji oddymiającej powinna:

   1) usuwać dym z intensywnością zapewniającą, że w czasie potrzebnym do ewakuacji ludzi na chronionych przejściach i drogach ewakuacyjnych nie wystąpi zadymienie lub temperatura uniemożliwiające bezpieczną ewakuację;

   2) mieć stały dopływ powietrza zewnętrznego uzupełniającego braki tego powietrza w wyniku jego wypływu wraz z dymem.

2. Przewody wentylacji oddymiającej, obsługujące:

   1) wyłącznie jedną strefę pożarową, powinny mieć klasę odporności ogniowej z uwagi na szczelność ogniową i dymoszczelność - E_{600} S, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona

Ciąg dalszy § 268

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 280

§ 269 → projekt § 281

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W pomieszczeniu zagrożonym wybuchem stosuje się urządzenie wstrzymujące automatycznie pracę wentylatora w razie powstania pożaru i sygnalizujące jego wyłączenie, jeżeli działanie wentylatora mogłoby przyczynić się do jego […]

§ 281 — pełny tekst

§ 270 → projekt § 282

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Instalacja wentylacji oddymiającej: 1) ma usuwać dym w czasie potrzebnym do ewakuacji ludzi na chronionym przejściu i drodze ewakuacyjnej, z intensywnością zapewniającą brak zadymienia lub temperatury uniemożliwiających bezpieczną […]

§ 282 — pełny tekst

w § 216, przy czym dopuszcza się stosowanie klasy E_{300} S, jeżeli wynikająca z obliczeń temperatura dymu powstającego w czasie pożaru nie przekracza 300°C;

2) więcej niż jedną strefę pożarową, powinny mieć klasę odporności ogniowej E I S, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona w § 216.

3. Klapy odcinające do przewodów wentylacji oddymiającej, obsługujące:

1) wyłącznie jedną strefę pożarową, powinny być uruchamiane automatycznie i mieć klasę odporności ogniowej z uwagi na szczelność ogniową i dymoszczelność - E_{600} S AA, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona w § 216, przy czym dopuszcza się stosowanie klasy E_{300} S AA, jeżeli wynikająca z obliczeń temperatura dymu powstającego w czasie pożaru nie przekracza 300°C;

2) więcej niż jedną strefę pożarową, powinny być uruchamiane automatycznie i mieć klasę odporności ogniowej E I S AA, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona w § 216.

4. Wentylatory oddymiające powinny mieć klasę:

1) F_{600} 60, jeżeli przewidywana temperatura dymu przekracza 400°C;

2) F_{400} 120 w pozostałych przypadkach, przy czym dopuszcza się inne klasy, jeżeli z analizy obliczeniowej temperatury dymu oraz zapewnienia bezpieczeństwa ekip ratowniczych wynika taka możliwość.

5. Klapy dymowe w grawitacyjnej wentylacji oddymiającej powinny mieć klasę:

1) B_{300} 30 - dla klap otwieranych automatycznie;

2) B_{600} 30 - dla klap otwieranych wyłącznie w sposób ręczny.

Rozdział 7 Usytuowanie budynków z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe

§ 271.

1. Odległość między zewnętrznymi ścianami budynków niebędącymi ścianami oddzielenia przeciwpożarowego, a mającymi na powierzchni większej niż 65% klasę odporności ogniowej (E), określoną w § 216 ust. 1 w 5 kolumnie tabeli, nie powinna, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, być mniejsza niż odległość w metrach określona w poniższej tabeli:

Rodzaj budynku oraz dla budynku PM maksymalna gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej PM Q w MJ/m²	Rodzaj budynku oraz dla budynku PM maksymalna gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej PM Q w MJ/m²				
	ZL	IN	PM		
			Q < 1000	1000 < Q < 4000	Q > 4000
1	**2**	**3**	**4**	**5**	**6**
ZL	8	8	8	15	20
IN	8	8	8	15	20
PM Q ≤ 1000	8	8	8	15	20
PM 1000 < Q ≤ 4000	15	15	15	15	20
PM Q > 4000	20	20	20	20	20

2. Jeżeli jedna ze ścian zewnętrznych usytuowana od strony sąsiedniego budynku lub przekrycie dachu jednego z budynków jest rozprzestrzeniające ogień, wówczas odległość określoną w ust. 1 należy zwiększyć o 50%, a jeżeli dotyczy to obu ścian zewnętrznych lub przekrycia dachu obu budynków - o 100%.

3. Jeżeli co najmniej w jednym z budynków znajduje się pomieszczenie zagrożone wybuchem, wówczas odległość między ich zewnętrznymi ścianami nie powinna być mniejsza niż 20 m.

4. Jeżeli ściana zewnętrzna budynku ma na powierzchni nie większej niż 65%, lecz nie mniejszej niż 30%, klasę odporności ogniowej (E), określoną w § 216 ust. 1 w 5 kolumnie tabeli, wówczas odległość

Ciąg dalszy § 270

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 282

Odległości pożarowe i pasy terenu

BYŁO: Stary § 271 określa odległości pożarowe, odległość od lasu i szczególne przypadki układu ścian.
PROJEKT: Projekt przebudowuje przepis i dodaje rysunki pasów terenu w załączniku nr 13. W opisie lasu pojawia się kompleks o powierzchni ponad 0,5 ha.
ZNACZENIE: Kontrola odległości pożarowej jest niezależna od kontroli granicy działki w § 11.

Projekt § 283

między tą ścianą lub jej częścią a ścianą zewnętrzną drugiego budynku należy zwiększyć w stosunku do określonej w ust. 1 i 2 o 50%.

5. Jeżeli ściana zewnętrzna budynku ma na powierzchni mniejszej niż 30% klasę odporności ogniowej (E), określoną w § 216 ust. 1 w 5 kolumnie tabeli, wówczas odległość między tą ścianą lub jej częścią a ścianą zewnętrzną drugiego budynku należy zwiększyć w stosunku do określonej w ust. 1 i 2 o 100%.

6. Odległość między ścianami zewnętrznymi budynków lub częściami tych ścian może być zmniejszona o 50%, w stosunku do określonej w ust. 1-5, jeżeli we wszystkich strefach pożarowych budynków, przylegających odpowiednio do tych ścian lub ich części, są stosowane stałe urządzenia gaśnicze wodne.

7. Odległość od ściany zewnętrznej budynku lub jej części do ściany zewnętrznej drugiego budynku może być zmniejszona o 25%, w stosunku do określonej w ust. 1-5, jeżeli we wszystkich strefach pożarowych budynku, przylegających odpowiednio do tej ściany lub jej części, są stosowane stałe urządzenia gaśnicze wodne.

8. Najmniejszą odległość budynków ZL, PM, IN od granicy (konturu) lasu, rozumianego jako grunt leśny (Ls) określony na mapie ewidencyjnej lub teren przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako leśny, przyjmuje się jako odległość ścian tych budynków od ściany budynku ZL z przekryciem dachu rozprzestrzeniającym ogień.

8a. Najmniejsza odległość budynków wymienionych w § 213, wykonanych z elementów nierozprzestrzeniających ognia, niezawierających pomieszczeń zagrożonych wybuchem oraz posiadających klasę odporności pożarowej wyższą niż wymagana zgodnie z § 212, od granicy (konturu) lasu zlokalizowanej na:

1) sąsiedniej działce - wynosi 4 m,

2) działce, na której sytuuje się budynek - nie określa się

- jeżeli teren, na którym znajduje się granica (kontur) lasu, przeznaczony jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę niezwiązaną z produkcją leśną, a w przypadku braku planu miejscowego - grunty leśne są objęte zgodą na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc na podstawie art. 1 lit. a ustawy z dnia 21 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. poz. 1804) oraz art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2022 r. poz. 503).

9. Odległości, o których mowa w ust. 1, dla budynków wymienionych w § 213, bez pomieszczeń zagrożonych wybuchem, można zmniejszyć o 25%, jeżeli są zwrócone do siebie ścianami i dachami z przekryciami nierozprzestrzeniającymi ognia, niemającymi otworów.

10. W pasie terenu o szerokości określonej w ust. 1-7, otaczającym ściany zewnętrzne budynku, niebędące ścianami oddzielenia przeciwpożarowego, ściany zewnętrzne innego budynku powinny spełniać wymagania określone w § 232 ust. 4 i 5 dla ścian oddzielenia przeciwpożarowego obu budynków.

11. Wymaganie, o którym mowa w ust. 10, dotyczy pasa terenu o szerokości zmniejszonej o 50% w odniesieniu do tych ścian zewnętrznych obu budynków, które tworzą między sobą kąt 60° lub większy, lecz mniejszy niż 120°.

12. Wymaganie, o którym mowa w ust. 10, nie dotyczy budynków, które:

1) są oddzielone od siebie ścianą oddzielenia przeciwpożarowego, spełniającą dla obu budynków wymagania określone w § 232 ust. 4 i 5, z zastrzeżeniem § 218, lub

2) mają ściany zewnętrzne tworzące między sobą kąt nie mniejszy niż 120°.

13. Otwarte składowisko, ze względu na usytuowanie, należy traktować jak budynek PM.

§ 272.

1. Odległość ściany zewnętrznej wznoszonego budynku od granicy sąsiedniej niezabudowanej działki budowlanej powinna wynosić co najmniej połowę odległości określonej w § 271 ust. 1-7, przyjmując, że na działce niezabudowanej będzie usytuowany budynek o przeznaczeniu określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, przy czym dla budynków PM należy przyjmować, że będzie on miał gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej Q większą od 1000 MJ/m^2, lecz nie większą niż 4000 MJ/m^2, a w przypadku braku takiego planu - budynek ZL ze ścianą zewnętrzną, o której mowa w § 271 ust. 1.

Ciąg dalszy § 271

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 283

§ 272 → projekt § 284

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Odległość ściany zewnętrznej wznoszonego budynku od granicy z niezabudowaną działką budowlaną ma wynosić co najmniej połowę odległości określonej w § 283 ust. 1–7, przyjmując, że na sąsiedniej działce będzie usytuowany budynek o […]

§ 284 — pełny tekst

2. Budynki mieszkalne jednorodzinne, rekreacji indywidualnej oraz budynki mieszkalne zagrodowe i gospodarcze, ze ścianami i dachami z przekryciami nierozprzestrzeniającymi ognia, powinny być sytuowane w odległości nie mniejszej od granicy sąsiedniej, niezabudowanej działki, niż jest to określone w § 12.

3. Budynek usytuowany bezpośrednio przy granicy działki powinien mieć od strony sąsiedniej działki ścianę oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej określonej w § 232 ust. 4 i 5.

§ 273.

1. Odległości między ścianami zewnętrznymi budynków położonych na jednej działce budowlanej nie ustala się, z zastrzeżeniem § 249 ust. 6, jeżeli łączna powierzchnia wewnętrzna tych budynków nie przekracza najmniejszej dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej wymaganej dla każdego ze znajdujących się na tej działce rodzajów budynków.

2. Odległość zbiornika naziemnego oleju opałowego zasilającego kotłownię od budynku ZL powinna wynosić co najmniej 10 m.

3. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o których mowa w ust. 2, do 3 m, pod warunkiem wykonania ściany zewnętrznej budynku od strony zbiornika jako ściany oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 120 lub wykonania takiej ściany pomiędzy budynkiem a zbiornikiem.

4. Zbiorniki, o których mowa w ust. 3, powinny być wykonane jako stalowe dwupłaszczowe lub być lokalizowane na terenie ukształtowanym w formie niecki, o pojemności większej od pojemności zbiornika, z izolacją uniemożliwiającą przedostawanie się oleju do gruntu.

5. Odległość budynku ZL od zbiornika podziemnego oleju opałowego, przykrytego warstwą ziemi o grubości nie mniejszej niż 0,5 m, powinna wynosić co najmniej 3 m, a od urządzenia spustowego, oddechowego i pomiarowego tego zbiornika - co najmniej 10 m.

6. Odległości budynków PM i IN wykonanych z materiałów niepalnych od zbiorników i ich urządzeń, o których mowa w ust. 5, powinny wynosić co najmniej 3 m.

Rozdział 8 Wymagania przeciwpożarowe dla garaży

§ 274.

1. Wymagania przeciwpożarowe, określone w niniejszym rozdziale, dotyczą garaży zamkniętych i otwartych, o których mowa w § 102-108.

2. W przypadku gdy przepis rozporządzenia nie określa rodzaju garażu, należy rozumieć, że dotyczy on garaży zamkniętych i otwartych.

3. Jednokondygnacyjny, nadziemny garaż otwarty, mający formę zadaszenia stanowisk postojowych z odkrytymi drogami manewrowymi, powinien mieć elementy konstrukcji i przekrycia dachu niekapiące pod wpływem wysokiej temperatury.

§ 275.

1. Klasę odporności pożarowej garażu należy przyjmować, jak dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego do 500 MJ/m^2, pod warunkiem wykonania jego elementów jako nierozprzestrzeniających ognia, niekapiących i nieodpadających pod wpływem ognia, jeżeli przepisy rozporządzenia nie stanowią inaczej.

2. Dopuszcza się, z zastrzeżeniem § 277 ust. 5, wykonanie nad najwyższą kondygnacją garażu otwartego, będącego budynkiem niskim (N), dodatkowego poziomu stanowisk postojowych bez zadaszenia lub z zadaszeniem spełniającym wymagania określone w § 274 ust. 3.

3. Garaż otwarty, którego najwyższy poziom parkowania znajduje się nie wyżej niż 25 m nad poziomem otaczającego terenu, może być wykonany w klasie D odporności pożarowej, jeżeli nad kondygnacją przeznaczoną do parkowania samochodów nie znajdują się inne pomieszczenia.

§ 276.

1. Usytuowanie garażu zamkniętego i otwartego powinno odpowiadać warunkom określonym w § 271 jak dla budynków PM o gęstości obciążenia ogniowego do 1000 MJ/m^2, z zastrzeżeniem § 19.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do garażu o liczbie stanowisk postojowych nie większej niż 3, w zabudowie jednorodzinnej i rekreacji indywidualnej.

Ciąg dalszy § 272

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 284

§ 273 → projekt § 285

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Odległości między ścianami zewnętrznymi budynków położonych na jednej działce budowlanej nie ustala się, z uwzględnieniem § 263 ust. 5, jeżeli łączna powierzchnia wewnętrzna tych budynków nie przekracza najmniejszej dopuszczalnej […]

§ 285 — pełny tekst

§ 274 → projekt § 286

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Warunki przeciwpożarowe, określone w niniejszym rozdziale, dotyczą garaży zamkniętych i otwartych, o których mowa w dziale III rozdziale 11. 2. Jednokondygnacyjny, nadziemny garaż otwarty, mający formę zadaszenia stanowisk […]

§ 286 — pełny tekst

§ 275 → projekt § 287

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Garaż znajdujący się w budynku o innym przeznaczeniu stanowi odrębną strefę pożarową. 2. Klasę odporności pożarowej garażu przyjmuje się, jak dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego do 500 MJ/m2, pod warunkiem wykonania jego […]

§ 287 — pełny tekst

§ 276 → projekt § 288

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Usytuowanie garażu zamkniętego i otwartego ma odpowiadać warunkom określonym w § 283 jak dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego do 1000 MJ/m2. 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do garażu o liczbie stanowisk postojowych […]

§ 288 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

WT2002 • stan na 19.09.2026 • ujednolicenie redakcyjne

§ 277.

1. Powierzchnia strefy pożarowej w nadziemnym lub podziemnym garażu zamkniętym nie powinna przekraczać 5000 m^2.

2. Powierzchnia, o której mowa w ust. 1, może być powiększona o 100%, jeżeli jest spełniony jeden z poniższych warunków:

   1) zastosowano ochronę strefy pożarowej stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi;

   2) wykonano, oddzielające od siebie nie więcej niż po 2 stanowiska postojowe, ściany o klasie odporności ogniowej, w części pełnej co najmniej E I 30, od posadzki do poziomu zapewniającego pozostawienie prześwitu pod stropem o wysokości 0,1 do 0,5 m na całej ich długości.

3. W garażu zamkniętym obejmującym więcej niż dwie kondygnacje podziemne lub znajdującym się poniżej drugiej kondygnacji podziemnej należy stosować stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne. Wymagania nie stosuje się do strefy pożarowej garażu, która posiada bezpośredni wjazd lub wyjazd z budynku.

4. W strefie pożarowej garażu zamkniętego należy stosować instalację wentylacji oddymiającej uruchamianą za pomocą systemu wykrywania dymu, w przypadku gdy ta strefa nie posiada bezpośredniego wjazdu lub wyjazdu z budynku lub gdy jej powierzchnia przekracza 1500 m^2.

5. W przypadku zastosowania rozwiązania, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, klasa odporności ogniowej przewodów wentylacji oddymiającej powinna odpowiadać wymaganiom określonym w § 270 ust. 2 - jedynie z uwagi na kryterium szczelności ogniowej (E).

§ 278.

1. Ze strefy pożarowej garażu, która posiada więcej niż 25 stanowisk postojowych i nie jest wyposażona w instalację wentylacji oddymiającej lub ma powierzchnię przekraczającą 1500 m^2, należy zapewnić co najmniej dwa wyjścia ewakuacyjne, przy czym jednym z tych wyjść może być wjazd lub wyjazd.

2. W przypadku strefy pożarowej garażu obejmującej więcej niż dwie kondygnacje wyjścia ewakuacyjne należy zapewnić na poziomie każdej kondygnacji. Długość przejścia od stanowiska postojowego do najbliższego wyjścia ewakuacyjnego nie może przekraczać:

   1) w garażu zamkniętym - 40 m;

   2) w garażu otwartym - 60 m.

3. Długość przejścia, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, może być powiększona zgodnie z zasadami określonymi w § 237 ust. 6 i 7. W przypadku zastosowania instalacji wentylacji oddymiającej strumieniowej nie stosuje się § 237 ust. 6 pkt 2.

4. Wyjście ewakuacyjne powinno być dostępne także w przypadku zamknięcia wjazdu lub wyjazdu z garażu lub bramy między strefami pożarowymi.

5. Jeżeli poziom parkowania leży nie wyżej niż 3 m nad poziomem terenu urządzonego przy budynku, za wyjście ewakuacyjne mogą służyć nieobudowane schody zewnętrzne.

6. W garażu podziemnym strefy pożarowe o powierzchni powyżej 1500 m^2 powinny, w razie pożaru, mieć możliwość oddzielenia ich od siebie i od kondygnacji nadziemnej budynku za pomocą drzwi, bram lub innych zamknięć o klasie odporności ogniowej nie mniejszej niż E I 30.

§ 279.

1. W garażu zamkniętym, znajdującym się w budynku ZL, odległość w pionie między wrotami garażu a oknami tego budynku powinna wynosić co najmniej 1,5 m. Odległość ta może wynosić 1,1 m, jeżeli wykonano nad wjazdem do garażu daszek z materiałów niepalnych o wysięgu co najmniej 0,6 m od lica ściany, wysunięty obustronnie 0,8 m poza boczne krawędzie wrót garażu, lub jeżeli wrota garażu są cofnięte o 0,8 m od lica ściany.

2. W budynku, o którym mowa w ust. 1, odległość wrót garażu wbudowanego lub przybudowanego od najbliższej krawędzi okien pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi w tym samym budynku nie może być mniejsza niż 1,5 m w rzucie poziomym.

§ 280.

1. Połączenie garażu z budynkiem wymaga zastosowania przedsionka przeciwpożarowego zamykanego drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 30.

Ciąg dalszy § 276

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 288

Garaż i nowe pomieszczenia magazynowe

BYŁO: Stare WT określają komunikację oraz ewakuację z garażu.
PROJEKT: Projekt dodaje szczegółowe dopuszczenie pomieszczeń magazynowych w garażu w § 293 i redaguje wymagania ewakuacji w § 292.
ZNACZENIE: Nie jest to zgoda na dowolną zabudowę stanowiska lub drogi ewakuacyjnej.

Projekt § 292 • Projekt § 293

§ 277 → projekt § 289

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Powierzchnia strefy pożarowej w nadziemnym lub podziemnym garażu zamkniętym nie może przekraczać 5000 m2. 2. Dopuszcza się powiększenie powierzchni, o której mowa w ust. 1, o 100 %, jeżeli jest spełniony jeden z poniższych […]

§ 289 — pełny tekst

§ 278 → projekt § 290

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Ze strefy pożarowej garażu, która ma więcej niż 25 stanowisk postojowych i nie jest wyposażona w instalację wentylacji oddymiającej lub ma powierzchnię przekraczającą 1500 m2, zapewnia się co najmniej dwa wyjścia ewakuacyjne, przy […]

§ 290 — pełny tekst

§ 279 → projekt § 291

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W garażu zamkniętym, znajdującym się w budynku ZL, odległość w pionie między bramą garażu a znajdującym się nad nią oknem tego budynku ma wynosić co najmniej 1,5 m. Odległość ta może wynosić 1,1 m, jeżeli wykonano nad wjazdem do […]

§ 291 — pełny tekst

2. Nie wymaga się zastosowania przedsionka, o którym mowa w ust. 1, przed dźwigiem oddzielonym od garażu drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 60.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy budynków mieszkalnych jednorodzinnych i rekreacji indywidualnej.

§ 281. Instalowanie w garażu studzienek rewizyjnych, urządzeń i przewodów gazowych, z zastrzeżeniem § 164 ust. 6, oraz umieszczanie otworów od palenisk lub otworów rewizyjnych przeznaczonych do czyszczenia kanałów dymowych, spalinowych i wentylacyjnych, jest zabronione.

Rozdział 9 Wymagania przeciwpożarowe dla budynków inwentarskich

§ 282. Od wymagań dotyczących klasy odporności pożarowej budynków, określonych w § 212, zwalnia się budynki IN o kubaturze brutto do 1500 m^3.

§ 283. Paszarnie, kotłownie i inne pomieszczenia wyposażone w paleniska lub trzony kuchenne, znajdujące się w budynkach IN, powinny mieć podłogi, ściany i stropy wykonane z materiałów niepalnych.

§ 284. Budynek IN powinien spełniać następujące wymagania ewakuacyjne:
1) odległość od najdalszego stanowiska dla zwierząt do wyjścia ewakuacyjnego nie powinna przekraczać przy ściółkowym utrzymaniu zwierząt - 50 m, a przy bezściółkowym - 75 m;

2) w bezściółkowym chowie bydła, trzody chlewnej i owiec, jeżeli liczba bydła i trzody chlewnej nie przekracza 15 sztuk, a owiec - 200 sztuk, należy stosować co najmniej jedno wyjście ewakuacyjne;

3) w budynku przeznaczonym dla większej liczby zwierząt aniżeli wymieniona w pkt 2 należy stosować co najmniej dwa wyjścia, a z pomieszczeń podzielonych na sekcje - co najmniej jedno wyjście ewakuacyjne z każdej sekcji;

4) wrota i drzwi w budynku inwentarskim powinny otwierać się na zewnątrz pomieszczenia.

§ 285. Dopuszcza się umieszczenie w jednym budynku części mieszkalnej i gospodarczej pod następującymi warunkami:
1) część mieszkalna oraz część gospodarcza mają odrębne wejścia;

2) między częścią mieszkalną a gospodarczą zostanie wykonana ściana o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 60.

Rozdział 10 Wymagania przeciwpożarowe dla budynków tymczasowych

§ 286.
1. Budynek tymczasowy przeznaczony na stały pobyt ludzi powinien być wykonany co najmniej w klasie „E” odporności pożarowej. Budynek taki nie powinien mieć kondygnacji podziemnych i więcej niż 2 kondygnacje nadziemne.

2. Do wyznaczania minimalnej odległości budynku tymczasowego od innego budynku mają zastosowanie przepisy określające odległości między budynkami ZL, PM lub IN, o których mowa w § 271 i § 273 ust. 1.

3. Tymczasowy budynek wykonany z materiałów palnych lub z palną izolacją należy przegradzać w odstępach nie-przekraczających 24 m ścianami oddzieleń przeciwpożarowych o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 60; nie dotyczy to przypadków określonych w § 287 i 288.

4. Ściana oddzielenia przeciwpożarowego powinna być wysunięta co najmniej o 0,6 m poza lico ścian zewnętrznych i ponad palne pokrycie dachu.

5. Dostęp do poddasza tymczasowego budynku wykonanego z materiałów palnych powinien być umożliwiony za pomocą wewnętrznego wyłazu z klapą, o której mowa w § 251 pkt 1, o wymiarach co najmniej 0,6 x 0,6 m, lub przez drabinę i drzwi zewnętrzne o wymiarach co najmniej 0,6 x 1,6 m, umieszczone w szczytowej ścianie budynku.

6. Stosowanie instalacji elektrycznych lub gazowych na strychu tymczasowego budynku wykonanego z materiałów palnych jest zabronione.

§ 287. Budynek tymczasowy może być przeznaczony na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi, jeżeli:

Ciąg dalszy § 280

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 292

§ 281 → projekt § 294

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: W garażu nie instaluje się studzienki rewizyjnej z możliwością wejścia, urządzenia i przewodu gazowego, z uwzględnieniem § 166 ust. 6, oraz nie umieszcza się otworu od paleniska lub otworu rewizyjnego przeznaczonego do czyszczenia […]

§ 294 — pełny tekst

§ 282 → projekt § 224

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Warunki dotyczące klasy odporności pożarowej budynku, o których mowa w § 223, oraz warunki dotyczące klas odporności ogniowej elementów budynku i stopnia rozprzestrzeniania ognia przez te elementy, o których mowa w § 227, nie […]

§ 224 — pełny tekst

§ 283 → projekt § 295

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Magazyn pasz, kotłownia i inne pomieszczenie wyposażone w palenisko lub trzon kuchenny, znajdujące się w budynku IN, mają mieć podłogę wykonaną z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1fl, A2fl-s1 lub A2fl-s2, a ścianę i […]

§ 295 — pełny tekst

§ 284 → projekt § 296

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Budynek IN ma spełniać następujące warunki ewakuacyjne: 1) odległość od najdalszego stanowiska dla zwierząt do wyjścia ewakuacyjnego nie przekracza przy ściółkowym utrzymaniu zwierząt – 50 m, a przy bezściółkowym – 75 m; 2) w chowie […]

§ 296 — pełny tekst

2. Nie wymaga się zastosowania przedsionka, o którym mowa w ust. 1, przed dźwigiem oddzielonym od garażu drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 60.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy budynków mieszkalnych jednorodzinnych i rekreacji indywidualnej.

§ 281. Instalowanie w garażu studzienek rewizyjnych, urządzeń i przewodów gazowych, z zastrzeżeniem § 164 ust. 6, oraz umieszczanie otworów od palenisk lub otworów rewizyjnych przeznaczonych do czyszczenia kanałów dymowych, spalinowych i wentylacyjnych, jest zabronione.

Rozdział 9 Wymagania przeciwpożarowe dla budynków inwentarskich

§ 282. Od wymagań dotyczących klasy odporności pożarowej budynków, określonych w § 212, zwalnia się budynki IN o kubaturze brutto do 1500 m^3.

§ 283. Paszarnie, kotłownie i inne pomieszczenia wyposażone w paleniska lub trzony kuchenne, znajdujące się w budynkach IN, powinny mieć podłogi, ściany i stropy wykonane z materiałów niepalnych.

§ 284. Budynek IN powinien spełniać następujące wymagania ewakuacyjne:
1) odległość od najdalszego stanowiska dla zwierząt do wyjścia ewakuacyjnego nie powinna przekraczać przy ściółkowym utrzymaniu zwierząt - 50 m, a przy bezściółkowym - 75 m;

2) w bezściółkowym chowie bydła, trzody chlewnej i owiec, jeżeli liczba bydła i trzody chlewnej nie przekracza 15 sztuk, a owiec - 200 sztuk, należy stosować co najmniej jedno wyjście ewakuacyjne;

3) w budynku przeznaczonym dla większej liczby zwierząt aniżeli wymieniona w pkt 2 należy stosować co najmniej dwa wyjścia, a z pomieszczeń podzielonych na sekcje - co najmniej jedno wyjście ewakuacyjne z każdej sekcji;

4) wrota i drzwi w budynku inwentarskim powinny otwierać się na zewnątrz pomieszczenia.

§ 285. Dopuszcza się umieszczenie w jednym budynku części mieszkalnej i gospodarczej pod następującymi warunkami:
1) część mieszkalna oraz część gospodarcza mają odrębne wejścia;

2) między częścią mieszkalną a gospodarczą zostanie wykonana ściana o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 60.

Rozdział 10 Wymagania przeciwpożarowe dla budynków tymczasowych

§ 286.
1. Budynek tymczasowy przeznaczony na stały pobyt ludzi powinien być wykonany co najmniej w klasie „E” odporności pożarowej. Budynek taki nie powinien mieć kondygnacji podziemnych i więcej niż 2 kondygnacje nadziemne.

2. Do wyznaczania minimalnej odległości budynku tymczasowego od innego budynku mają zastosowanie przepisy określające odległości między budynkami ZL, PM lub IN, o których mowa w § 271 i § 273 ust. 1.

3. Tymczasowy budynek wykonany z materiałów palnych lub z palną izolacją należy przegradzać w odstępach nie-przekraczających 24 m ścianami oddzieleń przeciwpożarowych o klasie odporności ogniowej co najmniej R E I 60; nie dotyczy to przypadków określonych w § 287 i 288.

4. Ściana oddzielenia przeciwpożarowego powinna być wysunięta co najmniej o 0,6 m poza lico ścian zewnętrznych i ponad palne pokrycie dachu.

5. Dostęp do poddasza tymczasowego budynku wykonanego z materiałów palnych powinien być umożliwiony za pomocą wewnętrznego wyłazu z klapą, o której mowa w § 251 pkt 1, o wymiarach co najmniej 0,6 x 0,6 m, lub przez drabinę i drzwi zewnętrzne o wymiarach co najmniej 0,6 x 1,6 m, umieszczone w szczytowej ścianie budynku.

6. Stosowanie instalacji elektrycznych lub gazowych na strychu tymczasowego budynku wykonanego z materiałów palnych jest zabronione.

§ 287. Budynek tymczasowy może być przeznaczony na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi, jeżeli:

§ 285 → projekt § 297

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Dopuszcza się umieszczenie w jednym budynku części mieszkalnej i gospodarczej pod następującymi warunkami: 1) część mieszkalna oraz część gospodarcza mają odrębne wejścia; 2) między częścią mieszkalną a gospodarczą zostanie wykonana […]

§ 297 — pełny tekst

§ 286 → projekt § 298

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Budynek tymczasowy przeznaczony na stały pobyt ludzi wykonuje się co najmniej w klasie odporności pożarowej „E”. Budynek ten nie może mieć kondygnacji podziemnej i więcej niż dwóch kondygnacji nadziemnych. 2. Do wyznaczania […]

§ 298 — pełny tekst

§ 287 → projekt § 299

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Budynek tymczasowy może być przeznaczony na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi, jeżeli: 1) jest jednokondygnacyjny; 2) widownia jest dostępna z poziomu terenu; 3) dach lub stropodach mają przekrycie wykonane z materiałów i […]

§ 299 — pełny tekst

1) jest jednokondygnacyjny;

2) widownia jest dostępna z poziomu terenu;

3) dach lub stropodach mają przekrycie co najmniej trudno zapalne;

4) ma wyjścia, przejścia i dojścia ewakuacyjne o liczbie i wymiarach określonych w przepisach rozporządzenia, oznakowane - zgodnie z Polskimi Normami - znakami bezpieczeństwa;

5) ma oświetlenie awaryjne;

6) ma instalację elektryczną wykonaną zgodnie z Polskimi Normami.

§ 288. Pomieszczenie z obudową pneumatyczną może być wykorzystywane jako tymczasowy budynek PM o gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej nie wyższej od 1000 MJ/ m^2, pod warunkiem:
1) zachowania odległości co najmniej 20 m od innych obiektów budowlanych;

2) użycia powłoki z materiału co najmniej trudno zapalnego;

3) zastosowania wyłącznie ogrzewania powietrznego;

4) zapewnienia liczby i wymiarów wyjść, dojść i przejść ewakuacyjnych, określonych w przepisach rozporządzenia;

5) oznakowania wyjść ewakuacyjnych - zgodnie z Polskimi Normami - znakami bezpieczeństwa;

6) wyposażenia w oświetlenie awaryjne;

7) wyposażenia w instalację elektryczną wykonaną zgodnie z Polskimi Normami.

§ 289. Pomieszczenie, o którym mowa w § 288, przeznaczone do celów widowiskowych, wystawowych, rekreacyjnych lub sportowych, powinno być dodatkowo wyposażone w:
1) konstrukcje umieszczone wewnątrz lub na zewnątrz budynku do awaryjnego podwieszenia powłoki pneumatycznej;

2) awaryjne urządzenie do utrzymania ciśnienia w powłoce, zasilane z niezależnego źródła energii;

3) awaryjną wentylację mechaniczną do wymiany powietrza, zasilaną z niezależnego źródła energii;

4) wyjścia ewakuacyjne rozmieszczone możliwie równomiernie na obwodzie;

5) krzesła połączone ze sobą w sposób trwały i unieruchomione w rzędach co najmniej po 8 sztuk, ustawione zgodnie z wymaganiami określonymi w § 261.

§ 290. Tymczasowy budynek typu namiotowego przeznaczony do celów widowiskowych powinien spełniać wymagania określone w § 288 i 289, z wyjątkiem wymagań dotyczących urządzeń do utrzymywania ciśnienia w powłoce.

Dział VII Bezpieczeństwo użytkowania

§ 291. Budynek i urządzenia z nim związane powinny być projektowane i wykonane w sposób niestwarzający niemożliwego do zaakceptowania ryzyka wypadków w trakcie użytkowania, w szczególności przez uwzględnienie przepisów niniejszego działu.

§ 292.
1. Wejścia do budynku o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych, mającego pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi, należy ochraniać daszkiem lub podcieniem ochronnym o szerokości większej co najmniej o 1 m od szerokości drzwi oraz o wysięgu lub głębokości nie mniejszej niż 1 m w budynkach niskich (N) i 1,5 m w budynkach wyższych. Wymaganie to nie dotyczy budynków na terenie zakładów karnych, aresztów śledczych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

2. Daszek, o którym mowa w ust. 1, powinien mieć konstrukcję umożliwiającą przeniesienie ewentualnych obciążeń, jakie w prawdopodobnym zakresie może spowodować upadek okładzin elewacyjnych, skrzydeł okiennych lub szyb.

§ 293.
1. Tablice informacyjne, reklamy i podobne urządzenia oraz dekoracje powinny być tak usytuowane, wykonane i zamocowane, aby nie stanowiły zagrożenia bezpieczeństwa dla użytkowników budynku i osób trzecich.

Ciąg dalszy § 287

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 299

Nowy pakiet fotowoltaiki

BYŁO: WT2002 nie mają równoważnego odrębnego rozdziału szczegółowych wymagań instalacji PV.
PROJEKT: Projekt reguluje przewody DC, wyłączenie awaryjne, falowniki, dachy, elewacje, BIPV i oznakowanie. § 304 przewiduje m.in. obniżenie napięcia poniżej 30 V w czasie do 30 s albo wskazane odłączenie przewodów wewnętrznych.
ZNACZENIE: Pełne przepisy umieszczono w części źródłowej. Dotyczą instalacji i jej konfiguracji, nie tylko certyfikatu pojedynczego modułu.

Projekt § 303 • Projekt § 304 • Projekt § 305 • Projekt § 306 • Projekt § 307 • Projekt § 308 • Projekt § 309 • Projekt § 310

Mikroinstalacja balkonowa PV

BYŁO: Brak analogicznego szczegółowego przepisu w WT2002.
PROJEKT: Projekt określa m.in. łączną moc falowników do 2 kW, moc modułów do 2,3 kW i napięcie DC do 60 V oraz dalsze warunki instalacji.
ZNACZENIE: Wartości te należy stosować łącznie z pełnym katalogiem § 309.

Projekt § 309

Magazyny energii BESS: nowy pakiet 2026

BYŁO: Stare WT nie zawierają odpowiadającego pakietu szczegółowych wymagań BESS.
PROJEKT: Projekt obejmuje wskazane magazyny o pojemności nominalnej większej niż 2 kWh. § 317 różnicuje ochronę według progów 30, 60 i 120 kWh, a dla wskazanych urządzeń również 300 kWh. § 318 osobno reguluje lokale i balkony wielorodzinne.
ZNACZENIE: Nie używać progów 10/50/100 kWh ze starszego projektu. Czytać wyjątki § 319 i pełne warunki techniczne.

Projekt § 311 • Projekt § 312 • Projekt § 313 • Projekt § 314 • Projekt § 315 • Projekt § 316 • Projekt § 317 • Projekt § 318 • Projekt § 319

BESS w lokalu i na balkonie

BYŁO: Brak równoważnego samodzielnego przepisu WT2002.
PROJEKT: W projekcie limit pojemności wynosi 11 kWh, a maksymalna moc ładowania lub rozładowania 3,7 kW. Wymagane są wskazane pomieszczenie lub szafa albo warunki balkonu; obowiązują zakazy lokalizacji.
ZNACZENIE: 11 kWh nie oznacza dowolnego umieszczenia baterii w mieszkaniu. Pełne warunki i wyjątki są w § 318.

Projekt § 318

1) jest jednokondygnacyjny;

2) widownia jest dostępna z poziomu terenu;

3) dach lub stropodach mają przekrycie co najmniej trudno zapalne;

4) ma wyjścia, przejścia i dojścia ewakuacyjne o liczbie i wymiarach określonych w przepisach rozporządzenia, oznakowane - zgodnie z Polskimi Normami - znakami bezpieczeństwa;

5) ma oświetlenie awaryjne;

6) ma instalację elektryczną wykonaną zgodnie z Polskimi Normami.

§ 288. Pomieszczenie z obudową pneumatyczną może być wykorzystywane jako tymczasowy budynek PM o gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej nie wyższej od 1000 MJ/ m^2, pod warunkiem:
1) zachowania odległości co najmniej 20 m od innych obiektów budowlanych;

2) użycia powłoki z materiału co najmniej trudno zapalnego;

3) zastosowania wyłącznie ogrzewania powietrznego;

4) zapewnienia liczby i wymiarów wyjść, dojść i przejść ewakuacyjnych, określonych w przepisach rozporządzenia;

5) oznakowania wyjść ewakuacyjnych - zgodnie z Polskimi Normami - znakami bezpieczeństwa;

6) wyposażenia w oświetlenie awaryjne;

7) wyposażenia w instalację elektryczną wykonaną zgodnie z Polskimi Normami.

§ 289. Pomieszczenie, o którym mowa w § 288, przeznaczone do celów widowiskowych, wystawowych, rekreacyjnych lub sportowych, powinno być dodatkowo wyposażone w:
1) konstrukcje umieszczone wewnątrz lub na zewnątrz budynku do awaryjnego podwieszenia powłoki pneumatycznej;

2) awaryjne urządzenie do utrzymania ciśnienia w powłoce, zasilane z niezależnego źródła energii;

3) awaryjną wentylację mechaniczną do wymiany powietrza, zasilaną z niezależnego źródła energii;

4) wyjścia ewakuacyjne rozmieszczone możliwie równomiernie na obwodzie;

5) krzesła połączone ze sobą w sposób trwały i unieruchomione w rzędach co najmniej po 8 sztuk, ustawione zgodnie z wymaganiami określonymi w § 261.

§ 290. Tymczasowy budynek typu namiotowego przeznaczony do celów widowiskowych powinien spełniać wymagania określone w § 288 i 289, z wyjątkiem wymagań dotyczących urządzeń do utrzymywania ciśnienia w powłoce.

Dział VII Bezpieczeństwo użytkowania

§ 291. Budynek i urządzenia z nim związane powinny być projektowane i wykonane w sposób niestwarzający niemożliwego do zaakceptowania ryzyka wypadków w trakcie użytkowania, w szczególności przez uwzględnienie przepisów niniejszego działu.

§ 292.
1. Wejścia do budynku o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych, mającego pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi, należy ochraniać daszkiem lub podcieniem ochronnym o szerokości większej co najmniej o 1 m od szerokości drzwi oraz o wysięgu lub głębokości nie mniejszej niż 1 m w budynkach niskich (N) i 1,5 m w budynkach wyższych. Wymaganie to nie dotyczy budynków na terenie zakładów karnych, aresztów śledczych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

2. Daszek, o którym mowa w ust. 1, powinien mieć konstrukcję umożliwiającą przeniesienie ewentualnych obciążeń, jakie w prawdopodobnym zakresie może spowodować upadek okładzin elewacyjnych, skrzydeł okiennych lub szyb.

§ 293.
1. Tablice informacyjne, reklamy i podobne urządzenia oraz dekoracje powinny być tak usytuowane, wykonane i zamocowane, aby nie stanowiły zagrożenia bezpieczeństwa dla użytkowników budynku i osób trzecich.

§ 288 → projekt § 300

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Pomieszczenie z obudową pneumatyczną może być wykorzystywane jako tymczasowy budynek PM o gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej niewyższej od 1000 MJ/ m2, pod warunkiem: 1) zachowania odległości co najmniej 20 m od innych […]

§ 300 — pełny tekst

§ 289 → projekt § 301

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Pomieszczenie, o którym mowa w § 300, przeznaczone do celów widowiskowych, wystawowych, rekreacyjnych i sportowych, wyposaża się dodatkowo w: 1) konstrukcje umieszczone wewnątrz lub na zewnątrz budynku do awaryjnego podwieszenia […]

§ 301 — pełny tekst

§ 291 — brak samodzielnego odpowiednika

Projekt nie odtwarza tej jednostki jako odrębnego paragrafu w mapie porównawczej. To nie oznacza automatycznie zniesienia obowiązków z innych regulacji. Historyczne przepisy końcowe mają odrębny charakter.

§ 292 → projekt § 320

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. W budynku o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych, mającego pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi, główne wejście do budynku lub jego części oraz wyjście ewakuacyjne z budynku lub jego części ochrania się daszkiem lub […]

§ 320 — pełny tekst

§ 293 → projekt § 321

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Tablicę informacyjną, reklamę i podobne urządzenie oraz dekorację umieszcza się tak, aby nie stanowiła ona zagrożenia bezpieczeństwa dla użytkowników budynku i osób trzecich. 2. Daszek, balkon oraz stałą i ruchomą osłonę […]

§ 321 — pełny tekst

2. Daszki, balkony oraz stałe i ruchome osłony przeciwsłoneczne mogą być umieszczane na wysokości co najmniej 2,4 m nad poziomem chodnika, z pozostawieniem nieosłoniętego pasma ruchu od strony jezdni o szerokości co najmniej 1 m.

3. Wystawy sklepowe, gabloty reklamowe, a także obudowy urządzeń technicznych nie mogą być wysunięte poza płaszczyznę ściany zewnętrznej budynku o więcej niż 0,5 m - przy zachowaniu użytkowej szerokości chodnika nie mniejszej niż 2 m oraz zapewnieniu bezpieczeństwa ruchu dla osób z dysfunkcją narządu wzroku.

4. Skrzydła drzwiowe i okienne oraz kraty, okiennice lub inne osłony, w pozycji otwartej lub zamkniętej, nie mogą zawężać szerokości użytkowej chodnika usytuowanego bezpośrednio przy ścianie zewnętrznej budynku, w której się znajdują.

5. Wymaganie określone w ust. 4 dotyczy także zewnętrznych schodów i pochylni.

6. Urządzenia oświetleniowe, w tym reklamy, umieszczone na zewnątrz budynku lub w jego otoczeniu nie mogą powodować uciążliwości dla jego użytkowników ani też przechodniów i kierowców. Jeżeli światło skierowane jest na elewację budynku zawierającą okna, natężenie oświetlenia na tej elewacji nie może przekraczać 5 luksów w przypadku światła białego i 3 luksów w przypadku światła kolorowego lub światła o zmieniającym się natężeniu, błyskowego, ewentualnie pulsującego.

§ 294.

1. Wpusty kanalizacyjne, pokrywy urządzeń sieci uzbrojenia terenu i instalacji podziemnych oraz inne osłony otworów, usytuowane na trasie przejścia lub przejazdu, powinny znajdować się w płaszczyźnie chodnika lub jezdni.

2. Wpusty kanalizacyjne oraz ażurowe osłony otworów w płaszczyźnie chodnika lub przejścia przez jezdnię powinny mieć odstępy między prętami lub średnice otworów nie większe niż 20 mm.

3. Umieszczenie odbojów, skrobaczek, wycieraczek do obuwia lub podobnych urządzeń wystających ponad poziom płaszczyzny dojścia w szerokości drzwi wejściowych do budynku jest zabronione.

§ 295. Skrzydła drzwiowe, wykonane z przezroczystych tafli, powinny być oznakowane w sposób widoczny i wykonane z materiału zapewniającego bezpieczeństwo użytkowników w przypadku stłuczenia.

§ 296.

1. Schody zewnętrzne i wewnętrzne, służące do pokonania wysokości przekraczającej 0,5 m, powinny być zaopatrzone w balustrady lub inne zabezpieczenia od strony przestrzeni otwartej.

2. W budynku mieszkalnym jednorodzinnym, zagrodowym i rekreacji indywidualnej warunek określony w ust. 1 uważa się za spełniony również wówczas, gdy schody i pochylnie o wysokości do 1 m, niemające balustrad, są obustronnie szersze w stosunku do drzwi lub innego przejścia, do którego prowadzą, co najmniej po 0,5 m.

3. Schody zewnętrzne i wewnętrzne, o których mowa w ust. 1, w budynku użyteczności publicznej powinny mieć balustrady lub poręcze przyścienne, umożliwiające lewo- i prawostronne ich użytkowanie. Przy szerokości biegu schodów większej niż 4 m należy zastosować dodatkową balustradę pośrednią.

§ 297. Konstrukcja schodów, pochylni, pomostów i galerii, służących komunikacji ogólnej w budynku mieszkalnym, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej, nie może być podatna na wywoływane przez użytkowników drgania.

§ 298.

1. Balustrady przy schodach, pochylniach, portfenetrach, balkonach i loggiach nie powinny mieć ostro zakończonych elementów, a ich konstrukcja powinna zapewniać przeniesienie sił poziomych, określonych w Polskiej Normie dotyczącej podstawowych obciążeń technologicznych i montażowych. Wysokość i wypełnienie płaszczyzn pionowych powinny zapewniać skuteczną ochronę przed wypadnięciem osób. Szklane elementy balustrad powinny być wykonane ze szkła o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia, tłukącego się na drobne, nieostre odłamki.

2. Wysokość i prześwity lub otwory w wypełnieniu balustrad powinny mieć wymiary określone w tabeli:

Ciąg dalszy § 293

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 321

Oznaczenie przezroczystych przegród

BYŁO: Stary § 295 określa oznakowanie i bezpieczeństwo szkła w ogólnym ujęciu.
PROJEKT: Projekt podaje wymagania dotyczące pasów oznaczeń i bezpieczeństwa przezroczystych przegród.
ZNACZENIE: Zmianę trzeba uwzględnić w zestawieniu stolarki i przegród, a nie tylko w opisie ogólnym.

Projekt § 323

§ 294 → projekt § 322

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Wpust kanalizacyjny, pokrywę urządzenia sieci uzbrojenia terenu i instalacji podziemnych oraz inną osłonę otworów, usytuowane na trasie przejścia lub przejazdu, umieszcza się w płaszczyźnie chodnika lub jezdni. 2. W przypadku […]

§ 322 — pełny tekst

§ 296 → projekt § 324

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Przy schodach zewnętrznych i wewnętrznych oraz pochylniach zewnętrznych i wewnętrznych, służących do pokonania wysokości przekraczającej 0,5 m, od strony przestrzeni otwartej umieszcza się balustradę lub inne zabezpieczenie. 2. W […]

§ 324 — pełny tekst

§ 297 → projekt § 325

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Konstrukcja schodów, pochylni, pomostów i galerii, służących komunikacji ogólnej w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, nie może być podatna na wywoływane przez użytkowników drgania.

§ 325 — pełny tekst

2. Daszki, balkony oraz stałe i ruchome osłony przeciwsłoneczne mogą być umieszczane na wysokości co najmniej 2,4 m nad poziomem chodnika, z pozostawieniem nieosłoniętego pasma ruchu od strony jezdni o szerokości co najmniej 1 m.

3. Wystawy sklepowe, gabloty reklamowe, a także obudowy urządzeń technicznych nie mogą być wysunięte poza płaszczyznę ściany zewnętrznej budynku o więcej niż 0,5 m - przy zachowaniu użytkowej szerokości chodnika nie mniejszej niż 2 m oraz zapewnieniu bezpieczeństwa ruchu dla osób z dysfunkcją narządu wzroku.

4. Skrzydła drzwiowe i okienne oraz kraty, okiennice lub inne osłony, w pozycji otwartej lub zamkniętej, nie mogą zawężać szerokości użytkowej chodnika usytuowanego bezpośrednio przy ścianie zewnętrznej budynku, w której się znajdują.

5. Wymaganie określone w ust. 4 dotyczy także zewnętrznych schodów i pochylni.

6. Urządzenia oświetleniowe, w tym reklamy, umieszczone na zewnątrz budynku lub w jego otoczeniu nie mogą powodować uciążliwości dla jego użytkowników ani też przechodniów i kierowców. Jeżeli światło skierowane jest na elewację budynku zawierającą okna, natężenie oświetlenia na tej elewacji nie może przekraczać 5 luksów w przypadku światła białego i 3 luksów w przypadku światła kolorowego lub światła o zmieniającym się natężeniu, błyskowego, ewentualnie pulsującego.

§ 294.

1. Wpusty kanalizacyjne, pokrywy urządzeń sieci uzbrojenia terenu i instalacji podziemnych oraz inne osłony otworów, usytuowane na trasie przejścia lub przejazdu, powinny znajdować się w płaszczyźnie chodnika lub jezdni.

2. Wpusty kanalizacyjne oraz ażurowe osłony otworów w płaszczyźnie chodnika lub przejścia przez jezdnię powinny mieć odstępy między prętami lub średnice otworów nie większe niż 20 mm.

3. Umieszczenie odbojów, skrobaczek, wycieraczek do obuwia lub podobnych urządzeń wystających ponad poziom płaszczyzny dojścia w szerokości drzwi wejściowych do budynku jest zabronione.

§ 295. Skrzydła drzwiowe, wykonane z przezroczystych tafli, powinny być oznakowane w sposób widoczny i wykonane z materiału zapewniającego bezpieczeństwo użytkowników w przypadku stłuczenia.

§ 296.

1. Schody zewnętrzne i wewnętrzne, służące do pokonania wysokości przekraczającej 0,5 m, powinny być zaopatrzone w balustrady lub inne zabezpieczenia od strony przestrzeni otwartej.

2. W budynku mieszkalnym jednorodzinnym, zagrodowym i rekreacji indywidualnej warunek określony w ust. 1 uważa się za spełniony również wówczas, gdy schody i pochylnie o wysokości do 1 m, niemające balustrad, są obustronnie szersze w stosunku do drzwi lub innego przejścia, do którego prowadzą, co najmniej po 0,5 m.

3. Schody zewnętrzne i wewnętrzne, o których mowa w ust. 1, w budynku użyteczności publicznej powinny mieć balustrady lub poręcze przyścienne, umożliwiające lewo- i prawostronne ich użytkowanie. Przy szerokości biegu schodów większej niż 4 m należy zastosować dodatkową balustradę pośrednią.

§ 297. Konstrukcja schodów, pochylni, pomostów i galerii, służących komunikacji ogólnej w budynku mieszkalnym, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej, nie może być podatna na wywoływane przez użytkowników drgania.

§ 298.

1. Balustrady przy schodach, pochylniach, portfenetrach, balkonach i loggiach nie powinny mieć ostro zakończonych elementów, a ich konstrukcja powinna zapewniać przeniesienie sił poziomych, określonych w Polskiej Normie dotyczącej podstawowych obciążeń technologicznych i montażowych. Wysokość i wypełnienie płaszczyzn pionowych powinny zapewniać skuteczną ochronę przed wypadnięciem osób. Szklane elementy balustrad powinny być wykonane ze szkła o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia, tłukącego się na drobne, nieostre odłamki.

2. Wysokość i prześwity lub otwory w wypełnieniu balustrad powinny mieć wymiary określone w tabeli:

§ 298 → projekt § 326

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Balustrada przy schodach, pochylni, portfenetrze, balkonie, loggii i tarasie nie może mieć ostro zakończonych elementów, a jej konstrukcja ma zapewniać przeniesienie sił poziomych, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w […]

§ 326 — pełny tekst

Rodzaj budynków (przeznaczenie użytkowe)	Minimalna wysokość balustrady, mierzona do wierzchu poręczy (m)	Maksymalny prześwit lub wymiar otworu pomiędzy elementami wypełnienia balustrady (m)
1	**2**	**3**
Budynki jednorodzinne i wnętrza mieszkań wielopoziomowych	0,9	nie reguluje się
Budynki wielorodzinne i zamieszkania zbiorowego, oświaty i wychowania oraz zakładów opieki zdrowotnej[5)]	1,1	0,12
Inne budynki	1,1	0,2

3. W budynku, w którym przewiduje się zbiorowe przebywanie dzieci bez stałego nadzoru, balustrady powinny mieć rozwiązania uniemożliwiające wspinanie się na nie oraz zsuwanie się po poręczy.

4. Przy balustradach lub ścianach przyległych do pochylni, przeznaczonych dla ruchu osób niepełnosprawnych, należy zastosować obustronne poręcze, umieszczone na wysokości 0,75 i 0,9 m od płaszczyzny ruchu.

5. Poręcze przy schodach zewnętrznych i pochylniach, przed ich początkiem i za końcem, należy przedłużyć o 0,3 m oraz zakończyć w sposób zapewniający bezpieczne użytkowanie.

6. Poręcze przy schodach i pochylniach powinny być oddalone od ścian, do których są mocowane, co najmniej 0,05 m.

7. Balustrady oddzielające różne poziomy w halach sportowych, teatrach, kinach, a także w innych budynkach użyteczności publicznej powinny zapewniać bezpieczeństwo użytkowników także w przypadku paniki. Dopuszcza się obniżenie pionowej części balustrady do 0,7 m, pod warunkiem uzupełnienia jej górną częścią poziomą o szerokości dającej łącznie z częścią pionową wymiar co najmniej 1,2 m.

§ 299.

1. Okna w budynku powyżej drugiej kondygnacji nadziemnej, a także okna na niższych kondygnacjach, wychodzące na chodniki lub inne przejścia dla pieszych, powinny mieć skrzydła otwierane do wewnątrz.

2. Dopuszcza się stosowanie okien otwieranych na zewnątrz, o poziomej osi obrotu i maksymalnym wychyleniu skrzydła do 0,6 m, mierząc od lica ściany zewnętrznej, pod warunkiem zastosowania w nich szyb zapewniających bezpieczeństwo użytkowania oraz umożliwienia ich mycia, konserwacji i naprawy od wewnątrz pomieszczeń lub z urządzeń technicznych instalowanych na zewnątrz budynku.

3. Przepisów określonych w ust. 1 i 2 nie stosuje się do budynku wpisanego do rejestru zabytków.

4. Okna w budynku wysokościowym, na kondygnacjach położonych powyżej 55 m nad terenem, powinny mieć zabezpieczenia umożliwiające ich otwarcie tylko przez osoby mające upoważnienia właściciela lub zarządcy budynku.

5. Okna w pomieszczeniach przewidzianych do korzystania przez osoby niepełnosprawne powinny mieć urządzenia przeznaczone do ich otwierania, usytuowane nie wyżej niż 1,2 m nad poziomem podłogi.

§ 300.

1. Kraty zewnętrzne, zastosowane w otworach okiennych i balkonowych, powinny być wykonane w sposób zapobiegający możliwości wspinania się po nich do pomieszczeń położonych na wyższych kondygnacjach.

2. Kraty i okiennice, w co najmniej jednym otworze okiennym, powinny otwierać się od wewnątrz:

   1) mieszkania;

   2) pomieszczenia mieszkalnego znajdującego się w budynku innym niż mieszkalnym;

   3) pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi w suterenie lub w budynku tymczasowym z materiałów palnych;

   4) pomieszczeń, o których mowa w § 239 ust. 2.

3. Wymagania, o których mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczą zakładów karnych i aresztów śledczych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich.

Ciąg dalszy § 298

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 326

§ 299 → projekt § 327

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Skrzydło otwierane do wewnątrz należy stosować w oknie: 1) powyżej drugiej kondygnacji nadziemnej, z wyjątkiem okna połaciowego; 2) na drugiej kondygnacji nadziemnej i niższych kondygnacjach – o ile okno to wychodzi na chodnik lub […]

§ 327 — pełny tekst

§ 300 → projekt § 328

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Kratę zewnętrzną, zastosowaną w otworze okiennym i balkonowym, instaluje się w sposób zapobiegający możliwości wspinania się po niej do pomieszczenia położonego na wyższej kondygnacji. 2. Kratę i okiennicę instaluje się tak, aby w […]

§ 328 — pełny tekst

§ 301.

1. W budynku na kondygnacjach położonych poniżej 25 m nad terenem odległość między górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a podłogą powinna wynosić co najmniej 0,85 m, z wyjątkiem przyziemia oraz ścianek podokiennych w loggii, na tarasie lub galerii, gdzie nie podlega ona ograniczeniom.

2. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 25 m nad terenem między górną krawędzią podokiennika a podłogą należy zachować odległość co najmniej 1,1 m, z wyjątkiem okien wychodzących na loggie, tarasy lub galerie.

3. Wysokość położenia podokiennika, określona w ust. 1 i 2, może być pomniejszona, pod warunkiem zastosowania zabezpieczenia okna balustradą do wymaganej wysokości lub zastosowania w tej części okna skrzydła nieotwieranego i szkła o podwyższonej wytrzymałości.

§ 302.

1. W budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi temperatura na powierzchni elementów centralnego ogrzewania, niezabezpieczonych przed dotknięciem przez użytkowników, nie może przekraczać 90°C.

2. W budynku, o którym mowa w ust. 1, lecz z ogrzewaniem powietrznym, temperatura strumienia powietrza w odległości 1 cm od wylotu do pomieszczenia nie może przekraczać 70°C - jeżeli znajduje się on na wysokości ponad 3,5 m od poziomu podłogi i 45°C - w pozostałych przypadkach.

3. W pomieszczeniu przeznaczonym na zbiorowy pobyt dzieci oraz osób niepełnosprawnych na grzejnikach centralnego ogrzewania należy umieszczać osłony, ochraniające od bezpośredniego kontaktu z elementem grzejnym.

4. W budynkach przeznaczonych na zbiorowy pobyt dzieci i osób niepełnosprawnych, w instalacji wody ciepłej powinny być stosowane termostatyczne zawory mieszające z ograniczeniem maksymalnej temperatury do 43°C, a w instalacjach prysznicowych do 38°C, zapobiegające poparzeniu.

§ 303.

1. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 25 m nad terenem zabrania się stosowania balkonów. Nie dotyczy to balkonów o przeznaczeniu technologicznym.

2. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 25 m nad terenem można stosować loggie wyłącznie z balustradami pełnymi. Stosowanie logii powyżej 55 m nad terenem jest zabronione.

3. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 12 m, lecz nie wyżej niż 25 m nad terenem, można stosować portfenetry, pod warunkiem zastosowania w nich progów o wysokości co najmniej 0,15 m.

§ 304.

1. Przeszklenie okien połaciowych, których krawędź jest usytuowana na wysokości ponad 3 m nad poziomem podłogi, świetlików oraz dachów w budynkach użyteczności publicznej i zakładów pracy, powinno być wykonane ze szkła lub innego materiału o podwyższonej wytrzymałości na uderzenie.

2. Okładzina szklana ścian zewnętrznych budynku wysokiego i wysokościowego powinna być wykonana ze szkła o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia, tłukącego się na drobne, nieostre odłamki.

§ 305.

1. Nawierzchnia dojść do budynków, schodów i pochylni zewnętrznych i wewnętrznych, ciągów komunikacyjnych w budynku oraz podłóg w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi, a także posadzki w garażu, powinna być wykonana z materiałów niepowodujących niebezpieczeństwa poślizgu.

2. Posadzki i wykładziny w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi powinny być wykonane z materiałów antyelektrostatycznych, spełniających warunki określone w Polskich Normach dotyczących ochrony przed elektrycznością statyczną.

3. Nawierzchnia zewnętrznej pochylni samochodowej o nachyleniu większym niż 15% powinna być karbowana.

§ 306.

1. W budynku użyteczności publicznej, produkcyjnym i magazynowym, w miejscach, w których następuje zmiana poziomu podłogi, należy zastosować rozwiązania techniczne, plastyczne lub inne sygnalizujące tę różnicę.

Ciąg dalszy § 300

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 328

§ 301 → projekt § 329

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Odległość między górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a podłogą lub jej innym miejscowym podwyższeniem bezpośrednio pod oknem nie może być mniejsza niż: 1) 0,85 m – na kondygnacji poniżej 25 m; 2) 1,1 m – na kondygnacji […]

§ 329 — pełny tekst

§ 302 → projekt § 330

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Grzejnik centralnego ogrzewania nie może stwarzać zagrożenia poparzeniem lub skaleczeniem. 2. W budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi temperatura na powierzchni elementów centralnego ogrzewania, niezabezpieczonych […]

§ 330 — pełny tekst

§ 303 → projekt § 331

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: W budynku na kondygnacji położonej: 1) powyżej 12 m nad poziomem terenu, lecz nie wyżej niż 25 m nad poziomem terenu –- dopuszcza się stosowanie portfenetru, o ile stosuje się w nim próg o wysokości niemniejszej niż 0,15 m; 2) powyżej […]

§ 331 — pełny tekst

§ 304 → projekt § 332

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Przeszklenie lub inny materiał o podwyższonej wytrzymałości na uderzenie stosuje się w przypadku: 1) okna połaciowego, którego dolna krawędź jest usytuowana na wysokości wyższej niż 3 m od poziomu podłogi; 2) świetlika oraz dachu w […]

§ 332 — pełny tekst

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej • komentarze 2/2

§ 301.

1. W budynku na kondygnacjach położonych poniżej 25 m nad terenem odległość między górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a podłogą powinna wynosić co najmniej 0,85 m, z wyjątkiem przyziemia oraz ścianek podokiennych w loggii, na tarasie lub galerii, gdzie nie podlega ona ograniczeniom.

2. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 25 m nad terenem między górną krawędzią podokiennika a podłogą należy zachować odległość co najmniej 1,1 m, z wyjątkiem okien wychodzących na loggie, tarasy lub galerie.

3. Wysokość położenia podokiennika, określona w ust. 1 i 2, może być pomniejszona, pod warunkiem zastosowania zabezpieczenia okna balustradą do wymaganej wysokości lub zastosowania w tej części okna skrzydła nieotwieranego i szkła o podwyższonej wytrzymałości.

§ 302.

1. W budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi temperatura na powierzchni elementów centralnego ogrzewania, niezabezpieczonych przed dotknięciem przez użytkowników, nie może przekraczać 90°C.

2. W budynku, o którym mowa w ust. 1, lecz z ogrzewaniem powietrznym, temperatura strumienia powietrza w odległości 1 cm od wylotu do pomieszczenia nie może przekraczać 70°C - jeżeli znajduje się on na wysokości ponad 3,5 m od poziomu podłogi i 45°C - w pozostałych przypadkach.

3. W pomieszczeniu przeznaczonym na zbiorowy pobyt dzieci oraz osób niepełnosprawnych na grzejnikach centralnego ogrzewania należy umieszczać osłony, ochraniające od bezpośredniego kontaktu z elementem grzejnym.

4. W budynkach przeznaczonych na zbiorowy pobyt dzieci i osób niepełnosprawnych, w instalacji wody ciepłej powinny być stosowane termostatyczne zawory mieszające z ograniczeniem maksymalnej temperatury do 43°C, a w instalacjach prysznicowych do 38°C, zapobiegające poparzeniu.

§ 303.

1. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 25 m nad terenem zabrania się stosowania balkonów. Nie dotyczy to balkonów o przeznaczeniu technologicznym.

2. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 25 m nad terenem można stosować loggie wyłącznie z balustradami pełnymi. Stosowanie logii powyżej 55 m nad terenem jest zabronione.

3. W budynku na kondygnacjach położonych powyżej 12 m, lecz nie wyżej niż 25 m nad terenem, można stosować portfenetry, pod warunkiem zastosowania w nich progów o wysokości co najmniej 0,15 m.

§ 304.

1. Przeszklenie okien połaciowych, których krawędź jest usytuowana na wysokości ponad 3 m nad poziomem podłogi, świetlików oraz dachów w budynkach użyteczności publicznej i zakładów pracy, powinno być wykonane ze szkła lub innego materiału o podwyższonej wytrzymałości na uderzenie.

2. Okładzina szklana ścian zewnętrznych budynku wysokiego i wysokościowego powinna być wykonana ze szkła o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia, tłukącego się na drobne, nieostre odłamki.

§ 305.

1. Nawierzchnia dojść do budynków, schodów i pochylni zewnętrznych i wewnętrznych, ciągów komunikacyjnych w budynku oraz podłóg w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi, a także posadzki w garażu, powinna być wykonana z materiałów niepowodujących niebezpieczeństwa poślizgu.

2. Posadzki i wykładziny w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi powinny być wykonane z materiałów antyelektrostatycznych, spełniających warunki określone w Polskich Normach dotyczących ochrony przed elektrycznością statyczną.

3. Nawierzchnia zewnętrznej pochylni samochodowej o nachyleniu większym niż 15% powinna być karbowana.

§ 306.

1. W budynku użyteczności publicznej, produkcyjnym i magazynowym, w miejscach, w których następuje zmiana poziomu podłogi, należy zastosować rozwiązania techniczne, plastyczne lub inne sygnalizujące tę różnicę.

§ 305 → projekt § 333

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Nawierzchnię: 1) dojścia do budynku, 2) schodów i pochylni zewnętrznych oraz wewnętrznych, 3) ciągu komunikacyjnego w budynku, 4) podłogi w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi, 5) posadzki w garażu – wykonuje się z […]

§ 333 — pełny tekst

§ 306 → projekt § 64, 334

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Liczba stopni w jednym biegu schodów stałych wewnętrznych ma wynosić niewięcej niż: 1) 14 stopni – w budynku działalności leczniczej; 2) 18 stopni – w innym budynku. 2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy budynku […]

§ 64 — pełny tekst • § 334 — pełny tekst

2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, powierzchnie spoczników schodów i pochylni powinny mieć wykończenie wyróżniające je odcieniem, barwą bądź fakturą, co najmniej w pasie 30 cm od krawędzi rozpoczynającej i kończącej bieg schodów lub pochylni.

§ 307. W budynku produkcyjnym i magazynowym, w których mogą wystąpić zmienne obciążenia użytkowe stropów, schodów lub pomostów roboczych, należy w widocznym miejscu umieścić tablicę informacyjną, określającą dopuszczalną wielkość obciążenia tych elementów.

§ 308.
1. W budynkach o dwóch lub więcej kondygnacjach nadziemnych należy zapewnić wyjście na dach co najmniej z jednej klatki schodowej, umożliwiające dostęp na dach i do urządzeń technicznych tam zainstalowanych.
2. W budynkach wysokich (W) i wysokościowych (WW) wyjścia, o których mowa w ust. 1, należy zapewnić z każdej klatki schodowej.
3. Jako wyjście z klatki schodowej na dach należy stosować drzwi o szerokości 0,8 m i wysokości co najmniej 1,9 m lub klapy wyłazowe o wymiarze 0,8 x 0,8 m w świetle, do których dostęp powinien odpowiadać warunkom określonym w § 101.
4. Na dachu o spadku ponad 25% oraz na dachu pokrytym materiałami łamliwymi (tłukącymi) należy wykonać stałe dojścia do kominów, urządzeń technicznych oraz anten radiowych i telewizyjnych.
5. Dojścia, o których mowa w ust. 4, na odcinkach o nachyleniu ponad 25% powinny mieć zabezpieczenia przed poślizgiem.
6. Na dachu o spadku ponad 100% powinny być zamocowane stałe uchwyty dla lin bezpieczeństwa lub bariery ochronne nad dolną krawędzią dachu.

Dział VIII Higiena i zdrowie

Rozdział 1 Wymagania ogólne

§ 309. Budynek powinien być zaprojektowany i wykonany z takich materiałów i wyrobów oraz w taki sposób, aby nie stanowił zagrożenia dla higieny i zdrowia użytkowników lub sąsiadów, w szczególności w wyniku:
1) wydzielania się gazów toksycznych;
2) obecności szkodliwych pyłów lub gazów w powietrzu;
3) niebezpiecznego promieniowania;
4) zanieczyszczenia lub zatrucia wody lub gleby;
5) nieprawidłowego usuwania dymu i spalin oraz nieczystości i odpadów w postaci stałej lub ciekłej;
6) występowania wilgoci w elementach budowlanych lub na ich powierzchniach;
7) niekontrolowanej infiltracji powietrza zewnętrznego;
8) przedostawania się gryzoni do wnętrza;
9) ograniczenia nasłonecznienia i oświetlenia naturalnego.

Rozdział 2 Ochrona czystości powietrza

§ 310.
1. Budynek przeznaczony na pobyt ludzi i urządzenia z nim związane powinny być zaprojektowane i wykonane tak, aby w pomieszczeniach zawartość w powietrzu stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, wydzielanych przez grunt, materiały i stałe wyposażenie oraz powstających w trakcie użytkowania zgodnego z przeznaczeniem pomieszczeń, nie przekraczała wartości dopuszczalnych, określonych w przepisach sanitarnych oraz bezpieczeństwa i higieny pracy.
2. Wymagania, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio do pomieszczeń przeznaczonych dla zwierząt.
3. W pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi, w którym jest wymagane zachowanie szczególnej czystości, stosowanie grzejników z rur ożebrowanych jest zabronione.

Ciąg dalszy § 306

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 64 • Projekt § 334

§ 307 → projekt § 335

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: W przypadku gdy w budynku produkcyjnym i w budynku magazynowym mogą wystąpić zmienne obciążenia użytkowe stropu, schodów lub pomostu roboczego, umieszcza się w widocznym miejscu tablicę informacyjną, określającą dopuszczalną wielkość […]

§ 335 — pełny tekst

§ 308 → projekt § 336

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W budynku mającym dwie lub więcej kondygnacji nadziemnych zapewnia się wyjście na dach umożliwiające dostęp do urządzenia technicznego tam zainstalowanego. W budynku innym niż budynek mieszkalny jednorodzinny wyjście to zapewnia […]

§ 336 — pełny tekst

§ 309 → projekt § 337

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Budynek oraz zastosowane w nim materiały i wyroby nie mogą stanowić zagrożenia dla higieny i zdrowia użytkowników oraz sąsiadów, w szczególności w wyniku: 1) wydzielania się gazów toksycznych; 2) emisji niebezpiecznych substancji, […]

§ 337 — pełny tekst

§ 310 → projekt § 338

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. W pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi zawartość w powietrzu stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, wydzielanych przez grunt, materiały i stałe wyposażenie oraz powstających w trakcie użytkowania zgodnego z […]

§ 338 — pełny tekst

§ 311. Jeżeli w powietrzu wywiewanym z pomieszczenia występują niedopuszczalne stężenia substancji szkodliwych, należy zastosować urządzenia unieszkodliwiające je przed wyemitowaniem do atmosfery.

§ 312.

1. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, dla inwentarza żywego, a także do produkcji i przechowywania artykułów spożywczych oraz farmaceutycznych nie może być wykonany z materiałów emitujących związki (gazy, pary, pyły) szkodliwe dla zdrowia lub zapachowe w stopniu przekraczającym ich dopuszczalne stężenia.

2. Jeżeli związki, o których mowa w ust. 1, są emitowane przez materiały w niedopuszczalnym stężeniu jedynie przez ograniczony czas, dopuszcza się ich stosowanie pod warunkiem, że użytkowanie budynku lub pomieszczeń, w których materiały te zostały zastosowane, nastąpi dopiero po upływie terminu karencji, a w przypadku materiałów emitujących zanieczyszczenia pyliste lub włókniste - po stwierdzeniu przez właściwego państwowego inspektora sanitarnego osiągnięcia stanu zanieczyszczenia powietrza, zgodnego z przepisami odrębnymi w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia wydzielanych przez materiały budowlane, urządzenia i elementy wyposażenia.

Rozdział 3 Ochrona przed promieniowaniem jonizującym i polami elektromagnetycznymi

§ 313.

1. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi i dla inwentarza żywego nie może być wykonany z materiałów i elementów wyposażenia niespełniających wymagań przepisów odrębnych w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia.

2. Średnie wartości roczne ekwiwalentnego stężenia radonu w pomieszczeniach budynku przeznaczonego na stały pobyt ludzi nie mogą przekraczać dopuszczalnej wartości, określonej w przepisach odrębnych dotyczących dawek granicznych promieniowania.

§ 314. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi nie może być wzniesiony na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Rozdział 4 Ochrona przed zawilgoceniem i korozją biologiczną

§ 315. Budynek powinien być zaprojektowany i wykonany w taki sposób, aby opady atmosferyczne, woda w gruncie i na jego powierzchni, woda użytkowana w budynku oraz para wodna w powietrzu w tym budynku nie powodowały zagrożenia zdrowia i higieny użytkowania.

§ 316.

1. Budynek posadowiony na gruncie, na którym poziom wód gruntowych może powodować przenikanie wody do pomieszczeń, należy zabezpieczyć za pomocą drenażu zewnętrznego lub w inny sposób przed infiltracją wody do wnętrza oraz zawilgoceniem.

2. Ukształtowanie terenu wokół budynku powinno zapewniać swobodny spływ wody opadowej od budynku.

§ 317.

1. Ściany piwnic budynku oraz stykające się z gruntem inne elementy budynku, wykonane z materiałów podciągających wodę kapilarnie, powinny być zabezpieczone odpowiednią izolacją przeciwwilgociową.

2. Części ścian zewnętrznych, bezpośrednio nad otaczającym terenem, tarasami, balkonami i dachami, powinny być zabezpieczone przed przenikaniem wody opadowej i z topniejącego śniegu.

§ 318. Rozwiązania konstrukcyjno-materiałowe przegród zewnętrznych i ich uszczelnienie powinny uniemożliwiać przenikanie wody opadowej do wnętrza budynków.

§ 319.

1. Dachy i tarasy powinny mieć spadki umożliwiające odpływ wód opadowych i z topniejącego śniegu do rynien i wewnętrznych lub zewnętrznych rur spustowych.

Ciąg dalszy § 310

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 338

Ochrona przed radonem

BYŁO: Stary przepis odnosi się do czynników szkodliwych i dopuszczalnego promieniowania.
PROJEKT: Projekt wyraźnie nakazuje rozwiązania ograniczające przenikanie radonu na wskazanych terenach oraz odsyła do średniorocznego stężenia z Prawa atomowego.
ZNACZENIE: To dodatkowy punkt do sprawdzenia przy posadowieniu i projektowaniu warstw stykających się z gruntem.

Projekt § 341

§ 311 → projekt § 339

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Jeżeli w powietrzu wywiewanym z pomieszczenia występują niedopuszczalne stężenia substancji szkodliwych, stosuje się urządzenie unieszkodliwiające je przed wyemitowaniem do atmosfery.

§ 339 — pełny tekst

§ 312 → projekt § 340

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, do chowu lub hodowli zwierząt, a także do produkcji i przechowywania artykułów spożywczych lub farmaceutycznych nie wykonuje się z materiałów emitujących związki szkodliwe dla […]

§ 340 — pełny tekst

§ 314 → projekt § 342

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi nie sytuuje się na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych […]

§ 342 — pełny tekst

§ 311. Jeżeli w powietrzu wywiewanym z pomieszczenia występują niedopuszczalne stężenia substancji szkodliwych, należy zastosować urządzenia unieszkodliwiające je przed wyemitowaniem do atmosfery.

§ 312.

1. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, dla inwentarza żywego, a także do produkcji i przechowywania artykułów spożywczych oraz farmaceutycznych nie może być wykonany z materiałów emitujących związki (gazy, pary, pyły) szkodliwe dla zdrowia lub zapachowe w stopniu przekraczającym ich dopuszczalne stężenia.

2. Jeżeli związki, o których mowa w ust. 1, są emitowane przez materiały w niedopuszczalnym stężeniu jedynie przez ograniczony czas, dopuszcza się ich stosowanie pod warunkiem, że użytkowanie budynku lub pomieszczeń, w których materiały te zostały zastosowane, nastąpi dopiero po upływie terminu karencji, a w przypadku materiałów emitujących zanieczyszczenia pyliste lub włókniste - po stwierdzeniu przez właściwego państwowego inspektora sanitarnego osiągnięcia stanu zanieczyszczenia powietrza, zgodnego z przepisami odrębnymi w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia wydzielanych przez materiały budowlane, urządzenia i elementy wyposażenia.

Rozdział 3 Ochrona przed promieniowaniem jonizującym i polami elektromagnetycznymi

§ 313.

1. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi i dla inwentarza żywego nie może być wykonany z materiałów i elementów wyposażenia niespełniających wymagań przepisów odrębnych w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia.

2. Średnie wartości roczne ekwiwalentnego stężenia radonu w pomieszczeniach budynku przeznaczonego na stały pobyt ludzi nie mogą przekraczać dopuszczalnej wartości, określonej w przepisach odrębnych dotyczących dawek granicznych promieniowania.

§ 314. Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi nie może być wzniesiony na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

Rozdział 4 Ochrona przed zawilgoceniem i korozją biologiczną

§ 315. Budynek powinien być zaprojektowany i wykonany w taki sposób, aby opady atmosferyczne, woda w gruncie i na jego powierzchni, woda użytkowana w budynku oraz para wodna w powietrzu w tym budynku nie powodowały zagrożenia zdrowia i higieny użytkowania.

§ 316.

1. Budynek posadowiony na gruncie, na którym poziom wód gruntowych może powodować przenikanie wody do pomieszczeń, należy zabezpieczyć za pomocą drenażu zewnętrznego lub w inny sposób przed infiltracją wody do wnętrza oraz zawilgoceniem.

2. Ukształtowanie terenu wokół budynku powinno zapewniać swobodny spływ wody opadowej od budynku.

§ 317.

1. Ściany piwnic budynku oraz stykające się z gruntem inne elementy budynku, wykonane z materiałów podciągających wodę kapilarnie, powinny być zabezpieczone odpowiednią izolacją przeciwwilgociową.

2. Części ścian zewnętrznych, bezpośrednio nad otaczającym terenem, tarasami, balkonami i dachami, powinny być zabezpieczone przed przenikaniem wody opadowej i z topniejącego śniegu.

§ 318. Rozwiązania konstrukcyjno-materiałowe przegród zewnętrznych i ich uszczelnienie powinny uniemożliwiać przenikanie wody opadowej do wnętrza budynków.

§ 319.

1. Dachy i tarasy powinny mieć spadki umożliwiające odpływ wód opadowych i z topniejącego śniegu do rynien i wewnętrznych lub zewnętrznych rur spustowych.

§ 315 → projekt § 343

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Działanie na budynek opadów atmosferycznych, wody w gruncie i na jego powierzchni, wody użytkowanej w budynku oraz pary wodnej w powietrzu w tym budynku nie może powodować zagrożenia zdrowia i higieny jego użytkowania.

§ 343 — pełny tekst

§ 316 → projekt § 344

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Budynek posadowiony na gruncie, na którym poziom wód gruntowych może powodować przenikanie wody do pomieszczeń, zabezpiecza się przed infiltracją wody do wnętrza oraz zawilgoceniem. 2. Ukształtowanie terenu wokół budynku ma […]

§ 344 — pełny tekst

§ 317 → projekt § 345

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Ścianę piwnicy budynku oraz stykający się z gruntem inny element budynku, wykonany z materiałów podciągających wodę kapilarnie, zabezpiecza się odpowiednią izolacją przeciwwilgociową lub izolacją przeciwwodną. 2. Część ściany […]

§ 345 — pełny tekst

§ 318 → projekt § 346

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Rozwiązania konstrukcyjno-materiałowe przegrody zewnętrznej i jej uszczelnienie mają uniemożliwiać przenikanie wody opadowej do wnętrza budynku.

§ 346 — pełny tekst

§ 319 → projekt § 347

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Dach i taras ma mieć spadek umożliwiający odpływ wód opadowych i topniejącego śniegu do rynny lub wpustu dachowego i wewnętrznej lub zewnętrznej rury spustowej, z wyłączeniem tarasów naziemnych. 2. Dach w budynku o wysokości […]

§ 347 — pełny tekst

2. Dachy w budynkach o wysokości powyżej 15 m nad poziomem terenu powinny mieć spadki umożliwiające odpływ wody do wewnętrznych rur spustowych. Wymaganie to nie dotyczy budynków kultu religijnego, budynków widowiskowych, hal sportowych, a także produkcyjnych i magazynowych, w których taki sposób odprowadzenia wody jest niemożliwy ze względów technologicznych.

3. W budynku wolno stojącym o wysokości do 4,5 m i powierzchni dachu do 100 m^2 dopuszcza się niewykonywanie rynien i rur spustowych, pod warunkiem ukształtowania okapów w sposób zabezpieczający przed zaciekaniem wody na ściany.

§ 320. Balkony, loggie i tarasy powinny mieć posadzki wykonane z materiałów nienasiąkliwych, mrozoodpornych i nieśliskich.

§ 321.
1. Na wewnętrznej powierzchni nieprzezroczystej przegrody zewnętrznej nie może występować kondensacja pary wodnej umożliwiająca rozwój grzybów pleśniowych.

2. We wnętrzu przegrody, o której mowa w ust. 1, nie może występować narastające w kolejnych latach zawilgocenie spowodowane kondensacją pary wodnej.

3. Warunki określone w ust. 1 i 2 uważa się za spełnione, jeśli przegrody odpowiadają wymaganiom określonym w pkt 2.2.4. załącznika nr 2 do rozporządzenia.

§ 322.
1. Rozwiązania materiałowo-konstrukcyjne zewnętrznych przegród budynku, warunki cieplno-wilgotnościowe, a także intensywność wymiany powietrza w pomieszczeniach, powinny uniemożliwiać powstanie zagrzybienia.

2. Do budowy należy stosować materiały, wyroby i elementy budowlane odporne lub uodpornione na zagrzybienie i inne formy biodegradacji, odpowiednio do stopnia zagrożenia korozją biologiczną.

3. Przed podjęciem przebudowy, rozbudowy lub zmiany sposobu użytkowania budynku, w przypadku stwierdzenia występowania zawilgocenia i oznak korozji biologicznej, należy wykonać ekspertyzę mykologiczną i na podstawie jej wyników - odpowiednie roboty zabezpieczające.

Dział IX Ochrona przed hałasem i drganiami

§ 323.
1. Budynek i urządzenia z nim związane powinny być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby poziom hałasu, na który będą narażeni użytkownicy lub ludzie znajdujący się w ich sąsiedztwie, nie stanowił zagrożenia dla ich zdrowia, a także umożliwiał im pracę, odpoczynek i sen w zadowalających warunkach.

2. Pomieszczenia w budynkach mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej należy chronić przed hałasem:

1) zewnętrznym przenikającym do pomieszczenia spoza budynku;

2) pochodzącym od instalacji i urządzeń stanowiących techniczne wyposażenie budynku;

3) powietrznym i uderzeniowym, wytwarzanym przez użytkowników innych mieszkań, lokali użytkowych lub pomieszczeń o różnych wymaganiach użytkowych;

4) pogłosowym, powstającym w wyniku odbić fal dźwiękowych od przegród ograniczających dane pomieszczenie.

§ 324. Budynek, w którym ze względu na prowadzoną w nim działalność lub sposób eksploatacji mogą powstawać uciążliwe dla otoczenia hałasy lub drgania, należy kształtować i zabezpieczać tak, aby poziom hałasów i drgań przenikających do otoczenia z pomieszczeń tego budynku nie przekraczał wartości dopuszczalnych określonych w odrębnych przepisach dotyczących ochrony środowiska, a także nie powodował przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu i drgań w pomieszczeniach innych budynków podlegających ochronie przeciwhałasowej i przeciwdrganiowej określonego w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnych wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na budynki i na ludzi w budynkach.

§ 325.

Ciąg dalszy § 319

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 347

Akustyka: klasa AQ-0 i szerszy zakres

BYŁO: Baza zawiera już minimum 37 dB dla wskazanych drzwi wejściowych oraz zmiany akustyczne z 2023 r.
PROJEKT: Projekt wskazuje klasę AQ-0 dla określonych budynków mieszkalnych i rozwija zakres wymagań stropów, przegród i instalacji, m.in. w zabudowie jednorodzinnej z dwoma lokalami.
ZNACZENIE: Brak powtórzenia liczby 37 dB nie dowodzi zniesienia ochrony. Analiza obejmuje powołania PN, nie pełną treść odpłatnych norm.

Projekt § 351 • Projekt § 354

§ 320 → projekt § 348

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: Balkon, loggia i taras mają mieć posadzkę wykonaną z materiałów nienasiąkliwych, mrozoodpornych i nieśliskich.

§ 348 — pełny tekst

§ 321 → projekt § 349

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Na wewnętrznej powierzchni nieprzezroczystej przegrody zewnętrznej nie może występować kondensacja pary wodnej umożliwiająca rozwój grzybów pleśniowych. 2. We wnętrzu przegrody, o której mowa w ust. 1, nie może występować […]

§ 349 — pełny tekst

§ 322 → projekt § 350

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Rozwiązania materiałowo-konstrukcyjne zewnętrznej przegrody budynku, warunki cieplno-wilgotnościowe, a także intensywność wymiany powietrza w pomieszczeniu mają uniemożliwiać powstanie zagrzybienia. 2. Do budowy stosuje się […]

§ 350 — pełny tekst

2. Dachy w budynkach o wysokości powyżej 15 m nad poziomem terenu powinny mieć spadki umożliwiające odpływ wody do wewnętrznych rur spustowych. Wymaganie to nie dotyczy budynków kultu religijnego, budynków widowiskowych, hal sportowych, a także produkcyjnych i magazynowych, w których taki sposób odprowadzenia wody jest niemożliwy ze względów technologicznych.

3. W budynku wolno stojącym o wysokości do 4,5 m i powierzchni dachu do 100 m^2 dopuszcza się niewykonywanie rynien i rur spustowych, pod warunkiem ukształtowania okapów w sposób zabezpieczający przed zaciekaniem wody na ściany.

§ 320. Balkony, loggie i tarasy powinny mieć posadzki wykonane z materiałów nienasiąkliwych, mrozoodpornych i nieśliskich.

§ 321.

1. Na wewnętrznej powierzchni nieprzezroczystej przegrody zewnętrznej nie może występować kondensacja pary wodnej umożliwiająca rozwój grzybów pleśniowych.

2. We wnętrzu przegrody, o której mowa w ust. 1, nie może występować narastające w kolejnych latach zawilgocenie spowodowane kondensacją pary wodnej.

3. Warunki określone w ust. 1 i 2 uważa się za spełnione, jeśli przegrody odpowiadają wymaganiom określonym w pkt 2.2.4. załącznika nr 2 do rozporządzenia.

§ 322.

1. Rozwiązania materiałowo-konstrukcyjne zewnętrznych przegród budynku, warunki cieplno-wilgotnościowe, a także intensywność wymiany powietrza w pomieszczeniach, powinny uniemożliwiać powstanie zagrzybienia.

2. Do budowy należy stosować materiały, wyroby i elementy budowlane odporne lub uodpornione na zagrzybienie i inne formy biodegradacji, odpowiednio do stopnia zagrożenia korozją biologiczną.

3. Przed podjęciem przebudowy, rozbudowy lub zmiany sposobu użytkowania budynku, w przypadku stwierdzenia występowania zawilgocenia i oznak korozji biologicznej, należy wykonać ekspertyzę mykologiczną i na podstawie jej wyników - odpowiednie roboty zabezpieczające.

Dział IX Ochrona przed hałasem i drganiami

§ 323.

1. Budynek i urządzenia z nim związane powinny być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby poziom hałasu, na który będą narażeni użytkownicy lub ludzie znajdujący się w ich sąsiedztwie, nie stanowił zagrożenia dla ich zdrowia, a także umożliwiał im pracę, odpoczynek i sen w zadowalających warunkach.

2. Pomieszczenia w budynkach mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej należy chronić przed hałasem:

   1) zewnętrznym przenikającym do pomieszczenia spoza budynku;

   2) pochodzącym od instalacji i urządzeń stanowiących techniczne wyposażenie budynku;

   3) powietrznym i uderzeniowym, wytwarzanym przez użytkowników innych mieszkań, lokali użytkowych lub pomieszczeń o różnych wymaganiach użytkowych;

   4) pogłosowym, powstającym w wyniku odbić fal dźwiękowych od przegród ograniczających dane pomieszczenie.

§ 324. Budynek, w którym ze względu na prowadzoną w nim działalność lub sposób eksploatacji mogą powstawać uciążliwe dla otoczenia hałasy lub drgania, należy kształtować i zabezpieczać tak, aby poziom hałasów i drgań przenikających do otoczenia z pomieszczeń tego budynku nie przekraczał wartości dopuszczalnych określonych w odrębnych przepisach dotyczących ochrony środowiska, a także nie powodował przekroczenia dopuszczalnego poziomu hałasu i drgań w pomieszczeniach innych budynków podlegających ochronie przeciwhałasowej i przeciwdrganiowej określonego w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnych wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na budynki i na ludzi w budynkach.

§ 325.

§ 324 → projekt § 352

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: Budynek, w którym ze względu na prowadzoną w nim działalność lub sposób użytkowania mogą powstawać uciążliwe dla otoczenia hałasy lub drgania, kształtuje i zabezpiecza się tak, aby poziom hałasów przenikających do otoczenia z […]

§ 352 — pełny tekst

§ 325 → projekt § 353

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.

Początek przepisu projektu: 1. Budynek mieszkalny, budynek zamieszkania zbiorowego i budynek użyteczności publicznej sytuuje się w miejscu najmniej narażonym na występowanie hałasu i drgań, a jeżeli one występują i ich poziomy powodują w pomieszczeniach tych […]

§ 353 — pełny tekst

1. Budynki mieszkalne, budynki zamieszkania zbiorowego i budynki użyteczności publicznej należy sytuować w miejscach najmniej narażonych na występowanie hałasu i drgań, a jeżeli one występują i ich poziomy będą powodować w pomieszczeniach tych budynków przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu i drgań, określonych w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnych wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na budynki i na ludzi w budynkach, należy stosować skuteczne zabezpieczenia.

2. Budynki z pomieszczeniami wymagającymi ochrony przed zewnętrznym hałasem i drganiami należy chronić przed tymi uciążliwościami poprzez zachowanie odpowiednich odległości od ich źródeł, usytuowanie i ukształtowanie budynku, stosowanie elementów amortyzujących drgania oraz osłaniających i ekranujących przed hałasem, a także racjonalne rozmieszczenie pomieszczeń w budynku oraz zapewnienie izolacyjności akustycznej przegród zewnętrznych określonej w Polskiej Normie dotyczącej wymaganej izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych.

§ 326.

1. Poziom hałasu oraz drgań przenikających do pomieszczeń w budynkach mieszkalnych, budynkach zamieszkania zbiorowego i budynkach użyteczności publicznej, z wyłączeniem budynków, dla których jest konieczne spełnienie szczególnych wymagań ochrony przed hałasem, nie może przekraczać wartości dopuszczalnych, określonych w Polskich Normach dotyczących ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach, wyznaczonych zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi metody pomiaru poziomu dźwięku A w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, przegrody zewnętrzne i wewnętrzne oraz ich elementy powinny mieć izolacyjność akustyczną nie mniejszą od podanej w Polskiej Normie dotyczącej wymaganej izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych, wyznaczonej zgodnie z Polskimi Normami określającymi metody pomiaru izolacyjności akustycznej elementów budowlanych i izolacyjności akustycznej w budynkach. Wymagania odnoszą się do izolacyjności:

1) ścian zewnętrznych, stropodachów, ścian wewnętrznych, okien w przegrodach zewnętrznych i wewnętrznych oraz drzwi w przegrodach wewnętrznych - od dźwięków powietrznych, z tym że drzwi wejściowe do mieszkania z klatki schodowej lub korytarza komunikacji ogólnej powinny mieć izolacyjność akustyczną nie mniejszą niż 37 dB;

2) stropów i podłóg - od dźwięków powietrznych i uderzeniowych;

3) podestów i biegów klatek schodowych w obrębie lokali mieszkalnych - od dźwięków uderzeniowych.

3. Prowadzone w budynku przewody i kanały instalacyjne (w tym kanały wentylacyjne) nie mogą powodować pogorszenia izolacyjności akustycznej między pomieszczeniami poniżej wartości wynikających z wymagań zawartych w Polskiej Normie dotyczącej izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych.

4. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym:

1) izolacja akustyczna stropów międzymieszkaniowych powinna zapewniać zachowanie przez te stropy właściwości akustycznych, o których mowa w ust. 2 pkt 2, bez względu na rodzaj zastosowanej nawierzchni podłogowej;

2) należy unikać takich układów funkcjonalnych, przy których pomieszczenia sanitarne jednego mieszkania przylegają do pokoju sąsiedniego mieszkania; jeżeli to wymaganie nie zostanie spełnione, ściana międzymieszkaniowa oddzielająca pokój jednego mieszkania od pomieszczenia sanitarnego i kuchni sąsiedniego mieszkania, do której są mocowane przewody i urządzenia instalacyjne, musi mieć konstrukcję zapewniającą ograniczenie przenoszenia przez ścianę dźwięków materiałowych, co w szczególności można uzyskać przy zastosowaniu ściany o masie powierzchniowej nie mniejszej niż 300 kg/m^2;

3) przy mocowaniu urządzeń i przewodów instalacyjnych wewnątrz mieszkania, stanowiących jego wyposażenie techniczne, należy stosować zabezpieczenia przeciwdrganiowe niezależnie od konstrukcji i usytuowania przegrody, do której są mocowane;

4) w uzasadnionych przypadkach dopuszcza się lokalizowanie:

Ciąg dalszy § 325

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 353

a) urządzeń obsługujących inne budynki - w pomieszczeniach technicznych,

b) zakładów usługowych wyposażonych w hałaśliwe maszyny i urządzenia,

c) zakładów gastronomicznych i innych prowadzących działalność rozrywkową

- pod warunkiem zastosowania specjalnych zabezpieczeń przeciwdźwiękowych i przeciwdrganiowych, tak aby w najniekorzystniejszych warunkach ich użytkowania poziomy hałasu i drgań przenikających do pomieszczeń chronionych nie przekraczały wartości dopuszczalnych określonych w Polskiej Normie dotyczącej dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach, zmierzonych zgodnie z Polską Normą dotyczącą metody pomiaru poziomu dźwięku w pomieszczeniach, oraz określonych w Polskiej Normie dotyczącej oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

4a. Ściany wewnętrzne i stropy oddzielające lokale mieszkalne w budynku mieszkalnym jednorodzinnym powinny spełniać wymagania akustyczne jak dla przegród między lokalami mieszkalnymi w budynku mieszkalnym wielorodzinnym określone w Polskiej Normie dotyczącej wymaganej izolacyjności akustycznej przegród w budynkach.

4b. W budynku mieszkalnym:

1) jednorodzinnym z dwoma lokalami,

2) jednorodzinnym w zabudowie szeregowej lub bliźniaczej,

3) wielorodzinnym

- wykonywanie robót budowlanych w lokalu nie może pogorszyć wymagań akustycznych określonych w analizie w zakresie rozwiązań technicznych i materiałowych mających na celu spełnienie wymagań akustycznych, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.

5. W pomieszczeniach budynków użyteczności publicznej, których funkcja związana jest z odbiorem mowy lub innych pożądanych sygnałów akustycznych, należy stosować takie rozwiązania budowlane oraz dodatkowe adaptacje akustyczne, które zapewnią uzyskanie w pomieszczeniach odpowiednich warunków określonych odrębnymi przepisami. Adaptacje akustyczne należy wykonywać z materiałów o potwierdzonych własnościach pochłaniania dźwięku wyznaczonych zgodnie z Polską Normą określającą metodę pomiaru pochłaniania dźwięku przez elementy budowlane.

§ 327.

1. Zabrania się sytuowania przy pomieszczeniach mieszkalnych pomieszczeń technicznych o szczególnej uciążliwości, takich jak szyby i maszynownie dźwigowe lub zsypy śmieciowe. Wymaganie to nie dotyczy przypadków, o których mowa w § 196 ust. 2 oraz w § 197 ust. 2 - przy nadbudowie lub adaptacji strychu na cele mieszkalne.

2. Instalacje i urządzenia, stanowiące techniczne wyposażenie budynku mieszkalnego, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej, nie mogą powodować powstawania nadmiernych hałasów i drgań, utrudniających eksploatację lub uniemożliwiających ochronę użytkowników pomieszczeń przed ich oddziaływaniem.

3. Sposób posadowienia urządzeń, o których mowa w ust. 1, oraz sposób ich połączenia z przewodami i elementami konstrukcyjnymi budynku, jak również sposób połączenia poszczególnych odcinków przewodów między sobą i z elementami konstrukcyjnymi budynku, powinien zapobiegać powstawaniu i rozchodzeniu się hałasów i drgań do pomieszczeń podlegających ochronie lub do otoczenia budynku.

4. Ściany i stropy oraz inne elementy budowlane pomieszczeń technicznych i garaży w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych i zamieszkania zbiorowego powinny mieć konstrukcję uniemożliwiającą przenikanie z tych pomieszczeń hałasów i drgań do pomieszczeń wymagających ochrony.

Dział X Oszczędność energii i izolacyjność cieplna

§ 328.

1. Budynek i jego instalacje ogrzewcze, wentylacyjne, klimatyzacyjne, ciepłej wody użytkowej, a w przypadku budynków użyteczności publicznej, zamieszkania zbiorowego, produkcyjnych, gospodarczych i magazynowych - również oświetlenia wbudowanego, powinny być zaprojektowane i wykonane w sposób zapewniający spełnienie następujących wymagań minimalnych:

Ciąg dalszy § 326

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 354

Bezemisyjność i progi emisji

BYŁO: Stare WT koncentrują się na EP, izolacyjności i pozostałych warunkach energetycznych.
PROJEKT: Projekt dodaje warunki bezemisyjności oraz tabelę progów operacyjnych emisji: od 1 stycznia 2028 r. dla własności jednostek sektora finansów publicznych i od 1 stycznia 2030 r. dla pozostałych budynków, w zakresie określonym w przepisach.
ZNACZENIE: To proponowane wymagania tej wersji projektu, a nie samodzielny obowiązujący zakaz dla każdego istniejącego kotła.

Projekt § 356

§ 327 → projekt § 355

Przepis ma inne brzmienie lub układ; żółte zaznaczenia pokazują miejsca różnic.
Początek przepisu projektu: 1. Pomieszczenia technicznego o szczególnej uciążliwości, takiego jak szyb dźwigowy, maszynownia dźwigowa, hydrofornia lub zsyp do usuwania odpadów, nie można sytuować przy pomieszczeniu mieszkalnym. Warunek ten nie dotyczy […]

§ 355 — pełny tekst

1) wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP [kWh/(m²·rok)], obliczona według przepisów wydanych na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2021 r. poz. 497), jest mniejsza lub równa wartości maksymalnej obliczonej zgodnie ze wzorem, o którym mowa w § 329 ust. 1 lub 3;

2) przegrody oraz wyposażenie techniczne budynku odpowiadają przynajmniej wymaganiom izolacyjności cieplnej określonym w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

1a. Wymagania minimalne, o których mowa w ust. 1, uznaje się za spełnione dla budynku podlegającego przebudowie, jeżeli przegrody oraz wyposażenie techniczne budynku podlegające przebudowie odpowiadają przynajmniej wymaganiom izolacyjności cieplnej określonym w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

1b. Budynek, który spełnia wymagania minimalne określone w ust. 1, na dzień 31 grudnia 2020 r., a w przypadku budynku zajmowanego przez organ wymiaru sprawiedliwości, prokuraturę lub organ administracji publicznej i będącego jego własnością - na dzień 1 stycznia 2019 r., jest budynkiem o niskim zużyciu energii.

2. Budynek powinien być zaprojektowany i wykonany w taki sposób, aby ograniczyć ryzyko przegrzewania budynku w okresie letnim.

§ 329.

1. Maksymalną wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP oblicza się zgodnie z poniższym wzorem: $EP = EP_{H+W} + \Delta EP_C + \Delta EP_L$ [kWh/(m²·rok)], gdzie: EP_{H+W} - cząstkowa wartość wskaźnika EP na potrzeby ogrzewania, wentylacji oraz przygotowania ciepłej wody użytkowej, ΔEP_C - cząstkowa wartość wskaźnika EP na potrzeby chłodzenia, ΔEP_L - cząstkowa wartość wskaźnika EP na potrzeby oświetlenia.

2. Cząstkowe wartości wskaźnika EP, o których mowa w ust. 1, określa się zgodnie z poniższymi tabelami: Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby ogrzewania, wentylacji oraz przygotowania ciepłej wody użytkowej

Lp.	Rodzaj budynku	Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby ogrzewania, wentylacji i przygotowania ciepłej wody EP_{H+W} [kWh/(m²·rok)]	
		od 1 stycznia 2017 r.	od 31 grudnia 2020 r.*)
1	**2**	**3**	
1	Budynek mieszkalny:		
	a) jednorodzinny	95	70
	b) wielorodzinny	85	65
2	Budynek zamieszkania zbiorowego	85	75
3	Budynek użyteczności publicznej:		
	a) opieki zdrowotnej	290	190
	b) pozostałe	60	45
4	Budynek gospodarczy, magazynowy i produkcyjny	90	70

*) Od 1 stycznia 2019 r. - w przypadku budynku zajmowanego przez organ wymiaru sprawiedliwości, prokuraturę lub organ administracji publicznej i będącego jego własnością.

Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby chłodzenia

Ciąg dalszy § 328

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 356

EP: dwa etapy wartości

BYŁO: Końcowe stare EP_H+W to m.in. 70 dla jednorodzinnych, 65 dla wielorodzinnych i 75 dla zamieszkania zbiorowego.
PROJEKT: Projekt przewiduje następny etap odpowiednio 63, 58 i 67 kWh/(m²·rok), wraz z pełnym wzorem i dodatkami dla chłodzenia oraz oświetlenia.
ZNACZENIE: Porównywać pełne tabele i terminy. EP nie jest zużyciem energii odczytanym z licznika.

Projekt § 357

Energia słoneczna: nowe obowiązki i etapy

BYŁO: Brak analogicznego ogólnego pakietu WT2002 dla tych grup budynków.
PROJEKT: Projekt obejmuje m.in. budynki niemieszkalne ponad 250 m², określone roboty w użytkowanych niemieszkalnych ponad 500 m² oraz budynki mieszkalne i przylegające zadaszone stanowiska. Projektowane terminy wynikają z § 395.
ZNACZENIE: Ocena techniczna, funkcjonalna i ekonomiczna z ust. 5 odnosi się wprost do ust. 2 i 4. Nie rozciągano jej automatycznie na ust. 3.

Projekt § 358 • Projekt § 395

Lp.	Rodzaj budynku	Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby chłodzenia AEPC [kWh/(m^2• rok)]*)	
		od 1 stycznia 2017 r.	od 31 grudnia 2020 r.**)
1	**2**	**3**	
1	Budynek mieszkalny: a) jednorodzinny b) wielorodzinny	ΔEPC = 10·Af,C/Af	ΔEPC = 5 ·$A_{f,C}$/A_f
2	Budynek zamieszkania zbiorowego	ΔEPC = 25·Af,C/A_f	ΔEPC = 25 • Af,C/A_f
3	Budynek użyteczności publicznej: a) opieki zdrowotnej b) pozostałe		
4	Budynek gospodarczy, magazynowy i produkcyjny		
gdzie: A_f - powierzchnia pomieszczeń o regulowanej temperaturze powietrza (ogrzewana lub chłodzona), określona zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków [m^2], $A_{f,C}$ - powierzchnia pomieszczeń o regulowanej temperaturze powietrza (chłodzona), określona zgodnie z ww. przepisami [m^2]. *) Jeżeli budynek posiada instalację chłodzenia, w przeciwnym przypadku ΔEPC = 0 kWh/(m^2·rok). **) Od 1 stycznia 2019 r. - w przypadku budynku zajmowanego przez organ wymiaru sprawiedliwości, prokuraturę lub organ administracji publicznej i będącego jego własnością.			

Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby oświetlenia

Lp.	Rodzaj budynku	Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby oświetlenia ΔEP_L [kWh/(m^{2}rok)] w zależności od czasu działania oświetlenia w ciągu roku t0 [h/rok]*)	
		od 1 stycznia 2017 r.	od 31 grudnia 2020 r.**)
1	**2**	**3**	
1	Budynek mieszkalny: a) jednorodzinny b) wielorodzinny	ΔEP_L = 0	ΔEP_L = 0
2	Budynek zamieszkania zbiorowego	dla t0 < 2500 ΔEP_L = 50 dla t0 > 2500 ΔEP_L = 100	dla t0 < 2500 ΔEP_L = 25 dla t0 > 2500 ΔEP_L = 50
3	Budynek użyteczności publicznej: a) opieki zdrowotnej b) pozostałe		
4	Budynek gospodarczy, magazynowy i produkcyjny		
*) Jeżeli w budynku należy uwzględnić oświetlenie wbudowane, w przeciwnym przypadku ΔEPL = 0 kWh/(m²·rok). **) Od 1 stycznia 2019 r. - w przypadku budynku zajmowanego przez organ wymiaru sprawiedliwości, prokuraturę lub organ administracji publicznej i będącego jego własnością.			

3. W przypadku budynku o różnych funkcjach użytkowych maksymalną wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP oblicza się zgodnie z poniższym wzorem: EP = Σ_i (EP_i · $A_{f,i}$) / Σ_i $A_{f,i}$; [kWh/(m^2·rok)], gdzie: EP_i - wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP dla części budynku o jednolitej funkcji użytkowej o powierzchni $A_{f,i}$, obliczona zgodnie ze wzorem zawartym w ust. 1, $A_{f,i}$ - powierzchnia pomieszczeń o regulowanej temperaturze powietrza (ogrzewana lub chłodzona) dla części budynku o jednolitej funkcji użytkowej, określona zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków.

4. Wymagania określone w § 328 ust. 2 uznaje się za spełnione, jeżeli okna oraz inne przegrody przeszklone i przezroczyste odpowiadają przynajmniej wymaganiom określonym w pkt 2.1.1. załącznika nr 2 do rozporządzenia.

Ciąg dalszy § 329

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 357

Tekst bazowy po lewej • zmiany projektu i odsyłacze po prawej

§ 329a.
1. Wymagania określone w § 328 ust. 1 stosuje się zgodnie z wymaganiami określonymi w § 329 ust. 2 oraz w załączniku nr 2 do rozporządzenia, obowiązującymi od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 30 grudnia 2020 r., jeżeli przed dniem 31 grudnia 2020 r. dla zamierzenia budowlanego:

1) został złożony wniosek o pozwolenie na budowę, odrębny wniosek o zatwierdzenie projektu budowlanego, odrębny wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego, wniosek o zmianę pozwolenia na budowę, wniosek o pozwolenie na wznowienie robót budowlanych lub wniosek o zatwierdzenie zamiennego projektu budowlanego albo projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego;

2) zostało dokonane zgłoszenie budowy lub wykonania robót budowlanych w przypadku, gdy nie jest wymagane uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę;

3) została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę, odrębna decyzja o zatwierdzeniu projektu budowlanego lub odrębna decyzja o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku gdy wymagane jest sporządzenie projektu technicznego.

Dział XI Przepisy przejściowe i końcowe

§ 330. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się, z zastrzeżeniem § 2 ust. 1 i § 207 ust. 2, jeżeli przed dniem wejścia w życie rozporządzenia:
1) został złożony wniosek o pozwolenie na budowę lub odrębny wniosek o zatwierdzenie projektu budowlanego i wnioski te zostały opracowane na podstawie dotychczasowych przepisów;

2) zostało dokonane zgłoszenie budowy lub wykonania robót budowlanych w przypadku, gdy nie jest wymagane uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę.

§ 331. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 1999 r. poz. 140 i 434, z 2000 r. poz. 214 oraz z 2001 r. poz. 207).

§ 332. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Ciąg dalszy § 329

Kontynuacja tego samego przepisu lub jego tabeli.

Projekt § 357

Przejście między przepisami

BYŁO: Stare WT zawierają własne historyczne przepisy przejściowe i końcowe.
PROJEKT: Projekt ma odrębne §§ 393–395. Niezależnie od niego uchwalono art. 102a–102c Prawa budowlanego, umożliwiające stosowanie stanu do 19 września 2026 r. w wskazanym zakresie.
ZNACZENIE: W trybie art. 102a potrzebne jest złożenie organowi oświadczenia inwestora. Samo podpisanie oświadczenia nie wyczerpuje przepisu.

Projekt § 393 • Projekt § 394 • Projekt § 395

§ 331 — brak samodzielnego odpowiednika

Projekt nie odtwarza tej jednostki jako odrębnego paragrafu w mapie porównawczej. To nie oznacza automatycznie zniesienia obowiązków z innych regulacji. Historyczne przepisy końcowe mają odrębny charakter.

WT2002 — załącznik nr 1 po zmianach

Ujednolicenie redakcyjne wykazu: Dz.U. 2022 poz. 1225 oraz zmiany w Dz.U. 2023 poz. 2442. Zachowano miejsca powołania, oznaczenia, tytuły i zakresy. Kolor wskazuje zmianę oznaczenia w projekcie, nie wcześniejszą nowelizację bazy.

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
1	§ 53 ust. 2	PN-EN 62305-1:2011	Ochrona odgromowa – Część 1:Zasady ogólne
1	§ 53 ust. 2	PN-EN 62305-2:2008	Ochrona odgromowa – Część 2:Zarządzanie ryzykiem
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-1:2017-12	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 1:Ogólne wymagania bezpieczeństwa i metody badań
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-2+AC:2020-01	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 2:Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań huśtawek
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-3:2017-12	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 3:Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań zjeżdżalni
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-4+AC:2019-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 4:Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań kolejek linowych
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-5:2020-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 5:Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań karuzel
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-6+AC:2019-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 6:Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań urządzeń kołyszących
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-7:2020-09	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 7:Wytyczne dotyczące montażu, kontroli, konserwacji i eksploatacji
1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-10:2009 PN-EN 1176-10:2009/Ap1:2013-08	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 10:Dodatkowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań całkowicie obudowanych urządzeń do zabawy
2	§ 96 ust. 1	PN-B-02151-02:1987 PN-B-02151-02:1987/Ap1:2015-05	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 2:Dopuszczalne wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach
2	§ 96 ust. 1	PN-B-02170:2016-12	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki
2	§ 96 ust. 1	PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 308 S2:2007	Identyfikacja żył w kablach i przewodach oraz w przewo- dach sznurowych
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-4-41:2009	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-41:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed porażeniem elektrycznym
2	§ 96 ust. 1	PN-EN 12464-1:2012	Światło i oświetlenie – Oświetlenie miejsc pracy – Część 1:Miejsca pracy we wnętrzach
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-1:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 1:Wyma- gania podstawowe, ustalanie ogólnych charakterystyk, definicje
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-4-41:2009	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-41:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed porażeniem elektrycznym
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-4-42:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-42:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed skutkami oddziaływania cieplnego
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-4-43:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-43:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed prądem przetężeniowym

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
2	§ 96 ust. 1	PN-IEC 60364-4-442:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed przepięciami – Ochrona instalacji niskiego napięcia przed przejściowymi przepięciami i uszkodzeniami przy dozie- mieniach w sieciach wysokiego napięcia
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-4-443:2016	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed przepięciami – Ochrona przed przepięciami atmosferycz- nymi lub łączeniowymi
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-4-444:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-444:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed zakłóceniami napięciowymi i zaburzeniami elektromagne- tycznymi
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-5-51:2011	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-51:Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Postanowienia ogólne
2	§ 96 ust. 1	PN-IEC 60364-5-52:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-52:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Oprzewodowa- nie
2	§ 96 ust. 1	PN-IEC 60364-5-53:2016	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-53:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Aparatura roz- dzielcza i sterownicza
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-5-534:2016	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-534:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Odłączanie izo- lacyjne, łączenie i sterowanie – Urządzenia do ochrony przed przejściowymi przepięciami
2	§ 96 ust. 1	PN-IEC 60364-5-537:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Aparatura rozdziel- cza i sterownicza – Urządzenia do odłączania izolacyjnego i łączenia
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-5-54:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uzie- miające i przewody ochronne
2	§ 96 ust. 1	PN-IEC 60364-5-551:2003	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Niskonapięciowe zespoły prądotwórcze
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-5-559:2010	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-55:Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Sekcja 559:Oprawy oświetleniowe i instalacje oświetleniowe
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-5-56:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-56:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Instalacje bez- pieczeństwa
2	§ 96 ust. 1	PN-HD 60364-6:2008	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 6:Spraw- dzanie
2	§ 96 ust. 1	PN-EN 60445:2010	Zasady podstawowe i bezpieczeństwa przy współdziałaniu człowieka z maszyną, znakowanie i identyfikacja – Identy- fikacja zacisków urządzeń i zakończeń przewodów
2	§ 96 ust. 1	PN-EN 60446:2010	Zasady podstawowe i bezpieczeństwa przy współdziałaniu człowieka z maszyną, znakowanie i identyfikacja – Identy- fikacja przewodów kolorami albo znakami alfanumerycz- nymi
4	§ 113 ust. 4	PN-B-01706:1992	Instalacje wodociągowe – Wymagania w projektowaniu (w zakresie pkt 2.1; 2.3; 2.4.1; 2.4.3–2.4.5; 3.1.1–3.1.3; 3.1.5; 3.1.7; 3.2.2; 3.2.3; 3.3; 4.1; 4.2 i 4.4–4.6)
5	§ 113 ust. 7	PN-EN 1717:2003	Ochrona przed wtórnym zanieczyszczaniem wody w insta- lacjach wodociągowych i ogólne wymagania dotyczące urządzeń zapobiegających zanieczyszczeniu przez prze- pływ zwrotny
6	§ 115 ust. 1	PN-B-10720:1998	Wodociągi – Zabudowa zestawów wodomierzowych w in- stalacjach wodociągowych – Wymagania i badania przy odbiorze (w zakresie pkt 2.1; 2.3; 2.4 i 2.6)
7	§ 116 ust. 3	PN-HD 60364-5-54:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uzie- miające i przewody ochronne
8	§ 120 ust. 4	PN-B-02440:1976	Zabezpieczenie urządzeń ciepłej wody użytkowej – Wy- magania (w zakresie pkt 2; 3.1.1; 3.1.2 i 3.2.1–3.2.13)

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
9	§ 121 ust. 2	PN-B-10720:1998	Wodociągi – Zabudowa zestawów wodomierzowych w in- stalacjach wodociągowych – Wymagania i badania przy odbiorze (w zakresie pkt 2.1; 2.3; 2.4 i 2.6)
10	§ 122 ust. 2	PN-EN 12056-1:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 1:Postanowienia ogólne i wymagania (w zakresie pkt 4 i 5)
10	§ 122 ust. 2	PN-EN 12056-2:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 2:Kanalizacja sanitarna – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–6)
10	§ 122 ust. 2	PN-EN 12056-3:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 3:Przewody deszczowe – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–7)
10	§ 122 ust. 2	PN-EN 12056-4:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 4:Pompownie ścieków – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–6)
10	§ 122 ust. 2	PN-EN 12056-5:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 5:Montaż i badania, instrukcje działania, użytkowa- nia i eksploatacji (w zakresie pkt 5–9)
10	§ 122 ust. 2	PN-EN 12109:2003	Wewnętrzne systemy kanalizacji podciśnieniowej (w zakresie pkt 5; 7 i 8)
11	§ 124	PN-EN 12056-4:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 4:Pompownie ścieków – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–6)
11	§ 124	PN-EN 13564-1:2004	Urządzenia przeciwzalewowe w budynkach – Część 1:Wymagania
12	§ 125 ust. 4	PN-B-01707:1992	Instalacje kanalizacyjne – Wymagania w projektowaniu (w zakresie pkt 4.2.2 z wyjątkiem odwołania do pkt 3.5)
13	§ 131	PN-B-94340:1991	Zsyp na odpady
14	§ 133 ust. 3	PN-B-02413:1991	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnych systemu otwartego – Wymagania
14	§ 133 ust. 3	PN-B-02414:1999	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnych systemu zamkniętego z naczyniami w zbiorczymi przeponowymi – Wymagania
14	§ 133 ust. 3	PN-B-02415:1991	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie wodnych zamkniętych systemów ciepłowniczych – Wymagania
14	§ 133 ust. 3	PN-B-02416:1991	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnych systemu zamkniętego przyłączonych do sieci cieplnych – Wymagania
15	§ 133 ust. 4	PN-C-04607:1993	Woda w instalacjach ogrzewania – Wymagania i badania dotyczące jakości wody
16	§ 134 ust. 1	PN-EN ISO 6946:2008	Komponenty budowlane i elementy budynku – Opór cieplny i współczynnik przenikania ciepła – Metoda obli- czania
16	§ 134 ust. 1	PN-EN ISO 10077-1:2007 PN-EN ISO 10077-1:2007/AC:2010	Cieplne właściwości użytkowe okien, drzwi i żaluzji – Obliczanie współczynnika przenikania ciepła – Część 1:Postanowienia ogólne
16	§ 134 ust. 1	PN-EN ISO 10077-2:2012	Cieplne właściwości użytkowe okien, drzwi i żaluzji – Obliczanie współczynnika przenikania ciepła – Część 2:Metoda komputerowa dla ram
16	§ 134 ust. 1	PN-EN ISO 10211:2008	Mostki cieplne w budynkach – Strumienie ciepła i tempe- ratury powierzchni – Obliczenia szczegółowe
16	§ 134 ust. 1	PN-EN 12831:2006	Instalacje ogrzewcze w budynkach – Metoda obliczania projektowego obciążenia cieplnego
16	§ 134 ust. 1	PN-EN ISO 13370:2008	Cieplne właściwości użytkowe budynków – Przenoszenie ciepła przez grunt – Metody obliczania
16	§ 134 ust. 1	PN-EN ISO 13789:2008	Cieplne właściwości użytkowe budynków – Współczyn- niki wymiany ciepła przez przenikanie i wentylację – Me- toda obliczania

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
16	§ 134 ust. 1	PN-EN ISO 14683:2008	Mostki cieplne w budynkach – Liniowy współczynnik przenikania ciepła – Metody uproszczone i wartości orien- tacyjne
17	§ 134 ust. 2	PN-B-02403:1982	Ogrzewnictwo – Temperatury obliczeniowe zewnętrzne
18	§ 135 ust. 4	PN-B-02421:2000	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Izolacja cieplna prze- wodów, armatury i urządzeń – Wymagania i badania od- biorcze (w zakresie pkt 2.1; 2.2; 2.3.1; 2.4.1–2.4.4 i 2.5.1–2.5.6)
19	§ 136 ust. 2	PN-B-02411:1987	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwo stałe – Wymagania (w zakresie pkt 2.1.3–2.1.6 i 2.1.8–2.1.10)
20	§ 136 ust. 2a	PN-B-02411:1987	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwo stałe – Wymagania (w zakresie pkt 2.1.3–2.1.5; 2.1.6.2 i 2.1.9–2.1.10)
21	§ 136 ust. 3	PN-B-02411:1987	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwo stałe – Wymagania (w zakresie pkt 2.2.2–2.2.8 i 2.2.10–2.2.16)
22	§ 137 ust. 9	PN-E-05204:1994	Ochrona przed elektrycznością statyczną – Ochrona obiek- tów, instalacji i urządzeń – Wymagania
23	§ 140 ust. 1	PN-B-10425:1989	Przewody dymowe, spalinowe i wentylacyjne murowane z cegły – Wymagania techniczne i badania przy odbiorze
24	§ 142 ust. 2	PN-B-10425:1989	Przewody dymowe, spalinowe i wentylacyjne murowane z cegły – Wymagania techniczne i badania przy odbiorze (w zakresie pkt 3.3.2)
25	§ 143 ust. 1	PN-EN 1990*):PN-EN 1991*):	Eurokod:Podstawy projektowania konstrukcji Eurokod 1:Oddziaływania na konstrukcje
26	§ 147 ust. 1	PN-B-03430:1983 PN-B-03430:1983/Az3:2000	Wentylacja w budynkach mieszkalnych zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej – Wymagania (z wy- jątkiem pkt 5.2.1 i 5.2.3)
27	§ 147 ust. 3	PN-B-03421:1978	Wentylacja i klimatyzacja – Parametry obliczeniowe po- wietrza wewnętrznego w pomieszczeniach przeznaczo- nych do stałego przebywania ludzi
28	§ 149 ust. 1	PN-B-03430:1983 PN-B-03430:1983/Az3:2000	Wentylacja w budynkach mieszkalnych zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej – Wymagania (w za- kresie pkt 2.1.2–2.1.4; 3.1 i 4.1)
29	§ 149 ust. 4	PN-B-03421:1978	Wentylacja i klimatyzacja – Parametry obliczeniowe po- wietrza wewnętrznego w pomieszczeniach przeznaczo- nych do stałego przebywania ludzi
30	§ 153 ust. 2	PN-EN 1507:2007	Wentylacja budynków – Przewody wentylacyjne z blachy o przekroju prostokątnym – Wymagania dotyczące wytrzy- małości i szczelności
30	§ 153 ust. 2	PN-EN 12237:2005	Wentylacja budynków – Sieć przewodów – Wytrzymałość i szczelność przewodów z blachy o przekroju kołowym
31	§ 153 ust. 5	PN-EN 12097:2007	Wentylacja budynków – Sieć przewodów – Wymagania dotyczące elementów składowych sieci przewodów uła- twiających konserwację sieci przewodów
32	§ 154 ust. 6	PN-EN 779:2005	Przeciwpyłowe filtry powietrza do wentylacji ogólnej – Określanie parametrów filtracyjnych (w zakresie rozdziału 4)
33	§ 155 ust. 4	PN-B-03430:1983 PN-B-03430:1983/Az3:2000	Wentylacja w budynkach mieszkalnych zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej – Wymagania (w za- kresie pkt 2.1.5)
34	§ 157 ust. 2	PN-C-04753:2011	Gaz ziemny – Jakość gazu dostarczanego odbiorcom z sieci dystrybucyjnej (w zakresie rozdziału 2)
34	§ 157 ust. 2	PN-C-96008:1998	Przetwory naftowe – Gazy węglowodorowe – Gazy skro- plone C3-C4 (w zakresie rozdziału 3)
35	§ 163 ust. 1a	PN-EN 1775:2009	Dostawa gazu – Przewody gazowe dla budynków – Mak- symalne ciśnienie robocze równe 5 bar lub mniejsze – Za- lecenia funkcjonalne (w zakresie pkt 4.2)
36	§ 163 ust. 2	PN-EN 10208-1:2000	Rury stalowe przewodowe dla mediów palnych – Rury o klasie wymagań A

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
37	§ 163 ust. 4	PN-EN 1775:2009	Dostawa gazu – Przewody gazowe dla budynków – Mak- symalne ciśnienie robocze równe 5 bar lub mniejsze – Za- lecenia funkcjonalne (w zakresie pkt 4.2)
38	§ 166 ust. 1	PN-EN 1359:2004	Gazomierze – Gazomierze miechowe
39	§ 170 ust. 1	PN-B-03430:1983 PN-B-03430:1983/Az3:2000	Wentylacja w budynkach mieszkalnych zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej – Wymagania (z wyjątkiem pkt 5.2.1 i 5.2.3)
40	§ 176 ust. 1	PN-B-02431-1:1999	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1 – Wymagania (w zakresie pkt 2.2 z wyłączeniem 2.2.1.4; 2.2.1.8; 2.2.2.4 i 2.2.2.5 oraz pkt 2.3 z wyłączeniem 2.3.8.1; 2.3.8.2; 2.3.9 i 2.3.14)
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 308 S2:2007	Identyfikacja żył w kablach i przewodach oraz w przewo- dach sznurowych
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-41:2009	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-41:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed porażeniem elektrycznym
40	§ 176 ust. 1	PN-ISO 7010	Symbole graficzne – Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpie- czeństwa – Znaki bezpieczeństwa stosowane w miejscach pracy i w obszarach użyteczności publicznej
40	§ 176 ust. 1	PN-B-02151-02:1987 PN-B-02151-02:1987/Ap1:2015-05	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem pomiesz- czeń w budynkach – Dopuszczalne wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach
40	§ 176 ust. 1	PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
40	§ 176 ust. 1	PN-E-05010:1991	Zakresy napięciowe instalacji elektrycznych w obiektach budowlanych
40	§ 176 ust. 1	PN-E-05115:2002	Instalacje elektroenergetyczne prądu przemiennego o na- pięciu wyższym od 1 kV
40	§ 176 ust. 1	PN-E-08501:1988	Urządzenia elektryczne – Tablice i znaki bezpieczeństwa
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 12464-1:2012	Światło i oświetlenie – Oświetlenie miejsc pracy – Część 1:Miejsca pracy we wnętrzach
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 50160:2010 PN-EN 50160:2010/A1:2015-02	Parametry napięcia zasilającego w publicznych sieciach elektroenergetycznych
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 50310:2012	Stosowanie połączeń wyrównawczych i uziemiających w budynkach z zainstalowanym sprzętem informatycznym
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-1:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 1:Wyma- gania podstawowe, ustalanie ogólnych charakterystyk, de- finicje
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-41:2009	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-41:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed porażeniem elektrycznym
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-42:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-42:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed skutkami oddziaływania cieplnego
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-43:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-43:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed prądem przetężeniowym
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-4-442:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed przepięciami – Ochrona instalacji niskiego napięcia przed przejściowymi przepięciami i uszkodzeniami przy dozie- mieniach w sieciach wysokiego napięcia
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-4-443:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed przepięciami – Ochrona przed przepięciami atmosferycz- nymi lub łączeniowymi
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-444:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-444:Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed zakłóceniami napięciowymi i zaburzeniami elektromagne- tycznymi

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-4-45:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed obniżeniem napięcia
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-4-473:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Stosowanie środków ochrony zapewniających bezpieczeństwo – Środki ochrony przed prądem przetężeniowym
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-4-482:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Dobór środ- ków ochrony w zależności od wpływów zewnętrznych – Ochrona przeciwpożarowa
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-5-51:2011	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-51:Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Postanowienia ogólne
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-5-52:2002	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Oprzewodowanie
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-5-523:2001	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Obciążalność prą- dowa długotrwała przewodów
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-5-53:2000	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Aparatura rozdziel- cza i sterownicza
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-5-534:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-53:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Odłączanie izo- lacyjne, łączenie i sterowanie – Sekcja 534:Urządzenia do ochrony przed przepięciami
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-5-537:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Aparatura rozdziel- cza i sterownicza – Urządzenia do odłączania izolacyjnego i łączenia
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-5-54:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uzie- miające i przewody ochronne
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-5-551:2003	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Niskonapięciowe zespoły prądotwórcze
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-5-559:2010	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-55:Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Sekcja 559:Oprawy oświetleniowe i insta- lacje oświetleniowe
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-5-56:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-56:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Instalacje bez- pieczeństwa
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-6:2008	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 6:Spraw- dzanie
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-701:2010 PN-HD 60364-7-701:2010/AC:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 7-701:Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokaliza- cji – Pomieszczenia wyposażone w wannę lub prysznic
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-702:1999 PN-IEC 60364-7-702:1999/Apl:2002	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wyma- gania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Ba- seny pływackie i inne
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-703:2007	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 7-703:Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lo- kalizacji – Pomieszczenia i kabiny zawierające ogrzewacze sauny
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-704:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 7-704:Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokaliza- cji – Instalacje na terenie budowy i rozbiórki
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-705:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wyma- gania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – In- stalacje elektryczne w gospodarstwach rolniczych i ogrod- niczych
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-706:2000	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wyma- gania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Przestrzenie ograniczone powierzchniami przewodzącymi

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
40	§ 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-714:2003	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wyma- gania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – In- stalacje oświetlenia zewnętrznego
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-715:2006	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 7-715:Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Instalacje oświetleniowe o bardzo niskim napięciu
40	§ 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-740:2009	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 7-740:Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Tymczasowe instalacje elektryczne obiek- tów, urządzeń rozrywkowych i straganów na terenie tar- gów, wesołych miasteczek i cyrków
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 60445:2010	Zasady podstawowe i bezpieczeństwa przy współdziałaniu człowieka z maszyną, znakowanie i identyfikacja – Identy- fikacja zacisków urządzeń i zakończeń przewodów
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 60446:2010	Zasady podstawowe i bezpieczeństwa przy współdziałaniu człowieka z maszyną, znakowanie i identyfikacja – Identy- fikacja przewodów kolorami albo znakami alfanumerycz- nymi
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 60529:2003	Stopnie ochrony zapewnianej przez obudowy (kod IP)
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 61140:2005 PN-EN 61140:2005/AI:2008	Ochrona przed porażeniem prądem elektrycznym – Wspólne aspekty instalacji i urządzeń
40	§ 176 ust. 1	PN-EN 61293:2000	Znakowanie urządzeń elektrycznych danymi znamiono- wymi dotyczącymi zasilania elektrycznego – Wymagania bezpieczeństwa
42	§ 181 ust. 7	PN-EN 1838:2005	Zastosowania oświetlenia – Oświetlenie awaryjne
42	§ 181 ust. 7	PN-EN 50172:2005	Systemy awaryjnego oświetlenia ewakuacyjnego
42	§ 181 ust. 7	PN-IEC 60364-5-56:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-56:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Instalacje bez- pieczeństwa
43	§ 184 ust. 2	PN-HD 60364-5-54:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54:Do- bór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uzie- miające i przewody ochronne
43	§ 184 ust. 2	PN-EN 62305-1:2011	Ochrona odgromowa – Część 1:Zasady ogólne
43	§ 184 ust. 2	PN-EN 62305-2:2008	Ochrona odgromowa – Część 2:Zarządzanie ryzykiem
43	§ 184 ust. 2	PN-EN 62305-3:2011	Ochrona odgromowa – Część 3:Uszkodzenia fizyczne obiektów i zagrożenie życia
43	§ 184 ust. 2	PN-EN 62305-4:2011	Ochrona odgromowa – Część 4:Urządzenia elektryczne i elektroniczne w obiektach
43	§ 184 ust. 2	PN-IEC 60364-4-443:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed przepięciami – Ochrona przed przepięciami atmosferycz- nymi lub łączeniowymi
45	§ 186 ust. 2	PN-IEC 60364-5-52:2002	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Oprzewodowanie
46	§ 187 ust. 3	PN-EN 1363-1:2012	Badania odporności ogniowej – Część 1:Wymagania ogólne
47	§ 187 ust. 5	PN-EN 50200:2003	Metoda badania palności cienkich przewodów i kabli bez ochrony specjalnej stosowanych w obwodach zabezpiecza- jących
47a	§ 192b	PN-EN 50174-2:2010 PN-EN 50174-2:2010/A1:2011 PN-EN 50174-2:2010/AC:2014-10 PN-EN 50174-2:2010/A2:2015-02 PN-EN 50174-2:2010/Ap1:2016-12	Technika Informatyczna – Instalacje okablowania – Część 2:Planowanie i wykonywanie instalacji wewnątrz budynków
48	§ 196 ust. 2 i 3	PN-B-02151-02:1987 PN-B-02151-02:1987/Ap1:2015-05	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem pomiesz- czeń w budynkach – Dopuszczalne wartości poziomu dźwięku w pomieszczeniach
48	§ 196 ust. 2 i 3	PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 1990*):PN-EN 1991*):PN-EN 1992*):PN-EN 1993*):PN-EN 1994*):PN-EN 1995*):PN-EN 1996*):PN-EN 1997*):PN-EN 1999*):	Eurokod:Podstawy projektowania konstrukcji Eurokod 1:Oddziaływania na konstrukcje Eurokod 2:Projektowanie konstrukcji z betonu Eurokod 3:Projektowanie konstrukcji stalowych Eurokod 4:Projektowanie konstrukcji stalowo-betono- wych Eurokod 5:Projektowanie konstrukcji drewnianych Eurokod 6:Projektowanie konstrukcji murowych Eurokod 7:Projektowanie geotechniczne Eurokod 9:Projektowanie konstrukcji aluminiowych (wszystkie części norm)
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 81-58:2005	Przepisy bezpieczeństwa dotyczące budowy i instalowania dźwigów – Badania i próby – Część 58:Próba odporności ogniowej drzwi przystankowych
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 1021-1:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 1:Źródło zapłonu:tlący się papieros
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 1021-2:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 2:Źródło zapłonu:równoważnik płomienia zapałki
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 1991-1-2:2006 PN-EN 1991-1-2:2006/Ap1:2010 PN-EN 1991-1-2-2006/Ap2:2014-12 PN-EN 1991-1-2:2006/AC: 2013-07 1991-1-2:2006/AC:2009	Eurokod 1:Oddziaływania na konstrukcje – Część 1-2:Od- działywania ogólne – Oddziaływania na konstrukcje w wa- runkach pożaru
49	§ 204 ust. 4	PN-B-02852:2001	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Obliczanie gęsto- ści obciążenia ogniowego oraz wyznaczanie względnego czasu trwania pożaru (w zakresie części dotyczącej gęstości obciążenia ognio- wego – pkt 2)
49	§ 204 ust. 4	PN-B-02855:1988	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Metoda badania wydzielania toksycznych produktów rozkładu i spalania materiałów
49	§ 204 ust. 4	PN-B-02867:2013-06	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Metoda badania stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany zewnętrzne od strony zewnętrznej oraz zasady klasyfikacji
49	§ 204 ust. 4	PN-EN ISO 6940:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Wyznaczanie zapalności pionowo umieszczonych próbek
49	§ 204 ust. 4	PN-EN ISO 6941:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Pomiar właściwości rozprzestrzeniania się płomienia na pionowo umieszczonych próbkach
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 13501-1	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 1:Klasyfikacja na podstawie badań reakcji na ogień
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 13501-2	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 2:Klasyfikacja na podstawie badań od- porności ogniowej, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 13501-3	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 3:Klasyfikacja na podstawie badań od- porności ogniowej wyrobów i elementów stosowanych w instalacjach użytkowych w budynkach:ognioodpornych przewodów wentylacyjnych i przeciwpożarowych klap od- cinających
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 13501-4	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 4:Klasyfikacja na podstawie wyników badań odporności ogniowej elementów systemów kontroli rozprzestrzeniania dymu
49	§ 204 ust. 4	PN-EN 13501-5	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 5:Klasyfikacja na podstawie wyników badań oddziaływania ognia zewnętrznego na dachy
51	§ 253 ust. 1	PN-EN 81-72:2005	Przepisy bezpieczeństwa dotyczące budowy i instalowania dźwigów – Szczególne zastosowania dźwigów osobowych i towarowych – Część 72:Dźwigi dla straży pożarnej
52	§ 258 ust. 1a	PN-EN ISO 6940:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Wyznaczanie zapalności pionowo umieszczonych próbek
52	§ 258 ust. 1a	PN-EN ISO 6941:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Pomiar właściwości rozprzestrzeniania się płomienia na pionowo umieszczonych próbkach
53	§ 261 pkt 1	PN-EN 1021-2:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 2:Źródło zapłonu:równoważnik płomienia zapałki

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
53	§ 261 pkt 1	PN-EN 1021-1:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 1:Źródło zapłonu:tlący się papieros
53	§ 261 pkt 1	PN-B-02855:1988	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Metoda badania wydzielania toksycznych produktów rozkładu i spalania materiałów
54	§ 266 ust. 2	PN-B-02870:1993	Badania ogniowe – Małe kominy – Badania w podwyższo- nych temperaturach
55	§ 287 pkt 4	PN-N-01256-02:1992	Znaki bezpieczeństwa – Ewakuacja
55	§ 287 pkt 4	PN-N-01256-5:1998	Znaki bezpieczeństwa – Zasady umieszczania znaków bez- pieczeństwa na drogach ewakuacyjnych i drogach pożaro- wych
55	§ 287 pkt 4	PN-ISO 7010	Symbole graficzne – Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpie- czeństwa – Znaki bezpieczeństwa stosowane w miejscach pracy i w obszarach użyteczności publicznej
56	§ 287 pkt 6	patrz: Polskie Normy powołane w § 180	
57	§ 288 pkt 5	PN-N-01256-02:1992	Znaki bezpieczeństwa – Ewakuacja
57	§ 288 pkt 5	PN-N-01256-5:1998	Znaki bezpieczeństwa – Zasady umieszczania znaków bez- pieczeństwa na drogach ewakuacyjnych i drogach pożaro- wych
57	§ 288 pkt 5	PN-ISO 7010	Symbole graficzne – Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpie- czeństwa – Znaki bezpieczeństwa stosowane w miejscach pracy i w obszarach użyteczności publicznej
58	§ 288 pkt 7	patrz: Polskie Normy powołane w § 180	
59	§ 298 ust. 1	PN-EN 1990*):PN-EN 1991*):	Eurokod:Podstawy projektowania konstrukcji Eurokod 1:Oddziaływania na konstrukcje
60	§ 305 ust. 2	PN-E-05204:1994	Ochrona przed elektrycznością statyczną – Ochrona obiek- tów, instalacji i urządzeń – Wymagania
60a	§ 323 ust. 2	PN-B-02151-4:2015-06	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 4:Wymagania dotyczące warunków po- głosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytyczne prowadzenia badań
60a	§ 323 ust. 2	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 2:Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
60a	§ 323 ust. 2	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 3:Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budow- lanych
61	§ 324	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 2:Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
61	§ 324	PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/Ap1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez pod- łoże na budynki
61	§ 324	PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
62	§ 325 ust. 1	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 2:Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
62	§ 325 ust. 1	PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/Ap1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez pod- łoże na budynki
62	§ 325 ust. 1	PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
63	§ 325 ust. 2	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 3:Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budow- lanych
64	§ 326 ust. 1	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 2:Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
64	§ 326 ust. 1	PN-EN ISO 10052:2007	Akustyka – Pomiary terenowe izolacyjności od dźwięków powietrznych i uderzeniowych oraz hałasu od urządzeń wyposażenia technicznego – Metoda uproszczona
64	§ 326 ust. 1	PN-EN ISO 16032:2006	Akustyka – Pomiar poziomu ciśnienia akustycznego od urządzeń wyposażenia technicznego w budynkach – Metoda dokładna
64	§ 326 ust. 1	PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
65	§ 326 ust. 2	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 3:Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budow- lanych
65	§ 326 ust. 2	PN-EN ISO 16283-1:2014-05, PN-EN ISO 16283-1:2014-05/ A1:2018-02	Akustyka – Pomiary terenowe izolacyjności akustycznej w budynkach i izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Część 1:Izolacyjność od dźwięków powietrznych
65	§ 326 ust. 2	PN-EN ISO 140-5:1999	Akustyka – Pomiar izolacyjności akustycznej w budynkach i izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Pomiary terenowe izolacyjności akustycznej od dźwię- ków powietrznych ściany zewnętrznej i jej elementów
65	§ 326 ust. 2	PN-EN ISO 140-7:2000	Akustyka – Pomiar izolacyjności akustycznej w budynkach i izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Pomiary terenowe izolacyjności od dźwięków uderzenio- wych stropów
65	§ 326 ust. 2	PN-EN ISO 10848-2:2007	Akustyka – Pomiary laboratoryjne przenoszenia bocznego dźwięków powietrznych i uderzeniowych pomiędzy przylegającymi komorami – Część 2:Dotyczy lekkich elementów w przypadku małego wpływu złącza
65	§ 326 ust. 2	PN-EN ISO 10140-2:2011	Akustyka – Pomiar laboratoryjny izolacyjności aku- stycznej elementów budowlanych – Część 2:Pomiar izolacyjności od dźwięków powietrznych
65	§ 326 ust. 2	PN-EN ISO 10140-3:2011, PN-EN ISO 10140-3:2011/ A1:2015-07	Akustyka – Pomiar laboratoryjny izolacyjności akustycz- nej elementów budowlanych – Część 3:Pomiar izolacyj- ności od dźwięków uderzeniowych
66	§ 326 ust. 3	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 3:Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budow- lanych
67	§ 326 ust. 4	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 2:Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
67	§ 326 ust. 4	PN-EN ISO 16032:2006	Akustyka – Pomiar poziomu ciśnienia akustycznego od urządzeń wyposażenia technicznego w budynkach – Metoda dokładna
67	§ 326 ust. 4	PN-EN ISO 10052:2007	Akustyka – Pomiary terenowe izolacyjności od dźwięków powietrznych i uderzeniowych oraz hałasu od urządzeń wyposażenia technicznego – Metoda uproszczona
67	§ 326 ust. 4	PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
67a	§ 326 ust. 4a	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 3:Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budow- lanych
68	§ 326 ust. 5	PN-EN ISO 354:2005	Akustyka – Pomiar pochłaniania dźwięku w komorze pogłosowej
68	§ 326 ust. 5	PN-B-02151-4:2015-06	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budyn- kach – Część 4:Wymagania dotyczące warunków po- głosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytyczne prowadzenia badań
69	Załącznik nr 2 pkt 1.1. i 1.4.	PN-EN ISO 6946	Komponenty budowlane i elementy budynku – Opór cieplny i współczynnik przenikania ciepła – Metoda obli- czania Cieplne właściwości użytkowe budynków – Przenoszenie ciepła przez grunt – Metody obliczania
69	Załącznik nr 2 pkt 1.1. i 1.4.	PN-EN ISO 13370	
70	Załącznik nr 2 pkt 2.2.1., 2.2.2., 2.2.3. ppkt 1 i pkt 2.2.4.	PN-EN ISO 13788:2013-05	Cieplno-wilgotnościowe właściwości komponentów bu- dowlanych i elementów budynku – Temperatura po- wierzchni wewnętrznej konieczna do uniknięcia krytycznej wilgotności powierzchni i kondensacja międzywarstwo- wej – Metody obliczania

Lp.	Miejsce powołania	Numer normy	Tytuł / zakres powołania
71	Załącznik nr 2 pkt 2.2.3. ppkt 2	PN-EN ISO 10211	Mostki cieplne w budynkach – Strumienie ciepła i tempe- ratury powierzchni – Obliczenia szczegółowe
72	Załącznik nr 2 pkt 2.3.2.	PN-EN 12207:2001	Okna i drzwi – Przepuszczalności powietrza – Klasyfikacja
73	Załącznik nr 2 pkt 2.3.4.	PN-EN 13829:2002	Właściwości cieplne budynków – Określanie przepusz- czalności powietrznej budynków – Metoda pomiaru ciśnieniowego z użyciem wentylatora
74	Załącznik nr 3	PN-ENV 1187:2004 PN-ENV 1187:2004/A1:2007	Metody badań oddziaływania ognia zewnętrznego na dachy
74	Załącznik nr 3	PN-EN 13501-1+A1	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 1:Klasyfikacja na podstawie wyników badań reakcji na ogień

*) Polskie Normy projektowania wprowadzające europejskie normy projektowania konstrukcji – Eurokody, zatwierdzone i opublikowane w języku polskim, są stosowane do projektowania konstrukcji, jeżeli obejmują one wszystkie niezbędne aspekty związane z zaprojektowaniem tej konstrukcji (stanowią kompletny zestaw norm umożliwiający projektowanie). Projektowanie każdego rodzaju konstrukcji wymaga stosowania PN-EN 1990 i PN-EN 1991.

**) W przypadku gdy przywołano niedatowaną Polską Normę, należy stosować najnowszą normę opublikowaną w języku polskim.

Oznaczenia norm: stary wykaz → projekt

Zestawienie literalnych oznaczeń i ich wydań w obu wykazach. Zmiana oznaczenia nie przesądza zastąpienia całej normy ani zmiany każdego jej wymagania. Pozycje grupowano według rdzenia oznaczenia; zapis nietypowy w źródle pozostawiono. Pełne zakresy powołania i tytuły są w wykazach źródłowych.

„Brak w nowym wykazie” oznacza brak danego powołania, nie zakaz stosowania normy. Powołanie niedatowane i datowane należy rozróżniać. Tabela nie zastępuje pełnych tekstów PN, których treść nie została udostępniona do analizy. Wpis PN-B-02171-2017-06 w projekcie zachowano odrębnie jako literalny zapis źródła.

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-B-01706	PN-B-01706:1992 § 113 ust. 4	PN-B-01706:1992 PN-B-01706:1992/Az1:1999 § 110 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-B-01707	PN-B-01707:1992 § 125 ust. 4	PN-B-01707:1992 § 124 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02151-02	PN-B-02151-02:1987 PN-B-02151-02:1987/Ap1:2015-05 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1; § 196 ust. 2 i 3	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-B-02151-2	PN-B-02151-2:2018-01 § 323 ust. 2; § 324; § 325 ust. 1; § 326 ust. 1; § 326 ust. 4	PN-B-02151-2:2018-01 § 93 ust. 1; § 183 ust. 1; § 207 ust. 2; § 351 ust. 2; § 352; § 353 ust. 1; § 354 ust. 1; § 354 ust. 4 pkt 3; § 354 ust. 5; § 355 ust. 2; § 355 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02151-3	PN-B-02151-3:2015-10 PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02 § 323 ust. 2; § 325 ust. 2; § 326 ust. 2; § 326 ust. 3; § 326 ust. 4a	PN-B-02151-3:2015-10 PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02 PN-B-02151-3:2015-10/Ap2:2024-07 § 351 ust. 2; § 353 ust. 2; § 354 ust. 2; § 354 ust. 3; § 355 ust. 4	ZMIANA OZNACZENIA
PN-B-02151-4	PN-B-02151-4:2015-06 § 323 ust. 2; § 326 ust. 5	PN-B-02151-4:2015-06 § 351 ust. 2; § 354 ust. 7	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02151-5	—	PN-B-02151-5:2017-10 § 351 ust. 3	DODANO
PN-B-02170	PN-B-02170:2016-12 PN-B-02170:2016-12/Ap1:2017-10 § 96 ust. 1; § 324; § 325 ust. 1	PN-B-02170:2016-12 PN-B-02170:2016-12/Ap1:2017-10 § 93 ust. 1; § 352; § 353 ust. 1; § 353 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02171	PN-B-02171:2017-06 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1; § 196 ust. 2 i 3; § 324; § 325 ust. 1; § 326 ust. 1; § 326 ust. 4	PN-B-02171:2017-06 § 93 ust. 1; § 183 ust. 1; § 207 ust. 2; § 352; § 353 ust. 1; § 354 ust. 1; § 354 ust. 5	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02171-2017-06	—	PN-B-02171-2017-06 § 353 ust. 2	DODANO

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-B-02403	PN-B-02403:1982 § 134 ust. 2	PN-B-02403:1982 § 133 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02411	PN-B-02411:1987 § 136 ust. 2; § 136 ust. 2a; § 136 ust. 3	PN-B-02411:1987 § 135 ust. 1; § 135 ust. 2; § 135 ust. 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02413	PN-B-02413:1991 § 133 ust. 3	PN-B-02413:1991 § 131 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02414	PN-B-02414:1999 § 133 ust. 3	PN-B-02414:1999 § 131 ust. 2; § 131 ust. 7	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02415	PN-B-02415:1991 § 133 ust. 3	PN-B-02415:1991 § 131 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02416	PN-B-02416:1991 § 133 ust. 3	PN-B-02416:1991 § 131 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02420	—	PN-B-02420:1991 § 131 ust. 5	DODANO
PN-B-02421	PN-B-02421:2000 § 135 ust. 4	PN-B-02421:2000 § 134 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02431-1	PN-B-02431-1:1999 § 176 ust. 1	PN-B-02431-1:1999 § 178 ust. 1; § 179 ust. 5; § 179 ust. 7; § 179 ust. 8	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02440	PN-B-02440:1976 § 120 ust. 4	PN-B-02440:1976 § 119 ust. 6	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02852	PN-B-02852:2001 § 204 ust. 4	PN-B-02852:2001 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02855	PN-B-02855:1988 § 204 ust. 4; § 261 pkt 1	PN-B-02855:1988 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; § 270 ust. 1 pkt 2 lit. a	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-02867	PN-B-02867:2013-06 § 204 ust. 4	PN-B-02867:2013-06 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; Załącznik nr 9 pkt 2.1 oraz 2.2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-B-02870	PN-B-02870:1993 § 266 ust. 2	PN-B-02870:2017-10 § 278 ust. 2	ZMIANA OZNACZENIA
PN-B-03421	PN-B-03421:1978 § 147 ust. 3; § 149 ust. 4	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-B-03430	PN-B-03430:1983 PN-B-03430:1983/Az3:2000 § 147 ust. 1; § 149 ust. 1; § 155 ust. 4; § 170 ust. 1	PN-B-03430:1983 PN-B-03430:1983/Az3:2000 § 157 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-10425	PN-B-10425:1989 § 140 ust. 1; § 142 ust. 2	PN-B-10425:2025-04 § 139 ust.; § 141 ust. 2	ZMIANA OZNACZENIA
PN-B-10720	PN-B-10720:1998 § 115 ust. 1; § 121 ust. 2	PN-B-10720:1998 § 113 ust. 1; § 120 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-B-94340	PN-B-94340:1991 § 131	PN-B-94340:1991 § 127	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-C-04607	PN-C-04607:1993 § 133 ust. 4	PN-C-04607:1993 § 131 ust. 3; § 131 ust. 7	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-C-04753	PN-C-04753:2011 § 157 ust. 2	PN-C-04753:2011 § 159 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-C-96008	PN-C-96008:1998 § 157 ust. 2	PN-C-96008:1998 § 159 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-E-05010	PN-E-05010:1991 § 176 ust. 1	PN-E-05010:1991 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-E-05115	PN-E-05115:2002 § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-E-05204	PN-E-05204:1994 § 137 ust. 9; § 305 ust. 2	PN-E-05204:1994 § 136 ust. 9; § 333 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-E-08501	PN-E-08501:1988 § 176 ust. 1	PN-E-08501:1988 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 10208-1	PN-EN 10208-1:2000 § 163 ust. 2	PN-EN 10208-1:2000 § 165 ust. 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1021-1	PN-EN 1021-1:2007 § 204 ust. 4; § 261 pkt 1	PN-EN 1021-1:2007 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; § 273 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1021-2	PN-EN 1021-2:2007 § 204 ust. 4; § 261 pkt 1	PN-EN 1021-2:2007 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; § 273 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 10216-1	—	PN-EN 10216-1:2014-02 § 165 ust. 3	DODANO
PN-EN 10217-1	—	PN-EN 10217-1:2019-05 § 165 ust. 3	DODANO
PN-EN 10220	—	PN-EN 10220:2005 § 165 ust. 3	DODANO
PN-EN 10255+A1	—	PN-EN 10255+A1:2009 § 165 ust. 3	DODANO
PN-EN 1026	—	PN-EN 1026:2016-04 Załącznik nr 7 pkt 2.3.2	DODANO
PN-EN 1125	—	PN-EN 1125:2009 § 251 ust. 9	DODANO
PN-EN 1176-1	PN-EN 1176-1:2017-12 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-1:2017-12 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1176-10	PN-EN 1176-10:2009 PN-EN 1176-10:2009/Ap1:2013-08 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-10:2009 PN-EN 1176-10:2009/Ap1:2013-08 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1176-11	—	PN-EN 1176-11:2014-11 § 33 ust. 10	DODANO
PN-EN 1176-2+AC	PN-EN 1176-2+AC:2020-01 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-2+AC:2020-01 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 1176-3	PN-EN 1176-3:2017-12 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-3:2017-12 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1176-4+AC	PN-EN 1176-4+AC:2019-03 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-4+AC:2019-03 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1176-5	PN-EN 1176-5:2020-03 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-5:2020-03 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1176-6+AC	PN-EN 1176-6+AC:2019-03 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-6+AC:2019-03 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1176-7	PN-EN 1176-7:2020-09 § 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-7:2020-09 § 33 ust. 10	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12056-1	PN-EN 12056-1:2002 § 122 ust. 2	PN-EN 12056-1:2002 § 121 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12056-2	PN-EN 12056-2:2002 § 122 ust. 2	PN-EN 12056-2:2002 § 121 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12056-3	PN-EN 12056-3:2002 § 122 ust. 2	PN-EN 12056-3:2002 § 121 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12056-4	PN-EN 12056-4:2002 § 122 ust. 2; § 124	PN-EN 12056-4:2002 § 121 ust. 2; § 123	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12056-5	PN-EN 12056-5:2002 § 122 ust. 2	PN-EN 12056-5:2002 § 121 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12097	PN-EN 12097:2007 § 153 ust. 5	PN-EN 12097:2007 § 155 ust. 5	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12109	PN-EN 12109:2003 § 122 ust. 2	PN-EN 12109:2003 § 121 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12207	PN-EN 12207:2001 Załącznik nr 2 pkt 2.3.2.	PN-EN 12207:2001 Załącznik nr 7 pkt 2.3.2; Załącznik nr 7 pkt 2.3.4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 12237	PN-EN 12237:2005 § 153 ust. 2	PN-EN 12237:2005 § 155 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12464-1	PN-EN 12464-1:2012 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-EN 12464-1:2022-01 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1; § 184	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 12828	—	PN-EN 12828:2006 § 131 ust. 2	DODANO
PN-EN 12831	PN-EN 12831:2006 § 134 ust. 1	PN-EN 12831:2006 § 133 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 12845+A1	—	PN-EN 12845+A1:2020-05 PN-EN 12845+A1:2020-05/Ap1:2023-11 § 241 ust. 1 pkt 1 lit. a i b oraz pkt 2 lit. a i b	DODANO
PN-EN 13384-1	—	PN-EN 13384-1:2004 PN-EN 13384-1:2004/A1:2007 § 176 ust. 5; § 176 ust. 6 pkt 2	DODANO
PN-EN 13384-2	—	PN-EN 13384-2:2005 § 176 ust. 5; § 176 ust. 6 pkt 2	DODANO
PN-EN 13501-1	PN-EN 13501-1 § 204 ust. 4	PN-EN 13501-1 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; Załącznik nr 9 pkt 1.1, 1.2 oraz 3.1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 13501-1+A1	PN-EN 13501-1+A1 Załącznik nr 3	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN 13501-2	PN-EN 13501-2 § 204 ust. 4	PN-EN 13501-2 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; § 227 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 13501-3	PN-EN 13501-3 § 204 ust. 4	PN-EN 13501-3 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 13501-4	PN-EN 13501-4 § 204 ust. 4	PN-EN 13501-4 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 13501-5	PN-EN 13501-5 § 204 ust. 4	PN-EN 13501-5 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 13564-1	PN-EN 13564-1:2004 § 124	PN-EN 13564-1:2004 § 123	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1359	PN-EN 1359:2004 § 166 ust. 1	PN-EN 1359:2017-11 § 168 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 1363-1	PN-EN 1363-1:2012 § 187 ust. 3	PN-EN 1363-1:2020-07 § 191 ust. 3	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 13829	PN-EN 13829:2002 Załącznik nr 2 pkt 2.3.4.	PN-EN 13829:2002 Załącznik nr 7 pkt 2.3.4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 14604	—	PN-EN 14604:2006 PN-EN 14604:2006/AC:2009 § 305 ust. 4; § 317 ust. 1 pkt 1 lit. a	DODANO
PN-EN 1507	PN-EN 1507:2007 § 153 ust. 2	PN-EN 1507:2007 § 155 ust. 2	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 15544	—	PN-EN 15544:2023-07 § 130 ust. 3 pkt 2	DODANO
PN-EN 16798-1	—	PN-EN 16798-1:2019-06 PN-EN 16798-1:2019-06/Ap2:2023-03 § 146 ust. 1; § 146 ust. 3; § 148 ust. 1; § 148 ust. 4	DODANO
PN-EN 17084	—	PN-EN 17084:2019 § 270 ust. 1 pkt 2 lit. b	DODANO
PN-EN 1717	PN-EN 1717:2003 § 113 ust. 7	PN-EN 1717:2003 § 110 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1775	PN-EN 1775:2009 § 163 ust. 1a; § 163 ust. 4	PN-EN 1775:2009 § 165 ust. 2; § 165 ust. 5; § 166 ust. 6	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1838	PN-EN 1838:2005 § 181 ust. 7	PN-EN 1838:2013-11 § 185 ust. 7	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 1856-1	—	PN-EN 1856-1:2005 PN-EN 1856-1:2005/A1:2007 § 278 ust. 2	DODANO

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 1990	PN-EN 1990 § 143 ust. 1; § 204 ust. 4; § 298 ust. 1	PN-EN 1990 § 142 ust. 1; § 215 ust. 4; § 326 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1991	PN-EN 1991 § 143 ust. 1; § 204 ust. 4; § 298 ust. 1	PN-EN 1991 § 142 ust. 1; § 215 ust. 4; § 326 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1991-1-2	PN-EN 1991-1-2:2006 PN-EN 1991-1-2:2006/Ap1:2010 PN-EN 1991-1-2:2006/AC:2013-07 PN-EN 1991-1-2:2006/AC:2009 § 204 ust. 4	PN-EN 1991-1-2:2006 PN-EN 1991-1-2:2006/Ap1:2010 PN-EN 1991-1-2:2006/AC:2013-07 PN-EN 1991-1-2:2006/AC:2009 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1991-1-2-2006	PN-EN 1991-1-2-2006/Ap2:2014-12 § 204 ust. 4	PN-EN 1991-1-2-2006/Ap2:2014-12 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1992	PN-EN 1992 § 204 ust. 4	PN-EN 1992 § 215 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1992-1-2	—	PN-EN 1992-1-2 § 227 ust. 1	DODANO
PN-EN 1993	PN-EN 1993 § 204 ust. 4	PN-EN 1993 § 215 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1993-1-2	—	PN-EN 1993-1-2 § 227 ust. 1	DODANO
PN-EN 1994	PN-EN 1994 § 204 ust. 4	PN-EN 1994 § 215 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1994-1-2	—	PN-EN 1994-1-2 § 227 ust. 1	DODANO
PN-EN 1995	PN-EN 1995 § 204 ust. 4	PN-EN 1995 § 215 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1995-1-2	—	PN-EN 1995-1-2 § 227 ust. 1	DODANO
PN-EN 1996	PN-EN 1996 § 204 ust. 4	PN-EN 1996 § 215 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 1996-1-2	—	PN-EN 1996-1-2 § 227 ust. 1	DODANO
PN-EN 1997	PN-EN 1997 § 204 ust. 4	PN-EN 1997 § 215 ust. 4; § 227 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1998	—	PN-EN 1998 § 215 ust. 4	DODANO
PN-EN 1999	PN-EN 1999 § 204 ust. 4	PN-EN 1999 § 215 ust. 4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 1999-1-2	—	PN-EN 1999-1-2 § 227 ust. 1	DODANO
PN-EN 303-5	—	PN-EN 303-5 § 131 ust. 2	DODANO
PN-EN 50160	PN-EN 50160:2010 PN-EN 50160:2010/A1:2015-02 § 176 ust. 1	PN-EN 50160:2010 PN-EN 50160:2010/A1:2015-02 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 50172	PN-EN 50172:2005 § 181 ust. 7	PN-EN 50172:2005 § 185 ust. 7	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 50174-2	PN-EN 50174-2:2010 PN-EN 50174-2:2010/A1:2011 PN-EN 50174-2:2010/AC:2014-10 PN-EN 50174-2:2010/A2:2015-02 PN-EN 50174-2:2010/Ap1:2016-12 § 192b	PN-EN 50174-2:2010 PN-EN 50174-2:2010/A1:2011 PN-EN 50174-2:2010:AC:2014-10 PN-EN 50174-2:2010/A2:2015-02 PN-EN 50174-2:2010/Ap1:2016-12 § 196	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 50200	PN-EN 50200:2003 § 187 ust. 5	PN-EN 50200:2003 § 191 ust. 5	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 50291-1	—	PN-EN 50291-1:2018-06 § 317 ust. 1 pkt 1 lit. a	DODANO
PN-EN 50310	PN-EN 50310:2012 § 176 ust. 1	PN-EN 50310:2012 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 60445	PN-EN 60445:2010 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN 60446	PN-EN 60446:2010 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN 60529	PN-EN 60529:2003 § 176 ust. 1	PN-EN 60529:2003 PN-EN 60529:2003/A2:2014-07 PN-EN 60529:2003/AC:2017-12 PN-EN 60529:2003/AC:2020-01 § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 61140	PN-EN 61140:2005 PN-EN 61140:2005/AI:2008 § 176 ust. 1	PN-EN 61140:2016-07 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 61293	PN-EN 61293:2000 § 176 ust. 1	PN-EN 61293:2000 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 61439-3	—	PN-EN 61439-3:2012 § 183 ust. 1	DODANO
PN-EN 61936-1	—	PN-EN 61936-1:2011 § 183 ust. 1	DODANO
PN-EN 62305-1	PN-EN 62305-1:2011 § 53 ust. 2; § 184 ust. 2	PN-EN 62305-1:2011 PN-EN 62305-1:2011/AC:2017-10 PN-EN 62305-1:2011/Ap2:2018-03 § 48 ust. 2; § 188 ust. 3	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 62305-2	PN-EN 62305-2:2008 § 53 ust. 2; § 184 ust. 2	PN-EN 62305-2:2012 PN-EN 62305-2:2012/Ap1:2019-02 § 48 ust. 2; § 188 ust. 3	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 62305-3	PN-EN 62305-3:2011 § 184 ust. 2	PN-EN 62305-3:2011 § 188 ust. 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 62305-4	PN-EN 62305-4:2011 § 184 ust. 2	PN-EN 62305-4:2011 PN-EN 62305-4:2011/AC:2017-10 PN-EN 62305-4:2011/Ap2:2018-03 § 188 ust. 3	ZMIANA OZNACZENIA

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN 779	PN-EN 779:2005 § 154 ust. 6	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN 81-58	PN-EN 81-58:2005 § 204 ust. 4	PN-EN 81-58:2005 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN 81-70	—	PN-EN 81-70 § 204 ust. 5	DODANO
PN-EN 81-72	PN-EN 81-72:2005 § 253 ust. 1	PN-EN 81-72:2020-12 § 267 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN 81-76	—	PN-EN 81-76:2025-12 § 253 ust. 1	DODANO
PN-EN IEC 60445	—	PN-EN IEC 60445:2022-04 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	DODANO
PN-EN IEC 60947-3	—	PN-EN IEC 60947-3:2021-07 § 304 ust. 1	DODANO
PN-EN IEC 61439-1	—	PN-EN IEC 61439-1:2021-10 § 183 ust. 1	DODANO
PN-EN IEC 61439-2	—	PN-EN IEC 61439-2:2021-10 § 183 ust. 1	DODANO
PN-EN IEC 61730-2	—	PN-EN IEC 61730-2:2018-06 § 306 pkt 7; § 307 ust. 1 pkt 7; § 309 ust. 1 pkt 7	DODANO
PN-EN IEC 63027	—	PN-EN IEC 63027:2024-02 § 305 ust. 3 pkt 2	DODANO
PN-EN ISO 10052	PN-EN ISO 10052:2007 § 326 ust. 1; § 326 ust. 4	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 10077-1	PN-EN ISO 10077-1:2007 PN-EN ISO 10077-1:2007/AC:2010 § 134 ust. 1	PN-EN ISO 10077-1:2017-10 § 133 ust. 1; Załącznik nr 7 pkt 1.1 i 1.4	ZMIANA OZNACZENIA

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN ISO 10077-2	PN-EN ISO 10077-2:2012 § 134 ust. 1	PN-EN ISO 10077-2:2017-10 § 133 ust. 1; Załącznik nr 7 pkt 1.1 i 1.4	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN ISO 10140-2	PN-EN ISO 10140-2:2011 § 326 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 10140-3	PN-EN ISO 10140-3:2011 PN-EN ISO 10140-3:2011/A1:2015-07 § 326 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 10211	PN-EN ISO 10211:2008 PN-EN ISO 10211 § 134 ust. 1; Załącznik nr 2 pkt 2.2.3. ppkt 2	PN-EN ISO 10211:2017-09 § 133 ust. 1; Załącznik nr 7 pkt 2.2.3 ppkt 2	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN ISO 10848-2	PN-EN ISO 10848-2:2007 § 326 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 12567-1	—	PN-EN ISO 12567-1:2010 PN-EN ISO 12567-1:2010/AC:2010 § 133 ust. 1; Załącznik nr 7 pkt 1.1 i 1.4	DODANO
PN-EN ISO 12567-2	—	PN-EN ISO 12567-2:2006 § 133 ust. 1; Załącznik nr 7 pkt 1.1 i 1.4	DODANO
PN-EN ISO 13370	PN-EN ISO 13370:2008 PN-EN ISO 13370 § 134 ust. 1; Załącznik nr 2 pkt 1.1. i 1.4.	PN-EN ISO 13370:2017-09 § 133 ust. 1; Załącznik nr 7 pkt 1.1 i 1.4	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN ISO 13788	PN-EN ISO 13788:2013-05 Załącznik nr 2 pkt 2.2.1., 2.2.2., 2.2.3. ppkt 1 i pkt 2.2.4.	PN-EN ISO 13788:2013-05 Załącznik nr 7 pkt 2.2.1, 2.2.2, 2.2.3 ppkt 1, pkt 2.2.4	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN ISO 13789	PN-EN ISO 13789:2008 § 134 ust. 1	PN-EN ISO 13789:2017-10 § 133 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN ISO 140-5	PN-EN ISO 140-5:1999 § 326 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 140-7	PN-EN ISO 140-7:2000 § 326 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-EN ISO 14683	PN-EN ISO 14683:2008 § 134 ust. 1	PN-EN ISO 14683:2017-09 § 133 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN ISO 16032	PN-EN ISO 16032:2006 § 326 ust. 1; § 326 ust. 4	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 16283-1	PN-EN ISO 16283-1:2014-05 PN-EN ISO 16283-1:2014-05/A1:2018-02 § 326 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 16890-1	—	PN-EN ISO 16890-1:2017-01 § 156 ust. 6	DODANO
PN-EN ISO 3183	—	PN-EN ISO 3183:2013-05 § 165 ust. 3	DODANO
PN-EN ISO 354	PN-EN ISO 354:2005 § 326 ust. 5	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-EN ISO 6940	PN-EN ISO 6940:2005 § 204 ust. 4; § 258 ust. 1a	PN-EN ISO 6940:2005 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; § 270 ust. 1 pkt 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN ISO 6941	PN-EN ISO 6941:2005 § 204 ust. 4; § 258 ust. 1a	PN-EN ISO 6941:2005 § 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3; § 270 ust. 1 pkt 3	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-EN ISO 6946	PN-EN ISO 6946:2008 PN-EN ISO 6946 § 134 ust. 1; Załącznik nr 2 pkt 1.1. i 1.4.	PN-EN ISO 6946:2017-10 § 133 ust. 1; Załącznik nr 7 pkt 1.1 i 1.4	ZMIANA OZNACZENIA
PN-EN ISO 7010	—	PN-EN ISO 7010:2020-07 § 251 ust. 5; § 299 pkt 4; § 300 pkt 5	DODANO
PN-ENV 1187	PN-ENV 1187:2004 PN-ENV 1187:2004/A1:2007 Załącznik nr 3	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-HD 308 S2	PN-HD 308 S2:2007 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 308 S2:2007 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-HD 60364-1	PN-HD 60364-1:2010 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-1:2010 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-HD 60364-4-41	PN-HD 60364-4-41:2009 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-41:2017-09 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-HD 60364-4-42	PN-HD 60364-4-42:2011 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-42:2011 PN-HD 60364-4-42:2011/A1:2015-01 PN-HD 60364-4-42:2011/Ap2:2019-06 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-HD 60364-4-43	PN-HD 60364-4-43:2012 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-43:2012 PN-HD 60364-4-43:2012/Ap1:2019-06 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-HD 60364-4-442	—	PN-HD 60364-4-442:2012 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	DODANO
PN-HD 60364-4-443	PN-HD 60364-4-443:2016 § 96 ust. 1	PN-HD 60364-4-443:2016-03 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1; § 188 ust. 3	ZMIANA OZNACZENIA
PN-HD 60364-4-444	PN-HD 60364-4-444:2012 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-4-444:2012 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-HD 60364-4-46	—	PN-HD 60364-4-46:2017-01 § 183 ust. 1	DODANO
PN-HD 60364-5-51	PN-HD 60364-5-51:2011 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-5-51:2011 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-HD 60364-5-52	—	PN-HD 60364-5-52:2011 PN-HD 60364-5-52:2011/Ap2:2019-02 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1; § 190 ust. 2 i 3	DODANO
PN-HD 60364-5-53	—	PN-HD 60364-5-53:2022-10 PN-HD 60364-5-53:2022-10/AC:2025-10 PN-HD 60364-5-53:2022-10/AC:2025-11 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	DODANO
PN-HD 60364-5-534	PN-HD 60364-5-534:2016 PN-HD 60364-5-534:2012 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-HD 60364-5-54	PN-HD 60364-5-54:2011 § 96 ust. 1; § 116 ust. 3; § 176 ust. 1; § 184 ust. 2	PN-HD 60364-5-54:2011 PN-HD 60364-5-54:2011/A1:2023-04 § 95 ust. 2; § 114 ust. 3; § 183 ust. 1; § 187 ust. 1 pkt 7; § 188 ust. 2	ZMIANA OZNACZENIA

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-HD 60364-5-559	PN-HD 60364-5-559:2010 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-5-559:2010 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-HD 60364-5-56	PN-HD 60364-5-56:2010 § 96 ust. 1	PN-HD 60364-5-56:2019-01 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1; § 185 ust. 7	ZMIANA OZNACZENIA
PN-HD 60364-6	PN-HD 60364-6:2008 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-HD 60364-6:2016-07 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-HD 60364-7	—	PN-HD 60364-7 § 187 ust. 1 pkt 7	DODANO
PN-HD 60364-7-701	PN-HD 60364-7-701:2010 PN-HD 60364-7-701:2010/AC:2012 § 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-701:2010 PN-HD 60364-7-701:2010/AC:2012 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-HD 60364-7-703	PN-HD 60364-7-703:2007 § 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-703:2007 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-HD 60364-7-704	PN-HD 60364-7-704:2010 § 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-704:2018-08 § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-HD 60364-7-712	—	PN-HD 60364-7-712:2016-05 § 310 ust. 1	DODANO
PN-HD 60364-7-715	PN-HD 60364-7-715:2006 § 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-715:2006 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-HD 60364-7-722	—	PN-HD 60364-7-722:2019-01 § 183 ust. 1	DODANO
PN-HD 60364-7-740	PN-HD 60364-7-740:2009 § 176 ust. 1	PN-HD 60364-7-740:2009 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-IEC 60364-4-442	PN-IEC 60364-4-442:1999 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-4-443	PN-IEC 60364-4-443:1999 § 176 ust. 1; § 184 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE

Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-IEC 60364-4-45	PN-IEC 60364-4-45:1999 § 176 ust. 1	PN-IEC 60364-4-45:1999 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-IEC 60364-4-473	PN-IEC 60364-4-473:1999 § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-4-482	PN-IEC 60364-4-482:1999 § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-5-52	PN-IEC 60364-5-52:2011 PN-IEC 60364-5-52:2002 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1; § 186 ust. 2	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-5-523	PN-IEC 60364-5-523:2001 § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-5-53	PN-IEC 60364-5-53:2016 PN-IEC 60364-5-53:2000 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-5-537	PN-IEC 60364-5-537:1999 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-5-551	PN-IEC 60364-5-551:2003 § 96 ust. 1; § 176 ust. 1	PN-IEC 60364-5-551:2003 § 95 ust. 2; § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-IEC 60364-5-56	PN-IEC 60364-5-56:2010 § 176 ust. 1; § 181 ust. 7	—	BRAK W NOWYM WYKAZIE
PN-IEC 60364-7-702	PN-IEC 60364-7-702:1999 PN-IEC 60364-7-702:1999/Apl:2002 § 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-702:1999 PN-IEC 60364-7-702:1999/Apl:2002 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-IEC 60364-7-705	PN-IEC 60364-7-705:1999 § 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-705:1999 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-IEC 60364-7-706	PN-IEC 60364-7-706:2000 § 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-706:2000 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-IEC 60364-7-714	PN-IEC 60364-7-714:2003 § 176 ust. 1	PN-IEC 60364-7-714:2003 § 183 ust. 1	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

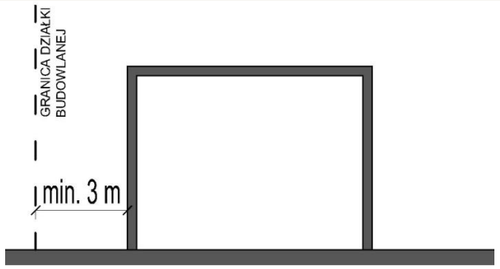
Grupa oznaczeń	WT2002 po zmianach	Projekt 6.08.2026	Różnica w wykazie
PN-ISO 7010	PN-ISO 7010 § 176 ust. 1; § 287 pkt 4; § 288 pkt 5	PN-ISO 7010:2020-07 § 183 ust. 1	ZMIANA OZNACZENIA
PN-N-01256-02	PN-N-01256-02:1992 § 287 pkt 4; § 288 pkt 5	PN-N-01256-02:1992 § 299 pkt 4; § 300 pkt 5	OZNACZENIE BEZ ZMIANY
PN-N-01256-5	PN-N-01256-5:1998 § 287 pkt 4; § 288 pkt 5	PN-N-01256-5:1998 § 299 pkt 4; § 300 pkt 5	OZNACZENIE BEZ ZMIANY

Źródła: załącznik nr 1 do WT2002 z uwzględnieniem Dz.U. 2023 poz. 2442; załącznik nr 1 projektu, strony 250–275 pliku źródłowego. Otwórz pełny wykaz projektu →

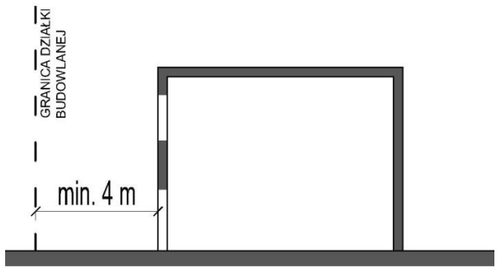
Załącznik 1a • porównanie z projektem z 6.08.2026

Załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii
z dnia 9 maja 2024 r. (Dz. U. poz. 726)

SPOSÓB OKREŚLANIA MINIMALNEJ ODLEGŁOŚCI ŚCIANY BUDYNKU DO GRANICY DZIAŁKI BUDOWLANEJ

Rys. 1 Budynek zwrócony ścianą bez okien lub drzwi w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 2.

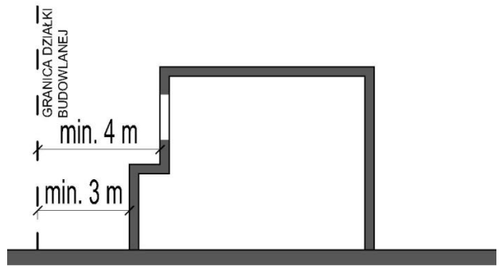

Rys. 2 Budynek zwrócony ścianą z oknami lub drzwiami w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1.

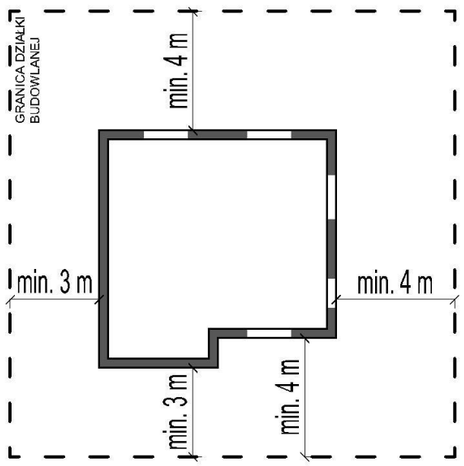
WT2002 — załącznik 1a → projekt załącznik 3

Rozbudowany następca wcześniejszych rysunków. Projekt rozdziela pomiar do ściany od pomiaru do krawędzi okna, drzwi i elementu doświetlającego (§ 11).

Pełny załącznik projektu

Rys. 3 Budynek zwrócony ścianą z oknami lub drzwiami i ścianą bez okien lub drzwi w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1 i 2.

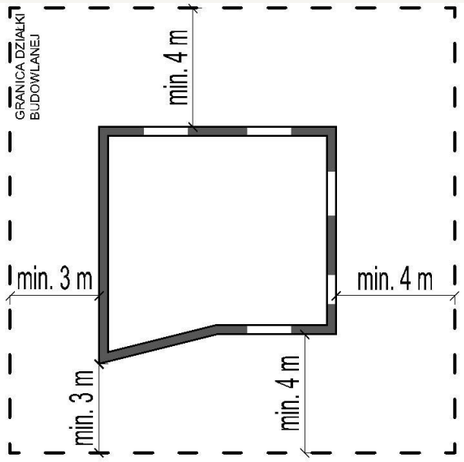
Rys. 4 Budynek zwrócony ścianą z uskokami w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1 i 2.

WT2002 — załącznik 1a → projekt załącznik 3

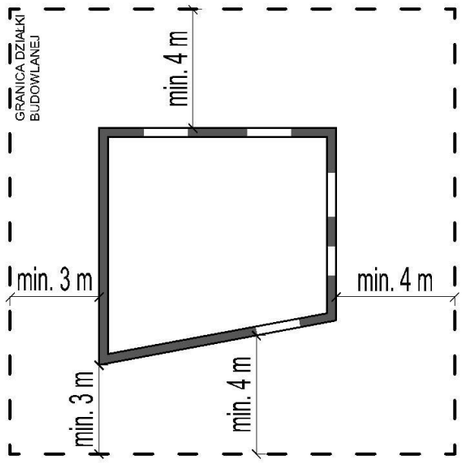
Rozbudowany następca wcześniejszych rysunków. Projekt rozdziela pomiar do ściany od pomiaru do krawędzi okna, drzwi i elementu doświetlającego (§ 11).

Pełny załącznik projektu

Załącznik 1a • porównanie z projektem z 6.08.2026

Rys. 5 Budynek zwrócony ścianą z załamaniami w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1 i 2.

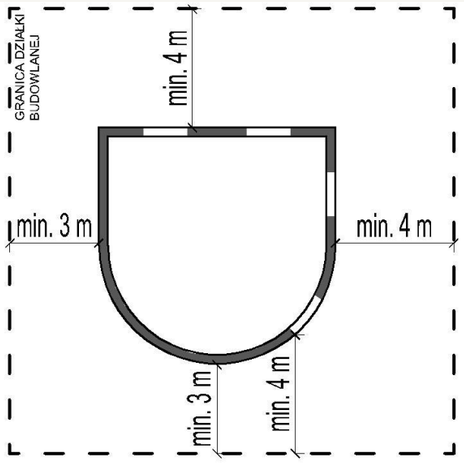
Rys. 6 Budynek ze ścianą usytuowaną w sposób inny niż równoległy w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1a.

WT2002 — załącznik 1a → projekt załącznik 3

Rozbudowany następca wcześniejszych rysunków. Projekt rozdziela pomiar do ściany od pomiaru do krawędzi okna, drzwi i elementu doświetlającego (§ 11).

Pełny załącznik projektu

Załącznik 1a • porównanie z projektem z 6.08.2026

Rys. 7 Budynek ze ścianą usytuowaną w sposób inny niż równoległy w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1a.

WT2002 — załącznik 1a → projekt załącznik 3

Rozbudowany następca wcześniejszych rysunków. Projekt rozdziela pomiar do ściany od pomiaru do krawędzi okna, drzwi i elementu doświetlającego (§ 11).

Pełny załącznik projektu

Załącznik 2 • porównanie z projektem z 6.08.2026

Załącznik nr 2

WYMAGANIA IZOLACYJNOŚCI CIEPLNEJ I INNE WYMAGANIA ZWIĄZANE Z OSZCZĘDNOŚCIĄ ENERGII

1. Izolacyjność cieplna przegród

1.1. Wartości współczynnika przenikania ciepła U_C ścian, dachów, stropów i stropodachów dla wszystkich rodzajów budynków, uwzględniające poprawki ze względu na pustki powietrzne w warstwie izolacji, łączniki mechaniczne przechodzące przez warstwę izolacyjną oraz opady na dach o odwróconym układzie warstw, obliczone zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi obliczania oporu cieplnego i współczynnika przenikania ciepła oraz przenoszenia ciepła przez grunt, nie mogą być większe niż wartości $U_{C(max)}$ określone w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj przegrody i temperatura w pomieszczeniu	Współczynnik przenikania ciepła $U_{C(max)}$ [W/(m² · K)]	
		od 1 stycznia 2017 r.	od 31 grudnia 2020 r.*)
1	2	3	
1	Ściany zewnętrzne:		
	a) przy $t_i \geq 16°C$	0,23	0,20
	b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$	0,45	0,45
	c) przy $t_i < 8°C$	0,90	0,90
2	Ściany wewnętrzne:		
	a) przy $\Delta t_i \geq 8°C$ oraz oddzielające pomieszczenia ogrzewane od klatek schodowych i korytarzy	1,00	1,00
	b) przy $\Delta t_i < 8°C$	bez wymagań	bez wymagań
	c) oddzielające pomieszczenie ogrzewane od nieogrzewanego	0,30	0,30
3	Ściany przyległe do szczelin dylatacyjnych o szerokości:		
	a) do 5 cm, trwale zamkniętych i wypełnionych izolacją cieplną na głębokości co najmniej 20 cm	1,00	1,00
	b) powyżej 5 cm, niezależnie od przyjętego sposobu zamknięcia i zaizolowania szczeliny	0,70	0,70
4	Ściany nieogrzewanych kondygnacji podziemnych	bez wymagań	bez wymagań
5	Dachy, stropodachy i stropy pod nieogrzewanymi poddaszami lub nad przejazdami:		
	a) przy $t_i \geq 16°C$	0,18	0,15
	b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$	0,30	0,30
	c) przy $t_i < 8°C$	0,70	0,70
6	Podłogi na gruncie:		
	a) przy $t_i \geq 16°C$	0,30	0,30
	b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$	1,20	1,20
	c) przy $t_i < 8°C$	1,50	1,50
7	Stropy nad pomieszczeniami nieogrzewanymi i zamkniętymi przestrzeniami podpodłogowymi:		
	a) przy $t_i \geq 16°C$	0,25	0,25
	b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$	0,30	0,30
	c) przy $t_i < 8°C$	1,00	1,00

WT2002 — załącznik 2 → projekt załącznik 7

Zachowano zasadnicze końcowe wartości U; usunięto historyczne kolumny etapów. Rozwinięto zapisy izolacji instalacji i infiltracji powietrza. Dla połączenia okna z ościeżem projekt wskazuje 0,1 m³/(m·h·daPa^(2/3)); dla wskazanych okien 0,3. Zalecenia n50 pozostają zaleceniami.

Pełny załącznik projektu

U i EP to odrębne wymagania

Zachowanie zasadniczych końcowych wartości U nie oznacza zachowania całego pakietu energetycznego. Zmiany EP i bezemisyjności są w §§ 356–357 projektu.

EP i bezemisyjność

Załącznik 2 • porównanie z projektem z 6.08.2026

8	Stropy nad ogrzewanymi pomieszczeniami podziemnymi i stropy międzykondygnacyjne:		
	a) przy $\Delta t_i \geq 8°C$	1,00	1,00
	b) przy $\Delta t_i < 8°C$	bez wymagań	bez wymagań
	c) oddzielające pomieszczenie ogrzewane od nieogrzewanego	0,25	0,25

Pomieszczenie ogrzewane – pomieszczenie, w którym na skutek działania systemu ogrzewania lub w wyniku bilansu strat i zysków ciepła utrzymywana jest temperatura, której wartość została określona w § 134 ust. 2 rozporządzenia.

t_i – temperatura pomieszczenia ogrzewanego zgodnie z § 134 ust. 2 rozporządzenia.

*) Od 1 stycznia 2019 r. – w przypadku budynku zajmowanego przez organ wymiaru sprawiedliwości, prokuraturę lub organ administracji publicznej i będącego jego własnością.

1.2. Wartości współczynnika przenikania ciepła U okien, drzwi balkonowych, drzwi zewnętrznych i powierzchni przezroczystych nieotwieralnych, dla wszystkich rodzajów budynków, nie mogą być większe niż wartości $U_{(max)}$ określone w poniższej tabeli:

Lp.	Okna, drzwi balkonowe i drzwi zewnętrzne	Współczynnik przenikania ciepła $U_{(max)}$ [W/(m² · K)]	
		od 1 stycznia 2017 r.	od 31 grudnia 2020 r.*)
1	2	3	
1	Okna (z wyjątkiem okien połaciowych), drzwi balkonowe i powierzchnie przezroczyste nieotwieralne:		
	a) przy $t_i \geq 16°C$	1,1	0,9
	b) przy $t_i < 16°C$	1,6	1,4
2	Okna połaciowe:		
	a) przy $t_i \geq 16°C$	1,3	1,1
	b) przy $t_i < 16°C$	1,6	1,4
3	Okna w ścianach wewnętrznych:		
	a) przy $\Delta t_i \geq 8°C$	1,3	1,1
	b) przy $\Delta t_i < 8°C$	bez wymagań	bez wymagań
	c) oddzielające pomieszczenie ogrzewane od nieogrzewanego	1,3	1,1
4	Drzwi w przegrodach zewnętrznych lub w przegrodach między pomieszczeniami ogrzewanymi i nieogrzewanymi	1,5	1,3
5	Okna i drzwi zewnętrzne w przegrodach zewnętrznych pomieszczeń nieogrzewanych	bez wymagań	bez wymagań

Pomieszczenie ogrzewane – pomieszczenie, w którym na skutek działania systemu ogrzewania lub w wyniku bilansu strat i zysków ciepła utrzymywana jest temperatura, której wartość została określona w § 134 ust. 2 rozporządzenia.

t_i – temperatura pomieszczenia ogrzewanego zgodnie z § 134 ust. 2 rozporządzenia.

*) Od 1 stycznia 2019 r. – w przypadku budynku zajmowanego przez organ wymiaru sprawiedliwości, prokuraturę lub organ administracji publicznej i będącego jego własnością.

1.3. Dopuszcza się dla budynku produkcyjnego, magazynowego i gospodarczego większe wartości współczynnika U niż $U_{C(max)}$ oraz $U_{(max)}$ określone w pkt 1.1. i 1.2., jeżeli uzasadnia to rachunek efektywności ekonomicznej inwestycji, obejmujący koszty budowy i eksploatacji budynku.

WT2002 — załącznik 2 → projekt załącznik 7

Zachowano zasadnicze końcowe wartości U; usunięto historyczne kolumny etapów. Rozwinięto zapisy izolacji instalacji i infiltracji powietrza. Dla połączenia okna z ościeżem projekt wskazuje 0,1 m³/(m·h·daPa^(2/3)); dla wskazanych okien 0,3. Zalecenia n50 pozostają zaleceniami.

Pełny załącznik projektu

U i EP to odrębne wymagania

Zachowanie zasadniczych końcowych wartości U nie oznacza zachowania całego pakietu energetycznego. Zmiany EP i bezemisyjności są w §§ 356–357 projektu.

EP i bezemisyjność

Załącznik 2 • porównanie z projektem z 6.08.2026

1.4. W budynku mieszkalnym, zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej, produkcyjnym, magazynowym i gospodarczym podłoga na gruncie w ogrzewanym pomieszczeniu powinna mieć izolację cieplną obwodową z materiału izolacyjnego w postaci warstwy o oporze cieplnym co najmniej 2,0 ($m^2 \cdot K$) /W, przy czym opór cieplny warstw podłogowych oblicza się zgodnie z Polskimi Normami, o których mowa w pkt 1.1.

1.5. Izolacja cieplna przewodów rozdzielczych i komponentów w instalacjach centralnego ogrzewania, ciepłej wody użytkowej (w tym przewodów cyrkulacyjnych), instalacji chłodu i ogrzewania powietrznego powinna spełniać następujące wymagania minimalne określone w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj przewodu lub komponentu	Minimalna grubość izolacji cieplnej (materiał o współczynniku przewodzenia ciepła $\lambda = 0{,}035 [W/(m \cdot K)]$[1)])
1	2	3
1	Średnica wewnętrzna do 22 mm	20 mm
2	Średnica wewnętrzna od 22 do 35 mm	30 mm
3	Średnica wewnętrzna od 35 do 100 mm	równa średnicy wewnętrznej rury
4	Średnica wewnętrzna ponad 100 mm	100 mm
5	Przewody i armatura wg lp. 1–4 przechodzące przez ściany lub stropy, skrzyżowania przewodów	50% wymagań z lp. 1–4
6	Przewody ogrzewań centralnych, przewody wody ciepłej i cyrkulacji instalacji ciepłej wody użytkowej wg lp. 1–4, ułożone w komponentach budowlanych między ogrzewanymi pomieszczeniami różnych użytkowników	50% wymagań z lp. 1–4
7	Przewody wg lp. 6 ułożone w podłodze	6 mm
8	Przewody ogrzewania powietrznego (ułożone w części ogrzewanej budynku)	40 mm
9	Przewody ogrzewania powietrznego (ułożone w części nieogrzewanej budynku)	80 mm
10	Przewody instalacji wody lodowej prowadzone wewnątrz budynku[2)]	50% wymagań z lp. 1–4
11	Przewody instalacji wody lodowej prowadzone na zewnątrz budynku[2)]	100% wymagań z lp. 1–4

Uwaga:
1) Przy zastosowaniu materiału izolacyjnego o innym współczynniku przewodzenia ciepła niż podany w tabeli – należy skorygować grubość warstwy izolacyjnej.
2) Izolacja cieplna wykonana jako powietrznoszczelna.

2. Inne wymagania związane z oszczędnością energii

2.1. Okna

2.1.1. We wszystkich rodzajach budynków współczynnik przepuszczalności energii całkowitej promieniowania słonecznego okien oraz przegród szklanych i przezroczystych g liczony według wzoru:

$$g = f_C \cdot g_n$$

gdzie:

g_n – współczynnik całkowitej przepuszczalności energii promieniowania słonecznego dla typu oszklenia,

f_C – współczynnik redukcji promieniowania, ze względu na zastosowane urządzenia przeciwsłoneczne, w okresie letnim nie może być większy niż 0,35.

WT2002 — załącznik 2 → projekt załącznik 7

Zachowano zasadnicze końcowe wartości U; usunięto historyczne kolumny etapów. Rozwinięto zapisy izolacji instalacji i infiltracji powietrza. Dla połączenia okna z ościeżem projekt wskazuje 0,1 m³/(m·h·daPa^(2/3)); dla wskazanych okien 0,3. Zalecenia n50 pozostają zaleceniami.

Pełny załącznik projektu

U i EP to odrębne wymagania

Zachowanie zasadniczych końcowych wartości U nie oznacza zachowania całego pakietu energetycznego. Zmiany EP i bezemisyjności są w §§ 356–357 projektu.

EP i bezemisyjność

Załącznik 2 • porównanie z projektem z 6.08.2026

2.1.2. Wartości współczynnika całkowitej przepuszczalności energii promieniowania słonecznego dla typu oszklenia g_n należy przyjmować na podstawie deklaracji właściwości użytkowych okna. W przypadku braku danych wartość g_n określa poniższa tabela:

Lp.	Typ oszklenia	Współczynnik całkowitej przepuszczalności energii promieniowania słonecznego g_n
1	2	3
1	Pojedynczo szklone	0,85
2	Podwójnie szklone	0,75
3	Podwójnie szklone z powłoką selektywną	0,67
4	Potrójnie szklone	0,7
5	Potrójnie szklone z powłoką selektywną	0,5
6	Okna podwójne	0,75

2.1.3. Wartości współczynnika redukcji promieniowania ze względu na zastosowane urządzenia przeciwsłoneczne f_C określa poniższa tabela:

Lp.	Typ zasłon	Właściwości optyczne		Współczynnik redukcji promieniowania f_C	
		współczynnik absorpcji	współczynnik przepuszczalności	osłona wewnętrzna	osłona zewnętrzna
1	2	3	4	5	6
1	Białe żaluzje o lamelach nastawnych	0,1	0,05 0,1 0,3	0,25 0,30 0,45	0,10 0,15 0,35
2	Zasłony białe	0,1	0,5 0,7 0,9	0,65 0,80 0,95	0,55 0,75 0,95
3	Zasłony kolorowe	0,3	0,1 0,3 0,5	0,42 0,57 0,77	0,17 0,37 0,57
4	Zasłony z powłoką aluminiową	0,2	0,05	0,20	0,08

2.1.4. Pkt 2.1.1. nie stosuje się w odniesieniu do powierzchni pionowych oraz powierzchni nachylonych więcej niż 60 stopni do poziomu, skierowanych w kierunkach od północno-zachodniego do północno-wschodniego (kierunek północny +/- 45 stopni), okien chronionych przed promieniowaniem słonecznym elementem zacieniającym, spełniającym wymagania, o których mowa w pkt 2.1.1., oraz do okien o powierzchni mniejszej niż 0,5 m^2.

2.2. Warunki spełnienia wymagań dotyczących powierzchniowej kondensacji pary wodnej

2.2.1. W celu zachowania warunku, o którym mowa w § 321 ust. 1 rozporządzenia, w odniesieniu do przegród zewnętrznych budynków mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej, produkcyjnych, magazynowych i gospodarczych rozwiązania przegród zewnętrznych i ich węzłów konstrukcyjnych powinny charakteryzować się współczynnikiem temperaturowym f_{Rsi} o wartości nie mniejszej niż wymagana wartość krytyczna, obliczona zgodnie z Polską Normą dotyczącą metody obliczania temperatury powierzchni wewnętrznej koniecznej do uniknięcia krytycznej wilgotności powierzchni i kondensacji międzywarstwowej.

WT2002 — załącznik 2 → projekt załącznik 7

Zachowano zasadnicze końcowe wartości U; usunięto historyczne kolumny etapów. Rozwinięto zapisy izolacji instalacji i infiltracji powietrza. Dla połączenia okna z ościeżem projekt wskazuje 0,1 m³/(m·h·daPa^(2/3)); dla wskazanych okien 0,3. Zalecenia n50 pozostają zaleceniami.

Pełny załącznik projektu

U i EP to odrębne wymagania

Zachowanie zasadniczych końcowych wartości U nie oznacza zachowania całego pakietu energetycznego. Zmiany EP i bezemisyjności są w §§ 356–357 projektu.

EP i bezemisyjność

Załącznik 2 • porównanie z projektem z 6.08.2026

2.2.2. Wymaganą wartość krytyczną współczynnika temperaturowego f_{Rsi} w pomieszczeniach ogrzewanych do temperatury co najmniej 20°C w budynkach mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej należy określać według rozdziału 5 Polskiej Normy, o której mowa w pkt 2.2.1., przy założeniu, że średnia miesięczna wartość wilgotności względnej powietrza wewnętrznego jest równa φ = 50%, przy czym dopuszcza się przyjmowanie wymaganej wartości tego współczynnika równej 0,72.

2.2.3. Wartość współczynnika temperaturowego charakteryzującego zastosowane rozwiązanie konstrukcyjno-materiałowe należy obliczać:

1) dla przegrody – według Polskiej Normy, o której mowa w pkt 2.2.1.;

2) dla mostków cieplnych przy zastosowaniu przestrzennego modelu przegrody – według Polskiej Normy dotyczącej obliczania strumieni cieplnych i temperatury powierzchni.

2.2.4. Sprawdzenie warunku, o którym mowa w § 321 ust. 1 i 2 rozporządzenia, należy przeprowadzać według rozdziału 5 i 6 Polskiej Normy, o której mowa w pkt 2.2.1.

2.2.5. Dopuszcza się kondensację pary wodnej, o której mowa w § 321 ust. 2 rozporządzenia, wewnątrz przegrody w okresie zimowym, o ile struktura przegrody umożliwi wyparowanie kondensatu w okresie letnim i nie nastąpi przy tym degradacja materiałów budowlanych przegrody na skutek tej kondensacji.

2.3. Szczelność na przenikanie powietrza

2.3.1. W budynku mieszkalnym, zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej i produkcyjnym przegrody zewnętrzne nieprzezroczyste, złącza między przegrodami i częściami przegród (między innymi połączenie stropodachów lub dachów ze ścianami zewnętrznymi), przejścia elementów instalacji (takie jak kanały instalacji wentylacyjnej i spalinowej przez przegrody zewnętrzne) oraz połączenia okien z ościeżami należy projektować i wykonywać pod kątem osiągnięcia ich całkowitej szczelności na przenikanie powietrza.

2.3.2. W budynkach niskich, średniowysokich i wysokich przepuszczalność powietrza dla okien i drzwi balkonowych przy ciśnieniu równym 100 Pa wynosi nie więcej niż 2,25 $m^3/(m \cdot h)$ w odniesieniu do długości linii stykowej lub 9 $m^3/(m^2 \cdot h)$ w odniesieniu do pola powierzchni, co odpowiada klasie 3 Polskiej Normy dotyczącej przepuszczalności powietrza okien i drzwi. Dla okien i drzwi balkonowych w budynkach wysokościowych przepuszczalność powietrza przy ciśnieniu równym 100 Pa wynosi nie więcej niż 0,75 $m^3/(m \cdot h)$ w odniesieniu do długości linii stykowej lub 3 $m^3/(m^2 \cdot h)$ w odniesieniu do pola powierzchni, co odpowiada klasie 4 Polskiej Normy dotyczącej przepuszczalności powietrza okien i drzwi.

2.3.3. Zalecana szczelność powietrzna budynków wynosi:

1) w budynkach z wentylacją grawitacyjną lub wentylacją hybrydową – $n_{50} < 3{,}0$ 1/h;

2) w budynkach z wentylacją mechaniczną lub klimatyzacją – $n_{50} < 1{,}5$ 1/h.

2.3.4. Zalecane jest, by po zakończeniu budowy budynek mieszkalny, zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej i produkcyjny został poddany próbie szczelności przeprowadzonej zgodnie z Polską Normą dotyczącą określania przepuszczalności powietrznej budynków w celu uzyskania zalecanej szczelności budynków określonej w pkt 2.3.3.

WT2002 — załącznik 2 → projekt załącznik 7

Zachowano zasadnicze końcowe wartości U; usunięto historyczne kolumny etapów. Rozwinięto zapisy izolacji instalacji i infiltracji powietrza. Dla połączenia okna z ościeżem projekt wskazuje 0,1 m³/(m·h·daPa^(2/3)); dla wskazanych okien 0,3. Zalecenia n50 pozostają zaleceniami.

Pełny załącznik projektu

U i EP to odrębne wymagania

Zachowanie zasadniczych końcowych wartości U nie oznacza zachowania całego pakietu energetycznego. Zmiany EP i bezemisyjności są w §§ 356–357 projektu.

EP i bezemisyjność

Załącznik 3 • porównanie z projektem z 6.08.2026

Załącznik nr 3

STOSOWANE W ROZPORZĄDZENIU OKREŚLENIA DOTYCZĄCE PALNOŚCI I ROZPRZESTRZENIANIA OGNIA ORAZ ODPOWIADAJĄCE IM KLASY REAKCJI NA OGIEŃ ORAZ KLASY ODPORNOŚCI DACHÓW NA OGIEŃ ZEWNĘTRZNY

1. Palność wyrobów budowlanych

1.1. Stosowanym w rozporządzeniu określeniom: niepalny, niezapalny, trudno zapalny, łatwo zapalny, niekapiący, samogasnący, intensywnie dymiący (z wyłączeniem posadzek – w tym wykładzin podłogowych) odpowiadają klasy reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1 „Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 1: klasyfikacja na podstawie badań reakcji na ogień”, zwaną dalej „Polską Normą PN-EN 13501-1”, podane w kolumnie 2 tabeli 1.

Tabela 1

Określenia dotyczące palności stosowane w rozporządzeniu		Klasy reakcji na ogień zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1
Niepalne		A1; A2-s1, d0; A2-s2, d0; A2-s3, d0;
		A2-s1, d1; A2-s2, d1; A2-s3, d1; A2-s1, d2; A2-s2, d2; A2-s3, d2;
	niezapalne	B-s1, d0; B-s2, d0; B-s3, d0; B-s1, d1; B-s2, d1; B-s3, d1; B-s1, d2; B-s2, d2; B-s3, d2;
Palne	trudno zapalne	C-s1, d0; C-s2, d0; C-s3, d0; C-s1, d1; C-s2, d1; C-s3, d1; C-s1, d2; C-s2, d2; C-s3, d2; D-s1, d0; D-s1, d1; D-s1, d2;
	łatwo zapalne	D-s2, d0; D-s3, d0; D-s2, d1; D-s3, d1; D-s2, d2; D-s3, d2; E-d2; E; F
Niekapiące		A1; A2-s1, d0; A2-s2, d0; A2-s3, d0; B-s1, d0; B-s2, d0; B-s3, d0; C-s1, d0; C-s2, d0; C-s3, d0; D-s1, d0; D-s2, d0; D-s3, d0;
Samogasnące		co najmniej E
Intensywnie dymiące		A2-s3, d0; A2-s3, d1; A2-s3, d2; B-s3, d0; B-s3, d1; B-s3, d2; C-s3, d0; C-s3, d1; C-s3, d2; D-s3, d0; D-s3, d1; D-s3, d2; E-d2; E; F

WT2002 — załącznik 3 → projekt załącznik 9

Przebudowa warunków NRO/SRO, ścian zewnętrznych, przewodów i izolacji oraz dachów. Nie odtworzono starej tabeli 3 w jej dotychczasowej postaci.

Pełny załącznik projektu

Tabele palności pozostają w załączniku 10

W projekcie z 2026 r. nie usunięto tabel znaczeń określeń palności. Rozdzielono dawny załącznik 3 na dwie części: 9 i 10.

Tabele projektu — załącznik 10

1.2. Stosowanym w rozporządzeniu określeniom: niepalny, niezapalny, trudno zapalny, intensywnie dymiący dotyczącym posadzek (w tym wykładzin podłogowych) odpowiadają klasy reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1, podane w kolumnie 2 tabeli 2.

Tabela 2

Określenia dotyczące palności stosowane w rozporządzeniu	Klasy reakcji na ogień zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1
Niepalne	$A1_{ń}$; $A2_{ń}$ -s1; $A2_{ń}$ -s2
Trudno zapalne	$B_{ń}$ -s1; $B_{ń}$ -s2; $C_{ń}$ -s1; $C_{ń}$ -s2
Łatwo zapalne	$D_{ń}$ -s1; $D_{ń}$ -s2; $E_{ń}$; $F_{ń}$
Intensywnie dymiące	$A2_{ń}$ -s2; $B_{ń}$ -s2; $C_{ń}$ -s2; $D_{ń}$ -s2; $E_{ń}$; $F_{ń}$

Uwaga: Stosowane w pkt 1.1. i 1.2. określenia odnoszą się także do wyrobów (materiałów) budowlanych uznanych za spełniające wymagania w zakresie reakcji na ogień, bez potrzeby prowadzenia badań, których wykazy zawarte są w decyzjach Komisji Europejskiej publikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

2. Rozprzestrzenianie ognia przez elementy budynku z wyłączeniem ścian zewnętrznych przy działaniu ognia z zewnątrz budynku

2.1. Nierozprzestrzeniającym ognia elementom budynku odpowiadają elementy:

– wykonane z wyrobów klasy reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1: A1; A2-s1, d0 A2-s2, d0; A2-s3, d0; B-s1, d0; Bs-2, d0 oraz Bs-3, d0;

– stanowiące wyrób o klasie reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1: A1; A2-s1, d0; A2-s2, d0; A2-s3, d0; B-s1, d0; B-s2, d0 oraz B-s3, d0, przy czym warstwa izolacyjna elementów warstwowych powinna mieć klasę reakcji na ogień co najmniej E.

2.2. Słabo rozprzestrzeniającym ogień elementom budynku odpowiadają elementy:

– wykonane z wyrobów klasy reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1: C-s1, d0; C-s2, d0; C-s3, d0 oraz D-s1, d0;

– stanowiące wyrób o klasie reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1: C-s1, d0; C-s2, d0; C-s3, d0 oraz D-s1, d0, przy czym warstwa izolacyjna elementów warstwowych powinna mieć klasę reakcji na ogień co najmniej E.

3. Rozprzestrzenianie ognia przez przewody i izolacje cieplne przewodów instalacyjnych stosowanych wewnątrz budynku

Nierozprzestrzeniającym ognia przewodom wentylacyjnym, wodociągowym, kanalizacyjnym i grzewczym oraz ich izolacjom cieplnym odpowiadają:

– przewody i izolacje wykonane z wyrobów klasy reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1: $A1_L$; $A2_L$-s1, d0; $A2_L$-s2, d0; $A2_L$-s3, d0; B_L-s1, d0; B_L-s2, d0 oraz B_L-s3, d0;

– przewody i izolacje stanowiące wyrób o klasie reakcji na ogień, zgodnie z Polską Normą PN-EN 13501-1: $A1_L$; $A2_L$-s1, d0; $A2_L$-s2, d0; $A2_L$-s3, d0; B_L-s1, d0; B_L-s2, d0 oraz B_L-s3, d0, przy czym warstwa izolacyjna elementów warstwowych powinna mieć klasę reakcji na ogień co najmniej E.

4. Rozprzestrzenianie ognia przez przekrycia dachów

4.1. Nierozprzestrzeniającym ognia przekryciom dachów odpowiadają przekrycia:

1) klasy B_{ROOF} (t1) badane zgodnie z Polską Normą PN-ENV 1187:2004 „Metody badań oddziaływania ognia zewnętrznego na dachy”; badanie 1.

2) klasy B_{ROOF}, uznane za spełniające wymagania w zakresie odporności wyrobów na działanie ognia zewnętrznego, bez potrzeby przeprowadzenia badań, których wykazy zawarte są w decyzjach Komisji Europejskiej publikowanych w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

WT2002 — załącznik 3 → projekt załącznik 9

Przebudowa warunków NRO/SRO, ścian zewnętrznych, przewodów i izolacji oraz dachów. Nie odtworzono starej tabeli 3 w jej dotychczasowej postaci.

Pełny załącznik projektu

Tabele palności pozostają w załączniku 10

W projekcie z 2026 r. nie usunięto tabel znaczeń określeń palności. Rozdzielono dawny załącznik 3 na dwie części: 9 i 10.

Tabele projektu — załącznik 10

Warunki i kryteria techniczne dla przekryć klasy B_{ROOF} (t1), o których mowa w pkt 1, podano w tabeli 3.

Tabela 3

Grupy kryteriów	Warunki i kryteria dla klasy B_{ROOF} (t1) (konieczne spełnienie wszystkich wymienionych poniżej)
Grupa a powierzchniowe rozprzestrzenianie ognia	zasięg zniszczenia (na zewnątrz i wewnątrz dachu) w górę dachu < 0,70 m
	zasięg zniszczenia (na zewnątrz i wewnątrz dachu) w dół dachu < 0,60 m
	maksymalny zasięg zniszczenia na skutek spalania (na zewnątrz i wewnątrz dachu) < 0,80 m
	brak palących się materiałów (kropli lub odpadów stałych) spadających od strony eksponowanej
	boczny zasięg ognia nie osiąga krawędzi mierzonej strefy (pasa)
	maksymalny zasięg (promień) zniszczenia na dachach płaskich (na zewnątrz i wewnątrz dachu) < 0,20 m
Grupa b penetracja ognia do wewnątrz budynku	brak palących się lub żarzących się cząstek penetrujących konstrukcję dachu
	brak pojedynczych otworów przelotowych o powierzchni > 25 mm^2
	suma powierzchni wszystkich otworów przelotowych < 4500 mm^2
	brak wewnętrznego spalania w postaci żarzenia

4.2. Przekrycia dachów spełniające kryteria grupy b i niespełniające jednego lub więcej kryteriów grupy a klasyfikuje się jako słabo rozprzestrzeniające ogień.

4.3. Przekrycia dachów klasy F_{ROOF} (t1) klasyfikuje się jako przekrycia silnie rozprzestrzeniające ogień.

WT2002 — załącznik 3 → projekt załącznik 9

Przebudowa warunków NRO/SRO, ścian zewnętrznych, przewodów i izolacji oraz dachów. Nie odtworzono starej tabeli 3 w jej dotychczasowej postaci.

Pełny załącznik projektu

Tabele palności pozostają w załączniku 10

W projekcie z 2026 r. nie usunięto tabel znaczeń określeń palności. Rozdzielono dawny załącznik 3 na dwie części: 9 i 10.

Tabele projektu — załącznik 10

Projekt z dnia 6 sierpnia 2026 r.

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W I G O S P O D A R K I [1)]

z dnia … r.

w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, oraz warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych[2), 3), 4)]

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. − Prawo budowlane (Dz. U. z 2026 r. poz. 524, 605 i 646) zarządza się, co następuje:

---

1 [1)] Minister Finansów i Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 lipca 2025 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów i Gospodarki (Dz. U. poz. 997).

2 [)] Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu .... pod numerem ….., zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), które wdraża dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie) (Dz. Urz. UE L 241 z 17.09.2015, str. 1).

3) Niniejsze rozporządzenie służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1309 z dnia 29 kwietnia 2024 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania gigabitowych sieci łączności elektronicznej, zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/2120 i uchylające dyrektywę 2014/61/UE (akt w sprawie infrastruktury gigabitowej) (Dz. Urz. UE L 2024/1309 z 08.05.2024 oraz Dz. Urz. UE L 2024/90315 z 24.05.2024).

3

4) Niniejsze rozporządzenie w zakresie swojej regulacji wdraża:

1) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. zmieniającą dyrektywę (UE) 2018/2001, rozporządzenie (UE) 2018/1999 i dyrektywę 98/70/WE w odniesieniu do promowania energii ze źródeł odnawialnych oraz uchylającą dyrektywę Rady (UE) 2015/652 (Dz. Urz. UE L 2023/2413 z 31.10.2023);
2) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1275 z dnia 24 kwietnia 2024 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 2024/1275 z 08.05.2024 oraz Dz. Urz. UE L 2026/52 z 04.05.2026);

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budynki i związane z nimi urządzenia budowlane oraz ich usytuowanie na działce budowlanej, a także warunki techniczne użytkowania budynków mieszkalnych.

§ 2. 1. Przepisy działów I–XI stosuje się przy projektowaniu, budowie i przebudowie oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynku lub jego części, zgodnie z ich przeznaczeniem, oraz budowli nadziemnej i podziemnej spełniających funkcje użytkowe budynku, a także do związanego z nimi urządzenia budowlanego, z uwzględnieniem § 134 ust. 10, § 146 ust. 9 oraz § 217 ust. 6.

2. Przepisy działu XII stosuje się przy użytkowaniu budynku mieszkalnego.

3. W przypadku rozbudowy, nadbudowy i przebudowy oraz przy zmianie sposobu użytkowania budynku, a także związanego z nim urządzenia budowlanego, przepisy rozporządzenia stosuje się w stosunku do części rozbudowywanej, nadbudowywanej i przebudowywanej lub podlegającej zmianie sposobu użytkowania, z uwzględnieniem § 217 ust. 7.

§ 3. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

1) aneks kuchenny – część pomieszczenia mieszkalnego służąca do przygotowywania posiłków;
2) antresola – górną część pomieszczenia lub lokalu znajdującą się na przedzielającym je stropie pośrednim, niezamkniętą przegrodami budowlanymi od strony wnętrza, z którego jest wydzielona, dostępną z dolnego poziomu pomieszczenia i powiązaną z nim funkcjonalnie, przy czym:
   a) powierzchnia użytkowa antresoli, a w przypadku więcej niż jednej – łączna powierzchnia użytkowa tych antresol, nie może przekraczać 50 % powierzchni użytkowej pomieszczenia lub lokalu, z którego została wydzielona,
   b) dopuszcza się podział przestrzeni pod antresolą na osobne pomieszczenia,
   c) dopuszcza się sytuowanie na antresoli pomieszczenia higienicznosanitarnego lub zespołu takich pomieszczeń o łącznej powierzchni użytkowej niewiększej niż 10 m^2;

3) budynek koszarowy – budynek zamieszkania zbiorowego przeznaczony do okresowego pobytu żołnierzy, na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej;

4) część podziemna budynku – kondygnację podziemną lub część kondygnacji budynku, która jest zagłębiona poniżej poziomu przylegającego do niej terenu o więcej niż połowę jej wysokości w świetle; do części podziemnej budynku stanowiącą część kondygnacji stosuje się przepisy jak dla kondygnacji podziemnej, jeżeli część ta jest oddzielona od części nadziemnej elementami oddzielenia przeciwpożarowego;

5) element doświetlający – umieszczoną w przegrodzie budowlanej, w tym w ścianie zewnętrznej lub w dachu, nieotwieralną przezroczystą powierzchnię szklaną lub przegrodę przezroczystą zapewniającą naturalne oświetlenie pomieszczenia, z wyjątkiem wypełnienia ściany z luksferów oraz cegieł i pustaków szklanych, która nie może być wykorzystywana do wentylacji;

6) kondygnacja – poziomą część budynku, zawartą pomiędzy powierzchnią posadzki na stropie lub najwyżej położonej warstwy podłogowej na gruncie a powierzchnią posadzki na stropie lub warstwy osłaniającej izolację cieplną stropu, znajdującego się nad tą częścią budynku, przy czym za kondygnację uważa się także poddasze z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi oraz poziomą część budynku stanowiącą przestrzeń na urządzenia techniczne, mającą średnią wysokość w świetle większą niż 2 m; za kondygnację nie uznaje się antresoli oraz nadbudówki ponad dachem, takiej jak maszynownia dźwigu, obudowa centrali wentylacyjnej i klimatyzacyjnej, wyjście z klatki schodowej, kotłownia lub inne pomieszczenia techniczne;

7) kondygnacja nadziemna – kondygnację nadziemną w rozumieniu art. 2 pkt 34 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538, 781, 864 i 912);

8) kondygnacja podziemna – kondygnację niebędąca kondygnacją nadziemną;

9) kubatura brutto budynku – sumę kubatury brutto wszystkich kondygnacji, stanowiącą iloczyn powierzchni całkowitej, mierzonej po zewnętrznym obrysie przegród zewnętrznych i wysokości kondygnacji brutto, albo między podłogą na stropie lub warstwą wyrównawczą na gruncie a górną powierzchnią podłogi lub warstwy

osłaniającej izolację cieplną stropu nad najwyższą kondygnacją, przy czym do kubatury brutto budynku:

a) wlicza się kubaturę poddasza nieużytkowego,

b) nie wlicza się kubatury przejścia, prześwitu i przejazdu bramowego, fundamentu, kanału i studzienki instalacyjnej, studzienki przy piwnicznym oknie lub elemencie doświetlającym, zewnętrznych schodów, rampy, pochylni, gzymsu, daszku, osłony oraz komina lub attyki ponad płaszczyzną dachu, przekrytej części zewnętrznej budynku, takiej jak: loggia, podcień, ganek, krużganek, weranda, a także kubatury balkonu i tarasu;

10) lokal mieszkalny – wydzielone trwałymi ścianami w obrębie budynku pomieszczenie lub zespół pomieszczeń mieszkalnych, przeznaczonych na stały pobyt ludzi, wraz z pomieszczeniem pomocniczym lub zespołem takich pomieszczeń, które łącznie służą zaspokajaniu ich potrzeb mieszkaniowych;

11) lokal użytkowy – jedno pomieszczenie lub zespół pomieszczeń, wydzielone stałymi przegrodami budowlanymi, niebędące lokalem mieszkalnym, pomieszczeniem technicznym albo pomieszczeniem gospodarczym;

12) piwnica – pomieszczenie gospodarcze, pomieszczenie techniczne lub zespół tych pomieszczeń, w których poziom podłogi co najmniej z jednej strony tej piwnicy znajduje się poniżej poziomu przylegającego terenu, a także część podziemną budynku obejmującą takie pomieszczenia;

13) pomieszczenie gospodarcze – pomieszczenie znajdujące się poza lokalem mieszkalnym lub lokalem użytkowym, służące do przechowywania przedmiotów, produktów spożywczych użytkowników budynku, materiałów lub sprzętu związanego z obsługą budynku, a także opału lub odpadów stałych;

14) pomieszczenie higienicznosanitarne – łaźnię, saunę, natrysk, łazienkę, ustęp, umywalnię, szatnię, przebieralnię, pralnię, pomieszczenie higieny osobistej, pomieszczenie dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci, pomieszczenie przeznaczone do przewijania dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami oraz pomieszczenie służące do odkażania, oczyszczania oraz suszenia odzieży lub obuwia, a także przechowywania sprzętu do utrzymania czystości;

15) pomieszczenie mieszkalne – pokój w lokalu mieszkalnym oraz w budynku zamieszkania zbiorowego;

16) pomieszczenie pomocnicze – pomieszczenie znajdujące się w obrębie lokalu mieszkalnego lub lokalu użytkowego, służące do celów komunikacji wewnętrznej, higienicznosanitarnych, przygotowywania posiłków, z wyjątkiem kuchni zakładu żywienia zbiorowego, a także do przechowywania ubrań, przedmiotów oraz żywności;

17) pomieszczenie techniczne – pomieszczenie przeznaczone dla urządzeń służących do funkcjonowania i obsługi technicznej budynku lub jego otoczenia;

18) powierzchnia wewnętrzna:

   a) budynku – sumę powierzchni wszystkich kondygnacji budynku, mierzoną po wewnętrznym obrysie przegród zewnętrznych budynku w poziomie podłogi, bez pomniejszenia o powierzchnię przekroju poziomego konstrukcji i przegród wewnętrznych, jeżeli występują one na tych kondygnacjach, a także z powiększeniem o powierzchnię antresoli,

   b) lokalu mieszkalnego – powierzchnię mierzoną w poziomie podłogi po wewnętrznym obrysie przegród wydzielających lokal mieszkalny z pozostałych części budynku lub kondygnacji, bez pomniejszenia o powierzchnię przekroju poziomego konstrukcji i przegród wewnętrznych, a także z powiększeniem o powierzchnię antresoli;

19) poziom terenu – przyjętą rzędną projektowanego lub urządzonego terenu w danym miejscu działki budowlanej;

20) publicznie dostępny plac – ogólnodostępny teren służący rekreacji, komunikacji, pełniący także funkcję reprezentacyjną, przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako teren placu lub rynku, teren komunikacji drogowej publicznej lub jako teren zieleni urządzonej, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – jako użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako tereny rekreacyjno-wypoczynkowe lub jako droga, oznaczone odpowiednio symbolem Bz lub dr;

21) suterena – kondygnację budynku lub jej część zawierającą pomieszczenia, w której poziom podłogi w części lub całości znajduje się poniżej poziomu projektowanego lub urządzonego terenu, lecz co najmniej od strony jednej ściany z oknem lub elementem doświetlającym poziom podłogi znajduje się niewięcej niż 0,9 m poniżej poziomu terenu przylegającego do tej strony budynku;

22) system automatyki i sterowania – system umożliwiający:

a) ciągłe monitorowanie, rejestrowanie, analizowanie i dostosowywanie zużycia energii,

b) analizę porównawczą efektywności energetycznej budynku, wykrywanie utraty efektywności instalacji budynku oraz uzyskanie informacji o możliwościach poprawy efektywności energetycznej,

c) komunikację oraz interoperacyjność z połączonymi instalacjami budynku i innymi urządzeniami wewnątrz tego budynku;

23) zabudowa śródmiejska – zabudowę zlokalizowaną w obszarze zabudowy śródmiejskiej, określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

§ 4. Stosowanie przepisów rozporządzenia wymaga uwzględnienia zasad wiedzy technicznej, w szczególności zawartych w Polskich Normach, określonych w załączniku nr 1 do rozporządzenia, w zakresie powołania.

§ 5. Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi dzielą się na:

1) pomieszczenia przeznaczone na stały pobyt ludzi, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa dłużej niż 4 godziny;

2) pomieszczenia przeznaczone na czasowy pobyt ludzi, w których przebywanie tych samych osób w ciągu doby trwa od 2 do 4 godzin włącznie.

§ 6. 1. Pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi nie jest pomieszczenie, w którym:

1) łączny czas przebywania tej samej osoby jest krótszy niż 2 godziny w ciągu doby, a wykonywana czynność ma charakter dorywczy lub też praca polega na krótkotrwałym przebywaniu związanym z dozorem, konserwacją maszyn lub urządzeń, utrzymaniem czystości lub porządku;

2) ma miejsce proces technologiczny niepozwalający na zapewnienie odpowiednich warunków przebywania osoby stanowiącej jego obsługę, bez zastosowania środków ochrony indywidualnej i zachowania specjalnego reżimu organizacji pracy;

3) jest prowadzona hodowla roślin lub chów lub hodowla zwierząt, niezależnie od czasu przebywania w nich osób zajmujących się obsługą.

2. Przepis ust. 1 nie narusza przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 7. Wysokość budynku, służącą do przyporządkowania temu budynkowi odpowiednich warunków rozporządzenia, mierzy się od projektowanego poziomu terenu przy najniżej położonym wejściu do budynku lub jego części, znajdującym się na pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku, do górnej powierzchni najwyżej położonego stropu, łącznie z grubością izolacji cieplnej i warstwy ją osłaniającej, bez uwzględniania wyniesionej ponad tę płaszczyznę nadbudówki stanowiącej maszynownię dźwigu lub inne pomieszczenie techniczne oraz obudowy wyjścia z klatki schodowej, albo do najwyżej położonego punktu stropodachu lub konstrukcji przekrycia budynku znajdującego się bezpośrednio nad pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi.

§ 8. 1. W celu określenia warunków technicznych i użytkowych określa się następujący podział budynków na grupy wysokości:

1) niskie (N) – do 12 m włącznie nad poziomem przylegającego terenu lub budynki mieszkalne o wysokości do czterech kondygnacji nadziemnych włącznie;
2) średniowysokie (SW) – ponad 12 m do 25 m włącznie nad poziomem przylegającego terenu lub budynki mieszkalne o wysokości ponad cztery do dziewięciu kondygnacji nadziemnych włącznie;
3) wysokie (W) – ponad 25 m do 55 m włącznie nad poziomem przylegającego terenu lub budynki mieszkalne o wysokości ponad dziewięć do osiemnastu kondygnacji nadziemnych włącznie, z uwzględnieniem pkt 4;
4) wysokościowe (WW) – powyżej 55 m nad poziomem przylegającego terenu, niezależnie od liczby kondygnacji.

2. Przy wyznaczaniu kondygnacji nadziemnej, o której mowa w ust. 1, należy określić poziom przylegającego terenu do kondygnacji, przez który należy rozumieć projektowany poziom terenu, stanowiący wartość średnią wysokości rzędnych terenu w miejscu jego przylegania do ścian stanowiących przegrody zewnętrzne kondygnacji budynku względem posadzki.

3. Sposób wyznaczania poziomu przylegającego terenu do kondygnacji, o którym mowa w ust. 2, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 9. 1. Wymagane w rozporządzeniu wymiary rozumie się jako uzyskane z uwzględnieniem wykończenia powierzchni elementów budynku, a w odniesieniu do szerokości drzwi – jako wymiary w świetle ościeżnicy.

2. Grubość skrzydła drzwi wraz z okuciami, w szczególności klamką, po otwarciu nie może pomniejszać wymiaru szerokości otworu w świetle ościeżnicy.

3. Określoną w rozporządzeniu odległość budynku od innego budynku, urządzenia budowlanego lub granicy działki budowlanej mierzy się w poziomie w miejscu ich najmniejszego oddalenia.

4. Dla budynku istniejącego dopuszcza się przyjmowanie odległości, o której mowa w ust. 3, bez uwzględnienia grubości warstw izolacji cieplnej, tynku lub okładziny zewnętrznej, przy czym nie dotyczy to ściany budynku usytuowanej bezpośrednio przy granicy działki budowlanej.

DZIAŁ II

Zabudowa i zagospodarowanie działki budowlanej

Rozdział 1

Usytuowanie budynku

§ 10. 1. Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi sytuuje się poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości określonych w przepisach odrębnych, przy czym dopuszcza się sytuowanie budynku w tym zasięgu pod warunkiem zastosowania środków technicznych zmniejszających uciążliwości poniżej poziomu ustalonego w tych przepisach lub zwiększających odporność budynku na te zagrożenia i uciążliwości, jeżeli nie jest to sprzeczne z warunkami ustalonymi dla obszarów ograniczonego użytkowania, określonych w przepisach odrębnych.

2. Do uciążliwości, o których mowa w ust. 1, zalicza się w szczególności:

1) szkodliwe promieniowanie i oddziaływanie pól elektromagnetycznych;
2) hałas i drgania (wibracje);
3) zanieczyszczenie powietrza;
4) zanieczyszczenie powierzchni ziemi i wód;
5) powodzie i podtopienia;
6) osuwiska gruntu, lawiny skalne i śnieżne;
7) szkody spowodowane działalnością górniczą.

§ 11. 1. Jeżeli z przepisów § 12, § 16, § 20, § 29, § 34, § 35, § 56 i § 283–285, miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i przepisów odrębnych określających

dopuszczalne odległości niektórych budowli od budynków nie wynikają inne wymagane odległości, budynek na działce budowlanej sytuuje się w odległości niemniejszej niż 3 m od granicy tej działki do jego ściany, a w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych – w odległości niemniejszej niż 4 m, z uwzględnieniem ust. 2.

2. Odległość od granicy działki budowlanej, na której sytuuje się budynek, nie może być mniejsza niż:

1) 4 m do zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie zwróconej w stronę tej granicy, a w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych – niemniejsza niż 5 m;
2) 4 m do zewnętrznej krawędzi okna lub elementu doświetlającego umieszczonego w dachu zwróconego w stronę tej granicy;
3) 3 m do balkonu w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych;
4) 1,5 m do okapu lub gzymsu zwróconego w stronę tej granicy, a także do balkonu, daszku, galerii, tarasu, schodów zewnętrznych, rampy lub pochylni – z wyjątkiem pochylni przeznaczonej dla osób niepełnosprawnych oraz rampy znajdującej się całkowicie poniżej poziomu otaczającego terenu.

3. Dopuszcza się:

1) sytuowanie budynku zwróconego ścianą bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego w stronę tej granicy, w odległości niemniejszej niż 1,5 m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego dopuszcza taką możliwość;
2) uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 12, § 16, § 20, § 29, § 34, § 35, § 56 i § 283–285, sytuowanie budynku bezpośrednio przy granicy tej działki budowlanej, pod warunkiem że będzie on przylegał całą długością swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce oraz jego wysokość będzie zgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego albo decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu;
3) w zabudowie jednorodzinnej i zabudowie zagrodowej, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 12, § 16, § 20, § 29, § 34, § 35, § 56 i § 283–285:

a) sytuowanie budynku ścianą bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego bezpośrednio przy granicy tej działki budowlanej lub w odległości mniejszej niż określona w ust. 1, lecz niemniejszej niż 1,5 m, na działce budowlanej, na której nie ma możliwości wyznaczenia kwadratu o bokach 16 m x 16 m,

b) nadbudowę budynku albo nadbudowę budynku wraz z przebudową, usytuowanego w odległości mniejszej niż określona w ust. 1 od granicy tej działki budowlanej, o niewięcej niż jedną kondygnację, przy czym w nadbudowanej ścianie, stanowiącej jedną płaszczyznę ze ścianą istniejącą, zlokalizowanej w odległości mniejszej niż 4 m od granicy, nie może być okna, drzwi lub elementu doświetlającego,

c) sytuowanie wolno stojącego budynku gospodarczego lub wolno stojącego garażu o długości niewiększej niż 7 m i wysokości niewiększej niż 3,5 m bezpośrednio przy granicy tej działki budowlanej lub w odległości niemniejszej niż 1,5 m ścianą bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego.

4. W przypadku sytuowania, o którym mowa w ust. 3 pkt 1 i 3, budynku w odległości niemniejszej niż 1,5 m od granicy działki budowlanej, na której sytuuje się budynek – dopuszcza się okap w odległości niemniejszej niż 1 m od granicy tej działki.

5. Budynku inwentarskiego lub budynku gospodarczego, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 12, § 56 i § 283–285, nie sytuuje się ścianą z oknem, drzwiami lub elementem doświetlającym w odległości mniejszej niż 8 m od ściany istniejącego na sąsiedniej działce budowlanej budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej, lub takiego, dla którego istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, z uwzględnieniem ust. 3 pkt 3.

6. Nie ustala się odległości podziemnej części budynku, a także budowli podziemnej spełniającej funkcje użytkowe budynku, znajdujących się całkowicie poniżej poziomu terenu, od granicy tej działki budowlanej, o ile nie wynika ona z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowaniu terenu.

7. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 1–6, nie jest wymagane względem tej granicy działki budowlanej, do której przylega:

1) teren lub użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako droga – dr lub grunt przeznaczony pod budowę dróg publicznych lub linii kolejowych – Tp,
2) publicznie dostępny plac

– jeżeli przepisy odrębne albo decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie stanowią inaczej.

8. Sposób wyznaczania odległości ściany budynku oraz innych elementów od granicy działki budowlanej określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

9. Budynek produkcyjny lub magazynowy o powierzchni zabudowy przekraczającej 1000 m^2, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 12, § 56 i § 283–285, należy sytuować ścianą w odległości niemniejszej niż 30 m od ściany:

1) istniejącego na innej działce budowlanej budynku mieszkalnego albo budynku zamieszkania zbiorowego;
2) projektowanego na innej działce budowlanej budynku mieszkalnego albo budynku zamieszkania zbiorowego, dla których istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

10. Usytuowanie budynku na działce budowlanej w sposób, o którym mowa w ust. 3, powoduje objęcie sąsiedniej działki obszarem oddziaływania obiektu w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

§ 12. 1. Odległość budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na stały pobyt ludzi od innych obiektów ma umożliwiać naturalne oświetlenie tego pomieszczenia – co uznaje się za spełnione, jeżeli:

1) między ramionami kąta 60°, wyznaczonego w płaszczyźnie poziomej, z wierzchołkiem usytuowanym w zewnętrznym licu ściany na osi okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przesłanianego, którego jedno z ramion odchylone jest od tego lica o kąt niemniejszy niż 12°, nie znajduje się przesłaniająca część tego samego budynku lub inny obiekt przesłaniający w odległości mniejszej niż:
   a) wysokość przesłaniania – dla obiektów przesłaniających o wysokości do 35 m,
   b) 35 m – dla obiektów przesłaniających o wysokości ponad 35 m;

2) zostały zachowane warunki, o których mowa w § 53 i § 56.

2. Jeżeli pomiędzy płaszczyznami wyznaczonymi przez ramiona kąta, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, znajdują się obiekty przesłaniające, dopuszcza się spełnienie wymogu sumując kąty, pod warunkiem że ich łączna wartość wynosi co najmniej 75°.

3. Wysokość przesłaniania, o której mowa w ust. 1 pkt 1, mierzy się od poziomu dolnej krawędzi okna, lecz nieniżej niż na poziomie 85 cm od poziomu powierzchni podłogi pomieszczenia, najniżej położonego okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przesłanianego, do poziomu najwyższej zacieniającej krawędzi obiektu przesłaniającego lub jego przesłaniającej części.

4. Dopuszcza się sytuowanie obiektu przesłaniającego w odległości niemniejszej niż 10 m od okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przesłanianego, takiego jak maszt, komin, wieża lub inny obiekt budowlany, bez ograniczenia jego wysokości, lecz o szerokości przesłaniającej niewiększej niż 3 m, mierząc ją równolegle do płaszczyzny okna lub elementu doświetlającego.

5. Odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być zmniejszone niewięcej niż o połowę w zabudowie śródmiejskiej.

6. Za obiekt przesłaniający nie uznaje się elementów drugorzędnych tego samego budynku, znajdujących się w odległości niewiększej niż 1,8 m od jego ściany, w szczególności balkonów, loggii, balustrad, gzymsów.

Rozdział 2

Dojścia i dojazdy

§ 13. 1. Do działki budowlanej oraz do budynku i urządzenia budowlanego z nim związanego zapewnia się dojście i dojazd umożliwiający dostęp do drogi publicznej, odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określonych w przepisach odrębnych.

2. Szerokość dojazdu do działki budowlanej ma być niemniejsza niż:

1) 3 m dla ruchu jednokierunkowego;

2) 5 m dla ruchu dwukierunkowego.

3. Szerokość dojścia do działki budowlanej ma być niemniejsza niż 1,8 m.

4. Szerokość dojazdu do budynku i urządzeń budowlanych z nim związanych, wymagających dojazdów, ma być niemniejsza niż 3 m.

5. Dopuszcza się zastosowanie dojścia i dojazdu do działki budowlanej w postaci ciągu pieszo-jezdnego, pod warunkiem że ma on szerokość niemniejszą niż 5 m i umożliwia ruch pieszy oraz ruch i postój pojazdów.

6. Dopuszcza się zastosowanie istniejącego i urządzonego dojścia i dojazdu do działki budowlanej w postaci ciągu pieszo-jezdnego, o szerokości niemniejszej niż 3 m dla ruchu dwukierunkowego, w przypadku:

1) budowy lub przebudowy:

a) jednego budynku mieszkalnego jednorodzinnego,

b) budynku rekreacji indywidualnej,

c) garażu w zabudowie jednorodzinnej,

d) budynku gospodarczego w zabudowie jednorodzinnej lub zabudowie zagrodowej,

e) budynku inwentarskiego w zabudowie zagrodowej;

2) zmiany sposobu użytkowania budynku lub jego części na budynek mieszkalny jednorodzinny lub na budynek rekreacji indywidualnej.

7. Dopuszcza się zmniejszenie szerokości dojścia do działki budowlanej do 1,2 m, pod warunkiem zaprojektowania miejsc do wymijania się osób ze szczególnymi potrzebami o długości niemniejszej niż 2 m i szerokości niemniejszej niż 1,8 m. Odległość między tymi miejscami ma być niewiększa niż 25 m oraz umożliwiać wzajemną widoczność osób ze szczególnymi potrzebami i zapewniać optymalny czas oczekiwania na wyminięcie się.

8. Dojście i dojazd do budynku użyteczności publicznej, budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku magazynowego lub produkcyjnego wyposaża się w oświetlenie elektryczne, zapewniające ich bezpieczne użytkowanie po zapadnięciu zmroku.

9. Dojazd oraz ciąg pieszo-jezdny ma mieć nawierzchnię o nośności co najmniej dostosowanej do masy pojazdów, które będą z nich korzystały.

§ 14. 1. Do wejścia do budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej doprowadza się dojście o nawierzchni twardej i minimalnej szerokości 1,8 m, przy czym co najmniej jedno dojście do wejścia do budynku ma zapewniać dostęp osobom ze szczególnymi potrzebami do części budynku, z której osoby te mogą korzystać.

2. Dopuszcza się zmniejszenie szerokości dojścia, o którym mowa w ust. 1, do co najmniej 1,2 m, pod warunkiem zaprojektowania miejsc do wymijania się osób ze szczególnymi potrzebami, o długości niemniejszej niż 2 m i szerokości niemniejszej niż 1,8 m. Odległość między tymi miejscami ma być niewiększa niż 25 m oraz umożliwiać wzajemną widoczność osób ze szczególnymi potrzebami i zapewniać optymalny czas oczekiwania na wyminięcie się.

3. Warunek dostępności dla osób ze szczególnymi potrzebami, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy budynku na terenie zamkniętym, z wyjątkiem budynku użyteczności publicznej.

Rozdział 3

Stanowiska postojowe i garaże dla samochodów

§ 15. 1. Zagospodarowując działkę budowlaną należy:

1) urządzić odpowiednio do jej przeznaczenia i sposobu zabudowy stanowiska postojowe dla samochodów oraz miejsca dla rowerów użytkowników stałych i przebywających okresowo, w tym również stanowiska postojowe dla samochodów, z których korzystają osoby niepełnosprawne;
2) zapewnić wyposażenie stanowisk postojowych w odpowiednią infrastrukturę zgodnie z art. 12a ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1289, 1853 i 1881).

2. Liczbę i sposób urządzenia stanowisk postojowych dla samochodów oraz miejsc dla rowerów zapewnia się zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, z uwzględnieniem potrzebnej liczby stanowisk, z których korzystają osoby niepełnosprawne.

3. Na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uznaje się za spełnione, jeżeli infrastruktura ładowania ogranicza się do pojazdów służbowych i urządzeń transportu wewnętrznego. Przepisu ust. 2 nie stosuje się.

§ 16. 1. Odległość stanowiska postojowego i zgrupowania stanowisk postojowych, w tym również zadaszonych, oraz otwartego garażu wielopoziomowego od: placu zabaw dla dzieci, boiska dla dzieci lub młodzieży, zwróconej w stronę tego stanowiska dolnej krawędzi okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi,

zlokalizowanych na wysokości niewyższej niż 10 m od poziomu terenu, w budynku działalności leczniczej, w budynku oświaty lub wychowania, w budynku mieszkalnym, w budynku zamieszkania zbiorowego, z wyjątkiem: hotelu, motelu, pensjonatu, domu wypoczynkowego, domu wycieczkowego, budynku koszarowego, schroniska młodzieżowego lub schroniska, nie może być mniejsza niż:

1) dla samochodów osobowych:
   a) 7 m – w przypadku stanowiska postojowego i zgrupowania do 10 stanowisk postojowych włącznie,
   b) 10 m – w przypadku zgrupowania powyżej 10 stanowisk postojowych;
2) dla samochodów innych niż samochody osobowe:
   a) 10 m – w przypadku stanowiska postojowego i zgrupowania do 4 stanowisk postojowych włącznie,
   b) 20 m – w przypadku zgrupowania powyżej 4 stanowisk postojowych.

2. Stanowisko postojowe, w tym również zadaszone, lub otwarty garaż wielopoziomowy sytuuje się na działce budowlanej w odległości od granicy tej działki budowlanej niemniejszej niż:

1) dla samochodów osobowych:
   a) 3 m – w przypadku stanowiska postojowego i zgrupowania do 10 stanowisk postojowych włącznie,
   b) 6 m – w przypadku zgrupowania powyżej 10 stanowisk postojowych;
2) dla samochodów innych niż samochody osobowe:
   a) 6 m – w przypadku stanowiska postojowego i zgrupowania do 4 stanowisk postojowych włącznie,
   b) 16 m – w przypadku zgrupowania powyżej 4 stanowisk postojowych.

3. Jeżeli odległość pomiędzy poszczególnymi stanowiskami postojowymi w obrębie działki budowlanej jest mniejsza niż 5 m dla samochodów osobowych oraz 8 m dla samochodów innych niż samochody osobowe, to stanowiska te tworzą jedno zgrupowanie, do którego stosuje się odległości określone w ust. 1 i 2.

4. Odległości, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się do sytuowania wjazdu do zamkniętego garażu zwróconego w stronę okna budynku działalności leczniczej, budynku oświaty i wychowania, a także placu zabaw dla dzieci lub boiska dla dzieci i młodzieży.

5. Odległości określone w ust. 1 i 2 nie dotyczą stanowiska postojowego zlokalizowanego w pasie drogowym drogi publicznej.

6. Zachowanie odległości od okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi w budynku mieszkalnym jednorodzinnym nie jest wymagane dla tego budynku w przypadku jednego albo dwóch stanowisk postojowych dla samochodów osobowych, w tym również zadaszonych, przypadających na jeden lokal mieszkalny w tym budynku.

7. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a, od granicy tej działki budowlanej nie jest wymagane w przypadku zgrupowania do 4 stanowisk postojowych dla samochodów osobowych, w tym również zadaszonych, dla budynku mieszkalnego jednorodzinnego jeżeli:

1) na sąsiedniej działce bezpośrednio przy granicy znajduje się stanowisko postojowe dla samochodu osobowego lub
2) zastosowano rozwiązania zmniejszające uciążliwość, w szczególności w formie zieleni izolacyjnej, żywopłotów lub innych form osłon.

8. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 2, nie jest wymagane względem tej granicy działki budowlanej, do której przylega:

1) teren lub użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako droga – dr;
2) teren lub użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako teren kolejowy – Tk;
3) grunt przeznaczony pod budowę dróg publicznych lub linii kolejowych – Tp;
4) publicznie dostępny plac.

9. Sposób wyznaczania usytuowania stanowiska postojowego i zgrupowania stanowisk postojowych określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

§ 17. 1. Stanowiska postojowe dla samochodów osobowych, z których korzystają wyłącznie osoby niepełnosprawne, w liczbie niewiększej niż 6 % ogólnej liczby stanowisk postojowych, o której mowa w § 15 ust. 2, jednak niemniejszej niż 1, mogą być zbliżone bez żadnych ograniczeń do okna lub elementu doświetlającego budynku. Miejsca te wymagają odpowiedniego oznakowania.

2. Ze stanowiska, o którym mowa w ust. 1, usytuowanego przy chodniku, ma być zapewniony dostęp do tego chodnika w sposób nieutrudniający ruchu osobom

niepełnosprawnym. Dostęp do chodnika nie może zmniejszać wymiarów stanowiska postojowego.

§ 18. 1. Stanowisko postojowe dla samochodu lub motocykla ma mieć wymiary co najmniej:

1) szerokość 2,5 m i długość 5 m – dla samochodu osobowego;
2) szerokość 3,6 m i długość 5 m – dla samochodu osobowego użytkowanego przez osoby niepełnosprawne, przy czym szerokość może być ograniczona do 2,5 m w przypadku wykorzystania przejścia o szerokości co najmniej 1,20 m, wzdłuż dłuższego boku stanowiska;
3) szerokość 3,5 m i długość 8 m – dla samochodu ciężarowego;
4) szerokość 4 m i długość 10 m – dla autobusu;
5) szerokość 1,2 m oraz długość 2,5 m – dla motocykla.

2. Stanowisko postojowe dla samochodu usytuowane wzdłuż dojazdu ma mieć wymiary co najmniej:

1) szerokość 3,6 m, z możliwością ograniczenia do 2,5 m – w przypadku samochodu osobowego, pod warunkiem zapewnienia możliwości korzystania z przylegającego dojścia lub ciągu pieszo-jezdnego, i długość 6 m;
2) szerokość 3,6 m i długość 6 m – dla samochodu osobowego użytkowanego przez osoby niepełnosprawne;
3) szerokość 3 m i długość 15 m – dla samochodu ciężarowego;
4) szerokość 3 m i długość 19 m – dla autobusu.

3. Szerokość dojazdu do stanowisk postojowych (drogi manewrowej) dostosowuje się do warunków ruchu samochodów oraz do sposobu ich usytuowania w stosunku do osi drogi, przy czym ma ona wynosić niemniej niż:

1) przy usytuowaniu prostopadłym – 5,0 m;
2) przy usytuowaniu pod kątem 60° – 4 m;
3) przy usytuowaniu pod kątem 45° – 3,5 m;
4) przy usytuowaniu równoległym – 3 m.

4. Stanowisko postojowe i droga manewrowa dla samochodów mają mieć nawierzchnię twardą lub gruntową ulepszoną mechanicznie lub chemicznie, ze spadkiem zapewniającym

spływ wody, przy czym stanowisko postojowe dla samochodu osobowego użytkowanego przez osoby niepełnosprawne, ma mieć dodatkowo nawierzchnię twardą pełną.

Rozdział 4

Miejsca do czasowego gromadzenia odpadów stałych

§ 19. 1. Na działkach budowlanych należy przewidzieć miejsca na pojemniki służące do czasowego gromadzenia odpadów stałych.

2. Miejscem do czasowego gromadzenia odpadów stałych jest:

1) zadaszona osłona lub przestrzeń wydzielona ścianami pełnymi lub ażurowymi wykonanymi z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0;
2) wyodrębnione pomieszczenie w budynku, posiadające posadzkę powyżej poziomu nawierzchni dojazdu środka transportowego odbierającego odpady, lecz niewyżej niż 0,15 m, w tym także dolna komora zsypu z bezpośrednim wyjściem na zewnątrz, zaopatrzonym w daszek o wysięgu co najmniej 1 m i przedłużony na boki po co najmniej 0,8 m, mające ściany i podłogi zmywalne, punkt czerpalny wody, kratkę ściekową, wentylację oraz sztuczne oświetlenie; ściany oraz podłogę zabezpiecza się izolacją przeciwwodną na wysokości do co najmniej 1 m;
3) utwardzony plac do ustawiania kontenerów z zamykanymi otworami wrzutowymi;
4) utwardzony plac z nadziemnymi otworami wrzutowymi i podziemnymi lub częściowo podziemnymi kontenerami;
5) wyodrębnione pomieszczenie w budynku, zlokalizowane na innej kondygnacji niż na kondygnacji znajdującej się na poziomie terenu, pod warunkiem wykonania rozwiązań technicznych umożliwiających ich odbiór, ze ścianami i podłogą zmywalną, wyposażone w punkt czerpalny wody, kratkę ściekową, wentylację oraz sztuczne oświetlenie; ściany oraz podłogę zabezpiecza się izolacją przeciwwodną na wysokości do co najmniej 1 m.

3. Miejsce do czasowego gromadzenia odpadów stałych ma umożliwiać stosowanie pojemników służących do segregacji tych odpadów.

4. Między wejściem do pomieszczenia lub placem, o których mowa w ust. 2, a miejscem dojazdu pojazdów do odbierania odpadów urządza się utwardzone dojście bez progu lub z progiem z fazowaną krawędzią, umożliwiające przemieszczanie pojemników na własnych kołach lub na wózkach.

§ 20. 1. Odległość miejsca do gromadzenia odpadów stałych, o którym mowa w § 19 ust. 2 pkt 1, 3 i 4, ma wynosić co najmniej:

1) 10 m – od okna lub drzwi pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi, zlokalizowanych na wysokości niewyższej niż 10 m od poziomu terenu dla tego miejsca;
2) 3 m – od granicy działki budowlanej, na której jest sytuowane;
3) 10 m – od placu zabaw dla dzieci, o którym mowa w § 34, zlokalizowanym na wysokości niewyższej niż 10 m od poziomu terenu dla tego miejsca;
4) 10 m – od boiska dla dzieci i młodzieży oraz miejsca rekreacyjnego, o których mowa w § 34 i § 35.

2. Zachowanie odległości, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie jest wymagane względem tej granicy działki budowlanej, do której przylega:

1) miejsce do gromadzenia odpadów stałych na działce sąsiedniej, pod warunkiem że miejsca te będą się ze sobą stykały;
2) teren lub użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako droga – dr lub grunt przeznaczony pod budowę dróg publicznych lub linii kolejowych – Tp;
3) publicznie dostępny plac.

3. Dojście od najdalszego wejścia do obsługiwanego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej do miejsca do czasowego gromadzenia odpadów stałych, o którym mowa w § 19 ust. 2, ma wynosić niewięcej niż 80 m. Warunek ten nie dotyczy budynku na terenie zamkniętym.

4. Sposób wyznaczania usytuowania miejsca do czasowego gromadzenia odpadów stałych określa załącznik nr 5 do rozporządzenia.

§ 21. 1. Na terenie niezabudowanej działki dopuszcza się stosowanie zbiornika na odpady stałe, przystosowanego do okresowego opróżniania, pod warunkiem usytuowania go w odległościach określonych w § 20 ust. 1.

2. Zbiornik, o którym mowa w ust. 1, ma mieć nieprzepuszczalne ściany i dno, szczelne przekrycie z zamykanym otworem wsypowym oraz zamykanym otworem bocznym do usuwania odpadów stałych. Do zbiornika tego doprowadza się utwardzony dojazd.

Rozdział 5

Uzbrojenie techniczne działki budowlanej i odprowadzenie wód opadowych lub roztopowych

§ 22. 1. Dla działki budowlanej przewidzianej pod zabudowę budynkiem z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi zapewnia się możliwość przyłączenia uzbrojenia technicznego działki lub bezpośrednio budynku do sieci wodociągowej, kanalizacyjnej, elektroenergetycznej i ciepłowniczej.

2. W przypadku braku możliwości przyłączenia do sieci wodociągowej, działka budowlana, o której mowa w ust. 1, może być wykorzystana pod zabudowę budynkiem z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, pod warunkiem zapewnienia możliwości korzystania z indywidualnego ujęcia wody, jeżeli ilość pobieranej wody nie przekracza łącznie 5 m^3 na dobę w ramach zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2025 r. poz. 960 i 1535 oraz z 2026 r. poz. 445, 605, 815 i 1033).

3. W przypadku braku możliwości przyłączenia do sieci kanalizacyjnej, działka budowlana, o której mowa w ust. 1, może być wykorzystana pod zabudowę budynkiem z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, pod warunkiem zapewnienia możliwości zastosowania zbiornika bezodpływowego lub indywidualnej oczyszczalni ścieków, jeżeli ilość ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi nie przekracza łącznie 5 m^3 na dobę w ramach zwykłego korzystania z wód, o którym mowa w art. 33 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

4. Wody opadowe lub roztopowe odprowadza się na własny teren nieutwardzony, retencjonuje w zieleni, rozsącza się w gruncie lub odprowadza do zbiorników retencyjnych, zapewniając bezpieczny sposób zagospodarowania wody opadowej lub roztopowej dla warunków wystąpienia opadu ponadnormatywnego, z uwzględnieniem § 24.

5. W przypadku braku możliwości odprowadzenia całości wód opadowych lub roztopowych w sposób, o którym mowa w ust. 4, działkę budowlaną przyłącza się do sieci kanalizacji deszczowej lub ogólnospławnej lub odprowadza się wody opadowe lub roztopowe do wód lub do urządzeń wodnych lub do ziemi, na podstawie przepisów odrębnych.

6. Za równorzędne z przyłączeniem do sieci elektroenergetycznej i ciepłowniczej uznaje się zapewnienie możliwości korzystania z indywidualnego źródła energii elektrycznej

i ciepła, odpowiadającego przepisom odrębnym dotyczącym gospodarki energetycznej i ochrony środowiska.

7. Na działce budowlanej przeznaczonej dla szpitala lub sanatorium, niezależnie od zasilania z sieci wodociągowej, elektroenergetycznej i ciepłowniczej, zapewnia się dodatkowe ujęcie wody oraz dodatkowe źródło energii elektrycznej i cieplnej.

8. Dla działki budowlanej przewidzianej pod zabudowę budynkiem zamieszkania zbiorowego, budynkiem użyteczności publicznej lub budynkiem mieszkalnym, z wyłączeniem wolno stojącego budynku mieszkalnego jednorodzinnego, zapewnia się możliwość przyłączenia uzbrojenia technicznego działki lub bezpośrednio budynku do publicznej stacjonarnej sieci telekomunikacyjnej.

9. Przepisu ust. 8 nie stosuje się do terenów zamkniętych określonych decyzją Ministra Obrony Narodowej.

10. Spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1 i 6, nie jest wymagane w przypadku działki budowlanej wskazanej pod budowę budynku rekreacji indywidualnej oraz budynku inwentarskiego i budynku gospodarczego, jeżeli w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo w decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu nie określono takich wymagań.

§ 23. Dopuszcza się wykorzystanie pod zabudowę zagrodową lub zabudowę rekreacji indywidualnej działki budowlanej, która nie może być zaopatrzona w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi z sieci wodociągowej lub własnego ujęcia, pod warunkiem zapewnienia możliwości czerpania lub dostawy wody z ujęcia położonego poza granicami działki.

§ 24. Nie można zmieniać naturalnego spływu wód opadowych lub roztopowych w celu kierowania ich na teren sąsiedniej nieruchomości, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej.

Rozdział 6

Studnie

§ 25. 1. Odległość ujęcia wód podziemnych w postaci studni dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, niewymagającej, zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony ujęć i źródeł wodnych, ustanowienia strefy ochronnej, licząc od osi studni, ma wynosić co najmniej:

1) 5 m – do granicy działki budowlanej, na której jest sytuowana;

2) 7,5 m – do osi rowu przydrożnego;

3) 15 m – do budynku inwentarskiego i związanego z nim zbiornika na nawozy naturalne płynne, zbiornika na nieczystości ciekłe, kompostu lub podobnego, szczelnego urządzenia;

4) 20 m – do przewodu rozsączającego kanalizacji indywidualnej, jeżeli odprowadzane są do niej ścieki oczyszczone biologicznie w stopniu określonym w przepisach dotyczących ochrony wód;

5) 25 m – do miejsca do przechowywania nawozów naturalnych lub kiszonek;

6) 70 m – do nieutwardzonego wybiegu dla zwierząt gospodarskich i hodowlanych, przewodu rozsączającego kanalizacji lokalnej bez urządzenia biologicznego oczyszczania ścieków oraz do granicy pola filtracyjnego.

2. Dopuszcza się wykonanie studni wspólnej na granicy dwóch działek, a także zbliżenie studni na sąsiednich działkach przez zmniejszenie odległości, o której mowa w ust. 1 pkt 1, pod warunkiem zachowania dla każdej z tych studni odległości, o których mowa w ust. 1 pkt 2–6.

3. Sposób wyznaczania usytuowania studni dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi określa załącznik nr 6 do rozporządzenia.

§ 26. 1. Obudowę studni kopanej, dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, wykonuje się z materiałów nieprzepuszczalnych i niewpływających ujemnie na jakość wody, a złącza elementów obudowy uszczelnia się. Przy zastosowaniu kręgów betonowych warunek szczelności jest spełniony, jeżeli wykonane zostanie ich spoinowanie od wewnątrz na całej wysokości studni, a ponadto od zewnątrz do głębokości co najmniej 1,5 m od poziomu terenu.

2. Wysokość części nadziemnej studni kopanej, niewyposażonej w urządzenie pompowe, ma wynosić co najmniej 0,9 m od poziomu terenu. Część tę zabezpiecza się trwałym i nieprzepuszczalnym przykryciem, ochraniającym wnętrze studni i urządzenie do czerpania wody.

3. Wysokość części nadziemnej studni kopanej, wyposażonej w urządzenie pompowe, ma wynosić co najmniej 0,2 m od poziomu terenu. Przykrycie jej dopasowuje się do obudowy i wykonuje z materiału nieprzepuszczalnego oraz zapewnia się jego nośność odpowiednią do przewidywanego obciążenia.

4. Teren otaczający studnię kopaną, w pasie o szerokości co najmniej 1 m, licząc od zewnętrznej obudowy studni, zabezpiecza się nawierzchnią twardą, ze spadkiem co najmniej 2 % w kierunku zewnętrznym.

§ 27. Przy ujęciu wód podziemnych za pomocą studni wierconej, teren w promieniu co najmniej 1 m od wprowadzonej w grunt rury zabezpiecza się w sposób określony w § 26 ust. 4, a przejście rury studziennej przez nawierzchnię twardą uszczelnia się.

Rozdział 7

Zbiorniki na nieczystości ciekłe

§ 28. 1. Zbiornik na nieczystości ciekłe, w tym zbiornik indywidualnej oczyszczalni ścieków, ma być szczelny oraz zabezpieczony przed przemieszczeniem wskutek parcia hydrostatycznego wód gruntowych, opadowych i roztopowych.

2. Wylot przewodu wentylującego zbiornika na nieczystości ciekłe oraz wylot przewodu wentylującego innego elementu indywidualnej oczyszczalni ścieków wyprowadza się co najmniej 0,5 m ponad poziom terenu.

§ 29. 1. Odległość wylotu przewodu wentylującego oraz krawędzi pokrywy zbiornika na nieczystości ciekłe, w tym zbiornika indywidualnej oczyszczalni ścieków:

1) w przypadku zbiornika o pojemności do 15 m^3 ma być niemniejsza niż:
   a) 15 m:
      – od okna pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi,
      – od okna pomieszczenia przeznaczonego do produkcji lub magazynowania artykułów spożywczych lub farmaceutycznych,
      – od drzwi zewnętrznych do budynku, w którym znajdują się pomieszczenia, o których mowa w tiret pierwszym i drugim,
   b) 7,5 m od granicy działki budowlanej, na której jest sytuowany, linii rozgraniczającej drogi (ulicy) lub ciągu pieszego;
2) w przypadku zbiornika o pojemności powyżej 15 m^3 do 50 m^3 lub zbiorników o łącznej pojemności powyżej 15 m^3 do 50 m^3 ma być niemniejsza niż:
   a) 30 m:
      – od okna pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi,

– od okna pomieszczenia przeznaczonego do produkcji lub magazynowania artykułów spożywczych lub farmaceutycznych,

– od drzwi zewnętrznych do budynku, w którym znajdują się pomieszczenia, o których mowa w tiret pierwszym i drugim,

b) 7,5 m od granicy działki budowlanej, na której jest sytuowany,

c) 10 m od linii rozgraniczającej drogi (ulicy) lub ciągu pieszego.

2. W zabudowie jednorodzinnej, zabudowie zagrodowej, a także w przypadku budynku rekreacji indywidualnej dopuszcza się, aby odległość:

1) o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, była niemniejsza niż 5 m;

2) o której mowa w ust. 1 pkt 1 lit. b, była niemniejsza niż 2 m.

§ 30. Przepływowy, szczelny osadnik podziemny, stanowiący część indywidualnej oczyszczalni ścieków bytowych, służący do wstępnego ich oczyszczania, może być sytuowany w bezpośrednim sąsiedztwie budynku mieszkalnego jednorodzinnego, z którego ścieki są odprowadzane do tego osadnika, pod warunkiem wyprowadzenia jego odpowietrzenia przez instalację kanalizacyjną co najmniej 0,6 m powyżej górnej krawędzi okna lub drzwi zewnętrznych w tym budynku.

§ 31. Odległość osadnika błota, neutralizatora ścieków i innego urządzenia oczyszczającego lub innego podobnego zbiornika od okna i drzwi zewnętrznych do pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi ma wynosić co najmniej 5 m, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

Rozdział 8

Zieleń i urządzenia rekreacyjne

§ 32. 1. Na działce budowlanej, przeznaczonej pod zabudowę wielorodzinną, budynek działalności leczniczej, z wyjątkiem przychodni, budynek oświaty i wychowania, co najmniej 30 % powierzchni tej działki budowlanej, a w przypadku działki położonej w obszarze zabudowy śródmiejskiej – co najmniej 20 % tej działki, urządza się jako powierzchnię biologicznie czynną w rozumieniu art. 2 pkt 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, jeżeli inna wartość nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

2. Na działce przeznaczonej pod publicznie dostępny plac o powierzchni powyżej 1000 m² co najmniej 35 % jego powierzchni urządza się jako powierzchnię biologicznie czynną, jeżeli inna wartość nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

§ 33. 1. W przypadku budowy:

1) jednego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w którym liczba mieszkań przekracza 20,
2) zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20

– wykonuje się plac zabaw dla dzieci, dostępny również dla osób ze szczególnymi potrzebami, przy czym co najmniej 20 % jego powierzchni ma stanowić powierzchnia biologicznie czynna.

2. W przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, wykonuje się miejsce rekreacyjne, dostępne również dla osób ze szczególnymi potrzebami, w tym osób starszych, wyposażone w miejsca do wypoczynku i integracji społecznej, przy czym co najmniej 30 % powierzchni miejsca rekreacyjnego ma stanowić powierzchnia biologicznie czynna.

3. Nasłonecznienie co najmniej 50 % powierzchni placu zabaw dla dzieci ma wynosić co najmniej 2 godziny w dniach równonocy w okresie 4 godzin poprzedzających górowanie Słońca i 4 godzin następujących po górowaniu Słońca. W zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się nasłonecznienie niekrótsze niż 1 godzina.

4. Plac zabaw dla dzieci ma być wyposażony w sezonowe (od 1 maja do 30 września) elementy zacieniające, obejmujące co najmniej 20 % jego powierzchni. Elementy te nie są wymagane w przypadku występowania naturalnego zacienienia na powierzchni określonej w zdaniu pierwszym.

5. Plac zabaw dla dzieci ma być ogrodzony.

6. Ogrodzenie placu zabaw dla dzieci od strony drogi, ulicy, stanowiska postojowego dla samochodów lub ciągu pieszo-jezdnego ma spełniać warunki, o których mowa w § 36, oraz mieć:

1) wysokość niemniejszą niż 1,2 m;
2) furtkę o szerokości co najmniej 1 m nieutrudniającą dostępu osobom ze szczególnymi potrzebami.

7. W przypadkach innych niż wymienione w ust. 6 dopuszcza się ogrodzenie placu zabaw dla dzieci w postaci żywopłotu.

8. Powierzchnia placu zabaw dla dzieci ma wynosić co najmniej:

1) 1 m^2 na każdy lokal mieszkalny – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 21 do 50 lokali mieszkalnych;
2) 50 m^2 – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 51 do 100 lokali mieszkalnych;
3) 0,5 m^2 na każdy lokal mieszkalny – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 101 do 300 lokali mieszkalnych;
4) 200 m^2 – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się powyżej 300 lokali mieszkalnych.

9. Dopuszcza się podział placu zabaw dla dzieci na części, przy czym minimalna powierzchnia każdej z nich ma wynosić 50 m^2.

10. Wyposażenie placu zabaw dla dzieci oraz jego nawierzchnia mają spełniać co najmniej wymagania określone w Polskich Normach dotyczących wyposażenia placów zabaw i nawierzchni.

11. Na placu zabaw dla dzieci zapewnia się wyposażenie o różnej funkcji zabawy oraz dostosowane do różnych kategorii wiekowych dzieci, umożliwiające jednoczesne korzystanie z wyposażenia przez co najmniej 5 dzieci na każde 20 m^2 wymaganej powierzchni placu zabaw dla dzieci, dostępne dla dzieci niepełnosprawnych, w liczbie co najmniej 30 % projektowanych urządzeń.

12. Placu zabaw dla dzieci nie wykonuje się na stropodachu znajdującym się powyżej 12 m nad poziomem terenu.

13. Plac zabaw dla dzieci na stropodachu kondygnacji nadziemnej ma być:

1) odsunięty od krawędzi stropodachu o 1,5 m;
2) zabezpieczony przed wypadnięciem dzieci oraz wyrzuceniem zabawek;
3) zlokalizowany na powierzchni ogólnodostępnej wyposażonej w ogrodzenie o wysokości niemniejszej niż 2,2 m, uniemożliwiające wspinanie i zapewniające bezpieczeństwo oraz wykonane z trwałych elementów, odporne na uderzenie oraz działanie siły poziomej, w tym na obciążenie wiatrem.

14. W przypadku budowy jednego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w którym liczba mieszkań przekracza 20, dopuszcza się:

1) niewykonanie placu zabaw dla dzieci, gdy w odległości do 750 m istnieje ogólnodostępny publiczny plac zabaw dla dzieci, spełniający warunki, o których mowa w ust. 1, 3–7, 10 i 11, a jego powierzchnia wynosi co najmniej 200 % powierzchni, o której mowa w ust. 8; odległość liczona jest jako droga dojścia ogólnodostępną trasą dla pieszych, zapewniającą samodzielne poruszanie się osobom ze szczególnymi potrzebami, od najdalszego wejścia do budynku do wejścia na ogólnodostępny publiczny plac zabaw dla dzieci;
2) wykonanie placu zabaw dla dzieci o powierzchni wynoszącej co najmniej 50 % powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz niemniejszej niż 20 m^2, w przypadku gdy budynek znajduje się w zabudowie śródmiejskiej;
3) niewykonanie placu zabaw dla dzieci i wykonanie sali zabaw o powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz niemniejszej niż 50 m^2, wewnątrz budynku, w przypadku gdy budynek znajduje się w zabudowie śródmiejskiej.

15. W przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, w zabudowie śródmiejskiej, dopuszcza się:

1) niewykonanie placu zabaw dla dzieci, gdy w odległości do 750 m istnieje ogólnodostępny publiczny plac zabaw dla dzieci, spełniający warunki, o których mowa w ust. 1, 3–7, 10 i 11, a jego powierzchnia wynosi co najmniej 200 % powierzchni, o której mowa w ust. 8; odległość liczona jest jako droga dojścia ogólnodostępną trasą dla pieszych, od najdalszego wejścia do budynku do wejścia na ogólnodostępny publiczny plac zabaw dla dzieci;
2) wykonanie placu zabaw dla dzieci o powierzchni wynoszącej co najmniej 50 % powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz niemniejszej niż 20 m^2.

§ 34. 1. Odległość placu zabaw dla dzieci oraz boiska dla dzieci lub młodzieży od linii rozgraniczających ulicę, drogę, ciąg pieszo-jezdny oraz od okna pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi ma wynosić co najmniej 10 m.

2. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o której mowa w ust. 1, od okna pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi w budynku szkoły, przedszkola, żłobka, klubu dziecięcego lub innej formy wychowania przedszkolnego, jednak niewięcej niż do 2 m.

3. Plac zabaw dla dzieci przy budynkach, o których mowa w ust. 2, ma spełniać co najmniej warunki:

1) zawarte w § 33 ust. 3–6 i 10;

2) 20 % jego powierzchni ma stanowić powierzchnia biologicznie czynna;

3) ma mieć wyposażenie o różnej funkcji zabawy oraz dostosowane do różnych kategorii wiekowych dzieci;

4) ma być dostępny dla osób ze szczególnymi potrzebami.

§ 35. Odległość miejsca rekreacyjnego od linii rozgraniczających ulicę, drogę, ciąg pieszo-jezdny oraz od okna pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi ma wynosić co najmniej 6 m.

Rozdział 9

Ogrodzenia

§ 36. 1. Ogrodzenie nie może stwarzać zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi i zwierząt.

2. Nie umieszcza się na ogrodzeniu, na wysokości niższej niż 2,2 m, ostro zakończonych elementów, drutu kolczastego, tłuczonego szkła oraz innych podobnych wyrobów i materiałów.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą ogrodzenia wewnętrznego w zakładzie karnym i areszcie śledczym oraz na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej.

§ 37. 1. Brama i furtka w ogrodzeniu nie mogą otwierać się na zewnątrz działki budowlanej, na której są sytuowane.

2. Furtka w ogrodzeniu przy budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku użyteczności publicznej i budynku zamieszkania zbiorowego nie może utrudniać dostępu do tego budynku osobom ze szczególnymi potrzebami.

§ 38. Szerokość bramy ma wynosić w świetle co najmniej 2,6 m, a w przypadku zastosowania furtki jej szerokość w świetle przejścia ma wynosić co najmniej 1 m. Na drodze pożarowej szerokości te regulują przepisy odrębne dotyczące ochrony przeciwpożarowej.

DZIAŁ III

Budynki i pomieszczenia

Rozdział 1

Wymagania ogólne

§ 39. Budynek, jego układ funkcjonalny i przestrzenny, ustrój konstrukcyjny oraz rozwiązania techniczne i materiałowe elementów budowlanych projektuje się i wykonuje w sposób odpowiadający wymaganiom wynikającym z jego usytuowania i przeznaczenia oraz z odnoszących się do niego przepisów rozporządzenia i przepisów odrębnych.

§ 40. Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi zaopatruje się co najmniej w wodę do spożycia przez ludzi oraz do celów przeciwpożarowych, jeżeli wymagają tego przepisy odrębne, oraz odpowiednio do jego przeznaczenia – także na inny cel. W innym budynku zaopatrzenie w wodę ma wynikać z jego przeznaczenia i potrzeb ochrony przeciwpożarowej.

§ 41. 1. W indywidualną lub centralną instalację ciepłej wody użytkowej wyposaża się:

1) budynek mieszkalny, budynek zamieszkania zbiorowego, budynek działalności leczniczej, opieki społecznej i socjalnej, oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki, wychowania, zakładu żywienia, produkcji i handlu żywnością;
2) inny budynek, jeżeli przewiduje się wyposażenie go w wannę, natrysk lub umywalkę.

2. Warunek doprowadzenia ciepłej wody użytkowej do umywalki nie dotyczy budynku w zabudowie zagrodowej i budynku rekreacji indywidualnej.

§ 42. W budynku wyposażonym w instalację wodociągową zapewnia się odprowadzenie ścieków bytowych i przemysłowych, jeżeli one występują.

§ 43. 1. Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi oraz inny budynek, jeżeli w trakcie jego użytkowania powstają odpady stałe, ma mieć miejsce przystosowane do czasowego gromadzenia tych odpadów, usytuowane w samym budynku lub w jego otoczeniu.

2. Budynki, o których mowa w ust. 1, z wyjątkiem wysokościowych (WW) oraz szpitali, mogą być wyposażone w wewnętrzne urządzenia (zsypy) do usuwania odpadów stałych.

3. Zapewnia się dostęp dla osób niepełnosprawnych do miejsca do czasowego gromadzenia odpadów stałych przy budynku mieszkalnym wielorodzinnym, w szczególności przez zastosowanie:

1) drzwi wejściowych lub furtki o szerokości co najmniej 0,9 m, wraz z ich kontrastowym oznaczeniem;
2) ciągu komunikacyjnego o szerokości co najmniej 1,0 m, zapewniającego swobodny dostęp do każdego pojemnika.

§ 44. 1. W instalację wraz z urządzeniami do ogrzewania pomieszczeń w okresie obniżonych temperatur, umożliwiającą utrzymanie temperatury powietrza wewnętrznego odpowiedniej do ich przeznaczenia, wyposaża się:

1) budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi;
2) pomieszczenie przeznaczone na pobyt ludzi;
3) inny budynek, jeżeli wynika to z jego przeznaczenia.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy budynku rekreacji indywidualnej, użytkowanego wyłącznie w sezonie letnim.

§ 45. Budynek i pomieszczenie, w którym jest palenisko na paliwo stałe lub komora spalania z palnikami na paliwo płynne lub gazowe, wyposaża się w przewód kominowy do odprowadzania odpowiednio dymu lub spalin.

§ 46. W budynku i pomieszczeniu zapewnia się wentylację lub klimatyzację, stosownie do ich przeznaczenia.

§ 47. Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi może być zaopatrywany w gaz z sieci gazowej, baterii butli lub zbiornika stałego gazu płynnego (LPG), zgodnie z warunkami określonymi w § 158 ust. 1 i § 159.

§ 48. 1. Budynek wyposaża się w wewnętrzną instalację elektryczną, odpowiednio do potrzeb wynikających z jego przeznaczenia.

2. Budynek wyposaża się w instalację piorunochronną stosownie do wyników analizy ryzyka przeprowadzonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących ochrony odgromowej obiektów budowlanych.

§ 49. 1. W dźwig osobowy lub osobowo-towarowy wyposaża się budynek:

1) użyteczności publicznej mający dwie lub więcej kondygnacji;

2) zamieszkania zbiorowego mający dwie lub więcej kondygnacji;

3) mieszkalny wielorodzinny mający trzy lub więcej kondygnacji.

2. W budynku użyteczności publicznej, budynku zamieszkania zbiorowego oraz budynku mieszkalnym wielorodzinnym osobom niepełnosprawnym zapewnia się dostęp z poziomu terenu na wszystkie kondygnacje użytkowe. Nie wymaga się zapewnienia dostępu osobom niepełnosprawnym do kondygnacji, w której wszystkie pomieszczenia są pomieszczeniami technicznymi lub są częścią lokali mieszkalnych dwupoziomowych, a dostęp do niej jest wyłącznie z wnętrza tych lokali mieszkalnych.

3. W przypadku wbudowywania lub przybudowywania szybu dźwigowego do istniejącego budynku dopuszcza się usytuowanie drzwi przystankowych na poziomie spocznika międzypiętrowego, jeżeli zostanie zapewniony dostęp do kondygnacji osobom niepełnosprawnym, przez trwale zainstalowane urządzenie podnoszące. Jeżeli trwały montaż urządzenia podnoszącego powodowałby zawężenie wymaganej przepisami rozporządzenia szerokości drogi ewakuacyjnej, dopuszcza się zapewnienie dostępu do kondygnacji tym osobom w inny sposób.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w przypadku budynku zamieszkania zbiorowego na terenie zamkniętym.

5. Do liczby kondygnacji, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się kondygnacji, na których znajdują się wyłącznie pomieszczenia techniczne.

§ 50. 1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym niewyposażanym w dźwig osobowy lub osobowo-towarowy osobom niepełnosprawnym zapewnia się dostęp na wszystkie kondygnacje, z wyjątkiem kondygnacji, na której znajdują się wyłącznie pomieszczenia techniczne, przez wykonanie pochylni lub wyposażenie tego budynku w trwale zainstalowane urządzenie podnoszące.

2. Dopuszcza się niewyposażenie w dźwig osobowy lub towarowo-osobowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego mającego trzy kondygnacje, jeżeli wszystkie pomieszczenia na ostatniej kondygnacji są częścią lokali mieszkalnych dwupoziomowych.

§ 51. Budynek mieszkalny, z wyłączeniem wolno stojącego budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynek zamieszkania zbiorowego i budynek użyteczności publicznej wyposaża się w instalację telekomunikacyjną, zgodnie z przepisami działu IV rozdziału 9.

§ 52. 1. Lokal użytkowy w budynku ma mieć powierzchnię użytkową niemniejszą niż 25 m^2.

2. Spełnienie warunku, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagane w przypadku lokalu użytkowego, który znajduje się na pierwszej lub drugiej kondygnacji nadziemnej i ma bezpośredni dostęp z zewnątrz budynku.

3. Warunek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy lokali znajdujących się w:

1) budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, w których wydzielono lokal użytkowy;
2) budynkach, dla których przed dniem 1 sierpnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

Rozdział 2

Oświetlenie i nasłonecznienie

§ 53. 1. Zapewnia się oświetlenie dzienne pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi. Oświetlenie dostosowuje się do przeznaczenia pomieszczenia, jego kształtu i wielkości, z uwzględnieniem warunków określonych w § 12 oraz w ogólnych przepisach dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. W pomieszczeniu przeznaczonym na stały pobyt ludzi stosunek powierzchni okna lub elementu doświetlającego lub sumy powierzchni okien lub elementów doświetlających, liczonej w świetle ościeżnicy, do powierzchni użytkowej pomieszczenia ma wynosić co najmniej 1:8.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku budynku wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną.

4. Dodatkowe okno lub element doświetlający, które jest ponad minimalne wymagania, o których mowa w ust. 2, nie musi spełniać warunków określonych w § 12.

5. Dopuszcza się wydzielenie z pomieszczenia mniejszych przestrzeni przy pomocy przegród zapewniających ich doświetlenie światłem dziennym, przy zapewnieniu dla pomieszczenia spełnienia wymogu, o którym mowa w ust. 2.

§ 54. Dopuszcza się oświetlenie pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, o którym mowa w § 53, częściowo lub wyłącznie światłem sztucznym, jeżeli:

1) oświetlenie dzienne nie jest konieczne lub nie jest wskazane ze względu na przeznaczenie pomieszczenia;
2) jest uzasadnione celowością funkcjonalną zlokalizowania tego pomieszczenia w części budynku pozbawionej oświetlenia dziennego.

§ 55. 1. Zapewnia się oświetlenie światłem sztucznym pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi oraz do ruchu ogólnego (komunikacji) odpowiednio do potrzeb użytkowych.

2. Ogólne oświetlenie światłem sztucznym pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi ma zapewnić odpowiednie warunki użytkowania całej jego powierzchni.

3. Oświetlenie światłem sztucznym połączonych ze sobą pomieszczeń przeznaczonych na stały pobyt ludzi oraz do ruchu ogólnego (komunikacji) nie może wykazywać różnic natężenia, wywołujących olśnienie przy przejściu między tymi pomieszczeniami.

§ 56. 1. Pomieszczenie mieszkalne w lokalu mieszkalnym ma mieć zapewniony czas nasłonecznienia co najmniej 3 godziny w dniach równonocy w okresie 5 godzin poprzedzających górowanie Słońca i 5 godzin następujących po górowaniu Słońca. W lokalu mieszkalnym wielopokojowym warunek ten ma być spełniony dla co najmniej jednego pomieszczenia mieszkalnego.

2. Pomieszczenie przeznaczone do zbiorowego przebywania dzieci w żłobku, klubie dziecięcym, przedszkolu, w innej formie wychowania przedszkolnego oraz w szkole, z wyjątkiem pracowni chemicznej, fizycznej, komputerowej lub plastycznej, ma mieć zapewniony czas nasłonecznienia co najmniej 3 godziny w dniach równonocy w okresie 4 godzin poprzedzających górowanie Słońca i 4 godzin następujących po górowaniu Słońca.

3. W przypadku budynku zlokalizowanego w zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się ograniczenie wymaganego czasu nasłonecznienia, określonego w ust. 1 i 2, do 1,5 godziny.

4. Dla lokali mieszkalnych jednopokojowych mniejszych niż 35 m^2 powierzchni użytkowej nie określa się czasu nasłonecznienia, pod warunkiem zwiększenia stosunku, o którym mowa w § 53 ust. 2, do co najmniej 1:4, przy czym udział tych lokali mieszkalnych w ogólnej liczbie lokali mieszkalnych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym zlokalizowanym poza zabudową śródmiejską nie może przekraczać 10 %.

5. Badanie nasłonecznienia wykonuje się na zewnętrznej powierzchni okna lub elementu doświetlającego w świetle ościeżnicy, uwzględniając nasłonecznienie w dowolnym punkcie tego okna lub elementu doświetlającego, przy czym za nasłoneczniony uważa się punkt, na który światło słoneczne pada pod kątem równym lub większym niż 12º mierzonym na rzucie.

6. W lokalu mieszkalnym wielopokojowym dopuszcza się sumowanie czasu nasłonecznienia dwóch pomieszczeń mieszkalnych, pod warunkiem że każde z nich jest nasłonecznione co najmniej 2 godziny, a suma czasu nasłonecznienia wynosi co najmniej 4 godziny, przy czym czas nasłonecznienia nie może się pokrywać.

Rozdział 3

Wejścia do budynków i lokali mieszkalnych

§ 57. 1. Położenie drzwi wejściowych do budynku oraz kształt i wymiary pomieszczeń wejściowych mają umożliwiać dogodne warunki ruchu, przez zapewnienie przestrzeni manewrowej przed i za wejściem do budynku, poza polem otwierania skrzydła drzwi do pozycji 90º, o minimalnych wymiarach boków 1,5 m x 1,5 m, umożliwiającej swobodne poruszanie się osobom ze szczególnymi potrzebami.

2. Warunki przystosowania wejścia dla osób ze szczególnymi potrzebami, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą budynku:

1) w zabudowie jednorodzinnej;
2) w zabudowie zagrodowej;
3) rekreacji indywidualnej;
4) na terenie zamkniętym, z wyłączeniem budynku użyteczności publicznej;
5) wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną.

§ 58. 1. Szerokość i wysokość drzwi wejściowych do budynku i ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego oraz do lokalu mieszkalnego ma wynosić odpowiednio co najmniej 0,9 m i 2 m w świetle ościeżnicy. W przypadku zastosowania drzwi zewnętrznych dwuskrzydłowych szerokość skrzydła głównego musi zapewniać światło przejścia niemniejsze niż 0,9 m.

2. W wejściu do budynku i ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego mogą być zastosowane drzwi obrotowe lub wahadłowe, pod warunkiem usytuowania przy nich drzwi

rozwieranych lub rozsuwanych, przystosowanych do ruchu osób ze szczególnymi potrzebami, oraz spełnienia warunków, o których mowa w § 251.

3. Drzwi, o których mowa w ust. 1, oraz drzwi do pomieszczenia mieszkalnego w budynku zamieszkania zbiorowego mają być bez progu lub z progiem, którego wysokość nie przekracza 0,02 m.

4. Próg w drzwiach wejściowych do budynku i do ogólnodostępnego pomieszczenia użytkowego ma mieć fazowane krawędzie, jeżeli jest równy lub wyższy niż 0,005 m, oraz wyróżniać się kolorem kontrastującym z kolorem posadzki.

5. Przepisu ust. 4 nie stosuje się w przypadku budynku w zabudowie jednorodzinnej i zabudowie zagrodowej, budynku rekreacji indywidualnej, budynku na terenie zamkniętym, z wyłączeniem budynku użyteczności publicznej.

§ 59. Wejście z zewnątrz do budynku i pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi ma być chronione przed nadmiernym dopływem chłodnego powietrza przez zastosowanie przedsionka, kurtyny powietrznej lub innego rozwiązania nieutrudniającego ruchu. Warunki te nie dotyczą dodatkowego wejścia nieprzewidzianego do stałego użytkowania.

§ 60. W elektryczne oświetlenie zewnętrzne wyposaża się wejście do budynku:

1) użyteczności publicznej;
2) mieszkalnego;
3) zamieszkania zbiorowego.

Rozdział 4

Schody i pochylnie

§ 61. W celu zapewnienia dostępu do pomieszczeń położonych na różnych poziomach stosuje się schody stałe, a w zależności od przeznaczenia budynku – również pochylnie odpowiadające warunkom określonym w rozporządzeniu.

§ 62. Zainstalowanie w budynku schodów lub pochylni ruchomych nie zwalnia z obowiązku zastosowania schodów lub pochylni stałych.

§ 63. 1. Graniczne wymiary schodów stałych w budynkach określa poniższa tabela:

Lp.	Przeznaczenie budynku lub części budynku	Minimalna szerokość użytkowa [m]	Maksymalna wysokość

		biegu	spocznika	stopni [m]
1	2	3	4	5
1	Budynek mieszkalny jednorodzinny, budynek w zabudowie zagrodowej, budynek rekreacji indywidualnej, lokal mieszkalny dwupoziomowy, a także dwupoziomowy lokal z pomieszczeniem mieszkalnym w budynku zamieszkania zbiorowego	0,8	0,8	0,19
2	Budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego, budynek użyteczności publicznej, budynek biurowy zlokalizowany na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, a także budynek: produkcyjny, magazynowy, przemysłowy lub biurowy – w przypadku gdy schody są przeznaczone dla więcej niż 10 osób	1,2	1,5*)	0,175
3	Przedszkole, żłobek lub klub dziecięcy	1,2	1,3*)	0,15
4	Budynek działalności leczniczej z osobami o ograniczonej zdolności poruszania się przebywającymi na łóżkach	1,4	1,5*)	0,15
5	Wielostanowiskowy garaż wbudowany lub wolno stojący, a także budynek: produkcyjny, magazynowy, przemysłowy lub biurowy – w przypadku gdy schody są przeznaczone dla niewięcej niż 10 osób	0,9	0,9	0,19
6	Budynek niezależnie od jego przeznaczenia – w przypadku schodów do kondygnacji, na której znajdują się wyłącznie pomieszczenia techniczne lub urządzenia techniczne, schodów do pomieszczenia technicznego, urządzenia	0,8	0,8	0,2

	technicznego i poddasza nieużytkowego			
*) Zapewnia się co najmniej w jednym kierunku biegu, przy uwzględnieniu potrzeb użytkowych związanych z ergonomią, transportem przedmiotów i ewakuacją osób z wykorzystaniem noszy.				

2. W budynku łączną szerokość użytkową biegu oraz łączną szerokość użytkową spocznika w klatce schodowej, stanowiącej część drogi ewakuacyjnej, oblicza się proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać równocześnie na kondygnacji, na której przewiduje się obecność największej ich liczby, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, lecz niemniej niż określono to w ust. 1.

3. Szerokość użytkowa biegu i szerokość użytkowa spocznika schodów zewnętrznych do budynku ma wynosić co najmniej 1,2 m, przy czym nie może być mniejsza niż szerokość użytkowa biegu schodowego w budynku, przyjęta zgodnie z warunkami, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Szerokość użytkową biegu oraz spocznika schodów stałych mierzy się między wewnętrznymi krawędziami poręczy lub elementami balustrady, najbardziej wysuniętymi w kierunku środka biegu lub spocznika schodów, a w przypadku balustrady jednostronnej – między wykończoną powierzchnią ściany a wewnętrzną krawędzią poręczy lub elementem balustrady, najbardziej wysuniętym w kierunku środka biegu lub spocznika schodów.

5. Zainstalowane urządzenia lub elementy budynku nie mogą ograniczać minimalnej wymaganej szerokości użytkowej schodów stałych.

§ 64. 1. Liczba stopni w jednym biegu schodów stałych wewnętrznych ma wynosić niewięcej niż:

1) 14 stopni – w budynku działalności leczniczej;

2) 18 stopni – w innym budynku.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy budynku wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną, budynku w zabudowie jednorodzinnej, budynku w zabudowie zagrodowej, budynku rekreacji indywidualnej, lokalu mieszkalnego dwupoziomowego oraz dojścia do urządzeń technicznych.

3. Liczba stopni w jednym biegu schodów zewnętrznych ma wynosić niewięcej niż 10. Wysokość stopnia nie może być większa niż 0,15 m, a jego szerokość nie może być mniejsza niż 0,32 m, z uwzględnieniem ust. 5. Nie dotyczy to schodów zewnętrznych do pomieszczeń

technicznych, pomocniczych, gospodarczych i garaży, których wymiary mają odpowiadać warunkom zawartym w § 63 ust. 1.

4. Szerokość stopni stałych schodów wewnętrznych wynika z warunku określonego wzorem: 2h + s = 0,6 do 0,65 m, gdzie h oznacza wysokość stopnia, a s – jego szerokość.

5. Szerokość stopni schodów zewnętrznych przy głównym wejściu do budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej oraz budynku biurowego zlokalizowanego na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, ma wynosić co najmniej 0,35 m.

6. Na przejściach komunikacyjnych, o których mowa w § 273, dopuszcza się stosowanie stopnia schodów o szerokości niemniejszej niż 0,25 m i wysokości niewiększej niż 0,20 m. W tym przypadku nie stosuje się wzoru, o którym mowa w ust. 4.

7. Szerokość stopnia schodów wachlarzowych ma wynosić co najmniej 0,25 m. W schodach zabiegowych i kręconych szerokość tę zapewnia się w odległości niewiększej niż 0,4 m od poręczy balustrady wewnętrznej lub słupa stanowiącego koncentryczną konstrukcję schodów.

8. W budynku działalności leczniczej nie stosuje się schodów zabiegowych i wachlarzowych, jako przeznaczonych do ruchu pacjentów.

9. W budynku użyteczności publicznej, a także budynku zamieszkania zbiorowego przeznaczonego dla osób starszych lub niepełnosprawnych, nie stosuje się stopni schodów z podcięciami większymi niż 0,025 m i z noskami.

10. Krawędź pierwszego i krawędź ostatniego stopnia w każdym biegu schodów wewnętrznych i zewnętrznych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej oznakowuje się na powierzchni poziomej i pionowej pasem o szerokości niemniejszej niż 0,05 m, w kolorze kontrastującym z kolorem posadzki. Odsunięcie pasa od krawędzi stopnia ma być niewiększe niż 0,015 m. W przypadku biegu schodów do trzech stopni oznakowuje się wszystkie stopnie.

11. W budynku użyteczności publicznej oraz budynku produkcyjnym i budynku magazynowym powierzchnie spocznika schodów i pochylni wykańcza się w sposób wyróżniający je fakturą, co najmniej w pasie 0,30 m od krawędzi rozpoczynającej i krawędzi kończącej bieg schodów lub pochylni.

§ 65. Maksymalne nachylenie pochylni związanej z budynkiem nie może przekraczać wielkości określonych w poniższej tabeli:

Lp.	Przeznaczenie pochylni	Usytuowanie pochylni	
		na zewnątrz, bez przekrycia [%] nachylenia średniego w osi pochylni	wewnątrz budynku lub pod dachem [%] nachylenia średniego w osi pochylni
1	2	3	4
1	Do ruchu pieszego i dla osób ze szczególnymi potrzebami, przy wysokości pochylni:		
	a) do 0,15 m	15	15
	b) do 0,5 m	8	10
	c) ponad 0,5 m*)	6	8
2	Dla samochodów w garażu wielostanowiskowym	15	20
	Dla samochodów w garażu indywidualnym	25	25
*) Pochylnię do ruchu pieszego i dla osób ze szczególnymi potrzebami o długości ponad 9 m dzieli się na krótsze odcinki, przy zastosowaniu spoczników o długości co najmniej 1,5 m.			

§ 66. 1. Pochylnia przeznaczona dla osób ze szczególnymi potrzebami ma mieć:

1) szerokość płaszczyzny ruchu co najmniej 1,2 m;

2) krawężnik o wysokości co najmniej 0,07 m;

3) obustronne poręcze odpowiadające warunkom określonym w § 324, przy czym odstęp między nimi ma mieścić się w granicach od 1 m do 1,1 m.

2. Długość poziomej płaszczyzny ruchu na początku i na końcu pochylni ma wynosić co najmniej 1,5 m, poza polem otwierania drzwi.

3. Wymiary spocznika pochylni dla osób ze szczególnymi potrzebami w miejscu zmiany kierunku mają wynosić co najmniej 1,5 m x 1,5 m.

Opracowanie: 207/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Rozdział 5

Pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi

§ 67. 1. Wysokość pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi ma odpowiadać warunkom określonym w poniższej tabeli, jeżeli przepisy odrębne, w tym dotyczące pomieszczeń pracy i pomieszczeń, w których jest wykonywana działalność lecznicza, nie określają innych warunków:

Lp.	Rodzaj pomieszczenia (sposób użytkowania)	Minimalna wysokość w świetle [m]
1	2	3
1	Pomieszczenie mieszkalne w: a) budynku mieszkalnym, b) budynku zamieszkania zbiorowego	2,5*)
2	Pomieszczenie mieszkalne na poddaszu w budynku mieszkalnym w zabudowie jednorodzinnej i zabudowie zagrodowej Pomieszczenie w budynku rekreacji indywidualnej	2,2*)
3	Pomieszczenie pracy**), nauki i przeznaczone na inne cele, w których nie występują czynniki uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia, przeznaczone na stały pobyt: a) niewięcej niż 4 osób, b) więcej niż 4 osób Górna część pomieszczenia, o którym mowa wyżej, wydzielona w poziomie antresolą, jeżeli w tym pomieszczeniu nie występują czynniki szkodliwe dla zdrowia	 2,5 3,0 2,2
4	Pomieszczenie pracy**) i przeznaczone na inne cele, w których występują czynniki uciążliwe lub szkodliwe dla zdrowia	3,3
5	Pomieszczenie przeznaczone na stały pobyt ludzi, takie jak dyżurka, portiernia, kantor, kiosk, w tym kiosk usytuowany w hali dworcowej, hali wystawowej, hali handlowej i hali sportowej, jeżeli nie występują czynniki szkodliwe dla zdrowia	2,2*)
6	Pomieszczenie przeznaczone na czasowy pobyt ludzi: a) jeżeli nie występują czynniki szkodliwe dla zdrowia, b) jeżeli występują czynniki szkodliwe dla zdrowia	 2,2*) 2,5
*) Przy stropie pochyłym jest to wysokość średnia, liczona między najniższą a najwyższą		

wysokością pomieszczenia, lecz nieniższą niż 1,9 m.

**) Wymagania dotyczące minimalnej wysokości pomieszczenia w zakładzie pracy określają przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. W pomieszczeniu, którego wysokość ma wynosić, zgodnie z ust. 1, co najmniej 3 m lub 3,3 m, dopuszcza się jej obniżenie do wysokości nieniższej niż 2,5 m w przypadku zastosowania wentylacji mechanicznej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji.

§ 68. 1. Jeżeli pomieszczenie przeznaczone na stały pobyt ludzi jest wydzielone przy ścianie zewnętrznej budynku, to poziom podłogi w tym pomieszczeniu ma znajdować się powyżej lub być równy poziomowi terenu przy wydzielającej to pomieszczenie ścianie zewnętrznej z oknami i drzwiami. Dopuszcza się niespełnienie tego warunku w budynku w zabudowie jednorodzinnej, budynku w zabudowie zagrodowej i budynku rekreacji indywidualnej.

2. Dopuszcza się usytuowanie pomieszczenia produkcyjnego, handlowego, usługowego, gastronomicznego lub obsługi pasażerów, określonego w ust. 1, poniżej poziomu terenu przy tych pomieszczeniach.

§ 69. W budynku użyteczności publicznej, budynku zamieszkania zbiorowego, z wyłączeniem budynku koszarowego, oraz budynku mieszkalnym wielorodzinnym pomieszczenie ogólnodostępne ze zróżnicowanym poziomem podłóg ma być przystosowane do ruchu osób ze szczególnymi potrzebami.

§ 70. 1. Szerokość i wysokość drzwi do pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi oraz do kuchni ma wynosić odpowiednio co najmniej 0,8 m i 2 m w świetle ościeżnicy.

2. Szerokość i wysokość drzwi wewnętrznych w budynku użyteczności publicznej, z wyjątkiem drzwi do pomieszczeń technicznych i pomieszczeń gospodarczych oraz do kabiny w ustępie ogólnodostępnym, ma wynosić odpowiednio co najmniej 0,9 m i 2 m w świetle ościeżnicy.

3. Drzwi, o których mowa w ust. 1 i 2, mają być bez progu.

Rozdział 6

Pomieszczenia higienicznosanitarne

§ 71. 1. W pomieszczeniu higienicznosanitarnym zapewnia się wentylację.

2. Wysokość pomieszczenia higienicznosanitarnego ma wynosić w świetle co najmniej 2,5 m, z wyjątkiem łaźni ogólnodostępnej, której wysokość ma wynosić co najmniej 3 m.

3. Dopuszcza się zmniejszenie wysokości pomieszczenia higienicznosanitarnego w budynku mieszkalnym, w hotelu, w motelu i w pensjonacie do 2,2 m w świetle, w przypadku gdy jest ono wyposażone w wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną.

§ 72. Ściany pomieszczenia higienicznosanitarnego mają mieć powierzchnie zmywalne i odporne na działanie wilgoci do wysokości co najmniej 2 m.

§ 73. Posadzka w pralni, w łazience, w umywalni, w kabinie natryskowej i w ustępie ma być zmywalna, nienasiąkliwa i nieśliska.

§ 74. 1. Drzwi do łazienki, umywalni i wydzielonego ustępu mają otwierać się na zewnątrz pomieszczenia, a ich szerokość i wysokość ma wynosić odpowiednio co najmniej 0,8 m i 2 m w świetle ościeżnicy. W dolnej części takich drzwi mają znajdować się otwory o sumarycznym przekroju zapewniającym wymagany dopływ powietrza. W przypadku zainstalowania w pomieszczeniu, o którym mowa w zdaniu pierwszym, urządzeń gazowych z otwartą komorą spalania, przekrój otworów, o których mowa w zdaniu drugim, ma wynosić co najmniej 0,022 m^2.

2. W łazience i ustępie, z wyjątkiem ogólnodostępnych, dopuszcza się stosowanie drzwi przesuwnych lub składanych.

§ 75. 1. Powierzchnia kabiny natryskowej niezamkniętej, stanowiącej wydzieloną część pomieszczenia natrysku albo umywalni zbiorowej, ma wynosić co najmniej 0,9 m^2, a jej szerokość ma wynosić co najmniej 0,9 m.

2. Powierzchnia kabiny natryskowej zamkniętej, wydzielonej ściankami na całą wysokość pomieszczenia, ma wynosić co najmniej 1,5 m^2, a jej szerokość ma wynosić co najmniej 0,9 m. Kabinę tę wyposaża się w wentylację mechaniczną wywiewną.

3. Powierzchnia kabiny natryskowej zamkniętej, z urządzeniami przystosowanymi do korzystania przez osoby niepełnosprawne, ma wynosić co najmniej 2,5 m^2, a jej szerokość ma wynosić co najmniej 1,5 m. Kabinę tę wykonuje się bez progów oraz wyposaża się w urządzenia wspomagające, umożliwiające korzystanie z kabiny zgodnie z przeznaczeniem, w szczególności w poręcze.

4. Bezpośrednio przy kabinach natryskowych oraz przy umywalniach zbiorowych sytuuje się kabinę ustępową.

§ 76. 1. W budynku zamieszkania zbiorowego łazienki związane z pomieszczeniami mieszkalnymi wyposaża się w umywalkę oraz w wannę lub w natrysk. Miska ustępowa może być usytuowana w łazience lub w wydzielonej kabinie ustępowej wyposażonej w umywalkę. Należy zapewnić odpowiednią liczbę ustępów dla kobiet, mężczyzn i ustępów innych, dostosowaną do przeznaczenia budynku.

2. Budynek, o którym mowa w ust. 1, bez łazienek i ustępów związanych z pomieszczeniami mieszkalnymi ma mieć na każdej kondygnacji odpowiednio umywalnie i ustępy przeznaczone do wspólnego użytku, wyposażone co najmniej w:

1) 1 miskę ustępową na 10 osób;
2) 1 pisuar na 20 mężczyzn;
3) 1 urządzenie natryskowe na 15 osób;
4) 1 umywalkę na 5 osób.

§ 77. 1. Najmniejszy wymiar poziomy (szerokość) kabiny ustępowej (ustępu wydzielonego) nieprzeznaczonej dla osób niepełnosprawnych ma wynosić w świetle co najmniej 0,9 m.

2. Powierzchnia przed miską ustępową w kabinie ustępowej (ustępie wydzielonym) nieprzeznaczonej dla osób niepełnosprawnych ma mieć wymiary co najmniej 0,6 m x 0,9 m w rzucie poziomym.

3. W przypadku zainstalowania umywalki w kabinie ustępowej (ustępie wydzielonym) nieprzeznaczonej dla osób niepełnosprawnych powierzchnia przed miską ustępową może spełniać również funkcję powierzchni przed umywalką.

§ 78. 1. W budynku użyteczności publicznej i w budynku zakładu pracy urządza się ustęp ogólnodostępny przeznaczony również dla osób niebędących pracownikami w budynku. Należy zapewnić odpowiednią liczbę ustępów dla kobiet, mężczyzn i ustępów innych, dostosowaną do przeznaczenia budynku.

2. Dopuszcza się nieurządzanie ustępów ogólnodostępnych, o których mowa w ust. 1, w budynku:

1) obsługi bankowej o powierzchni użytkowej do 200 m^2 włącznie;

2) handlu o powierzchni użytkowej pomieszczeń dostępnych dla klientów do 250 m^2 włącznie;

3) usług o powierzchni użytkowej pomieszczeń dostępnych dla klientów do 75 m^2 włącznie.

3. W budynkach, o których mowa w ust. 1, ustępy ogólnodostępne wyposaża się w co najmniej:

1) jedną umywalkę na 20 osób,

2) jeden pisuar na 30 mężczyzn,

3) jedną miskę ustępową na 15 osób

– jeżeli przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy nie stanowią inaczej.

4. W przypadku gdy w budynku, o którym mowa w ust. 1, liczba osób w pomieszczeniach przeznaczonych na pobyt ludzi na danej kondygnacji jest mniejsza niż 10, dopuszcza się umieszczenie:

1) ustępu lub umywalni na najbliższej, wyższej lub niższej kondygnacji;

2) wspólnego ustępu dla kobiet i mężczyzn;

3) wspólnej umywalni dla kobiet i mężczyzn.

5. W budynkach, o których mowa w ust. 1, odległość od stanowiska pracy lub miejsca przebywania ludzi do najbliższego ustępu nie może być większa niż 75 m, a od stanowiska pracy chronionej nie może być większa niż 50 m.

§ 79. 1. Wejście do ustępu ogólnodostępnego w budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej i budynku zakładu pracy ma prowadzić z drogi komunikacji ogólnej zlokalizowanej wewnątrz tego budynku.

2. W ustępie ogólnodostępnym stosuje się:

1) przedsionek oddzielony ścianami pełnymi na całą wysokość pomieszczenia, w którym mogą być instalowane tylko umywalki;

2) drzwi o szerokości co najmniej 0,9 m;

3) drzwi do kabiny ustępowej otwierane na zewnątrz, o szerokości co najmniej 0,8 m, a do kabiny przystosowanej dla potrzeb osób niepełnosprawnych, o szerokości co najmniej 0,9 m;

4) przegrodę dzielącą ustęp damski od męskiego, wykonaną jako ściana pełna na całą wysokość pomieszczenia;

5) miski ustępowe umieszczone w oddzielnych kabinach o szerokości co najmniej 1 m i powierzchni przed miską ustępową o wymiarze 1,0 m x 0,7 m, ze ściankami i drzwiami o wysokości co najmniej 2 m z prześwitem nad podłogą 0,15 m; w przedszkolach oraz innych formach wychowania przedszkolnego dopuszcza się stosowanie ścianek i drzwi o wysokości nieniższej niż 1,5 m;
6) wpusty kanalizacyjne podłogowe z syfonem oraz armaturę czerpalną ze złączką do węża w pomieszczeniach z pisuarem lub mających więcej niż 4 kabiny ustępowe;
7) wentylację grawitacyjną lub mechaniczną – w ustępach z oknem i jedną kabiną, a w innych – mechaniczną o działaniu ciągłym lub włączaną automatycznie.

3. Przedsionka, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, nie wymaga ustęp przy sali zajęć w żłobku, w klubie dziecięcym, w przedszkolu, w innej formie wychowania przedszkolnego oraz przy pokoju dla chorych w szpitalu.

4. Oddzielnych kabin, o których mowa w ust. 2 pkt 5, nie wymaga ustęp przy sali zajęć w żłobkach i klubach dziecięcych.

§ 80. 1. W budynku na kondygnacji dostępnej dla osób niepełnosprawnych co najmniej jeden ustęp ogólnodostępny ma być przystosowany dla osób niepełnosprawnych przez:

1) zapewnienie przestrzeni manewrowej o minimalnych wymiarach boków 1,5 m x 1,5 m;
2) stosowanie w tych pomieszczeniach i na trasie dojazdu do nich drzwi bez progów;
3) zainstalowanie co najmniej jednej, odpowiednio przystosowanej miski ustępowej i umywalki, a także odpowiednio dostosowanego natrysku, jeżeli ze względu na przeznaczenie przewiduje się w budynku takie urządzenie;
4) zainstalowanie uchylnych uchwytów lub uchwytów zintegrowanych z umywalką, ułatwiających korzystanie z urządzeń higienicznosanitarnych; w przypadku jednostronnego dostępu do miski ustępowej dopuszcza się zainstalowanie jednego uchylnego uchwytu i jednego uchwytu mocowanego na stałe do ściany po przeciwnej stronie miski ustępowej;
5) zapewnienie odległości co najmniej 0,45 m od osi miski ustępowej do najbliżej położonej ściany;
6) zapewnienie wolnej przestrzeni o minimalnej szerokości 0,9 m przed miską ustępową oraz co najmniej z jednej strony miski ustępowej;
7) zainstalowanie umywalki w taki sposób, aby jej górna krawędź znajdowała się niewyżej niż 0,85 m, a jej dolna krawędź nieniżej niż 0,65 m;

8) zainstalowanie miski ustępowej w taki sposób, aby jej górna krawędź znajdowała się na wysokości nieniższej niż 0,42 m i niewyższej niż 0,48 m nad poziomem posadzki;

9) zapewnienie równej, o nachyleniu poniżej 0,5 %, gładkiej przestrzeń manewrowej przed wejściem i za wejściem do ustępu, poza polem otwierania skrzydła drzwi do 90º, co najmniej o wymiarach 1,5 m x 1,5 m.

2. Dopuszcza się stosowanie pojedynczego ustępu ogólnodostępnego dla osób niepełnosprawnych bez przedsionka.

3. W przypadku przebudowy lub zmiany sposobu użytkowania ustępu ogólnodostępnego w budynkach, o których mowa w § 79 ust. 1, dopuszcza się, aby część przestrzeni manewrowej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, o głębokości niewiększej niż 0,3 m, znajdowała się pod umywalką.

§ 81. 1. W budynku gastronomii, budynku handlu lub budynku usług, o powierzchni użytkowej powyżej 1000 m^2, a także stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 100 m^2, wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci.

2. W budynku:

1) przeznaczonym na potrzeby administracji publicznej o powierzchni użytkowej powyżej 2000 m^2,

2) przeznaczonym na potrzeby kultury, sportu, handlu, usług lub obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym lub lotniczym o powierzchni użytkowej ponad 5000 m^2,

3) stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 300 m^2,

4) przeznaczonym na potrzeby działalności leczniczej o powierzchni użytkowej powyżej 200 m^2,

5) zlokalizowanym w miejscach obsługi podróżnych

– wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone do wykonywania czynności higienicznych w pozycji leżącej u dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami.

3. Pomieszczenie, o którym mowa w ust. 2, ma mieć:

1) powierzchnię użytkową niemniejszą niż 12 m^2 i szerokość co najmniej 3 m;

2) wyposażenie umożliwiające wykonywanie czynności higienicznych w pozycji leżącej u dorosłej osoby ze szczególnymi potrzebami.

4. Pomieszczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, mają być wyposażone w umywalkę i miskę ustępową.

5. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się do stacji paliw zlokalizowanej na terenie zamkniętym.

6. Dopuszcza się urządzenie pomieszczenia, o którym mowa w ust. 2, w ustępie ogólnodostępnym dla osób niepełnosprawnych, jeżeli dodatkowo spełnia on warunki, o których mowa w ust. 3.

7. Do budynków, dla których przed dniem 1 sierpnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, nie stosuje się ust. 2.

§ 82. 1. Ustęp publiczny sytuuje się na terenie wyposażonym w sieć wodociągową i kanalizacyjną.

2. Dopuszcza się usytuowanie ustępu publicznego na terenie nieskanalizowanym jako budynku wolno stojącego ze szczelnym zbiornikiem na nieczystości.

3. Ustęp publiczny ma spełniać warunki określone w § 79 ust. 1 i 2.

4. W ustępie publicznym instaluje się co najmniej jeden wpust kanalizacyjny podłogowy z syfonem oraz armaturę czerpalną ze złączką do węża.

5. W ustępie publicznym co najmniej jedną kabinę ustępową przystosowuje się do potrzeb osób niepełnosprawnych, zgodnie z warunkami, o których mowa w § 80.

§ 83. 1. Wejście do ustępu publicznego wbudowanego w inny obiekt nie może prowadzić bezpośrednio z klatki schodowej lub innej drogi komunikacji ogólnej w budynku ani z pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi.

2. Odległość od okna lub drzwi ustępu publicznego do okna lub drzwi pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi oraz pomieszczenia przeznaczonego do produkcji i magazynowania artykułów spożywczych i farmaceutycznych ma być niemniejsza niż 10 m.

§ 84. Przepisów § 68 ust. 1, § 70, § 74 ust. 1, § 76 i § 77, a w przypadku przebudowy także § 71 ust. 2, nie stosuje się do budynku przeznaczonego do zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych.

Rozdział 7

Lokale mieszkalne w budynkach mieszkalnych wielorodzinnych

§ 85. W lokalu mieszkalnym, z wyjątkiem jednopokojowego i dwupokojowego, zapewnia się możliwość przewietrzania na przestrzał lub narożnikowo. Nie dotyczy to lokalu mieszkalnego w budynku podlegającym przebudowie, a także lokalu mieszkalnego wyposażonego w wentylację mechaniczną o działaniu ciągłym wywiewną lub nawiewno-wywiewną.

§ 86. 1. Lokal mieszkalny ma mieć:

1) pomieszczenie mieszkalne;
2) kuchnię lub aneks kuchenny;
3) łazienkę;
4) ustęp wydzielony lub miejsce umożliwiające zainstalowanie miski ustępowej w łazience;
5) przestrzeń składowania;
6) przestrzeń komunikacji wewnętrznej;
7) miejsce umożliwiające zainstalowanie automatycznej pralki domowej.

2. Kuchnia i aneks kuchenny mają być wyposażone w trzon kuchenny, zlewozmywak lub zlew oraz mieć układ przestrzenny umożliwiający zainstalowanie chłodziarki i urządzenie miejsca do przygotowywania posiłków.

3. W łazience ma być miejsce umożliwiające zainstalowanie:

1) wanny lub kabiny natryskowej;
2) umywalki;
3) miski ustępowej, jeżeli nie ma ustępu wydzielonego.

4. Sposób zagospodarowania i rozmieszczenia urządzeń sanitarnych ma zapewniać do nich dogodny dostęp.

5. W ustępie wydzielonym zapewnia się miejsce umożliwiające zainstalowanie miski ustępowej oraz umywalki.

§ 87. 1. Zapewnia się bezpośrednie oświetlenie światłem dziennym pomieszczenia mieszkalnego i kuchni.

2. W lokalu mieszkalnym jednopokojowym dopuszcza się stosowanie kuchni bez okna lub aneksu kuchennego połączonego z przedpokojem, pod warunkiem zastosowania co najmniej wentylacji:

1) grawitacyjnej – w przypadku kuchni elektrycznej;

2) mechanicznej wywiewnej – w przypadku kuchni gazowej.

3. W lokalu mieszkalnym jednopokojowym dopuszcza się stosowanie aneksu kuchennego pod warunkiem zastosowania w tym aneksie wentylacji i kuchni elektrycznej.

4. W lokalu mieszkalnym wielopokojowym dopuszcza się stosowanie aneksu kuchennego będącego częścią pomieszczenia przeznaczonego na pobyt dzienny pod warunkiem zastosowania w tym aneksie wentylacji.

5. W przypadku zastosowania okapu kuchennego w kuchni lub w aneksie kuchennym zapewnia się możliwość podłączenia tego okapu do odrębnego przewodu kominowego.

§ 88. Powierzchnia użytkowa lokalu mieszkalnego ma wynosić co najmniej 25 m^2.

§ 89. 1. Kształt i wymiary przedpokoju mają umożliwiać przeniesienie chorego na noszach oraz wykonanie manewru wózkiem inwalidzkim w miejscu zmiany kierunku ruchu.

2. Szerokość korytarza zapewniającego komunikację wewnętrzną w lokalu mieszkalnym ma wynosić co najmniej 1,2 m w świetle, z dopuszczeniem miejscowego zwężenia do 0,9 m na długości korytarza niewiększej niż 1,5 m.

§ 90. 1. W przypadku gdy balkony sąsiednich lokali mieszkalnych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym znajdują się na jednej płycie balkonowej, stosuje się między tymi balkonami pełne oddzielenie pionowe w postaci stałej przegrody, zapewniającej komfort użytkowania, o przepuszczalności światła niewiększej niż 50 %.

2. Przegroda, o której mowa w ust. 1, ma mieć wysokość co najmniej 2,2 m mierzoną od poziomu posadzki balkonu oraz szerokość niemniejszą niż 2 m, a w przypadku gdy balkon ma szerokość mniejszą niż 2 m – wynoszącą co najmniej szerokość balkonu, uwzględniając szerokość balustrady.

3. Stykające się ze sobą loggie w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oddziela się za pomocą przegrody spełniającej wymagania określone w ust. 1 i 2.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się w przypadku budynku wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną.

Rozdział 8

Lokale mieszkalne dostosowane dla osób niepełnosprawnych

§ 91. Minimalny udział lokali mieszkalnych dostępnych dla osób niepełnosprawnych w ogólnej liczbie lokali mieszkalnych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym posiadającym więcej niż 4 lokale mieszkalne wynosi 6 %, przy czym liczba tych lokali nie może być mniejsza niż 1.

§ 92. Lokal mieszkalny, o którym mowa w § 91, ma spełniać warunki określone w § 85–90 oraz ma mieć dodatkowo:

1) drzwi wejściowe bez progu lub z progiem, który:
   a) ma fazowane krawędzie, jeżeli wysokość tego progu jest równa lub wyższa niż 0,005 m,
   b) ma wysokość niewyższą niż 0,02 m oraz
   c) wyróżnia się kolorem kontrastującym z kolorem posadzki;
2) w przypadku wykonania balkonu – drzwi balkonowe bez progu lub z progiem, przy czym różnica poziomu posadzek po obu stronach drzwi balkonowych a górną krawędzią progu nie może przekraczać 0,02 m;
3) okna i drzwi balkonowe posiadające rozwiązania umożliwiające ich samodzielne otwarcie na wysokości od 0,8 m do 1,2 m;
4) drzwi wewnętrzne oraz inne przynależne do tego lokalu o szerokości i wysokości odpowiednio co najmniej 0,9 m i 2 m w świetle ościeżnicy;
5) drzwi do poszczególnych pomieszczeń wewnątrz lokalu mieszkalnego bez progu i klamki gałkowej;
6) korytarze zapewniające komunikację wewnętrzną w lokalu mieszkalnym o szerokości w świetle co najmniej 1,5 m na całej długości;
7) we wszystkich pomieszczeniach mieszkalnych, kuchni oraz łazience przestrzeń manewrową pozbawioną przeszkód o minimalnych wymiarach boków 1,5 m x 1,5 m;
8) łącznik instalacji elektrycznej umieszczony na wysokości od 0,8 m do 1,2 m, natomiast gniazdo instalacji elektrycznej i telekomunikacyjnej – na wysokości od 0,4 m do 1,0 m;
9) dostęp do armatury odcinającej zasilanie instalacji, w szczególności instalacji gazowej, umieszczonej na wysokości do 1,2 m;

10) wpust kanalizacyjny wykonany w sposób umożliwiający odprowadzenie wody z natrysku bezprogowego;

11) panel wewnętrzny domofonu lub wideofonu umieszczony w taki sposób, że jego dolna krawędź znajduje się na wysokości nieniższej niż 0,8 m nad poziomem posadzki, a górna krawędź – niewyższej niż 1,2 m nad poziomem posadzki.

Rozdział 9

Pomieszczenia techniczne i gospodarcze

§ 93. 1. Pomieszczenie techniczne, w którym jest zainstalowane urządzenie emitujące hałas lub drgania, może być usytuowane w bezpośrednim sąsiedztwie pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, pod warunkiem zastosowania rozwiązania konstrukcyjno-materiałowego, zapewniającego ochronę sąsiedniego pomieszczenia przed uciążliwym oddziaływaniem tego urządzenia, zgodnie z warunkami, o których mowa w § 351 ust. 2 pkt 2 i § 355, oraz co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach, oceny szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

2. Podporę, zamocowanie i złącze urządzenia, o którym mowa w ust. 1, wykonuje się w sposób uniemożliwiający przenoszenie niedopuszczalnego hałasu i drgań na elementy budynku i instalacje.

§ 94. 1. Wysokość pomieszczenia technicznego i pomieszczenia gospodarczego ma wynosić co najmniej 2 m, chyba że inne przepisy rozporządzenia stanowią inaczej.

2. W pomieszczeniach, o których mowa w ust. 1, wysokość drzwi i przejścia pod przewodami instalacyjnymi ma wynosić w świetle co najmniej 1,9 m.

3. Wysokość kanałów i przestrzeni instalacyjnych w budynku oraz studzienek rewizyjnych ma wynosić w świetle co najmniej 1,9 m, przy czym na odcinkach o długości do 4 m wysokość kanałów może być obniżona do 0,9 m.

4. Odległość między włazami kontrolnymi w kanale instalacyjnym nie może przekraczać 30 m. Właz ten ma znajdować się na każdym załamaniu kanału i mieć wymiary co najmniej 0,6 m x 0,6 m lub średnicę 0,6 m.

§ 95. 1. Podłogę w pomieszczeniu technicznym i pomieszczeniu gospodarczym wykonuje się w sposób zapewniający utrzymanie czystości oraz bezpieczeństwa, stosownie do jego przeznaczenia.

2. Pomieszczenie techniczne i pomieszczenie gospodarcze wyposaża się w instalacje i urządzenia elektryczne dostosowane do ich przeznaczenia, spełniające co najmniej wymagania określone w Polskich Normach dotyczących tych instalacji i urządzeń.

§ 96. 1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym zapewnia się pomieszczenie gospodarcze na potrzeby przechowywania rowerów, wózków dziecięcych i wózków inwalidzkich, z wyłączeniem rowerów elektrycznych oraz wózków elektrycznych. Pomieszczenie to lokalizuje się w pobliżu wejścia do budynku lub na kondygnacji podziemnej, jeżeli jest do niej zapewniony dostęp dźwigiem spełniającym warunki określone w § 204 ust. 2 lub pochylnią spełniającą warunki, o których mowa w § 65.

2. Dopuszcza się niewykonanie pomieszczenia gospodarczego, o którym mowa w ust. 1, w przypadku wykonania budynku gospodarczego, altany lub wiaty, spełniających funkcje, o których mowa w ust. 1, oraz zlokalizowanych w pobliżu wejścia do budynku mieszkalnego wielorodzinnego.

3. Pomieszczenie gospodarcze, o którym mowa w ust. 1, oraz budynek gospodarczy, altana lub wiata, o których mowa w ust. 2, mają mieć powierzchnię co najmniej 15 m^2.

Rozdział 10

Dojścia i przejścia do urządzeń technicznych

§ 97. 1. Dojściem i przejściem do urządzenia technicznego, w tym dźwigu, może być korytarz, pomost, podest, galeria, schody, drabina i klamra, jeżeli są wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

2. Ogólne warunki dotyczące dojścia i przejścia do dźwigu stosuje się również w razie wykonania dojścia roboczego do pomieszczenia lub części budynku nieprzeznaczonej na pobyt ludzi, związanych z okresową obsługą maszyn i urządzeń oraz przeglądem i utrzymaniem stanu technicznego budynku.

§ 98. 1. Wysokość dojścia i przejścia do urządzenia technicznego ma wynosić w świetle co najmniej 1,9 m. Dojście i przejście do urządzenia technicznego mogą być usytuowane nad

stanowiskiem pracy, na wysokości co najmniej 2,5 m, licząc od poziomu podłogi tego stanowiska.

2. Nawierzchnia podłogi w dojściu i przejściu do urządzenia technicznego nie może być śliska.

3. W przypadku podłogi ażurowej w dojściu i przejściu do urządzenia technicznego nie umieszcza się otworów o powierzchni większej niż 0,0017 m^2 i wymiarach umożliwiających przejście przez nie kuli o średnicy większej niż 0,036 m.

4. Poziome dojście i przejście do urządzenia technicznego od strony przestrzeni otwartej zabezpiecza się balustradą o wysokości co najmniej 1,1 m z poprzeczką umieszczoną w połowie jej wysokości i krawężnikiem o wysokości co najmniej 0,15 m.

§ 99. 1. W wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych względami użytkowymi, jako dojście i przejście do urządzenia technicznego między różnymi poziomami mogą służyć trwale zamocowane do konstrukcji drabina lub klamra.

2. Szerokość drabiny lub klamry ma wynosić co najmniej 0,5 m, a odstępy między szczeblami nie mogą być większe niż 0,3 m. Poczynając od wysokości 3 m nad poziomem podłogi, drabinę lub klamrę zaopatruje się w urządzenia zabezpieczające przed upadkiem, takie jak obręcze ochronne, rozmieszczone w rozstawie niewiększym niż 0,8 m, z pionowymi prętami w rozstawie niewiększym niż 0,3 m.

3. Odległość drabiny lub klamry od ściany lub innej konstrukcji, do której są umocowane, ma być niemniejsza niż 0,15 m, a odległość obręczy ochronnej od drabiny, w miejscu najbardziej od niej oddalonym, ma być niemniejsza niż 0,7 m i niewiększa niż 0,8 m.

4. Spocznik z balustradą umieszcza się co 8–10 m wysokości drabiny lub ciągu klamer. Górne końce podłużnicy (bocznicy) drabiny wyprowadza się co najmniej 1,1 m nad poziom wejścia (pomostu) i łączy się z balustradą ochronną.

Rozdział 11

Garaże

§ 100. Garaż do przechowywania i bieżącej, niezawodowej obsługi samochodów osobowych, stanowiący samodzielny obiekt budowlany lub część innego obiektu, będący

Opracowanie: 221/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

garażem zamkniętym – z pełną obudową zewnętrzną i zamykanymi otworami, albo garażem otwartym – bez ścian zewnętrznych albo ze ścianami niepełnymi lub ażurowymi, ma mieć:

1) wysokość w świetle konstrukcji co najmniej 2,2 m, a do spodu przewodów i urządzeń instalacyjnych – 2 m;
2) wjazd lub bramę garażową o szerokości co najmniej 2,6 m i wysokości co najmniej 2 m w świetle;
3) elektryczną instalację oświetleniową;
4) zapewnioną wymianę powietrza zgodnie z § 106;
5) wpust podłogowy z syfonem, osadnikiem i separatorem wewnątrz garażu z instalacją wodociągową lub stałym, samoczynnym urządzeniem gaśniczym wodnym – w przypadku garażu podziemnego oraz garażu nadziemnego przeznaczonych dla więcej niż 25 samochodów.

§ 101. 1. Do garażu położonego poniżej lub powyżej terenu zapewnia się dojazd dla samochodów za pomocą pochylni o maksymalnym nachyleniu niewiększym niż określone w § 65 lub stosuje się odpowiednie urządzenia do transportu pionowego.

2. W garażu przeznaczonym dla więcej niż 25 samochodów na każdej kondygnacji stosuje się pochylnię o szerokości co najmniej 5,5 m, umożliwiającą ruch dwukierunkowy, lub osobną, jednopasmową pochylnię o szerokości co najmniej 2,7 m dla wjazdu i wyjazdu samochodów.

3. W garażu przeznaczonym dla niewięcej niż 25 samochodów na kondygnacji dopuszcza się zastosowanie wyłącznie pochylni jednopasmowej, pod warunkiem zainstalowania sygnalizacji do regulacji kierunków ruchu.

4. W garażu jednopoziomowym i dwupoziomowym, przeznaczonym dla niewięcej niż 10 samochodów na kondygnacji, dopuszcza się zastosowanie pochylni jednopasmowej bez sygnalizacji dla regulacji kierunków ruchu.

§ 102. 1. Szerokość dojazdu do stanowisk postojowych (drogi manewrowej) w garażu jednoprzestrzennym (bez ścian wewnętrznych) przyjmuje się zgodnie z warunkami określonymi w § 18 ust. 3.

2. Wszystkim stanowiskom postojowym w garażu zapewnia się dostęp do drogi manewrowej.

3. Wymiary stanowiska postojowego w garażu przyjmuje się zgodnie z warunkami określonymi w § 18 ust. 1 i 2.

4. Odległość między dłuższą krawędzią stanowiska postojowego a:

1) ścianą ma wynosić co najmniej 0,3 m;

2) słupem ma wynosić co najmniej 0,1 m pod warunkiem zapewnienia swobodnego otwarcia drzwi samochodu.

§ 103. 1. W garażu podziemnym i wielopoziomowym nadziemnym jako dojście stosuje się schody odpowiadające warunkom określonym w § 63 i § 64.

2. W garażu jednopoziomowym podziemnym i nadziemnym dopuszcza się wykorzystanie jako dojścia pochylni przeznaczonej do ruchu samochodów, jeżeli jej nachylenie nie przekracza 10 % oraz istnieje możliwość wydzielenia bezpiecznego pasa ruchu pieszego o szerokości co najmniej 0,75 m.

3. Nie wymaga się wydzielenia pasa ruchu pieszego na pochylni dwupasmowej, a w garażu przeznaczonym na niewięcej niż 25 samochodów na kondygnacji – także na pochylni jednopasmowej.

4. Garaż wielopoziomowy lub stanowiący kondygnację w budynku, z wyłączeniem budynku mieszkalnego jednorodzinnego, wyposaża się w dźwig lub trwale zainstalowane, inne urządzenie podnoszące umożliwiające transport pionowy osobom niepełnosprawnym na inne kondygnacje, z wyjątkiem kondygnacji, na których znajdują się wyłącznie pomieszczenia techniczne.

§ 104. 1. Garaż znajdujący się w budynku o innym przeznaczeniu ma mieć ściany i stropy zapewniające wymaganą izolację akustyczną, o której mowa w § 351, oraz szczelność uniemożliwiającą przenikanie spalin lub oparów paliwa do sąsiednich pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi, usytuowanych obok lub nad garażem.

2. Dopuszcza się sytuowanie nad garażem otwartym kondygnacji z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, z wyjątkiem pomieszczeń mieszkalnych, działalności leczniczej oraz oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki i wychowania, przy spełnieniu jednego z warunków:

1) lico ściany zewnętrznej tej kondygnacji z oknem jest cofnięte w stosunku do lica ściany garażu otwartego lub do krawędzi jego najwyższego stropu co najmniej o 6 m, a konstrukcja dachu i jego przekrycie nad garażem spełniają warunki określone w § 229;

2) lico ściany zewnętrznej tej kondygnacji jest usytuowane w jednej płaszczyźnie z licem ściany zewnętrznej części garażowej lub z krawędziami jej stropów, jeżeli zastosowano w tych pomieszczeniach wyłącznie element doświetlający oraz wentylację mechaniczną nawiewno-wywiewną lub klimatyzację.

3. Warunki, o których mowa w ust. 2, nie dotyczą budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynku rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej.

§ 105. 1. Posadzka w garażu ma mieć spadki do wewnętrznego lub zewnętrznego wpustu kanalizacyjnego. W zabudowie jednorodzinnej, zabudowie zagrodowej i zabudowie rekreacji indywidualnej dopuszcza się wykonywanie spadku posadzki skierowanego bezpośrednio na nieutwardzony teren działki budowlanej.

2. W garażu krawędzie płaszczyzny posadzki, a także znajdującego się w niej otworu, z uwzględnieniem ust. 1, ogranicza się progiem (obrzeżem) o wysokości 0,03 m, uniemożliwiającym spływ wody lub innej cieczy na zewnątrz i na niższy poziom garażowania. Na drodze ruchu pieszego próg profiluje się w sposób umożliwiający przejazd wózkiem inwalidzkim.

§ 106. 1. Wentylacja garażu ma zapewniać wymianę powietrza niezbędną do odprowadzenia na zewnątrz budynku zanieczyszczeń gazowych i wilgoci powstających wskutek eksploatacji pojazdów mechanicznych.

2. W garażu zamkniętym stosuje się wentylację:

1) co najmniej przez przewietrzanie otworami wentylacyjnymi umieszczonymi w ścianach przeciwległych lub bocznych lub w bramach garażowych, o łącznej powierzchni netto otworów wentylacyjnych niemniejszej niż 0,04 m^2 na każde, wydzielone przegrodami budowlanymi, stanowisko postojowe – w nieogrzewanym garażu nadziemnym wolno stojącym, przybudowanym lub wbudowanym w inny budynek;
2) co najmniej grawitacyjną, zapewniającą 1,5-krotną wymianę powietrza na godzinę – w ogrzewanym garażu nadziemnym lub częściowo zagłębionym, mającym niewięcej niż 10 stanowisk postojowych;
3) mechaniczną, sterowaną czujkami niedopuszczalnego poziomu stężenia tlenku węgla – w garażu niewymienionym w pkt 1 i 2 oraz w kanale rewizyjnym służącym zawodowej obsłudze i naprawie samochodów lub znajdującym się w garażu wielostanowiskowym;

4) mechaniczną, sterowaną czujkami niedopuszczalnego stężenia określonego rodzaju gazu palnego – jeżeli w garażu dopuszcza się parkowanie samochodów zasilanych paliwami gazowymi, w tym gazem płynnym (LPG), sprężonym gazem ziemnym (CNG), skroplonym gazem ziemnym (LNG) lub wodorem.

3. W garażu otwartym zapewnia się przewietrzanie naturalne kondygnacji, przy czym:

1) łączna wielkość niezamykanych otworów w ścianach zewnętrznych na każdej kondygnacji ma być niemniejsza niż 35 % powierzchni ścian, z dopuszczeniem zastosowania w nich stałych przesłon żaluzjowych, nieograniczających wolnej powierzchni otworu;
2) odległość między parą przeciwległych ścian z niezamykanymi otworami ma być niewiększa niż 100 m;
3) zagłębienie najniższego poziomu posadzki ma być niewiększe niż 0,6 m poniżej poziomu terenu bezpośrednio przylegającego do ściany zewnętrznej garażu, a w przypadku większego zagłębienia – stosuje się fosę o nachyleniu zboczy niewiększym niż 1:1.

Rozdział 12

Szczególne warunki dotyczące pomieszczeń inwentarskich

§ 107. Pomieszczenie przeznaczone do chowu lub hodowli zwierząt ma odpowiadać potrzebom wynikającym z zasad racjonalnego utrzymywania zwierząt oraz odpowiednich warunków pracy obsługi, a także ma spełniać warunki dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynków inwentarskich i ewakuacji zwierząt, określone w dziale VI w rozdziale 9.

§ 108. W pomieszczeniu przeznaczonym do chowu lub hodowli zwierząt zapewnia się:

1) oświetlenie światłem dziennym lub sztucznym, przystosowane do gatunku i grupy zwierząt;
2) wymianę powietrza, wymaganą dla określonego gatunku i grupy zwierząt;
3) utrzymanie właściwej temperatury;
4) zabezpieczenie przed wpływami atmosferycznymi oraz wilgocią z podłoża i zalegających odchodów zwierzęcych;
5) odprowadzenie płynnej frakcji obornika ze stanowisk dla zwierząt do zewnętrznego lub wewnętrznego zbiornika szczelnego;

6) wyposażenie w instalacje i urządzenia elektryczne, dostosowane do przeznaczenia pomieszczeń;
7) odpowiednie warunki do pracy obsługi.

§ 109. Dopuszcza się niewyposażenie pomieszczenia przeznaczonego do chowu lub hodowli zwierząt, użytkowanego okresowo, w instalacje i urządzenia elektryczne.

DZIAŁ IV

Wyposażenie techniczne budynków

Rozdział 1

Instalacje wodociągowe zimnej i ciepłej wody użytkowej

§ 110. 1. Instalacja wodociągowa ma zapewniać zaopatrzenie w wodę budynku zgodnie z jego przeznaczeniem oraz spełniać co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej projektowania instalacji wodociągowych.

2. Instalacja wodociągowa zimnej wody ma spełniać warunki określone w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

3. Materiały i wyroby zastosowane w instalacji wodociągowej dobiera się z uwzględnieniem korozyjności wody, tak aby nie następowało pogarszanie jej jakości oraz trwałości tej instalacji, a także aby takich skutków nie wywoływało wzajemne oddziaływanie materiałów, z których wykonano te wyroby.

4. Instalację wodociągową wyposaża się w zabezpieczenia uniemożliwiające wtórne zanieczyszczenie wody, spełniające co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej zabezpieczenia przed przepływem zwrotnym.

§ 111. 1. Ciśnienie wody w instalacji wodociągowej w budynku, z wyjątkiem instalacji wodociągowej przeciwpożarowej, ma wynosić przed każdym punktem czerpalnym niemniej niż 0,05 MPa (0,5 bara) i niewięcej niż 0,6 MPa (6 barów).

2. Instalacja wodociągowa w budynku ma zapewniać wymagane minimalne ciśnienie wody, niezależnie od ciśnienia wody w sieci wodociągowej.

§ 112. Instalacja wodociągowa ma zapewniać możliwość pomiaru ilości zużytej wody na potrzeby rozliczenia jej kosztów.

§ 113. 1. Na połączeniu wewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub zewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody na terenie działki budowlanej z siecią wodociągową za pośrednictwem przyłącza wodociągowego instaluje się zestaw wodomierza głównego, spełniający co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej zabudowy zestawów wodomierzowych w instalacjach wodociągowych.

2. Za każdym zestawem wodomierza głównego od strony instalacji wodociągowej zimnej wody montuje się zabezpieczenie, o którym mowa w § 110 ust. 4.

3. W przypadku połączenia wewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody w budynku lub zewnętrznej instalacji wodociągowej zimnej wody na terenie działki budowlanej z siecią wodociągową za pośrednictwem przyłącza wodociągowego w więcej niż jednym miejscu, na każdym z tych połączeń instaluje się zestaw wodomierza głównego, o którym mowa w ust. 1, i zabezpieczenie, o którym mowa w § 110 ust. 4.

§ 114. 1. Zestaw wodomierza głównego, na połączeniu przyłącza wodociągowego z instalacją wodociągową zimnej wody, umieszcza się w studzience poza budynkiem, w piwnicy budynku lub na parterze budynku, w wydzielonym, łatwo dostępnym miejscu, zabezpieczonym przed zalaniem wodą, zamarzaniem oraz dostępem osób nieuprawnionych.

2. Zestaw wodomierza głównego zainstalowany w piwnicy lub na parterze budynku mieszkalnego wielorodzinnego, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej umieszcza się w pomieszczeniu technicznym.

3. Instalację wodociągową, wykonaną z materiałów i wyrobów przewodzących prąd elektryczny, przed wodomierzem i za wodomierzem łączy się przewodem metalowym, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej uziemień i przewodów ochronnych.

§ 115. 1. Pomieszczenie w budynku, w którym jest zainstalowany zestaw wodomierza głównego, ma mieć wpust kanalizacyjny zabezpieczony zamknięciem przeciwzalewowym, jeżeli warunki lokalne tego wymagają, a także wentylację.

2. Studzienka, w której jest zainstalowany zestaw wodomierza głównego, ma mieć zabezpieczenie przed napływem wód gruntowych, opadowych i roztopowych, zagłębienie do wyczerpywania wody oraz wentylację.

3. Studzienka ma zapewniać dostęp do zestawu wodomierza głównego, ma być wykonana z materiału trwałego oraz ma być dostosowana do przewidywanego obciążenia.

§ 116. Instalacja wodociągowa ciepłej wody użytkowej przygotowywanej:

1) centralnie – rozpoczyna się bezpośrednio za armaturą odcinającą tę instalację od źródła ciepła, w szczególności kotła, węzła ciepłowniczego, kolektora słonecznego, pojemnościowego podgrzewacza elektrycznego, pompy ciepła lub innego urządzenia wykorzystującego odnawialne źródła energii, a kończy punktami czerpalnymi;
2) miejscowo – rozpoczyna się bezpośrednio za armaturą odcinającą tę instalację na przewodzie zasilającym zimną wodą urządzenia do przygotowywania ciepłej wody użytkowej, a kończy punktami czerpalnymi.

§ 117. 1. Instalacja wodociągowa ciepłej wody użytkowej ma zapewniać utrzymanie na racjonalnie niskim poziomie ilości energii cieplnej potrzebnej do przygotowania tej wody.

2. Instalacja wodociągowa ciepłej wody użytkowej ma umożliwiać utrzymanie strat ciepła na przesyle ciepłej wody użytkowej w przewodach cyrkulacyjnych na racjonalnie niskim poziomie.

3. Wymagania izolacyjności cieplnej, w tym w zakresie minimalnej grubości izolacji cieplnej przewodów ciepłej wody użytkowej, oraz inne wymagania związane z oszczędnością energii określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

§ 118. W budynku, w którym do przygotowania ciepłej wody użytkowej korzysta się z instalacji ogrzewczej, w okresie przerw w jej działaniu zapewnia się inny sposób podgrzewania wody.

§ 119. 1. W budynku, z wyjątkiem budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynku rekreacji indywidualnej lub budynku w zabudowie zagrodowej, w instalacji wodociągowej ciepłej wody użytkowej zapewnia się stały obieg wody, także na odcinkach przewodów o objętości wewnątrz przewodu powyżej 3 dm^3 prowadzących do każdego punktu czerpalnego.

2. Instalacja wodociągowa ciepłej wody użytkowej ma umożliwiać uzyskanie w każdym punkcie czerpalnym wody o temperaturze nieniższej niż 55°C i niewyższej niż 60°C.

3. Instalacja wodociągowa ciepłej wody użytkowej ma umożliwiać przeprowadzanie ciągłej lub okresowej dezynfekcji metodą chemiczną lub fizyczną, w tym okresowe stosowanie metody dezynfekcji cieplnej, bez obniżania trwałości tej instalacji i zastosowanych w niej materiałów i wyrobów. Do przeprowadzenia dezynfekcji cieplnej niezbędne jest zapewnienie uzyskania w każdym punkcie czerpalnym temperatury wody nieniższej niż 70°C i niewyższej niż 80°C.

4. Warunki, o których mowa w ust. 3, nie dotyczą budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynku rekreacji indywidualnej oraz budynku w zabudowie zagrodowej, a także instalacji wodociągowej ciepłej wody użytkowej, w których zamontowano decentralne podgrzewacze ciepłej wody, a objętość rur łączących podgrzewacz z punktem poboru nie przekracza 3 dm^3.

5. Izolacja cieplna przewodów instalacji wodociągowej ciepłej wody użytkowej, w których występuje stały obieg wody, ma zapewniać spełnienie warunków, o których mowa w ust. 2 i § 279 ust. 11.

6. Instalację wodociągową ciepłej wody użytkowej wyposaża się w zabezpieczenie przed przekroczeniem dopuszczalnych dla danych instalacji ciśnienia i temperatury, spełniające co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej zabezpieczeń urządzeń ciepłej wody użytkowej.

7. W armaturze mieszającej i czerpalnej przewód ciepłej wody podłącza się z lewej strony.

§ 120. 1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej stosuje się urządzenie do pomiaru ilości ciepła lub paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody użytkowej.

2. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym do pomiaru ilości zimnej i ciepłej wody użytkowej, dostarczanej do poszczególnych lokali mieszkalnych oraz pomieszczeń służących do wspólnego użytku mieszkańców, stosuje się zestawy wodomierzowe, spełniające co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej zabudowy zestawów wodomierzowych w instalacjach wodociągowych oraz zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2026 r. poz. 43, 516, 607 i 900).

3. W zespole budynków mieszkalnych wielorodzinnych, zaopatrywanych w ciepłą wodę użytkową ze wspólnej kotłowni lub grupowego węzła ciepłowniczego, urządzenie do pomiaru ilości ciepła lub ilości paliwa zużywanego do przygotowania ciepłej wody użytkowej może być umieszczone poza tymi budynkami, jeżeli w budynkach tych są zastosowane zestawy wodomierzowe, o których mowa w ust. 2.

Rozdział 2

Kanalizacja ściekowa i deszczowa

§ 121. 1. Instalację kanalizacyjną stanowi układ połączonych przewodów wraz z urządzeniami, przyborami i wpustami odprowadzającymi ścieki oraz wody opadowe lub roztopowe, jeżeli nie są odprowadzane na teren działki budowlanej, do pierwszej studzienki od strony budynku, a w przypadku braku studzienki – do granicy działki budowlanej.

2. Instalacja kanalizacyjna budynku ma umożliwiać odprowadzanie ścieków, a także wód opadowych lub roztopowych z tego budynku, które nie są odprowadzane na teren działki budowlanej, oraz spełniać co najmniej wymagania określone w Polskich Normach dotyczących tych instalacji.

§ 122. Instalację kanalizacyjną budynku, do której są wprowadzane ścieki nieodpowiadające warunkom dotyczącym ochrony ziemi i wód oraz odprowadzania ścieków do sieci kanalizacyjnej, określonym w przepisach odrębnych, wyposaża się w urządzenia służące do ich oczyszczania do stanu zgodnego z tymi przepisami.

§ 123. Instalacja kanalizacyjna grawitacyjna w pomieszczeniach budynku, z których krótkotrwale nie jest możliwy grawitacyjny spływ ścieków, może być wykonana pod warunkiem zainstalowania zabezpieczenia przed przepływem zwrotnym ścieków z sieci kanalizacyjnej przez zastosowanie przepompowni ścieków, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej projektowania przepompowni ścieków w kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków lub urządzenia przeciwzalewowego spełniającego co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej urządzeń przeciwzalewowych w budynkach.

§ 124. 1. Przewód spustowy grawitacyjnej instalacji kanalizacyjnej, zwany dalej „pionem kanalizacyjnym", wyprowadza się jako przewód wentylujący ponad dach, a także powyżej górnej krawędzi okna lub drzwi, znajdujących się w odległości poziomej mniejszej niż 4 m od wylotu tego przewodu.

2. Nie jest wymagane wyprowadzanie ponad dach wszystkich przewodów wentylujących piony kanalizacyjne, pod następującymi warunkami:

1) zastosowania na pionie kanalizacyjnym niewyprowadzonym ponad dach urządzenia napowietrzającego ten pion i przeciwdziałającego przenikaniu wyziewów z instalacji kanalizacyjnej do pomieszczenia;
2) wyprowadzenia ponad dach przewodu wentylującego:
   a) ostatni pion kanalizacyjny, licząc od podłączenia kanalizacyjnego na każdym przewodzie odpływowym,
   b) co najmniej co piąty z pozostałych pionów kanalizacyjnych w budynku.

3. Nie wprowadza się przewodu wentylującego pion kanalizacyjny do przewodu dymowego i spalinowego lub do przewodu wentylacyjnego pomieszczenia.

4. W przypadku gdy wysokość pionu kanalizacyjnego przekracza 10 m, podłączenie podejścia na najniższej kondygnacji ma spełniać co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej projektowania instalacji kanalizacyjnych.

§ 125. 1. Z dachu i z tarasu, a także z zagłębienia przy ścianie zewnętrznej budynku odprowadza się wody opadowe lub roztopowe zgodnie z § 22 ust. 4 i 5 oraz § 24.

2. Przewód odprowadzający wody opadowe lub roztopowe przez wnętrze budynku, w przypadku przyłączenia budynku do sieci kanalizacji ogólnospławnej, łączy się z instalacją kanalizacyjną poza budynkiem.

3. W przypadku wykorzystywania wód opadowych i roztopowych, gromadzonych w zbiorniku retencyjnym, do spłukiwania miski ustępowej lub pisuaru, podlewania zieleni, mycia drogi i chodnika oraz innych potrzeb gospodarczych, wykonuje się dla tego celu odrębną instalację, niepołączoną z instalacją wodociągową.

§ 126. Dopuszcza się przyłączenie drenażu terenu przy budynku do przewodu odprowadzającego ścieki do kanalizacji ogólnospławnej lub do przewodu odprowadzającego wody opadowe lub roztopowe do kanalizacji deszczowej pod warunkiem zastosowania rozwiązań zapobiegających zamulaniu tych przewodów oraz przedostawaniu się ścieków i gazów z sieci kanalizacyjnej do ziemi oraz spełnienia wymogów ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne.

Rozdział 3

Wewnętrzne urządzenia do usuwania odpadów stałych

§ 127. Wewnętrzne urządzenie zsypowe do usuwania odpadów stałych w budynku ma odpowiadać warunkom higienicznym, być wykonane w sposób zapewniający bezpieczeństwo pożarowe, być zabezpieczone pod względem akustycznym i nie powodować uciążliwości dla użytkowników budynku oraz spełniać co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej zsypu na odpady.

§ 128. Urządzenie zsypowe zainstalowane w budynku ma odpowiadać następującym warunkom:

1) nie jest usytuowane bezpośrednio przy ścianie pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi oraz w odległości mniejszej niż 2 m od drzwi wejściowych do tego pomieszczenia;
2) jest zabezpieczone przed zamarzaniem;
3) komora wsypowa jest wydzielona pełnymi ścianami, spełniającymi warunki, o których mowa w § 227 ust. 1, a także ma drzwi o szerokości co najmniej 0,9 m, umieszczone w sposób umożliwiający dostęp osobom niepełnosprawnym;
4) otwór wsypowy ma zamknięcie chroniące przed wydzielaniem się woni z rury zsypowej, a jego dolna krawędź znajduje się na wysokości niewyższej niż 0,8 m nad poziomem przylegającej posadzki;
5) rura zsypowa ma średnicę wewnętrzną co najmniej 0,4 m;
6) rura zsypowa jest prowadzona pionowo bez załamań oraz wentylowana przewodem wyprowadzonym ponad dach, wyposażonym w filtr oraz wentylator wywiewny;
7) rura zsypowa jest gładka wewnątrz, wykonana z materiałów trwałych o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, nienasiąkliwych i odpornych na niszczące oddziaływania chemiczne odpadów oraz uderzenia przy ich spadaniu.

§ 129. 1. Nad najwyżej położonym otworem wsypowym umieszcza się górną komorę zsypu z urządzeniem do czyszczenia i dezynfekcji urządzenia zsypowego.

2. Pod najniżej położonym otworem wsypowym umieszcza się dolną komorę zsypu z pojemnikami do gromadzenia odpadów stałych. Pojemność dolnej komory zsypu, warunki

dojazdu i szerokość otworu drzwiowego do niej mają umożliwiać stosowanie ruchomych pojemników na odpady o wielkości używanej w danym rejonie oczyszczania.

3. Górna i dolna komora zsypu mają mieć:

1) ściany i posadzkę z materiału nienasiąkliwego, łatwo zmywalnego;
2) punkt czerpalny zimnej i ciepłej wody użytkowej;
3) wpust kanalizacyjny;
4) dopływ powietrza oraz niezależną wentylację wywiewną;
5) wejście bez progów, zamykane drzwiami pełnymi, otwieranymi na zewnątrz;
6) elektryczną instalację oświetleniową.

Rozdział 4

Instalacje ogrzewcze

§ 130. 1. Budynek, który ze względu na swoje przeznaczenie wymaga ogrzewania, wyposaża się w instalację ogrzewczą lub inne urządzenia ogrzewcze, niebędące piecami, trzonami kuchennymi, miejscowymi ogrzewaczami pomieszczeń lub kominkami.

2. Dopuszcza się stosowanie pieca, trzonu kuchennego i innego urządzenia do obróbki termicznej potraw na biomasę w budynku o wysokości do trzech kondygnacji nadziemnych włącznie, jeżeli nie jest to sprzeczne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i innymi aktami prawa miejscowego.

3. Kominek lub miejscowy ogrzewacz pomieszczeń opalany biomasą drzewną, z otwartym paleniskiem lub zamkniętym wkładem kominkowym, instaluje się wyłącznie w budynku mieszkalnym jednorodzinnym, budynku rekreacji indywidualnej oraz niskim (N) budynku mieszkalnym wielorodzinnym, jeżeli:

1) jest on zainstalowany w pomieszczeniu:
   a) o kubaturze wynikającej ze wskaźnika 4 m^3/kW nominalnej mocy cieplnej kominka lub miejscowego ogrzewacza pomieszczeń, lecz niemniejszej niż 30 m^3,
   b) spełniającym warunki dotyczące wentylacji, o których mowa w § 149 ust. 9,
   c) posiadającym szczelne przewody kominowe spełniające warunki, o których mowa w § 139 ust. 1, § 144 ust. 1 oraz § 278,
   d) w którym możliwy jest dopływ powietrza do paleniska w ilości:
      – co najmniej 10 m^3/h na 1 kW nominalnej mocy cieplnej – w przypadku obudowy zamkniętej,

– zapewniającej niemniejszą prędkość przepływu powietrza w otworze komory spalania niż 0,2 m/s – w przypadku obudowy otwartej;

2) jest on wykonany z uwzględnieniem co najmniej wymagań określonych w Polskiej Normie dotyczącej pieców kaflowych – w przypadku pieców kaflowych;

3) spełnia wymagania rozporządzenia Komisji (UE) 2015/1185 z dnia 24 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń na paliwo stałe (Dz. Urz. UE L 193/1 z 21.07.2015, str. 1, z późn. zm.[5)]);

4) z innych przepisów oraz aktów prawa miejscowego nie wynika zakaz ich stosowania.

4. W budynku mieszkalnym jednorodzinnym lub budynku rekreacji indywidualnej dopuszcza się instalację kominka lub miejscowego ogrzewacza pomieszczeń z zamkniętą komorą spalania, opalanego biomasą drzewną, jako urządzenia ogrzewczego, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w ust. 3, oraz umożliwia on utrzymanie temperatury wewnętrznej pomieszczeń zgodnie z ich przeznaczeniem.

§ 131. 1. Instalację ogrzewczą wodną stanowi układ połączonych przewodów wraz z armaturą, pompami obiegowymi, grzejnikami i innymi urządzeniami, znajdujący się za zaworami oddzielającymi od źródła ciepła, w szczególności kotła, węzła ciepłowniczego, pompy ciepła lub innego urządzenia wykorzystującego odnawialne źródła energii.

2. Instalację ogrzewczą wodną zabezpiecza się przed nadmiernym wzrostem ciśnienia i temperatury, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących zabezpieczeń instalacji ogrzewań wodnych.

3. Materiały i wyroby zastosowane w instalacji ogrzewczej wodnej dobiera się z uwzględnieniem spełnienia co najmniej wymagań określonych w Polskiej Normie dotyczącej jakości wody w instalacjach ogrzewania oraz z uwzględnieniem korozyjności wody i możliwości zastosowania ochrony przed korozją.

4. Instalacja ogrzewcza wodna ma zapewniać utrzymanie ilości wody uzupełniającej na racjonalnie niskim poziomie.

5. Instalację ogrzewczą wodną systemu zamkniętego lub instalację ogrzewczą wodną wyposażoną w armaturę automatycznej regulacji wyposaża się w urządzenia do

---

[5)] Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 346 z 20.12.2016, str. 51.

odpowietrzania miejscowego, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej odpowietrzania instalacji ogrzewań wodnych.

6. Kotła na paliwo stałe nie stosuje się do zasilania instalacji ogrzewczej wodnej systemu zamkniętego, wyposażonej w przeponowe naczynie wzbiorcze, z wyjątkiem kotła na paliwo stałe o mocy nominalnej do 300 kW, wyposażonego w urządzenie do odprowadzania nadmiaru ciepła.

7. Instalacja ogrzewcza wodna systemu zamkniętego z grzejnikami może być przystosowana do działania jako wodna instalacja chłodnicza w części albo w całości, pod warunkiem spełnienia co najmniej wymagań określonych w Polskich Normach dotyczących jakości wody w instalacjach ogrzewania i zabezpieczania instalacji ogrzewań wodnych systemu zamkniętego z naczyniami wzbiorczymi przeponowymi.

8. Instalacja ogrzewcza wodna ma umożliwiać utrzymanie strat ciepła na przewodach zasilających i przewodach powrotnych na racjonalnie niskim poziomie. Przewody zasilające i przewody powrotne spełniają wymagania izolacyjności cieplnej w zakresie minimalnej grubości izolacji cieplnej, o których mowa w pkt 1.5 załącznika nr 7 do rozporządzenia.

§ 132. 1. Instalację ogrzewczą powietrzną stanowi układ połączonych kanałów i przewodów powietrznych wraz z nawiewnikami i wywiewnikami oraz elementami regulacji strumienia powietrza, znajdujący się pomiędzy źródłem ciepła podgrzewającym powietrze a ogrzewanymi pomieszczeniami. Funkcję ogrzewania powietrznego może także pełnić instalacja wentylacji mechanicznej.

2. Przewód ogrzewania powietrznego ma umożliwiać utrzymywanie strat ciepła na racjonalnie niskim poziomie oraz spełniać wymagania izolacyjności cieplnej w zakresie minimalnej grubości izolacji cieplnej, o których mowa w pkt 1.5 załącznika nr 7 do rozporządzenia.

§ 133. 1. Instalacje i urządzenia do ogrzewania budynku mają mieć szczytową moc cieplną określoną co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących obliczania zapotrzebowania na ciepło pomieszczeń, a także obliczania oporu cieplnego i współczynnika przenikania ciepła przegród budowlanych.

2. Do obliczania szczytowej mocy cieplnej przyjmuje się temperatury obliczeniowe zewnętrzne, w szczególności zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie

dotyczącej obliczeniowych temperatur zewnętrznych, a temperatury obliczeniowe ogrzewanych pomieszczeń – zgodnie z poniższą tabelą:

Lp.	Temperatury obliczeniowe*)	Przeznaczenie lub sposób wykorzystywania pomieszczenia	Przykłady pomieszczeń
1	2	3	4
1	+5°C	– nieprzeznaczone na pobyt ludzi, – przemysłowe – podczas działania ogrzewania dyżurnego (jeżeli pozwalają na to względy technologiczne)	magazyn bez stałej obsługi, garaż indywidualny, hala postojowa (bez remontów), akumulatornia, maszynownia i szyb dźwigu osobowego
2	+8°C	– w którym nie występują zyski ciepła, a jednorazowy pobyt osób znajdujących się w ruchu i w okryciach zewnętrznych nie przekracza 1 h, – w którym występują zyski ciepła od urządzeń technologicznych, oświetlenia itp., przekraczające 25 W na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	klatka schodowa w budynku mieszkalnym, hala sprężarek, pompownia, kuźnia, hartownia, wydział obróbki cieplnej
3	+12°C	– w którym nie występują zyski ciepła, przeznaczone do stałego pobytu ludzi znajdujących się w okryciach zewnętrznych lub wykonujących pracę fizyczną o wydatku energetycznym powyżej 300 W, – w którym występują zyski ciepła od urządzenia technologicznego, oświetlenia itp., wynoszące od 10 do 25 W na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	magazyn i skład wymagający stałej obsługi, hol wejściowy, poczekalnia przy sali widowiskowej bez szatni, hala pracy fizycznej o wydatku energetycznym powyżej 300 W, hala formierni, maszynownia chłodni, ładownia akumulatorów, hala targowa, sklep rybny i mięsny

4	+16°C	– w którym nie występują zyski ciepła, przeznaczone na pobyt ludzi: – – w okryciach zewnętrznych w pozycji siedzącej i stojącej, – – bez okryć zewnętrznych, znajdujących się w ruchu lub wykonujących pracę fizyczną o wydatku energetycznym do 300 W, – w którym występują zyski ciepła od urządzeń technologicznych, oświetlenia itp., nieprzekraczające 10 W na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	sala widowiskowa bez szatni, ustęp publiczny, szatnia okryć zewnętrznych, hala produkcyjna, sala gimnastyczna, kuchnia indywidualna wyposażona w palenisko węglowe
5	+20°C	– przeznaczone na stały pobyt ludzi bez okryć zewnętrznych, niewykonujących w sposób ciągły pracy fizycznej	pomieszczenie mieszkalne, przedpokój, kuchnia indywidualna wyposażona w palenisko gazowe lub elektryczne, pokój biurowy, sala posiedzeń
6	+24°C	– przeznaczone do rozbierania, – przeznaczone na pobyt ludzi bez odzieży	łazienka, rozbieralnia-szatnia, umywalnia, natryskownia, hala pływalni, gabinet lekarski, sala niemowląt i sala dziecięca w żłobku, sala operacyjna
*) Dopuszcza się przyjmowanie innych temperatur obliczeniowych dla ogrzewanego pomieszczenia niż jest to określone w tabeli, jeżeli wynika to z wymagań technologicznych.			

3. Grzejnik oraz inne urządzenie odbierające ciepło z instalacji ogrzewczej zaopatruje się w regulator dopływu ciepła, z wyjątkiem instalacji ogrzewczej w budynku zakwaterowania w zakładzie karnym i areszcie śledczym.

4. W budynku zasilanym z sieci ciepłowniczej oraz w budynku z własnym (indywidualnym) źródłem ciepła na olej opałowy, paliwo gazowe lub energię elektryczną regulator dopływu ciepła do grzejnika ma działać automatycznie, w zależności od zmian temperatury wewnętrznej w pomieszczeniu, w którym jest zainstalowany. Warunek ten nie dotyczy budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynku mieszkalnego w zabudowie zagrodowej, budynku rekreacji indywidualnej, a także poszczególnych lokali mieszkalnych oraz lokali użytkowych, wyposażonych we własne instalacje ogrzewcze.

5. Urządzenie, o którym mowa w ust. 4, ma umożliwiać użytkownikom uzyskanie w pomieszczeniu temperatury niższej od obliczeniowej, przy czym nieniższej niż 16°C w pomieszczeniu o temperaturze obliczeniowej 20°C i wyższej.

6. Instalacja ogrzewcza zasilana z sieci ciepłowniczej ma być sterowana urządzeniem do regulacji dopływu ciepła, działającym automatycznie, odpowiednio do zmian zewnętrznych warunków klimatycznych.

7. Jeżeli zapotrzebowanie na ciepło lub sposób użytkowania poszczególnych części budynku są wyraźnie zróżnicowane, instalację ogrzewczą dzieli się odpowiednio na niezależne gałęzie (obiegi).

8. W budynku, w którym w sezonie grzewczym występują okresowe przerwy w użytkowaniu, instalację ogrzewczą zaopatruje się w urządzenie pozwalające na ograniczenie dopływu ciepła w czasie tych przerw.

9. Poszczególne części instalacji ogrzewczej wyposaża się w armaturę umożliwiającą zamknięcie dopływu ciepła do nich i opróżnienie z czynnika grzejnego bez konieczności przerywania działania pozostałej części instalacji.

§ 134. 1. Instalację ogrzewczą zaopatruje się w odpowiednią aparaturę kontrolną i pomiarową, zapewniającą jej bezpieczne użytkowanie.

2. Budynek z instalacją ogrzewczą wodną zasilaną z sieci ciepłowniczej zaopatruje się w następujące urządzenia służące do rozliczania zużytego ciepła:

1) ciepłomierz (układ pomiarowo-rozliczeniowy) do pomiaru ilości ciepła dostarczanego do instalacji ogrzewczej budynku;
2) urządzenia umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania poszczególnych lokali mieszkalnych lub lokali użytkowych w budynku.

3. W przypadku zasilania instalacji ogrzewczej wodnej z kotła budynek mający więcej niż jeden lokal mieszkalny lub lokal użytkowy zaopatruje się w następujące urządzenia służące do rozliczania kosztów zużytego ciepła:

1) urządzenie do pomiaru ilości zużytego paliwa w kotłowni;
2) urządzenia umożliwiające indywidualne rozliczanie kosztów ogrzewania poszczególnych lokali mieszkalnych lub lokali użytkowych w budynku.

4. Izolacja cieplna instalacji ogrzewczej wodnej ma odpowiadać co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej izolacji cieplnej rurociągów, armatury i urządzeń oraz w § 279 ust. 11.

5. W pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi nie stosuje się ogrzewania parowego oraz wodnych instalacji ogrzewczych o temperaturze czynnika grzejnego przekraczającego 90°C.

6. Instalację ogrzewczą wyposaża się w urządzenia umożliwiające:

1) automatyczne regulowanie temperatury oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach;
2) zapewnienie równowagi hydraulicznej.

7. Instalację ogrzewczą w budynku mieszkalnym wyposaża się w urządzenia umożliwiające:

1) ciągłe monitorowanie sprawności tej instalacji w sposób zapewniający informacje na temat znaczących zmian sprawności instalacji oraz konieczności jej serwisowania;
2) sterowanie tą instalacją w zakresie wytwarzania, dystrybucji, magazynowania i zużycia energii;
3) reagowanie na sygnały zewnętrzne i dostosowywanie zużycia energii.

8. Instalację ogrzewczą lub połączoną instalację ogrzewczą i wentylacji o nominalnej mocy powyżej 70 kW w budynku innym niż mieszkalny wyposaża się w system automatyki i sterowania, z uwzględnieniem § 190 ust. 4.

9. W przypadku braku możliwości montażu urządzeń, o których mowa w ust. 6, dopuszcza się wyposażenie instalacji ogrzewczej w urządzenia umożliwiające automatyczne regulowanie temperatury w strefie ogrzewanej.

10. Wymaganie, o którym mowa w ust. 6 i 9, stosuje się również w przypadku wymiany źródła ciepła.

11. Wymaganie, o którym mowa w ust. 6 i 8–10, stosuje się w przypadku, gdy jest to odpowiednie pod względem:

1) technicznym oraz
2) ekonomicznym, ustalonym na podstawie porównania początkowych kosztów wyposażenia w urządzenia, o których mowa w ust. 6, ze spodziewanymi oszczędnościami kosztów energii, wynikającymi z instalacji tych urządzeń, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest niedłuższy niż 5 lat.

12. Wymaganie, o którym mowa w ust. 7, stosuje się w przypadku, gdy jest to odpowiednie pod względem:

1) technicznym i funkcjonalnym oraz
2) ekonomicznym, ustalonym na podstawie porównania początkowych kosztów wyposażenia w urządzenia, o których mowa w ust. 7, ze spodziewanymi oszczędnościami kosztów energii, wynikającymi z instalacji tych urządzeń, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest niedłuższy niż 5 lat.

13. Urządzenia, o których mowa w ust. 2 i 3, mają mieć funkcję zdalnego odczytu, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

§ 135. 1. Kocioł na paliwo stałe o mocy cieplnej nominalnej do 25 kW instaluje się w wydzielonym pomieszczeniu technicznym zlokalizowanym na kondygnacji podziemnej, na poziomie ogrzewanych pomieszczeń lub w innym pomieszczeniu, w którym dopuszcza się instalowanie kotła o większej mocy cieplnej nominalnej. Skład paliwa umieszcza się w wydzielonym pomieszczeniu gospodarczym w pobliżu kotła lub w pomieszczeniu, w którym znajduje się kocioł. Pomieszczenie, w którym zainstalowany jest kocioł, oraz pomieszczenia składu paliwa mają odpowiadać co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwo stałe.

2. Dopuszcza się zainstalowanie kotła na paliwo stałe o mocy cieplnej nominalnej do 10 kW w budynku, o którym mowa w § 130 ust. 3, na poziomie ogrzewanych pomieszczeń, w pomieszczeniu niebędącym pomieszczeniem mieszkalnym:

1) o kubaturze wynikającej ze wskaźnika 4 m^3/kW nominalnej mocy cieplnej kotła, lecz niemniej niż 30 m^3,
2) spełniającym warunki dotyczące wentylacji, o których mowa w § 149 ust. 9,
3) posiadającym szczelne przewody kominowe określone w § 139 ust. 1, § 144 ust. 1 oraz § 278,

4) zapewniającym dopływ powietrza do spalania w ilości co najmniej 10 m^3/h na 1 kW nominalnej mocy cieplnej kotła

– odpowiadającym co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwo stałe.

3. Kotły na paliwo stałe o łącznej mocy cieplnej nominalnej powyżej 25 kW do 2000 kW instaluje się w wydzielonym pomieszczeniu technicznym zlokalizowanym na kondygnacji podziemnej lub na poziomie terenu. Skład paliwa lub żużlownię umieszcza się w oddzielnym pomieszczeniu technicznym znajdującym się bezpośrednio obok pomieszczenia kotłów, a także zapewnia się dojazd dla dostawy paliwa oraz usuwania żużla lub popiołu. Pomieszczenie, w którym zainstalowane są kotły, oraz pomieszczenie składu paliwa mają odpowiadać co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwo stałe.

4. Kotły na olej opałowy o łącznej mocy cieplnej nominalnej do 30 kW mogą być instalowane w pomieszczeniu nieprzeznaczonym na stały pobyt ludzi, w tym również w pomieszczeniu pomocniczym w lokalu mieszkalnym, a także w innym miejscu, o którym mowa w ust. 5.

5. Kotły na olej opałowy o łącznej mocy cieplnej nominalnej powyżej 30 kW do 2000 kW instaluje się w wydzielonym pomieszczeniu technicznym, przeznaczonym wyłącznie na ten cel, zlokalizowanym w piwnicy lub na najniższej kondygnacji nadziemnej w budynku lub w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na kotłownię lub w kotłowni kontenerowej.

6. Kotły na paliwo stałe lub olej opałowy o łącznej mocy cieplnej nominalnej powyżej 2000 kW instaluje się w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na kotłownię.

7. W pomieszczeniu, w którym jest zainstalowany kocioł na paliwo stałe lub olej opałowy, znajdującym się nad inną kondygnacją użytkową, podłoga, a także ściany do wysokości 0,1 m oraz próg drzwiowy o wysokości 0,04 m mają być wodoszczelne. Warunek wodoszczelności dotyczy również przejścia przewodów w podłodze oraz w ścianach do wysokości 0,1 m.

8. Maksymalne, łączne obciążenie cieplne, służące do określania wymaganej kubatury pomieszczenia, w którym będą zainstalowane kotły na olej opałowy o łącznej mocy cieplnej nominalnej do 2000 kW, pobierające powietrze do spalania z tego pomieszczenia, nie może być większe niż 4650 W/m^3.

9. Kubaturę pomieszczenia z kotłami na olej opałowy, o których mowa w ust. 6, określa się indywidualnie z uwzględnieniem wymagań technicznych i technologicznych, a także eksploatacyjnych.

10. Wysokość pomieszczenia, w którym instaluje się kocioł na olej opałowy, ma wynosić co najmniej 2,2 m, a kubatura co najmniej 8 m^3.

11. W pomieszczeniu, w którym zainstalowany jest kocioł na paliwo stałe lub olej opałowy, zapewnia się nawiew strumienia powietrza niezbędnego dla prawidłowej pracy kotła z mocą cieplną nominalną, a także nawiew i wywiew powietrza dla wentylacji kotłowni.

12. Odprowadzenie spalin z kotła na olej opałowy ma spełniać warunki dla urządzenia gazowego, o których mowa w § 176 ust. 1, 2, 6, 7, 9 i 10.

§ 136. 1. Magazynowanie oleju opałowego o temperaturze zapłonu powyżej 55°C ma odbywać się w bezciśnieniowym, stałym zbiorniku naziemnym lub podziemnym przy budynku lub w przeznaczonym wyłącznie na ten cel pomieszczeniu technicznym w piwnicy lub na najniższej kondygnacji nadziemnej budynku, zwanym dalej „magazynem oleju opałowego".

2. Pojedynczy zbiornik lub baterię zbiorników w magazynie oleju opałowego w budynku wyposaża się w układ przewodów do napełniania, odpowietrzania i czerpania oleju oraz w sygnalizator poziomu napełnienia, przekazujący sygnał do miejsca, w którym jest zlokalizowany króciec do napełniania.

3. W baterii zbiorników w magazynie oleju opałowego w budynku wszystkie zbiorniki mają być tego samego rodzaju i wielkości, przy czym łączna objętość tych zbiorników nie może przekraczać 100 m^3.

4. W magazynie oleju opałowego wykonuje się, na części lub całości pomieszczenia, izolację szczelną na przenikanie oleju w postaci wanny wychwytującej, mogącej w przypadku awarii pomieścić olej o objętości co najmniej jednego zbiornika.

5. W pomieszczeniu, w którym jest zainstalowany kocioł na olej opałowy, dopuszcza się ustawienie zbiornika tego oleju o objętości niewiększej niż 1 m^3 pod warunkiem:

1) umieszczenia zbiornika w odległości niemniejszej niż 1 m od kotła;
2) oddzielenia zbiornika od kotła ścianką murowaną o grubości co najmniej 0,12 m i przekraczającą wymiary zbiornika co najmniej o 0,3 m w pionie i o 0,6 m w poziomie;
3) umieszczenia zbiornika w wannie wychwytującej olej opałowy.

6. Wanna wychwytująca, o której mowa w ust. 4 i ust. 5 pkt 3, nie jest wymagana w przypadku zastosowania zbiornika oleju opałowego o konstrukcji uniemożliwiającej wydostawanie się oleju na zewnątrz w przypadku awarii, w tym typu dwupłaszczowego.

7. Magazyn oleju opałowego wyposaża się w:

1) wentylację nawiewno-wywiewną zapewniającą od 2 do 4 wymian powietrza na godzinę;
2) okno lub półstałe urządzenie gaśnicze pianowe.

8. W magazynie oleju opałowego stosuje się wyłącznie centralne ogrzewanie wodne.

9. Stosowany do magazynowania oleju opałowego zbiornik, wykładzina zbiornika oraz przewód wykonane z tworzywa sztucznego chroni się przed elektrycznością statyczną, co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących ochrony obiektów, instalacji i urządzeń przed elektrycznością statyczną.

10. Wymagania, o których mowa w ust. 1–4 i 6–9 stosuje się odpowiednio do magazynowania oleju napędowego o temperaturze zapłonu powyżej 55 °C, służącego do zasilania:

1) zespołu prądotwórczego zasilającego instalacje i urządzenia w budynku;
2) napędu urządzenia przeciwpożarowego.

§ 137. 1. Obudowa przewodów instalacji ogrzewczej ma umożliwiać wymianę tej instalacji bez naruszania konstrukcji budynku.

2. Element wodnej instalacji ogrzewczej, narażony na intensywny dopływ powietrza zewnętrznego w zimie, chroni się przed zamarzaniem i w miejscach tego wymagających stosuje się izolację cieplną, zabezpieczającą przed nadmiernymi stratami ciepła. Element wodnej instalacji ogrzewczej spełnia wymagania izolacyjności cieplnej w zakresie minimalnej grubości izolacji cieplnej, o których mowa w pkt 1.5 załącznika nr 7 do rozporządzenia.

§ 138. Zewnętrzną część instalacji pompy ciepła sytuuje się w odległości niemniejszej niż 3 m od granicy działki budowlanej.

Rozdział 5

Przewody kominowe

§ 139. 1. Wymiary przekroju, sposób prowadzenia i wysokość przewodu wentylacyjnego, spalinowego lub dymowego w budynku, prowadzonego w ścianie albo w

obudowie, trwale połączonego z konstrukcją budynku albo stanowiącego konstrukcję samodzielną, mają stwarzać potrzebny ciąg, zapewniający wymaganą przepustowość oraz spełniać co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej wymagań technicznych dla przewodów kominowych oraz projektowania kominów.

2. Przewód kominowy ma być szczelny i spełniać warunki określone w § 278.

3. Wewnętrzna powierzchnia przewodu odprowadzającego spaliny mokre ma być odporna na ich destrukcyjne oddziaływanie.

4. Przewód kominowy do wentylacji grawitacyjnej ma spełniać następujące warunki:

1) ma stały przekrój pod względem powierzchni i kształtu od wlotu w pomieszczeniu do wylotu na dachu budynku równy co najmniej 0,016 m^2 oraz najmniejszy wymiar przekroju prostokątnego co najmniej 0,1 m;
2) jest prowadzony pionowo do góry, przy czym dopuszcza się odchylenie od pionu do 30°;
3) wysokość pionowych przewodów od górnej krawędzi otworu wywiewnego w pomieszczeniu do otworu wylotowego na dachu wynosi co najmniej 1,5 m;
4) nie jest umieszczony pod wspólnym przykryciem wylotów przewodów bez wspomagania wentylatorowego z przewodami, do których przyłączono po stronie wlotowej (w pomieszczeniach) urządzenia wentylatorowe.

§ 140. Nie stosuje się:

1) grawitacyjnych zbiorczych przewodów spalinowych i dymowych, z uwzględnieniem § 144 ust. 2 i § 176 ust. 3;
2) zbiorczych przewodów wentylacji grawitacyjnej;
3) indywidualnych wentylatorów wyciągowych w pomieszczeniach, w których znajdują się wloty do przewodów spalinowych.

§ 141. 1. Przewód kominowy wyprowadza się ponad dach, na wysokość zabezpieczającą przed niedopuszczalnym zakłóceniem ciągu.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za spełniony, jeżeli wylot przewodu kominowego jest wyprowadzony ponad dach zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej kominów murowanych.

3. Dopuszcza się wyprowadzanie przewodu spalinowego od urządzenia gazowego z zamkniętą komorą spalania bezpośrednio przez ścianę zewnętrzną budynku, przy spełnieniu warunków, o których mowa w § 177.

§ 142. 1. W budynku usytuowanym w II i III strefie obciążenia wiatrem, określonych zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących projektowania konstrukcji oraz dotyczących oddziaływania na konstrukcję, stosuje się na przewodzie dymowym i spalinowym nasadę kominową zabezpieczającą przed odwróceniem ciągu, z tym że przewód dymowy i spalinowy ma być dostępny do czyszczenia i okresowej kontroli, z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 336.

2. Nasadę kominową, o której mowa w ust. 1, stosuje się również na innych obszarach, jeżeli wymagają tego położenie budynków i lokalne warunki topograficzne.

3. Warunki, o których mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczą paleniska i komory spalania z mechanicznym pobudzaniem odpływu spalin.

§ 143. 1. Dopuszcza się obciążenie stropem ściany, w której znajduje się przewód kominowy, jeżeli spełnione są warunki dotyczące bezpieczeństwa konstrukcji oraz jeżeli nie spowoduje to nieszczelności lub ograniczenia światła przewodów.

2. Trzonu kominowego wydzielonego lub oddylatowanego od konstrukcji budynku nie obciąża się stropem oraz nie uwzględnia się go w obliczeniach jako części tej konstrukcji.

§ 144. 1. Trzon kuchenny i kocioł grzewczy na paliwo stałe oraz kominek z otwartym paleniskiem lub zamkniętym wkładem kominkowym o wielkości otworu paleniskowego kominka do 0,25 m^2 może być przyłączony wyłącznie do własnego, samodzielnego przewodu kominowego dymowego, o wymiarach przekroju co najmniej 0,14 m x 0,14 m lub średnicy co najmniej 0,15 m, a w przypadku trzonu kuchennego typu restauracyjnego oraz kominka o większym otworze paleniskowym – co najmniej 0,14 m x 0,27 m lub średnicy co najmniej 0,18 m, przy czym dla większego przewodu o przekroju prostokątnym zachowuje się stosunek wymiarów boków 3:2.

2. Piece na paliwo stałe, które mają szczelne zamknięcie, mogą być przyłączone do jednego przewodu kominowego dymowego o przekroju co najmniej 0,14 m x 0,14 m lub średnicy co najmniej 0,15 m, pod warunkiem zachowania różnicy poziomu włączenia co najmniej 1,5 m oraz przyłączenia niewięcej niż 3 pieców do tego przewodu.

3. Piec, o którym mowa w ust. 2, usytuowany na najwyższej kondygnacji przyłącza się do odrębnego przewodu dymowego.

4. Przyłączenie urządzenia gazowego do przewodów spalinowych ma odpowiadać warunkom, o których mowa w § 176 i § 177.

§ 145. 1. Wylot przewodu kominowego ma być dostępny do czyszczenia i okresowej kontroli, z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 336.

2. Przewód spalinowy i dymowy wyposaża się, odpowiednio, w otwór wycierowy lub rewizyjny, zamykany szczelnymi drzwiczkami, a w przypadku występowania spalin mokrych – także w układ odprowadzania skroplin.

Rozdział 6

Wentylacja i klimatyzacja

§ 146. 1. Wentylacja i klimatyzacja mają zapewniać odpowiednią jakość środowiska wewnętrznego, w tym wielkość wymiany powietrza, jego czystość, temperaturę, wilgotność względną, prędkość ruchu w pomieszczeniu, przy zachowaniu przepisów odrębnych i co najmniej wymagań określonych w Polskich Normach dotyczących wentylacji, a także warunków bezpieczeństwa pożarowego i warunków akustycznych określonych w rozporządzeniu.

2. Wentylację stosuje się w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi, w pomieszczeniu bez okna, a także w innym pomieszczeniu, w którym ze względów zdrowotnych, technologicznych lub bezpieczeństwa konieczne jest zapewnienie wymiany powietrza.

3. Klimatyzację stosuje się w pomieszczeniu, w którym ze względów użytkowych, higienicznych, zdrowotnych lub technologicznych konieczne jest utrzymywanie odpowiednich parametrów powietrza wewnętrznego określonych w przepisach odrębnych i zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej parametrów obliczeniowych powietrza wewnętrznego.

4. Instalację klimatyzacji wyposaża się w urządzenia umożliwiające:

1) automatyczne regulowanie temperatury oddzielnie w poszczególnych pomieszczeniach;
2) zapewnienie równowagi hydraulicznej.

5. Instalację klimatyzacji w budynku mieszkalnym wyposaża się w urządzenia umożliwiające:

1) ciągłe monitorowanie jej sprawności w sposób zapewniający uzyskiwanie informacji o istotnych zmianach tej sprawności oraz konieczności jej serwisowania;

2) sterowanie tą instalacją w zakresie wytwarzania, dystrybucji, magazynowania i zużycia energii;

3) reagowanie na sygnały zewnętrzne i dostosowywanie zużycia energii.

6. Instalację klimatyzacji lub połączoną instalację klimatyzacji i wentylacji o nominalnej mocy powyżej 70 kW w budynku innym niż mieszkalny wyposaża się w system automatyki i sterowania, z uwzględnieniem § 190 ust. 4.

7. W przypadku braku możliwości wyposażenia w urządzenia, o których mowa w ust. 4, dopuszcza się stosowanie regulacji temperatury w obrębie strefy chłodzącej.

8. W budynku użyteczności publicznej, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku produkcyjnym, budynku gospodarczym i budynku magazynowym instalację wentylacji mechanicznej lub klimatyzacji wyposaża się w urządzenia pomiarowe i sterujące do monitorowania i regulacji jakości środowiska wewnętrznego.

9. Wymagania, o których mowa w ust. 4 i 7, stosuje się również w przypadku wymiany źródła chłodu.

10. Wymagania, o których mowa w ust. 4 i 6–9, stosuje się w przypadku, gdy jest to odpowiednie pod względem:

1) technicznym oraz

2) ekonomicznym, ustalonym na podstawie porównania początkowych kosztów instalacji urządzeń, o których mowa w ust. 4, ze spodziewanymi oszczędnościami kosztów energii, wynikającymi z instalacji tych urządzeń, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest niedłuższy niż 5 lat.

11. Wymagania, o których mowa w ust. 5, stosuje się w przypadku, gdy jest to odpowiednie pod względem:

1) technicznym i funkcjonalnym oraz

2) ekonomicznym, ustalonym na podstawie porównania początkowych kosztów instalacji urządzeń, o których mowa w ust. 5, ze spodziewanymi oszczędnościami kosztów energii, wynikającymi z instalacji tych urządzeń, gdzie okres zwrotu z inwestycji jest niedłuższy niż 5 lat.

§ 147. 1. Wentylację mechaniczną wywiewną lub nawiewno-wywiewną stosuje się w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) oraz w innym budynku, w którym zapewnienie odpowiedniej wymiany powietrza nie jest możliwe za pomocą wentylacji grawitacyjnej lub wentylacji hybrydowej. W pozostałych budynkach dopuszcza się stosowanie wentylacji grawitacyjnej lub wentylacji hybrydowej.

2. Instalacja wentylacji mechanicznej lub klimatyzacji nie może zakłócać prawidłowej pracy wentylacji grawitacyjnej w pomieszczeniu lub grupie pomieszczeń wspólnie wentylowanych. Dopuszcza się stosowanie wentylacji grawitacyjnej lub wentylacji hybrydowej w pomieszczeniu z urządzeniem klimatyzacyjnym niepobierającym powietrza zewnętrznego.

3. W pomieszczeniu zagrożonym wydzieleniem się lub przenikaniem z zewnątrz substancji szkodliwej dla zdrowia lub substancji palnej, w ilościach mogących stworzyć zagrożenie wybuchem, stosuje się dodatkową, awaryjną wentylację wywiewną, uruchamianą od wewnątrz i z zewnątrz pomieszczenia oraz zapewniającą wymianę powietrza dostosowaną do jego przeznaczenia, zgodnie z przepisami dotyczącymi bezpieczeństwa i higieny pracy.

4. W pomieszczeniu, w którym proces technologiczny jest źródłem miejscowej emisji substancji szkodliwej o niedopuszczalnym stężeniu lub uciążliwym zapachu, stosuje się odciąg miejscowy współpracujący z wentylacją ogólną, umożliwiający spełnienie w strefie pracy warunków jakości środowiska wewnętrznego określonych w przepisach dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy.

5. Instalację wentylacji hybrydowej, wentylacji mechanicznej wywiewnej oraz nawiewno-wywiewnej wyposaża się w regulację wentylatorów. Strumień powietrza w tej instalacji ma być regulowany z uwzględnieniem parametrów wynikających ze sposobu użytkowania pomieszczeń.

§ 148. 1. Strumień powietrza zewnętrznego doprowadzanego do pomieszczenia niebędącego pomieszczeniem pracy ma odpowiadać co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej wentylacji, przy czym w lokalu mieszkalnym strumień ten wynika z wielkości strumienia powietrza wywiewanego, lecz nie może być mniejszy niż 20 m^3/h na osobę przewidywaną na pobyt stały.

2. Strumień powietrza zewnętrznego doprowadzonego do pomieszczenia pracy ma odpowiadać warunkom określonym w przepisach dotyczących bezpieczeństwa i higieny

pracy. W pomieszczeniach pracy minimalny strumień powietrza wentylacyjnego nie może być mniejszy niż 20 m^3/h na osobę.

3. Powietrze zewnętrzne doprowadzone do pomieszczenia za pomocą wentylacji mechanicznej lub klimatyzacji, zanieczyszczone w stopniu przekraczającym warunki określone dla powietrza wewnętrznego w przepisach odrębnych w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, oczyszcza się przed wprowadzeniem do wentylowanego pomieszczenia, z uwzględnieniem zanieczyszczeń występujących w pomieszczeniu. Warunek ten nie dotyczy budynku mieszkalnego jednorodzinnego, budynku mieszkalnego w zabudowie zagrodowej i budynku rekreacji indywidualnej.

4. W pomieszczeniu przeznaczonym na stały pobyt ludzi, wentylowanym w sposób mechaniczny lub klimatyzowanym, wartości temperatury, wilgotności względnej i prędkości ruchu powietrza w pomieszczeniu przyjmuje się do obliczeń zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej parametrów obliczeniowych powietrza wewnętrznego.

5. Dla pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, wentylowanego przy pomocy wentylacji grawitacyjnej lub hybrydowej, wartości temperatury wewnętrznej w okresach ogrzewczych przyjmuje się do obliczeń zgodnie z § 133 ust. 2.

§ 149. 1. W przypadku zastosowania w budynku przepływu powietrza wentylacyjnego między pomieszczeniami lub strefami wentylacyjnymi w pomieszczeniu zapewnia się kierunek przepływu od pomieszczenia o mniejszym stopniu zanieczyszczenia powietrza do pomieszczenia o większym stopniu zanieczyszczenia powietrza.

2. Przepływ powietrza wentylacyjnego w lokalu mieszkalnym ma odbywać się z pomieszczenia mieszkalnego do kuchni lub aneksu kuchennego oraz do pomieszczenia higienicznosanitarnego.

3. W instalacji wentylacji i klimatyzacji nie można łączyć ze sobą przewodów z pomieszczeń o różnych wymaganiach użytkowych i sanitarno-zdrowotnych. Nie dotyczy to budynku mieszkalnego jednorodzinnego i budynku rekreacji indywidualnej oraz wydzielonego lokalu mieszkalnego lub lokalu użytkowego z indywidualną zorganizowaną wentylacją mechaniczną wywiewną albo nawiewno-wywiewną.

4. W instalacji wentylacji i klimatyzacji przewodu z pomieszczenia, w którym występują strefy zagrożenia wybuchem, nie można łączyć z przewodem z innego pomieszczenia.

5. Dopuszcza się wentylowanie garażu oraz innego pomieszczenia nieprzeznaczonego na pobyt ludzi powietrzem o mniejszym stopniu zanieczyszczenia, niezawierającym substancji szkodliwej dla zdrowia lub uciążliwego zapachu, odprowadzanym z pomieszczenia niebędącego pomieszczeniem higienicznosanitarnym, jeżeli przepisy odrębne nie stanowią inaczej.

6. W pomieszczeniu w budynku użyteczności publicznej i budynku produkcyjnym, którego przeznaczenie wiąże się z jego okresowym użytkowaniem, instalacja wentylacji mechanicznej ma zapewniać możliwość ograniczenia intensywności działania lub jej wyłączenia poza okresem użytkowania pomieszczenia, z zachowaniem warunku normalnej pracy przez co najmniej jedną godzinę przed i po jego użytkowaniu.

7. W pomieszczeniu, o którym mowa w ust. 6, w przypadku występowania źródła zanieczyszczeń szkodliwych dla zdrowia lub źródła pary wodnej zapewnia się stałą, co najmniej półkrotną wymianę powietrza w okresie przerwy w jego wykorzystywaniu, przyjmując do obliczania wentylowanej kubatury nominalną wysokość pomieszczeń, lecz niewiększą niż 4 m, lub zapewnia się okresową wymianę powietrza sterowaną poziomem stężenia zanieczyszczenia.

8. Instalowane w pomieszczeniu urządzenie, w szczególności zużywające powietrze, nie może wywoływać zakłóceń ograniczających skuteczność funkcjonowania wentylacji.

9. W pomieszczeniu z paleniskiem na paliwo stałe, paliwo płynne lub z urządzeniem gazowym pobierającymi powietrze do spalania z pomieszczenia i z grawitacyjnym odprowadzeniem spalin przewodem od urządzenia nie stosuje się mechanicznej wentylacji wyciągowej.

10. Przepisu ust. 9 nie stosuje się do pomieszczenia, w którym zastosowano wentylację nawiewno-wywiewną zrównoważoną lub nadciśnieniową.

11. W pomieszczeniu, które należy chronić przed wpływem zanieczyszczenia lub uciążliwego zapachu z pomieszczenia sąsiadującego i z otoczenia zewnętrznego, stosuje się wentylację mechaniczną nadciśnieniową.

§ 150. 1. W instalacji wentylacji mechanicznej ogólnej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji komfortowej o wydajności co najmniej 250 m^3/h stosuje się urządzenie do odzyskiwania ciepła z powietrza wywiewanego o sprawności temperaturowej co najmniej 73 % – w przypadku rekuperatorów, rurek ciepła i regeneratorów obrotowych lub 68 % – w przypadku urządzeń z czynnikiem pośrednim. W przypadku zastosowania recyrkulacji strumień powietrza zewnętrznego ma być niemniejszy niż wynika to z wymagań higienicznych. Dla wentylacji technologicznej zastosowanie odzysku ciepła ma wynikać z uwarunkowań technologicznych i rachunku ekonomicznego.

2. Recyrkulację powietrza można stosować wówczas, gdy przeznaczenie wentylowanego pomieszczenia nie wiąże się z występowaniem bakterii chorobotwórczych, z emisją substancji szkodliwej dla zdrowia, uciążliwego zapachu, przy zachowaniu warunków, o których mowa w § 148 ust. 1, oraz wymagań dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

3. W przypadku stosowania recyrkulacji powietrza w instalacji wentylacji mechanicznej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji stosuje się układy regulacji umożliwiające w korzystnych warunkach pogodowych zwiększanie udziału powietrza zewnętrznego do 100 %.

4. Warunku, o którym mowa w ust. 3, nie stosuje się w przypadku, gdy zwiększanie strumienia powietrza wentylacyjnego uniemożliwiałoby dotrzymanie poziomu czystości powietrza wymaganego ze względów technologicznych.

5. Dopuszcza się niespełnienie warunków, o których mowa ust. 1, w przypadku instalacji wentylacji mechanicznej ogólnej nawiewno-wywiewnej lub klimatyzacji komfortowej używanej krócej niż przez 1000 godzin w roku.

§ 151. 1. Czerpnię powietrza w instalacji wentylacji i klimatyzacji zabezpiecza się przed opadami atmosferycznymi i działaniem wiatru oraz lokalizuje w sposób umożliwiający pobieranie w danych warunkach jak najczystszego i, w okresie letnim, najchłodniejszego powietrza.

2. Czerpni powietrza nie lokalizuje się w miejscu, w którym istnieje niebezpieczeństwo napływu powietrza wywiewanego z wyrzutni oraz powietrza z rozpyloną wodą pochodzącą z chłodni kominowej lub innego podobnego urządzenia.

3. Czerpnię powietrza na poziomie terenu lub na ścianie dwóch najniższych kondygnacji nadziemnych budynku sytuuje się w odległości co najmniej 8 m w rzucie poziomym od ulicy,

miejsca gromadzenia odpadów stałych, wywiewki kanalizacyjnej oraz innego źródła zanieczyszczenia powietrza, oraz co najmniej 4 m od krawędzi stanowiska postojowego dla samochodu. Odległość dolnej krawędzi otworu wlotowego czerpni od poziomu terenu ma wynosić co najmniej 2 m.

4. Czerpnię powietrza na dachu budynku sytuuje się w taki sposób, aby dolna krawędź otworu wlotowego znajdowała się co najmniej 0,4 m powyżej powierzchni, na której jest zamontowana, oraz aby została zachowana odległość co najmniej 6 m od wywiewki kanalizacyjnej.

§ 152. 1. Powietrze wywiewane z budynku lub pomieszczenia, zanieczyszczone w stopniu przekraczającym wymagania określone w przepisach odrębnych, dotyczących dopuszczalnych rodzajów i ilości substancji zanieczyszczających powietrze zewnętrzne, oczyszcza się przed wprowadzeniem do atmosfery.

2. Wyrzutnię powietrza w instalacji wentylacji i klimatyzacji zabezpiecza się przed opadami atmosferycznymi i działaniem wiatru oraz umieszcza się w miejscu umożliwiającym odprowadzenie wywiewanego powietrza bez powodowania zagrożenia zdrowia użytkowników budynku i ludzi w jego otoczeniu oraz wywierania szkodliwego wpływu na budynek.

3. Dolna krawędź otworu wyrzutni z poziomym wylotem powietrza, sytuowanej na dachu budynku, ma znajdować się co najmniej 0,4 m powyżej powierzchni, na której wyrzutnia jest zamontowana, a w przypadku powietrza zawierającego uciążliwe zapachy lub zanieczyszczenia szkodliwe dla zdrowia – 0,4 m powyżej linii łączącej najwyższe punkty wystających ponad dach części budynku, znajdujących się w odległości do 10 m od wyrzutni, mierząc w rzucie poziomym.

4. Sytuowanie wyrzutni powietrza na poziomie terenu jest dopuszczalne, jeżeli:

1) powietrze wywiewane nie zawiera uciążliwego zapachu;
2) powietrze wywiewane nie zawiera zanieczyszczeń szkodliwych dla zdrowia;
3) hałas generowany przez wyrzutnię w miejscu jej sytuowania nie przekracza dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku, określonego w przepisach dotyczących dopuszczalnego poziomu hałasu w środowisku;
4) znajduje się ona w odległości co najmniej 4 m od granicy działki sąsiedniej;

5) okno pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi, w kierunku którego następuje wyrzut powietrza, znajduje się w odległości co najmniej 6 m od tej wyrzutni;

6) przeciwległa ściana sąsiedniego budynku z oknem znajduje się w odległości co najmniej 8 m od tej wyrzutni, a przeciwległa ściana sąsiedniego budynku bez okna – co najmniej 6 m od tej wyrzutni;

7) czerpnia powietrza znajduje się w odległości co najmniej 6 m od tej wyrzutni.

5. Dopuszcza się sytuowanie wyrzutni powietrza w ścianie budynku, jeżeli:

1) powietrze wywiewane nie zawiera uciążliwego zapachu;

2) powietrze wywiewane nie zawiera zanieczyszczeń szkodliwych dla zdrowia;

3) przeciwległa ściana sąsiedniego budynku z oknem znajduje się w odległości co najmniej 8 m od tej wyrzutni, a przeciwległa ściana sąsiedniego budynku bez okna w – co najmniej 6 m od tej wyrzutni;

4) okno znajdujące się w tej samej ścianie jest oddalone w poziomie od tej wyrzutni co najmniej o 3 m, a poniżej lub powyżej tej wyrzutni – co najmniej o 2 m;

5) czerpnia powietrza, sytuowana w tej samej ścianie budynku, znajduje się poniżej lub na tym samym poziomie co ta wyrzutnia, w odległości co najmniej 1,5 m.

6. W przypadku budynku mieszkalnego jednorodzinnego:

1) zachowanie odległości, o której mowa w ust. 5 pkt 4, nie jest wymagane w stosunku do okna tego samego lokalu mieszkalnego, z wyjątkiem odległości wyrzutni powietrza z pomieszczenia higienicznosanitarnego od okna pomieszczenia mieszkalnego lub kuchni;

2) wyrzutnia powietrza z kuchni usytuowana jest w odległości co najmniej 0,5 m od okna pomieszczenia mieszkalnego znajdującego się w tej samej ścianie.

§ 153. 1. W przypadku zastosowania zblokowanego urządzenia wentylacyjnego, obejmującego czerpnię i wyrzutnię powietrza albo w przypadku wentylacji zdecentralizowanej przeznaczonej dla jednego lokalu mieszkalnego lub jednego pomieszczenia, przy zapewnianiu skutecznego rozdziału strumienia powietrza świeżego od wywiewanego z urządzenia wentylacyjnego:

1) zachowanie odległości, o których mowa w § 152 ust. 5 pkt 4, w stosunku do okna tego samego lokalu nie jest wymagane, pod warunkiem zapewnienia odległości co najmniej 0,5 m od okna znajdującego się w tej samej ścianie;

2) nie jest wymagane zachowanie odległości, o której mowa w § 152 ust. 5 pkt 5.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku usuwania powietrza zawierającego zanieczyszczenia szkodliwe dla zdrowia, uciążliwy zapach lub substancję palną.

3. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się w przypadku usytuowania wyrzutni powietrza z pomieszczenia higienicznosanitarnego lub kuchni w pobliżu okna pomieszczenia mieszkalnego oraz wyrzutni powietrza z pomieszczenia higienicznosanitarnego w stosunku do okna kuchni.

§ 154. 1. Czerpnię powietrza i wyrzutnię powietrza na dachu budynku sytuuje się poza strefą zagrożenia wybuchem, zachowując między nimi odległość niemniejszą niż 10 m przy wyrzucie poziomym i 6 m przy wyrzucie pionowym, przy czym wyrzutnia powietrza powinna być usytuowana co najmniej 1 m ponad czerpnią powietrza.

2. Zachowanie odległości, o której mowa w ust. 1, nie jest wymagane w przypadku zastosowania zblokowanego urządzenia wentylacyjnego obejmującego czerpnię powietrza i wyrzutnię powietrza, zapewniającego skuteczny rozdział strumienia powietrza świeżego od wywiewanego z urządzenia wentylacyjnego. Nie dotyczy to przypadku usuwania powietrza zawierającego zanieczyszczenia szkodliwe dla zdrowia, uciążliwy zapach lub substancję palną.

3. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o których mowa w ust. 1, odpowiednio do 5 m i 3 m, pod warunkiem zapewnienia skutecznego rozdziału strumienia powietrza zewnętrznego od powietrza wywiewanego z urządzenia wentylacyjnego. Nie dotyczy to przypadku usuwania powietrza zawierającego zanieczyszczenia szkodliwe dla zdrowia, uciążliwy zapach lub substancję palną, przy czym wyrzutnia powietrza ma być usytuowana co najmniej 1 m ponad czerpnią powietrza.

4. Odległość dachowej wyrzutni powietrza, mierząc w rzucie poziomym, nie może być mniejsza niż 3 m od:

1) fragmentu krawędzi dachu, poniżej której znajduje się okno;
2) najbliższej krawędzi okna w połaci dachu;
3) najbliższej krawędzi okna w ścianie ponad dachem.

5. Jeżeli odległość, o której mowa w ust. 4 pkt 2 i 3, wynosi od 3 m do 10 m, dolna krawędź wyrzutni powietrza ma znajdować się co najmniej 1 m ponad najwyższą krawędzią okna.

6. W przypadku usuwania przez wyrzutnię dachową powietrza zawierającego zanieczyszczenia szkodliwe dla zdrowia lub uciążliwe zapachy, przy uwzględnieniu ust. 5:

1) odległość, o której mowa w ust. 4, zwiększa się o 100 %;
2) jeżeli odległość, o której mowa w ust. 4 pkt 2 i 3, wynosi od 6 m do 10 m, dolna krawędź wyrzutni powietrza ma znajdować się co najmniej 2 m ponad najwyższą krawędzią okna.

7. W przypadku dachów o szerokości mniejszej niż 12 m wymóg odległości, o której mowa w ust. 6, uważa się za spełniony, jeżeli suma odległości wyrzutni powietrza od krawędzi dachu i wysokości dodatkowego jej podwyższenia zapewnia wymaganą odległość.

§ 155. 1. Przewód i urządzenie wentylacji mechanicznej i klimatyzacji mają być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby minimalizować odkładanie się zanieczyszczeń na ich powierzchniach wewnętrznych kontaktujących się z powietrzem wentylacyjnym.

2. Przewód ma mieć przekrój poprzeczny właściwy dla przewidywanego przepływu powietrza oraz konstrukcję przystosowaną do maksymalnego ciśnienia i wymaganej szczelności instalacji, z uwzględnieniem co najmniej wymagań określonych w Polskich Normach dotyczących wytrzymałości i szczelności przewodów.

3. Właściwości materiałów przewodów lub sposób zabezpieczania ich powierzchni dobiera się odpowiednio do parametrów przepływającego powietrza oraz do warunków występujących w miejscu ich zamontowania.

4. Przewód instalowany w miejscu, w którym może być narażony na uszkodzenie mechaniczne, zabezpiecza się przed tym uszkodzeniem.

5. Przewód wyposaża się w otwór rewizyjny, zabezpieczony przy użyciu elementu rewizyjnego spełniającego co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej elementów składowych przewodów ułatwiających konserwację, umożliwiający oczyszczenie wnętrza tego przewodu, a także innego urządzenia i elementów instalacji, o ile jego konstrukcja nie pozwala na czyszczenie w inny sposób niż przez ten otwór, przy czym nie stosuje się go w pomieszczeniu o podwyższonych wymaganiach higienicznych.

6. Przewód prowadzony przez pomieszczenie lub przestrzeń nieogrzewaną, a w przypadku instalacji klimatyzacji – również niechłodzoną, ma mieć izolację cieplną, z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 279 ust. 1 i 2.

7. Przewód instalacji klimatyzacji, przewód stosowany do recyrkulacji powietrza oraz prowadzący do urządzenia do odzyskiwania ciepła, a także przewód prowadzący powietrze zewnętrzne przez ogrzewane pomieszczenia ma mieć izolację cieplną i przeciwwilgociową, jeżeli różnica temperatur pomiędzy powietrzem transportowanym a otaczającym może być większa niż 4° C lub istnieje ryzyko wykroplenia wilgoci w środku lub na zewnątrz przewodu.

§ 156. 1. Urządzenie i elementy wentylacji mechanicznej i klimatyzacji stosuje się w sposób umożliwiający uzyskanie zakładanej jakości środowiska w pomieszczeniu przy racjonalnym zużyciu energii do ogrzewania i chłodzenia oraz energii elektrycznej.

2. Instalację klimatyzacji wyposaża się w odpowiednie urządzenie pomiarowe służące do sprawdzania warunków pracy i kontroli zużycia energii.

3. Urządzenia wentylacji mechanicznej i klimatyzacji, takie jak centrala, klimakonwektor wentylatorowy, klimatyzator, aparat ogrzewczy i chłodząco-wentylacyjny, instaluje się w taki sposób, aby była zapewniona możliwość ich okresowej kontroli, konserwacji, naprawy lub wymiany.

4. Centralę wentylacyjną i klimatyzacyjną sytuowaną na zewnątrz budynku wyposaża się w odpowiednią obudowę lub inne zabezpieczenie przed wpływem czynników atmosferycznych.

5. W przypadku pomieszczenia o specjalnych wymaganiach higienicznych stosuje się centralę wentylacyjną i klimatyzacyjną umożliwiającą utrzymanie podwyższonej czystości wewnątrz obudowy, wyposażoną w oświetlenie wewnętrzne i wziernik do kontroli stanu centrali z zewnątrz.

6. Urządzenie wentylacji mechanicznej i klimatyzacji wyposaża się w zabezpieczenia przed zanieczyszczeniami znajdującymi się w powietrzu zewnętrznym, a w szczególnych przypadkach, w powietrzu obiegowym (recyrkulacyjnym), za pomocą filtra:

1) co najmniej klasy ISO zgrubne ≥ 60 % – w przypadku nagrzewnicy, chłodnicy i urządzenia do odzyskiwania ciepła,
2) co najmniej klasy ePM1 ≥ 50 % – w przypadku nawilżacza

– zgodnego co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji filtrów powietrza.

7. Nawilżacz w instalacji wentylacji mechanicznej i klimatyzacji zabezpiecza się przed przeciekaniem wody na zewnątrz oraz przed przenoszeniem kropel wody przez powietrze wentylacyjne do dalszych części tej instalacji.

8. Połączenie wentylatora z przewodem wentylacyjnym wykonuje się za pomocą elastycznego elementu łączącego, z zachowaniem warunków, o których mowa w § 279 ust. 10.

9. Instalację wentylacji mechanicznej i klimatyzacji wyposaża się w przepustnicę zlokalizowaną w miejscu umożliwiającym regulację tej instalacji, a także odcięcie dopływu powietrza zewnętrznego i wypływu powietrza wewnętrznego. Warunek ten nie dotyczy instalacji mechanicznej wywiewnej przewidzianej do okresowej pracy jako wentylacja grawitacyjna.

10. Maksymalną moc właściwą wentylatorów stosowanych w instalacjach wentylacyjnych i klimatyzacyjnych określa poniższa tabela:

Lp.	Rodzaj i zastosowanie wentylatora	Maksymalna moc właściwa wentylatora [kW/(m^3/s)]
1	2	3
1	Wentylator nawiewny: a) instalacja klimatyzacji lub wentylacji nawiewno-wywiewnej z odzyskiem ciepła, b) instalacja wentylacji nawiewno-wywiewnej bez odzysku ciepła oraz wentylacji nawiewnej	1,60 1,25
2	Wentylator wywiewny: a) instalacja klimatyzacji lub wentylacji nawiewno-wywiewnej z odzyskiem ciepła, b) instalacja wentylacji nawiewno-wywiewnej bez odzysku ciepła, c) instalacja wywiewna	1,00 1,00 0,80

11. Dopuszcza się zwiększenie maksymalnej mocy właściwej wentylatorów stosowanych w instalacjach wentylacyjnych i klimatyzacyjnych, w przypadku zastosowania dodatkowych elementów tej instalacji, do wartości określonej w poniższej tabeli:

Lp.	Dodatkowe elementy instalacji wentylacyjnej lub klimatyzacyjnej	Dodatkowa moc właściwa wentylatora [kW/(m^3/s)]
1	2	3
1	Dodatkowy stopień filtracji powietrza	0,3
2	Dodatkowy stopień filtracji powietrza z filtrami klasy H10 i wyższej	0,6
3	Filtry do usuwania gazowych zanieczyszczeń powietrza	0,3
4	Wysoko skuteczne urządzenie do odzysku ciepła (sprawność temperaturowa większa niż 67 %)	0,3

12. Temperatury zasilania i powrotu czynnika chłodzącego belek chłodzących i elementów chłodzących płaszczyznowych dobiera się tak, aby nie występowała kondensacja pary wodnej na powierzchniach tych belek chłodzących i elementów chłodzących płaszczyznowych.

13. Pompę obiegową w obiegu chłodzącym i pompę obiegową w obiegu ogrzewczym instalacji klimatyzacji reguluje się według obciążenia cieplnego.

§ 157. 1. W budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku oświaty, budynku wychowania, budynku działalności leczniczej i budynku opieki społecznej, a także w pomieszczeniu biurowym przeznaczonym na pobyt ludzi, niewyposażonym w wentylację mechaniczną lub klimatyzację, okna mają mieć konstrukcję umożliwiającą otwieranie co najmniej 50 % powierzchni wymaganej zgodnie z § 53 dla danego pomieszczenia.

2. Skrzydło okna, świetlik oraz nawietrzak okienny, wykorzystywane do przewietrzania pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi, zaopatruje się w urządzenie pozwalające na łatwe ich otwieranie i regulowanie wielkości otwarcia z poziomu podłogi lub pomostu, także

przez osoby niepełnosprawne, jeżeli nie przewiduje się korzystania z pomocy innych współużytkowników.

3. W przypadku zastosowania w pomieszczeniu innego rodzaju wentylacji niż wentylacja mechaniczna nawiewna lub nawiewno-wywiewna dopływ powietrza zewnętrznego, w ilości niezbędnej dla potrzeb wentylacyjnych, zapewnia się przez urządzenie nawiewne umieszczane w oknie, drzwiach balkonowych lub w innej części przegrody zewnętrznej.

4. Urządzenie nawiewne, o którym mowa w ust. 3, stosuje się co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej wentylacji w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej. Dla urządzeń nawiewnych w ścianie zewnętrznej dopuszcza się usytuowanie na wysokości co najmniej 2 m, licząc od poziomu podłogi do dolnej krawędzi wlotu powietrza w tym urządzeniu.

Rozdział 7

Instalacja gazowa na paliwa gazowe

§ 158. 1. Zaopatrzenie budynku w gaz oraz instalację gazową ma odpowiadać potrzebom użytkowym i warunkom wynikającym z własności fizykochemicznych gazu oraz warunkom technicznym przyłączenia do sieci gazowej, określonym przez dostawcę gazu.

2. Instalację gazową zasilaną z sieci gazowej stanowi układ przewodów za kurkiem głównym, prowadzonych na zewnątrz lub wewnątrz budynku, wraz z armaturą, kształtkami i innym wyposażeniem, a także urządzeniami do pomiaru zużycia gazu, urządzeniami gazowymi oraz przewodami spalinowymi lub powietrzno-spalinowymi, jeżeli są one elementem wyposażenia urządzeń gazowych.

3. Instalację gazową zasilaną gazem płynnym (LPG) ze stałych zbiorników lub baterii butli, znajdujących się na działce budowlanej na zewnątrz budynku, stanowi układ przewodów za głównym zaworem odcinającym instalację zbiornikową, butle lub kolektor butli prowadzonych na zewnątrz lub wewnątrz budynku, wraz z armaturą, kształtkami i innym wyposażeniem, a także urządzenia do pomiaru zużycia gazu, urządzenia gazowe z wyposażeniem oraz przewody spalinowe lub powietrzno-spalinowe odprowadzające spaliny bezpośrednio poza budynek lub do przewodów w ścianach.

4. Instalację gazową zasilaną gazem płynnym (LPG) z indywidualnej butli, znajdującej się wewnątrz budynku, stanowi butla gazowa, urządzenie redukcyjne przy butli, przewód z armaturą, kształtkami i innym wyposażeniem, a także urządzenie gazowe wraz z przewodami spalinowymi lub powietrzno-spalinowymi, jeżeli stanowią one element składowy urządzeń gazowych.

5. Instalację zbiornikową gazu płynnego (LPG) stanowi zespół urządzeń składający się ze zbiornika albo grupy zbiorników z armaturą i osprzętem oraz z przyłącza gazowego z głównym zaworem odcinającym.

6. Warunki dla instalacji gazowych, z wyjątkiem warunków, o których mowa w § 166 ust. 3–5, § 169 pkt 2 i § 170 ust. 2–4, nie dotyczą instalacji gazowych przeznaczonych dla celów rolniczych i produkcyjno-przemysłowych (technologicznych).

§ 159. 1. Ciśnienie w przewodzie gazowym, doprowadzającym gaz do zewnętrznej ściany budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej, budynku biurowego zlokalizowanego na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, i budynku rekreacji indywidualnej nie może być wyższe niż 500 kPa, a do ściany zewnętrznej innego budynku, niewyższe niż 1600 kPa.

2. Instalacja gazowa w budynku oraz prowadzona po zewnętrznej stronie przegród zewnętrznych ma zapewniać doprowadzenie paliwa gazowego w ilości odpowiadającej potrzebom użytkowym oraz odpowiednią wartość ciśnienia przed urządzeniem gazowym, zależną od rodzaju paliwa gazowego zastosowanego do zasilania budynku, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej paliw gazowych, przy czym ciśnienie to nie może być wyższe niż 5 kPa.

3. Dopuszcza się zastosowanie urządzenia gazowego zainstalowanego na dachu budynku pod warunkiem zabezpieczenia go przed wpływem czynników zewnętrznych i atmosferycznych.

4. W budynku o wysokości większej niż 25 m nie wykonuje się instalacji gazowej.

5. Dopuszcza się wykonanie instalacji gazowej zasilanej gazem płynnym (LPG) jedynie w budynku niskim (N) lub na dachu takiego budynku.

6. W jednym budynku nie stosuje się gazu płynnego (LPG) i gazu z sieci gazowej, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w ust. 7.

7. W budynku niskim (N), mającym w lokalu mieszkalnym instalację zasilaną gazem płynnym (LPG), dopuszcza się usytuowanie kotłowni gazowej zasilanej z sieci gazowej.

8. Instalacja gazowa zasilana gazem o gęstości większej od gęstości powietrza nie może być stosowana w pomieszczeniu, którego poziom podłogi znajduje się poniżej otaczającego terenu, oraz w pomieszczeniu, w którym znajduje się studzienka lub kanał instalacyjny i rewizyjny poniżej podłogi.

§ 160. 1. Dopuszcza się stosowanie instalacji sygnalizującej niedopuszczalny poziom stężenia gazu jedynie w budynku, w którym ustanowiony jest stały nadzór, zapewniający podejmowanie działań zaradczych, a także w budynku mieszkalnym jednorodzinnym.

2. Czujkę sygnalizującą niedopuszczalny poziom stężenia gazu w budynkach, o których mowa w ust. 1, instaluje się w piwnicy i suterenie oraz w pomieszczeniu, w którym istnieje możliwość nagromadzenia gazu przy stanach awaryjnych instalacji gazowej lub przyłącza gazowego.

3. Sygnał alarmowy stanu zagrożenia wybuchem w budynku, z wyłączeniem budynku mieszkalnego jednorodzinnego, kierowany jest do służb lub osób zobowiązanych do podjęcia skutecznej akcji zapobiegawczej.

4. W części mieszkalnej budynku mieszkalnego wielorodzinnego nie można instalować urządzenia sygnalizacyjno-odcinającego dopływ gazu. Nie dotyczy to indywidualnego urządzenia sygnalizacyjno-odcinającego dopływ gazu do odrębnych lokali mieszkalnych oraz dodatkowych urządzeń samoczynnie odcinających gaz w sytuacjach awaryjnych.

5. Urządzenie sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu stosuje się w pomieszczeniu, w którym łączna nominalna moc cieplna zainstalowanych urządzeń gazowych jest większa niż 60 kW. W przypadku urządzeń gazowych o łącznej mocy cieplnej większej niż 60 kW, z obudową własną, montowanych na zewnątrz budynku, instaluje się urządzenie sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu wewnątrz obudowy.

6. Zawór odcinający dopływ gazu do budynku, będący elementem składowym urządzenia sygnalizacyjno-odcinającego, instaluje się poza budynkiem, między kurkiem głównym a wprowadzeniem przewodu gazowego do budynku.

7. Instalację gazową przyłączoną do sieci gazowej wykonanej z przewodów metalowych zabezpiecza się przed wpływem prądów błądzących przez zainstalowanie wstawki izolacyjnej na wprowadzeniu metalowej rury gazowej do budynku.

§ 161. 1. W instalacji gazowej budynku zasilanej z sieci gazowej instaluje się na przyłączu gazowym kurek główny, umożliwiający odcięcie dopływu gazu.

2. Kurek główny instaluje się na zewnątrz budynku, w wentylowanej szafce z materiału o klasie reakcji na ogień A1, A2, B lub C przy ścianie, we wnęce ściennej lub w odległości nieprzekraczającej 10 m od zasilanego budynku, w miejscu łatwo dostępnym i zabezpieczonym przed wpływami atmosferycznymi, uszkodzeniami mechanicznymi i dostępem osób nieuprawnionych.

3. W zabudowie jednorodzinnej, zabudowie zagrodowej i zabudowie rekreacji indywidualnej dopuszcza się instalowanie kurka głównego w odległości większej niż 10 m od zasilanego budynku, w wentylowanej szafce, usytuowanej w linii ogrodzenia od ulicy lub ogólnego ciągu pieszego z dostępem do niej od strony zewnętrznej działki budowlanej.

4. W budynku o charakterze monumentalnym dopuszcza się instalowanie kurka głównego w miejscu łatwo dostępnym z zewnątrz, niebędącym pomieszczeniem, w szczególności w podcieniu, prześwicie lub w bramie, w odległości niewiększej niż 2 m od lica zewnętrznego budynku.

5. Odległość kurka głównego, montowanego przy ścianie lub we wnęce ściany budynku, ma wynosić co najmniej 0,5 m od poziomu terenu oraz najbliższej krawędzi okna, drzwi lub innego otworu w budynku.

6. W uzasadnionych przypadkach, wynikających z rozwiązania funkcjonalno-przestrzennego budynku, dopuszcza się zainstalowanie więcej niż jednego kurka głównego. W takim przypadku instalacje gazowe zasilane z oddzielnych przyłączy gazowych nie mogą być ze sobą połączone.

7. W zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się instalowanie kurka głównego przed budynkiem, poniżej poziomu terenu, pod warunkiem zachowania wymagań właściwych dla armatury zaporowej montowanej na gazociągu sieci gazowej.

8. Miejsce usytuowania kurka głównego oznakowuje się w sposób jednoznaczny. Na budynku mającym więcej niż jeden kurek główny należy umieścić informację o liczbie i miejscach ich zainstalowania.

§ 162. 1. W przypadku gdy z jednego przyłącza gazowego jest zasilany więcej niż jeden budynek, oprócz kurka głównego, stosuje się odrębne zawory niebędące kurkami głównymi, odcinające dopływ gazu do każdego z tych budynków.

2. W zabudowie jednorodzinnej, zabudowie zagrodowej i zabudowie rekreacji indywidualnej, gdy kurek główny jest zainstalowany w linii ogrodzenia w odległości większej niż 10 m od zasilanego budynku, na ścianie budynku dodatkowo stosuje się zawór odcinający.

3. Zawory odcinające, o których mowa w ust. 1 i 2, mają spełniać warunki, o których mowa w § 160 ust. 6.

§ 163. 1. W przypadku instalacji gazowej budynku zasilanej z sieci gazowej o ciśnieniu do 500 kPa, z której korzysta więcej niż jeden odbiorca lub w której nominalne zużycie gazu jest większe niż 10 m^3/h, w przeliczeniu na gaz ziemny wysokometanowy, przed urządzeniem redukcyjnym instaluje się zawór odcinający, a za tym urządzeniem – zawór odcinający będący kurkiem głównym.

2. W przypadku instalacji gazowej budynku, zasilanej ze wspólnej sieci gazowej o ciśnieniu do 500 kPa, z której korzysta jeden odbiorca, a nominalne zużycie gazu jest mniejsze niż 10 m^3/h, dopuszcza się, aby zawór odcinający zainstalowany przed urządzeniem redukcyjnym był traktowany jako kurek główny. Przepis ten stosuje się także, jeżeli urządzenie redukcyjne jest połączone w jeden zespół z gazomierzem.

§ 164. Urządzenie redukcyjne instaluje się wyłącznie na zewnątrz budynku i zabezpiecza przed dostępem osób nieuprawnionych i uszkodzeniami mechanicznymi.

§ 165. 1. Przewód instalacji gazowej poprowadzony poniżej poziomu terenu, poza budynkiem, w odległości większej niż 0,5 m od jego ściany zewnętrznej, ma spełniać warunki określone w przepisach odrębnych dotyczących sieci gazowych.

2. Przewód instalacji gazowej wykonuje się w sposób zapewniający spełnienie warunków szczelności i trwałości zgodnych co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej przewodów gazowych dla budynków.

3. Przewód instalacji gazowej, począwszy od 0,5 m przed zewnętrzną ścianą budynku do kurka odcinającego przed gazomierzem w budynku mieszkalnym wielorodzinnym lub do odgałęzienia do lokalu użytkowego w budynku użyteczności publicznej, a także do lokalu użytkowego w budynku biurowym zlokalizowanym na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, wykonuje się z rur stalowych przewodowych bez szwu albo ze szwem, zgodnych co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej rur stalowych

przewodowych dla mediów palnych, łączonych przez spawanie. Dopuszcza się stosowanie innego sposobu łączenia rur, jeżeli spełnia on warunki dotyczące szczelności i trwałości zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej przewodów gazowych dla budynków.

4. Przewód instalacji gazowej w budynku mieszkalnym jednorodzinnym, budynku rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej, począwszy od 0,5 m przed zewnętrzną ścianą budynku do wyprowadzenia poza lico wewnętrzne tej ściany, wykonuje się z rur, o których mowa w ust. 3.

5. W budynku mieszkalnym jednorodzinnym, budynku rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej przewód instalacji gazowej, a w innym budynku tylko przewód za gazomierzem lub odgałęzieniem prowadzącym do odrębnych lokali mieszkalnych lub odrębnych lokali użytkowych, wykonuje się z rur, o których mowa w ust. 3, łączonych również z zastosowaniem połączenia gwintowanego lub z rur miedzianych łączonych przez lutowanie lutem twardym. Dopuszcza się stosowanie innego sposobu łączenia rur, jeżeli spełnia on warunki dotyczące szczelności i trwałości zgodne co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej przewodów gazowych dla budynków.

6. Po zewnętrznej stronie ściany budynku nie prowadzi się przewodu gazowego wykonanego z:

1) rur stalowych, jeżeli służą do rozprowadzania paliw gazowych zawierających parę wodną lub inne składniki ulegające kondensacji w warunkach eksploatacyjnych;
2) rur miedzianych.

7. Przewód instalacji gazowej dla gazu płynnego (LPG) może być prowadzony powyżej poziomu terenu między zbiornikiem, butlą lub baterią butli a budynkiem, a także po zewnętrznej ścianie budynku, jeżeli długość tego przewodu nie jest większa niż 10 m, a składniki gazu nie podlegają kondensacji w warunkach eksploatacyjnych.

§ 166. 1. Przewodu instalacji gazowej nie prowadzi się przez pomieszczenie mieszkalne, z wyjątkiem przewodów instalacji gazowych w pomieszczeniach mieszkalnych, w których zlokalizowane jest urządzenie gazowe, o którym mowa w § 172 ust. 3, oraz przez pomieszczenie, którego sposób użytkowania może spowodować naruszenie stanu technicznego instalacji gazowej lub wpływać na parametry eksploatacyjne gazu.

2. Przewodu instalacji gazowej z zastosowaniem połączeń gwintowanych, a także z zastosowaniem innych sposobów łączenia rur, nie prowadzi się przez pomieszczenie mieszkalne, jeżeli może to stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa mieszkańców.

3. Przewód instalacji gazowej, w stosunku do przewodów innych instalacji stanowiących wyposażenie budynku, w szczególności instalacji ogrzewczej, wodociągowej, kanalizacyjnej, elektrycznej, piorunochronnej, lokalizuje się w sposób zapewniający bezpieczeństwo ich użytkowania. Odległość między przewodami instalacji gazowej a przewodami innych instalacji stanowiących wyposażenie budynku ma umożliwiać wykonywanie prac konserwacyjnych.

4. Poziomy odcinek instalacji gazowej sytuuje się w odległości co najmniej 0,1 m powyżej przewodu innej instalacji, a jeżeli gęstość gazu jest większa od gęstości powietrza – poniżej przewodu elektrycznego i urządzenia iskrzącego.

5. Przewód instalacji gazowej krzyżujący się z przewodem innej instalacji prowadzi się od niego w odległości niemniejszej niż 0,02 m.

6. Dopuszcza się prowadzenie przewodu gazowego z rur stalowych przewodowych bez szwu albo ze szwem, łączonych za pomocą spawania, przez jedną kondygnację garażu, znajdującą się bezpośrednio pod kondygnacją nadziemną budynku, albo w garażu, nad którym nie ma kondygnacji, pod warunkiem zabezpieczenia tego przewodu przed uszkodzeniem mechanicznym. Dopuszcza się stosowanie innego sposobu łączenia rur, jeżeli spełnia on warunki dotyczące szczelności i trwałości zgodne co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej przewodów gazowych dla budynków.

§ 167. 1. Rozwiązania techniczne instalacji gazowej mają umożliwiać samokompensację wydłużeń cieplnych oraz eliminować ewentualne odkształcenia tej instalacji, wywołane deformacją lub osiadaniem budynku.

2. Przewód instalacji gazowej w piwnicy i suterenie prowadzi się na powierzchni ściany lub pod stropem, a na innej kondygnacji nadziemnej dopuszcza się prowadzenie go także w bruździe osłoniętej nieuszczelnionym ekranem lub wypełnionej – po uprzednim wykonaniu próby szczelności instalacji gazowej – łatwo usuwalną masą tynkarską, niepowodującą korozji tych przewodów. Bruzd, w których są prowadzone przewody instalacji gazowej z rur miedzianych, nie wypełnia się.

3. Przewód instalacji gazowej z rur stalowych, po wykonaniu próby szczelności, zabezpiecza się przed korozją.

§ 168. 1. Urządzenie pomiarowe zużycia gazu, zwane dalej „gazomierzem”, spełniające co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej gazomierzy, instaluje się oddzielnie dla każdego z odbiorców i zabezpiecza się przed dostępem osób nieuprawnionych.

2. Gazomierz instaluje się w miejscu umożliwiającym łatwy dostęp w przypadku kontroli lub wymiany.

3. Przed każdym gazomierzem instaluje się zawór odcinający. Warunek ten uznaje się za spełniony, jeżeli gazomierz jest instalowany w jednej szafce z kurkiem głównym.

4. Gazomierz instaluje się w:

1) szafce wykonanej z materiału o klasie reakcji na ogień A1, A1, B lub C, z otworami wentylacyjnymi na:
   a) klatce schodowej lub korytarzu ogólnym,
   b) zewnątrz budynku, razem z kurkiem głównym instalacji gazowej, z zachowaniem warunków określonych w § 161 i § 162;
2) szybie wentylowanym, przeznaczonym dla pionu instalacyjnego, z drzwiczkami bez otworu wentylacyjnego, dostępnym od strony pomieszczenia niemieszkalnego.

5. Dopuszcza się instalowanie gazomierza, także bez szafki, w kuchni stanowiącej samodzielne pomieszczenie oraz w przedpokoju w istniejącym budynku mieszkalnym, podlegającym przebudowie lub w którym następuje remont instalacji gazowej.

6. Dopuszcza się instalowanie gazomierza w wydzielonym i zamykanym pomieszczeniu piwnicznym, jeżeli ma ono okno oraz przewód wentylacji grawitacyjnej wyprowadzony ponad dach lub przez ścianę zewnętrzną na wysokość co najmniej 2,5 m powyżej terenu, w odległości niemniejszej niż 0,5 m od bocznej krawędzi okien, drzwi i innych otworów.

§ 169. Gazomierza nie instaluje się:

1) w pomieszczeniu mieszkalnym, łazience lub innym pomieszczeniu, w którym występuje zagrożenie korozyjne, w szczególności wilgoć lub opary związków chemicznych;
2) we wspólnej wnęce z licznikiem elektrycznym;
3) w odległości mniejszej w rzucie poziomym niż 1 m od palnika gazowego lub innego paleniska;

4) w odległości mniejszej niż 3 m od urządzenia gazowego, mierząc w rozwinięciu długości przewodu.

§ 170. 1. Gazomierz instaluje się na wysokości od 0,3 m do 1,8 m od poziomu podłogi do spodu gazomierza lub co najmniej 0,5 m od poziomu terenu.

2. Gazomierz do pomiaru przepływu gazu o gęstości mniejszej od gęstości powietrza umieszcza się powyżej licznika elektrycznego i innych urządzeń mogących iskrzyć, a gazomierz do pomiaru przepływu gazu o gęstości większej od gęstości powietrza – o co najmniej 0,3 m poniżej licznika elektrycznego i innych urządzeń mogących iskrzyć.

3. Gazomierz instalowany bez szafki, na tym samym poziomie co licznik elektryczny lub inne urządzenia mogące iskrzyć, ma być od nich oddalony co najmniej o 1 m.

4. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o której mowa w ust. 3, jeżeli między gazomierzem instalowanym bez szafki a licznikiem elektrycznym lub innym urządzeniem mogącym iskrzyć zostanie wykonana przegroda z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 o wysokości co najmniej 0,5 m powyżej gazomierza i poniżej gazomierza oraz wysięgu większym o co najmniej 0,1 m od odległości lica gazomierza od ściany, na której jest zainstalowany.

§ 171. Połączenie gazomierza i urządzenia gazowego z instalacją gazową ma umożliwiać ich odłączenie bez konieczności demontażu części tej instalacji.

§ 172. 1. Urządzenie gazowe instaluje się wyłącznie w pomieszczeniu spełniającym warunki dotyczące jego wysokości, kubatury, wentylacji i odprowadzenia spalin, a także dopływu powietrza do spalania określone w rozporządzeniu i przepisach odrębnych. Dopuszcza się stosowanie urządzeń gazowych grzewczych poza budynkiem, umieszczonych w zabudowie zewnętrznej chroniącej to urządzenie przed działaniem czynników atmosferycznych, pod warunkiem spełnienia wymagań ochrony przeciwpożarowej oraz jeżeli obudowa zewnętrzna stanowi integralny, systemowy element urządzenia gazowego.

2. Urządzeń gazowych z otwartą komorą spalania, przez co rozumie się urządzenia typu A i B, nie instaluje się w pomieszczeniu mieszkalnym, z wyjątkiem pomieszczenia mieszkalnego spełniającego warunki, o których mowa w § 87 ust. 2, 4 i 5.

3. Urządzenie gazowe o mocy cieplnej do 30 kW, z zamkniętą komorą spalania, przez co rozumie się urządzenie typu C, może być instalowane w pomieszczeniu mieszkalnym, niezależnie od rodzaju występującej w nim wentylacji, pod warunkiem zastosowania

koncentrycznego przewodu powietrzno-spalinowego lub oddzielnych przewodów powietrznego i spalinowego, przy spełnieniu warunków, o których mowa w § 177. W przypadku zastosowania wentylacji mechanicznej lub klimatyzacji w pomieszczeniu instaluje się urządzenie sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu do tego pomieszczenia.

§ 173. Urządzenie gazowe, pozostające bez stałego dozoru w czasie jego użytkowania, takie jak kocioł gazowy lub ogrzewacz pomieszczeń, wyposaża się w samoczynnie działające zabezpieczenie przed skutkami spadku ciśnienia lub przerwą w dopływie gazu lub zanikiem ciągu kominowego, które w razie wykrycia nieprawidłowości powoduje automatyczne odcięcie dopływu gazu.

§ 174. 1. Maksymalne, łączne obciążenie cieplne przypadające na 1 m^3 kubatury, służące do określania wymaganej kubatury pomieszczenia, w którym jest zainstalowane urządzenie gazowe, pobierające powietrze do spalania z tego pomieszczenia, nie może przekraczać wartości określonych w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj pomieszczenia	Maksymalne obciążenie cieplne urządzenia gazowego na 1 m^3 kubatury pomieszczenia	
		typ A – bez odprowadzenia spalin	typ B – z odprowadzaniem spalin
1	2	3	4
	Pomieszczenie przeznaczone na stały pobyt ludzi oraz aneks kuchenny połączony z przedpokojem	175 W	350 W
	Pomieszczenie nieprzeznaczone na stały pobyt ludzi, w tym kuchnia	930 W	4650 W

2. W przypadku instalowania w jednym pomieszczeniu urządzeń gazowych bez odprowadzenia spalin i z odprowadzeniem spalin, łączne obciążenie cieplne pochodzące od tych urządzeń przypadające na 1 m^3 kubatury pomieszczenia nie może przekraczać wielkości podanych w ust. 1 w kolumnie 3 tabeli.

Opracowanie: 268/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

3. Kubatura pomieszczenia, w którym instaluje się urządzenie gazowe, nie może być mniejsza niż:

1) 8 m^3 – w przypadku urządzenia pobierającego powietrze do spalania z tego pomieszczenia;

2) 6,5 m^3 – w przypadku urządzenia z zamkniętą komorą spalania.

4. Wysokość pomieszczenia, w którym instaluje się urządzenie gazowe, nie może być mniejsza niż 2,2 m.

5. W budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, budynkach mieszkalnych w zabudowie zagrodowej i budynkach rekreacji indywidualnej, dla których przed dniem 16 grudnia 2002 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, dopuszcza się instalowanie gazowych kotłów grzewczych w pomieszczeniach technicznych o wysokości co najmniej 1,9 m, z zachowaniem warunków określonych w ust. 1 i § 172 ust. 1 i 2.

§ 175. Przy instalowaniu urządzenia gazowego zapewnia się spełnienie następujących warunków:

1) urządzenie gazowe łączy się ze stalowym lub miedzianym przewodem instalacji gazowej na stałe lub z zastosowaniem elastycznego przewodu metalowego;

2) zawór odcinający dopływ gazu do urządzenia umieszcza się w pomieszczeniu, w którym jest zainstalowane urządzenie gazowe, w miejscu łatwo dostępnym, w odległości niewiększej niż 1 m od króćca przyłączeniowego;

3) kuchenkę gazową instaluje się w odległości co najmniej 0,5 m od okna do boku urządzenia, licząc w rzucie poziomym;

4) ogrzewacz pomieszczenia, którego temperatura osłony może przekroczyć 60°C, instaluje się w odległości co najmniej 0,3 m od otynkowanych ścian z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień D, E lub F oraz w odległości 0,6 m od elementów ścian z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień D, E lub F, nieosłoniętych tynkiem;

5) grzejnik gazowy wody przepływowej instaluje się na ścianie z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 lub izoluje się go od ściany z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 płytą o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

§ 176. 1. Grzewcze urządzenie gazowe, takie jak kocioł i grzejnik wody przepływowej, niezależnie od jego obciążeń cieplnych, podłącza się na stałe z indywidualnym kanałem spalinowym.

2. Przewód i kanał spalinowy odprowadzający spaliny od urządzenia gazowego na zasadzie ciągu naturalnego mają mieć przekrój wynikający z obliczeń oraz zapewniać podciśnienie ciągu w wysokości odpowiedniej dla typu urządzenia i jego mocy cieplnej.

3. Dopuszcza się stosowanie zbiorczego przewodu systemu powietrzno-spalinowego przystosowanego do pracy z urządzeniami z zamkniętą komorą spalania, wyposażonymi w zabezpieczenia przed zanikiem ciągu kominowego oraz spalinowe zawory zwrotne. Spalinowy zawór zwrotny zabezpieczający przed przedmuchem spalin pomiędzy urządzeniami gazowymi montuje się na każdym podłączonym urządzeniu gazowym lub każdym podłączeniu do zbiorczej instalacji odprowadzania spalin.

4. Dopuszcza się stosowanie indywidualnych przewodów powietrznych i spalinowych, jako zestawu wyrobów służących do doprowadzenia powietrza do urządzenia gazowego i odprowadzenia spalin na zewnątrz.

5. Średnica przewodu koncentrycznego powietrzno-spalinowego wynika z obliczeń przeprowadzonych zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej metod obliczeń cieplnych i przepływowych kominów oraz wytycznych producenta.

6. Dopuszcza się w pomieszczeniu kotłowni przyłączenie kilku kotłów do wspólnego kanału spalinowego w przypadku:

1) kotłów pobierających powietrze do spalania z pomieszczenia, pod warunkiem zastosowania skrzyniowego przerywacza ciągu lub wyposażenia kotłów w czujniki zaniku ciągu kominowego wyłączających równocześnie wszystkie kotły;
2) wykonania dla kotłów z palnikami nadmuchowymi przewodu spalinowego o przekroju poprzecznym niemniejszym niż 1,6 sumy przekrojów przewodów odprowadzających spaliny z poszczególnych kotłów, a także wyposażenie wylotu przewodu spalinowego w czujnik zaniku ciągu kominowego, wyłączającego równocześnie wszystkie kotły; w przypadku kotłów z zamkniętą komorą spalania dopuszcza się mniejszą średnicę na podstawie obliczeń przeprowadzonych w sposób spełniający co najmniej wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej metod obliczeń cieplnych.

7. Przewód i kanał spalinowy, odprowadzające spaliny od grzewczych urządzeń gazowych, dostosowuje się do warunków pracy danego typu urządzenia.

8. Przewód i kanał spalinowy odprowadzające spaliny od urządzeń gazowych, z wyłączeniem kotłów, mają spełniać następujące warunki:

1) przekroje poprzeczne przewodu, a także kanału spalinowego są stałe na całej długości;
2) długość pionowego przewodu spalinowego jest niemniejsza niż 0,22 m, a przewodu poziomego ułożonego ze spadkiem co najmniej 5 % w kierunku urządzenia gazowego – niewiększa niż 2 m;
3) długość kanału spalinowego mierzona od osi wlotu przewodu spalinowego do krawędzi wylotu kanału nad dachem jest niemniejsza niż 2 m;
4) wylot kanału spalinowego, jeżeli wynika to z warunków pracy urządzenia gazowego, jest zaopatrzony w wywietrznik dobrany do ilości spalin, długości odcinków pionowych, położenia w określonej strefie wiatrowej i warunków lokalnych.

9. Dopuszcza się instalowanie przepustnicy w przewodzie odprowadzającym spaliny z poszczególnych urządzeń gazowych, jeżeli jej działanie nie zakłóca przepływu spalin.

10. Urządzenie gazowe wyposażone w palnik nadmuchowy łączy się przewodem z kanałem spalinowym, którego przekrój dobiera się z uwzględnieniem nadciśnień występujących w komorach spalania tego urządzenia.

11. Nad urządzeniem gazowym typu restauracyjnego z odprowadzeniem spalin do pomieszczenia umieszcza się okap odprowadzający te spaliny do kanału spalinowego, przy czym dla urządzenia o mocy cieplnej większej niż 30 kW instaluje się czujnik, wyłączający to urządzenie w przypadku zaniku ciągu kominowego.

12. W pomieszczeniu, w którym jest zainstalowany kocioł na gaz o gęstości większej od gęstości powietrza, na poziomie posadzki ma być zamontowany przewód wentylacyjno-upustowy z wylotem w ścianie zewnętrznej budynku, zgodnie z warunkami, o których mowa w § 179 ust. 8 i 9.

§ 177. 1. Dopuszcza się wyprowadzenie indywidualnego koncentrycznego przewodu powietrzno-spalinowego lub oddzielnego przewodu powietrznego i spalinowego od urządzenia gazowego z zamkniętą komorą spalania przez zewnętrzną ścianę budynku, jeżeli urządzenie to ma nominalną moc cieplną niewiększą niż:

1) 30 kW – w wolno stojącym budynku mieszkalnym jednorodzinnym, budynku rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej;
2) 5 kW – w pozostałych budynkach mieszkalnych.

2. Wylot przewodu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, ma znajdować się wyżej niż 2,5 m ponad poziomem terenu. Dopuszcza się sytuowanie tego wylotu poniżej 2,5 m, lecz niemniej niż 0,5 m ponad poziomem terenu, jeżeli w odległości do 8 m nie znajduje się plac zabaw dla dzieci lub inne miejsce rekreacyjne.

3. Odległość między wylotami przewodów, o których mowa w ust. 1, nie może być mniejsza niż 3 m, a odległość tych wylotów od najbliższej krawędzi okna i ryzalitu przesłaniającego nie może być mniejsza niż 1 m.

4. W budynku produkcyjnym i budynku magazynowym oraz hali sportowej i hali widowiskowej nie ogranicza się nominalnej mocy cieplnej urządzenia gazowego z zamkniętą komorą spalania, od którego indywidualny koncentryczny przewód powietrzno-spalinowy lub oddzielny przewód powietrzny i spalinowy są wyprowadzone przez zewnętrzną ścianę budynku, jeżeli spełnione są następujące warunki:

1) odległość tej ściany od granicy działki budowlanej wynosi niemniej niż 8 m;
2) odległość tej ściany od ściany innego budynku z oknem wynosi niemniej niż 12 m;
3) wylot przewodu znajduje się wyżej niż 3 m ponad poziomem terenu;
4) wylot przewodu znajduje się niemniej niż 4 m od najbliższej krawędzi okna lub drzwi.

§ 178. 1. Pomieszczenie przeznaczone do instalowania kotła na paliwa gazowe ma odpowiadać przepisom rozporządzenia, w szczególności warunkom, o których mowa w § 174, a także co najmniej wymaganiom określonym w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1. Wymagania te nie dotyczą kotła zainstalowanego na zewnątrz budynku.

2. Kotły na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej do 60 kW instaluje się:

1) w pomieszczeniu nieprzeznaczonym na stały pobyt ludzi, jeżeli łączna moc cieplna nie przekracza 30 kW;
2) w pomieszczeniu technicznym usytuowanym na kondygnacji nadziemnej lub pierwszej kondygnacji podziemnej budynku, jeżeli łączna moc cieplna przekracza 30 kW;
3) na dachu budynku;
4) na ścianie zewnętrznej, przy spełnieniu warunków, o których mowa w § 231 ust. 4;
5) w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na kotłownię.

3. Kotły na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej powyżej 60 kW do 2000 kW instaluje się:

1) w służącym wyłącznie do tego celu pomieszczeniu technicznym usytuowanym:
   a) na pierwszej kondygnacji podziemnej lub nadziemnej lub najwyższej kondygnacji nadziemnej budynku – w przypadku budynku o niewięcej niż czterech kondygnacjach nadziemnych,
   b) na najwyższej kondygnacji budynku – w przypadku budynku o więcej niż czterech kondygnacjach nadziemnych;
2) na dachu budynku;
3) w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na kotłownię.

4. Kotły na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej powyżej 2000 kW instaluje się wyłącznie w budynku wolno stojącym przeznaczonym na kotłownię.

§ 179. 1. Kubatura pomieszczenia z kotłami na paliwa gazowe o łącznej mocy cieplnej do 60 kW oraz z kotłem o mocy cieplnej powyżej 60 kW pobierającym powietrze z pomieszczenia ma odpowiadać warunkom, o których mowa w § 174.

2. Kubaturę pomieszczenia z kotłami, o których mowa w § 178 ust. 3 i 4, z zamkniętą komorą spalania, określa się indywidualnie, przy uwzględnieniu warunków technicznych i technologicznych, a także wymagań eksploatacyjnych.

3. W pomieszczeniu z zainstalowanymi kotłami, o których mowa w § 178 ust. 3 i 4, nie można instalować gazomierza.

4. Do pomieszczenia technicznego z zainstalowanym kotłami o łącznej mocy cieplnej powyżej 60 kW do 2000 kW, zlokalizowanego w budynku o innym przeznaczeniu niż kotłownia, doprowadza się odrębny przewód gazowy, z którego nie są zasilane pozostałe urządzenia gazowe w tym budynku.

5. Pomieszczenie z zainstalowanymi kotłami o łącznej mocy cieplnej do 30 kW, z otwartą komorą spalania (typu B) wyposaża się w wentylację mechaniczną nawiewno-wywiewną zrównoważoną lub nadciśnieniową z odzyskiem ciepła z powietrza wywiewanego lub w wentylację grawitacyjną lub hybrydową zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1. Pomieszczenia wyposażone w wentylację mechaniczną wyposaża się w urządzenia sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu.

6. Pomieszczenie techniczne lub kotłownię z zainstalowanymi kotłami o łącznej mocy cieplnej powyżej 30 kW do 2000 kW, z zamkniętą komorą spalania (typu C), wyposaża się w

wentylację mechaniczną nawiewno-wywiewną z odzyskiem ciepła z powietrza wywiewanego oraz w urządzenia sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu.

7. Pomieszczenie techniczne lub kotłownię z zainstalowanymi kotłami o łącznej mocy cieplnej powyżej 30 kW do 2000 kW, z otwartą komorą spalania (typu B), wyposaża się w wentylację mechaniczną nawiewno-wywiewną zrównoważoną lub nadciśnieniową z odzyskiem ciepła z powietrza wywiewanego lub w wentylację grawitacyjną lub hybrydową zgodnie co najmniej z wymaganiami Polskiej Normy dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1. Pomieszczenie wyposażone w wentylację mechaniczną wyposaża się w urządzenia sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu, z uwzględnieniem § 160 ust. 5.

8. Pomieszczenie z zainstalowanym kotłem zasilanym gazem płynnym (LPG) wyposaża się w wentylację mechaniczną nawiewno-wywiewną zrównoważoną lub nadciśnieniową lub w wentylację grawitacyjną lub hybrydową o otworach nawiewnych i wywiewnych lub kanałach nawiewnych i wywiewnych zgodnych co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej kotłowni wbudowanych na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej od 1, z lokalizacją dolnej krawędzi otworu nawiewnego wywiewnego lub kanału wywiewnego na poziomie posadzki.

9. W pomieszczeniu, o którym mowa w ust. 8, w celu zabezpieczenia przed skutkami wycieku gazu zapewnia się jego upust na zewnątrz tego pomieszczenia przez:

1) umiejscowienie otworu wywiewnego lub kanału wywiewnego w ścianie zewnętrznej;
2) lokalizację otworu wywiewnego lub wylotu kanału wywiewnego w odległości niewiększej niż 2 m od kotła;
3) wykonanie spadku posadzki pomiędzy kotłem a otworem wywiewnym lub kanałem wywiewnym co najmniej 0,5 % w kierunku ściany zewnętrznej;
4) zapewnienie spadku kanału wywiewnego co najmniej 0,5 % w kierunku ściany zewnętrznej.

10. Jeżeli w pomieszczeniu, o którym mowa w ust. 1, zastosowano wentylację mechaniczną, pomieszczenie to należy wyposażyć w urządzenie sygnalizacyjno-odcinające dopływ gazu.

§ 180. Dopuszcza się zasilanie urządzenia gazowego w budynku gazem płynnym (LPG) z indywidualnej butli o nominalnej zawartości gazu do 11 kg, jeżeli spełnione są następujące warunki:

1) w jednym lokalu mieszkalnym, warsztacie lub lokalu użytkowym nie instaluje się więcej niż dwóch butli;
2) w pomieszczeniu, w którym instaluje się butlę, zachowuje się temperaturę niższą niż 35°C;
3) butlę instaluje się w pozycji pionowej;
4) butlę zabezpiecza się przed uszkodzeniem mechanicznym;
5) między butlą a urządzeniem promieniującym ciepło, z wyłączeniem zestawu urządzeń gazowych z butlą, zachowuje się odległość co najmniej 1,5 m;
6) butli nie umieszcza się w odległości mniejszej niż 1 m od urządzenia mogącego powodować iskrzenie;
7) urządzenie gazowe łączy się z reduktorem ciśnienia gazu na butli za pomocą elastycznego przewodu o długości nieprzekraczającej 3 m i wytrzymałości na ciśnienie co najmniej 300 kPa, odpornego na składniki gazu płynnego (LPG), uszkodzenia mechaniczne oraz temperaturę do 60°C;
8) urządzenie gazowe o mocy cieplnej przekraczającej 10 kW łączy się z przewodem elastycznym, o którym mowa w pkt 7, rurą stalową o długości co najmniej 0,5 m.

§ 181. Dopuszcza się zasilanie instalacji gazowej w budynku lub w zespole budynków gazem płynnym (LPG) z butli gazowej o nominalnej zawartości gazu do 33 kg lub z baterii takich butli, jeżeli spełnione są następujące warunki:

1) butle umieszcza się na zewnątrz budynku, w miejscu oznakowanym, na utwardzonym podłożu, pod zadaszeniem chroniącym od wpływu czynników atmosferycznych i zabezpieczone przed dostępem osób trzecich;
2) liczba butli w baterii nie przekracza 10;
3) butle w baterii podłącza się do kolektora wykonanego z rury stalowej bez szwu lub rury przewodowej łączonej przez spawanie;
4) odległość butli od najbliższego okna lub drzwi w ścianie zewnętrznej budynku jest niemniejsza niż 2 m;
5) butli nie sytuuje się w zagłębieniu terenu.

§ 182. 1. Dopuszcza się zasilanie instalacji gazowej w budynku lub w zespole budynków z jednego zbiornika z gazem płynnym (LPG) lub grupy takich zbiorników.

2. Liczba zbiorników naziemnych w grupie nie może przekraczać 6 sztuk, a ich łączna pojemność 100 m^3. Odległość pomiędzy grupami zbiorników naziemnych ma wynosić:

1) 7,5 m – w przypadku gdy łączna pojemność zbiorników w grupie nie przekracza 30 m^3;

2) 15 m – w przypadku gdy łączna pojemność zbiorników w grupie przekracza 30 m^3.

3. Zbiornika gazu płynnego (LPG) nie można sytuować w zagłębieniu terenu, w miejscu podmokłym oraz w odległości mniejszej niż 5 m od rowu, studzienki lub wpustu kanalizacyjnego.

4. Dopuszczalną odległość zbiornika z gazem płynnym (LPG) od budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej oraz budynku biurowego zlokalizowanego na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, a także między zbiornikami, określa poniższa tabela:

Lp.	Nominalna pojemność zbiornika [m^3]	Odległość budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej i budynku biurowego zlokalizowanego na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, od:		Odległość od sąsiedniego zbiornika naziemnego lub podziemnego [m]
		zbiornika naziemnego [m]	zbiornika podziemnego [m]	
1	2	3	4	5
1	do 3	3	1	1
2	powyżej 3 do 5	5	2,5	1
3	powyżej 5 do 7	7,5	3	1,5
4	powyżej 7 do 10	10	5	1,5
5	powyżej 10 do 40	20	10	¼ sumy średnic dwóch

Opracowanie: 276/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

6	powyżej 40 do 65	30	15	sąsiednich zbiorników
7	powyżej 65 do 100	40	20	

5. Dopuszczalna odległość zbiornika z gazem płynnym (LPG) od budynku produkcyjnego i budynku magazynowego ma wynosić dla zbiorników o pojemności:

1) do 10 m^3 – niemniej niż odległość określona w ust. 4 w kolumnach 3 i 4 tabeli;

2) powyżej 10 m^3 – niemniej niż połowa odległości określonej w ust. 4 w kolumnach 3 i 4 tabeli.

6. Odległość zbiornika z gazem płynnym (LPG) od granicy działki budowlanej nie może być mniejsza niż połowa odległości określonej w ust. 4 w kolumnach 3 i 4 tabeli, przy zachowaniu wymaganej odległości od budynku danego rodzaju.

7. Dopuszcza się zmniejszenie do 50 % odległości określonych w ust. 4 w kolumnie 3 tabeli pod warunkiem zastosowania wolno stojącej ściany oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 120, usytuowanej pomiędzy zbiornikiem z gazem płynnym (LPG) a budynkiem. Wymiary wolno stojącej ściany oraz jej odległość od zbiornika dobiera się tak, aby osłonić zbiornik od tej części budynku, która znajduje się w odległości mniejszej niż określona w ust. 4 w kolumnie 3 tabeli od dowolnego punktu zbiornika.

8. Dopuszcza się zmniejszenie odległości zbiornika z gazem płynnym (LPG) o pojemności do 10 m^3 od budynku, o której mowa w ust. 7, jeżeli pionowy pas ściany tego budynku o szerokości co najmniej równej rzutowi równoległemu zbiornika, powiększonej po 2 m z obu jego stron, oraz o wysokości równej wysokości budynku, ma klasę odporności ogniowej co najmniej REI 120 i w tym pasie ściany nie będą znajdować się okno lub drzwi.

9. Odległość zbiornika z gazem płynnym (LPG) od rzutu poziomego skrajnego przewodu elektroenergetycznej linii napowietrznej, a także od szyny zelektryfikowanej linii kolejowej lub tramwajowej ma wynosić co najmniej:

1) 3 m – przy napięciu linii elektroenergetycznej lub sieci trakcyjnej do 1 kV;

2) 15 m – przy napięciu linii elektroenergetycznej lub sieci trakcyjnej równym lub większym od 1 kV.

Rozdział 8

Instalacja elektryczna

§ 183. 1. Instalacja i urządzenia elektryczne mają zapewniać:

1) dostarczanie energii elektrycznej o odpowiednich parametrach technicznych do odbiornika, stosownie do potrzeb użytkowych, w tym w zakresie infrastruktury na potrzeby ładowania pojazdów elektrycznych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych,
2) ochronę przed porażeniem prądem elektrycznym, przepięciem łączeniowym i atmosferycznym, powstaniem pożaru, wybuchem i innymi szkodami,
3) ochronę przed emisją drgań i hałasu powyżej dopuszczalnego poziomu oraz przed szkodliwym oddziaływaniem pola elektromagnetycznego

– przy zachowaniu co najmniej wymagań określonych w Polskich Normach odnoszących się do tych instalacji i urządzeń oraz przepisów odrębnych dotyczących dostarczania energii, ochrony przeciwpożarowej, ochrony środowiska, bezpieczeństwa i higieny pracy oraz klas reakcji na ogień kabli.

2. Klasy reakcji na ogień kabli elektrycznych określa załącznik nr 8 do rozporządzenia.

§ 184. Oświetlenie w budynku użyteczności publicznej projektuje się co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej oświetlenia miejsc pracy.

§ 185. 1. Budynek, w którym zanik napięcia w elektroenergetycznej sieci zasilającej może spowodować zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, poważne zagrożenie środowiska, a także znaczne straty materialne, zasila się z co najmniej z dwóch niezależnych, samoczynnie załączających się źródeł energii elektrycznej oraz wyposaża się w samoczynnie załączające się oświetlenie awaryjne, zapasowe lub ewakuacyjne. W budynku wysokościowym (WW) jednym ze źródeł zasilania ma być zespół prądotwórczy.

2. Awaryjne oświetlenie zapasowe stosuje się w pomieszczeniu, w którym po zaniku oświetlenia podstawowego istnieje konieczność kontynuowania czynności w niezmieniony sposób lub ich bezpiecznego zakończenia, przy czym czas działania tego oświetlenia dostosowuje się do uwarunkowań wynikających z wykonywanych czynności oraz warunków występujących w pomieszczeniu.

3. Awaryjne oświetlenie ewakuacyjne stosuje się:

1) w pomieszczeniach:
   a) sal widowiskowych, w szczególności w widowni kina, widowni teatru i widowni filharmonii,
   b) audytorium, sali konferencyjnej, czytelni, lokalu rozrywkowego oraz sali sportowej, przeznaczonych dla więcej niż 200 osób,
   c) wystawowych w muzeum,
   d) o powierzchni netto ponad 1000 m^2 w garażu wielostanowiskowym oświetlonym wyłącznie światłem sztucznym,
   e) o powierzchni netto ponad 2000 m^2 w budynku użyteczności publicznej, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku produkcyjnym i budynku magazynowym oraz w budynku biurowym zlokalizowanym na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej;
2) na drodze ewakuacyjnej:
   a) z pomieszczeń, o których mowa w pkt 1,
   b) oświetlonej wyłącznie światłem sztucznym,
   c) w szpitalu i innym budynku przeznaczonym przede wszystkim do użytku osób o ograniczonej zdolności poruszania się,
   d) w budynku użyteczności publicznej wysokim (W) i wysokościowym (WW) oraz w budynku biurowym wysokim (W) i wysokościowym (WW) zlokalizowanym na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej,
   e) w budynku zamieszkania zbiorowego,
   f) z pomieszczeń lub lokali innych niż mieszkalne, w których przewiduje się pobyt ludzi w godz. 17^{00}–6^{00}.

4. Awaryjne oświetlenie ewakuacyjne nie jest wymagane w pomieszczeniu, w którym awaryjne oświetlenie zapasowe spełnia warunek, o którym mowa w ust. 5.

5. Awaryjne oświetlenie ewakuacyjne ma działać przez co najmniej 1 godzinę od zaniku oświetlenia podstawowego.

6. W pomieszczeniu, które jest użytkowane przy wyłączonym oświetleniu podstawowym, stosuje się oświetlenie dodatkowe, zasilane napięciem nieprzekraczającym napięcia dotykowego dopuszczalnego długotrwale, służące uwidocznieniu przeszkód

wynikających z układu budynku, dróg komunikacji ogólnej lub sposobu jego użytkowania, a także podświetlane znaki wskazujące kierunki ewakuacji.

7. Awaryjne oświetlenie ewakuacyjne wykonuje się co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących oświetlenia awaryjnego.

§ 186. Dopuszcza się sytuowanie pomieszczenia stacji transformatorowej w budynku o innym przeznaczeniu niż wyłącznie na sytuowanie w nim takiej stacji, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w § 93, oraz:

1) jest zachowana odległość pozioma i pionowa od pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi co najmniej 2,8 m;
2) ściany i stropy stanowią elementy oddzielenia przeciwpożarowego oraz mają zabezpieczenia przed przedostawaniem się cieczy i gazów.

§ 187. 1. W instalacji elektrycznej stosuje się:

1) złącze instalacji elektrycznej budynku, umożliwiające odłączenie od sieci zasilającej i usytuowane w miejscu dostępnym dla dozoru i obsługi oraz zabezpieczone przed uszkodzeniem, wpływami atmosferycznymi, a także ingerencją osoby nieuprawionej;
2) oddzielny przewód ochronny i neutralny, w obwodach rozdzielczych i odbiorczych;
3) urządzenie ochronne różnicowoprądowe uzupełniające podstawową ochronę przeciwporażeniową i ochronę przed powstaniem pożaru, powodujące w warunkach uszkodzenia samoczynne wyłączenie zasilania;
4) wyłącznik nadprądowy w obwodzie odbiorczym;
5) zasadę selektywności (wybiórczości) zabezpieczeń;
6) przeciwpożarowy wyłącznik prądu;
7) połączenia wyrównawcze główne i miejscowe, łączące przewody ochronne z częściami przewodzącymi innych instalacji i konstrukcji budynku, zaprojektowane i wykonane co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących instalacji elektrycznych w tym zakresie;
8) zasadę prowadzenia trasy przewodu elektrycznego w linii prostej, równoległej do krawędzi ściany i stropu;
9) przewód elektryczny z żyłami wykonanymi wyłącznie z miedzi, jeżeli jego przekrój nie przekracza 10 mm^2;
10) urządzenie ochrony przeciwprzepięciowej.

2. Połączeniami wyrównawczymi, o których mowa w ust. 1 pkt 7, obejmuje się:

1) instalację wodociągową wykonaną z przewodów metalowych;
2) metalowe elementy instalacji kanalizacyjnej;
3) instalację ogrzewczą wodną wykonaną z przewodów metalowych;
4) metalowe elementy instalacji gazowej;
5) metalowe elementy konstrukcji ścian szybu i maszynowni dźwigu;
6) metalowe elementy przewodu i wkładu kominowego;
7) metalowe elementy przewodu i urządzenia do wentylacji i klimatyzacji;
8) metalowe elementy obudowy urządzenia instalacji telekomunikacyjnej.

3. Przeciwpożarowy wyłącznik prądu, odcinający dopływ prądu do wszystkich obwodów, z wyjątkiem obwodów zasilających instalacje i urządzenia, których funkcjonowanie jest niezbędne podczas pożaru, stosuje się w strefie pożarowej o kubaturze brutto przekraczającej 1000 m^3 lub zawierającej strefę zagrożenia wybuchem, z wyłączeniem budynków, o których mowa w § 224. Dopuszcza się stosowanie jednego wyłącznika dla wielu stref pożarowych.

4. Urządzenie wykonawcze przeciwpożarowego wyłącznika prądu umieszcza się:

1) w złączu kablowym lub
2) przy wejściu kabli zasilających do budynku lub do strefy pożarowej.

5. Urządzenie uruchamiające przeciwpożarowego wyłącznika prądu lokalizuje się w miejscu projektowanego dostępu dla ekip ratowniczych, przy wejściu do budynku oraz strefy pożarowej, w zależności od potrzeb działań ratowniczych, i odpowiednio oznakowuje.

6. Odcięcie dopływu prądu przeciwpożarowym wyłącznikiem prądu nie może powodować samoczynnego załączenia drugiego źródła energii elektrycznej, w tym zespołu prądotwórczego, z wyjątkiem źródła zasilającego oświetlenie awaryjne, jeżeli występuje ono w budynku.

§ 188. 1. Jako uziom instalacji elektrycznej wykorzystuje się metalową konstrukcję budynku, zbrojenie fundamentu oraz inne metalowe elementy umieszczone w niezbrojonych fundamentach stanowiące sztuczny uziom fundamentowy.

2. Uziomy instalacji elektrycznej i instalacje uziemiające wykonuje się co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących układów uziemiających i przewodów ochronnych.

3. Instalację piorunochronną, o której mowa w § 48 ust. 2, wykonuje się co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących ochrony odgromowej obiektów budowlanych.

§ 189. 1. Instalację odbiorczą w budynku i w samodzielnym lokalu wyposaża się w urządzenia do pomiaru zużycia energii elektrycznej, usytuowane w miejscu łatwo dostępnym i zabezpieczone przed uszkodzeniami i ingerencją osób nieuprawnionych.

2. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym urządzenie do pomiaru zużycia energii elektrycznej umieszcza się poza lokalem mieszkalnym, w zamykanej szafce.

§ 190. 1. Układanie instalacji elektrycznej i rozmieszczenie urządzeń elektrycznych w budynku ma zapewniać bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie odległości i ich wzajemnego usytuowania oraz uwzględniać warunki określone w § 166.

2. Główne ciągi instalacji elektrycznej w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej prowadzi się poza lokalem mieszkalnym i pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, w wydzielonym kanale lub szybie instalacyjnym, co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej oprzewodowania.

3. Główne ciągi instalacji elektrycznej w budynku biurowym zlokalizowanym na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej, w którym nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, prowadzi się poza pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, a w przypadku takiego budynku wysokiego (W) lub wysokościowego (WW) – w wydzielonym kanale lub szybie instalacyjnym, co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej oprzewodowania.

4. W przypadku, o którym mowa w § 134 ust. 8 oraz w § 146 ust. 6, budynek wyposaża się w automatyczne sterowanie oświetleniem odpowiednio rozmieszczonym i umożliwiającym wykrywanie obecności.

§ 191. 1. Kabel i przewód elektroenergetyczny lub sterowniczy układa się w sposób umożliwiający ich wymianę bez potrzeby naruszania konstrukcji budynku.

2. Dopuszcza się układanie kabla lub przewodu elektroenergetycznego lub sterowniczego w tynku lub pod tynkiem, pod warunkiem pokrycia go warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm.

3. Kable i przewody elektroenergetyczne, sterownicze, telekomunikacyjne i światłowodowe wraz z ich zamocowaniami, zwane dalej „zespołem kablowym”, stosowane w systemach zasilania i sterowania urządzeniami służącymi ochronie przeciwpożarowej, mają zapewniać ciągłość dostawy energii elektrycznej lub przekazu sygnału przez czas wymagany do uruchomienia i działania tych urządzeń. Ocenę zespołu kablowego w zakresie ciągłości dostawy energii elektrycznej lub przekazu sygnału, z uwzględnieniem rodzaju podłoża i przewidywanego sposobu mocowania do niego, wykonuje się co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej badania odporności ogniowej.

4. Zespół kablowy umieszczony w pomieszczeniu chronionym stałym urządzeniem gaśniczym wodnym ma być odporny na oddziaływanie wody. Jeżeli kabel i przewód elektroenergetyczny, sterowniczy, telekomunikacyjny i światłowodowy ułożone są w ognioochronnym kanale kablowym, warunek odporności na działanie wody uznaje się za spełniony.

5. Kabel i przewód elektroenergetyczny w obwodach urządzenia alarmu pożaru, oświetlenia awaryjnego i łączności ma mieć klasę PH odpowiednią do czasu wymaganego do działania tego urządzenia, co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej metody badań palności cienkich przewodów i kabli bez ochrony specjalnej stosowanych w obwodach zabezpieczających.

6. Zespół kablowy wykonuje się tak, aby w wymaganym czasie, o którym mowa w ust. 3 i 5, nie nastąpiła przerwa w dostawie energii elektrycznej lub przekazie sygnału spowodowana oddziaływaniami elementu budynku lub wyposażenia.

7. Dopuszcza się ograniczenie czasu zapewnienia ciągłości dostawy energii elektrycznej lub sygnału do urządzeń, o których mowa w ust. 3, do 30 minut, pod warunkiem że zespół kablowy znajduje się w obrębie przestrzeni chronionej stałym samoczynnym urządzeniem gaśniczym wodnym.

§ 192. 1. Obwód odbiorczy instalacji elektrycznej w budynku mieszkalnym wielorodzinnym prowadzi się w obrębie każdego lokalu mieszkalnego lub lokalu użytkowego.

2. W instalacji elektrycznej w lokalu mieszkalnym stosuje się wyodrębnione obwody: oświetlenia, gniazd wtyczkowych ogólnego przeznaczenia, gniazd wtyczkowych w łazience i

gniazd wtyczkowych do urządzeń odbiorczych w kuchni oraz obwody do odbiorników wymagających indywidualnego zabezpieczenia.

§ 193. Lokal mieszkalny w budynku mieszkalnym wielorodzinnym wyposaża się w instalację wejściowej sygnalizacji dzwonkowej, której przycisk montuje się na wysokości od 0,8 m do 1,2 m nad poziomem posadzki.

§ 194. 1. Pomieszczenia w lokalu mieszkalnym wyposaża się w wypusty oświetleniowe oraz w niezbędną liczbę odpowiednio rozmieszczonych gniazd wtyczkowych.

2. Instalacja oświetleniowa w pomieszczeniu mieszkalnym ma umożliwiać załączanie źródeł światła za pomocą łącznika.

§ 195. Oświetlenie i odbiornik w budynku mieszkalnym wielorodzinnym w pomieszczeniu komunikacji ogólnej, pomieszczeniu technicznym i pomieszczeniu gospodarczym mają być zasilane z rozdzielnic administracyjnych.

Rozdział 9

Instalacja telekomunikacyjna

§ 196. Instalacją telekomunikacyjną, o której mowa w § 51, jest zainstalowany i połączony pod względem technicznym i funkcjonalnym układ jej elementów wykonany co najmniej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej planowania i wykonywania instalacji wewnątrz budynków.

§ 197. Instalację telekomunikacyjną budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej stanowią w szczególności:

1) kanalizacja telekomunikacyjna budynku, rozumiana jako ciąg elementów osłonowych umożliwiających wprowadzenie kabli, w szczególności światłowodowych, od granicy działki budowlanej do budynku, oraz ich rozprowadzenie w budynku, w tym przepusty kablowe, rury instalacyjne, koryta, dukty, kanały instalacyjne;
2) elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym kable światłowodowe i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi począwszy od światłowodowej przełącznicy budynkowej lub od urządzenia systemu radiowego:
   a) do wyjścia gniazda telekomunikacyjnego w lokalu,
   b) do skrzynki telekomunikacyjnej z doprowadzeniem zasilania elektrycznego, zlokalizowanej na każdej kondygnacji budynku użyteczności publicznej, w którym

brak jest wydzielonych lokali, w miejscu, z którego istnieje możliwość ułożenia kabli światłowodowych do gniazd światłowodowych.

§ 198. Instalację telekomunikacyjną budynku mieszkalnego stanowią w szczególności elementy, o których mowa w § 197, przy czym elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w § 197 pkt 2, zakończone są w co najmniej jednym gnieździe światłowodowym w każdym lokalu lub budynku, jeżeli w budynku nie wydzielono lokali, oraz prowadzone są przez skrzynki telekomunikacyjne, które:

1) zlokalizowane są w pobliżu drzwi wejściowych do lokalu lub budynku, jeżeli w budynku nie wydzielono lokali;
2) służą w szczególności do umieszczenia doprowadzonych do nich zakończeń kabli oraz umieszczenia telekomunikacyjnych urządzeń aktywnych lub pasywnych;
3) mają doprowadzone do nich zasilanie elektryczne;
4) umożliwiają dystrybucję sygnału w lokalu lub budynku.

§ 199. Instalację telekomunikacyjną budynku mieszkalnego wielorodzinnego stanowią w szczególności elementy, o których mowa w § 197 i § 198, oraz:

1) antenowa instalacja zbiorcza służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych lub rozprowadzanych w sposób rozsiewczy naziemny;
2) antenowa instalacja zbiorcza służąca do odbioru cyfrowych programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny;
3) antenowa konstrukcja wsporcza usytuowana na dachu budynku, a w uzasadnionych przypadkach usytuowana poza budynkiem, połączona z przepustem kablowym, o którym mowa w pkt 4, przystosowana do umieszczenia odpowiednich elementów instalacji telekomunikacyjnej, o których mowa w pkt 1 i 2, a także umożliwiająca instalację innych anten i urządzeń telekomunikacyjnych;
4) przepust kablowy przez dach budynku umożliwiający połączenie antenowej konstrukcji wsporczej, o której mowa w pkt 3, oraz innych antenowych konstrukcji wsporczych usytuowanych na tym dachu na potrzeby świadczenia usług telekomunikacyjnych drogą radiową~~,~~ z kanalizacją telekomunikacyjną budynku~~,~~ oraz doprowadzenie zasilania elektrycznego.

§ 200. Instalacja telekomunikacyjna ma być wykonana w sposób gwarantujący możliwość wymiany elementów, o których mowa w § 197–199, a także instalacji dodatkowej infrastruktury telekomunikacyjnej.

§ 201. 1. Kanalizację telekomunikacyjną budynku układa się do granicy działki budowlanej z drogą publiczną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 889 oraz z 2026 r. poz. 815 i 982) albo do granicy z drogą wewnętrzną, jeżeli działka budowlana nie graniczy z drogą publiczną, lub w innym kierunku umożliwiającym bezpośrednie podłączenie do publicznej stacjonarnej sieci telekomunikacyjnej.

2. Kanalizacja telekomunikacyjna budynku, od granicy działki budowlanej do światłowodowej przełącznicy budynkowej, stanowi co najmniej:

1) dwie rury kanalizacji pierwotnej, o średnicy minimum 110 mm umożliwiającej ułożenie kabli przez wielu operatorów telekomunikacyjnych – w przypadku budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej oraz budynku mieszkalnego wielorodzinnego;
2) jedna rura kanalizacji pierwotnej, o średnicy minimum 40 mm, lub czterootworowa mikrokanalizacja doziemna – w przypadku budynku mieszkalnego jednorodzinnego.

§ 202. 1. Światłowodowa przełącznica budynkowa, stanowiąca punkt połączenia instalacji telekomunikacyjnej z publiczną stacjonarną siecią telekomunikacyjną, ma spełniać następujące warunki:

1) jest usytuowana w odrębnym pomieszczeniu technicznym, na pierwszej kondygnacji podziemnej lub pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku, a w przypadku braku możliwości zapewnienia takiego pomieszczenia – w szafce telekomunikacyjnej wyposażonej w odpowiednią instalację i urządzenia elektryczne oraz zapewniającej miejsce na montaż urządzeń telekomunikacyjnych i osprzętu instalacyjnego;
2) jest wyposażona w funkcjonalne pola krosowe, zapewniające pełne możliwości wielokrotnego podłączania i odłączania pomiędzy publiczną stacjonarną siecią telekomunikacyjną i instalacjami wewnętrznymi, w tym z wewnątrzbudynkowym okablowaniem światłowodowym;
3) jest odpowiednio zabezpieczona przed wpływem niekorzystnych czynników zewnętrznych oraz dostępem osób nieuprawnionych;

4) jest łatwo dostępna dla obsługi technicznej;

5) jest usytuowana w miejscu umożliwiającym montaż w jej sąsiedztwie szafek telekomunikacyjnych, urządzeń telekomunikacyjnych i osprzętu instalacyjnego, służących przyłączaniu co najmniej trzech przedsiębiorców telekomunikacyjnych do instalacji telekomunikacyjnej budynku, w tym do wewnątrzbudynkowego okablowania światłowodowego, na zasadzie równego dostępu.

2. Szafki telekomunikacyjne, urządzenia telekomunikacyjne i osprzęt instalacyjny przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających ze światłowodowej przełącznicy budynkowej mają być oznakowane w sposób jednoznacznie określający tych przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

§ 203. 1. Instalację telekomunikacyjną i urządzenia telekomunikacyjne w budynku układa się w sposób spełniający warunki, których mowa w § 191 ust. 1, zapewniający bezkolizyjność z innymi instalacjami w zakresie ich wzajemnego usytuowania i niekorzystnego oddziaływania oraz zapewniający bezpieczeństwo osób korzystających z budynku.

2. W instalacji telekomunikacyjnej stosuje się urządzenia ochrony przed przepięciami, a gdy instalacja może być narażona na przetężenie – również w urządzenia ochrony przed przetężeniami, natomiast element instalacji wyprowadzony ponad dach umieszcza się w strefie chronionej przez instalację piorunochronną, o której mowa w § 188 ust. 3, lub bezpośrednio uziemia, w przypadku braku instalacji piorunochronnej.

3. Instalacja telekomunikacyjna ma spełniać następujące warunki:

1) umożliwia świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do internetu oraz usług rozpowszechniania lub rozprowadzania programów telewizyjnych i radiofonicznych, w tym programów telewizji cyfrowej wysokiej rozdzielczości, przez różnych dostawców tych usług,

2) zapewnia kompatybilność i możliwość podłączenia tej instalacji do publicznych stacjonarnych sieci telekomunikacyjnych,

3) jest wykonana w sposób gwarantujący możliwość wymiany lub instalowania odpowiedniej ilości jej elementów, o których mowa w § 197–199, a także instalację dodatkowej infrastruktury telekomunikacyjnej, w tym anten i kabli, wraz z osprzętem

instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, bez naruszania konstrukcji budynku,

4) umożliwia przyłączenie i zapewnienie poprawnej transmisji sygnału urządzenia telekomunikacyjnego systemu radiowego umożliwiającego świadczenie usług telekomunikacyjnych

– przy zachowaniu zasady neutralności technologicznej.

4. W instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w § 197–199:

1) od światłowodowej przełącznicy budynkowej odpowiednio do wyjścia z gniazda światłowodowego lub zakończeń kabli, doprowadza się i zakańcza co najmniej dwa jednomodowe włókna światłowodowe o następujących parametrach:
   a) tłumienność dla długości fali w paśmie 1310–1625 nm niewiększa niż 0,4 dB/km,
   b) tłumienność dla długości fali 1550 nm niewiększa niż 0,25 dB/km,
   c) tłumienność w paśmie 1383 ± 3 nm niewiększa niż 0,4 dB/km,
   d) długość fali zerowej dyspersji chromatycznej λ_0 niemniejsza niż 1300 nm i niewiększa niż 1324 nm,
   e) współczynnik dyspersji chromatycznej D niewiększy niż 0,092 ps/(nm^2 · km),
   f) nominalna średnica pola modu (dla λ = 1310 nm) od 8,6 do 9,5 μm przy tolerancji średnicy pola modu ± 0,6 μm,
   g) długość fali odcięcia dla włókna w kablu niewiększa niż 1260 nm,
   h) tłumienność 100 zwojów o średnicy 60 mm dla długości fali 1625 nm niewiększa niż 0,1 dB,
   i) promień zgięcia dopasowany do standardu włókna;
2) wykorzystuje się złącza światłowodowe jednomodowe typu SC/APC;
3) tłumienie toru optycznego od światłowodowej przełącznicy budynkowej do wyjścia z gniazda lub zakończeń kabli nie może przekraczać wartości 1,2 dB przy długości fali 1310 nm i 1550 nm;
4) stosuje się gniazda światłowodowe o klasie szczelności co najmniej IP-20.

5. W instalacjach telekomunikacyjnych, o których mowa w § 199 pkt 1 i 2, stosuje się:

1) kable współosiowe kategorii RG-6 lub wyższej, wykonane w klasie A, zawierające podwójny ekran – folię aluminiową i oplot o gęstości co najmniej 77 % oraz miedzianą żyłę wewnętrzną o średnicy niemniejszej niż jeden milimetr, przy czym tłumienie

każdego z torów utworzonych z kabli współosiowych nie może przekraczać wartości 12 dB przy częstotliwości 860 MHz, albo

2) kable światłowodowe, w których włókna spełniają warunki określone w ust. 4;

3) zestaw antenowy zapewniający:

a) pasmo przenoszenia od 174 do 230 MHz oraz od 470 do 694 MHz przy odpowiednio równomiernych charakterystykach częstotliwościowych,

b) zysk kierunkowy niemniejszy niż 14 dBi dla zakresów od 174 do 230 MHz oraz od 470 do 694 MHz,

c) impedancję wyjściową 75 Ω;

4) wzmacniacze, przełączniki wielozakresowe (multiswitche) oraz pozostały osprzęt aktywny i pasywny służący do odbioru programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy naziemny;

5) anteny paraboliczne lub offsetowe o średnicy niemniejszej niż 1,2 m zapewniające:

a) pasmo przenoszenia od 10,7 do 12,75 GHz przy odpowiednio równomiernej charakterystyce częstotliwościowej,

b) impedancję wyjściową 75 Ω lub umożliwienie montażu konwerterów z wyjściem światłowodowym,

c) możliwość odbioru sygnału z co najmniej dwóch satelitów,

d) możliwość odbioru sygnału o dwóch ortogonalnych polaryzacjach

– przy czym możliwe jest zastosowanie pojedynczej anteny dwuogniskowej;

6) wzmacniacze, przełączniki wielozakresowe (multiswitche) oraz pozostały osprzęt aktywny i pasywny służący do odbioru programów telewizyjnych i radiofonicznych rozpowszechnianych w sposób rozsiewczy satelitarny.

6. Okablowanie w instalacjach telekomunikacyjnych, o których mowa w ust. 5, doprowadza się od anten do telekomunikacyjnych skrzynek mieszkaniowych.

7. Urządzenie aktywne lub pasywne w instalacji telewizyjnej ma być uziemione i spełniać wymóg ekranowania w klasie A.

8. Instalację telekomunikacyjną zabezpiecza się przed dostępem i ingerencją osób nieuprawnionych.

9. W dostępnych dla ludzi miejscach, w których znajdują się zakończenia włókien światłowodowych, umieszcza się, w widocznym miejscu, odpowiednie oznakowanie.

10. Klasy reakcji na ogień kabli instalacji telekomunikacyjnej określa załącznik nr 8 do rozporządzenia.

11. Instalacji telekomunikacyjnej nie układa się w użytkowanych przewodach kominowych – dymowych, spalinowych, wentylacyjnych.

12. W budynkach zamieszkania zbiorowego, budynkach użyteczności publicznej i budynkach mieszkalnych wielorodzinnych czytniki kart dostępu oraz przyciski sterujące domofonów i wideofonów umieszcza się w taki sposób, aby ich dolna krawędź znajdowała się na wysokości nieniższej niż 0,8 m nad poziomem podłoża, a górna krawędź – niewyższej niż 1,2 m. Przyciski sterujące domofonów i wideofonów mają być wyczuwalne przez dotyk, umożliwiając osobom niewidomym i niedowidzącym samodzielną obsługę domofonu i wideofonu.

13. Dopuszcza się montaż dodatkowych czytników kart dostępu oraz przycisków sterujących domofonów i wideofonów na innej wysokości niż określona w ust. 12.

Rozdział 10

Urządzenia dźwigowe

§ 204. 1. W budynkach, o których mowa w § 49 ust. 1, liczbę i parametry techniczno-użytkowe dźwigów ustala się z uwzględnieniem przeznaczenia budynku, jego wysokości oraz liczby i rodzaju użytkowników.

2. Co najmniej jeden z dźwigów służących komunikacji ogólnej w budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi, a także w każdej wydzielonej w pionie odrębnej części (segmencie) takiego budynku, ma być przystosowany do przewozu osób na noszach i osób niepełnosprawnych.

3. Kabina dźwigu osobowego dostępna dla osób niepełnosprawnych ma mieć:

1) szerokość co najmniej 1,1 m i długość 1,4 m;
2) drzwi wejściowe do kabiny o szerokości co najmniej 0,9 m;
3) poręcze na wysokości 0,9 m;
4) panel dyspozycji na wysokości od 0,8 m do 1,2 m w odległości niemniejszej niż 0,4 m od naroża kabiny, z informacją głosową o numerze kondygnacji oraz przyciskami wyczuwalnymi przez dotyk wraz z oznaczeniami w alfabecie Braille’a,

umożliwiającymi osobom niewidomym i niedowidzącym samodzielny wybór kondygnacji w budynku;

5) lustro zamontowane naprzeciwko drzwi, którego dolna krawędź znajduje się niewyżej niż 0,4 m od poziomu posadzki, a górna krawędź nieniżej niż 1,6 m – w przypadku kabiny nieprzelotowej mniejszej niż 1,5 x 1,5 m.

4. Kabina dźwigu osobowego przystosowanego do przewozu osób na noszach ma mieć szerokość co najmniej 1,1 m i długość 2,1 m.

5. Dźwig osobowy lub dźwig towarowo-osobowy dostępny dla osób niepełnosprawnych ma spełniać co najmniej wymagania określone w Polskich Normach dotyczących dostępności dźwigów dla osób, w tym osób niepełnosprawnych.

6. W istniejącym budynku mieszkalnym wielorodzinnym niewyposażonym w dźwigi, na którego budowę została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę przed dniem 20 września 2026 r., oraz w budynku mieszkalnym wielorodzinnym mającym dwie kondygnacje, pod warunkiem braku technicznych możliwości w zakresie wymiarów kabiny dźwigu dostępnej dla osób niepełnosprawnych, dopuszcza się montaż dźwigu niespełniającego warunków, o których mowa w ust. 2.

7. W zabudowie śródmiejskiej w średniowysokim (SW) budynku mieszkalnym wielorodzinnym, mającym niewięcej niż 3 lokale mieszkalne dostępne z klatki schodowej na kondygnacji, dopuszcza się instalowanie dźwigu niespełniającego warunków określonych w ust. 2, z wyjątkiem warunku przystosowania go do potrzeb osób niepełnosprawnych.

8. Dźwig przeznaczony dla ekip ratowniczych ma spełniać warunki, o których mowa w § 267, oraz wymagania określone w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej.

§ 205. 1. Zapewnia się dostęp do dźwigu z każdej kondygnacji użytkowej. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne lub inne cele użytkowe oraz kondygnacji, na której wszystkie pomieszczenia są częścią lokali mieszkalnych dwupoziomowych, z uwzględnieniem § 49 ust. 2 i 3.

2. Różnica poziomów podłogi kabiny dźwigu, zatrzymującego się na kondygnacji użytkowej, i posadzki tej kondygnacji przy wyjściu z dźwigu nie może być większa niż 0,01 m.

§ 206. Odległość pomiędzy zamkniętymi drzwiami przystankowymi dźwigu a przeciwległą ścianą lub inną przegrodą ma wynosić co najmniej:

1) dla dźwigu osobowego – 1,6 m;

2) dla dźwigu towarowego małego – 1,8 m;

3) dla dźwigu szpitalnego, towarowego i towarowo-osobowego – 3 m.

§ 207. 1. Szyb dźwigu w budynku mieszkalnym wielorodzinnym i budynku zamieszkania zbiorowego ma być oddylatowany od ścian i stropów budynku.

2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, dopuszcza się zainstalowanie dźwigu bez wykonywania dylatacji szybów dźwigowych, pod warunkiem jego oddzielenia od pomieszczenia mieszkalnego pomieszczeniem nieprzeznaczonym na stały pobyt ludzi oraz zastosowania w nieoddylatowanym szybie dźwigowym zabezpieczeń przed przenoszeniem drgań na konstrukcję budynku, tak aby poziom hałasu i drgań przenikających do pomieszczenia mieszkalnego nie przekraczał wartości określonych w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

§ 208. 1. Zespół napędowy dźwigu instaluje się w sposób uniemożliwiający przenoszenie się drgań na konstrukcję budynku.

2. Maszynowni dźwigu nie sytuuje się obok pomieszczenia mieszkalnego. Nie dotyczy to kondygnacji nadbudowanej lub powstałej w wyniku adaptacji strychu na cele mieszkalne, z zachowaniem warunków określonych w § 93.

§ 209. 1. Dopuszcza się umieszczanie szybu i maszynowni dźwigu poza obrębem budynku, pod warunkiem zapewnienia w nich temperatury nieniższej niż +5°C i niewyższej niż +40°C.

2. Szyb dźwigu wykonuje się z materiałów niepylących lub zabezpiecza powłoką niepylącą.

§ 210. Bezpośrednio pod szybami dźwigowymi nie prowadzi się dróg komunikacyjnych oraz nie sytuuje się pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi. Nie dotyczy to przypadków, gdy strop pod szybem dźwigu wytrzymuje obciążenie co najmniej 5000 N/m^2, a przeciwwaga oraz masa równoważąca wyposażone są w chwytacze.

§ 211. W szpitalu i budynku opieki społecznej każdy dźwig umieszcza się w odrębnym szybie. W innym budynku w jednym szybie dopuszczalne jest umieszczenie niewięcej niż trzech dźwigów.

§ 212. W szybie dźwigowym umieszcza się wyłącznie urządzenia i przewody związane z pracą i konserwacją dźwigu.

§ 213. Szczegółowe wymagania, jakim mają odpowiadać dźwigi, inne urządzenia podnoszące, schody ruchome oraz pochylnie ruchome, określają przepisy odrębne.

DZIAŁ V

Bezpieczeństwo konstrukcji

§ 214. Budynek i urządzenie budowlane z nim związane mają być odporne na obciążenia mogące na nie działać w trakcie ich budowy i użytkowania, tak aby nie prowadziły one do:

1) zniszczenia całości lub części budynku;
2) przemieszczenia i odkształcenia o niedopuszczalnej wielkości;
3) uszkodzenia części budynku, połączenia lub zainstalowanego wyposażenia w wyniku znacznego przemieszczenia elementu konstrukcji;
4) zniszczenia na skutek sytuacji wyjątkowych, w szczególności wybuchu lub uderzenia, w stopniu nieproporcjonalnym do ich przyczyny.

§ 215. 1. Konstrukcja budynku ma spełniać warunki zapewniające nieprzekroczenie stanów granicznych nośności oraz stanów granicznych użytkowalności w żadnym z jego elementów i w całej konstrukcji.

2. Stany graniczne nośności uważa się za przekroczone, jeżeli konstrukcja powoduje zagrożenie bezpieczeństwa ludzi znajdujących się w budynku oraz w jego pobliżu, a także zniszczenie wyposażenia lub przechowywanego mienia.

3. Stany graniczne użytkowalności uważa się za przekroczone, jeżeli wymagania użytkowe dotyczące konstrukcji nie są dotrzymywane. Oznacza to, że w konstrukcji budynku nie może wystąpić:

1) lokalne uszkodzenie, w tym również zarysowanie, które może ujemnie wpływać na przydatność użytkową, trwałość i wygląd konstrukcji, jej części, a także przyległych do niej niekonstrukcyjnych części budynku;

2) odkształcenie lub przemieszczenie ujemnie wpływające na wygląd konstrukcji i jej przydatność użytkową, włączając w to również funkcjonowanie maszyny i urządzenia, oraz uszkodzenie części niekonstrukcyjnej budynku i elementu wykończenia;
3) drgania dokuczliwe dla ludzi lub powodujące uszkodzenia budynku, jego wyposażenia oraz przechowywanego mienia, a także ograniczające jego użytkowanie zgodnie z przeznaczeniem.

4. Warunki bezpieczeństwa konstrukcji, o których mowa w ust. 1, uznaje się za spełnione, jeżeli konstrukcja ta odpowiada co najmniej wymaganiom określonym w Polskich Normach dotyczących projektowania i obliczania konstrukcji.

5. Wzniesienie budynku w bezpośrednim sąsiedztwie obiektu budowlanego nie może powodować zagrożenia dla bezpieczeństwa użytkowników tego obiektu lub obniżenia jego przydatności do użytkowania.

6. W zakresie stanów granicznych użytkowalności budynku projektowanego na terenie podlegającym wpływom eksploatacji górniczej, warunek, o którym mowa w ust. 4, nie dotyczy tych odkształceń, uszkodzeń oraz drgań konstrukcji, które wynikają z oddziaływań powodowanych eksploatacją górniczą.

7. Budynek użyteczności publicznej z pomieszczeniem przeznaczonym do przebywania znacznej liczby osób, taki jak hala widowiskowa, hala sportowa, hala wystawowa, hala targowa, hala handlowa lub hala dworcowa, wyposaża się, w zależności od potrzeb, w urządzenie do stałej kontroli parametrów istotnych dla bezpieczeństwa konstrukcji, takich jak przemieszczenie, odkształcenie i naprężenia w konstrukcji.

§ 216. Na terenie podlegającym wpływom eksploatacji górniczej stosuje się zabezpieczenie konstrukcji budynku, odpowiednie do stanu zagrożenia, wynikającego z prognozowanych oddziaływań powodowanych eksploatacją górniczą, przez które rozumie się wymuszone przemieszczenie i odkształcenie oraz drgania podłoża.

DZIAŁ VI

Bezpieczeństwo pożarowe

Rozdział 1

Zasady ogólne

§ 217. 1. Warunki bezpieczeństwa pożarowego budynku lub jego części określone w niniejszym dziale stosuje się przy uwzględnieniu ich przeznaczenia i sposobu użytkowania, wysokości lub liczby kondygnacji, a także ich położenia w stosunku do poziomu terenu oraz do innych obiektów budowlanych.

2. Stosowanie przepisów rozporządzenia w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa pożarowego wymaga uwzględnienia:

1) przepisów odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej, określających w szczególności:
   a) sposób oceny zagrożenia wybuchem, w tym wyznaczania pomieszczenia zagrożonego wybuchem i stref zagrożenia wybuchem,
   b) warunki wyposażania budynków lub ich części w urządzenia przeciwpożarowe, w tym instalacje wodociągowe przeciwpożarowe, stałe urządzenie gaśnicze, system sygnalizacji pożarowej, autonomiczne czujki dymu oraz autonomiczne czujki tlenku węgla,
   c) sposób i warunki przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego,
   d) warunki dotyczące dróg pożarowych;
2) wymagań określonych w Polskich Normach dotyczących w szczególności ustalania:
   a) gęstości obciążenia ogniowego pomieszczenia i strefy pożarowej,
   b) klasy odporności ogniowej i dymoszczelności elementu budynku oraz elementu stosowanego w instalacji, w tym zamknięcia otworu,
   c) klasy odporności dachu na ogień zewnętrzny,
   d) właściwości funkcjonalnych urządzenia służącego do wentylacji pożarowej,
   e) stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ścianę zewnętrzną od strony zewnętrznej,
   f) klas reakcji na ogień wyrobu (materiału) budowlanego,
   g) toksyczności produktów rozkładu spalania materiałów;

3) warunków określania stopnia rozprzestrzeniania ognia na podstawie klasy reakcji na ogień oraz klasy B_{ROOF} dla oddziaływania ognia zewnętrznego w przypadku przekryć dachowych;

4) znaczeń określeń dotyczących palności materiałów i wyrobów oraz odpowiadających im klas reakcji na ogień.

3. Warunki określania stopnia rozprzestrzeniania ognia na podstawie klasy reakcji na ogień oraz klasy B_{ROOF} dla oddziaływania ognia zewnętrznego w przypadku przekryć dachowych określa załącznik nr 9 do rozporządzenia.

4. Znaczenia określeń dotyczących palności materiałów i wyrobów oraz odpowiadające im klasy reakcji na ogień określa załącznik nr 10 do rozporządzenia.

5. Przepisy rozporządzenia w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa pożarowego odnoszące się do budynku o określonym przeznaczeniu stosuje się także do każdej części budynku stanowiącej odrębną strefę pożarową o tym przeznaczeniu.

6. Przepisy rozporządzenia dotyczące bezpieczeństwa pożarowego, wymiarów schodów, o których mowa w § 63 ust. 1 i 2, oraz awaryjnego oświetlenia ewakuacyjnego, o którym mowa w § 185, stosuje się również do użytkowanego budynku istniejącego, który uznaje się za zagrażający życiu ludzi w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 188 oraz z 2026 r. poz. 815).

7. W przypadku rozbudowy, nadbudowy i przebudowy oraz przy zmianie sposobu użytkowania części budynku przepisy rozporządzenia, w zakresie dotyczącym bezpieczeństwa pożarowego, stosuje się do części budynku rozbudowywanej, nadbudowywanej i przebudowywanej lub podlegającej zmianie sposobu użytkowania, a także do:

1) pozostałych części budynku, jeżeli jest to konieczne do spełnienia w tej części budynku rozbudowywanej, nadbudowywanej i przebudowywanej lub podlegającej zmianie sposobu użytkowania wymagań bezpieczeństwa pożarowego określonych w rozporządzeniu oraz przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej, lub

2) strefy pożarowej, w której znajduje się część budynku rozbudowywana, nadbudowywana i przebudowywana lub podlegająca zmianie sposobu użytkowania lub przez którą prowadzona jest ewakuacja, jeżeli w tej w strefie pożarowej występują warunki stanowiące podstawę do uznania budynku za zagrażający życiu ludzi w

rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej.

§ 218. 1. Budynek i urządzenie z nim związane mają zapewnić ograniczenie możliwości powstania pożaru, a w razie jego wystąpienia zapewnić:

1) zachowanie nośności konstrukcji przez określony czas, aby zapewnić osobom przebywającym w budynku odpowiedni czas na jego opuszczenie, w tym przy udziale ekip ratowniczych;
2) ograniczenie rozprzestrzeniania się ognia i dymu wewnątrz budynku;
3) ograniczenie rozprzestrzeniania się pożaru na sąsiedni obiekt budowlany lub teren przyległy;
4) możliwość ewakuacji z niego wszystkich ludzi w sposób zapewniający bezpieczne opuszczenie budynku lub ich uratowania w inny sposób;
5) dostęp dla ekip ratowniczych, odpowiednie środki wspomagające ich działania, a także uwzględnić bezpieczeństwo ekip ratowniczych.

2. Warunki, o których mowa w ust. 1, uznaje się za spełnione, gdy spełniono warunki bezpieczeństwa pożarowego określone w rozporządzeniu oraz w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przeciwpożarowej, w tym przy uwzględnieniu rozwiązań zamiennych w stosunku do wymagań ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 6a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej oraz art. 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, a także zasad wiedzy technicznej.

§ 219. 1. Elementem budynku określonym w rozporządzeniu jako nierozprzestrzeniający ognia, zwanym dalej „NRO”, albo słabo rozprzestrzeniający ogień, zwanym dalej „SRO”, jest element odpowiadający warunkom, o których mowa w załączniku nr 9 do rozporządzenia.

2. Klasa odporności ogniowej EI drzwi lub innych zamknięć otworów oznacza klasę EI_1 lub EI_2 zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji ogniowej ustalanej na podstawie badań odporności ogniowej, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej. Dla drzwi przystankowych do dźwigu dopuszcza się określenie odporności ogniowej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej wykonywania próby odporności ogniowej drzwi przystankowych.

3. Klasy dymoszczelności drzwi S_a i S_{200} określa się zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji ogniowej ustalanej na podstawie badań odporności ogniowej, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej.

§ 220. 1. Budynki oraz części budynków, stanowiące odrębną strefę pożarową w rozumieniu § 238, z uwagi na przeznaczenie i sposób użytkowania, dzieli się na:

1) mieszkalne, zamieszkania zbiorowego, użyteczności publicznej i biurowe zlokalizowane na terenach zamkniętych określonych decyzją Ministra Obrony Narodowej, w których nie są realizowane zadania użyteczności publicznej, charakteryzowane kategorią zagrożenia ludzi, zwane dalej „ZL”;
2) produkcyjne, magazynowe i inne przemysłowe, zwane dalej „PM”;
3) inwentarskie – przeznaczone do chowu lub hodowli zwierząt gospodarskich , zwane dalej „IN”.

2. Budynki oraz części budynków, stanowiące odrębną strefę pożarową, określane jako ZL, zalicza się do jednej lub do więcej niż jedna spośród następujących kategorii zagrożenia ludzi:

1) ZL I – zawierające pomieszczenie przeznaczone do jednoczesnego przebywania więcej niż 50 osób niebędących jego stałymi użytkownikami, a nieprzeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się;
2) ZL II – przeznaczone przede wszystkim do użytku ludzi o ograniczonej zdolności poruszania się, takie jak szpitale, żłobki, przedszkola i domy dla osób starszych;
3) ZL III – użyteczności publicznej, niezakwalifikowane do ZL I i ZL II, oraz biurowe zlokalizowane na terenach zamkniętych określonych decyzją Ministra Obrony Narodowej, w których nie są realizowane zadania użyteczności publicznej;
4) ZL IV – mieszkalne;
5) ZL V – zamieszkania zbiorowego.

3. Warunki dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynku oraz części budynku stanowiących odrębne strefy pożarowe, określanych jako PM, odnoszą się również do garaży, hydroforni, kotłowni, węzłów ciepłowniczych, rozdzielni elektrycznych, stacji transformatorowych, central telefonicznych, a także innych pomieszczeń o podobnym przeznaczeniu.

4. Warunki dotyczące bezpieczeństwa pożarowego budynku oraz części budynku, stanowiących odrębne strefy pożarowe, określanych jako IN, odnoszą się również do znajdującego się w zabudowie zagrodowej budynku do przechowywania płodów rolnych o kubaturze brutto nieprzekraczającej 2500 m^3, a także nieprzeznaczonego do przechowywania płodów rolnych budynku gospodarczego o kubaturze brutto nieprzekraczającej 1500 m^3.

5. Strefa pożarowa zaliczona, z uwagi na przeznaczenie i sposób użytkowania, do więcej niż jednej kategorii zagrożenia ludzi, ma spełniać warunki określone dla każdej z tych kategorii.

§ 221. 1. Części budynku stanowiące konstrukcyjnie samodzielną całość lub części budynku niezależne z uwagi na nośność i stateczność ich konstrukcji w przypadku pożaru w danej części budynku, wydzielone ścianą oddzielenia przeciwpożarowego w pionie od fundamentu do przekrycia dachu – mogą być traktowane jako odrębne budynki.

2. Dopuszcza się traktowanie jako odrębnych budynków części nadziemnych budynku usytuowanych na stropie oddzielenia przeciwpożarowego garażu podziemnego pod warunkiem:

1) oddzielenia tych części ścianami oddzielenia przeciwpożarowego w pionie – od stropu oddzielenia przeciwpożarowego do przekrycia dachu, lub pasami wolnego terenu o szerokości niemniejszej niż dopuszczalne odległości od innych budynków, określone w § 283 ust. 1–7 oraz
2) zastosowania w garażu podziemnym stałych samoczynnych urządzeń gaśniczych wodnych.

§ 222. 1. Przepisów § 255 ust. 1, § 256 ust. 1, § 259 pkt 3 oraz § 268 ust. 4, w zakresie kategorii ZL V, nie stosuje się do budynku i pomieszczenia przeznaczonego do zakwaterowania osób tymczasowo aresztowanych, skazanych lub ukaranych.

2. Przepisów § 247 ust. 6 oraz § 250 ust. 2 pkt 3 i 4 nie stosuje się do budynku zlokalizowanego na terenie zakładu karnego i aresztu śledczego.

3. Przepisów § 250 ust. 2 pkt 3 i 4 nie stosuje się do zakładu poprawczego i schroniska dla nieletnich.

Rozdział 2

Odporność pożarowa budynków

§ 223. 1. Ustanawia się pięć klas odporności pożarowej budynku lub jego części stanowiącej odrębną strefę pożarową, podanych w kolejności od najwyższej do najniższej i oznaczonych literami: „A”, „B”, „C”, „D” i „E”.

2. Wymaganą klasę odporności pożarowej dla budynku, zaliczonego do jednej kategorii ZL, określa poniższa tabela:

Lp.	Grupa wysokości	Budynek				
		ZL I	ZL II	ZL III	ZL IV	ZL V
1	2	3	4	5	6	7
1	niski (N)	„B”	„B”	„C”	„D”	„C”
2	średniowysoki (SW)	„B”	„B”	„B”	„C”	„B”
3	wysoki (W)	„B”	„B”	„B”	„B”	„B”
4	wysokościowy (WW)	„A”	„A”	„A”	„B”	„A”

3. Dopuszcza się obniżenie wymaganej klasy odporności pożarowej w budynku, o którym mowa w poniższej tabeli, z uwzględnieniem ust. 5, do poziomu w niej określonego.

Lp.	Liczba kondygnacji nadziemnych	Budynek		
		ZL I	ZL II	ZL III
1	2	3	4	5
1	1	„D”	„D”	„D”
2	2*)	„C”	„C”	„D”

*) Gdy poziom stropu nad pierwszą kondygnacją nadziemną jest na wysokości niewiększej niż 9 m nad poziomem terenu.

Opracowanie: 300/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

4. Wymaganą klasę odporności pożarowej dla budynku PM oraz budynku IN określa poniższa tabela:

Lp.	Maksymalna gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej w budynku Q [MJ/m^2]	Budynek o jednej kondygnacji nadziemnej (bez ograniczenia wysokości) [1)]	Budynek o więcej niż jednej kondygnacji nadziemnej			
			niski (N)	średniowysoki (SW)	wysoki (W)	wysokościowy (WW)
1	2	3	4	5	6	7
1	Q ≤ 500	„E”	„D”	„C”	„B”	„B”
2	500 < Q ≤ 1000	„D”	„D”	„C”	„B”	„B”
3	1000 < Q ≤ 2000	„C”	„C”	„C”	„B”	„B”
4	2000 < Q ≤ 4000	„B”	„B”	„B”	*	*
5	Q > 4000	„A”	„A”	„A”	*	*

Oznaczenia w tabeli:

[1)] Stosuje się również w przypadku strefy pożarowej obejmującej wyłącznie pierwszą kondygnację nadziemną budynku o niewięcej niż dwóch kondygnacjach nadziemnych, jeżeli nad tą strefą pożarową nie występuje inna kondygnacja. W przypadku gdy strefa ta obejmuje przestrzeń użytkową znajdującą się nad inną strefą pożarową obejmującą kondygnację nadziemną, przestrzeń ta może być przeznaczona wyłącznie na urządzenia techniczne.

* Zgodnie z § 240 ust. 1 nie mogą występować takie budynki.

5. Jeżeli część podziemna budynku jest zaliczona do ZL, klasę odporności pożarowej budynku ustala się, przyjmując jako jego wysokość sumę wysokości części podziemnej i części nadziemnej lub traktując kondygnacje podziemne jak nadziemne, przy czym do tego ustalenia nie bierze się pod uwagę tych części podziemnych budynku, które są oddzielone elementami oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej REI

120, zgodnie z oznaczeniem pod tabelą w § 227 ust. 1, i mają bezpośrednie wyjście na zewnątrz.

6. Jeżeli w budynku znajduje się pomieszczenie produkcyjne, pomieszczenie magazynowe lub pomieszczenie techniczne, niepowiązane funkcjonalnie z częścią budynku zaliczoną do ZL, pomieszczenie to stanowi odrębną strefę pożarową PM, dla której oddzielnie ustala się klasę odporności pożarowej, zgodnie z warunkami określonymi w ust. 4.

7. W budynku wielokondygnacyjnym, którego kondygnacje są zaliczone do różnych kategorii ZL lub do PM, klasy odporności pożarowej określa się odrębnie dla poszczególnych jego części stanowiących odrębne strefy pożarowe, zgodnie z warunkami określonymi w ust. 2–5, przyjmując grupę wysokości budynku lub liczbę kondygnacji nadziemnych odpowiednio do:

1) wysokości lub
2) liczby kondygnacji nadziemnych

– określonej do górnej powierzchni najwyżej położonego stropu kondygnacji oddzielającego daną strefę pożarową.

8. Klasa odporności pożarowej części budynku nie może być niższa od klasy odporności pożarowej części budynku położonej nad nią, przy czym dla części podziemnej nie może być ona niższa niż:

1) klasa odporności pożarowej „C” – w przypadku liczby kondygnacji podziemnych niewiększej niż 2;
2) klasa odporności pożarowej „B” – w pozostałych przypadkach.

§ 224. 1. Warunki dotyczące klasy odporności pożarowej budynku, o których mowa w § 223, oraz warunki dotyczące klas odporności ogniowej elementów budynku i stopnia rozprzestrzeniania ognia przez te elementy, o których mowa w § 227, nie dotyczą budynku:

1) do trzech kondygnacji nadziemnych włącznie:
   a) mieszkalnego jednorodzinnego, usytuowanego jako jeden budynek na jednej działce budowlanej, i rekreacji indywidualnej,
   b) mieszkalnego i administracyjnego w gospodarstwie leśnym;
2) wolno stojącego do dwóch kondygnacji nadziemnych włącznie:
   a) o kubaturze brutto do 1500 m^3, przeznaczonego do celów turystyki i wypoczynku,

b) gospodarczego w zabudowie jednorodzinnej i w zabudowie zagrodowej oraz w gospodarstwie leśnym,

c) o kubaturze brutto do 1000 m^3 przeznaczonego do wykonywania zawodu lub działalności usługowej i handlowej, także z częścią mieszkalną;

3) wolno stojącego garażu o liczbie stanowisk postojowych niewiększej niż 2;

4) inwentarskiego o kubaturze brutto do 2500 m^3.

2. Warunek dotyczący usytuowania wyłącznie jednego budynku mieszkalnego jednorodzinnego na jednej działce budowlanej, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, nie stosuje się do przypadku, w którym między budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi sytuowanymi na jednej działce budowlanej spełniono warunki usytuowania z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe, o których mowa w § 283.

§ 225. 1. W budynku wyposażonym w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne, odpowiednie do występujących w nim zagrożeń pożarowych, wynikających w szczególności z przeznaczenia, rodzaju i ilości materiałów palnych oraz sposobów ich magazynowania lub składowania, dopuszcza się:

1) obniżenie klasy odporności pożarowej o jedną w stosunku do wynikającej z § 223, w przypadku budynku niskiego (N) oraz średniowysokiego (SW);

2) wykonanie głównej konstrukcji nośnej w klasie odporności ogniowej co najmniej R 180, w przypadku budynku wysokościowego (WW) o wysokości nieprzekraczającej 200 m;

3) przyjęcie klasy odporności pożarowej „E”, w przypadku budynku PM o jednej kondygnacji nadziemnej, w którym nie występują antresole, podesty lub inne poziomy pośrednie, na których łącznie może przebywać jednocześnie więcej niż 50 osób;

4) przyjęcie klasy odporności pożarowej „D”, w przypadku budynku PM o jednej kondygnacji nadziemnej, innego niż w pkt 3, jeżeli konstrukcja dachu ma klasę odporności ogniowej co najmniej R 15, a przekrycie dachu klasę odporności ogniowej co najmniej RE 15.

2. Dopuszczenia, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do strefy pożarowej ZL II.

§ 226. 1. Dopuszcza się przyjęcie klasy odporności pożarowej „E” dla budynku PM o jednej kondygnacji nadziemnej i gęstości obciążenia ogniowego przekraczającej 500 MJ/m^2 oraz nieprzekraczającej 4000 MJ/m^2, z uwzględnieniem ust. 4, przy spełnieniu następujących warunków:

1) zastosowania wszystkich elementów budynku NRO;

2) zastosowania samoczynnych urządzeń oddymiających w strefach pożarowych o powierzchni przekraczającej 1000 m^2, przy czym w przypadku stosowania instalacji grawitacyjnych do odprowadzania dymu i ciepła, powierzchnia czynna klap dymowych w strefie dymowej obejmującej przestrzeń magazynową o gęstości obciążenia ogniowego w przeliczeniu na powierzchnię strefy dymowej przekraczającej:

   a) 1000 MJ/m^2 i niewiększej niż 2000 MJ/m^2, nie może być mniejsza niż 1,5% powierzchni strefy dymowej,

   b) 2000 MJ/m^2, nie może być mniejsza niż 3 % powierzchni strefy dymowej.

2. Dopuszczenie, o którym mowa w ust. 1, stosuje się również w przypadku strefy pożarowej obejmującej wyłącznie pierwszą kondygnację nadziemną budynku o niewięcej niż dwóch kondygnacjach nadziemnych, jeżeli nad tą strefą pożarową nie występuje inna kondygnacja. W przypadku gdy strefa ta obejmuje przestrzeń użytkową znajdującą się nad inną strefą pożarową obejmującą kondygnację nadziemną, to przestrzeń ta może być przeznaczona wyłącznie na urządzenia techniczne.

3. Obniżenie klasy odporności pożarowej budynku w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz w § 225 ust. 1 pkt 1, 3 i 4, nie zwalnia z zachowania wymaganej pierwotnie klasy odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego, o której mowa w § 243.

4. W przypadku budynku, o którym mowa w ust. 1 i 2, w którym występują antresole, podesty lub inne poziomy pośrednie, na których może łącznie przebywać jednocześnie więcej niż 50 osób:

1) klasa odporności pożarowej nie może być niższa niż „D”;

2) konstrukcja dachu ma mieć klasę odporności ogniowej co najmniej R 15;

3) przekrycie dachu ma mieć klasę odporności ogniowej co najmniej RE 15.

§ 227. 1. Elementom budynku, odpowiednio do jego klasy odporności pożarowej, zapewnia się klasy odporności ogniowej co najmniej określone w poniższej tabeli:

Lp.	Klasa odporności pożarowej budynku	Klasa odporności ogniowej elementów budynku[1)]					
		główna konstrukcja nośna[2)]	konstrukcja dachu[3), 4)]	Strop[3)]	ściana zewnętrzna[3), 5)]	ściana wewnętrzna[3)]	przekrycie dachu[4)]

1	2	3	4	5	6	7	8
1	„A”	R 240	R 30	REI 120	EI 120 (o↔i)	EI 60	RE 30
2	„B”	R 120	R 30	REI 60	EI 60 (o↔i)	EI 30[6)]	RE 30
3	„C”	R 60	R 15	REI 60	EI 30 (o↔i)	EI 15[6)]	RE 15
4	„D”	R 30	(–)	REI 30	EI 30 (o↔i)	(–)	(–)
5	„E”	R 15[7)]	(–)	(–)	(–)	(–)	(–)

Oznaczenia w tabeli:
R – nośność ogniowa (w minutach), określona zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej zasad ustalania klas odporności ogniowej elementów budynku w warunkach pożaru standardowego,
E – szczelność ogniowa (w minutach), określona jw.,
I – izolacyjność ogniowa (w minutach), określona jw.,
(–) – nie stawia się wymagań,
(o ↔ i) – przy oddziaływaniu ognia zarówno od wewnątrz, jak i od zewnątrz.

[1)] Klasa odporności ogniowej dotyczy elementów wraz z uszczelnieniami złączy i dylatacjami.
[2)] Zapewniająca nośność i stateczność konstrukcji budynku w warunkach pożarowych.
[3)] Jeżeli element budynku jest częścią głównej konstrukcji nośnej, ma spełniać także kryteria nośności ogniowej (R) odpowiednio do wymagań zawartych w kolumnie 3 dla danej klasy odporności pożarowej budynku.
[4)] Klasa odporności ogniowej nie dotyczy naświetli dachowych, świetlików, lukarn i okien połaciowych, z uwzględnieniem § 229, jeżeli otwory w połaci dachowej zajmują niewięcej niż 20% jej powierzchni. Nie dotyczy także przypadku, w którym nad najwyższą kondygnacją budynku znajduje się strop albo inna przegroda, spełniająca kryteria określone w kolumnie 5.
[5)] Klasa odporności ogniowej dotyczy pasa międzykondygnacyjnego wraz z połączeniem ze stropem.
[6)] Dla ścian komór zsypu wymaga się klasy EI 60, a dla drzwi komór zsypu klasy EI 30.
[7)] Klasa odporności ogniowej nie dotyczy budynku wyposażonego w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne oraz strefy pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego do 500 MJ/m^2.

2. Elementy budynku, o których mowa w ust. 1, wykonuje się jako NRO, przy czym:

1) dopuszcza się SRO w przypadku:

a) elementów budynku, z wyłączeniem przekrycia dachu, w budynku o jednej kondygnacji nadziemnej ZL IV oraz PM o maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej do 500 MJ/m^2,

b) ścian wewnętrznych i zewnętrznych w budynku niskim (N) PM o maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej do 1000 MJ/m^2,

c) ścian zewnętrznych w budynku niskim (N) ZL IV;

2) za spełniające warunek NRO uznaje się także konstrukcyjne elementy liniowe o dominującym jednym wymiarze, w szczególności belki, słupy, ramy i elementy usztywniające, wykonane z drewna czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami:

a) litego, w tym łączonego na złącza klinowe, o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 0,14 m lub

b) klejonego warstwowo lub sklejonego drewna litego, o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 0,12 m

– w budynku niskim (N) ZL, w budynku średniowysokim (SW) ZL lub w budynku niskim (N) PM o powierzchni wewnętrznej do 2000 m^2 lub w budynku niskim (N) PM wyposażonym w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne, jeżeli klasa odporności ogniowej tych elementów jest nieniższa niż R 30 i zastosowano rozwiązania ograniczające możliwość rozprzestrzeniania się pożaru między kondygnacjami.

3. W elemencie budynku z izolacją o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0, który ma być NRO, przepusty instalacyjne, otwory lub inne przerwania ciągłości powłoki osłaniającej tę izolację zabezpiecza się przed bezpośrednim oddziaływaniem ognia przez zastosowanie:

1) warstwy osłaniającej z materiału o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 lub materiału, z którego wykonana jest powłoka osłaniająca, lub

2) wyrobów przeznaczonych do wykonywania ognioodpornych uszczelnień przejść instalacyjnych lub złączy liniowych

– w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie ognia przez ten element.

4. Dopuszcza się stosowanie w budynku PM ścian zewnętrznych o klasie reakcji na ogień B,d1, B,d2, C lub D z rdzeniem klasy reakcji na ogień innym niż F, jeżeli okładzina wewnętrzna jest w klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, a ściana jest NRO przy działaniu ognia od zewnątrz.

5. Dopuszcza się stosowanie w budynku PM ścian wewnętrznych o klasie reakcji na ogień B,d1, B,d2, C lub D.

6. W ścianie zewnętrznej budynku ZL II dopuszcza się zastosowanie izolacji cieplnej o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0, z wyjątkiem klasy reakcji na ogień F, jeżeli

osłaniająca ją od wewnątrz okładzina ma klasę reakcji na ogień A1 lub A2,d0 i ma klasę odporności ogniowej co najmniej:

1) w budynku klasy odporności pożarowej „B” – EI 60;
2) w budynku klasy odporności pożarowej „C” i „D” – EI 30.

7. W odniesieniu do klapy dymowej w dachu lub stropodachu nie stawia się wymagań co do klasy reakcji na ogień.

8. Strop tworzący w pomieszczeniu dodatkowy poziom – antresolę, przeznaczoną do użytku dla więcej niż 10 osób, a także jej konstrukcja nośna, mają odpowiadać warunkom wynikającym z klasy odporności pożarowej budynku, lecz niemniejszym niż dla klasy „D”, z uwzględnieniem § 225.

9. W budynku, na wysokości powyżej 25 m od poziomu terenu, izolacja cieplna ściany zewnętrznej, okładzina elewacyjna oraz ich zamocowanie mechaniczne, mają być wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

10. W przypadku, o którym mowa w ust. 9, dopuszcza się zastosowanie uszczelek, mas uszczelniających, uszczelnienia złączy liniowych i dylatacji, izolatorów termicznych, folii w szybach laminowanych, łączników mechanicznych tworzywowych z trzpieniem stalowym, o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0, z wyjątkiem klasy reakcji na ogień F, jeżeli mimo ich zastosowania zapewnione będzie nierozprzestrzenianie się ognia po elewacji budynku.

11. W budynku innym niż budynek, o którym mowa w § 224, elewację wykonuje się w sposób ograniczający rozprzestrzenianie pożaru, w tym wewnątrz elewacji, przy spełnieniu następujących warunków:

1) ściana zewnętrzna jest NRO przy działaniu ognia od zewnątrz;
2) izolacja cieplna ściany zewnętrznej oraz zewnętrzna izolacja cieplna ściany fundamentowej ma klasę reakcji na ogień inną niż F;
3) rozwiązania konstrukcyjno-materiałowe ograniczają możliwość przenoszenia ognia z elewacji na dach;
4) zastosowano podwójną warstwę zbrojoną izolacji cieplnej:
   a) górnych ościeży okiennych i drzwiowych oraz innych otworów w ścianie zewnętrznej,
   b) elewacji do wysokości co najmniej 2 m od poziomu przylegającego do budynku terenu

– w przypadku budynku, w którym zastosowano złożony system izolacji cieplnej (ETICS) z wyprawami tynkarskimi, z tym że nie dotyczy to budynków niskich (N).

12. W przypadku budynku, o którym mowa w § 224, przepis ust. 11 pkt 2 stosuje się.

13. W budynku wysokościowym (WW) elementy konstrukcji i przekrycia dachu mają być
o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, z wyłączeniem warstwy stanowiącej pokrycie dachu.

14. W przypadku budynku mieszkalnego o wysokości do 11 kondygnacji włącznie, wzniesionego przed dniem 1 kwietnia 1995 r. i docieplonego przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, dopuszcza się wykonanie elewacji przy użyciu materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż F, z uwzględnieniem warunków określonych w ust. 11.

§ 228. 1. Klasa odporności ogniowej przegrody wewnętrznej oddzielającej lokal mieszkalny lub pomieszczenie mieszkalne w strefie pożarowej ZLV od drogi komunikacji ogólnej oraz od innego lokalu mieszkalnego lub innego pomieszczenia mieszkalnego w strefie pożarowej ZL V ma wynosić co najmniej:

1) dla ściany w budynku:
   a) niskim (N) i średniowysokim (SW) – EI 30,
   b) wysokim (W) i wysokościowym (WW) – EI 60;
2) dla stropu oddzielającego lokale mieszkalne w budynku mieszkalnym jednorodzinnym – REI 30.

2. W ścianach oddzielających lokal mieszkalny od drogi komunikacji ogólnej stosuje się drzwi o klasie odporności ogniowej co najmniej:

1) w budynku niskim (N) i średniowysokim (SW) – EI 15;
2) w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) – EI 30.

3. Ścianę oddzielającą lokale mieszkalne jednorodzinnych budynków ZL IV w zabudowie bliźniaczej, szeregowej, atrialnej lub grupowej, wykonuje się w klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60, a strop oddzielający te lokale – REI 30.

4. W lokalu mieszkalnym oraz w pomieszczeniu mieszkalnym dopuszcza się wykonywanie ścian wewnętrznych NRO, bez klasy odporności ogniowej wymaganej w § 227 ust. 1 w kolumnie 7 tabeli.

§ 229. 1. Przekrycie dachu budynku niższego, usytuowanego w odległości mniejszej niż 8 m lub przyległego do ściany zewnętrznej budynku wyższego, z wyjątkiem przypadku, o

którym mowa w § 285 ust. 1, w pasie o szerokości 8 m od tej ściany ma być NRO oraz w pasie tym:

1) konstrukcja dachu ma mieć klasę odporności ogniowej co najmniej R 30;

2) przekrycie dachu ma mieć klasę odporności ogniowej co najmniej RE 30.

2. Warunków, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się, jeżeli:

1) ściana zewnętrzna budynku wyższego ponad dachem budynku niższego w odległości co najmniej 10 m od dachu tego budynku ma klasę odporności ogniowej co najmniej:

   a) EI 30 (o↔i) – w przypadku gdy gęstość obciążenia ogniowego w budynku niższym w strefach pożarowych obejmujących przekrycie dachu, o którym mowa w ust. 1, nie przekracza 2000 MJ/m^2, a także w przypadku gdy strefy te są chronione przez stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne,

   b) EI 60 (o↔i) – w pozostałych przypadkach;

2) dach budynku niższego jest usytuowany w odległości nie mniejszej niż 4 m od ściany zewnętrznej budynku wyższego, a ściana zewnętrzna budynku wyższego ponad dachem budynku niższego w odległości co najmniej 10 m od dachu tego budynku ma klasę odporności ogniowej co najmniej EI 30 (o→i).

3. Warunki, o których mowa w ust. 1 i 2, odnoszą się również do części niższej budynku, jeżeli część ta stanowi odrębną strefę pożarową.

4. Dopuszcza się sytuowanie wylotu kanału wentylacyjnego lub spalinowego od urządzenia gazowego oraz rury wentylującej pion kanalizacyjny w części dachu lub stropodachu budynku niższego, o której mowa w ust. 1.

5. W części ściany zewnętrznej budynku wyższego, o której mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a oraz pkt 2, dopuszcza się występowanie otworów zamykanych zamknięciami przeciwpożarowymi o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 stale zamkniętymi lub zamykającymi się samoczynnie w czasie pożaru, jeżeli łączna ich powierzchnia nie przekracza 15 % powierzchni tej części ściany.

§ 230. 1. Przekrycie dachu o powierzchni większej niż 1000 m^2 wykonuje się jako NRO, a w przypadku zastosowania w nim izolacji cieplnej o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 wykonuje się je w klasie odporności ogniowej nieniższej niż RE 15, w sposób ograniczający rozprzestrzenianie się pożaru wewnątrz układu warstw tego przekrycia oraz

kapanie płonących kropli stopionej izolacji. Wymaganie RE 15 odnosi się wyłącznie do przekrycia dachu, z uwzględnieniem § 227 ust. 1.

2. W budynku ZL, z wyłączeniem budynku ZL, o którym mowa w § 224, w którym nie są świadczone usługi hotelarskie, poddasze z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi oddziela się od elementów konstrukcji i przekrycia dachu o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 przegrodami o klasie odporności ogniowej:

1) w budynku niskim (N) – EI 30;

2) w budynku średniowysokim (SW) i wysokim (W) – EI 60.

3. Dopuszcza się nieoddzielenie elementów konstrukcji dachu przegrodami, o których mowa w ust. 2, jeżeli elementy te są NRO oraz mają klasę odporności ogniowej co najmniej R 30, a także w przypadku zastosowania rozwiązań, o których mowa w § 227 ust. 2 pkt 2.

§ 231. 1. Ścianę wewnętrzną i strop wydzielające kotłownię, skład paliwa stałego, żużlownię, magazyn oleju opałowego oraz magazyn oleju napędowego służącego do zasilania zespołu prądotwórczego zasilającego instalacje i urządzenia w budynku lub napędu urządzenia przeciwpożarowego, a także zamknięcie otworu w tych elementach, wykonuje się w klasie odporności ogniowej niemniejszej niż określona w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj pomieszczenia	Klasa odporności ogniowej		
		ściany wewnętrznej	stropu	drzwi lub innego zamknięcia
1	2	3	4	5
1	Kotłownia z kotłami na paliwo stałe, o łącznej mocy cieplnej powyżej 25 kW	EI 60	REI 60	EI 30
2	Kotłownia z kotłami na olej opałowy, o łącznej mocy cieplnej powyżej 30 kW	EI 60	REI 60	EI 30
3	Kotłownia z kotłami na paliwo gazowe, o łącznej mocy cieplnej powyżej 30 kW:			

	– w budynku niskim (N) i średniowysokim (SW),	EI 60	RE I 60	EI 30
	– w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW)	EI 120	REI 120	EI 60
4	Skład paliwa stałego i żużlownia	EI 120*)	REI 120*)	EI 60*)
5	Magazyn oleju opałowego oraz magazyn oleju napędowego	EI 120	REI 120	EI 60
*) Warunek nie dotyczy budynku mieszkalnego jednorodzinnego oraz budynku rekreacji indywidualnej.				

2. Dla pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, klasę odporności ogniowej ściany zewnętrznej przyjmuje się zgodnie z § 227.

3. Nie określa się wymagań w zakresie klasy odporności ogniowej dla przegrody zewnętrznej kotłowni z kotłem na paliwo gazowe, zlokalizowanej ponad dachem budynku, jeżeli przegroda ta jest wykonana z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

4. Kocioł na paliwo gazowe na ścianie zewnętrznej budynku lub bezpośrednio przy ścianie zewnętrznej instaluje się przy spełnieniu następujących warunków:

1) kocioł ma obudowę, która jest wykonana z materiałów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0;
2) ściana zewnętrzna budynku w miejscu zainstalowania kotła oraz w odległości 2 m od tego miejsca ma klasę odporności ogniowej co najmniej EI 60 i jest wykonana z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0;
3) kocioł znajduje się w odległości co najmniej 2 m od otworów okiennych, drzwiowych lub innych otworów umożliwiających rozprzestrzenianie się ognia, niezamkniętych zamknięciami przeciwpożarowymi o klasie odporności ogniowej (EI) ściany zewnętrznej, na której jest zainstalowany kocioł;
4) kocioł znajduje się w odległości co najmniej 5 m od okapu wykonanego z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0;
5) odległość obudowy kotła od ściany zewnętrznej sąsiedniego budynku jest niemniejsza niż odległość, o której mowa w § 283 ust. 1 w kolumnie 5 tabeli;

6) łączna moc cieplna kotłów instalowanych na ścianach zewnętrznych budynku lub bezpośrednio przy ścianach zewnętrznych nie przekracza 60 kW.

5. Odległość, o której mowa w ust. 4 pkt 5, może być zmniejszona do 50 % w przypadku zastosowania wolno stojącej ściany oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60, usytuowanej pomiędzy kotłem a budynkiem, wysuniętej co najmniej o 1 m poza obrys obudowy tego kotła.

§ 232. 1. Nad pomieszczeniem zagrożonym wybuchem stosuje się lekki dach, wykonany z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innych niż D-s2, D-s3, E lub F o masie nieprzekraczającej 75 kg/m^2 rzutu, licząc bez elementów konstrukcji nośnej dachu, takich jak podciąg, wiązar i belka.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy pomieszczenia, w którym łączna powierzchnia urządzeń odciążających (przeciwwybuchowych), jak przepona, klapa oraz otwór oszklony szkłem zwykłym, jest większa niż 0,065 m^2/m^3 kubatury pomieszczenia.

3. Ściana oddzielająca pomieszczenie zagrożone wybuchem od innego pomieszczenia ma być odporna na parcie o wartości 15 kN/m^2 (15 kPa).

§ 233. Pomieszczenie zagrożone wybuchem sytuuje się na najwyższej kondygnacji budynku. Warunek ten nie dotyczy budynku na terenie zamkniętym.

§ 234. 1. W ścianie zewnętrznej budynku wielokondygnacyjnego oraz w ścianie wydzielającej przekryty dziedziniec wewnętrzny, z uwzględnieniem § 235, stosuje się pas międzykondygnacyjny o wysokości co najmniej 0,8 m.

2. Za równorzędne rozwiązanie do pasa międzykondygnacyjnego, o którym mowa w ust. 1, uznaje się oddzielenie poziome w formie daszku, gzymsu lub balkonu o wysięgu co najmniej 0,5 m lub też inne oddzielenia poziome i pionowe o sumie wysięgu i wymiaru pionowego co najmniej 0,8 m.

3. Elementy poziome, o których mowa w ust. 2, spełniają warunki szczelności ogniowej i izolacyjności ogniowej EI, również w obrębie połączenia ze ścianą zewnętrzną, przez okres odpowiadający czasowi klasyfikacyjnemu wymaganemu w stosunku do ściany zewnętrznej budynku i są NRO przy działaniu ognia od zewnątrz.

4. Warunki, o których mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczą ściany holu i drogi komunikacji ogólnej, a także ścian zewnętrznych w budynku wyposażonym w stałe samoczynne

urządzenia gaśnicze wodne, jeżeli urządzenia te są wykonane w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzeniania się pożaru między kondygnacjami.

§ 235. 1. W ścianie zewnętrznej budynku wielokondygnacyjnego nad strefą pożarową PM, o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 1000 MJ/m^2, wysokość pasa międzykondygnacyjnego ma wynosić co najmniej 1,2 m.

2. Za równorzędne rozwiązanie do pasa międzykondygnacyjnego, o którym mowa w ust. 1, uznaje się oddzielenie poziome w formie daszku, gzymsu i balkonu o wysięgu co najmniej 0,8 m lub też inne oddzielenie poziome i pionowe o sumie wymiaru pionowego i wysięgu co najmniej 1,2 m.

§ 236. Pas międzykondygnacyjny w miejscu występowania stropu oddzielenia przeciwpożarowego oraz występujące w tym miejscu oddzielenia poziome, o których mowa w § 234 ust. 2 oraz § 235 ust. 2, wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, z uwzględnieniem § 243 ust. 7.

§ 237. Elementy okładziny elewacyjnej mocuje się do konstrukcji budynku w sposób uniemożliwiający ich odpadanie w przypadku pożaru w czasie krótszym niż wynikający z wymaganej klasy odporności ogniowej dla ściany zewnętrznej, określonej w § 227 ust. 1, odpowiednio do klasy odporności pożarowej budynku, w którym są one zamocowane.

Rozdział 3

Strefy pożarowe i oddzielenia przeciwpożarowe

§ 238. 1. Strefę pożarową stanowi budynek albo jego część oddzielona od innego budynku lub innej części budynku lub otwartego składowiska elementami oddzielenia przeciwpożarowego, o których mowa w § 243 ust. 3, lub pasem wolnego terenu o szerokości niemniejszej niż dopuszczalna odległość od innego budynku, określona w § 283 ust. 1–7.

2. Częścią budynku, o której mowa w ust. 1, jest także jego kondygnacja lub kondygnacje, oddzielone od innych kondygnacji stropami oddzielenia przeciwpożarowego, jeżeli klatki schodowe i szyby dźwigowe w tym budynku spełniają co najmniej warunki dla klatek schodowych, o których mowa w § 268 ust. 2, przy czym nie dotyczy to klatek schodowych i szybów dźwigowych znajdujących się wyłącznie w obrębie jednej strefy pożarowej.

3. Pomieszczenie, w którym jest umieszczony przeciwpożarowy zbiornik wody lub zbiornik innych środków gaśniczych, pompa wodna instalacji przeciwpożarowej, maszynownia wentylacji do celów przeciwpożarowych oraz rozdzielnia elektryczna zasilająca instalacje i urządzenie, których funkcjonowanie jest niezbędne podczas pożaru, ma stanowić odrębną strefę pożarową.

4. Powierzchnia strefy pożarowej jest obliczana jako powierzchnia wewnętrzna budynku lub jego części.

§ 239. 1. Dopuszczalną powierzchnię strefy pożarowej ZL określa poniższa tabela:

Lp.	Kategoria zagrożenia ludzi	Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej w budynku [m^2]		
		niskim (N)	średniowysokim (SW)	wysokim (W) i wysokościowym (WW)
1	2	3	4	5
1	ZL II	5000	3500	2000
2	ZL I, ZL III, ZL IV, ZL V	8000	5000	2500

2. Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej ZL, obejmującej podziemną część budynku, nie może przekraczać 50 % dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej tej samej kategorii zagrożenia ludzi, o której mowa w ust. 1, dla pierwszej nadziemnej kondygnacji tego budynku.

3. Zmniejszenia dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się, w przypadku gdy:

1) wyjścia ewakuacyjne z kondygnacji podziemnej w tej strefie pożarowej prowadzą bezpośrednio na zewnątrz budynku lub
2) powierzchnia strefy pożarowej w części podziemnej wynosi niewięcej niż 200 m^2, a w przypadku przestrzeni służącej wyłącznie do celów komunikacji ogólnej – niewięcej niż 300 m^2.

4. Dopuszcza się powiększenie powierzchni strefy pożarowej, o której mowa w ust. 1, z wyjątkiem strefy pożarowej w wielokondygnacyjnym budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW), pod warunkiem zastosowania:

1) stałego samoczynnego urządzenia gaśniczego wodnego – o 100 %;

2) samoczynnego urządzenia oddymiającego uruchamianego za pomocą systemu wykrywania dymu – o 100 %.

5. Dopuszcza się powiększenie powierzchni strefy pożarowej o 200 %, przy jednoczesnym stosowaniu urządzeń, o których mowa w ust. 4.

6. Ze strefy pożarowej ZL II o powierzchni przekraczającej 750 m^2 w budynku wielokondygnacyjnym zapewnia się możliwość ewakuacji ludzi do innej strefy pożarowej na tej samej kondygnacji, jeżeli na kondygnacji w strefie pożarowej ZL II może przebywać jednocześnie więcej niż 10 osób o ograniczonej zdolności poruszania się. Warunku nie stosuje się w obrębie pierwszej kondygnacji nadziemnej.

§ 240. 1. Dopuszczalną powierzchnię strefy pożarowej PM, z wyjątkiem garażu, określa poniższa tabela:

Lp.	Rodzaj strefy pożarowej	Gęstość obciążenia ogniowego Q [MJ/m^2]	Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej [m^2]		
			w budynku o jednej kondygnacji nadziemnej (bez ograniczenia wysokości)	w budynku innym niż budynek o jednej kondygnacji nadziemnej	
				niskim (N) i średniowysokim (SW)	wysokim (W) i wysokościowym (WW)
1	2	3	4	5	6
1	Strefa pożarowa z pomieszczeniem zagrożonym wybuchem	Q > 4000	1000	*	*
		2000 < Q ≤ 4000	2000	*	*
		1000 < Q ≤ 2000	4000	1000	*
		500 < Q ≤ 1000	6000	2000	500
		Q ≤ 500	8000	3000	1000
2	Pozostałe strefy pożarowe	Q > 4000	2000	1000	*
		2000 < Q ≤ 4000	4000	2000	*
		1000 < Q ≤ 2000	6000	3000	1000

		500 < Q ≤ 1000	10 000	5000	2500
		Q ≤ 500	15 000	10 000	5000
* Nie dopuszcza się takich przypadków.					

2. Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej PM, obejmującej podziemną część budynku, nie może przekraczać 50 % dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej określonej w tabeli w ust. 1, przy czym zmniejszenia tego nie stosuje się, jeżeli powierzchnia strefy pożarowej PM w części podziemnej obejmuje niewięcej niż 100 m^2.

§ 241. 1. Dopuszcza się powiększenie powierzchni strefy pożarowej PM, o której mowa w § 240, pod warunkiem jej ochrony:

1) w budynku jednokondygnacyjnym o jednej kondygnacji nadziemnej:
   a) stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi z pojedynczym źródłem zasilania wodą, o którym mowa w Polskiej Normie dotyczącej automatycznych urządzeń tryskaczowych – o 200 %,
   b) stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi z podwójnym źródłem zasilania wodą, o którym mowa w Polskiej Normie dotyczącej automatycznych urządzeń tryskaczowych – o 300 %,
   c) samoczynnymi urządzeniami oddymiającymi – o 100 %,
   d) systemem sygnalizacji pożarowej wraz z urządzeniami alarmowymi zapewniającymi automatyczne przekazanie informacji o pożarze do osób, które są odpowiedzialne za jego weryfikację oraz niezwłoczne zawiadomienie centrum powiadamiania ratunkowego lub jednostki ochrony przeciwpożarowej – o 50 %,
2) w budynku innym niż jednokondygnacyjny o jednej kondygnacji nadziemnej:
   a) stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi z pojedynczym źródłem zasilania wodą, o którym mowa w Polskiej Normie dotyczącej automatycznych urządzeń tryskaczowych – o 100 %,
   b) stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi z podwójnym źródłem zasilania wodą, o którym mowa w Polskiej Normie dotyczącej automatycznych urządzeń tryskaczowych – o 150 %,
   c) samoczynnymi urządzeniami oddymiającymi – o 50 %, z uwzględnieniem ust. 3,

d) systemem sygnalizacji pożarowej wraz z urządzeniami alarmowymi zapewniającymi automatyczne przekazanie informacji o pożarze do osób, które są odpowiedzialne za jego weryfikację oraz niezwłoczne zawiadomienie centrum powiadamiania ratunkowego lub jednostki ochrony przeciwpożarowej – o 25 %

– odpowiednimi do występujących w nich zagrożeń pożarowych, wynikających w szczególności z przeznaczenia, rodzaju i ilości materiałów palnych oraz sposobów ich magazynowania lub składowania.

2. Dopuszczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, stosuje się także do strefy pożarowej położonej na pierwszej kondygnacji nadziemnej budynku wielokondygnacyjnego, jeżeli nad tą strefą nie występuje inna kondygnacja.

3. W budynku niskim (N) i średniowysokim (SW) wielokondygnacyjnym powierzchnię strefy pożarowej, o której mowa w § 240, zlokalizowaną na najwyższej kondygnacji budynku, można powiększyć o 100 %, jeżeli budynek nie zawiera pomieszczenia zagrożonego wybuchem, jest wykonany z elementów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 oraz zastosowano samoczynne urządzenia oddymiające, o których mowa w ust. 1.

4. Przy jednoczesnym stosowaniu urządzeń, o których mowa w ust. 1 i 3, dopuszcza się sumowanie powiększeń określonych w tych przepisach, dla wskazanych w nich urządzeń.

5. W budynku jednokondygnacyjnym o jednej kondygnacji nadziemnej dopuszcza się dodatkowe powiększenie powierzchni strefy pożarowej PM chronionej przez stałe urządzenia gaśnicze wodne i samoczynne urządzenia oddymiające, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–c, jeżeli:

1) budynek jest wykonany z elementów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 – o 100 % powierzchni, o której mowa w § 240;
2) budynek jest wykonany w sposób, o którym mowa w pkt 1, i ma wysokość niewiększą niż 17 m, a strefa pożarowa PM ma zapewnioną drogę pożarową z co najmniej dwóch przeciwległych stron w taki sposób, że żadna część przekrycia dachu strefy pożarowej nie znajduje się w odległości większej niż 40 m od ściany zewnętrznej budynku znajdującej od strony drogi pożarowej – o 200 % powierzchni, o której mowa w § 240.

6. Elementy budynku, w którym strefa pożarowa PM ma powierzchnię przekraczającą 30 000 m^2, mają być wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

7. Warunku dotyczącego klasy reakcji na ogień, o którym mowa w ust. 3, 5 i 6, nie stosuje się do:

1) warstwy pokrycia dachu;

2) uszczelek, mas uszczelniających, izolacji i membran przeciwwilgociowych oraz przeciwwodnych, powłok, spoiw oraz folii w szybach laminowanych.

§ 242. Dopuszczalną powierzchnię strefy pożarowej IN określa poniższa tabela:

Lp.	Liczba kondygnacji budynku	Dopuszczalna powierzchnia strefy pożarowej [m^2]	
		przy chowie lub hodowli ściółkowej oraz przechowywaniu płodów rolnych, środków produkcji rolnej i sprzętu	przy chowie lub hodowli bezściółkowej
1	2	3	4
1	Jedna	5000	10 000
2	Dwie	2500	5000
3	Powyżej dwóch	1000	2500

§ 243. 1. Ścianę i strop stanowiące elementy oddzielenia przeciwpożarowego wykonuje się w sposób ograniczający rozprzestrzenianie się pożaru do sąsiednich stref pożarowych w czasie wynikającym z wymaganej klasy odporności ogniowej dla tych elementów.

2. Otwór w elemencie oddzielenia przeciwpożarowego obudowuje się przedsionkiem przeciwpożarowym albo zamyka drzwiami przeciwpożarowymi lub innym zamknięciem przeciwpożarowym, które wykonuje się w sposób ograniczający, w miejscu ich występowania, rozprzestrzenianie się pożaru do sąsiednich stref pożarowych w czasie wynikającym z klasy odporności ogniowej wymaganej dla zamknięć przeciwpożarowych oraz obudowy przedsionka przeciwpożarowego.

3. Wymaganą klasę odporności ogniowej elementu oddzielenia przeciwpożarowego, obudowy przedsionka przeciwpożarowego oraz zamknięcia znajdującego się w nich otworu określa poniższa tabela:

Lp.	Klasa odporności pożarowej budynku	Klasa odporności ogniowej				
		elementu oddzielenia przeciwpożarowego		drzwi przeciwpożarowych lub innego zamknięcia przeciwpożarowego oraz obudowy przedsionka przeciwpożarowego	drzwi z przedsionka przeciwpożarowego	
		ściany i stropu, z wyjątkiem stropu w ZL	stropu w ZL		na korytarz i do pomieszczenia	na klatkę schodową
1	2	3	4	5	6	7
1	„A”	REI 240[1)]	REI 120	EI 120	EI 60	E 60
2	„B” i „C”	REI 120	REI 60	EI 60	EI 30	E 30
3	„D” i „E”	REI 60	REI 30	EI 30	EI 15	E 15

[1)] W budynku chronionym stałymi samoczynnymi urządzeniami gaśniczymi wodnymi o wysokości nieprzekraczającej 200 m dopuszcza się klasę odporności ogniowej REI 180.

4. Wymagana klasa odporności ogniowej elementów oddzielenia przeciwpożarowego, obudowy przedsionka przeciwpożarowego oraz zamknięć znajdujących się w nich otworów w budynku, o którym mowa w § 224, jest niemniejsza od określonej w ust. 3 dla budynku o klasie odporności pożarowej „D” i „E”.

5. Elementy oddzielenia przeciwpożarowego wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

6. Wymaganie, o którym mowa w ust. 5, nie dotyczy:

1) wypełnienia dylatacji znajdującej się między dwiema powierzchniami ścian oddzielenia przeciwpożarowego oraz ognioodpornego uszczelnienia złącza liniowego – jeżeli są one wykonane w sposób zapewniający ograniczenie rozprzestrzeniania się pożaru do sąsiedniej strefy pożarowej w czasie wynikającym z klasy odporności ogniowej elementu;

2) izolacji cieplnej lub akustycznej wykonanej na stropie oddzielenia przeciwpożarowego, która jest przykryta warstwą posadzki o klasie reakcji na ogień $A1_{fl}$ lub $A2_{fl}$, bez uwzględnienia jej warstw wykończeniowych;
3) izolacji cieplnej znajdującej się na zewnętrznej powierzchni ściany zewnętrznej do wysokości 0,9 m od poziomu przyległego terenu, o klasie reakcji na ogień innej niż F;
4) uszczelek, mas uszczelniających, izolacji i membran przeciwwilgociowych oraz przeciwwodnych, powłok, spoiw oraz folii w szybach laminowanych, jeżeli mimo ich zastosowania zapewnione będzie ograniczenie rozprzestrzeniania się pożaru do sąsiedniej strefy pożarowej w czasie wynikającym z klasy odporności ogniowej tego elementu.

7. Wewnątrz warstwowego elementu oddzielenia przeciwpożarowego, pionowego pasa, o którym mowa w § 246 ust. 2, oraz pasa międzykondygnacyjnego, o którym mowa w § 236, zastosowanych w budynku niskim (N) ZL lub w budynku niskim (N) PM o powierzchni wewnętrznej do 1000 m^2 dopuszcza się stosowanie elementów nośnych wykonanych z czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami: drewna litego, w tym łączonego na złącza klinowe, drewna klejonego warstwowo, sklejonego drewna litego lub drewna klejonego krzyżowo, o klasie reakcji na ogień B-s1,d0, B-s2,d0, C-s1,d0, C-s2,d0, D-s1,d0 oraz D-s2,d0, pod warunkiem spełnienia następujących wymagań:

1) zabezpieczenia ogniochronnego elementów nośnych wykonanych z drewna przed ich zapaleniem okładziną klasy K_2 60;
2) wypełnienia pustych przestrzeni powietrznych materiałami i wyrobami o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0;
3) nieprowadzenia wewnątrz warstwowego elementu oddzielenia przeciwpożarowego instalacji oraz nieumieszczania tam urządzeń, a także niewystępowania w tym elemencie otworów instalacyjnych, z wyjątkiem otworów zabezpieczonych w sposób, o którym mowa w § 245 ust. 1 i § 280 ust. 5–7.

8. Wymagania, o którym mowa w ust. 7 pkt 1, nie stosuje się w przypadku ścian oddzielenia przeciwpożarowego wykonanych w postaci dwóch niezależnych konstrukcyjnie ścian, jeżeli każda z tych ścian samodzielnie spełnia wymagania w zakresie klasy odporności ogniowej z uwagi na nośność ogniową, szczelność ogniową i izolacyjność ogniową REI, określone w ust. 3.

9. W ścianie oddzielenia przeciwpożarowego łączna powierzchnia otworów, o których mowa w ust. 2, nie może przekraczać 15 % powierzchni ściany, a w stropie oddzielenia przeciwpożarowego – 0,5 % powierzchni stropu.

10. Ograniczenia, o którym mowa w ust. 9, nie stosuje w przypadku ściany oddzielenia przeciwpożarowego:

1) o powierzchni niewiększej niż 25 m^2 z jednym otworem drzwiowym o powierzchni niewiększej niż 4 m^2;
2) o powierzchni mniejszej niż 100 m^2, w której łączna powierzchnia otworów nie przekracza 15 m^2, jeżeli każdy otwór o powierzchni przekraczającej 15 % powierzchni ściany jest:
   a) zamykany drzwiami przeciwpożarowymi lub innym zamknięciem przeciwpożarowym o klasie odporności ogniowej EI wymaganej dla ściany oddzielenia przeciwpożarowego lub
   b) obudowany przedsionkiem przeciwpożarowym posiadającym ściany i strop oraz drzwi przeciwpożarowe lub inne zamknięcia przeciwpożarowe o klasie odporności ogniowej EI nieniższej niż określona w ust. 3 w kolumnie 5 tabeli;
3) w garażu, do otworów znajdujących się na drodze manewrowej.

11. W strefie pożarowej niechronionej przez stałe samoczynne urządzenie gaśnicze wodne otwór w ścianie oddzielenia przeciwpożarowego o wymaganej klasie odporności ogniowej co najmniej REI 120, którego powierzchnia przekracza 15 m^2, ma być:

1) zamknięty zamknięciami przeciwpożarowymi o klasie odporności ogniowej EI określonej w ust. 3, które jako układ podwójnego zamknięcia przeciwpożarowego o zwiększonej niezawodności stosuje się po obu stronach ściany, lub
2) obudowany przedsionkiem przeciwpożarowym posiadającym ściany i strop oraz drzwi przeciwpożarowe lub inne zamknięcia przeciwpożarowe o klasie odporności ogniowej EI nieniższej niż określona w ust. 3 w kolumnie 5 tabeli.

Wymaganie nie dotyczy strefy pożarowej garażu ze stanowiskami postojowymi jednopoziomowymi.

12. W ścianie oddzielenia przeciwpożarowego, niezależnie od otworów, o których mowa w ust. 9, dopuszcza się występowanie otworów wypełnionych materiałem przepuszczającym światło, takim jak luksfery, cegła szklana, pustaki szklane lub inne nieotwierane przeszklenie, jeżeli łączna powierzchnia tak wypełnionych otworów nie

przekracza 10 % powierzchni ściany, a klasa odporności ogniowej wypełnienia otworu w ścianie jest nieniższa niż określa poniższa tabela:

Lp.	Wymagana klasa odporności ogniowej ściany oddzielenia przeciwpożarowego	Klasa odporności ogniowej wypełnienia otworu w ścianie	
		będącej obudową drogi ewakuacyjnej	innej
1	2	3	4
1	REI 240	EI 120	EW 120 lub EI 120
2	REI 120	EI 60	EW 60 lub EI 60
3	REI 60	EI 30	EW 30 lub EI 30
Oznaczenia w tabeli: W – promieniowanie (w minutach), określone zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej zasad ustalania klas odporności ogniowej elementów budynku w warunkach pożaru standardowego, R – nośność ogniowa (w minutach), określona jw., E – szczelność ogniowa (w minutach), określona jw., I – izolacyjność ogniowa (w minutach), określona jw.			

13. Dopuszcza się stosowanie w strefie pożarowej PM otworu w ścianie oddzielenia przeciwpożarowego, służącego przeprowadzeniu urządzeń technologicznych, chronionego w sposób równoważny wymaganym dla tej ściany drzwiom przeciwpożarowym lub innym zamknięciom przeciwpożarowym pod względem możliwości przeniesienia się przez ten otwór ognia lub dymu, w przypadku pożaru.

14. Przedsionek przeciwpożarowy odpowiada następującym wymaganiom:

1) ma wymiary rzutu poziomego niemniejsze niż 1,4 m x 1,4 m, a w przypadku gdy przedsionek stanowi drogę komunikacji dla osób niepełnosprawnych – co najmniej 1,5 m x 1,5 m;

2) ma ściany i strop stanowiące jego obudowę, a także osłony lub obudowy przewodów i kabli elektrycznych, z wyjątkiem wykorzystywanych w przedsionku oraz z wyjątkiem zespołów kablowych, o których mowa w § 191 ust. 3 – o klasie odporności ogniowej

nieniższej niż określona w ust. 3 w kolumnie 5 tabeli, które są wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0;

3) jest zamykany drzwiami przeciwpożarowymi o klasie odporności ogniowej nieniższej niż określona w ust. 3 w kolumnach 6 i 7 tabeli;

4) jest wentylowany w czasie pożaru co najmniej grawitacyjnie, jeżeli drzwi z przedsionka prowadzą na drogę ewakuacyjną.

§ 244. 1. Stosowanie kurtyny przeciwpożarowej jest wymagane do oddzielenia:

1) widowni, o liczbie miejsc przekraczającej 600, od sceny teatralnej o powierzchni wewnętrznej przekraczającej 150 m^2 lub o kubaturze brutto przekraczającej 1200 m^3;

2) kieszeni scenicznej, o powierzchni przekraczającej 100 m^2, od sceny teatralnej o powierzchni wewnętrznej przekraczającej 300 m^2 lub o kubaturze brutto przekraczającej 6000 m^3.

2. Scenę, o której mowa w ust. 1, wyposaża się w samoczynne urządzenie oddymiające uruchamiane za pomocą systemu wykrywania dymu.

§ 245. 1. Przepust instalacyjny w:

1) elemencie oddzielenia przeciwpożarowego,

2) ścianie wewnętrznej lub stropie przedsionka przeciwpożarowego,

3) ścianie wewnętrznej lub stropie o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60 lub REI 60, które wydzielają przeciwpożarowo pomieszczenie, obudowaną klatkę schodową, lokal mieszkalny lub inną część budynku, wymagające zamknięcia drzwiami przeciwpożarowymi o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30

– wykonuje się w klasie odporności ogniowej EI wymaganej dla tego elementu oraz ściany i stropu.

2. Dopuszcza się nieinstalowanie przepustu, o którym mowa w ust. 1, dla pojedynczych rur instalacji wodnej, kanalizacyjnej i ogrzewczej, wprowadzanych przez ścianę i strop do pomieszczenia łaźni, natrysku, łazienki, ustępu, umywalni oraz innego o podobnym przeznaczeniu.

3. Przejście instalacji przez zewnętrzną ścianę budynku, znajdujące się poniżej poziomu terenu, zabezpiecza się przed możliwością przenikania gazu do wnętrza budynku.

§ 246. 1. Ścianę oddzielenia przeciwpożarowego wznosi się na własnym fundamencie lub na konstrukcji nośnej o klasie odporności ogniowej R nieniższej od odporności ogniowej tej ściany.

2. Ścianę oddzielenia przeciwpożarowego wysuwa się na co najmniej 0,3 m poza lico ściany zewnętrznej budynku, a w przypadku gdy gęstość obciążenia ogniowego w strefie pożarowej przekracza 2000 MJ/m^2 i powierzchnia tej strefy przekracza 1000 m^2 – na co najmniej 0,5 m, lub w miejscu połączenia tych ścian na całej wysokości ściany oddzielenia przeciwpożarowego wykonuje się w pionowym pasie o szerokości co najmniej 2 m ścianę zewnętrzną o klasie odporności ogniowej co najmniej E I 60 (o⇔i) z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

3. Sposób wykonywania połączenia ściany oddzielenia przeciwpożarowego ze ścianą zewnętrzną w miejscu uskoku lub załamania ściany zewnętrznej określa załącznik nr 11 do rozporządzenia.

4. Ścianę oddzielenia przeciwpożarowego doprowadza się do stropu oddzielenia przeciwpożarowego lub wyprowadza się ponad pokrycie dachu na wysokość co najmniej 0,3 m, a gdy gęstość obciążenia ogniowego w strefie pożarowej przekracza 2000 MJ/m^2 i powierzchnia tej strefy przekracza 1000 m^2 – na wysokość co najmniej 0,5 m.

5. Dopuszcza się wzniesienie ściany oddzielenia przeciwpożarowego do pokrycia dachu w przypadku, gdy w pasie o szerokości co najmniej 5 m, który po obu stronach ściany oddzielenia przeciwpożarowego ma szerokość co najmniej 1 m, przekrycie dachu jest wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 i ma klasę odporności ogniowej co najmniej RE 30, a konstrukcja nośna tego pasa dachu ma klasę odporności ogniowej co najmniej R 30. Warunku dotyczącego klasy reakcji na ogień nie stosuje się do warstwy pokrycia dachu, jeżeli na tym pokryciu zastosowano osłonę o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 lub warstwę mineralną wykonaną w szczególności ze żwiru lub kamienia, o grubości co najmniej 5 cm.

6. W przekryciu dachu w pasie, o którym mowa w ust. 5, dopuszcza się stosowanie nieotwieranych świetlików o klasie odporności ogniowej co najmniej E 30 w odległości co najmniej 2 m od ściany oddzielenia przeciwpożarowego, jeżeli ich łączna powierzchnia jest niewiększa niż 20 % powierzchni przekrycia dachu w obszarze pasa po każdej stronie ściany.

7. W budynku, z wyjątkiem budynku w zabudowie jednorodzinnej, w dachu którego znajduje się świetlik lub klapa dymowa, ścianę oddzielenia przeciwpożarowego, usytuowaną

od nich w odległości poziomej mniejszej niż 5 m, należy wyprowadzić ponad górną ich krawędź na wysokość co najmniej 0,3 m, przy czym warunek ten nie dotyczy świetlika nieotwieranego o klasie odporności ogniowej co najmniej E 30 oraz klap dymowych w obudowanych klatkach schodowych, o których mowa w § 259, § 260 ust. 1–5 oraz § 268 ust. 2.

Rozdział 4

Drogi ewakuacyjne

§ 247. 1. Z pomieszczenia przeznaczonego do przebywania ludzi zapewnia się możliwość ewakuacji w bezpieczne miejsce – na zewnątrz budynku lub do sąsiedniej strefy pożarowej, bezpośrednio albo drogą komunikacji ogólnej, zwaną dalej „drogą ewakuacyjną". Warunek ten nie dotyczy przypadku, w którym przebywanie ludzi związane jest z wykonywaniem czynności, o których mowa w § 97 ust. 2.

2. Ze strefy pożarowej, o której mowa w ust. 1, stosuje się wyjście bezpośrednio na zewnątrz budynku lub przez inną strefę pożarową.

3. W przypadku pomieszczenia przeznaczonego do przebywania osób ze szczególnymi potrzebami, których stan sprawności uniemożliwia ewakuację klatkami schodowymi, w szczególności osób niepełnosprawnych, zwanych dalej „osobami niezdolnymi do ewakuacji", dopuszcza się zapewnienie warunków umożliwiających ich ewakuację na tej samej kondygnacji do miejsca przeznaczonego do oczekiwania na dalszą ewakuację w bezpieczne miejsce, o którym mowa w ust. 1, zwane dalej „miejscem oczekiwania na ewakuację".

4. Wyjście z pomieszczenia na drogę ewakuacyjną zamyka się drzwiami.

5. Dopuszcza się niestosowanie drzwi, o których mowa w ust. 4, gdy wyjście z pomieszczenia lokalu handlowego lub usługowego prowadzi na kryty ciąg pieszy (pasaż), w którym zastosowano rozwiązanie techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem drogi ewakuacyjnej.

6. Drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne z budynku przeznaczonego dla więcej niż 50 osób mają otwierać się na zewnątrz. Warunek ten nie dotyczy budynku wpisanego do rejestru zabytków.

7. Dopuszcza się w wyjściu ewakuacyjnym z budynku stosowanie drzwi rozsuwanych spełniających warunki, o których mowa w § 251 ust. 4.

8. Określając wymaganą szerokość i liczbę przejść, wyjść oraz dróg ewakuacyjnych w budynku, w którym z przeznaczenia i sposobu zagospodarowania pomieszczeń nie wynika jednoznacznie maksymalna liczba ich użytkowników, liczbę tę przyjmuje się w odniesieniu do powierzchni tych pomieszczeń, dla:

1) sali konferencyjnej, lokalu gastronomiczno-rozrywkowego, poczekalni, holu, świetlicy oraz innego pomieszczenia o podobnym przeznaczeniu i sposobie zagospodarowania – 1 m^2/osobę;
2) pomieszczenia handlowo-usługowego – 4 m^2/osobę;
3) pomieszczenia administracyjno-biurowego – 5 m^2/osobę;
4) archiwum, biblioteki oraz innego pomieszczenia o podobnym przeznaczeniu i sposobie zagospodarowania – 7 m^2/osobę;
5) magazynu – 30 m^2/osobę.

§ 248. 1. W pomieszczeniu, o którym mowa w § 247 ust. 1, zapewnia się przejście od najdalszego miejsca, w którym może przebywać człowiek, do najbliższego wyjścia ewakuacyjnego na drogę ewakuacyjną lub do innej strefy pożarowej lub na zewnątrz budynku, zwane dalej „przejściem ewakuacyjnym”, o długości nieprzekraczającej:

1) w strefie pożarowej ZL – 40 m;
2) w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego przekraczającej 500 MJ/m^2 w budynku o więcej niż jednej kondygnacji nadziemnej – 75 m;
3) w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego nieprzekraczającej 500 MJ/m^2 w budynku o więcej niż jednej kondygnacji nadziemnej oraz w strefie pożarowej PM w budynku o jednej kondygnacji nadziemnej bez względu na wielkość gęstości obciążenia ogniowego – 100 m.

2. W pomieszczeniu zagrożonym wybuchem długość przejścia ewakuacyjnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, nie może przekraczać 40 m.

3. Dopuszcza się prowadzenie przez pomieszczenie zagrożone wybuchem przejścia ewakuacyjnego z innego pomieszczenia, jeżeli pomieszczenia te są powiązane funkcjonalnie.

4. Jeżeli z przewidywanego przeznaczenia pomieszczenia nie wynika jednoznacznie sposób jego zagospodarowania, projektowa długość przejścia ewakuacyjnego nie może być większa niż 80 % długości określonej w ust. 1 i 2.

5. W pomieszczeniu o wysokości przekraczającej 5 m długość przejścia ewakuacyjnego może być powiększona o 25 % w stosunku do długości określonej w ust. 1, 2 i 4.

6. Dopuszcza się powiększenie długości przejścia ewakuacyjnego, w stosunku do długości określonej w ust. 1, 2 i 4, pod warunkiem zastosowania:

1) stałych samoczynnych urządzeń gaśniczych wodnych – o 50 %;
2) samoczynnych urządzeń oddymiających uruchamianych za pomocą systemu wykrywania dymu – o 50 %.

7. Powiększenia, o których mowa w ust. 5 i 6, podlegają sumowaniu.

8. Dopuszcza się prowadzenie przejścia ewakuacyjnego przez sąsiednie pomieszczenie lub pomieszczenia, jeżeli spełnione są następujące warunki:

1) przejście ewakuacyjne prowadzi łącznie przez niewięcej niż trzy pomieszczenia;
2) długość przejścia ewakuacyjnego w strefie pożarowej ZL, w przypadku przejścia ewakuacyjnego prowadzącego przez korytarz lub inne obudowane przestrzenie ruchu, stanowiące komunikację wewnętrzną, nie przekracza łącznie 10 m w obrębie tych przestrzeni ruchu.

9. W strefie pożarowej ZL III warunku, o którym mowa w ust. 8 pkt 2, nie stosuje się w obrębie jednego lokalu użytkowego, jeżeli w tej strefie zastosowano system sygnalizacji pożarowej, a od wyjścia na korytarz lub inne obudowane przestrzenie ruchu, stanowiące komunikację wewnętrzną, zapewnione są co najmniej dwa przejścia ewakuacyjne, które:

1) prowadzą w dwóch różnych kierunkach ewakuacji do co najmniej dwóch wyjść ewakuacyjnych na drogę ewakuacyjną lub do innej strefy pożarowej lub na zewnątrz budynku;
2) nie pokrywają się ani nie krzyżują, przy czym dopuszcza się ich wspólny początkowy przebieg na długości niewiększej niż 2 m.

10. Warunków, o których mowa w ust. 8, nie stosuje się do lokalu mieszkalnego oraz pomieszczenia higienicznosanitarnego wraz z przedsionkiem.

11. Ścianek działowych oddzielających od siebie pomieszczenia, dla których określa się łącznie długość przejścia ewakuacyjnego, nie dotyczą warunki, o których mowa w § 227 ust. 1.

12. Szerokość przejścia ewakuacyjnego w pomieszczeniu oblicza się proporcjonalnie do liczby osób, do których ewakuacji ono służy, przyjmując co najmniej 0,6 m na 100 osób, lecz niemniej niż 0,9 m, a w przypadku przejścia służącego do ewakuacji do 3 osób – niemniej niż 0,8 m.

13. W pomieszczeniu, w którym miejsca do siedzenia są ustawione w rzędach, przejście ewakuacyjne między tymi rzędami ma szerokość niemniejszą niż wynikająca z warunku, o którym mowa w § 273 ust. 1 i 3.

§ 249. 1. Pomieszczenie ma mieć co najmniej dwa wyjścia ewakuacyjne, w przypadkach gdy:

1) jest przeznaczone do jednoczesnego przebywania w nim więcej niż 50 osób, a w strefie pożarowej ZL II – więcej niż 30 osób;
2) znajduje się w strefie pożarowej ZL, a jego powierzchnia przekracza 300 m^2;
3) znajduje się w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 500 MJ/m^2, a jego powierzchnia przekracza 300 m^2;
4) znajduje się w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego do 500 MJ/m^2, a jego powierzchnia przekracza 1000 m^2;
5) jest zagrożone wybuchem, a jego powierzchnia przekracza 100 m^2.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do budynków magazynowych PM zlokalizowanych na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej.

3. Wyjścia ewakuacyjne, o których mowa w ust. 1, lokalizuje się od siebie w odległości niemniejszej niż odległość (L) obliczona według wzoru:

$$L = \frac{\sqrt{2P}}{2} \text{ [m]}$$

gdzie P oznacza powierzchnię pomieszczenia mierzoną po wewnętrznym obrysie przegród wydzielających pomieszczenie w poziomie podłogi, wyrażoną w metrach kwadratowych [m^2].

§ 250. 1. Łączną szerokość drzwi w świetle, stanowiących wyjścia ewakuacyjne z pomieszczenia, oblicza się proporcjonalnie do liczby osób mogących przebywać w nim równocześnie, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, przy czym najmniejsza szerokość drzwi w świetle ościeżnicy ma wynosić 0,9 m, a w przypadku drzwi służących do ewakuacji do 3 osób – 0,8 m.

2. Drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne mają otwierać się na zewnątrz pomieszczenia:

1) zagrożonego wybuchem;
2) do którego jest możliwe niespodziewane przedostanie się mieszanin wybuchowych lub substancji trujących, duszących lub innych, mogących utrudnić ewakuację;
3) przeznaczonego do jednoczesnego przebywania więcej niż 50 osób;
4) przeznaczonego dla więcej niż 6 osób o ograniczonej zdolności poruszania się.

3. Wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia zagrożonego wybuchem na drogę ewakuacyjną prowadzi się przez przedsionek przeciwpożarowy odpowiadający warunkom, o których mowa w § 243 ust. 3, 4 i 11.

4. Szerokość drzwi stanowiących wyjście ewakuacyjne z budynku, a także szerokość drzwi na drodze ewakuacyjnej z klatki schodowej, która prowadzi do wyjścia na zewnątrz budynku lub do innej strefy pożarowej, ma wynosić niemniej niż szerokość biegu schodów klatki schodowej, określona zgodnie z § 63 ust. 1 i 2. W przypadku poziomej drogi ewakuacyjnej, o której mowa w § 255 ust. 2, dopuszcza się, aby drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne na zewnątrz budynku miały szerokość co najmniej 0,9 m, jeżeli prowadząca do nich pozioma droga ewakuacyjna nie służy do ewakuacji z klatki schodowej.

5. Szerokość drzwi na drodze ewakuacyjnej, niewymienionych w ust. 4, oblicza się proporcjonalnie do liczby osób, do których ewakuacji są one przeznaczone, przyjmując co najmniej 0,6 m szerokości na 100 osób, przy czym najmniejsza szerokość drzwi ma wynosić 0,9 m w świetle ościeżnicy.

6. Wysokość drzwi, o których mowa w ust. 1, 4 i 5, ma odpowiadać warunkom, o których mowa w § 58 ust. 1.

§ 251. 1. Drzwi wieloskrzydłowe, stanowiące wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia oraz na drodze ewakuacyjnej, mają mieć co najmniej jedno, nieblokowane skrzydło drzwiowe o szerokości niemniejszej niż 0,9 m.

2. Szerokość skrzydła drzwi wahadłowych, stanowiących wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia oraz na drodze ewakuacyjnej, ma wynosić co najmniej dla drzwi jednoskrzydłowych – 0,9 m, a dla drzwi dwuskrzydłowych – 0,6 m, przy czym oba skrzydła drzwi dwuskrzydłowych muszą mieć tę samą szerokość.

3. Do celów ewakuacji nie stosuje się drzwi obrotowych i podnoszonych. W przypadku garażu o liczbie stanowisk postojowych niewiększej niż 2 dopuszcza się stosowanie bramy garażowej do celów ewakuacji, jeżeli wyjście przez tę bramę prowadzi bezpośrednio na zewnątrz budynku.

4. Drzwi rozsuwane lub przesuwne, które stanowią wyjście na drogę ewakuacyjną z pomieszczeń, o których mowa w § 250 ust. 2, lub znajdują się na drodze ewakuacyjnej, muszą spełniać następujące warunki:

1) są przeznaczone nie tylko do celów ewakuacji;
2) ich konstrukcja zapewnia:
   a) otwieranie automatyczne i ręczne bez możliwości ich blokowania,
   b) samoczynne ich rozsunięcie i pozostanie w pozycji otwartej w wyniku zasygnalizowania pożaru przez system wykrywania dymu chroniący strefę pożarową, do ewakuacji z której te drzwi są przeznaczone, a także w przypadku awarii drzwi.

5. Drzwi rozsuwane lub przesuwne mogą stanowić wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia na drogę ewakuacyjną, jeżeli skrzydło drzwi jest oznaczone znakiem bezpieczeństwa wskazującym kierunek przesunięcia skrzydła w celu ręcznego otwarcia drzwi, zgodnym z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej barw bezpieczeństwa i znaków bezpieczeństwa.

6. W bramie i ścianie przesuwanej na drodze ewakuacyjnej mają znajdować się drzwi otwierane ręcznie albo w bezpośrednim sąsiedztwie tej bramy i ściany umieszcza się i wyraźnie oznakowuje drzwi przeznaczone do celów ewakuacji.

7. Drzwi, bramę i inne zamknięcie otworu o wymaganej klasie odporności ogniowej lub dymoszczelności zaopatruje się w urządzenie zapewniające samoczynne zamykanie otworu w razie pożaru, a drzwi mają mieć klasę samoczynnego zamykania C odpowiednią do warunków ich użytkowania.

8. Zapewnia się możliwość ręcznego otwierania drzwi służących do ewakuacji.

9. W zamknięcia przeciwpaniczne, spełniające wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej zamknięć przeciwpanicznych, do wyjść uruchamianych prętem poziomym, przeznaczonych do stosowania na drogach ewakuacyjnych, wyposaża się:

1) drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne z pomieszczenia, w którym może przebywać jednocześnie więcej niż 300 osób, oraz drzwi znajdujące się na drodze ewakuacyjnej z tego pomieszczenia;
2) drzwi na drodze ewakuacyjnej służącej do ewakuacji więcej niż 300 osób.

§ 252. 1. Miejscem oczekiwania na ewakuację może być:

1) przeznaczone wyłącznie na ten cel pomieszczenie o wymiarach rzutu poziomego co najmniej 1,5 m x 3 m, zlokalizowane na tej samej kondygnacji, na której przewiduje się przebywanie osób niezdolnych do ewakuacji, posiadające wyjście prowadzące bezpośrednio lub poziomą drogą ewakuacyjną do ewakuacyjnej klatki schodowej spełniającej wymagania, o których mowa w § 259, § 260 ust. 1–5 lub § 268 ust. 2, lub
2) pomieszczenie lub zespół pomieszczeń dostępnych dla osób niezdolnych do ewakuacji, posiadające dostęp do co najmniej jednej klatki schodowej, o której mowa w pkt 1, bezpośrednio lub poziomą drogą ewakuacyjną, z uwzględnieniem pkt 3, lub
3) lokal mieszkalny dostępny dla osób niepełnosprawnych w strefie pożarowej ZL IV lub pomieszczenie mieszkalne w strefie pożarowej ZL V przeznaczone na pobyt osób niepełnosprawnych – w przypadku osób w nich przebywających, lub
4) klatka schodowa, o której mowa w § 260 ust. 1–5 lub § 268 ust. 2, z wyznaczonymi punktami oczekiwania na ewakuację.

2. Za miejsce oczekiwania na ewakuację uznaje się także strefę pożarową ZL, do której na tej samej kondygnacji przewiduje się ewakuację z innej strefy pożarowej, jeżeli strefa ta spełnia warunek, o którym mowa w § 247 ust. 2.

3. Miejsce oczekiwania na ewakuację, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3, ma spełniać następujące warunki:

1) jest wydzielone przeciwpożarowo za pomocą:
   a) ścian i stropów o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 lub REI 30 oraz drzwi o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 i klasie dymoszczelności S_{200} – w przypadku budynków niskich (N),
   b) ścian i stropów o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60 lub REI 60 oraz drzwi o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 i klasie dymoszczelności S_{200} – w przypadku budynków średniowysokich (SW) i wysokich (W),

c) ścian i stropów o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 120 lub REI 120 oraz drzwi o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60 i klasie dymoszczelnych S_{200} – w przypadku budynków wysokościowych (WW);

2) jest wyposażone w:

a) awaryjne oświetlenie ewakuacyjne o natężeniu oświetlenia co najmniej 5 lx,

b) wentylację zapewniającą w przypadku pożaru co najmniej 5-krotną wymianę powietrza na godzinę przy wydajności niemniejszej niż 150 m^3/h,

c) aparat ucieczkowy, w przypadku gdy zapewniony został stały personel dla osób niezdolnych do ewakuacji,

d) awaryjny system komunikacji głosowej (EVCS), zapewniający niezawodną łączność dwukierunkową między osobami w miejscu oczekiwania na ewakuację a ekipami ratowniczymi w miejscu ich projektowanego dostępu, a w przypadku budynków ze stałym personelem obsługi lub dozoru, również do miejsca ich stałego przebywania, oraz wyposażony w urządzenia umożliwiające monitorowanie elementów systemu, wykrywanie i sygnalizowanie usterek lub awarii tego systemu;

3) ma elementy wystroju wnętrz o klasie reakcji na ogień A1; A2-s1,d0; A2-s2,d0; B-s1,d0 lub B-s2,d0, a w przypadku posadzek – o klasie reakcji na ogień $A1_{fl}$, $A2_{fl}$-s1, B_{fl}-s1, C_{fl}-s1;

4) ma drzwi ewakuacyjne o szerokości w świetle co najmniej 0,9 m, które są wyposażone w:

a) zamknięcie przeciwpaniczne na wysokości niewiększej niż 1,2 m, mierząc od powierzchni wykończonej podłogi do osi zamka, otwierające się w kierunku ewakuacji po przyłożeniu siły niewiększej niż 25 N lub

b) urządzenia umożliwiające ich automatyczne otwarcie za pomocą przycisku zamontowanego przy tych drzwiach na zewnątrz i od wewnątrz;

5) oznakowanie znakiem bezpieczeństwa „miejsce zbiórki do ewakuacji osób niepełnosprawnych” informujące o przeznaczeniu tego miejsca.

4. Warunków, o których mowa w ust. 3 pkt 2–5, nie stosuje się do miejsca oczekiwania na ewakuację stanowiącego lokal mieszkalny, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

5. Warunków, o których mowa w ust. 3 pkt 2 lit. b oraz w pkt 4 i 5, nie stosuje się do miejsca oczekiwania na ewakuację stanowiącego pomieszczenie mieszkalne, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

6. Miejsce oczekiwania na ewakuację, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, ma spełniać warunki, o których mowa w ust. 3 pkt 2 lit. d oraz pkt 3 i 4, oraz mieć awaryjne oświetlenie ewakuacyjne o natężeniu oświetlenia co najmniej 5 lx w punkcie oczekiwania na ewakuację.

7. Pojemność miejsca oczekiwania na ewakuację ma odpowiadać co najmniej liczbie osób, dla których jest ono przeznaczone.

8. Punkt oczekiwania na ewakuację na klatce schodowej, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, zapewnia się na kondygnacji z pomieszczeniem przeznaczonym do przebywania osób niezdolnych do ewakuacji. Obrys punktu oczekiwania na ewakuację oznacza się na poziomie podłogi w sposób umożliwiający jego jednoznaczną identyfikację.

9. Sposób wyznaczania punktu oczekiwania na ewakuację na klatce schodowej, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, określa załącznik nr 12 do rozporządzenia.

§ 253. 1. W budynku wielokondygnacyjnym ewakuacja osób niezdolnych do ewakuacji może być realizowana przy wykorzystaniu dźwigu zgodnego z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej ewakuacji osób niepełnosprawnych przy użyciu dźwigów.

2. Ściana i strop szybu dźwigu, o którym mowa w ust. 1, mają mieć klasę odporności ogniowej wymaganą jak dla stropu budynku, zgodnie z § 227 ust. 1.

3. Szyb dźwigu, o którym mowa w ust. 1, wyposaża się w urządzenie zapobiegające zadymieniu, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu.

4. Dojście do dźwigu, o którym mowa w ust. 1, ma prowadzić przez przedsionek przeciwpożarowy, spełniający warunki, o których mowa w § 243 ust. 3, 4 i 14. W przedsionku zapewnia się punkt oczekiwania na ewakuację, odpowiednio do strategii ewakuacji, o wymiarze punktu co najmniej 1,5 m x 0,9 m, którego obrys nie może zmniejszać szerokości drogi ewakuacyjnej.

5. Drzwi do przedsionka, o którym mowa w ust. 4, mają spełniać warunki, o których mowa w § 252 ust. 3 pkt 4.

§ 254. 1. Obudowie drogi ewakuacyjnej zapewnia się klasę odporności ogniowej co najmniej taką jaka jest określona w § 227 ust. 1 dla ściany wewnętrznej, jednak nieniższą niż EI 15, z uwzględnieniem § 228 ust. 1 i 2, § 243 ust. 12, § 263 ust. 1 i § 268 ust. 7.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy:

1) obudowy krytego ciągu pieszego (pasażu), o którym mowa w § 261 ust. 3;

2) elementów doświetlających i okien w ścianie zewnętrznej budynku, przy której znajduje się zewnętrzna galeria komunikacyjna, znajdujących się na wysokości:

a) powyżej 2 m od posadzki na tej galerii oraz

b) do 2 m od posadzki na tej galerii, jeżeli:

– powierzchnia pojedynczego elementu doświetlającego lub okna jest niewiększa niż 1,5 m^2 oraz

– łączna powierzchnia elementów doświetlających i okien nie przekracza 25 % powierzchni ściany zewnętrznej określonej od poziomu posadzki do wysokości 2 m, oraz

– zapewniono co najmniej dwa kierunki ewakuacji.

3. W strefie pożarowej ZL III i PM dopuszcza się umieszczenie w ścianie wewnętrznej, stanowiącej obudowę poziomej drogi ewakuacyjnej, z wyłączeniem drogi, o której mowa w § 268 ust. 7, nieotwieranych naświetli o klasie odporności ogniowej co najmniej E 15 na wysokości powyżej 2 m od poziomu posadzki, jeżeli przylegające pomieszczenie nie jest zagrożone wybuchem, a gęstość obciążenia ogniowego w tym pomieszczeniu nie przekracza 1000 MJ/m^2.

4. W ścianie wewnętrznej budynku stanowiącej obudowę drogi ewakuacyjnej dopuszcza się wykonanie okna lub zamykanego otworu podawczego o wymiarach niewiększych niż 0,5 m x 0,5 m, jeżeli znajduje się ono w pomieszczeniu ze stałą obsługą.

§ 255. 1. Szerokość poziomej drogi ewakuacyjnej oblicza się proporcjonalnie do liczby osób, do ewakuacji których jest ona przeznaczona na danej kondygnacji budynku, przyjmując co najmniej 0,6 m na 100 osób, lecz niemniej niż 1,4 m. Przy co najmniej dwóch dojściach, o których mowa w § 268 ust. 4 w kolumnie 4 tabeli, szerokość poziomej drogi ewakuacyjnej oblicza się przy założeniu niedostępności jednego dojścia.

2. Dopuszcza się zmniejszenie szerokości poziomej drogi ewakuacyjnej do 1,2 m, jeżeli jest ona przeznaczona do ewakuacji niewięcej niż 20 osób.

3. Wysokość drogi ewakuacyjnej ma wynosić co najmniej 2,2 m, natomiast wysokość lokalnego obniżenia – 2 m, przy czym długość obniżonego odcinka drogi ewakuacyjnej nie może być większa niż 1,5 m na każdym odcinku drogi ewakuacyjnej o długości 10 m.

4. Skrzydła drzwi stanowiących wyjście na drogę ewakuacyjną nie mogą zmniejszać, po ich całkowitym otwarciu, wymaganej szerokości tej drogi. Warunku nie stosuje się do drzwi wyposażonych w urządzenie samoczynnie je zamykające.

§ 256. 1. Korytarz stanowiący drogę ewakuacyjną w strefie pożarowej ZL dzieli się na odcinki niedłuższe niż 50 m przy zastosowaniu przegrody z drzwiami dymoszczelnymi lub innego urządzenia technicznego, zapobiegającego rozprzestrzenianiu się dymu.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy korytarza, na którym zastosowano rozwiązania techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem poziomej drogi ewakuacyjnej.

3. Przegrodę, o której mowa w ust. 1, nad sufitem podwieszonym i pod podłogą podniesioną powyżej poziomu stropu lub podłoża, wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

§ 257. 1. Na drodze ewakuacyjnej nie stosuje się:

1) spoczników ze stopniami;

2) schodów ze stopniami zabiegowymi, jeżeli schody te są jedyną drogą ewakuacyjną.

2. Na drodze ewakuacyjnej dopuszcza się stosowanie schodów wachlarzowych, pod warunkiem zachowania najmniejszej szerokości stopni określonej w § 64 ust. 7.

3. Na drodze ewakuacyjnej miejsca, w których zastosowano pochylnie lub stopnie umożliwiające pokonanie różnicy poziomów, oznakowuje się wyraźnie.

§ 258. 1. Długość dojścia od pomieszczenia przeznaczonego do przebywania osób niezdolnych do ewakuacji do miejsca oczekiwania na ewakuację oraz do drzwi przedsionka przeciwpożarowego, o którym mowa w § 253 ust. 4, nie może być większa niż 20 m, z wyjątkiem długości dojścia w strefie pożarowej ZL I, ZL II lub ZL V, która nie może być większa niż dopuszczalna długość dojścia ewakuacyjnego, o którym mowa w § 268 ust. 4–6, przy jednym dojściu ewakuacyjnym. Długość dojścia mierzy się w osi przebiegu drogi dla osób niezdolnych do ewakuacji przy uwzględnieniu jej wymaganej szerokości.

2. Droga ewakuacyjna przeznaczona do ruchu osób niepełnosprawnych ma mieć nawierzchnię wykonaną z materiałów niepowodujących poślizgu, która jest dostosowana do poruszania się osób na wózkach inwalidzkich.

3. Pozioma droga ewakuacyjna o szerokości mniejszej niż 1,8 m, służąca jako dojście do miejsca oczekiwania na ewakuację, ma mieć miejsca przeznaczone do wymijania się osób

poruszających się na wózkach inwalidzkich, o szerokości co najmniej 1,8 m i długości co najmniej 1,5 m, rozmieszczone w odstępach niewiększych niż 10 m, jeżeli na tej drodze występuje konieczność wymijania się tych osób podczas ewakuacji.

4. Miejsce oczekiwania na ewakuację, o którym mowa w § 252 ust. 1 pkt 1–3, ma mieć zapewnioną możliwość dostępu do niego ekipom ratowniczym bezpośrednio lub za pomocą poziomych dróg ewakuacyjnych, których długość nie przekracza 10 m od drzwi:

1) klatki schodowej przeznaczonej do ewakuacji lub przedsionka przeciwpożarowego tej klatki lub
2) przedsionka przeciwpożarowego dźwigu dla ekip ratowniczych, lub
3) wyjścia prowadzącego w miejsce bezpieczne – na zewnątrz budynku lub do sąsiedniej strefy pożarowej, spełniającej warunek, o którym mowa w § 247 ust. 2.

5. Dopuszcza się stosowanie podnośników lub drabin mechanicznych w celu zapewnienia bezpośredniego dostępu ekipom ratowniczym do miejsca oczekiwania na ewakuację, o którym mowa w § 252 ust. 1 pkt 1–3, przez okno ewakuacyjne o wysokości i szerokości odpowiednio co najmniej 1,5 m i 1 m, którego dolna krawędź jest położona niewyżej niż 0,9 m nad poziomem podłogi, usytuowane od strony doprowadzonej do budynku drogi pożarowej albo ciągu pieszo-jezdnego, o którym mowa w § 13 ust. 5, jeżeli jego nośność oraz zagospodarowanie terenu między ciągiem pieszo-jezdnym a budynkiem spełnia wymagania dla dróg pożarowych.

§ 259. Klatkę schodową przeznaczoną do ewakuacji ze strefy pożarowej:

1) ZL II w budynku niskim (N),
2) PM o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 2000 MJ/m^2 w budynku niskim (N),
3) ZL w budynku średniowysokim (SW),
4) PM o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 1000 MJ/m^2 w budynku średniowysokim (SW),
5) PM zawierającej pomieszczenie zagrożone wybuchem w budynku niskim (N) lub średniowysokim (SW),
6) obejmującej więcej niż dwie kondygnacje podziemne lub znajdującej się poniżej drugiej kondygnacji podziemnej

– wykonuje się jako obudowaną i zamykaną drzwiami dymoszczelnymi oraz wyposaża się w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub urządzenia oddymiające, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu.

§ 260. 1. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) zapewnia się możliwość ewakuacji do co najmniej dwóch klatek schodowych, które obudowuje się i oddziela od poziomych dróg komunikacyjnych lub ewakuacyjnych oraz pomieszczeń, przedsionkiem przeciwpożarowym, odpowiadającym warunkom, o których mowa w § 243 ust. 3, 4 i 14.

2. Klatkę schodową i przedsionek przeciwpożarowy, stanowiące drogę ewakuacyjną w budynku wysokim (W) dla strefy pożarowej innej niż ZL IV i PM oraz w budynku wysokościowym (WW), wyposaża się w urządzenie zapobiegające ich zadymieniu, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu.

3. Klatkę schodową i przedsionek przeciwpożarowy, stanowiące drogę ewakuacyjną w budynku wysokim (W) dla strefy pożarowej ZL IV oraz PM, wyposaża się w urządzenie zapobiegające zadymieniu lub urządzenie oddymiające, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu.

4. Prowadzenie ewakuacji tylko do jednej klatki schodowej dopuszcza się w przypadku:

1) budynku wysokiego (W) niezawierającego strefy pożarowej ZL II, jeżeli powierzchnia wewnętrzna kondygnacji nie przekracza 750 m^2 i budynek jest wyposażony w dźwig dla ekip ratowniczych;
2) strefy pożarowej ZL IV w budynku wysokim (W), jeżeli łączna powierzchnia wewnętrzna lokali mieszkalnych na kondygnacji lub jej części nie przekracza 750 m^2 i klatka ta jest wyposażona w urządzenia zapobiegające zadymieniu, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu lub budynek jest wyposażony w dźwig dla ekip ratowniczych.

5. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) dopuszcza się wykonywanie klatki schodowej, stanowiącej drogę ewakuacyjną wyłącznie dla strefy pożarowej ZL IV, bez przedsionka przeciwpożarowego oddzielającego ją od poziomej drogi komunikacji ogólnej, jeżeli:

1) każdy lokal mieszkalny lub pomieszczenie jest oddzielone od poziomej drogi komunikacji ogólnej drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30;
2) klatka schodowa jest zamykana drzwiami dymoszczelnymi;

3) klatka schodowa jest wyposażona w urządzenie zapobiegające zadymieniu lub urządzenie oddymiające, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu.

6. W przypadku prowadzenia ewakuacji tylko do jednej klatki schodowej przepisu ust. 5 nie stosuje się.

7. W budynku średniowysokim (SW) i wyższym, w strefie pożarowej ZL V, drzwi z pomieszczenia, z wyjątkiem pomieszczenia higienicznosanitarnego, w którym gęstość obciążenia ogniowego nie przekracza 500 MJ/m^2, prowadzące na drogę komunikacji ogólnej, mają mieć klasę odporności ogniowej co najmniej EI 30.

§ 261. 1. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) stosuje się rozwiązania techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem poziomych dróg ewakuacyjnych.

2. Warunek, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy:

1) budynków o jednej kondygnacji nadziemnej;
2) budynków o dwóch kondygnacjach nadziemnych, gdy poziom stropu nad pierwszą kondygnacją nadziemną jest na wysokości niewiększej niż 9 m;
3) strefy pożarowej ZL IV;
4) strefy pożarowej ZL innej niż ZL IV usytuowanej w obrębie czterech najniższych kondygnacji nadziemnych, jeżeli kondygnacje usytuowane powyżej tej strefy mają jedynie klatki schodowe i szyby dźwigowe, które nie są połączone komunikacyjnie z tą strefą, przy czym nie dotyczy to dźwigu dla ekip ratowniczych.

3. W krytym ciągu pieszym (pasażu), do którego przylegają lokale handlowe i usługowe, oraz w przekrytym dziedzińcu wewnętrznym, stosuje się rozwiązania techniczno-budowlane zabezpieczające przed zadymieniem dróg ewakuacyjnych. W przypadku dziedzińca, przez który nie prowadzi droga ewakuacyjna, stosuje się samoczynne urządzenia oddymiające służące do usuwania dymu z jego przestrzeni.

4. W podziemnej kondygnacji budynku, w której znajduje się pomieszczenie przeznaczone dla więcej niż 100 osób, oraz budowli podziemnej z takim pomieszczeniem stosuje się rozwiązania techniczno-budowlane zapewniające usuwanie dymu z tego pomieszczenia i z dróg ewakuacyjnych.

§ 262. Dopuszcza się, aby schody wewnętrzne w lokalu mieszkalnym w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oraz w budynku mieszkalnym jednorodzinnym, budynku

rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej, a także w budynku tymczasowym nieprzeznaczonym na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi nie spełniały warunków stawianych drogom ewakuacyjnym.

§ 263. 1. Ściana wewnętrzna oraz strop, stanowiące obudowę klatki schodowej, o której mowa w § 259, § 260 ust. 1–5 i § 268 ust. 2, mają mieć klasę odporności ogniowej co najmniej taką jaka jest wymagana dla stropu budynku zgodnie z § 227 ust. 1 oraz niemniejszą niż REI 15.

2. Bieg i spocznik schodów oraz pochylnia, służące do ewakuacji mają być wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 i mieć klasę odporności ogniowej co najmniej:

1) w budynku o klasie odporności pożarowej „A”, „B” i „C” – R 60;

2) w budynku o klasie odporności pożarowej „D” i „E” – R 30.

3. Warunek klasy odporności ogniowej, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy obudowanej klatki schodowej, która na każdej kondygnacji jest wydzielona przedsionkiem przeciwpożarowym, oraz schodów na antresolę w pomieszczeniu, w którym się ona znajduje, jeżeli antresola ta jest przeznaczona do użytku niewięcej niż 10 osób, a także schodów prowadzących na drugą kondygnację nadziemną w budynku tymczasowym, o którym mowa w § 298 ust. 1, zlokalizowanym na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej.

4. W budynku niskim (N) o klasie odporności pożarowej „D” lub „E” w obudowanej klatce schodowej, zamykanej drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30, dopuszcza się wykonanie biegów i spoczników schodów z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż określona w ust. 2, w przypadku spełnienia warunków, o których mowa w § 270 ust. 2.

5. Odległość między ścianą zewnętrzną, stanowiącą obudowę klatki schodowej przeznaczonej do ewakuacji, o której mowa w § 259, § 260 ust. 1–5 i § 268 ust. 2, a inną ścianą zewnętrzną tego samego lub innego budynku ustala się zgodnie z § 283. Warunku tego nie stosuje się, jeżeli co najmniej jedna z tych ścian ma co najmniej klasę odporności ogniowej zgodnie z § 227 ust. 1, jak dla stropu budynku z tą klatką schodową, w pasie terenu określonym zgodnie z § 283.

Opracowanie: 339/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

6. W budynku niskim (N) ZL lub budynku niskim (N) PM, o powierzchni wewnętrznej do 1000 m^2, wykonanym w klasie odporności pożarowej co najmniej „C”, dopuszcza się występowanie w biegu lub spoczniku schodów lub pochylni o budowie warstwowej elementu nośnego wykonanego z czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami: drewna litego, w tym łączonego na złącza klinowe, drewna klejonego warstwowo lub sklejonego drewna litego, o klasie reakcji na ogień B-s1,d0, B-s2,d0, C-s1,d0, C-s2,d0, D-s1,d0 oraz D-s2,d0, pod warunkiem spełnienia następujących wymagań:

1) wykonania biegu lub spocznika schodów lub pochylni w klasie odporności ogniowej podwyższonej o co najmniej 30 minut w stosunku do klasy określonej w ust. 2;
2) wypełnienia pustej przestrzeni powietrznej materiałami i wyrobami o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0;
3) obudowania od spodu biegu lub spocznika schodów lub pochylni okładziną ognioochronną wykonaną w sposób ograniczający rozprzestrzenianie się ognia do ich wnętrza.

§ 264. 1. Piwnicę oddziela się od pozostałej części budynku stropami i ścianami o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60 i zamyka drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30.

2. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) piwnicę oddziela się od klatki schodowej przedsionkiem przeciwpożarowym, spełniającym warunki, o których mowa w § 243 ust. 3 i 14.

3. Jeżeli drzwi do części podziemnej budynku znajdują się poniżej poziomu terenu, schody prowadzące z tego poziomu zabezpiecza się w sposób uniemożliwiający omyłkowe zejście ludzi do tej części budynku w przypadku ewakuacji, w szczególności ruchomą barierą.

§ 265. Wejście z drogi ewakuacyjnej na strych lub poddasze nieużytkowe, a także do pomieszczeń gospodarczych przeznaczonych do przechowywania przedmiotów lub produktów spożywczych mieszkańców budynku mieszkalnego wielorodzinnego zamyka się drzwiami, wyłazem lub innym zamknięciem przeciwpożarowym o klasie odporności ogniowej co najmniej:

1) w budynku niskim (N) – EI 15;
2) w budynku średniowysokim (SW) i wyższym – EI 30.

§ 266. 1. Schody ruchome i pochylnia ruchoma nie zaliczają się do drogi ewakuacyjnej.

2. Dopuszcza się stosowanie schodów ruchomych i pochylni ruchomej do celów ewakuacji prowadzonej w ramach strefy pożarowej, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

1) schody te i pochylnia ta nie stanowią jedynej drogi ewakuacyjnej;
2) udział tych schodów i tej pochylni w wymaganej łącznej szerokości schodów ewakuacyjnych jest niewiększy niż 50 %;
3) szerokość w świetle tych schodów i tej pochylni wynosi co najmniej 0,9 m;
4) ruch tych schodów i tej pochylni jest zgodny z kierunkiem ewakuacji lub w przypadku ewakuacji następuje ich zatrzymanie;
5) maszynownia pod tymi schodami lub tą pochylnią jest chroniona stałym samoczynnym urządzeniem gaśniczym.

§ 267. 1. W budynku ZL I, ZL II, ZL III lub ZL V, mającym kondygnację z posadzką na wysokości powyżej 25 m ponad poziomem terenu przy najniżej położonym wejściu do budynku oraz w budynku wysokościowym (WW) ZL IV, a także w budynku o trzech lub więcej kondygnacjach podziemnych co najmniej jeden dźwig ma być przystosowany do potrzeb ekip ratowniczych, zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej dźwigów dla straży pożarnej. Dźwig dla ekip ratowniczych ma zapewnić dostęp do każdej strefy pożarowej na kondygnacji bezpośrednio lub drogą komunikacji ogólnej.

2. Dojście do dźwigu dla ekip ratowniczych ma prowadzić przez przedsionek przeciwpożarowy spełniający warunki, o których mowa w § 243 ust. 3 i 14.

3. Ściana i strop szybu dźwigu dla ekip ratowniczych mają mieć klasę odporności ogniowej wymaganą jak dla stropu budynku, zgodnie z § 227 ust. 1.

4. Szyb dźwigu dla ekip ratowniczych wyposaża się w urządzenie zapobiegające zadymieniu, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu.

§ 268. 1. Długość drogi ewakuacyjnej od wyjścia z pomieszczenia na tę drogę do wyjścia do innej strefy pożarowej lub na zewnątrz budynku, zwanej dalej „dojściem ewakuacyjnym”, mierzy się wzdłuż osi pasa drogi ewakuacyjnej o wymaganej szerokości.

2. Za równorzędne wyjściu do innej strefy pożarowej, o którym mowa w ust. 1, uważa się wyjście do obudowanej klatki schodowej, zamykanej drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30, wyposażonej w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub

urządzenia oddymiające, uruchamiane samoczynnie za pomocą systemu wykrywania dymu, a w przypadku, o którym mowa w § 260 ust. 5 – zamykanej drzwiami dymoszczelnymi.

3. W przypadku oddzielenia klatki schodowej od poziomej drogi ewakuacyjnej przedsionkiem przeciwpożarowym lub obudowania przedsionkiem przeciwpożarowym otworu w ścianie oddzielenia przeciwpożarowego długość dojścia ewakuacyjnego mierzy się do pierwszych drzwi tego przedsionka, jeżeli długość drogi ewakuacyjnej w przedsionku do drzwi do klatki schodowej lub do sąsiedniej strefy pożarowej nie przekracza 5 m.

4. Dopuszczalną długość dojścia ewakuacyjnego w strefie pożarowej określa poniższa tabela:

Lp.	Rodzaj strefy pożarowej	Długość dojścia ewakuacyjnego [m]	
		przy jednym dojściu	przy co najmniej 2 dojściach[1)]
1	2	3	4
1	Z pomieszczeniem zagrożonym wybuchem	10	40
2	PM o gęstości obciążenia ogniowego Q > 500 MJ/m^2 bez pomieszczenia zagrożonego wybuchem	30[2)]	60
3	PM o gęstości obciążenia ogniowego Q ≤ 500 MJ/m^2 bez pomieszczenia zagrożonego wybuchem	60[2)]	100
4	ZL I, II i V	10	40
5	ZL III	30[2)]	60
6	ZL IV	60[2)]	100

[1)] Dla dojścia ewakuacyjnego najkrótszego, przy czym dopuszcza się dla drugiego dojścia ewakuacyjnego długość większą o 100% od najkrótszego. Dojścia te nie mogą się pokrywać ani krzyżować, przy czym dopuszcza się ich wspólny początkowy przebieg na długości niewiększej niż: 5 m – w przypadku stref pożarowych PM i ZL IV, oraz 2 m – w przypadku pozostałych stref pożarowych.

[2)] W tym niewięcej niż 20 m na poziomej drodze ewakuacyjnej na jednej kondygnacji, przy czym w strefie pożarowej ZL IV na pierwszej kondygnacji nadziemnej dopuszcza się dojście ewakuacyjne od wyjścia z lokalu mieszkalnego do wyjścia na zewnątrz budynku o długości niewiększej niż 40 m.

5. Dopuszcza się powiększenie długości dojścia ewakuacyjnego, o której mowa w ust.4, pod warunkiem ochrony:

1) strefy pożarowej stałym samoczynnym urządzeniem gaśniczym wodnymi – o 50 %;
2) drogi ewakuacyjnej samoczynnym urządzeniem oddymiającym uruchamianym za pomocą systemu wykrywania dymu – o 50 %.

6. Dopuszcza się powiększenie o 100 % długości dojścia ewakuacyjnego, o której mowa w ust. 4, przy jednoczesnym stosowaniu urządzeń, o których mowa w ust. 5.

7. Wyjście z klatki schodowej, o której mowa w ust. 2, ma prowadzić na zewnątrz budynku, bezpośrednio lub poziomą drogą komunikacji ogólnej, której obudowa odpowiada warunkom, o których mowa w § 263 ust. 1. Otwór w obudowie ma zamknięcie o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30, przy czym w przypadku klatek schodowych, o których mowa w § 259 i § 260 ust. 1–5, drzwi w tej obudowie mają być także dymoszczelne.

8. Dopuszcza się przeprowadzenie drogi ewakuacyjnej do wyjścia na zewnątrz budynku z klatki schodowej oraz z poziomej drogi komunikacji ogólnej przez hol pełniący funkcje uzupełniające do funkcji wynikających z przeznaczenia budynku, takie jak recepcyjna, ochrony budynku lub drobnej sprzedaży, pod warunkiem że:

1) przez jeden hol możliwe jest przeprowadzenie drogi ewakuacyjnej tylko z jednej klatki schodowej, przy czym ograniczenie to nie odnosi się do klatki schodowej z odrębnym, nieprowadzącym przez ten hol, wyjściem ewakuacyjnym;
2) hol ten nie znajduje się w strefie pożarowej PM o gęstości obciążenia ogniowego powyżej 500 MJ/m^2 ani też zawierającej pomieszczenie zagrożone wybuchem;
3) hol ten jest oddzielony od klatki schodowej co najmniej tak jak jest to wymagane dla klatki schodowej, o której mowa w ust. 2, z uwzględnieniem warunków określonych w § 259 i § 260 ust. 1 i 5;
4) hol ten jest oddzielony od przylegającego do niego pomieszczenia oraz poziomej drogi komunikacji ogólnej, co najmniej tak jak jest to wymagane dla poziomej drogi komunikacji ogólnej, o której mowa w ust. 7;

5) wolna szerokość drogi ewakuacyjnej jest co najmniej o 50 % większa od szerokości poziomej drogi ewakuacyjnej w budynku, prowadzącej do tego wyjścia, określonej zgodnie z § 255 ust. 1, dla kondygnacji budynku o największej liczbie przewidywanych osób, znajdujących się tam jednocześnie;

6) wysokość tego holu w miejscu, w którym przebiega droga ewakuacyjna, jest niemniejsza niż 3,3 m;

7) łączna szerokość drzwi wyjściowych na zewnątrz budynku jest większa o 50% od minimalnej szerokości drzwi wyjściowych określonej zgodnie z § 250 ust. 4, przy czym co najmniej jedne z tych drzwi mają szerokość niemniejszą od minimalnej szerokości drzwi wyjściowych określonej zgodnie z § 250 ust. 4.

9. Dopuszczalną długość drogi ewakuacyjnej od wyjścia z klatki schodowej, o której mowa w ust. 2 i 3, do wyjścia na zewnątrz budynku określa się zgodnie z ust. 4.

§ 269. 1. W budynku PM, w którym jest wymagana druga droga ewakuacyjna dla ludzi z wyższej kondygnacji, dopuszcza się stosowanie na tej drodze drabiny ewakuacyjnej, prowadzącej na dach nad niższą kondygnacją lub na poziom terenu, jeżeli liczba osób przebywających jednocześnie na wyższej kondygnacji nie przekracza 50, a w budynku z pomieszczeniem zagrożonym wybuchem – 15. Nie dotyczy to zakładu pracy chronionej.

2. Drabinę ewakuacyjną umieszcza się w miejscu łatwo dostępnym. Nie umieszcza się drabiny ewakuacyjnej naprzeciw świetlika lub okna.

3. Dopuszcza się wykonywanie drabiny ewakuacyjnej bez obręczy ochronnej, gdy różnica wysokości nie przekracza 3 m, z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 94.

Rozdział 5

Warunki przeciwpożarowe dla elementów wykończenia wnętrz i wyposażenia stałego

§ 270. 1. W strefach pożarowych ZL I, ZL II, ZL III i ZL V do wykończenia wnętrz i wyposażenia stałego nie stosuje się materiałów i wyrobów:

1) o klasie reakcji na ogień C-s3, D-s3, E lub F, a w przypadku posadzek C_{fl}-s2, D_{fl}-s2, E_{fl} lub F_{fl};

2) o klasie reakcji na ogień D, których produkty rozkładu termicznego uznaje się za bardzo toksyczne, jeżeli:

a) wskaźnik toksykometryczny W_{LC50SM}, określony zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej metody badania wydzielania toksycznych produktów rozkładu i spalania materiałów, ma wartość mniejszą lub równą 15 lub

b) stężenia gazów toksycznych, określone w badaniu według Metody 1 zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej badania toksyczności materiałów i elementów, przekraczają wartości w przypadku:

– CO – 1450 ppm,

– HCl – 600 ppm,

– HF – 600 ppm,

– NO_x – 350 ppm,

– HBr– 600 ppm,

– HCN – 140 ppm,

– SO_2 – 120 ppm, a w przypadku posadzek 200 ppm;

3) luźno zwisających, w szczególności w kurtynach, zasłonach, draperiach, kotarach oraz żaluzjach, które jeżeli nie spełniają co najmniej jednego z następujących kryteriów:

a) minimalny, średni czas zapalenia ti ≥ 4 s,

b) czas trwania spalania płomieniowego ts ≤ 30 s,

c) nie następuje przepalenie trzeciej nitki,

d) nie występują płonące krople

– określonych zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących badania zapalności i rozprzestrzeniania płomienia przez wyroby włókiennicze, uznaje się za łatwo zapalne.

2. Na drodze komunikacji ogólnej, służącej celom ewakuacji, stosuje się wyłącznie materiały i wyroby:

1) o klasie reakcji na ogień A1, A2 lub B,d0;

2) o klasie reakcji na ogień B,d1, B,d2, C, które mają dodatkową klasyfikację s1 lub s2, oraz o klasie reakcji na ogień D-s1;

3) o klasie reakcji na ogień $A1_{fl}$, $A2_{fl}$-s1, B_{fl}-s1, C_{fl}-s1 oraz dla drewna litego D_{fl}-s1 – w przypadku posadzek;

4) spełniające kryteria, o których mowa w ust. 1 pkt 3 – w przypadku materiałów luźno zwisających.

§ 271. 1. Podłoga podniesiona o więcej niż 0,2 m ponad poziom stropu lub innego podłoża ma mieć:

1) konstrukcję nośną o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, a płyty podłogi o klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0 od strony przestrzeni podpodłogowej, które mają klasę odporności ogniowej co najmniej REI 30, a w budynku wysokościowym (WW) lub w budynku ze strefą pożarową o gęstości obciążenia ogniowego ponad 4000 MJ/m^2 oraz w strefie pożarowej ZL II – co najmniej REI 60;

2) przestrzeń podpodłogową podzieloną na sektory o powierzchni niewiększej niż 1000 m^2 przegrodami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30, a w budynku wysokościowym (WW) lub w budynku ze strefą pożarową o gęstości obciążenia ogniowego ponad 4000 MJ/m^2 – co najmniej EI 60.

2. Przewód i kabel elektryczny o klasie reakcji na ogień innej niż A_{ca}, $B1_{ca}$,s1a,d0, $B1_{ca}$,s1b,d0 lub $B1_{ca}$,s1,d0 oraz inna instalacja wykonana z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0, prowadzone w przestrzeni podpodłogowej podłogi podniesionej i w przestrzeni ponad sufitem podwieszonym, wykorzystywanej do wentylacji lub ogrzewania pomieszczenia, mają mieć osłonę lub obudowę o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30, a w budynku wysokościowym (WW) lub w budynku ze strefą pożarową o gęstości obciążenia ogniowego ponad 4000 MJ/m^2 – co najmniej EI 60.

3. Wymagania, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się w przypadku:

1) przestrzeni ponad sufitem podwieszonym, jeżeli zachodzi co najmniej jeden z następujących warunków:
   a) łączna powierzchnia otworów w suficie podwieszonym stanowi więcej niż 80 % jego powierzchni całkowitej,
   b) przestrzeń ponad sufitem podwieszonym jest chroniona przez stałe samoczynne urządzenie gaśnicze wodne,
   c) przestrzeń ponad sufitem podwieszonym jest chroniona przez system sygnalizacji pożarowej, który w przypadku wykrycia dymu w tej przestrzeni wyłącza automatycznie instalację wentylacji, klimatyzacji lub instalację ogrzewczą oraz

automatycznie uruchamia przeciwpożarowe klapy odcinające w obrębie co najmniej strefy pożarowej z tą przestrzenią;

2) przestrzeni podpodłogowej podłogi podniesionej w pomieszczeniu technicznym, w którym przebywanie ludzi jest związane wyłącznie z wykonywaniem czynności, o których mowa w § 97 ust. 2.

4. Na drodze ewakuacyjnej nie wykonuje się w podłodze podniesionej otworu do wentylacji lub ogrzewania.

§ 272. 1. W pomieszczeniu przeznaczonym do jednoczesnego przebywania więcej niż 50 osób nie stosuje się przegród, stałych elementów wyposażenia i wystroju wnętrz o klasie reakcji na ogień:

1) E lub F, a w przypadku posadzek – E_{fl} lub F_{fl};

2) A2-s3, B-s3, C-s3, D-s2 lub D-s3, a w przypadku posadzek – $A2_{fl}$-s2, B_{fl}-s2, C_{fl}-s2, D_{fl}-s1 lub D_{fl}-s2.

2. W pomieszczeniu strefy pożarowej ZL II przeznaczonym do jednoczesnego przebywania więcej niż 30 osób oraz w pomieszczeniu z podłogą podniesioną wykonaną z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2 stosuje się wyłącznie posadzki, w tym wykładziny podłogowe, o klasie reakcji na ogień $A1_{fl}$, $A2_{fl}$-s1, B_{fl}-s1 lub C_{fl}-s1.

§ 273. 1. Pomieszczenie przeznaczone do jednoczesnego przebywania więcej niż 50 osób, w którym miejsca do siedzenia są ustawione w rzędach, ma mieć:

1) szerokość przejść pomiędzy rzędami siedzeń niemniejszą niż 0,45 m, przy czym odległość tę ustala się biorąc pod uwagę odstęp między stałymi elementami siedzeń;

2) liczbę siedzeń w rzędzie niewiększą niż 16 pomiędzy przejściami oraz 8 w rzędzie przyściennym, przy czym dopuszcza się zwiększenie liczby miejsc w rzędach odpowiednio do 40 i 20 pod warunkiem zwiększenia odstępu między rzędami siedzeń o 0,01 m na każde dodatkowe siedzenie odpowiednio powyżej 16 lub 8;

3) szerokość przejść komunikacyjnych niemniejszą niż 1,2 m przy liczbie osób do 150, a przy większej ich liczbie szerokość tę należy zwiększyć proporcjonalnie o 0,6 m na 100 osób;

4) rzędy siedzeń lub ławek trwale umocowane do podłogi albo siedzenia sztywno łączone ze sobą w rzędy oraz między rzędami.

2. Pomieszczenie przeznaczone do jednoczesnego przebywania więcej niż 200 osób lub więcej niż 100 dzieci, w którym miejsca do siedzenia są ustawione w rzędach, ma mieć fotele i inne siedzenia trudno zapalne oraz niewydzielające produktów rozkładu i spalania, określonych jako bardzo toksyczne, zgodnie z § 270 ust. 1 pkt 2, przy czym za trudno zapalne uznaje się fotele i inne siedzenia, które nie ulegają postępującemu tleniu i spalaniu płomieniowemu w warunkach określonych zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej badania zapalności mebli tapicerowanych.

3. W przypadku pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, szerokość przejść ewakuacyjnych między rzędami, w których przewiduje się miejsca dla osób niepełnosprawnych, ma być niemniejsza niż 1,5 m, a miejsca te lokalizuje się w rzędach znajdujących się w pobliżu wyjść ewakuacyjnych.

§ 274. 1. Okładzinę sufitu oraz sufit podwieszony wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0. Warunek ten nie dotyczy lokali mieszkalnych.

2. Przestrzeń między sufitem podwieszonym i stropem dzieli się na sektory o powierzchni niewiększej niż 1000 m^2, a w korytarzu – przegrodami co 50 m, wykonanymi z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

§ 275. 1. W łazience i saunie z piecykiem gazowym, termą gazową lub elektryczną dopuszcza się stosowanie okładziny ściennej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0, z tym że odległość tych urządzeń od okładziny ma wynosić co najmniej 0,3 m.

2. W łazience i saunie z piecem na paliwo stałe nie stosuje się okładziny ściennej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień D, E oraz F.

§ 276. Element wystroju wnętrza budynku o klasie reakcji na ogień innej niż A1, A2,d0, $A1_{fl}$ lub$A2_{fl}$, przez który lub przy którym jest prowadzony przewód ogrzewczy, wentylacyjny, dymowy lub spalinowy, mający na powierzchni zewnętrznej temperaturę wyższą niż 140 ºC, zabezpiecza się przed możliwością zapalenia lub zwęglenia.

Rozdział 6

Warunki przeciwpożarowe dla palenisk i instalacji

§ 277. 1. Palenisko umieszcza się na podłożu o klasie reakcji na ogień $A1_{fl}$ lub $A2_{fl}$ o grubości co najmniej 0,15 m, a przy piecu metalowym bez nóżek – 0,3 m. Podłoga przed

drzwiczkami paleniska w pasie o szerokości co najmniej 0,5 m, sięgającym poza krawędzie drzwiczek co najmniej po 0,5 m:

1) ma mieć klasę reakcji na ogień $A1_{fl}$ lub $A2_{fl}$ lub
2) ma być zabezpieczana pasem materiału o klasie reakcji na ogień co najmniej $A1_{fl}$ lub $A2_{fl}$.

2. Palenisko otwarte stosuje się tylko w pomieszczeniu, w którym nie występuje zagrożenie wybuchem, w odległości co najmniej 0,6 m od części lub elementów budynku o klasie reakcji na ogień D, E lub F, a w przypadku posadzek – D_{fl}, E_{fl} lub F_{fl}. W pomieszczeniu ze stropem drewnianym palenisko otwarte ma mieć okap wykonany z materiałów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, wystający co najmniej 0,3 m poza krawędź paleniska.

3. Piec metalowy lub piec w ramach metalowych, rury przyłączeniowe oraz otwory do czyszczenia oddala się od części konstrukcyjnej budynku:

1) nieosłoniętej, o klasie reakcji na ogień D, E lub F – co najmniej o 0,6 m;
2) osłoniętej okładziną z tynku o grubości 25 mm lub inną równorzędną okładziną – co najmniej o 0,3 m.

4. Piec z kamienia, cegły, kafli i podobnych materiałów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 oraz przewody spalinowe i dymowe oddala się od części konstrukcyjnej budynku:

1) nieosłoniętych, o klasie reakcji na ogień D, E lub F – co najmniej o 0,3 m;
2) osłoniętych okładziną z tynku o grubości 25 mm na siatce albo równorzędną okładziną – co najmniej o 0,15 m.

§ 278. 1. Przewód spalinowy lub dymowy wykonuje się wyłącznie z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

2. Przewód lub obudowa przewodu spalinowego lub dymowego muszą być zgodne co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej badań ogniowych małych kominów.

3. Dopuszcza się wykonanie obudowy, o której mowa w ust. 2, z cegły pełnej grubości 0,12 m, murowanej na zaprawie cementowo-wapiennej, z zewnętrznym tynkiem lub spoinowaniem.

4. Odległość między wylotem przewodu spalinowego i dymowego a najbliższym skrajem korony drzew dorosłych ma wynosić co najmniej 6 m.

§ 279. 1. Przewód wentylacyjny ma być wykonany z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

2. Na zewnętrznej powierzchni przewodu wentylacyjnego dopuszcza się stosowanie izolacji cieplnej i akustycznej oraz innej okładziny przewodu wentylacyjnego, nierozprzestrzeniającej ognia zgodnie z pkt 3 załącznika nr 9 do rozporządzenia.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do budynku mieszkalnego jednorodzinnego stanowiącego jeden lokal mieszkalny.

4. W budynku mieszkalnym jednorodzinnym, w którym wydzielono dwa lokale mieszkalne albo jeden lokal mieszkalny i jeden lokal użytkowy, oraz w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, w obrębie jednego lokalu mieszkalnego, dopuszcza się stosowanie przewodów wentylacyjnych o klasie reakcji na ogień innej niż wymienione w ust. 1, z wyjątkiem klasy reakcji na ogień F lub F_L, pod warunkiem zainstalowania w miejscu przejścia przewodów wentylacyjnych przez przegrody wydzielające lokal mieszkalny lub lokal użytkowy:

1) w budynku niskim (N) i średniowysokim (SW) – zabezpieczenia ogniochronnego o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30;
2) w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) – przeciwpożarowej klapy odcinającej o klasie odporności ogniowej co najmniej EIS 60.

5. Dopuszcza się w budynku PM, z wyjątkiem garażu, wykonanie przewodu wentylacyjnego nierozprzestrzeniającego ognia zgodnie z pkt 3 załącznika nr 9 do rozporządzenia, pod warunkiem że nie jest on prowadzony przez drogę ewakuacyjną oraz nie przepływa nim powietrze o temperaturze wyższej niż 85°C lub zanieczyszczenia mogące się w nim odkładać.

6. Odległość nieizolowanego przewodu wentylacyjnego od wykładziny o klasie reakcji na ogień innej niż $A1_{fl}$ lub $A2_{fl}$ oraz innych materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2 ma wynosić co najmniej 0,5 m.

7. W kanale wentylacyjnym i przewodzie wentylacyjnym stosuje się elementy rewizyjne wykonane z materiałów i wyrobów co najmniej o klasie reakcji na ogień odpowiadającej klasie reakcji na ogień kanału i przewodu wentylacyjnego, w których elementy rewizyjne są zainstalowane.

8. W kuchni lub w aneksie kuchennym w lokalu mieszkalnym dopuszcza się stosowanie przewodu wentylacji wywiewnej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż wymienione w ust. 1, z wyjątkiem klasy reakcji na ogień D-s2, D-s3, E lub F.

9. Giętki przewód wentylacyjny i inny elastyczny element łączący, służący do połączenia sztywnych przewodów wentylacyjnych z elementem instalacji wentylacyjnej lub urządzeniem wentylacyjnym, z wyjątkiem wentylatora, wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1, A2, B, C lub D-s1, o długości niewiększej niż 4 m, przy czym nie prowadzi się go przez elementy oddzielenia przeciwpożarowego.

10. Giętki przewód wentylacyjny i inny elastyczny element łączący wentylator z przewodem wentylacyjnym wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1, A2, B, C lub D-s1, przy czym ich długość nie może przekraczać 0,25 m.

11. Izolację cieplną i akustyczną w instalacjach: wodociągowej, kanalizacyjnej i ogrzewczej wykonuje się jako nierozprzestrzeniające ognia zgodnie z pkt 3 załącznika nr 9 do rozporządzenia. Nie dotyczy to przewodów z izolacjami, wbudowanych w elementy budynku o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 oraz znajdujących się między stropem o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 a warstwą posadzki o klasie reakcji na ogień $A_{fl}1$ lub $A_{fl}2$, jeżeli są wykonane w sposób zapewniający nierozprzestrzenianie pożaru.

§ 280. 1. Instalacja wentylacji mechanicznej i klimatyzacji w budynku, z wyjątkiem budynku mieszkalnego jednorodzinnego i budynku rekreacji indywidualnej, ma spełniać następujące warunki:

1) przewód wentylacyjny wykonuje się i prowadzi w taki sposób, aby w przypadku pożaru nie oddziaływał siłą większą niż 1 kN na elementy budowlane, a także aby przechodził przez przegrodę w sposób umożliwiający kompensacje wydłużeń przewodu;
2) zamocowanie przewodu do elementów budowlanych wykonuje się z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, zapewniające przejęcie siły powstającej w przypadku pożaru w czasie niekrótszym niż wymagany dla klasy odporności ogniowej przewodu lub klapy odcinającej;
3) filtr i tłumik zabezpiecza się przed przeniesieniem się do ich wnętrza palących się cząstek;
4) maszynownię wentylacyjną i maszynownię klimatyzacyjną w budynku mieszkalnym średniowysokim (SW) i wyższym oraz w innym budynku o wysokości powyżej dwóch

kondygnacji nadziemnych wydziela się ścianami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60 i zamyka drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30; warunek ten nie dotyczy obudowy urządzenia wentylacyjnego i klimatyzacyjnego instalowanego ponad dachem budynku.

2. W przewodzie wentylacyjnym nie prowadzi się innych instalacji.

3. Dopuszcza się instalowanie w przewodzie wentylacyjnym nagrzewnic elektrycznych oraz nagrzewnic na paliwo ciekłe lub gazowe, których temperatura powierzchni grzewczych przekracza 160°C, pod warunkiem zastosowania ogranicznika temperatury automatycznie wyłączającego ogrzewanie po osiągnięciu temperatury powietrza na poziomie 110°C oraz zabezpieczenia uniemożliwiającego pracę tych nagrzewnic bez przepływu powietrza.

4. Wentylator wraz z urządzeniami do uzdatniania powietrza, stanowiący centralę wentylacji i klimatyzacji, musi mieć obudowę o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60, jeżeli:

1) jest zlokalizowany poza pomieszczeniem maszynowni wentylacji i klimatyzacji w budynkach, o których mowa w ust. 1 pkt 4;
2) obsługuje więcej niż jedną kondygnację lub więcej niż jedną strefę pożarową.

5. Przewody wentylacyjne i klimatyzacyjne w miejscu przejścia przez element oddzielenia przeciwpożarowego lub przez ścianę lub strop, o których mowa w § 245 ust. 1, a także przez obudowę, o której mowa w ust. 4, wyposaża się w przeciwpożarowe klapy odcinające o klasie odporności ogniowej równej klasie odporności ogniowej przegrody z uwagi na szczelność ogniową, izolacyjność ogniową i dymoszczelność EIS, z uwzględnieniem ust. 6.

6. Przewód wentylacyjny i przewód klimatyzacyjny samodzielny lub obudowany prowadzony przez strefę pożarową, której nie obsługuje, ma mieć klasę odporności ogniowej wymaganą dla elementów oddzielenia przeciwpożarowego tych stref pożarowych z uwagi na szczelność ogniową, izolacyjność ogniową i dymoszczelność EIS lub wyposaża się go w przeciwpożarową klapę odcinającą, zgodnie z ust. 5. Warunek, o którym mowa w zdaniu pierwszym, stosuje się odpowiednio do pomieszczeń oraz części budynku wydzielonych przeciwpożarowo ścianami oraz stropami, o których mowa w § 245 ust. 1 pkt 2 i 3.

7. W strefie pożarowej, w której jest wymagane zastosowanie systemu sygnalizacji pożarowej, przeciwpożarową klapę odcinającą zamyka się po wykryciu pożaru przez ten system, niezależnie od zastosowanego wyzwalacza termicznego.

§ 281. 1. W pomieszczeniu zagrożonym wybuchem stosuje się urządzenie wstrzymujące automatycznie pracę wentylatora w razie powstania pożaru i sygnalizujące jego wyłączenie, jeżeli działanie wentylatora mogłoby przyczynić się do jego rozprzestrzeniania.

2. W pomieszczeniu zagrożonym wybuchem stosuje się oddzielną dla każdego pomieszczenia instalację wyciągową.

3. Usytuowanie wentylacyjnego otworu wyciągowego ma uwzględniać gęstość względną par cieczy i gazów występujących w pomieszczeniu w stosunku do powietrza oraz przewidywany kierunek ruchu zanieczyszczonego powietrza.

4. W pomieszczeniu, w którym mogą występować palne pyły, tworzące z powietrzem mieszaniny wybuchowe, otwór wentylacji nawiewnej sytuuje się oraz wykonuje tak, aby nie powodował unoszenia pyłów osiadłych.

5. Filtr, komorę pyłową i cyklon do palnych pyłów lokalizuje się w pomieszczeniu wydzielonym elementami oddzielenia przeciwpożarowego, o których mowa w § 243 ust. 3, lub na zewnątrz budynku, w miejscu bezpiecznym dla tych urządzeń oraz dla otoczenia.

6. Warunki, o których mowa w ust. 5, nie dotyczą przypadku uzasadnionego względami technologicznymi, w którym filtr, komora pyłowa i cyklon stanowią bezpośrednie wyposażenie urządzenia i agregatu produkcyjnego.

7. Przewód wentylacyjny przed miejscem wprowadzenia do komory pyłowej i cyklonu wyposaża się w urządzenie zapobiegające przeniesieniu się ognia do komory pyłowej oraz cyklonu.

8. Komorę pyłową i cyklon dla pyłów tworzących z powietrzem mieszaniny wybuchowe wyposaża się w klapę przeciwwybuchową lub przeponę przeciwwybuchową, zabezpieczające konstrukcję cyklonu i komory, a także konstrukcję budynku przed skutkami wybuchu.

§ 282. 1. Instalacja wentylacji oddymiającej:

1) ma usuwać dym w czasie potrzebnym do ewakuacji ludzi na chronionym przejściu i drodze ewakuacyjnej, z intensywnością zapewniającą brak zadymienia lub temperatury uniemożliwiających bezpieczną ewakuację;
2) ma mieć stały dopływ powietrza zewnętrznego uzupełniającego braki tego powietrza w wyniku jego wypływu wraz z dymem.

2. Przewód wentylacji oddymiającej, obsługujący:

1) wyłącznie jedną strefę pożarową, ma mieć klasę odporności ogniowej z uwagi na szczelność ogniową i dymoszczelność – E_{600} S, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona w § 227 ust. 1, przy czym dopuszcza się stosowanie klasy E_{300} S, jeżeli wynikająca z obliczeń temperatura dymu powstającego w czasie pożaru nie przekracza 300°C;
2) więcej niż jedną strefę pożarową, ma mieć klasę odporności ogniowej EIS, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona w § 227 ust. 1.

3. Klapa odcinająca do przewodu wentylacji oddymiającej, obsługującego:

1) wyłącznie jedną strefę pożarową, ma się uruchamiać automatycznie i mieć klasę odporności ogniowej z uwagi na szczelność ogniową i dymoszczelność – E_{600} S AA, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona w § 227 ust. 1, przy czym dopuszcza się stosowanie klasy E_{300} S AA, jeżeli wynikająca z obliczeń temperatura dymu powstającego w czasie pożaru nie przekracza 300°C;
2) więcej niż jedną strefę pożarową, ma się uruchamiać automatycznie i mieć klasę odporności ogniowej z uwagi na szczelność ogniową, izolacyjność ogniową i dymoszczelność – EIS AA, co najmniej taką jak klasa odporności ogniowej stropu określona w § 227 ust. 1.

4. W systemie wentylacji pożarowej uruchamianym automatycznie z ręcznym przełączaniem przez ekipy ratownicze dopuszcza się stosowanie klap odcinających, uruchamianych automatycznie z ręcznym przełączaniem, o klasie odporności ogniowej, o której mowa w ust. 3, z dodatkowym oznaczeniem „MA", jeżeli klapa ma dodatkową klasyfikację HOT 400/30.

5. Wentylator oddymiający ma mieć klasę:

1) F_{600} 60, jeżeli przewidywana temperatura dymu przekracza 400°C;
2) F_{400} 120 w pozostałych przypadkach, przy czym dopuszcza się inną klasę, jeżeli z analizy obliczeniowej temperatury dymu oraz zapewnienia bezpieczeństwa ekip ratowniczych wynika taka możliwość.

6. Klapa dymowa lub inne urządzenie do odprowadzania dymu w grawitacyjnej wentylacji oddymiającej ma mieć klasę:

1) B_{300} 30 – dla klapy lub innego urządzenia, otwieranych automatycznie;
2) B_{600} 30 – dla klapy lub innego urządzenia, otwieranych wyłącznie w sposób ręczny.

Rozdział 7

Usytuowanie budynków z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe

§ 283. 1. Odległość między zewnętrznymi ścianami budynków niebędącymi ścianami oddzielenia przeciwpożarowego, a mającymi na powierzchni większej niż 65 % klasę odporności ogniowej E, określoną w § 227 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli, nie może być mniejsza niż odległość w metrach określona w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj budynku oraz dla budynku PM maksymalna gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej PM Q [MJ/m^2]	Rodzaj budynku oraz dla budynku PM maksymalna gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej PM Q [MJ/m^2]				
		ZL	IN	PM		
				Q ≤ 1000	1000 < Q ≤ 4000	Q > 4000
1	2	3	4	5	6	7
1	ZL	8	8	8	15	20
2	IN	8	8	8	15	20
3	PM Q ≤ 1000	8	8	8	15	20
4	PM 1000 < Q ≤ 4000	15	15	15	15	20
5	PM Q > 4000	20	20	20	20	20

2. W przypadku gdy:

1) jedna ze ścian zewnętrznych usytuowana od strony sąsiedniego budynku nie jest NRO przy działaniu ognia od zewnątrz lub

2) przekrycie dachu jednego z budynków nie jest NRO

– odległość, o której mowa w ust. 1, zwiększa się o 50 %, a jeżeli dotyczy to obu ścian zewnętrznych lub przekrycia dachu obu budynków – o 100 %.

3. Jeżeli ściana zewnętrzna budynku ma na powierzchni niewiększej niż 65 %, lecz niemniejszej niż 30 %, klasę odporności ogniowej E, określoną w § 227 ust. 1 w kolumnie 6

tabeli, wówczas odległość między tą ścianą lub jej częścią a ścianą zewnętrzną drugiego budynku powiększa się w stosunku do odległości określonej w ust. 1 i 2 o 50 %.

4. Jeżeli ściana zewnętrzna budynku ma na powierzchni mniejszej niż 30 % klasę odporności ogniowej E, określoną w § 227 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli, wówczas odległość między tą ścianą lub jej częścią a ścianą zewnętrzną drugiego budynku powiększa się w stosunku do odległości określonej w ust. 1 i 2 o 100 %.

5. Jeżeli co najmniej w jednym z budynków znajduje się pomieszczenie zagrożone wybuchem, odległość między ich ścianami zewnętrznymi nie może być mniejsza niż 20 m. Warunku tego nie stosuje się, w przypadku gdy odległość między ścianą oddzielającą pomieszczenie zagrożone wybuchem a ścianą zewnętrzną budynku sąsiedniego jest niemniejsza niż 20 m.

6. Dopuszcza się zmniejszenie odległości między ścianą zewnętrzną budynku lub jej częścią a ścianą zewnętrzną drugiego budynku o 25 %, w stosunku do odległości określonej w ust. 1–5, jeżeli we wszystkich strefach pożarowych budynku, przylegających odpowiednio do tej ściany lub jej części, są stosowane stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne.

7. Dopuszcza się zmniejszenie odległości między ścianami zewnętrznymi budynków lub częściami tych ścian o 50 %, w stosunku do odległości określonej w ust. 1–5, jeżeli we wszystkich strefach pożarowych budynków, przylegających odpowiednio do tych ścian lub ich części, są stosowane stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne.

8. Najmniejszą odległość budynku ZL, PM, IN od granicy (konturu) lasu, rozumianego jako grunt leśny (Ls) określony na mapie ewidencyjnej lub teren przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako teren lasu, które samoistnie lub wspólnie tworzą kompleks leśny o powierzchni ponad 0,5 ha, przyjmuje się zgodnie z ust. 1–6, jako odległość ścian tego budynku od ściany budynku ZL mającej na powierzchni większej niż 65 % klasę odporności ogniowej E, określoną w § 227 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli, z przekryciem dachu niebędącym NRO, niezależnie od tego czy ściana budynku ZL, PM, IN jest ścianą oddzielenia przeciwpożarowego. Przepisów ust. 11–13 nie stosuje się.

9. Najmniejsza odległość budynku, o którym mowa w § 224, z przekryciem dachu NRO i ścianami zewnętrznymi NRO przy działaniu ognia od zewnątrz, niezawierającego pomieszczenia zagrożonego wybuchem oraz mającego klasę odporności pożarowej wyższą niż wymagana zgodnie z § 223, od granicy (konturu) lasu, o którym mowa w ust. 8, zlokalizowanej na:

1) sąsiedniej działce lub w granicy działki budowlanej – ma wynosić 4 m,

2) działce budowlanej, na której sytuuje się budynek – nie określa się

– jeżeli teren, na którym znajduje się granica (kontur) lasu, przeznaczony jest w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod zabudowę niezwiązaną z produkcją leśną, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – grunty leśne są objęte zgodą na zmianę przeznaczenia na cele nieleśne uzyskaną przy sporządzaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które utraciły moc na podstawie art. 1 lit. a ustawy z dnia 21 grudnia 2001 r. o zmianie ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. poz. 1804) oraz art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

10. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o których mowa w ust. 1, dla budynków, o których mowa w § 224, niezawierających pomieszczenia zagrożonego wybuchem, o 25 %, jeżeli budynki te są zwrócone do siebie ścianami zewnętrznymi NRO przy działaniu ognia od zewnątrz i z dachami z przekryciami NRO, niemającymi otworów.

11. W pasie terenu o szerokości określonej w ust. 1–7, otaczającym ścianę zewnętrzną budynku, niebędącą ścianą oddzielenia przeciwpożarowego, ściana zewnętrzna innego budynku ma spełniać warunki dla ścian oddzielenia przeciwpożarowego obu budynków.

12. Warunek, o którym mowa w ust. 11, dotyczy pasa terenu o szerokości zmniejszonej o 50 % w odniesieniu do tych ścian zewnętrznych obu budynków, które tworzą między sobą kąt 60° lub większy, lecz mniejszy niż 120°.

13. Warunek, o którym mowa w ust. 11, nie dotyczy budynków:

1) oddzielonych od siebie ścianą oddzielenia przeciwpożarowego, spełniającą warunki dla ścian oddzielenia przeciwpożarowego obu budynków lub

2) mających ściany zewnętrzne tworzące między sobą kąt niemniejszy niż 120°.

14. Sposób wyznaczania pasów terenu wokół ściany zewnętrznej budynku, o których mowa w ust. 11 i 12, oraz sytuowania w nich ścian zewnętrznych innego budynku określa załącznik nr 13 do rozporządzenia.

15. Najmniejszą odległość budynków ZL, PM, IN od otwartego składowiska lub wiaty, w których składowane są materiały palne, przyjmuje się zgodnie z ust. 1 i 3–6, jako odległość ścian tych budynków od ściany budynku PM mającej na powierzchni większej niż 65 % klasę odporności ogniowej E, określoną w § 227 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli. Przepisy ust. 11–13 stosuje się.

16. Najmniejszą odległość budynków ZL, PM, IN od wolno stojącego magazynu energii elektrycznej, o którym mowa w § 311 ust. 1, przyjmuje się zgodnie z ust. 1–6, jako odległość ścian tych budynków od ściany mającej na powierzchni większej niż 65 % klasę odporności ogniowej E, określoną w § 227 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego:

1) $Q \leq 1000$ MJ/m^2 – w przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów w tym magazynie energii elektrycznej jest większa niż 300 kWh i niewiększa niż 2000 kWh;
2) 1000 MJ/m$^2 < Q \leq 4000$ MJ/m^2 – w przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów w tym magazynie energii elektrycznej jest większa niż 2000 kWh i niewiększa niż 5000 kWh;
3) $Q > 4000$ MJ/m^2 – w przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów w tym magazynie energii elektrycznej jest większa niż 5000 kWh.

17. W przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów w magazynie energii elektrycznej , o którym mowa w § 311 ust. 1, jest niewiększa niż 300 kWh odległość, o której mowa w ust. 16, wynosi co najmniej 4 m, z uwzględnieniem § 317 ust. 3.

18. Grupę magazynów energii elektrycznej, o których mowa w § 311 ust. 1, znajdujących się między sobą w odległościach mniejszych niż 3 m przy usytuowaniu traktuje się jako jeden magazyn energii elektrycznej, o którym mowa w ust. 16 i 17. Warunku tego nie stosuje się do magazynów energii elektrycznej oddzielonych od siebie ścianą oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 120, wysuniętą w pionie i w poziomie co najmniej 0,3 m poza obrys tego magazynu energii elektrycznej i wykonaną w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzenienia się ognia między tymi magazynami energii elektrycznej.

19. W przypadkach, o których mowa w ust. 16–18, przepisy ust. 11–13 stosuje się, z zastrzeżeniem, że odległość obudowy magazynu energii elektrycznej, o którym mowa w § 311 ust. 1, od okna, drzwi, elementu doświetlającego i otworu wentylacyjnego wynosi co najmniej 4 m.

20. Odległość wolno stojącego magazynu energii elektrycznej, o którym mowa w § 311 ust. 1, od granicy działki budowlanej, na której sytuuje się ten magazyn, ma wynosić co najmniej 1,5 m, przy czym od granicy z sąsiednią niezabudowaną działką budowlaną ma wynosić co najmniej połowę odległości określonej w ust. 16 i 17, przyjmując, że na sąsiedniej działce będzie usytuowany budynek, o którym mowa w § 284 ust. 1.

21. Odległość wolno stojącego magazynu energii elektrycznej, o którym mowa w § 311 ust. 1, od granicy (konturu) lasu, o którym mowa w ust. 8, przyjmuje się zgodnie z ust. 16, jako odległość tego magazynu od ściany budynku ZL mającej na powierzchni większej niż 65 % klasę odporności ogniowej E, określoną w § 227 ust. 1 w kolumnie 6 tabeli, z przekryciem dachu niebędącym NRO. W przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów w tym magazynie energii elektrycznej jest niewiększa niż 300 kWh, odległość ta wynosi co najmniej 8 m. Przepisów ust. 11–13 nie stosuje się.

22. Instalację fotowoltaiczną, o której mowa w § 303 ust. 1, związaną z budynkiem, instalowaną poza budynkiem, sytuuje się w odległości co najmniej 1,5 m od granicy działki budowlanej oraz od granicy (konturu) lasu, o którym mowa w ust. 8.

§ 284. 1. Odległość ściany zewnętrznej wznoszonego budynku od granicy z niezabudowaną działką budowlaną ma wynosić co najmniej połowę odległości określonej w § 283 ust. 1–7, przyjmując, że na sąsiedniej działce będzie usytuowany budynek o przeznaczeniu określonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, przy czym dla budynków PM przyjmuje się, że będzie on miał gęstość obciążenia ogniowego strefy pożarowej Q większą od 1000 MJ/m^2, lecz niewiększą niż 4000 MJ/m^2, a w przypadku braku takiego planu – budynek ZL ze ścianą zewnętrzną, o której mowa w § 283 ust. 1.

2. Budynek mieszkalny jednorodzinny, budynek rekreacji indywidualnej oraz budynek mieszkalny jednorodzinny w zabudowie zagrodowej i budynek gospodarczy, ze ścianami zewnętrznymi NRO przy działaniu ognia od zewnątrz i dachami z przekryciami NRO, sytuuje się w odległości od granicy sąsiedniej, niezabudowanej działki niemniejszej niż jest to określone w § 11.

3. Budynek usytuowany bezpośrednio przy granicy działki budowlanej ma mieć od strony tej granicy ścianę oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej określonej w § 243 ust. 3 i 4.

§ 285. 1. Odległości między ścianami zewnętrznymi budynków położonych na jednej działce budowlanej nie ustala się, z uwzględnieniem § 263 ust. 5, jeżeli łączna powierzchnia wewnętrzna tych budynków nie przekracza najmniejszej dopuszczalnej powierzchni strefy pożarowej wymaganej dla każdego ze znajdujących się na tej działce rodzajów budynków.

2. Dopuszczenia, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się do odległości między budynkami mieszkalnymi jednorodzinnymi, jeżeli na jednej działce budowlanej usytuowane są więcej niż dwa budynki mieszkalne jednorodzinne.

3. Odległość zbiornika naziemnego oleju opałowego zasilającego kotłownię od ściany zewnętrznej budynku ma wynosić co najmniej 10 m.

4. Dopuszcza się zmniejszenie odległości, o których mowa w ust. 3, do 3 m, pod warunkiem wykonania ściany zewnętrznej budynku od strony zbiornika jako ściany oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 120 lub wykonania takiej ściany pomiędzy budynkiem a tym zbiornikiem.

5. Zbiornik, o którym mowa w ust. 4, wykonuje się jako stalowy dwupłaszczowy lub lokalizuje na terenie ukształtowanym w formie niecki, o pojemności większej od pojemności tego zbiornika, z izolacją uniemożliwiającą przedostawanie się oleju do gruntu.

6. Odległość ściany zewnętrznej budynku od zbiornika podziemnego oleju opałowego, przykrytego warstwą ziemi o grubości niemniejszej niż 0,5 m, ma wynosić co najmniej 3 m, a od urządzenia spustowego, oddechowego i pomiarowego tego zbiornika – co najmniej 10 m.

7. Odległość ściany zewnętrznej budynku PM i IN wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, z uwzględnieniem rozwiązań, o których mowa w § 227 ust. 10, od zbiornika i jego urządzenia, o którym mowa w ust. 6, ma wynosić co najmniej 3 m, przy czym jeżeli w tej ścianie zewnętrznej występują okna, drzwi i elementy doświetlające, nie mogą one znajdować się w odległości mniejszej niż 5 m od tego zbiornika.

Rozdział 8

Warunki przeciwpożarowe dla garaży

§ 286. 1. Warunki przeciwpożarowe, określone w niniejszym rozdziale, dotyczą garaży zamkniętych i otwartych, o których mowa w dziale III rozdziale 11.

2. Jednokondygnacyjny, nadziemny garaż otwarty, mający formę zadaszenia stanowisk postojowych z odkrytą drogą manewrową, ma być wykonany z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, przy czym dopuszcza się wykonywanie konstrukcji
z drewna czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami:

1) litego, w tym łączonego na złącza klinowe, o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 0,14 m lub
2) klejonego warstwowo lub sklejonego drewna litego, o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 0,12 m

– w klasie reakcji na ogień C-s1,d0, C-s2,d0, D-s1,d0 lub D-s2,d0, jeżeli klasa odporności ogniowej elementów tej konstrukcji jest nieniższa niż R 30.

§ 287. 1. Garaż znajdujący się w budynku o innym przeznaczeniu stanowi odrębną strefę pożarową.

2. Klasę odporności pożarowej garażu przyjmuje się, jak dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego do 500 MJ/m^2, pod warunkiem wykonania jego elementów jako NRO, jeżeli przepisy rozporządzenia nie stanowią inaczej.

3. Dopuszcza się wykonanie nad najwyższą kondygnacją garażu otwartego, będącego budynkiem niskim (N), dodatkowego poziomu stanowisk postojowych bez zadaszenia lub z zadaszeniem spełniającym warunki, o których mowa w § 286 ust. 2.

4. Dopuszcza się wykonanie garażu otwartego, którego najwyższy poziom parkowania znajduje się nie wyżej niż 25 m nad poziomem otaczającego terenu, w klasie odporności pożarowej „D”, jeżeli nad kondygnacją przeznaczoną do parkowania samochodów nie znajduje się inne pomieszczenie.

5. Warunek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy garażu znajdującego się w budynku mieszkalnym jednorodzinnym i budynku rekreacji indywidulnej, oddzielonego od części mieszkalnej ścianami wewnętrznymi oraz stropem o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60, jeżeli występujące w nich otwory mają zamknięcia o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30.

§ 288. 1. Usytuowanie garażu zamkniętego i otwartego ma odpowiadać warunkom określonym w § 283 jak dla budynku PM o gęstości obciążenia ogniowego do 1000 MJ/m^2.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do garażu o liczbie stanowisk postojowych niewiększej niż 3 w zabudowie jednorodzinnej i zabudowie zagrodowej.

§ 289. 1. Powierzchnia strefy pożarowej w nadziemnym lub podziemnym garażu zamkniętym nie może przekraczać 5000 m^2.

2. Dopuszcza się powiększenie powierzchni, o której mowa w ust. 1, o 100 %, jeżeli jest spełniony jeden z poniższych warunków:

1) zastosowano ochronę strefy pożarowej stałym samoczynnym urządzeniem gaśniczym wodnym;
2) wykonano, oddzielające od siebie niewięcej niż po 2 stanowiska postojowe, ściany o klasie odporności ogniowej, w części pełnej co najmniej EI 30, od posadzki do poziomu zapewniającego pozostawienie prześwitu pod stropem o wysokości 0,1 do 0,5 m na całej ich długości.

3. W garażu zamkniętym obejmującym więcej niż dwie kondygnacje podziemne lub znajdującym się poniżej drugiej kondygnacji podziemnej stosuje się stałe samoczynne urządzenie gaśnicze wodne. Warunku nie stosuje się do strefy pożarowej garażu, która ma bezpośredni wjazd lub wyjazd z budynku.

4. W strefie pożarowej garażu zamkniętego stosuje się instalację wentylacji oddymiającej uruchamianą za pomocą systemu wykrywania dymu, w przypadku gdy ta strefa:

1) nie ma bezpośredniego wjazdu lub wyjazdu z budynku, który umożliwia ekipom ratowniczym usuwanie dymu na zewnątrz budynku w przypadku pożaru, lub
2) ma powierzchnię przekraczającą 1500 m^2.

5. W strefie pożarowej garażu, o której mowa w ust. 4 pkt 1, o powierzchni niewiększej niż 1500 m^2, dopuszcza się:

1) stosowanie samoczynnych urządzeń oddymiających uruchamianych za pomocą systemu wykrywania dymu, zapewniających usuwanie dymu z intensywnością co najmniej 20 wymian na godzinę, lecz niemniejszą niż 20 000 m^3/h, pod warunkiem zapewnienia z tej strefy co najmniej dwóch wyjść ewakuacyjnych oddalonych od siebie o co najmniej 10 m;
2) niestosowanie instalacji wentylacji oddymiającej, jeżeli strefa ta:
   a) jest wyposażona w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne lub
   b) ma powierzchnię niewiększą niż 300 m^2, a w budynku nie ma innych stref pożarowych z garażem.

6. W strefie pożarowej garażu zamkniętego ze stanowiskami postojowymi wielopoziomowymi zapewnia się ochronę lokalną tych stanowisk przez stałe samoczynne urządzenie gaśnicze wodne o czasie działania co najmniej 30 minut.

7. W przypadku zastosowania rozwiązania, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, klasa odporności ogniowej przewodów wentylacji oddymiającej ma odpowiadać warunkom określonym w § 282 ust. 2 – jedynie z uwagi na kryterium szczelności ogniowej E.

§ 290. 1. Ze strefy pożarowej garażu, która ma więcej niż 25 stanowisk postojowych i nie jest wyposażona w instalację wentylacji oddymiającej lub ma powierzchnię przekraczającą 1500 m^2, zapewnia się co najmniej dwa wyjścia ewakuacyjne, przy czym jednym z tych wyjść może być wjazd lub wyjazd.

2. W przypadku strefy pożarowej garażu obejmującej więcej niż dwie kondygnacje wyjścia ewakuacyjne zapewnia się na poziomie każdej kondygnacji.

3. W garażu zapewnia się przejście od stanowiska postojowego do najbliższego wyjścia ewakuacyjnego o długości nieprzekraczającej:

1) w garażu zamkniętym – 40 m;
2) w garażu otwartym – 60 m.

4. W garażu długość przejścia od stanowiska postojowego dla osób niepełnosprawnych do najbliższego wyjścia ewakuacyjnego ma być niewiększa niż 20 m, a szerokość przejścia ma być niemniejsza niż 1 m.

5. W strefie pożarowej garażu nie dopuszcza się lokalizacji miejsca oczekiwania na ewakuację, o którym mowa w § 247 ust. 3.

6. Dopuszcza się powiększenie długości przejścia, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, pod warunkiem zastosowania do ochrony strefy pożarowej garażu:

1) stałych samoczynnych urządzeń gaśniczych wodnych – o 50 %;
2) samoczynnych urządzeń oddymiających uruchamianych za pomocą systemu wykrywania dymu, z wyjątkiem instalacji wentylacji oddymiającej strumieniowej – o 50 %.

W garażach o wysokości co najmniej 3 m powiększenia podlegają sumowaniu.

7. Wyjście ewakuacyjne z garażu ma być dostępne także w przypadku zamknięcia wjazdu lub wyjazdu z garażu lub bramy między strefami pożarowymi.

8. Dopuszcza się zastosowanie wyjścia ewakuacyjnego z garażu nieobudowanymi schodami zewnętrznymi, jeżeli poziom parkowania znajduje się nie wyżej niż 3 m nad poziomem terenu urządzonego przy budynku.

9. W strefie pożarowej garażu wielokondygnacyjnego, jej część o powierzchni powyżej 1500 m^2, znajdującą się na kondygnacji podziemnej, oddziela się od innych kondygnacji w tej strefie za pomocą drzwi, bramy lub innego zamknięcia o klasie odporności ogniowej niemniejszej niż EI 30.

§ 291. 1. W garażu zamkniętym, znajdującym się w budynku ZL, odległość w pionie między bramą garażu a znajdującym się nad nią oknem tego budynku ma wynosić co najmniej 1,5 m. Odległość ta może wynosić 1,1 m, jeżeli wykonano nad wjazdem do garażu daszek, balkon lub inne oddzielenie poziome z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, o wysięgu co najmniej 0,6 m od lica ściany, wysunięte obustronnie 0,8 m poza boczne krawędzie bramy garażu, lub jeżeli brama garażu jest cofnięta o 0,8 m od lica ściany.

2. W budynku, o którym mowa w ust. 1, odległość bramy garażu wbudowanego lub przybudowanego od najbliższej krawędzi okna pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi w tym samym budynku nie może być mniejsza niż 1,5 m w rzucie poziomym.

3. Warunku, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie stosuje się, w przypadku gdy brama garażu jest wysunięta o co najmniej 4 m poza lico ściany, w której znajduje się okno, lub jeżeli brama ma klasę odporności ogniowej co najmniej EI 30.

§ 292. 1. Połączenie garażu z budynkiem wymaga zastosowania przedsionka przeciwpożarowego spełniającego warunki, o których mowa w § 243 ust. 3, 4 i 14, zamykanego drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 oraz klasie samoczynnego zamykania C5.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy budynku mieszkalnego jednorodzinnego i budynku rekreacji indywidualnej.

§ 293. 1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym, w strefie pożarowej garażu wielostanowiskowego dopuszcza się występowanie pomieszczeń gospodarczych o powierzchni wewnętrznej niewiększej niż 4 m^2, dla każdego z tych pomieszczeń, których ściany wewnętrzne mają klasę odporności ogniowej co najmniej EI 60, a otwory w tych ścianach są zamknięte drzwiami lub innymi zamknięciami przeciwpożarowymi o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30.

2. W ścianach i stropach pomieszczeń, o których mowa w ust. 1, stosuje się warunki, o których mowa w § 245 ust. 1 i 2 oraz § 280 ust. 5–7.

§ 294. W garażu nie instaluje się studzienki rewizyjnej z możliwością wejścia, urządzenia i przewodu gazowego, z uwzględnieniem § 166 ust. 6, oraz nie umieszcza się otworu od paleniska lub otworu rewizyjnego przeznaczonego do czyszczenia kanału dymowego, spalinowego i wentylacyjnego.

Rozdział 9

Warunki przeciwpożarowe dla budynków inwentarskich

§ 295. Magazyn pasz, kotłownia i inne pomieszczenie wyposażone w palenisko lub trzon kuchenny, znajdujące się w budynku IN, mają mieć podłogę wykonaną z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień $A1_{fl}$, $A2_{fl}$-s1 lub $A2_{fl}$-s2, a ścianę i strop wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0.

§ 296. Budynek IN ma spełniać następujące warunki ewakuacyjne:

1) odległość od najdalszego stanowiska dla zwierząt do wyjścia ewakuacyjnego nie przekracza przy ściółkowym utrzymaniu zwierząt – 50 m, a przy bezściółkowym – 75 m;
2) w chowie lub hodowli bezściółkowej, w szczególności bydła, świń, i owiec, jeżeli liczba bydła i świń nie przekracza 15 sztuk, a owiec – 200 sztuk, stosuje się co najmniej jedno wyjście ewakuacyjne;
3) w budynku przeznaczonym dla większej liczby zwierząt niż określono w pkt 2 stosuje się co najmniej dwa wyjścia, a z pomieszczenia podzielonego na sekcje – co najmniej jedno wyjście ewakuacyjne z każdej sekcji;
4) wrota i drzwi w tym budynku otwierają się na zewnątrz pomieszczenia.

§ 297. Dopuszcza się umieszczenie w jednym budynku części mieszkalnej i gospodarczej pod następującymi warunkami:

1) część mieszkalna oraz część gospodarcza mają odrębne wejścia;
2) między częścią mieszkalną a gospodarczą zostanie wykonana ściana o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60.

Opracowanie: 365/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Rozdział 10

Warunki przeciwpożarowe dla budynków tymczasowych

§ 298. 1. Budynek tymczasowy przeznaczony na stały pobyt ludzi wykonuje się co najmniej w klasie odporności pożarowej „E”. Budynek ten nie może mieć kondygnacji podziemnej i więcej niż dwóch kondygnacji nadziemnych.

2. Do wyznaczania minimalnej odległości budynku tymczasowego od innego budynku mają zastosowanie przepisy określające odległości między budynkami ZL, PM lub IN, o których mowa w § 283 ust. 1–19 i § 285 ust. 1.

3. Tymczasowy budynek wykonany z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 lub z izolacją cieplną o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 oddziela się w odstępach nieprzekraczających 24 m, a w przypadku tymczasowego jednokondygnacyjnego budynku o jednej kondygnacji nadziemnej zlokalizowanego na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej w odstępach nieprzekraczających 50 m – ścianą oddzielenia przeciwpożarowego o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do budynku tymczasowego przeznaczonego na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi, o którym mowa w § 299, pomieszczenia z obudową pneumatyczną wykorzystywanego jako tymczasowy budynek PM, o którym mowa w § 300, oraz do tymczasowego jednokondygnacyjnego budynku PM o jednej kondygnacji nadziemnej zlokalizowanego na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej.

5. Ścianę oddzielenia przeciwpożarowego wysuwa się co najmniej o 0,6 m poza lico ścian zewnętrznych i ponad pokrycie dachu wykonanego z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0.

6. Do poddasza tymczasowego budynku wykonanego z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 zapewnia się dostęp za pomocą zamknięcia, o którym mowa w § 265 pkt 1, o wymiarach co najmniej 0,6 m x 0,6 m, lub przez drabinę i drzwi zewnętrzne o wymiarach co najmniej 0,6 m x 1,6 m, umieszczone w szczytowej ścianie budynku.

7. Nie stosuje się instalacji elektrycznej lub instalacji gazowej na strychu tymczasowego budynku wykonanego z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0.

§ 299. Budynek tymczasowy może być przeznaczony na cele widowiskowe lub inne zgromadzenia ludzi, jeżeli:

1) jest jednokondygnacyjny;
2) widownia jest dostępna z poziomu terenu;
3) dach lub stropodach mają przekrycie wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż D-s2, D-s3, E lub F;
4) ma wyjścia ewakuacyjne, przejścia ewakuacyjne i dojścia ewakuacyjne o liczbie i wymiarach określonych w przepisach działu VI rozdziału 4 rozporządzenia, oznakowane znakami bezpieczeństwa zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących znaków bezpieczeństwa i symboli graficznych;
5) ma oświetlenie awaryjne;
6) ma instalację elektryczną spełniającą co najmniej wymagania określone w Polskich Normach dotyczących tych instalacji.

§ 300. Pomieszczenie z obudową pneumatyczną może być wykorzystywane jako tymczasowy budynek PM o gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej niewyższej od 1000 MJ/ m^2, pod warunkiem:

1) zachowania odległości co najmniej 20 m od innych obiektów budowlanych;
2) użycia powłoki wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż D-s2, D-s3, E lub F;
3) zastosowania wyłącznie ogrzewania powietrznego;
4) zapewnienia liczby i wymiarów wyjść ewakuacyjnych, dojść ewakuacyjnych i przejść ewakuacyjnych, określonych w przepisach działu VI rozdziału 4 rozporządzenia;
5) oznakowania wyjść ewakuacyjnych znakami bezpieczeństwa zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących znaków bezpieczeństwa i symboli graficznych;
6) wyposażenia w oświetlenie awaryjne;
7) wyposażenia w instalację elektryczną wykonaną zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących tych instalacji.

§ 301. Pomieszczenie, o którym mowa w § 300, przeznaczone do celów widowiskowych, wystawowych, rekreacyjnych i sportowych, wyposaża się dodatkowo w:

1) konstrukcje umieszczone wewnątrz lub na zewnątrz budynku do awaryjnego podwieszenia powłoki pneumatycznej;
2) awaryjne urządzenie do utrzymania ciśnienia w powłoce, zasilane z niezależnego źródła energii;
3) awaryjną wentylację mechaniczną do wymiany powietrza, zasilaną z niezależnego źródła energii;
4) wyjścia ewakuacyjne rozmieszczone możliwie równomiernie na obwodzie;
5) krzesła połączone ze sobą w sposób trwały i unieruchomione w rzędach co najmniej po 8 sztuk, ustawione zgodnie z warunkami, o których mowa w § 273.

§ 302. Tymczasowy budynek typu namiotowego przeznaczony do celów widowiskowych ma spełniać warunki, o których mowa w § 300 i § 301, z wyjątkiem warunków dotyczących urządzenia do utrzymywania ciśnienia w powłoce.

Rozdział 11

Warunki instalowania urządzeń fotowoltaicznych

§ 303. 1. Przewód instalacji elektrycznej z urządzeniami fotowoltaicznymi, zwanej dalej „instalacją fotowoltaiczną”, po stronie prądu stałego prowadzi się na zewnątrz budynku.

2. Dopuszcza się prowadzenie przewodu, o którym mowa w ust. 1, wewnątrz budynku, jeżeli jest on układany:

1) w tynku lub pod tynkiem, w przegrodzie wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, i jest pokryty warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm lub
2) w osłonie lub obudowie, o klasie odporności ogniowej co najmniej:
   a) EI 30 – w przypadku budynków, o których mowa w § 224,
   b) EI 60 – w pozostałych przypadkach.

3. Przewodu, o którym mowa w ust. 1, nie układa się w użytkowanych przewodach kominowych – dymowych, spalinowych, wentylacyjnych.

4. W budynku wyposażonym w instalację piorunochronną, zgodnie z § 48 ust. 2, elementy instalacji fotowoltaicznej obejmuje się ochroną odgromową. W pozostałych

przypadkach ochronę odgromową stosuje się stosownie do wyników analizy ryzyka przeprowadzonej w szczególności zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących ochrony odgromowej obiektów budowlanych.

5. W przypadku braku instalacji piorunochronnej elementy instalacji fotowoltaicznej uziemia się bezpośrednio.

6. W instalacji fotowoltaicznej stosuje się połączenia wyrównawcze oraz przyłącza do uziomu zgodnie z § 188.

§ 304. 1. W budynku, w którym jednym ze źródeł energii elektrycznej jest instalacja fotowoltaiczna, stosuje się rozwiązanie umożliwiające ekipom ratowniczym:

1) obniżenie napięcia w przewodach instalacji fotowoltaicznej po stronie prądu stałego prowadzonych poza strefą zainstalowania modułów fotowoltaicznych do poziomu poniżej 30 V w czasie niedłuższym niż 30 s, w sposób zapewniający trwałe utrzymanie takiego poziomu napięcia podczas działań gaśniczych, w szczególności w przypadku wystąpienia przerwy w obwodzie tej instalacji lub

2) odłączenie napięcia w przewodach instalacji fotowoltaicznej po stronie prądu stałego prowadzonych wewnątrz budynku przy użyciu aparatów łączeniowych zgodnych z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej niskonapięciowej aparatury rozdzielczej i sterowniczej

– zwane dalej „wyłącznikiem awaryjnym PV”.

2. Urządzenie uruchamiające wyłącznik awaryjny PV lokalizuje się w miejscu projektowanego dostępu dla ekip ratowniczych, wykonuje się w sposób uniemożliwiający przypadkowe użycie oraz oznakowuje znakiem informującym o jego przeznaczeniu.

3. W budynku wyposażonym w przeciwpożarowy wyłącznik prądu uruchomienie tego wyłącznika ma powodować zadziałanie wyłącznika awaryjnego PV.

§ 305. 1. Falownik instalacji fotowoltaicznej oraz rozdzielnicę elektryczną instalacji fotowoltaicznej umieszcza się na zewnątrz budynku lub w pomieszczeniu nieprzeznaczonym na pobyt ludzi, w miejscu zapewniającym odpowiednią wentylację dla tych urządzeń.

2. Ściana, na której umieszczony jest falownik instalacji fotowoltaicznej lub rozdzielnica elektryczna instalacji fotowoltaicznej, w miejscu ich montażu oraz w odległości co najmniej 1 m od tego miejsca, ma być wykonana z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 lub ma mieć od strony tych urządzeń okładzinę wykonaną z materiałów i wyrobów

o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzeniania się pożaru.

3. Instalację fotowoltaiczną wyposaża się w co najmniej następujące środki ochrony:

1) urządzenie do monitorowania stanu izolacji po stronie prądu stałego;
2) urządzenie do wykrywania i przerywania zwarć łukowych prądu stałego spełniające wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej fotowoltaicznych systemów energetycznych – wykrywanie i przerywanie łuku prądu stałego.

4. Pomieszczenie z falownikiem instalacji fotowoltaicznej lub rozdzielnicą elektryczną instalacji fotowoltaicznej wyposaża się w co najmniej jedną autonomiczną czujkę dymu, spełniającą wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej autonomicznych czujek dymu, w sposób zapewniający przekazanie użytkownikom budynku informacji o zagrożeniu pożarowym. Warunku tego nie stosuje się w przypadku ochrony pomieszczenia przez system sygnalizacji pożarowej lub stałe samoczynne urządzenie gaśnicze, odpowiednie do występujących zagrożeń pożarowych.

§ 306. Urządzenie fotowoltaiczne na dachu budynku instaluje się w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzeniania się pożaru między strefami pożarowymi, przy spełnieniu następujących warunków:

1) przekrycie dachu budynku innego niż budynki, o których mowa w § 224, na którym instaluje się urządzenie fotowoltaiczne, jest NRO, a izolacja cieplna tego przekrycia ma klasę reakcji na ogień inną niż F;
2) urządzenie fotowoltaiczne na dachu budynku instaluje się w sektorze o powierzchni nieprzekraczającej 1600 m^2 i o rozpiętości niewiększej niż 40 m;
3) między sektorami, o których mowa w pkt 2, jest zachowana odległość co najmniej 5 m;
4) urządzenie fotowoltaiczne instaluje się w odległości co najmniej:
   a) 2,5 m od ściany oddzielenia przeciwpożarowego,
   b) 1 m od ściany, o której mowa w § 228 ust. 3

   – przy czym warunku tego nie stosuje się, jeżeli ściana jest wyprowadzona ponad górną krawędź urządzenia fotowoltaicznego, na wysokość co najmniej 0,3 m;
5) urządzenie fotowoltaiczne instaluje się w odległości co najmniej 1 m od okien, wyłazów oraz urządzeń wymagających dostępu, o którym mowa w § 336, z wyłączeniem budynku mieszkalnego jednorodzinnego oraz budynku rekreacji indywidualnej;

6) urządzenie fotowoltaiczne instaluje się w odległości co najmniej 1 m od klapy dymowej i niemniejszej niż wymagana do jej pełnego otwarcia;

7) moduły instalacji fotowoltaicznej w zakresie zapalności oraz w zakresie rozprzestrzeniania ognia spełniają wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej oceny bezpieczeństwa modułu fotowoltaicznego (PV) – wymagania dotyczące badań.

§ 307. 1. Urządzenie fotowoltaiczne na ścianie zewnętrznej budynku instaluje się w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzeniania się pożaru między kondygnacjami i strefami pożarowymi, przy spełnieniu następujących warunków:

1) ściana zewnętrzna budynku innego niż budynki, o których mowa w § 224, na której instaluje się urządzenie fotowoltaiczne:
   a) jest NRO, a izolacja cieplna tej ściany ma klasę reakcji na ogień inną niż F,
   b) w miejscu zainstalowania urządzenia fotowoltaicznego oraz w odległości co najmniej 1 m od tego miejsca, ma klasę odporności ogniowej co najmniej EI 30;

2) urządzenie fotowoltaiczne instaluje się na wysokości niewiększej niż 25 m od poziomu terenu;

3) urządzenie fotowoltaiczne instaluje się w odległości co najmniej 1 m od otworów okiennych, drzwiowych lub innych otworów, umożliwiających rozprzestrzenianie się ognia, niezamkniętych zamknięciami przeciwpożarowymi, o klasie odporności ogniowej EI ściany zewnętrznej, na której są zainstalowane te urządzenia;

4) w przestrzeni między ścianą zewnętrzną a urządzeniem fotowoltaicznym nie układa się kabli i przewodów niezwiązanych z tym urządzeniem;

5) urządzenia fotowoltaicznego nie instaluje się na pasie międzykondygnacyjnym, o którym mowa w § 236, oraz pionowym pasie, o którym mowa w § 246 ust. 2;

6) urządzenie fotowoltaiczne jest zamocowane do konstrukcji budynku w sposób uniemożliwiający jego odpadanie w przypadku pożaru, w czasie krótszym niż wynikający z wymaganej klasy odporności ogniowej dla ściany zewnętrznej, o której mowa w § 227 ust. 1;

7) moduły instalacji fotowoltaicznej w zakresie zapalności spełniają wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej oceny bezpieczeństwa modułu fotowoltaicznego (PV) – wymagania dotyczące badań.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, nie dotyczy budynku mieszkalnego jednorodzinnego z jednym lokalem mieszkalnym oraz budynku rekreacji indywidualnej.

3. Dopuszcza się instalowanie urządzenia fotowoltaicznego na ścianie zewnętrznej budynku na wysokości powyżej 25 m, jeżeli budynek jest wyposażony w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne, które chronią również to urządzenie.

§ 308. 1. Urządzenia fotowoltaiczne mogą być zintegrowane z budynkiem i stanowić jego ścianę zewnętrzną lub przekrycie dachu, jeżeli znajdują się na wysokości niewiększej niż 25 m od poziomu terenu, z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 227 i § 237.

2. Dopuszcza się wykonanie urządzenia fotowoltaicznego, o których mowa w ust. 1, na wysokości powyżej 25 m, jeżeli budynek jest wyposażony w stałe samoczynne urządzenia gaśnicze wodne.

§ 309. 1. Urządzenie fotowoltaiczne służące do zasilania w energię elektryczną instalacji elektrycznej lokalu mieszkalnego w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, zwane dalej „mikroinstalacją balkonową PV”, instaluje się na przynależnym do tego lokalu balkonie, loggii lub tarasie w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzeniania się pożaru między kondygnacjami oraz strefami pożarowymi, przy spełnieniu następujących warunków:

1) łączna moc znamionowa falowników mikroinstalacji balkonowej PV nie przekracza 2 kW;
2) łączna moc wyjściowa modułów fotowoltaicznych nie przekracza 2,3 kW;
3) napięcie po stronie prądu stałego nie przekracza 60 V;
4) przewód instalacji fotowoltaicznej po stronie prądu stałego na zewnątrz budynku prowadzi się wyłącznie w obrębie balkonu, loggii lub tarasu, na którym instaluje się mikroinstalację balkonową PV;
5) moduły fotowoltaiczne są zamocowane w sposób trwały, który uniemożliwia ich odpadnięcie, a obciążenia przekazywane na konstrukcję balkonu, loggii lub tarasu, z uwzględnieniem obciążenia wiatrem, nie przekraczają nośności tej konstrukcji;
6) mikroinstalację balkonową PV instaluje się na wysokości niewiększej niż 25 m od poziomu terenu;
7) moduły fotowoltaiczne w zakresie zapalności spełniają wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej oceny bezpieczeństwa modułu fotowoltaicznego (PV) – wymagania dotyczące badań;

8) instalacja elektryczna w lokalu mieszkalnym spełnia warunki, o których mowa w § 183, § 187 oraz § 192;

9) w instalacji fotowoltaicznej stosuje się zabezpieczenie od pracy wyspowej (LoM), zapewniające samoczynne wyłączenie falownika w przypadku odłączenia zasilania budynku od elektroenergetycznej sieci zasilającej lub zaniku napięcia w tej sieci.

2. W przypadku mikroinstalacji balkonowej PV nie stosuje się przepisów § 303 ust. 4 zdanie drugie i ust. 5, a w przypadku mikroinstalacji balkonowej PV, w której przekształcenie prądu stałego następuje w mikrofalowniku zainstalowanym przy module fotowoltaicznym, a do instalacji elektrycznej lokalu mieszkalnego wprowadzany jest wyłącznie obwód prądu przemiennego zabezpieczony urządzeniem ochronnym różnicowoprądowym nie stosuje się także przepisów § 305 ust. 3.

§ 310. 1. Budynek z instalacją fotowoltaiczną oznacza się znakiem informującym o występowaniu tej instalacji, zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej wymagań dla instalacji lub lokalizacji fotowoltaicznych (PV) układów zasilania.

2. Instalację fotowoltaiczną związaną z budynkiem, instalowaną poza budynkiem, wykonuje się w sposób zapewniający ochronę przed porażeniem prądem elektrycznym oraz ograniczając dostęp do części mogących stwarzać zagrożenie dla bezpieczeństwa ludzi, przez zastosowanie odpowiednich środków ochrony technicznej tej instalacji, w tym zabezpieczenia przewodów przed uszkodzeniami mechanicznymi.

Rozdział 12

Warunki instalowania magazynów energii elektrycznej o pojemności nominalnej większej niż 2 kWh

§ 311. 1. Magazyn energii elektrycznej o pojemności nominalnej większej niż 2 kWh, w którym energia elektryczna jest magazynowana w akumulatorach z ogniwami wtórnymi, zwany dalej „magazynem energii BESS”, instaluje się w budynku lub na zewnątrz budynku, zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu, a w zakresie w nim nieuregulowanym zgodnie z wytycznymi producenta.

2. Magazyn energii BESS może być zainstalowany w budynku lub na zewnątrz budynku, jeżeli jest wyposażony w system zarządzania akumulatorami (BMS) lub inne środki ochrony, które spełniają następujące warunki:

1) stale monitorują podstawowe parametry pracy akumulatorów, takie jak napięcie, natężenie prądu i temperatura pakietu ogniw;
2) zapobiegają ładowaniu akumulatorów powyżej ich dopuszczalnego poziomu naładowania oraz rozładowaniu poniżej bezpiecznego poziomu;
3) zapobiegają wystąpieniu nadmiernego natężenia prądu w przypadku ładowania oraz rozładowania akumulatorów;
4) zapewniają ochronę przed prądami zwarciowymi (zwarciem);
5) sygnalizują awarie i nieprawidłowe stany pracy magazynu, w szczególności w przypadku wzrostu temperatury ogniw powyżej bezpiecznego poziomu;
6) reagują na zagrożenia związane z wystąpieniem awarii lub nieprawidłowych stanów pracy, w szczególności przez awaryjne odłączenie akumulatora.

§ 312. 1. W budynku, w którym jednym ze źródeł energii elektrycznej jest magazyn energii BESS, stosuje się rozwiązanie umożliwiające ekipom ratowniczym wyłączenie spod napięcia wszystkich obwodów wejściowych i wyjściowych tego magazynu, z wyjątkiem obwodów, w których napięcie nie przekracza wartości 12 V w przypadku prądu przemiennego oraz 30 V w przypadku prądu stałego, zwane dalej „wyłącznikiem awaryjnym BESS”.

2. Urządzenie uruchamiające wyłącznik awaryjny BESS lokalizuje się w miejscu projektowanego dostępu dla ekip ratowniczych, wykonuje w sposób uniemożliwiający przypadkowe użycie oraz oznakowuje znakiem informującym o przeznaczeniu tego urządzenia. W przypadku magazynu energii BESS zainstalowanego w lokalu mieszkalnym w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, niewyposażonym w przeciwpożarowy wyłącznik prądu, dopuszcza się zlokalizowanie urządzenia uruchamiającego wyłącznik awaryjny BESS przed wejściem do tego lokalu mieszkalnego.

3. W budynku wyposażonym w przeciwpożarowy wyłącznik prądu uruchomienie wyłącznika ma powodować zadziałanie wyłącznika awaryjnego BESS.

4. Lokal mieszkalny w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oznakowuje się znakiem bezpieczeństwa informującym o występowaniu w tym lokalu magazynu energii BESS, który umieszcza się na drzwiach wejściowych do tego lokalu lub bezpośrednio przy wejściu do

tego lokalu, a także przy wejściu prowadzącym do klatki schodowej z tym lokalem mieszkalnym.

§ 313. 1. W jednej strefie pożarowej budynku nieprzeznaczonego wyłącznie na magazyn energii BESS łączna pojemność akumulatorów magazynów energii BESS nie może przekraczać 600 kWh. Magazynów energii BESS, o których mowa w § 318, nie uwzględnia się.

2. Akumulatory magazynu energii BESS instaluje się w jednym pomieszczeniu lub w zespole przylegających do siebie pomieszczeń, które, z zastrzeżeniem ust. 4, są zlokalizowane na:

1) pierwszej lub drugiej kondygnacji podziemnej lub dowolnej kondygnacji nadziemnej i mają zapewniony dostęp dla ekip ratowniczych bezpośrednio z zewnątrz albo pośrednio przez drogi komunikacji ogólnej, garaż, niewięcej niż jedno pomieszczenie techniczne lub pomieszczenie służące do celów komunikacji wewnętrznej w budynku mieszkalnym jednorodzinnym – w przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów nie przekracza 60 kWh; warunek ten nie dotyczy magazynów energii BESS, o których mowa w § 318;
2) pierwszej kondygnacji podziemnej lub pierwszej kondygnacji nadziemnej i mają zapewniony dostęp dla ekip ratowniczych bezpośrednio z zewnątrz albo pośrednio przez drogi komunikacji ogólnej, garaż lub niewięcej niż jedno pomieszczenie techniczne– w przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów przekracza 60 kWh i nie przekracza 300 kWh;
3) pierwszej kondygnacji nadziemnej i mają zapewniony dostęp dla ekip ratowniczych bezpośrednio z zewnątrz – w przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów przekracza 300 kWh.

3. W przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów magazynu energii BESS w pomieszczeniu lub zespole przylegających do siebie pomieszczeń, o których mowa w ust. 2, przekracza 300 kWh, pomieszczenie lub zespół pomieszczeń oddziela się od dróg ewakuacyjnych ścianą pełną, bez otworów.

4. Magazynu energii BESS nie instaluje się:

1) na wysokości większej niż 25 m od poziomu terenu, z uwzględnieniem ust. 5;
2) na poddaszu użytkowym budynku innego niż niski (N), w obrębie którego elementy budynku posiadają klasę reakcji na ogień inną niż A1 lub A2,d0, z wyjątkiem wykonanych od strony zewnętrznej:

a) izolacji termicznej ściany zewnętrznej, która ma klasę odporności ogniowej co najmniej EI 30,

b) izolacji i pokrycia dachu, które są oddzielone przegrodą o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 30;

3) na poddaszu nieużytkowym i strychu.

5. Warunku, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, nie stosuje się w przypadku magazynu energii BESS zainstalowanego na zewnątrz budynku:

1) na ścianie zewnętrznej, pod warunkiem ochrony tego magazynu przez stałe samoczynne urządzenie gaśnicze;

2) na stropodachu o klasie odporności ogniowej co najmniej REI 60 i o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, z wyjątkiem pokrycia dachu oraz warstwy izolacji o klasie reakcji na ogień A2,d1, A2,d2, B lub C, w przypadku zastosowania na pokryciu dachu osłony o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 lub warstwy mineralnej wykonanej w szczególności ze żwiru lub kamienia, o grubości co najmniej 5 cm.

§ 314. Pomieszczenie z akumulatorami magazynu energii BESS wyposaża się w wentylację lub inne instalacje lub urządzenia, zapewniające jakość środowiska wewnętrznego umożliwiającą działanie tego magazynu w sposób niepowodujący zagrożenia pożarowego.

§ 315. Pomieszczenie z akumulatorami magazynu energii BESS, w którym podczas normalnej pracy tego magazynu może wydzielać się gaz palny lub pary cieczy palnej, mogące wytworzyć mieszaninę wybuchową, wyposaża się w:

1) wentylację zapewniającą wymianę powietrza w ilości uniemożliwiającej przekroczenie stężenia 25 % dolnej granicy wybuchowości średnio w objętości przestrzeni powietrznej pomieszczenia, stanowiącej różnicę między objętością pomieszczenia i objętością znajdujących się w nim w szczególności: instalacji, urządzeń, sprzętu lub zamkniętych opakowań;

2) urządzenie detekcyjne służące do wykrywania atmosfery wybuchowej, które po przekroczeniu progów detekcji określonych odpowiednio do zagrożeń związanych z uwolnieniem gazu lub pary:

a) uruchamia sygnalizację alarmową,

b) steruje działaniem wentylacji, o której mowa w pkt 1 – w przypadku pomieszczenia wyposażonego w wentylację mechaniczną,

c) odłącza akumulatory od obwodów wejściowych i wyjściowych, z wyjątkiem obwodów, w których napięcie nie przekracza wartości 12 V w przypadku prądu przemiennego oraz 30 V w przypadku prądu stałego.

§ 316. Pomieszczenie z akumulatorami magazynu energii BESS o łącznej pojemności większej niż 60 kWh, w którym podczas awarii lub nieprawidłowego stanu pracy może wydzielać się gaz palny lub pary cieczy palnej, w szczególności na skutek ucieczki termicznej, mogące wytworzyć mieszaninę wybuchową, wyposaża się w:

1) urządzenie detekcyjne służące do wykrywania gazu palnego lub par cieczy palnej, zapewniające realizację funkcji, o których mowa w § 315 pkt 2 lit. a i c;
2) awaryjną wentylację wywiewną o wydajności zapewniającej co najmniej 10 wymian powietrza na godzinę, sterowaną urządzeniem detekcyjnym, o którym mowa w pkt 1 – w przypadku gdy łączna pojemność akumulatorów w tym pomieszczeniu przekracza 120 kWh;
3) urządzenia odciążające (przeciwwybuchowe), takie jak przepona, klapa lub otwór oszklony szkłem zwykłym, o łącznej powierzchni większej niż 0,065 m^2/m^3 kubatury tego pomieszczenia.

§ 317. 1. Magazyn energii BESS wewnątrz budynku instaluje się przy spełnieniu następujących warunków:

1) w przypadku magazynu energii BESS o łącznej pojemności akumulatorów do 30 kWh:
   a) pomieszczenie z akumulatorami wyposaża się w co najmniej jedną autonomiczną czujkę dymu, spełniającą wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej autonomicznych czujek dymu, oraz w co najmniej jedną autonomiczną czujkę tlenku węgla, spełniającą wymagania określone w Polskiej Normie dotyczącej urządzeń elektrycznych do wykrywania tlenku węgla w pomieszczeniach domowych – w sposób zapewniający przekazanie użytkownikom budynku lub jego części informacji o zagrożeniu oraz
   b) w budynku nieprzeznaczonym wyłącznie do celu magazynowania energii elektrycznej akumulatory umieszcza się w:
      – pomieszczeniu technicznym lub
      – pomieszczeniu gospodarczym lub garażu o liczbie stanowisk postojowych niewiększej niż 2 – w przypadku budynków, o których mowa w § 224

– wydzielonym przeciwpożarowo od pozostałych pomieszczeń ścianami wewnętrznymi i stropem, a od konstrukcji i przekrycia dachu o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 przegrodami, o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 15 lub REI 15 i klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, oraz zamkniętym drzwiami bez przeszkleń i otworów wyposażonymi w urządzenia samoczynnie je zamykające, a w przypadku magazynu energii BESS o łącznej pojemności akumulatorów powyżej 20 kWh do 30 kWh – drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 15, z wyjątkiem magazynu energii BESS zainstalowanego w garażu wolnostojącym o liczbie stanowisk postojowych niewiększej niż 2, do którego nie stosuje się warunku wydzielenia przeciwpożarowego;

2) w przypadku magazynu energii BESS o łącznej pojemności akumulatorów powyżej 30 kWh do 60 kWh:

a) pomieszczenie z akumulatorami wyposaża się w czujki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, oraz

b) w budynku nieprzeznaczonym wyłącznie do celu magazynowania energii elektrycznej akumulatory umieszcza się w:

– pomieszczeniu technicznym wydzielonym przeciwpożarowo od pozostałych pomieszczeń ścianami wewnętrznymi i stropem, a od konstrukcji i przekrycia dachu o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 przegrodami, o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 lub REI 30 i klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, oraz zamkniętym drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30,

– garażu wbudowanym o liczbie stanowisk postojowych niewiększej niż 2, znajdującym się w budynku mieszkalnym jednorodzinnym i oddzielonym od pozostałej części tego budynku w sposób określony w § 287 ust. 1 lub ust. 5,

– garażu wolnostojącym o liczbie stanowisk postojowych niewiększej niż 2

– posiadającym drzwi zewnętrzne, bramę lub okno, o powierzchni co najmniej 1 m^2;

3) w przypadku magazynu energii BESS o łącznej pojemności akumulatorów powyżej 60 kWh do 120 kWh:

a) pomieszczenie z akumulatorami wyposaża się w czujki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, oraz

b) w budynku nieprzeznaczonym wyłącznie do celu magazynowania energii elektrycznej akumulatory umieszcza się w pomieszczeniu technicznym lub zespole takich pomieszczeń, przeznaczonych na potrzeby instalacji lub urządzeń elektrycznych, które:

– są wydzielone przeciwpożarowo od pozostałych pomieszczeń ścianami wewnętrznymi i stropami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60 lub REI 60 i klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, a od konstrukcji i przekrycia dachu o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 przegrodami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 i klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, oraz zamknięte drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 oraz

– mają drzwi zewnętrzne, bramę lub okno o powierzchni co najmniej 1 m^2;

4) w przypadku magazynu energii BESS o łącznej pojemności akumulatorów powyżej 120 kWh:

a) pomieszczenie z akumulatorami wyposaża się w:

– system sygnalizacji pożarowej oraz

– stałe samoczynne urządzenia gaśnicze odpowiednie do występujących zagrożeń pożarowych – w przypadku magazynu energii BESS o łącznej pojemności akumulatorów powyżej 300 kWh oraz

b) akumulatory umieszcza się w grupach o łącznej pojemności akumulatorów do 120 kWh, a odległość między tymi grupami akumulatorów wynosi co najmniej 1 m, oraz

c) w budynku nieprzeznaczonym wyłącznie do celu magazynowania energii elektrycznej akumulatory umieszcza się w pomieszczeniu technicznym przeznaczonym wyłącznie na ten cel lub w zespole takich pomieszczeń, wydzielonych przeciwpożarowo od pozostałych pomieszczeń ścianami wewnętrznymi i stropami, o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 120 lub REI 120 i klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, a od konstrukcji i przekrycia dachu o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 przegrodami o klasie

odporności ogniowej co najmniej EI 30 i klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, oraz zamkniętych drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60.

2. Warunków, o których mowa w ust. 1:

1) pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. a nie stosuje się w przypadku ochrony pomieszczenia z akumulatorami magazynu energii BESS przez system sygnalizacji pożarowej lub stałe samoczynne urządzenie gaśnicze odpowiednie do występujących zagrożeń pożarowych;

2) pkt 1 lit. b w odniesieniu do klasy odporności ogniowej drzwi EI 15 nie stosuje się do istniejących drzwi drewnianych płycinowych o grubości co najmniej 25 mm lub stalowych płaszczowych, jeżeli drzwi te spełniają następujące warunki:

a) nie posiadają przeszkleń i otworów,

b) są wyposażone w obwodową uszczelkę pęczniejącą pod wpływem ognia,

c) są wyposażone w urządzenie samoczynnie je zamykające;

3) pkt 4 lit. a tiret pierwsze nie stosuje się w przypadku ochrony pomieszczenia z akumulatorami magazynu energii BESS o łącznej pojemności akumulatorów do 300 kWh przez stałe samoczynne urządzenie gaśnicze odpowiednie do występujących zagrożeń pożarowych;

4) pkt 4 lit. b nie stosuje się w odniesieniu do odległości między grupami akumulatorów magazynu energii BESS w przypadku zastosowania między tymi grupami akumulatorów ściany o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 120, wysokości równej wysokości pomieszczenia, wysuniętej w poziomie co najmniej 0,3 m poza obrys akumulatorów, wykonanej w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzenienia się ognia z jednej grupy akumulatorów na drugą.

3. Dopuszcza się instalowanie magazynu energii BESS na zewnątrz budynku, dla którego stanowi on źródło energii elektrycznej, w odległości mniejszej niż 4 m od tego budynku, albo na jego ścianie zewnętrznej lub jego stropodachu przy spełnieniu następujących warunków:

1) łączna pojemność akumulatorów magazynu energii BESS umieszczonych w odległości mniejszej niż 4 m od budynku lub na ścianie zewnętrznej budynku nie przekracza 120 kWh, a na stropodachu 600 kWh; warunku tego nie stosuje się do magazynu energii BESS, o którym mowa w § 318 ust. 1, zainstalowanego na balkonie, loggii lub tarasie lokalu mieszkalnego w budynku mieszkalnym wielorodzinnym;

2) akumulatory na ścianie są umieszczone w grupach o łącznej pojemności akumulatorów do 30 kWh, a na stropodachu w grupach o łącznej pojemności akumulatorów do 120 kWh – w przypadku magazynów energii BESS umieszczonych na wysokości większej niż 2 m od poziomu terenu;

3) między grupami akumulatorów, o których mowa w pkt 2, jest zachowana odległość co najmniej 1,5 m w poziomie i 3 m w pionie; warunku tego nie stosuje się do grup akumulatorów umieszczonych na stropodachu, oddzielonych od siebie ścianą o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 120, wysuniętą w pionie i w poziomie co najmniej 0,3 m poza obrys obudowy tych akumulatorów i wykonaną w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzenienia się ognia z jednej grupy akumulatorów na drugą;

4) odległość obudowy magazynu energii BESS od okna, elementu doświetlającego, drzwi i otworu wentylacyjnego wynosi co najmniej 1,5 m, a w przypadku drzwi służących do celów ewakuacji w budynkach innych niż budynki, o których mowa w § 224, co najmniej 3 m; odległość 1,5 m nie ma zastosowania w przypadku okna, elementu doświetlającego lub drzwi balkonu, loggii lub tarasu lokalu mieszkalnego, do którego przynależy magazyn energii BESS;

5) ściana zewnętrzna budynku innego niż budynki, o których mowa w § 224, w miejscu zainstalowania magazynu energii BESS oraz w odległości co najmniej 1,5 m od jego obudowy i co najmniej 3 m nad jego obudową jest wykonana z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 lub w tych miejscach ma od strony magazynu energii BESS okładzinę z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, wykonaną w sposób ograniczający możliwość rozprzestrzeniania się pożaru; warunku tego nie stosuje się do magazynu energii BESS, o którym mowa w § 318 ust. 1, zainstalowanego na balkonie, loggii lub tarasie lokalu mieszkalnego w budynku mieszkalnym wielorodzinnym;

6) przekrycie stropodachu budynku innego niż budynki, o których mowa w § 224, w miejscu zainstalowania magazynu energii BESS oraz w odległości co najmniej 1,5 m od jego obudowy jest wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0; dopuszcza się, aby w tych miejscach przekrycie stropodachu NRO było wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A2,d1, A2,d2, B lub C, w przypadku zastosowania na pokryciu dachu osłony o klasie reakcji na ogień A1 lub

A2,d0 lub warstwy mineralnej wykonanej w szczególności ze żwiru lub kamienia, o grubości co najmniej 5 cm;

7) odległość obudowy magazynu energii BESS zainstalowanego na ścianie zewnętrznej wynosi co najmniej 3 m od okapu wykonanego z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0;

8) odległość obudowy magazynu energii BESS zainstalowanego na stropodachu wynosi co najmniej 1,5 m od krawędzi stropodachu, wyłazów oraz instalacji i urządzeń wymagających dostępu, o którym mowa w § 336, z wyłączeniem budynku mieszkalnego jednorodzinnego z jednym lokalem mieszkalnym oraz budynku rekreacji indywidualnej;

9) odległość obudowy magazynu energii BESS zainstalowanego na stropodachu wynosi co najmniej 1 m od klapy dymowej, przy czym odległość ta nie może być mniejsza niż wymagana do pełnego otwarcia tej klapy;

10) magazynu energii BESS nie instaluje się na pasie międzykondygnacyjnym, o którym mowa w § 236, oraz na pionowym pasie, o którym mowa w § 246 ust. 2.

§ 318. 1. W lokalu mieszkalnym w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, a także na balkonie, loggii lub tarasie w tym budynku, magazyn energii BESS instaluje się wyłącznie gdy:

1) służy do zasilania w energię elektryczną instalacji elektrycznej użytkownika lokalu mieszkalnego;

2) łączna pojemność akumulatorów tego magazynu nie przekracza 11 kWh;

3) maksymalna moc ładowania lub rozładowania tego magazynu nie przekracza 3,7 kW;

4) spełnione są warunki określone w ust. 2–5.

2. Magazyn energii BESS, o którym mowa w ust. 1, instaluje się w jeden z następujących sposobów, z uwzględnieniem ust. 4:

1) w pomieszczeniu technicznym, wydzielonym przeciwpożarowo od pozostałych pomieszczeń ścianami wewnętrznymi i stropem, a od konstrukcji i przekrycia dachu o klasie reakcji na ogień innej niż A1 lub A2,d0 przegrodami, o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30 lub REI 30 i klasie reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, oraz zamkniętym drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30; przepis § 314 stosuje się;

2) w pomieszczeniu innym niż pomieszczenie, o którym mowa w pkt 1 – pod warunkiem umieszczenia tego magazynu w ognioodpornej szafie przeznaczonej do przechowywania i ładowania akumulatorów, spełniającej warunki, o których mowa w ust. 5;

3) na balkonie, loggii lub tarasie – pod warunkiem że magazyn ten ma stopień ochrony co najmniej IP55, jest trwale zamocowany, obciążenie przekazywane na konstrukcję balkonu, loggii lub tarasu nie przekracza nośności tej konstrukcji, ściany zewnętrzne są NRO przy działaniu ognia od zewnątrz, a odległość jego obudowy od ściany zewnętrznej (elewacji) budynku wynosi co najmniej 0,5 m.

3. Pomieszczenie w którym zlokalizowany jest magazyn energii BESS, o którym mowa w ust. 1, wyposaża się w autonomiczną czujkę dymu oraz autonomiczną czujkę tlenku węgla, o których mowa w § 317 ust. 1 pkt 1 lit. a.

4. Magazynu energii BESS, o którym mowa w ust. 1, nie instaluje się:

1) w pomieszczeniu przeznaczonym do spania ludzi oraz w pomieszczeniu z wejściem bezpośrednio do pomieszczenia przeznaczonego do spania ludzi;

2) na drodze ewakuacyjnej oraz w pomieszczeniu pomocniczym z komunikacją wewnętrzną służącą do celów ewakuacji;

3) w pomieszczeniu, w którym warunki środowiskowe uniemożliwiają prawidłową pracę magazynu energii BESS, w szczególności z uwagi na wilgotność, wymianę powietrza oraz temperaturę, a także w którym występuje ryzyko jego zalania wodą;

3) na wysokości większej niż 25 m od poziomu terenu;

4) jeżeli instalacja elektryczna w lokalu mieszkalnym nie spełnia warunków określonych w § 183, § 187 oraz § 192;

5) w lokalu mieszkalnym, jeżeli producent tego magazynu nie deklaruje możliwości jego zastosowania w lokalu mieszkalnym, a także gdy do oceny jego bezpieczeństwa zastosowano procedurę zgodności, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1542 z dnia 12 lipca 2023 r. w sprawie baterii i zużytych baterii, zmieniającym dyrektywę 2008/98/WE i rozporządzenie (UE) 2019/1020 oraz uchylającym dyrektywę 2006/66/WE (Dz. Urz. UE L 2023/191 z

28.07.2023, z późn. zm.[6)]), inną niż „Moduł D1 - Zapewnianie jakości w procesie produkcji" albo "Moduł G - Zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową".

5. Ognioodporna szafa, o której mowa w ust. 2 pkt 2, spełnia następujące warunki:

1) ma odporność ogniową co najmniej 30 minut przy oddziaływaniu ognia od zewnątrz i od wewnątrz w zakresie szczelności ogniowej i izolacyjności ogniowej;
2) posiada odpowiednią wentylację lub inne rozwiązania zapewniające jakość środowiska wewnętrznego umożliwiającą przechowywanie, ładowanie i rozładowywanie akumulatorów magazynu energii BESS w sposób niepowodujący zagrożenia pożarowego i wybuchowego;
3) posiada urządzenia przeznaczone do wykrywania i sygnalizowania pożaru.

§ 319. Warunków, o których mowa w § 311 ust. 2, § 313 ust. 2 i 3 oraz § 317 ust. 1 pkt 1 lit. a, pkt 2 lit. a, pkt 3 lit. a, pkt 4 lit. a i b, nie stosuje się do magazynu energii BESS, w którym energia elektryczna jest magazynowana w akumulatorach z elektrolitem wodnym lub w akumulatorach przepływowych.

DZIAŁ VII

Bezpieczeństwo użytkowania

§ 320. 1. W budynku o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych, mającego pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi, główne wejście do budynku lub jego części oraz wyjście ewakuacyjne z budynku lub jego części ochrania się daszkiem lub podcieniem ochronnym o szerokości większej co najmniej o 1 m od szerokości drzwi oraz o wysięgu lub głębokości niemniejszej niż 1 m w budynku niskim (N) i 1,5 m w budynku wyższym. Warunek ten nie dotyczy budynku na terenie zakładu karnego, aresztu śledczego oraz zakładu poprawczego i schroniska dla nieletnich.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku budynku wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną.

---

6) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 2023/1542 17.04.2024, Dz. Urz. UE L 2024/1781 z 13.06.2024, Dz. Urz. UE L 2023/1542 z 25.07.2024, Dz. Urz. UE L 2024/1781 z 07.08.2024, Dz. Urz. UE L 2025/1561 z 18.07.2025, Dz. Urz. UE L 2023/1542 z 08.10.2025 oraz Dz. Urz. UE L 2023/1542 z 10.04.2026.

3. Konstrukcja daszku, o którym mowa w ust. 1, ma umożliwiać przeniesienie ewentualnych obciążeń, jakie w prawdopodobnym zakresie może spowodować upadek okładziny elewacyjnej, skrzydła okiennego lub szyby.

§ 321. 1. Tablicę informacyjną, reklamę i podobne urządzenie oraz dekorację umieszcza się tak, aby nie stanowiła ona zagrożenia bezpieczeństwa dla użytkowników budynku i osób trzecich.

2. Daszek, balkon oraz stałą i ruchomą osłonę przeciwsłoneczną umieszcza się na wysokości co najmniej 2,5 m nad poziomem chodnika, z pozostawieniem nieosłoniętego pasma ruchu o szerokości co najmniej 1 m od strony jezdni.

3. Wystawę sklepową, gablotę reklamową, a także obudowę urządzeń technicznych umieszcza się w taki sposób, aby były one wysunięte poza płaszczyznę ściany zewnętrznej budynku niewięcej niż 0,5 m – przy zachowaniu użytkowej szerokości chodnika niemniejszej niż 2 m oraz zapewnieniu bezpieczeństwa ruchu dla osób z niepełnosprawnością wzroku.

4. Szerokości użytkowej chodnika usytuowanego bezpośrednio przy ścianie zewnętrznej budynku nie można zawężać, w szczególności przez:

1) znajdujące się w pozycji otwartej lub zamkniętej:
   a) skrzydło drzwiowe lub okienne,
   b) kratę,
   c) okiennicę,
   d) inną osłonę;
2) zewnętrzne schody i pochylnie.

5. Urządzenie oświetleniowe, w tym urządzenie reklamowe, umieszcza się na zewnątrz budynku lub w jego otoczeniu w taki sposób, aby nie powodowało uciążliwości dla jego użytkowników oraz dla przechodniów i kierowców. Jeżeli światło jest skierowane na elewację budynku zawierającą okno lub inny element doświetlający, natężenie oświetlenia na tej elewacji nie może przekraczać 5 luksów w przypadku światła białego i 3 luksów w przypadku światła kolorowego lub światła o zmieniającym się natężeniu, błyskowego, ewentualnie pulsującego.

§ 322. 1. Wpust kanalizacyjny, pokrywę urządzenia sieci uzbrojenia terenu i instalacji podziemnych oraz inną osłonę otworów, usytuowane na trasie przejścia lub przejazdu, umieszcza się w płaszczyźnie chodnika lub jezdni.

2. W przypadku umieszczania w płaszczyźnie chodnika lub przejścia przez jezdnię wpustu kanalizacyjnego lub ażurowej osłony otworu odstępy między prętami lub średnice otworów są niewiększe niż 0,02 m, a powierzchnia wpustu kanalizacyjnego lub ażurowej osłony otworu nie utrudnia ruchu osobom ze szczególnymi potrzebami.

3. Przed wejściem do budynku i za wejściem do budynku, w szerokości drzwi wejściowych, nie umieszcza się:

1) odboju,
2) skrobaczki,
3) wycieraczki do obuwia,
4) podobnych urządzeń

– jeżeli wystają one ponad poziom podłogi – w przypadku elementów umieszczanych wewnątrz budynku lub ponad poziom płaszczyzny dojścia – w przypadku elementów umieszczanych na zewnątrz budynku.

§ 323. Przezroczyste przegrody, w tym szklane drzwi lub przezroczyste ściany:

1) oznacza się co najmniej dwoma pasami umieszczonymi na wysokości od 1,5 m do 2 m (pierwszy pas) oraz od 0,85 m do 1,05 m (drugi pas), kontrastującymi kolorystycznie z tłem, o szerokości niemniejszej niż 0,1 m,
2) wykonuje się ze szkła bezpiecznego, o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia, tłukącego się na drobne, nieostre odłamki lub ulegającego spękaniu w sposób niepowodujący odpadania odłamków

– zapewniając bezpieczeństwo użytkowników w przypadku stłuczenia.

§ 324. 1. Przy schodach zewnętrznych i wewnętrznych oraz pochylniach zewnętrznych i wewnętrznych, służących do pokonania wysokości przekraczającej 0,5 m, od strony przestrzeni otwartej umieszcza się balustradę lub inne zabezpieczenie.

2. W budynku mieszkalnym jednorodzinnym, budynku rekreacji indywidualnej i budynku w zabudowie zagrodowej warunek określony w ust. 1 uważa się za spełniony również wówczas, gdy schody i pochylnie o wysokości do 1 m, niemające balustrady, są obustronnie szersze w stosunku do drzwi lub innego przejścia, do którego prowadzą, co najmniej po 0,5 m.

3. W budynku użyteczności publicznej przy schodach zewnętrznych i wewnętrznych, o których mowa w ust. 1, umieszcza się balustradę lub poręcz przyścienną, po obu stronach

biegu. Przy szerokości biegu schodów większej niż 4 m stosuje się dodatkową balustradę lub poręcz pośrednią.

§ 325. Konstrukcja schodów, pochylni, pomostów i galerii, służących komunikacji ogólnej w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej, nie może być podatna na wywoływane przez użytkowników drgania.

§ 326. 1. Balustrada przy schodach, pochylni, portfenetrze, balkonie, loggii i tarasie nie może mieć ostro zakończonych elementów, a jej konstrukcja ma zapewniać przeniesienie sił poziomych, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej podstawowych obciążeń technologicznych i montażowych. Wysokość i wypełnienie płaszczyzn pionowych dobiera się tak, aby zapewnić skuteczną ochronę przed wypadnięciem osób. Szklane elementy balustrad dobiera się ze szkła bezpiecznego o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia, tłukącego się na drobne, nieostre odłamki lub ulegającego spękaniu w sposób niepowodujący odpadania odłamków.

2. Wysokość i prześwity lub otwory w wypełnieniu balustrady dobiera się zgodnie z poniższą tabelą:

Lp.	Rodzaj budynku (przeznaczenie użytkowe)	Minimalna wysokość balustrady [m]	Maksymalny prześwit lub wymiar otworu pomiędzy elementami wypełnienia balustrady [m]
1	2	3	4
1	Budynek mieszkalny jednorodzinny i wnętrze lokalu mieszkalnego wielopoziomowego	0,9	nie reguluje się
2	Budynek mieszkalny wielorodzinny, budynek zamieszkania zbiorowego, budynek użyteczności publicznej, w szczególności budynek oświaty i wychowania oraz budynek działalności leczniczej	1,1	0,12

3	Inny budynek	1,1	0,2

3. W budynku, w którym przewiduje się zbiorowe przebywanie dzieci bez stałego nadzoru, rozwiązanie techniczne balustrady ma uniemożliwiać wspinanie się na tę balustradę oraz zsuwanie się po jej poręczy.

4. Przy balustradzie lub ścianie przyległej do pochylni, przeznaczonej dla ruchu osób ze szczególnymi potrzebami, stosuje się po obu stronach poręcze, umieszczone na wysokości 0,75 m i 0,9 m od płaszczyzny ruchu.

5. Poręcze przy schodach zewnętrznych i pochylni, przed ich początkiem i za końcem, przedłuża się o 0,3 m w poziomie oraz zakańcza się w sposób zapewniający bezpieczne użytkowanie.

6. Krawędzie poręczy przy schodach i pochylni oddala się od ściany lub innego elementu budynku, co najmniej o 0,05 m.

7. Balustrada oddzielająca różne poziomy w budynku użyteczności publicznej ma zapewniać bezpieczeństwo użytkowników także w przypadku paniki. Dopuszcza się obniżenie pionowej części balustrady do 0,7 m, pod warunkiem uzupełnienia jej górną częścią poziomą o szerokości dającej łącznie z częścią pionową wymiar co najmniej 1,2 m.

§ 327. 1. Skrzydło otwierane do wewnątrz należy stosować w oknie:

1) powyżej drugiej kondygnacji nadziemnej, z wyjątkiem okna połaciowego;

2) na drugiej kondygnacji nadziemnej i niższych kondygnacjach – o ile okno to wychodzi na chodnik lub inne przejście dla pieszych.

2. Dopuszcza się stosowanie okna otwieranego na zewnątrz, o poziomej osi obrotu i maksymalnym wychyleniu skrzydła do 0,6 m, mierząc od lica ściany zewnętrznej, pod warunkiem zastosowania w nim szyby zapewniającej bezpieczeństwo użytkowania oraz umożliwienia jego mycia, konserwacji i naprawy od wewnątrz pomieszczenia lub z urządzeń technicznych instalowanych na zewnątrz budynku.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do budynku wpisanego do rejestru zabytków.

4. W oknie w budynku wysokościowym (WW), na kondygnacji położonej powyżej 55 m nad poziomem terenu, stosuje się zabezpieczenie uniemożliwiające jego otwarcie przez osobę nieuprawnioną.

5. W oknie w pomieszczeniu przewidzianym do korzystania przez osoby niepełnosprawne stosuje się urządzenie przeznaczone do jego otwierania, usytuowane nie wyżej niż 1,2 m nad poziomem podłogi.

§ 328. 1. Kratę zewnętrzną, zastosowaną w otworze okiennym i balkonowym, instaluje się w sposób zapobiegający możliwości wspinania się po niej do pomieszczenia położonego na wyższej kondygnacji.

2. Kratę i okiennicę instaluje się tak, aby w co najmniej jednym otworze okiennym, otwierały się od wewnątrz:

1) lokalu mieszkalnego;
2) pomieszczenia mieszkalnego znajdującego się w budynku innym niż mieszkalny;
3) pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi, w suterenie lub w budynku tymczasowym wykonanym z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień C,d0, D, E lub F;
4) pomieszczenia, o którym mowa w § 250 ust. 2.

3. W kracie i okiennicy, o których mowa w ust. 2, zapewnia się szybkie ich otwarcie umożliwiające ewakuację ludzi w razie wystąpienia pożaru.

4. Warunki, o których mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczą budynku:

1) zakładu karnego;
2) aresztu śledczego;
3) zakładu poprawczego;
4) schroniska dla nieletnich;
5) wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną.

§ 329. 1. Odległość między górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a podłogą lub jej innym miejscowym podwyższeniem bezpośrednio pod oknem nie może być mniejsza niż:

1) 0,85 m – na kondygnacji poniżej 25 m;
2) 1,1 m – na kondygnacji położonej powyżej 25 m.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku budynku wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną.

3. Odległość, o której mowa w ust. 1, nie podlega ograniczeniom w przypadku:

1) okna wychodzącego na loggię, taras, balkon lub galerię;

2) kondygnacji, na której różnica pomiędzy poziomem podłogi a poziomem terenu nie przekracza 0,5 m.

4. Dopuszcza się obniżenie wysokości położenia podokiennika, o ile zastosowano jedno z następujących rozwiązań:

1) okno zabezpieczone jest balustradą, której górna krawędź poręczy jest umieszczona na wysokości wynikającej z ust. 1;

2) pomiędzy górną krawędzią wewnętrznego podokiennika a wysokością wynikającą z ust. 1, umieszczono element doświetlający ze szkłem o podwyższonej wytrzymałości.

§ 330. 1. Grzejnik centralnego ogrzewania nie może stwarzać zagrożenia poparzeniem lub skaleczeniem.

2. W budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi temperatura na powierzchni elementów centralnego ogrzewania, niezabezpieczonych przed dotknięciem przez użytkowników, nie może przekraczać 70°C.

3. W budynku, o którym mowa w ust. 2, lecz z ogrzewaniem powietrznym, temperatura strumienia powietrza w odległości 0,01 m od wylotu do pomieszczenia nie może przekraczać 70°C – jeżeli znajduje się on na wysokości ponad 3,5 m od poziomu podłogi i 45°C – w pozostałych przypadkach.

4. W przypadku osiągania przez grzejnik temperatur mogących powodować poparzenie, w pomieszczeniu przeznaczonym na zbiorowy pobyt dzieci lub osób niepełnosprawnych, umieszcza się na tym grzejniku osłonę ochraniającą od bezpośredniego kontaktu z elementem grzejnym.

5. W budynku przeznaczonym na zbiorowy pobyt dzieci lub osób niepełnosprawnych, w pomieszczeniu do karmienia i przewijania dzieci oraz w pomieszczeniu służącym do wykonywania czynności higienicznych w pozycji leżącej u dorosłej osoby ze szczególnymi potrzebami, w instalacji wodociągowej ciepłej wody użytkowej stosuje się termostatyczne zawory mieszające z ograniczeniem maksymalnej temperatury do 43°C, a w instalacji prysznicowej – do 38°C, zapobiegające poparzeniu.

§ 331. W budynku na kondygnacji położonej:

1) powyżej 12 m nad poziomem terenu, lecz nie wyżej niż 25 m nad poziomem terenu – dopuszcza się stosowanie portfenetru, o ile stosuje się w nim próg o wysokości niemniejszej niż 0,15 m;

2) powyżej 25 m nad poziomem terenu:

a) nie dopuszcza się stosowania balkonu, z wyjątkiem balkonu technologicznego,

b) dopuszcza się stosowanie loggii, o ile ma ona pełną balustradę;

3) powyżej 55 m nad poziomem terenu – nie dopuszcza się stosowania loggii.

§ 332. 1. Przeszklenie lub inny materiał o podwyższonej wytrzymałości na uderzenie stosuje się w przypadku:

1) okna połaciowego, którego dolna krawędź jest usytuowana na wysokości wyższej niż 3 m od poziomu podłogi;

2) świetlika oraz dachu w budynku użyteczności publicznej i budynku zakładu pracy.

2. Okładzinę szklaną ścian zewnętrznych budynku wysokiego (W) i wysokościowego (WW) stosuje się, o ile jest wykonana ze szkła o podwyższonej wytrzymałości na uderzenia, tłukącego się na drobne, nieostre odłamki lub ulegającego spękaniu w sposób niepowodujący odpadania odłamków.

§ 333. 1. Nawierzchnię:

1) dojścia do budynku,

2) schodów i pochylni zewnętrznych oraz wewnętrznych,

3) ciągu komunikacyjnego w budynku,

4) podłogi w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi,

5) posadzki w garażu

– wykonuje się z materiałów niepowodujących poślizgu.

2. Posadzkę i wykładzinę w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi wykonuje się z materiałów antyelektrostatycznych, zgodnych co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących ochrony przed elektrycznością statyczną.

3. Nawierzchnia zewnętrznej pochylni samochodowej o nachyleniu większym niż 15 % ma być karbowana.

§ 334. W budynku użyteczności publicznej, budynku produkcyjnym i w budynku magazynowym, w miejscach, w których następuje zmiana poziomu podłogi, stosuje się rozwiązania techniczne, plastyczne lub inne sygnalizujące tę różnicę.

§ 335. W przypadku gdy w budynku produkcyjnym i w budynku magazynowym mogą wystąpić zmienne obciążenia użytkowe stropu, schodów lub pomostu roboczego, umieszcza

się w widocznym miejscu tablicę informacyjną, określającą dopuszczalną wielkość obciążenia tych elementów.

§ 336. 1. W budynku mającym dwie lub więcej kondygnacji nadziemnych zapewnia się wyjście na dach umożliwiające dostęp do urządzenia technicznego tam zainstalowanego. W budynku innym niż budynek mieszkalny jednorodzinny wyjście to zapewnia się z co najmniej jednej klatki schodowej lub dostępnego z niej pomieszczenia ogólnodostępnego.

2. W budynku mieszkalnym jednorodzinnym mającym do dwóch kondygnacji nadziemnych dopuszcza się wyjście na dach przez okno połaciowe uchylne o wymiarach co najmniej 0,7 m x 0,7 m w świetle, okno połaciowe obrotowo-uchylne o wymiarach co najmniej 0,7 m x 1,2 m w świetle lub drabinę.

3. W budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) wyjście, o którym mowa w ust. 1, zapewnia się z każdej klatki schodowej, która prowadzi na ostatnią kondygnację tego budynku.

4. Jako wyjście z klatki schodowej na dach stosuje się drzwi o szerokości 0,8 m i wysokości co najmniej 1,9 m lub klapę wyłazową o wymiarach 0,8 m x 0,8 m w świetle, do których dostęp ma odpowiadać warunkom określonym w § 99.

5. Na dachu o spadku ponad 25 % oraz na dachu pokrytym materiałami łamliwymi (tłukącymi) wykonuje się stałe dojście do kominów, urządzenia technicznego oraz anteny radiowej i telewizyjnej.

6. Na dachu budynku montuje się elementy umożliwiające bezpieczny dostęp, w tym zabezpieczenia przed upadkiem z wysokości, przy czym w zależności od potrzeb stosuje się:

1) dla dachu o kącie nachylenia połaci niewiększym niż 12° – balustradę z poprzeczką umieszczoną w połowie jej wysokości lub inny element, o wysokości co najmniej 1,1 m;
2) drabinę dachową umożliwiającą dopięcie środków ochrony indywidualnej przed upadkiem z wysokości;
3) pomost dachowy umożliwiający dopięcie środków ochrony indywidualnej przed upadkiem z wysokości lub pomost dachowy wyposażony w balustradę, o której mowa w pkt 1;
4) poziomy system kotwiący umożliwiający dopięcie środków ochrony indywidualnej przed upadkiem z wysokości;

5) punkt kotwiący umożliwiający dopięcie środków ochrony indywidualnej przed upadkiem z wysokości.

DZIAŁ VIII

Higiena i zdrowie

Rozdział 1

Warunki ogólne

§ 337. Budynek oraz zastosowane w nim materiały i wyroby nie mogą stanowić zagrożenia dla higieny i zdrowia użytkowników oraz sąsiadów, w szczególności w wyniku:

1) wydzielania się gazów toksycznych;
2) emisji niebezpiecznych substancji, lotnych związków organicznych, gazów cieplarnianych lub niebezpiecznych cząstek, do powietrza wewnątrz i na zewnątrz budynku;
3) emisji niebezpiecznego promieniowania;
4) uwalniania niebezpiecznych substancji do wód gruntowych, wód morskich, wód powierzchniowych lub gleby;
5) uwalniania do wody pitnej niebezpiecznych substancji lub substancji, które w inny sposób negatywnie na nią wpływają;
6) nieprawidłowego odprowadzania ścieków, dymu i spalin lub nieprawidłowego usuwania odpadów stałych i płynnych;
7) występowania wilgoci w elementach budowlanych lub na ich powierzchniach;
8) niekontrolowanej infiltracji powietrza zewnętrznego;
9) przedostawania się gryzoni do wnętrza;
10) ograniczenia nasłonecznienia i oświetlenia naturalnego.

Rozdział 2

Ochrona czystości powietrza

§ 338. 1. W pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi zawartość w powietrzu stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia, wydzielanych przez grunt, materiały i stałe wyposażenie oraz powstających w trakcie użytkowania zgodnego z przeznaczeniem pomieszczenia, nie może powodować zagrożenia dla higieny i zdrowia użytkowników.

2. Warunki, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio do pomieszczenia przeznaczonego dla zwierząt.

3. W pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi, w którym jest wymagane zachowanie szczególnej czystości, nie stosuje się grzejników z rur ożebrowanych.

§ 339. Jeżeli w powietrzu wywiewanym z pomieszczenia występują niedopuszczalne stężenia substancji szkodliwych, stosuje się urządzenie unieszkodliwiające je przed wyemitowaniem do atmosfery.

§ 340. 1. Budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi, do chowu lub hodowli zwierząt, a także do produkcji i przechowywania artykułów spożywczych lub farmaceutycznych nie wykonuje się z materiałów emitujących związki szkodliwe dla zdrowia lub zapachowe, takie jak gazy, pary lub pyły, mogące powodować zagrożenie dla higieny i zdrowia użytkowników i zwierząt.

2. Jeżeli związki, o których mowa w ust. 1, są emitowane przez materiały w niedopuszczalnym stężeniu jedynie przez ograniczony czas, dopuszcza się ich stosowanie pod warunkiem, że użytkowanie budynku lub pomieszczenia, w którym materiały te zostały zastosowane, nastąpi dopiero po upływie terminu karencji.

Rozdział 3

Ochrona przed promieniowaniem jonizującym i polami elektromagnetycznymi

§ 341. 1. Budynek z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi i budynek do chowu lub hodowli zwierząt wykonuje się z materiałów i elementów wyposażenia spełniających wymagania przepisów odrębnych w sprawie dopuszczalnych stężeń i natężeń czynników szkodliwych dla zdrowia.

2. Budynek na terenie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 23c ust. 7 ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2026 r. poz. 1), należy projektować i budować z zastosowaniem rozwiązań eliminujących lub ograniczających przenikanie radonu do pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi w tym budynku.

3. Średnioroczne stężenie radonu w pomieszczeniu przeznaczonym na pobyt ludzi nie może przekraczać wartości określonej w art. 23b ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe.

§ 342. 1. Budynku z pomieszczeniem przeznaczonym na pobyt ludzi nie sytuuje się na obszarach stref, w których występuje przekroczenie dopuszczalnego poziomu oddziaływania pola elektromagnetycznego, określonego w przepisach odrębnych dotyczących ochrony przed oddziaływaniem pól elektromagnetycznych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do budynków zlokalizowanych na terenie zamkniętym określonym decyzją Ministra Obrony Narodowej

Rozdział 4

Ochrona przed zawilgoceniem i korozją biologiczną

§ 343. Działanie na budynek opadów atmosferycznych, wody w gruncie i na jego powierzchni, wody użytkowanej w budynku oraz pary wodnej w powietrzu w tym budynku nie może powodować zagrożenia zdrowia i higieny jego użytkowania.

§ 344. 1. Budynek posadowiony na gruncie, na którym poziom wód gruntowych może powodować przenikanie wody do pomieszczeń, zabezpiecza się przed infiltracją wody do wnętrza oraz zawilgoceniem.

2. Ukształtowanie terenu wokół budynku ma zapewniać swobodny spływ wody opadowej od budynku.

§ 345. 1. Ścianę piwnicy budynku oraz stykający się z gruntem inny element budynku, wykonany z materiałów podciągających wodę kapilarnie, zabezpiecza się odpowiednią izolacją przeciwwilgociową lub izolacją przeciwwodną.

2. Część ściany zewnętrznej, bezpośrednio nad otaczającym terenem, tarasem, balkonem i dachem, zabezpiecza się przed przenikaniem wody opadowej i z topniejącego śniegu.

§ 346. Rozwiązania konstrukcyjno-materiałowe przegrody zewnętrznej i jej uszczelnienie mają uniemożliwiać przenikanie wody opadowej do wnętrza budynku.

§ 347. 1. Dach i taras ma mieć spadek umożliwiający odpływ wód opadowych i topniejącego śniegu do rynny lub wpustu dachowego i wewnętrznej lub zewnętrznej rury spustowej, z wyłączeniem tarasów naziemnych.

2. Dach w budynku o wysokości powyżej 15 m nad poziomem terenu ma mieć spadek umożliwiający odpływ wody do wewnętrznej rury spustowej. Warunek ten nie dotyczy budynku kultu religijnego, budynku widowiskowego, hali sportowej, a także budynku

produkcyjnego i budynku magazynowego, w których taki sposób odprowadzenia wody jest niemożliwy ze względów technologicznych.

3. W budynku wolno stojącym o wysokości do 4,5 m i powierzchni dachu do 100 m^2 lub w przypadku tarasu na tym budynku dopuszcza się niewykonywanie rynny i rury spustowej, pod warunkiem wykonania okapu w sposób zabezpieczający przed zaciekaniem wody na ścianę.

§ 348. Balkon, loggia i taras mają mieć posadzkę wykonaną z materiałów nienasiąkliwych, mrozoodpornych i nieśliskich.

§ 349. 1. Na wewnętrznej powierzchni nieprzezroczystej przegrody zewnętrznej nie może występować kondensacja pary wodnej umożliwiająca rozwój grzybów pleśniowych.

2. We wnętrzu przegrody, o której mowa w ust. 1, nie może występować narastające w kolejnych latach zawilgocenie spowodowane kondensacją pary wodnej.

3. Warunki określone w ust. 1 i 2 uważa się za spełnione, jeżeli przegrody odpowiadają warunkom dotyczącym powierzchniowej kondensacji pary wodnej, o których mowa w pkt 2.2.4 załącznika nr 7 do rozporządzenia.

§ 350. 1. Rozwiązania materiałowo-konstrukcyjne zewnętrznej przegrody budynku, warunki cieplno-wilgotnościowe, a także intensywność wymiany powietrza w pomieszczeniu mają uniemożliwiać powstanie zagrzybienia.

2. Do budowy stosuje się materiały, wyroby i elementy budowlane odporne lub uodpornione na zagrzybienie i inne formy biodegradacji, odpowiednio do stopnia zagrożenia korozją biologiczną.

DZIAŁ IX

Ochrona przed hałasem i drganiami

§ 351. 1. Budynek i urządzenia z nim związane projektuje się i wykonuje w taki sposób, aby poziom hałasu, na który będą narażeni użytkownicy lub ludzie znajdujący się w sąsiedztwie tego budynku i urządzeń z nim związanych, nie stanowił zagrożenia dla ich zdrowia oraz umożliwiał im pracę, odpoczynek i sen.

2. Pomieszczenie w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej chroni się przed hałasem:

1) zewnętrznym przenikającym do pomieszczenia spoza budynku,
2) pochodzącym od instalacji i urządzeń stanowiących techniczne wyposażenie budynku,
3) powietrznym i uderzeniowym, wytwarzanym przez użytkowników innych lokali mieszkalnych, lokali użytkowych lub pomieszczeń o różnych wymaganiach użytkowych,
4) pogłosowym, powstającym w wyniku odbić fal dźwiękowych od przegród ograniczających dane pomieszczenie

– z zachowaniem co najmniej wymagań określonych w Polskich Normach dotyczących warunków pogłosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz dotyczących izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych.

3. Budynek mieszkalny:

1) wielorodzinny,
2) jednorodzinny w zabudowie szeregowej lub bliźniaczej,
3) jednorodzinny, w którym wydzielono dwa lokale mieszkalne albo jeden lokal mieszkalny i lokal użytkowy

– ma spełniać warunki jak dla klasy akustycznej AQ – 0 określonej zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej budynków mieszkalnych o podwyższonym standardzie akustycznym oraz zasad ich klasyfikacji.

§ 352. Budynek, w którym ze względu na prowadzoną w nim działalność lub sposób użytkowania mogą powstawać uciążliwe dla otoczenia hałasy lub drgania, kształtuje i zabezpiecza się tak, aby poziom hałasów przenikających do otoczenia z pomieszczeń tego budynku nie przekraczał wartości dopuszczalnych określonych w odrębnych przepisach dotyczących ochrony środowiska, a poziom drgań spełniał co najmniej wymagania określone w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach, oceny szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

§ 353. 1. Budynek mieszkalny, budynek zamieszkania zbiorowego i budynek użyteczności publicznej sytuuje się w miejscu najmniej narażonym na występowanie hałasu i drgań, a jeżeli one występują i ich poziomy powodują w pomieszczeniach tych budynków przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu i drgań, określonego zgodnie co najmniej z

wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach, oceny szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach, stosuje się elementy amortyzujące drgania lub skuteczne zabezpieczenia.

2. Budynek z pomieszczeniem wymagającym ochrony przed zewnętrznym hałasem i drganiami chroni się przed tymi uciążliwościami przez zachowanie odpowiednich odległości od ich źródeł, usytuowanie i ukształtowanie budynku, stosowanie elementów amortyzujących drgania oraz osłaniających i ekranujących przed hałasem, a także racjonalne rozmieszczenie pomieszczeń w budynku oraz zapewnienie izolacyjności akustycznej przegród zewnętrznych w sposób spełniający co najmniej wymagania określone w Polskich Normach dotyczących izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych, oceny szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

§ 354. 1. Poziom hałasu oraz drgań przenikających do pomieszczenia w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej, z wyłączeniem budynku, dla którego jest konieczne spełnienie szczególnych wymagań ochrony przed hałasem, nie może przekraczać wartości dopuszczalnych określonych zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach.

2. W budynkach, o których mowa w ust. 1, przegrody zewnętrzne i wewnętrzne oraz ich elementy mają mieć izolacyjność akustyczną zgodną co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych.

3. Prowadzone w budynku przewody i kanały instalacyjne, w tym kanały wentylacyjne, nie mogą powodować pogorszenia izolacyjności akustycznej przegród wydzielających chronione pomieszczenia poniżej wartości wynikających z warunków określonych zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych.

4. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku jednorodzinnym w zabudowie bliźniaczej lub szeregowej oraz budynku jednorodzinnym, w którym wydzielono dwa lokale:

1) izolacja akustyczna stropu między lokalami mieszkalnymi ma zapewniać zachowanie przez ten strop właściwości akustycznych, w szczególności izolacyjności od dźwięków powietrznych i uderzeniowych, bez względu na rodzaje zastosowanych warstw wykończeniowych;
2) unika się takiego układu funkcjonalnego, przy którym pomieszczenie higienicznosanitarne, aneks kuchenny lub kuchnia jednego lokalu mieszkalnego lub pomieszczenie techniczne przylega do pomieszczenia mieszkalnego sąsiedniego lokalu mieszkalnego; jeżeli warunek ten nie zostanie spełniony, należy stosować odpowiednie zabezpieczenia ograniczające przenoszenie przez ścianę dźwięków materiałowych;
3) przy mocowaniu urządzenia i przewodu instalacyjnego wewnątrz lokalu mieszkalnego, stanowiących jego wyposażenie techniczne, stosuje się zabezpieczenia przeciwdrganiowe niezależnie od konstrukcji i usytuowania przegrody, do której są mocowane, oraz dobiera się te zabezpieczenia w sposób, aby poziom hałasu przenoszonego drogą materiałową w pomieszczeniach chronionych nie przekraczał wartości zgodnych co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach.

5. Dopuszcza się lokalizowanie w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku jednorodzinnym w zabudowie bliźniaczej lub szeregowej oraz budynku jednorodzinnym, w którym wydzielono dwa lokale:

1) urządzenia obsługującego inny budynek – w pomieszczeniu technicznym,
2) zakładu usługowego wyposażonego w hałaśliwą maszynę lub urządzenie,
3) zakładu gastronomicznego i innego prowadzącego działalność rozrywkową

– pod warunkiem zastosowania specjalnych zabezpieczeń przeciwdźwiękowych i przeciwdrganiowych, tak aby w najniekorzystniejszych warunkach ich użytkowania poziom hałasu i drgań przenikających do pomieszczenia chronionego nie przekraczał wartości dopuszczalnych zgodnych co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach oraz oceny wpływu drgań na ludzi w budynkach, w budynku mieszkalnym wielorodzinnym.

6. W budynku mieszkalnym:

1) jednorodzinnym, w którym wydzielono dwa lokale,
2) jednorodzinnym w zabudowie szeregowej lub bliźniaczej,
3) wielorodzinnym

– wykonywanie robót budowlanych w lokalu nie może pogorszyć wymagań akustycznych określonych w analizie w zakresie rozwiązań technicznych i materiałowych, mających na celu spełnienie wymagań akustycznych, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

7. W pomieszczeniu budynku użyteczności publicznej, którego funkcja związana jest z odbiorem mowy lub innych pożądanych sygnałów akustycznych, stosuje się rozwiązania budowlane oraz dodatkowe adaptacje akustyczne zapewniające uzyskanie w pomieszczeniu odpowiednich warunków zgodnych co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej warunków pogłosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytycznych prowadzenia badań oraz odrębnymi przepisami.

§ 355. 1. Pomieszczenia technicznego o szczególnej uciążliwości, takiego jak szyb dźwigowy, maszynownia dźwigowa, hydrofornia lub zsyp do usuwania odpadów, nie można sytuować przy pomieszczeniu mieszkalnym. Warunek ten nie dotyczy przypadków, o których mowa w § 207 ust. 1 i 2 oraz w § 208 ust. 2 – przy nadbudowie lub zmianie sposobu użytkowania strychu na cele mieszkalne.

2. Instalacje i urządzenia, stanowiące techniczne wyposażenie budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej, nie mogą powodować powstawania nadmiernych hałasów i drgań, utrudniających użytkowanie lub uniemożliwiających ochronę użytkowników pomieszczeń przed ich oddziaływaniem, zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach.

3. Sposób posadowienia urządzeń zlokalizowanych w pomieszczeniach, o których mowa w ust. 1, oraz sposób ich połączenia z przewodami i elementami konstrukcyjnymi budynku, jak również sposób połączenia poszczególnych odcinków przewodów między sobą i z elementami konstrukcyjnymi budynku ma zapobiegać powstawaniu i rozchodzeniu się hałasów i drgań do pomieszczenia podlegającego ochronie lub do otoczenia budynku.

4. Ściana i strop oraz inne elementy budowlane pomieszczenia technicznego i garażu w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, budynku mieszkalnym jednorodzinnym w zabudowie bliźniaczej lub szeregowej oraz budynku jednorodzinnym, w których wydzielono dwa lokale, lub w budynku zamieszkania zbiorowego mają mieć konstrukcję uniemożliwiającą przenikanie z tego pomieszczenia hałasu i drgań do chronionych

pomieszczeń zgodnie co najmniej z wymaganiami określonymi w Polskich Normach dotyczących izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych oraz dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach.

DZIAŁ X

Oszczędność energii i izolacyjność cieplna

§ 356. 1. Budynek i jego instalację ogrzewczą, wentylacyjną, klimatyzacyjną, ciepłej wody użytkowej, a w przypadku budynku użyteczności publicznej, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku produkcyjnego, budynku gospodarczego i budynku magazynowego – również oświetlenia wbudowanego, projektuje się i wykonuje w taki sposób, aby zapewnić spełnienie następujących wymagań minimalnych:

1) wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP [kWh/(m^2·rok)], obliczoną według przepisów wydanych na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków (Dz. U. z 2024 r. poz. 101), jest mniejsza lub równa wartości maksymalnej obliczonej zgodnie ze wzorem, o którym mowa w § 357 ust. 1 lub 3;
2) przegrody oraz wyposażenie techniczne budynku odpowiadają co najmniej wymaganiom izolacyjności cieplnej określonym w załączniku nr 7 do rozporządzenia;
3) w przypadku budynku będącego własnością jednostki sektora finansów publicznych od 1 stycznia 2028 r., a w przypadku pozostałych budynków – od 1 stycznia 2030 r.:
   a) źródło ciepła, źródło chłodu i źródło energii elektrycznej w budynku nie emituje na miejscu dwutlenku węgla z paliw kopalnych, a poziom emisji gazów cieplarnianych jest zerowy lub niższy niż progi operacyjne emisji gazów cieplarnianych określone w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj budynku	Próg operacyjnych emisji gazów cieplarnianych [t $_{CO2}$ /(m^2·rok)]
		Budynek nowy oraz budynek poddawany przebudowie, rozbudowie, nadbudowie
1	2	3
1	Budynek mieszkalny:	

	a) jednorodzinny, b) wielorodzinny	$E_{CO2,ZEB} = 0{,}000274 \cdot EP_{ZEB} + 0{,}0127$ $E_{CO2,ZEB} = 0{,}000274 \cdot EP_{ZEB} + 0{,}0118$
2	Budynek zamieszkania zbiorowego	$E_{CO2,ZEB} = 0{,}000274 \cdot EP_{ZEB} + 0{,}0136$
3	Budynek użyteczności publicznej: a) działalności leczniczej, b) pozostałe	$E_{CO2,ZEB} = 0{,}000274 \cdot EP_{ZEB} + 0{,}0344$ $E_{CO2,ZEB} = 0{,}000274 \cdot EP_{ZEB} + 0{,}0081$
4	Budynek gospodarczy, magazynowy i produkcyjny	$E_{CO2,ZEB} = 0{,}000274 \cdot EP_{ZEB} + 0{,}0127$
Oznaczenia w tabeli: EP_{ZEB} – próg rocznego zapotrzebowania na energię pierwotną budynku bezemisyjnego wyrażony jako wartość wskaźnika zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną [kWh/(m^2·rok)], 0,000274 – odpowiada średniej emisji CO_2 nośników energii odniesionej do energii pierwotnej (nieodnawialnej) [t $_{CO2}$/kWh], 0,0127; 0,0118; 0,0136; 0,0344; 0,0081; 0,0127 – stały dodatek emisji wyrażony w [t $_{CO2}$/(m^2·rok)]		

b) roczne zapotrzebowanie na nieodnawialną energię pierwotną w budynku pokrywane jest z:

– odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 22 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2026 r. poz. 68, 516, 900 i 912),

– odnawialnego źródła energii wykorzystywanego przez obywatelskie społeczności energetyczne w rozumieniu art. 3 pkt 13f ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne,

- odnawialnego źródła energii wykorzystywanego przez spółdzielnie energetyczne w rozumieniu art. 2 pkt 33a ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii,
- odnawialnego źródła energii wykorzystywanego przez członków klastra energii w rozumieniu art. 2 pkt 15a ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii,
- energii odnawialnej wytwarzanej przez prosumentów energii odnawialnej, prosumentów wirtualnych energii odnawialnej lub prosumentów zbiorowych energii odnawialnej w rozumieniu art. 2 pkt 27a–27c ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii,
- źródeł bezemisyjnych,
- efektywnego energetycznie systemu ciepłowniczego lub chłodniczego, o którym mowa w art. 7b ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne
- o ile istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do efektywnego energetycznie systemu ciepłowniczego lub chłodniczego lub montażu odnawialnego źródła energii.

2. W razie braku warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b, roczne zapotrzebowanie na nieodnawialną energię pierwotną w budynku może być pokryte za pośrednictwem innego rodzaju energii pochodzącej z sieci.

3. Wymagania minimalne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, uznaje się za spełnione dla budynku podlegającego nadbudowie, rozbudowie, przebudowie, jeżeli przegrody oraz wyposażenie techniczne budynku podlegające zmianie odpowiadają co najmniej wymaganiom izolacyjności cieplnej określonym w załączniku nr 7 do rozporządzenia.

4. Budynek, który spełnia wymagania minimalne, o których mowa w ust. 1 pkt 1, przed dniem 1 stycznia 2030 r. oraz wymagania, o których mowa w ust. 1 pkt 2, jest budynkiem o niskim zużyciu energii.

5. Budynek, który spełnia wymagania minimalne, o których mowa w ust. 1 i 2, jest budynkiem bezemisyjnym.

6. Zapewnia się ograniczenie ryzyka przegrzewania budynku w okresie letnim.

7. Wymagań, o których mowa w ust. 1, 2 i 5 oraz w § 357 ust. 4, nie stosuje się do budynku wpisanego do rejestru zabytków, wyłącznie w zakresie objętym ochroną.

§ 357. 1. Maksymalną wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP oblicza się zgodnie z poniższym wzorem:

$$EP = EP_{H+W} + \Delta EP_C + \Delta EP_L \ [kWh/(m^2 \cdot rok)],$$

gdzie:

EP_{H+W} – oznacza cząstkową wartość wskaźnika EP na potrzeby ogrzewania, wentylacji oraz przygotowania ciepłej wody użytkowej,

ΔEP_C – oznacza cząstkową wartość wskaźnika EP na potrzeby chłodzenia,

ΔEP_L – oznacza cząstkową wartość wskaźnika EP na potrzeby oświetlenia.

2. Cząstkowe wartości wskaźnika EP, o których mowa w ust. 1, określa się zgodnie z poniższymi tabelami:

Tabela nr 1

Lp.	Rodzaj budynku	Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby ogrzewania, wentylacji i przygotowania ciepłej wody EP_{H+W}[kWh/(m²·rok)]	
		od dnia wejścia w życie rozporządzenia	od 1 stycznia 2030 r.*)
1	2	3	4
1	Budynek mieszkalny:		
	a) jednorodzinny,	70	63
	b) wielorodzinny	65	58
2	Budynek zamieszkania zbiorowego	75	67
3	Budynek użyteczności publicznej:		
	a) działalności leczniczej,	190	170
	b) pozostałe	45	40
4	Budynek gospodarczy, magazynowy i	70	63

	produkcyjny		

*) Od 1 stycznia 2028 r. – w przypadku budynku będącego własnością jednostki sektora finansów publicznych.

Tabela nr 2

Lp.	Rodzaj budynku	Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby chłodzenia ΔEP_C [kWh/(m^2 · rok)]*)	
		od dnia wejścia w życie rozporządzenia	od 1 stycznia 2030 r. **)
1	2	3	4
1	Budynek mieszkalny: a) jednorodzinny, b) wielorodzinny	$\Delta EP_C = 5 \cdot A_{f,C}/A_f$	$\Delta EP_C = 4{,}5 \cdot A_{f,C}/A_f$
2	Budynek zamieszkania zbiorowego	$\Delta EP_C = 25 \cdot A_{f,C}/A_f$	$\Delta EP_C = 22 \cdot A_{f,C}/A_f$
3	Budynek użyteczności publicznej: a) działalności leczniczej, b) pozostałe		
4	Budynek gospodarczy, magazynowy i produkcyjny		

Oznaczenia w tabeli:

A_f – powierzchnia pomieszczeń o regulowanej temperaturze powietrza (ogrzewana lub chłodzona), określona zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków [m^2],

$A_{f,C}$ – powierzchnia pomieszczeń o regulowanej temperaturze powietrza (chłodzona), określona zgodnie z ww. przepisami [m^2].

*) Jeżeli budynek ma instalację chłodzenia. W przeciwnym przypadku $\Delta EP_C = 0$ kWh/(m^2 · rok).

**) Od 1 stycznia 2028 r. – w przypadku budynku będącego własnością jednostki sektora finansów publicznych.

Tabela nr 3

Lp.	Rodzaj budynku	Cząstkowe wartości wskaźnika EP na potrzeby oświetlenia ΔEP_L [kWh/(m^2 · rok)] w zależności od czasu działania oświetlenia w ciągu roku t_0 [h/rok]*)	
		od dnia wejścia w życie rozporządzenia	od 1 stycznia 2030 r.**)
1	2	3	4
1	Budynek mieszkalny: a) jednorodzinny, b) wielorodzinny	$\Delta EP_L = 0$	$\Delta EP_L = 0$
2	Budynek zamieszkania zbiorowego	dla $t_0 < 2500$ $\Delta EP_L = 25$ dla $t_0 \geq 2500$ $\Delta EP_L = 50$	dla $t_0 < 2500$ $\Delta EP_L = 23$ dla $t_0 \geq 2500$ $\Delta EP_L = 45$
3	Budynek użyteczności publicznej: a) działalności leczniczej, b) pozostałe		
4	Budynek gospodarczy, magazynowy i produkcyjny		

*) Jeżeli w budynku należy uwzględnić oświetlenie wbudowane. W przeciwnym przypadku $\Delta EP_L = 0$ kWh/(m^2 · rok).

**) Od 1 stycznia 2028 r. – w przypadku budynku będącego własnością jednostki sektora finansów publicznych.

3. W przypadku budynku o różnych funkcjach użytkowych maksymalną wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP oblicza się zgodnie z poniższym wzorem:

$$EP = \Sigma_i (EP_i \cdot A_{f,i}) / \Sigma_i A_{f,i}; \text{ [kWh/(m}^2\cdot\text{rok)]},$$

gdzie:

EP_i – oznacza wartość wskaźnika rocznego zapotrzebowania na nieodnawialną energię pierwotną EP dla części budynku o jednolitej funkcji użytkowej o powierzchni $A_{f,i}$, obliczoną zgodnie ze wzorem zawartym w ust. 1,

$A_{f,i}$ – oznacza powierzchnię pomieszczeń o regulowanej temperaturze powietrza (ogrzewaną lub chłodzoną) dla części budynku o jednolitej funkcji użytkowej, określoną zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 15 ustawy z dnia 29 sierpnia 2014 r. o charakterystyce energetycznej budynków.

4. Wymagania określone w § 356 ust. 6 uznaje się za spełnione, jeżeli okno oraz inna przegroda przeszklona i przezroczysta odpowiadają co najmniej wymaganiom, o których mowa w pkt 2.1.1 załącznika nr 7 do rozporządzenia.

DZIAŁ XI

Wykorzystanie energii promieniowania słonecznego

§ 358. 1. Budynek i urządzenia z nim związane projektuje się i wykonuje w taki sposób, aby zapewnić optymalne wykorzystanie odnawialnych źródeł energii, w szczególności energii promieniowania słonecznego.

2. Budynek inny niż mieszkalny, o powierzchni użytkowej powyżej 250 m^2, wyposaża się w urządzenia lub instalacje wykorzystujące energię promieniowania słonecznego do wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła.

3. Budynek mieszkalny oraz zadaszone stanowisko postojowe dla samochodów przylegające do budynku wyposaża się w urządzenia lub instalacje wykorzystujące energię promieniowania słonecznego do wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła.

4. Użytkowany budynek inny niż mieszkalny, o powierzchni użytkowej powyżej 500 m^2, wyposaża się w urządzenia lub instalacje wykorzystujące energię promieniowania słonecznego do wytworzenia energii elektrycznej lub ciepła, w przypadku wykonywania robót budowlanych wymagających pozwolenia na budowę lub robót, o których mowa w art. 5 ust. 2b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

5. Warunki, o których mowa w ust. 2 i 4, stosuje się w przypadku, gdy jest to odpowiednie pod względem:

1) technicznym i funkcjonalnym oraz
2) ekonomicznym, ustalonym na podstawie porównania początkowych kosztów wyposażenia w urządzenia lub instalacje, o których mowa w ust. 2 i 4, ze

spodziewanymi oszczędnościami kosztów energii, wynikającymi z wyposażenia w te urządzenia lub instalacje, w którym okres zwrotu z inwestycji jest niedłuższy niż 15 lat.

6. Przy wykorzystaniu urządzeń lub instalacji, o których mowa w ust. 2 i 3, należy rozważyć wykorzystanie magazynu energii BESS.

DZIAŁ XII

Użytkowanie budynków mieszkalnych

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 359. Przepisy działu określają warunki techniczne użytkowania budynku mieszkalnego wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania budynku zgodnie z jego przeznaczeniem.

§ 360. Użyte w tym dziale określenia oznaczają:

1) bieżąca konserwacja – wykonywanie czynności niebędących robotami budowlanymi, mających na celu utrzymanie właściwości użytkowych i sprawności technicznej budynku mieszkalnego i jego elementów;
2) dokumenty służące zapewnieniu bezpiecznego użytkowania instalacji i urządzeń – dokumenty niebędące dokumentacją użytkowania, opisujące właściwe działanie instalacji i urządzeń, w szczególności ich instrukcje obsługi i eksploatacji.

Rozdział 2

Ogólne warunki użytkowania budynku mieszkalnego i lokalu mieszkalnego

§ 361. Budynek mieszkalny, w tym lokal mieszkalny, użytkuje się w sposób zapewniający:

1) zachowanie wymogów bezpieczeństwa pożarowego zgodnie z zasadami określonymi w rozporządzeniu oraz przepisach odrębnych;
2) utrzymanie należytego stanu technicznego;
3) utrzymanie stanu higienicznosanitarnego określonego odrębnymi przepisami;
4) prawidłowe funkcjonowanie znajdujących się w nim instalacji i urządzeń;

5) nieograniczanie oświetlenia dziennego pomieszczeń mieszkalnych;
6) nieograniczanie dostępności dla osób ze szczególnymi potrzebami.

§ 362. 1. Instalowane na budynku mieszkalnym urządzenia, nośniki reklamowe oraz inne urządzenia niezwiązane z użytkowaniem budynku mieszkalnego lub lokalu mieszkalnego nie mogą ograniczać oświetlenia dziennego pomieszczeń mieszkalnych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wykonywania robót budowlanych lub bieżącej konserwacji dotyczących elewacji tego budynku mieszkalnego.

§ 363. Podczas użytkowania budynku mieszkalnego niedopuszczalne jest:
1) zastawianie przestrzeni w częściach wspólnych, takich jak klatki schodowe i korytarze, w sposób uniemożliwiający korzystanie przez użytkowników budynku, w tym przez osoby ze szczególnymi potrzebami;
2) umieszczanie przedmiotów na drogach ewakuacyjnych w sposób zmniejszający ich wymagane parametry użytkowe poniżej wymaganych wartości;
3) uniemożliwianie lub ograniczanie dostępu do urządzeń przeciwpożarowych i ratunkowych.

§ 364. Pomieszczenia techniczne w budynku mieszkalnym oraz inne pomieszczenia, nieprzewidziane do użytkowania przez osoby trzecie, zabezpiecza się przed dostępem tych osób.

Rozdział 3

Ogólne warunki użytkowania instalacji i urządzeń w budynku mieszkalnym i lokalu mieszkalnym

§ 365. Warunki i sposób użytkowania instalacji i urządzeń oraz materiały i wyroby użyte do ich napraw lub bieżącej konserwacji nie mogą powodować pogorszenia właściwości użytkowych czynnika dostarczanego za pomocą tych urządzeń i instalacji.

§ 366. 1. Instalacje i urządzenia stanowiące wyposażenie budynku mieszkalnego, w tym lokalu mieszkalnego, użytkuje się zgodnie z dokumentami służącymi zapewnieniu bezpiecznego użytkowania tych instalacji i urządzeń, w sposób zapewniający:
1) ochronę elementów budynku i jego wyposażenia;
2) bezpieczeństwo użytkowników budynku;
3) ochronę zdrowia i mienia użytkowników budynku;

4) ochronę tych instalacji i urządzeń przed uszkodzeniem.

2. W przypadku wystąpienia uszkodzeń lub nieprawidłowego funkcjonowania instalacji i urządzeń niezwłocznie wstrzymuje się ich użytkowanie, jeżeli dalsze ich użytkowanie może spowodować zagrożenie bezpieczeństwa ludzi lub mienia albo zagrożenie środowiska.

Rozdział 4

Warunki użytkowania instalacji i urządzeń w budynku mieszkalnym i lokalu mieszkalnym

§ 367. Instalacje i urządzenia wentylacji i klimatyzacji oraz przewody spalinowe i dymowe w okresie ich użytkowania utrzymuje się w stanie technicznym zapewniającym prawidłowe funkcjonowanie, w szczególności w zakresie:

1) utrzymania drożności i szczelności przewodów i urządzeń,
2) odprowadzania spalin i dymu

– w zależności od rodzaju instalacji.

§ 368. Autonomiczną czujkę dymu oraz autonomiczną czujkę tlenku węgla utrzymuje się w stanie technicznym zapewniającym jej prawidłowe funkcjonowanie.

§ 369. 1. Instalację wodociągową zimnej wody w okresie jej użytkowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, w szczególności w zakresie:

1) jej drożności i szczelności;
2) dostarczania wody do punktów czerpalnych w budynku mieszkalnym.

2. Instalację wodociągową ciepłej wody użytkowej w okresie jej użytkowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, w szczególności w zakresie:

1) jej drożności i szczelności;
2) dostarczania wody do punktów czerpalnych w budynku mieszkalnym;
3) dostarczania wody, o temperaturze określonej w § 119 ust. 2, do punktów czerpalnych w budynku mieszkalnym, a w przypadku braku możliwości dostarczenia wody o tej temperaturze – przeprowadzania dezynfekcji, o której mowa w § 119 ust. 3;
4) możliwości przeprowadzania dezynfekcji, o której mowa w § 119 ust. 3.

§ 370. Instalację kanalizacyjną w okresie jej użytkowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, w szczególności w zakresie:

1) jej drożności i szczelności;
2) odprowadzania ścieków;
3) ochrony przed wprowadzeniem do tej instalacji ścieków zawierających substancje, które mogą spowodować uszkodzenie tej instalacji i sieci kanalizacyjnej, lub substancje wymagające neutralizacji przed wprowadzeniem ich do tej instalacji;
4) ochrony przed wydostawaniem się ścieków na zewnątrz tej instalacji.

§ 371. Wewnętrzne urządzenia do usuwania odpadów stałych oraz pomieszczenia, w których znajdują się te urządzenia, w okresie ich użytkowania, utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, w szczególności w zakresie:
1) ich drożności i szczelności;
2) możliwości usuwania odpadów stałych, których jakość i wymiary odpowiadają wymaganiom określonym w dokumentach służących zapewnieniu bezpiecznego użytkowania tych urządzeń;
3) utrzymania odpowiedniego stanu higienicznosanitarnego.

§ 372. 1. Instalacje i urządzenia centralnego ogrzewania w okresie ich użytkowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, w szczególności w zakresie:
1) ich drożności;
2) utrzymania właściwych temperatur obliczeniowych, zgodnie z § 133 ust. 2, we wszystkich ogrzewanych pomieszczeniach.

2. Dopuszcza się utrzymywanie w pomieszczeniu w lokalu mieszkalnym temperatury niższej od obliczeniowej, przy czym nieniższej niż 16°C – w pomieszczeniu o temperaturze obliczeniowej 20°C i wyższej.

§ 373. 1. Instalację gazową w okresie jej użytkowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczne korzystanie z urządzeń gazowych.

2. W przypadku:
1) wykonania nowej instalacji gazowej,
2) przebudowy lub remontu instalacji gazowej,
3) wyłączenia instalacji gazowej z użytkowania na okres dłuższy niż 6 miesięcy

– przed rozpoczęciem lub wznowieniem jej użytkowania przeprowadza się główną próbę szczelności.

3. Główną próbę szczelności przeprowadza się odrębnie dla części instalacji gazowej przed gazomierzami oraz odrębnie dla pozostałej części tej instalacji z pominięciem gazomierzy.

4. Główną próbę szczelności przeprowadza się na instalacji gazowej nieposiadającej zabezpieczenia antykorozyjnego, po jej oczyszczeniu, zaślepieniu końcówek, otwarciu kurków i odłączeniu odbiorników gazu.

5. Manometr użyty do przeprowadzenia głównej próby szczelności ma spełniać wymagania klasy 0,6 i mieć świadectwo legalizacji.

6. Zakres pomiarowy manometru ma wynosić:

1) 0-0,06 MPa w przypadku ciśnienia próbnego wynoszącego 0,05 MPa;
2) 0-0,16 MPa w przypadku ciśnienia próbnego wynoszącego 0,1 MPa.

7. Ciśnienie czynnika próbnego w czasie przeprowadzania głównej próby szczelności ma wynosić 0,05 MPa. Dla instalacji gazowej lub jej części znajdującej się w pomieszczeniu mieszkalnym lub w pomieszczeniu zagrożonym wybuchem ciśnienie czynnika próbnego ma wynosić 0,1 MPa.

8. Wynik głównej próby szczelności uznaje się za pozytywny, jeżeli w czasie 30 minut od ustabilizowania się ciśnienia czynnika próbnego nie nastąpi spadek ciśnienia.

9. Z przeprowadzenia głównej próby szczelności sporządza się protokół, który ma być podpisany przez:

1) właściciela lub zarządcę budynku mieszkalnego;
2) osobę przeprowadzającą główną próbę szczelności, posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane.

§ 374. W przypadku gdy instalacja gazowa nie została napełniona gazem w okresie 6 miesięcy od daty przeprowadzenia głównej próby szczelności – próbę tę przeprowadza się ponownie.

§ 375. Sposób użytkowania instalacji gazowej nie może powodować wydzielania się tlenku węgla z urządzeń gazowych.

§ 376. Stan technicznej sprawności instalacji gazowej w budynku mieszkalnym kontroluje się równocześnie z kontrolą stanu technicznego przewodów wentylacyjnych, spalinowych oraz dymowych.

§ 377. 1. Instalacja gazowa zasilana gazem płynnym (LPG), w której długość nieelastycznego przewodu z rury stalowej przekracza 2 m, po wykonaniu robót budowlanych, poddawana jest głównej próbie szczelności, o której mowa w § 373 ust. 2.

2. Instalacja gazowa zasilana z butli gazowej, w której długość przewodu nieelastycznego z rury stalowej nie przekracza 2 m, po wykonaniu robót budowlanych, poddawana jest sprawdzeniu szczelności pod ciśnieniem roboczym gazu.

3. Sprawdzenie, o którym mowa w ust. 2, wykonywane jest niezwłocznie po każdej wymianie butli gazowej oraz po wymianie przewodu, o którym mowa w § 378.

4. Sprawdzenie szczelności przy wymianie butli gazowej przeprowadza użytkownik instalacji, zgodnie z instrukcją otrzymaną od przedstawiciela dostawcy gazu, w przypadku gdy z użytkownikiem lokalu mieszkalnego została zawarta umowa o dostarczanie gazu w butlach.

§ 378. W przypadku stosowania przewodu elastycznego metalowego do połączenia pojedynczego urządzenia gazowego z reduktorem ciśnienia gazu na butli przewód taki ma mieć oznaczoną graniczną datę użytkowania. Jeżeli termin użytkowania upłynął, przewód niezwłocznie wymienia się na nowy.

§ 379. W przypadku zasilania instalacji gazu płynnego (LPG) z baterii butli po każdej wymianie butli w baterii sprawdza się szczelność połączeń zgodnie z warunkami określonymi w dokumentach dotyczących zapewnienia bezpiecznego użytkowania instalacji i urządzeń dla tej baterii.

§ 380. Instalację gazu płynnego (LPG) zasilaną ze zbiornika lub grupy zbiorników użytkuje się, jeżeli:

1) po jej wykonaniu lub jej remoncie dokonano odbioru technicznego;
2) wykonano główną próbę szczelności, o której mowa w § 373;
3) zbiornik został zarejestrowany we właściwej jednostce dozoru technicznego.

§ 381. Instalację i urządzenia elektryczne w okresie ich użytkowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej, w szczególności w zakresie:

1) bezpiecznego korzystania z odbiorników energii elektrycznej;

2) prawidłowego ich funkcjonowania, w tym sprawności połączeń, osprzętu, sprzętu, zabezpieczeń i środków ochrony od porażeń, uziemień oraz oporności izolacji przewodów.

§ 382. Instalacja elektryczna w budynku mieszkalnym nie może być użytkowana, jeżeli:

1) nie dokonano pomiarów elektrycznych i jej odbioru potwierdzonego protokołem;
2) nie zainstalowano urządzeń do pomiaru zużycia energii elektrycznej.

§ 383. Instalację elektryczną w lokalu mieszkalnym odłącza się z użytkowania, jeżeli w trakcie jej użytkowania stwierdzono występowanie zagrożenia dla bezpieczeństwa ludzi i mienia.

§ 384. Instalację piorunochronną utrzymuje się we właściwym stanie technicznym, w szczególności przez zapewnienie sprawności połączeń, osprzętu, zabezpieczeń od korozji oraz uziemienia.

§ 385. Instalację telekomunikacyjną i urządzenia telekomunikacyjne w okresie ich użytkowania utrzymuje się w pełnej sprawności technicznej.

Rozdział 5

Remont i bieżąca konserwacja budynku mieszkalnego

§ 386. Remont i bieżącą konserwację budynku mieszkalnego oraz związanych z nim instalacji i urządzeń przeprowadza się w sposób zapewniający ciągłą sprawność techniczną budynku.

§ 387. W przypadku remontu lub bieżącej konserwacji wykonywanych w lokalu mieszkalnym zapewnia się prawidłowe funkcjonowanie znajdujących się w nim wspólnych instalacji lub urządzeń.

§ 388. Bieżącą konserwację budynku mieszkalnego oraz związanych z nim instalacji i urządzeń usytuowanych na działce budowlanej przeprowadza się, zapewniając jego ciągłą sprawność techniczną oraz bezpieczeństwo użytkowników.

§ 389. Bieżąca konserwacja budynku mieszkalnego oraz związanych z nim instalacji i urządzeń obejmuje w szczególności:

1) usuwanie drobnych uszkodzeń, uzupełnianie ubytków, czyszczenie oraz malowanie powierzchni takich jak ściany, podłogi i sufity;

2) uszczelnianie i spoinowanie elementów budynku, takich jak pokrycia dachowe, tarasy, schody, podesty, pochylnie;
3) usuwanie ognisk korozji i złuszczeń, zabezpieczanie przed korozją i drobne naprawy lub wymiana metalowych elementów, takich jak balustrady, poręcze, ogrodzenia, wyposażenia placów zabaw i miejsc rekreacyjnych;
4) powierzchniowe impregnowanie drewnianych elementów, takich jak więźb dachowych, balustrad, ogrodzeń, wyposażenia placów zabaw i miejsc rekreacyjnych;
5) usuwanie skutków działania czynników atmosferycznych przez usuwanie zalegającego śniegu, liści i zanieczyszczeń z dojść i dojazdów do budynku, usuwanie z dachów i tarasów zalegającego śniegu w przypadku wystąpienia zagrożenia dla użytkowników budynku lub przechodniów;
6) usuwanie zlodowaceń i sopli stanowiących zagrożenie bezpieczeństwa użytkowników budynku i przechodniów;
7) oczyszczanie i udrażnianie systemów odprowadzających wodę opadową;
8) drobne naprawy, regulacje, czyszczenie, smarowanie oraz dokręcanie śrub lub nakrętek instalacji i urządzeń;
9) oczyszczanie urządzeń służących do wytwarzania prądu elektrycznego, takich jak panele fotowoltaiczne;
10) utrzymanie sprawności i zabezpieczanie urządzeń przed uszkodzeniem, takich jak klimatyzatory, przez czyszczenie i wymianę filtrów;
11) drobne naprawy lub wymiana elementów wykazujących objawy znacznego zużycia, takich jak domofony, skrzynki na listy;
12) wymiana przepalonych żarówek oraz naprawa uszkodzonych gniazd elektrycznych;
13) naprawa lub wymiana oznakowania ewakuacyjnego;
14) utrzymanie sprawności elementów budynku, jego wyposażenia oraz urządzeń i instalacji niezbędnych do zapewnienia dostępności dla osób niepełnosprawnych;
15) dbanie o odpowiedni stan techniczny i higieniczny miejsc przeznaczonych na odpady stałe;
16) usuwanie lokalnych zapadlisk i uszkodzeń nawierzchni przynależnych do budynku.

Rozdział 6

Kontrole okresowe budynku mieszkalnego

§ 390. 1. Osoba przeprowadzająca kontrolę okresową budynku mieszkalnego przed jej rozpoczęciem zapoznaje się z protokołami z poprzednich kontroli, z protokołami odbioru robót remontowych wykonanych w budynku mieszkalnym w okresie od poprzedniej kontroli, będącymi elementami dokumentacji użytkowania budynku mieszkalnego, oraz ze zgłoszeniami użytkowników lokali mieszkalnych dotyczącymi usterek, wad, uszkodzeń lub zniszczeń elementów budynku, oraz dokumentacją dotyczącą bieżącej konserwacji.

2. Przez dokumentację użytkowania budynku mieszkalnego, o której mowa w ust. 1, rozumie się książkę obiektu budowlanego wraz z załącznikami wymienionymi w art. 64 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane oraz:

1) dokumentację eksploatacyjną, w tym również metrykę instalacji piorunochronnej;
2) dokumentację powykonawczą robót budowlanych, remontów lub prac konserwacyjnych wraz z protokołami ich odbioru;
3) protokoły zdawczo-odbiorcze lokali;
4) protokoły pomiaru powierzchni użytkowej lokali.

§ 391. 1. Okresowej kontroli, o której mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, podlegają elementy budynku mieszkalnego, których uszkodzenia mogą powodować zagrożenie dla:

1) bezpieczeństwa ludzi i mienia;
2) środowiska;
3) konstrukcji budynku.

2. W toku okresowej kontroli, o której mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, szczegółowym sprawdzeniem obejmuje się stan techniczny:

1) zewnętrznych warstw przegród zewnętrznych, w szczególności tynków, okładzin, warstw docieplenia, czy też elementów ścian zewnętrznych, takich jak attyki, filary, gzymsy, a także balustrady, loggie, tarasy i balkony;
2) mocowań urządzeń do ścian i dachu budynku mieszkalnego;
3) elementów odwodnienia budynku mieszkalnego oraz obróbek blacharskich;
4) pokryć dachowych i kominów ponad dachem;

5 instalacji centralnego ogrzewania i instalacji wodociągowej ciepłej wody użytkowej oraz zimnej wody;

6) elementów instalacji kanalizacyjnej;

7) przejść przyłączy instalacji przez ściany budynku mieszkalnego;

8) elementów instalacji elektrycznej, telekomunikacyjnej i alarmowej, w częściach wspólnych, w zakresie uszkodzeń mechanicznych;

9) elementów budynku mieszkalnego mogących mieć wpływ na użytkowanie przez osoby ze szczególnymi potrzebami;

10) urządzeń kotwiczących i innych, służących do ochrony przed upadkiem z wysokości.

§ 392. Zalecenia, o których mowa w art. 62a ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, realizuje się zgodnie z priorytetem ich ważności, zapewniając bezpieczeństwo użytkowników budynku mieszkalnego, w tym osób ze szczególnymi potrzebami.

DZIAŁ XIII

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 393. Przepisów rozdziału 8 działu III nie stosuje się do budynków, dla których przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu, lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

§ 394. 1. Dla zamierzenia budowlanego, wobec którego przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia:

1) został złożony wniosek o pozwolenie na budowę, wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego lub wniosek o zmianę pozwolenia na budowę,

2) została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę lub odrębna decyzja o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego,

3) zostało dokonane zgłoszenie budowy lub wykonywania innych robót budowlanych w przypadku, gdy nie jest wymagane uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę,

4) został złożony wniosek o legalizację, o którym mowa w rozdziale 5b ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane lub zostało wydane postanowienie o wstrzymaniu budowy, o którym mowa w art 50 ust 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;

5) została wydana decyzja o legalizacji, o której mowa w art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, oraz decyzje, o których mowa w art. 51 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Dla zamierzenia budowlanego, o którym mowa w ust. 1, dopuszcza się stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy inwestor złoży organowi prowadzącemu postępowanie wniosek o ich stosowanie.

§ 395. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 września 2026 r., z wyjątkiem:

1) § 358 ust. 2 i 4, które wchodzą w życie z dniem 31 grudnia 2026 r.;

2) § 358 ust. 3, który wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2029 r.[7)]

MINISTER FINANSÓW
I GOSPODARKI

Załączniki do rozporządzenia
Ministra Finansów i Gospodarki
z dnia … (Dz. U. poz. …)

Załącznik nr 1

[7)] Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1225, z 2023 r. poz. 2442 oraz z 2024 r. poz. 474 i 726) oraz rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych (Dz. U. poz. 836 oraz z 2009 r. poz. 1584), które zgodnie z art. 66 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnieniu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami (Dz. U. z 2024 r. poz. 1411) tracą moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

WYKAZ POLSKICH NORM POWOŁANYCH W ROZPORZĄDZENIU

Lp.	Miejsce powołania normy	Numer normy*)	Tytuł normy (zakres powołania)
1	2	3	4
1	§ 33 ust. 10	PN-EN 1176-1:2017-12	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 1: Ogólne wymagania bezpieczeństwa i metody badań
		PN-EN 1176-2+AC:2020-01	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 2: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań huśtawek
		PN-EN 1176-3:2017-12	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 3: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań zjeżdżalni
		PN-EN 1176-4+AC:2019-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 4: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań kolejek linowych
		PN-EN 1176-5:2020-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 5: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań karuzel
		PN-EN 1176-6+AC:2019-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 6: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań urządzeń kołyszących
		PN-EN 1176-7:2020-09	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 7: Wytyczne dotyczące montażu, kontroli, konserwacji i eksploatacji
		PN-EN 1176-10:2009, PN-EN 1176-10:2009/Ap1:2013-08	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 10: Dodatkowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań całkowicie obudowanych urządzeń do zabawy

		PN-EN 1176-11:2014-11	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie. Część 11: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań dotyczące sieci przestrzennej.
2	§ 48 ust. 2	PN-EN 62305-1:2011, PN-EN 62305-1:2011/AC:2017-10, PN-EN 62305-1:2011/Ap2:2018-03	Ochrona odgromowa – Część 1: Zasady ogólne
		PN-EN 62305-2:2012, PN-EN 62305-2:2012/Ap1:2019-02	Ochrona odgromowa – Część 2: Zarządzanie ryzykiem
3	§ 93 ust. 1	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/ Ap1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
4	§ 95 ust. 2	PN-HD 308 S2:2007	Identyfikacja żył w kablach i przewodach oraz w przewodach sznurowych
		PN-EN 61140:2016-07	Ochrona przed porażeniem prądem elektrycznym – Wspólne aspekty instalacji i urządzeń
		PN-HD 60364-4-41:2017-09	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-41: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed porażeniem elektrycznym
		PN-EN 12464-1:2022-01	Światło i oświetlenie – Oświetlenie miejsc pracy – Część 1: Miejsca pracy we wnętrzach
		PN-HD 60364-1:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 1: Wymagania podstawowe, ustalanie ogólnych charakterystyk, definicje
		PN-HD 60364-4-42:2011, PN-HD 60364-4-42:2011/A1:2015-01, PN-HD 60364-4-	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-42: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed skutkami oddziaływania cieplnego

42:2011/Ap2:2019-06	
PN-HD 60364-4-43:2012, PN-HD 60364-4-43:2012/Ap1:2019-06	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-43: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed prądem przetężeniowym
PN-HD 60364-4-442:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-442: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona instalacji niskiego napięcia przed przepięciami dorywczymi powstającymi wskutek zwarć doziemnych w układach po stronie wysokiego i niskiego napięcia
PN-HD 60364-4-443:2016-03	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część: 4–443: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed zaburzeniami napięciowymi i zaburzeniami elektromagnetycznymi – Ochrona przed przejściowymi przepięciami atmosferycznymi lub łączeniowymi
PN-HD 60364-4-444:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-444: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed zakłóceniami napięciowymi i zaburzeniami elektromagnetycznymi
PN-HD 60364-5-51:2011	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-51: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Postanowienia ogólne
PN-HD 60364-5-52:2011, PN-HD 60364-5-52:2011/Ap2:2019-02	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-52: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Oprzewodowanie
PN-HD 60364-5-53:2022-10, PN-HD 60364-5-53:2022-10/AC:2025-10, PN-HD 60364-5-53:2022-10/AC:2025-11	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-53: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Aparatura rozdzielcza i sterownicza
PN-HD 60364-5-54:2011, PN-HD 60364-5-54:2011/A1:2023-04	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uziemiające i przewody ochronne
PN-IEC 60364-5-	Instalacje elektryczne w obiektach

		551:2003	budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Niskonapięciowe zespoły prądotwórcze
		PN-HD 60364-5-559:2010	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-55: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Sekcja 559: Oprawy oświetleniowe i instalacje oświetleniowe
		PN-HD 60364-5-56:2019-01	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-56: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Instalacje bezpieczeństwa
		PN-HD 60364-6:2016-07	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 6: Sprawdzanie
		PN-EN IEC 60445:2022-04	Zasady podstawowe i bezpieczeństwa przy współdziałaniu człowieka z maszyną, znakowanie i identyfikacja – Identyfikacja zacisków urządzeń i końcówek przewodów a także samych przewodów
5	§ 110 ust. 1	PN-B-01706:1992, PN-B-01706:1992/Az1:1999	Instalacje wodociągowe – Wymagania w projektowaniu (w zakresie pkt 2.1; 2.3; 2.4.1; 2.4.3–2.4.5; 3.1.1–3.1.3; 3.1.5; 3.1.7; 3.2.2; 3.2.3; 3.3; 4.1; 4.2 i 4.4–4.6)
6	§ 110 ust. 4	PN-EN 1717:2003	Ochrona przed wtórnym zanieczyszczaniem wody w instalacjach wodociągowych i ogólne wymagania dotyczące urządzeń zapobiegających zanieczyszczeniu przez przepływ zwrotny
7	§ 113 ust. 1	PN-B-10720:1998	Wodociągi – Zabudowa zestawów wodomierzowych w instalacjach wodociągowych – Wymagania i badania przy odbiorze (w zakresie pkt 2.1; 2.3; 2.4 i 2.6)
8	§ 114 ust. 3	PN-HD 60364-5-54:2011, PN-HD 60364-5-54:2011/A1:2023-04	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uziemiające i przewody ochronne
9	§ 119 ust. 6	PN-B-02440:1976	Zabezpieczenie urządzeń ciepłej wody użytkowej – Wymagania (w zakresie pkt 2; 3.1.1; 3.1.2 i 3.2.1–3.2.13)
10	§ 120 ust. 2	PN-B-10720:1998	Wodociągi – Zabudowa zestawów wodomierzowych w instalacjach

			wodociągowych – Wymagania i badania przy odbiorze (w zakresie pkt 2.1; 2.3; 2.4 i 2.6)
11	§ 121 ust. 2	PN-EN 12056-1:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 1: Postanowienia ogólne i wymagania (w zakresie pkt 4 i 5)
		PN-EN 12056-2:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 2: Kanalizacja sanitarna – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–6)
		PN-EN 12056-3:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 3: Przewody deszczowe – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–7)
		PN-EN 12056-4:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 4: Pompownie ścieków – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–6)
		PN-EN 12056-5:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 5: Montaż i badania, instrukcje działania, użytkowania i eksploatacji (w zakresie pkt 5–9)
		PN-EN 12109:2003	Wewnętrzne systemy kanalizacji podciśnieniowej (w zakresie pkt 5; 7 i 8)
12	§ 123	PN-EN 12056-4:2002	Systemy kanalizacji grawitacyjnej wewnątrz budynków – Część 4: Pompownie ścieków – Projektowanie układu i obliczenia (w zakresie pkt 4–6)
		PN-EN 13564-1:2004	Urządzenia przeciwzalewowe w budynkach – Część 1: Wymagania
13	§ 124 ust. 4	PN-B-01707:1992	Instalacje kanalizacyjne – Wymagania w projektowaniu (w zakresie pkt 4.2.2 z wyjątkiem odwołania do pkt 3.5)
14	§ 127	PN-B-94340:1991	Zsyp na odpady
15	§ 130 ust. 3 pkt 2	PN-EN 15544:2023-07	Piece kaflowe – Wymiarowanie
16	§ 131 ust. 2	PN-B-02413:1991	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnych systemu otwartego – Wymagania

		PN-B-02414:1999	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnych systemu zamkniętego z naczyniami wzbiorczymi przeponowymi – Wymagania
		PN-B-02415:1991	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie wodnych zamkniętych systemów ciepłowniczych – Wymagania
		PN-B-02416:1991	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnych systemu zamkniętego przyłączonych do sieci cieplnych – Wymagania
		PN-EN 12828:2006	Instalacje ogrzewcze w budynkach – Projektowanie wodnych instalacji centralnego ogrzewania
		PN-EN 303-5	Kotły grzewcze – Część 5: Kotły grzewcze na paliwa stałe z ręcznym i automatycznym zasypem paliwa o mocy nominalnej do 500 kW – Terminologia, wymagania, badania i oznakowanie
17	§ 131 ust. 3	PN-C-04607:1993	Woda w instalacjach ogrzewania – Wymagania i badania dotyczące jakości wody
18	§ 131 ust. 5	PN-B-02420:1991	Ogrzewnictwo. Odpowietrzanie instalacji ogrzewań wodnych. Wymagania (w zakresie pkt 2.2; 2.4 i 2.5)
19	§ 131 ust. 7	PN-B-02414:1999	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo. Zabezpieczenie instalacji ogrzewań wodnych systemu zamkniętego z naczyniami wzbiorczymi przeponowymi. Wymagania
		PN-C-04607:1993	Woda w instalacjach ogrzewania – Wymagania i badania dotyczące jakości wody
20	§ 133 ust. 1	PN-EN ISO 6946:2017-10	Komponenty budowlane i elementy budynku – Opór cieplny i współczynnik przenikania ciepła – Metody obliczania
		PN-EN ISO 12567-1:2010, PN-EN ISO 12567-1:2010/AC:2010	Cieplne właściwości użytkowe okien i drzwi – Określanie współczynnika przenikania ciepła metodą skrzynki grzejnej – Część 1: Kompletne okna i drzwi
		PN-EN ISO 12567-2:2006	Cieplne właściwości użytkowe okien i drzwi – Określanie współczynnika przenikania ciepła metodą skrzynki grzejnej – Część 2: Okna dachowe i inne okna wystające z płaszczyzny
		PN-EN ISO 10077-	Cieplne właściwości użytkowe okien, drzwi i

		1:2017-10	żaluzji – Obliczanie współczynnika przenikania ciepła – Część 1: Postanowienia ogólne
		PN-EN ISO 10077-2:2017-10	Cieplne właściwości użytkowe okien, drzwi i żaluzji – Obliczanie współczynnika przenikania ciepła – Część 2: Metoda komputerowa dla ram
		PN-EN ISO 10211:2017-09	Mostki cieplne w konstrukcji budowlanej – Przepływy ciepła i temperatury powierzchni – Obliczenia szczegółowe
		PN-EN 12831:2006	Instalacje ogrzewcze w budynkach – Metoda obliczania projektowego obciążenia cieplnego
		PN-EN ISO 13370:2017-09	Cieplne właściwości użytkowe budynków – Przenoszenie ciepła przez grunt – Metody obliczania
		PN-EN ISO 13789:2017-10	Cieplne właściwości użytkowe budynków – Współczynniki przenoszenia ciepła przez przenikanie i wentylację – Metoda obliczania
		PN-EN ISO 14683:2017-09	Mostki cieplne w budynkach – Liniowy współczynnik przenikania ciepła – Metody uproszczone i wartości domyślne
21	§ 133 ust. 2	PN-B-02403:1982	Ogrzewnictwo – Temperatury obliczeniowe zewnętrzne
22	§ 134 ust. 4	PN-B-02421:2000	Ogrzewnictwo i ciepłownictwo – Izolacja cieplna przewodów, armatury i urządzeń – Wymagania i badania odbiorcze (w zakresie pkt 2.1; 2.2; 2.3.1; 2.4.1–2.4.4 i 2.5.1–2.5.6)
23	§ 135 ust. 1	PN-B-02411:1987	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwo stałe – Wymagania (w zakresie pkt 2.1.3–2.1.6 i 2.1.8–2.1.10)
24	§ 135 ust. 2	PN-B-02411:1987	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwo stałe – Wymagania (w zakresie pkt 2.1.3–2.1.5; 2.1.6.2 i 2.1.9–2.1.10)
25	§ 135 ust. 3	PN-B-02411:1987	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwo stałe – Wymagania (w zakresie pkt 2.2.2–2.2.8 i 2.2.10–2.2.16)
26	§ 136 ust. 9	PN-E-05204:1994	Ochrona przed elektrycznością statyczną – Ochrona obiektów, instalacji i urządzeń – Wymagania
27	§ 139 ust.	PN-B-10425:2025-04	Kominy – Przewody kominowe dymowe,

	1		spalinowe i wentylacyjne murowane – Wymagania i badania
28	§ 141 ust. 2	PN-B-10425:2025-04	Kominy – Przewody kominowe dymowe, spalinowe i wentylacyjne murowane – Wymagania i badania
29	§ 142 ust. 1	PN-EN 1990[**)] PN-EN 1991[**)]	Eurokod: Podstawy projektowania konstrukcji Eurokod 1: Oddziaływania na konstrukcje (norma wieloczęściowa)
30	§ 146 ust. 1	PN-EN 16798-1:2019-06, PN-EN 16798-1:2019-06/Ap2:2023-03	Charakterystyka energetyczna budynków – Wentylacja budynków – Część 1: Parametry wejściowe środowiska wewnętrznego do projektowania i oceny charakterystyki energetycznej budynków w odniesieniu do jakości powietrza wewnętrznego, środowiska cieplnego, oświetlenia i akustyki – Moduł M1-6 (w zakresie punktów: 6.2, 6.3, 6.4, NA.2, NA.3, NA.4 i NA.7)
31	§ 146 ust. 3	PN-EN 16798-1:2019-06, PN-EN 16798-1:2019-06/Ap2:2023-03	Charakterystyka energetyczna budynków – Wentylacja budynków – Część 1: Parametry wejściowe środowiska wewnętrznego do projektowania i oceny charakterystyki energetycznej budynków w odniesieniu do jakości powietrza wewnętrznego, środowiska cieplnego, oświetlenia i akustyki – Moduł M1-6 (w zakresie punktów: 6.2, 6.3, 6.4, NA.2, NA.3, NA.4 i NA.7)
32	§ 148 ust. 1	PN-EN 16798-1:2019-06, PN-EN 16798-1:2019-06/Ap2:2023-03	Charakterystyka energetyczna budynków – Wentylacja budynków – Część 1: Parametry wejściowe środowiska wewnętrznego do projektowania i oceny charakterystyki energetycznej budynków w odniesieniu do jakości powietrza wewnętrznego, środowiska cieplnego, oświetlenia i akustyki – Moduł M1-6 (w zakresie punktów: 6.3, NA.3, NA.4 i NA.7)
33	§ 148 ust. 4	PN-EN 16798-1:2019-06, PN-EN 16798-1:2019-06/Ap2:2023-03	Charakterystyka energetyczna budynków – Wentylacja budynków – Część 1: Parametry wejściowe środowiska wewnętrznego do projektowania i oceny charakterystyki energetycznej budynków w odniesieniu do jakości powietrza wewnętrznego, środowiska cieplnego, oświetlenia i akustyki – Moduł M1-6 (w zakresie punktów: 6.2, 6.3, 6.4, NA.2,

			NA.3, NA.4 i NA.7)
34	§ 155 ust. 2	PN-EN 1507:2007	Wentylacja budynków – Przewody wentylacyjne z blachy o przekroju prostokątnym – Wymagania dotyczące wytrzymałości i szczelności
		PN-EN 12237:2005	Wentylacja budynków – Sieć przewodów – Wytrzymałość i szczelność przewodów z blachy o przekroju kołowym
35	§ 155 ust. 5	PN-EN 12097:2007	Wentylacja budynków – Sieć przewodów – Wymagania dotyczące elementów składowych sieci przewodów ułatwiających konserwację sieci przewodów
36	§ 156 ust. 6	PN-EN ISO 16890-1:2017-01	Przeciwpyłowe filtry powietrza do wentylacji ogólnej – Część 1: Specyfikacje techniczne, wymagania i system klasyfikacji określony na podstawie skuteczności filtracji cząstek pyłu (ePM)
37	§ 157 ust. 4	PN-B-03430:1983, PN-B-03430:1983/ Az3:2000	Wentylacja w budynkach mieszkalnych, zamieszkania zbiorowego i użyteczności publicznej – Wymagania (w zakresie pkt 2.1.5)
38	§ 159 ust. 2	PN-C-04753:2011	Gaz ziemny – Jakość gazu dostarczanego odbiorcom z sieci dystrybucyjnej (w zakresie rozdziału 2)
		PN-C-96008:1998	Przetwory naftowe – Gazy węglowodorowe – Gazy skroplone C3-C4 (w zakresie rozdziału 3)
39	§ 165 ust. 2	PN-EN 1775:2009	Dostawa gazu – Przewody gazowe dla budynków – Maksymalne ciśnienie robocze równe 5 bar lub mniejsze – Zalecenia funkcjonalne (w zakresie pkt 4.2)
40	§ 165 ust. 3	PN-EN 10208-1:2000	Rury stalowe przewodowe dla mediów palnych – Rury o klasie wymagań A
		PN-EN ISO 3183:2013-05	Przemysł naftowy i gazowniczy – Rury stalowe do rurociągowych systemów transportowych
		PN-EN 10255+A1:2009	Rury ze stali niestopowych do spawania i gwintowania – Warunki techniczne dostawy
		PN-EN 10220:2005	Rury stalowe bez szwu i ze szwem – Wymiary i masy na jednostkę długości
		PN-EN 10216-1:2014-02	Rury stalowe bez szwu do zastosowań

			ciśnieniowych - Warunki techniczne dostawy – Część 1: Rury ze stali niestopowych z określonymi własnościami w temperaturze pokojowej
		PN-EN 10217-1:2019-05	Rury stalowe ze szwem do zastosowań ciśnieniowych – Warunki techniczne dostawy – Część 1: Rury ze stali niestopowych zgrzewane elektrycznie i spawane łukiem krytym z określonymi własnościami w temperaturze pokojowej
41	§ 165 ust. 5	PN-EN 1775:2009	Dostawa gazu – Przewody gazowe dla budynków – Maksymalne ciśnienie robocze równe 5 bar lub mniejsze – Zalecenia funkcjonalne (w zakresie pkt 4.2)
42	§ 166 ust. 6	PN-EN 1775:2009	Dostawa gazu – Przewody gazowe dla budynków – Maksymalne ciśnienie robocze równe 5 bar lub mniejsze – Zalecenia funkcjonalne (w zakresie pkt 4.2)
43	§ 168 ust. 1	PN-EN 1359:2017-11	Gazomierze – Gazomierze miechowe
44	§ 176 ust. 5	PN-EN 13384-1:2004, PN-EN 13384-1:2004/A1:2007	Kominy – Metody obliczeń cieplnych i przepływowych – Część 1: Kominy z podłączonym jednym paleniskiem
		PN-EN 13384-2:2005	Kominy – Metody obliczeń cieplnych i przepływowych – Część 2: Kominy z podłączonymi wieloma paleniskami
45	§ 176 ust. 6 pkt 2	PN-EN 13384-1:2004, PN-EN 13384-1:2004/A1:2007	Kominy – Metody obliczeń cieplnych i przepływowych – Część 1: Kominy z podłączonym jednym paleniskiem
		PN-EN 13384-2:2005	Kominy – Metody obliczeń cieplnych i przepływowych – Część 2: Kominy z podłączonymi wieloma paleniskami
46	§ 178 ust. 1	PN-B-02431-1:1999	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1 – Wymagania (w zakresie pkt 2.2 z wyłączeniem 2.2.1.4; 2.2.1.8; 2.2.2.4 i 2.2.2.5 oraz pkt 2.3 z wyłączeniem 2.3.8.1; 2.3.8.2; 2.3.9 i 2.3.14)
47	§ 179 ust. 5	PN-B-02431-1:1999	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej

			niż 1 – Wymagania (w zakresie pkt 2.2.1.4)
48	§ 179 ust. 7	PN-B-02431-1:1999	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1 – Wymagania (w zakresie pkt 2.2.2.4, 2.3.8)
49	§ 179 ust. 8	PN-B-02431-1:1999	Ogrzewnictwo – Kotłownie wbudowane na paliwa gazowe o gęstości względnej mniejszej niż 1 – Wymagania (w zakresie pkt 2.2.1.4, 2.2.2.4, 2.3.8)
50	§ 183 ust. 1	PN-HD 308 S2:2007	Identyfikacja żył w kablach i przewodach oraz w przewodach sznurowych
		PN-ISO 7010:2020-07	Symbole graficzne – Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpieczeństwa – Zarejestrowane znaki bezpieczeństwa
		PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
		PN-E-05010:1991	Zakresy napięciowe instalacji elektrycznych w obiektach budowlanych
		PN-EN 61936-1:2011	Instalacje elektroenergetyczne prądu przemiennego o napięciu wyższym od 1 kV – Część 1: Postanowienia ogólne
		PN-E-08501:1988	Urządzenia elektryczne – Tablice i znaki bezpieczeństwa
		PN-EN 12464-1:2022-01	Światło i oświetlenie – Oświetlenie miejsc pracy – Część 1: Miejsca pracy we wnętrzach
		PN-EN 50160:2010, PN-EN 50160:2010/A1:2015-02	Parametry napięcia zasilającego w publicznych sieciach elektroenergetycznych
		PN-EN 50310:2012	Stosowanie połączeń wyrównawczych i uziemiających w budynkach z zainstalowanym sprzętem informatycznym
		PN-HD 60364-1:2010	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 1: Wymagania podstawowe, ustalanie ogólnych charakterystyk, definicje
		PN-HD 60364-4-41:2017-09	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-41: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed porażeniem elektrycznym

PN-HD 60364-4-42:2011, PN-HD 60364-4-42:2011/A1:2015-01, PN-HD 60364-4-42:2011/Ap2:2019-06	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-42: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed skutkami oddziaływania cieplnego
PN-HD 60364-4-43:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-43: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed prądem przetężeniowym
PN-HD 60364-4-46:2017-01	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-46: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Odłączanie izolacyjne i łączenie
PN-HD 60364-4-442:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4–442: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona instalacji niskiego napięcia przed przepięciami dorywczymi powstającymi wskutek zwarć doziemnych w układach po stronie wysokiego i niskiego napięcia
PN-HD 60364-4-443:2016-03	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część: 4–443: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed zaburzeniami napięciowymi i zaburzeniami elektromagnetycznymi – Ochrona przed przejściowymi przepięciami atmosferycznymi lub łączeniowymi
PN-HD 60364-4-444:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 4-444: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed zakłóceniami napięciowymi i zaburzeniami elektromagnetycznymi
PN-IEC 60364-4-45:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed obniżeniem napięcia
PN-HD 60364-5-51:2011	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-51: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Postanowienia ogólne
PN-HD 60364-5-52:2011, PN-HD 60364-5-	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-52: Dobór i montaż wyposażenia

52:2011/Ap2:2019-02	elektrycznego – Oprzewodowanie
PN-HD 60364-5-53:2022-10, PN-HD 60364-5-53:2022-10/AC:2025-10, PN-HD 60364-5-53:2022-10/AC:2025-11	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-53: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Aparatura rozdzielcza i sterownicza
PN-HD 60364-5-54:2011, PN-HD 60364-5-54:2011/A1:2023-04	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uziemiające i przewody ochronne
PN-IEC 60364-5-551:2003	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Niskonapięciowe zespoły prądotwórcze
PN-HD 60364-5-559:2010	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 5-55: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Inne wyposażenie – Sekcja 559: Oprawy oświetleniowe i instalacje oświetleniowe
PN-HD 60364-5-56:2019-01	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-56: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Instalacje bezpieczeństwa
PN-HD 60364-6:2016-07	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 6: Sprawdzanie
PN-HD 60364-7-701:2010, PN-HD 60364-7-701:2010/AC:2012	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 7-701: Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Pomieszczenia wyposażone w wannę lub prysznic
PN-IEC 60364-7-702:1999, PN-IEC 60364-7-702:1999/Apl:2002	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Baseny pływackie i inne
PN-HD 60364-7-703:2007	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 7-703: Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Pomieszczenia i kabiny zawierające ogrzewacze sauny
PN-HD 60364-7-704:2018-08	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 7-704: Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji –

	Instalacje na terenie budowy i rozbiórki
PN-IEC 60364-7-705:1999	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Instalacje elektryczne w gospodarstwach rolniczych i ogrodniczych
PN-IEC 60364-7-706:2000	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Przestrzenie ograniczone powierzchniami przewodzącymi
PN-IEC 60364-7-714:2003	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Instalacje oświetlenia zewnętrznego
PN-HD 60364-7-715:2006	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 7-715: Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Instalacje oświetleniowe o bardzo niskim napięciu
PN-HD 60364-7-740:2009	Instalacje elektryczne w obiektach budowlanych – Część 7-740: Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Tymczasowe instalacje elektryczne obiektów, urządzeń rozrywkowych i straganów na terenie targów, wesołych miasteczek i cyrków
PN-EN IEC 60445:2022-04	Zasady podstawowe i bezpieczeństwa przy współdziałaniu człowieka z maszyną, znakowanie i identyfikacja – Identyfikacja zacisków urządzeń i końcówek przewodów a także samych przewodów
PN-EN 60529:2003, PN-EN 60529:2003/A2:2014-07, PN-EN 60529:2003/AC:2017-12, PN-EN 60529:2003/AC:2020-01	Stopnie ochrony zapewnianej przez obudowy (Kod IP)
PN-EN 61140:2016-07	Ochrona przed porażeniem prądem elektrycznym – Wspólne aspekty instalacji i urządzeń

		PN-EN 61293:2000	Znakowanie urządzeń elektrycznych danymi znamionowymi dotyczącymi zasilania elektrycznego – Wymagania bezpieczeństwa
		PN-HD 60364-7-722:2019-01	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 7-722: Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji – Zasilanie pojazdów elektrycznych
		PN-EN IEC 61439-1:2021-10	Rozdzielnice i sterownice niskonapięciowe – Część 1: Postanowienia ogólne
		PN-EN IEC 61439-2:2021-10	Rozdzielnice i sterownice niskonapięciowe – Część 2: Rozdzielnice i sterownice do rozdziału energii elektrycznej
		PN-EN 61439-3:2012	Rozdzielnice i sterownice niskonapięciowe – Część 3: Rozdzielnice tablicowe przeznaczone do obsługiwania przez osoby postronne (DBO)
51	§ 184	PN-EN 12464-1:2022-01	Światło i oświetlenie – Oświetlenie miejsc pracy – Część 1: Miejsca pracy we wnętrzach
52	§ 185 ust. 7	PN-EN 1838:2013-11	Zastosowania oświetlenia – Oświetlenie awaryjne
		PN-EN 50172:2005	Systemy awaryjnego oświetlenia ewakuacyjnego
		PN-HD 60364-5-56:2019-01	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-56: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Instalacje bezpieczeństwa
53	§ 187 ust. 1 pkt 7	PN-HD 60364-5-54:2011, PN-HD 60364-5-54:2011/A1:2023-04	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uziemiające i przewody ochronne
		PN-HD 60364-7	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Wymagania dotyczące specjalnych instalacji lub lokalizacji
		PN-HD 60364-5-54:2011	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uziemiające i przewody ochronne
54	§ 188 ust. 2	PN-HD 60364-5-54:2011, PN-HD 60364-5-54:2011/A1:2023-04	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-54: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Układy uziemiające i przewody ochronne
55	§ 188 ust. 3	PN-EN 62305-1:2011, PN-EN 62305-1:2011/AC:2017-	Ochrona odgromowa – Część 1: Zasady ogólne

		10, PN-EN 62305-1:2011/Ap2:2018-03	
		PN-EN 62305-2:2012, PN-EN 62305-2:2012/Ap1:2019-02	Ochrona odgromowa – Część 2: Zarządzanie ryzykiem
		PN-EN 62305-3:2011	Ochrona odgromowa – Część 3: Uszkodzenia fizyczne obiektów i zagrożenie życia
		PN-EN 62305-4:2011, PN-EN 62305-4:2011/AC:2017-10, PN-EN 62305-4:2011/Ap2:2018-03	Ochrona odgromowa – Część 4: Urządzenia elektryczne i elektroniczne w obiektach
		PN-HD 60364-4-443:2016-03	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część: 4-443: Ochrona dla zapewnienia bezpieczeństwa – Ochrona przed zaburzeniami napięciowymi i zaburzeniami elektromagnetycznymi – Ochrona przed przejściowymi przepięciami atmosferycznymi lub łączeniowymi
56	§ 190 ust. 2 i 3	PN-HD 60364-5-52:2011, PN-HD 60364-5-52:2011/Ap2:2019-02	Instalacje elektryczne niskiego napięcia – Część 5-52: Dobór i montaż wyposażenia elektrycznego – Oprzewodowanie
57	§ 191 ust. 3	PN-EN 1363-1:2020-07	Badania odporności ogniowej – Część 1: Wymagania ogólne
58	§ 191 ust. 5	PN-EN 50200:2003	Metoda badania palności cienkich przewodów i kabli bez ochrony specjalnej stosowanych w obwodach zabezpieczających
59	§ 196	PN-EN 50174-2:2010, PN-EN 50174-2:2010/A1:2011, PN-EN 50174-2:2010:AC:2014-10, PN-EN 50174-2:2010/A2:2015-02, PN-EN 50174-2:2010/Ap1:2016-	Technika Informatyczna – Instalacje okablowania – Część 2: Planowanie i wykonywanie instalacji wewnątrz budynków

		12	
60	§ 204 ust. 5	PN-EN 81-70	Przepisy bezpieczeństwa dotyczące budowy i instalowania dźwigów – Szczególne zastosowania dźwigów osobowych i towarowych – Część 70: Dostępność dźwigów dla osób, w tym osób niepełnosprawnych
61	§ 207 ust. 2	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
62	§ 215 ust. 4	PN-EN 1990**) PN-EN 1991**) PN-EN 1992**) PN-EN 1993**) PN-EN 1994**) PN-EN 1995**) PN-EN 1996**) PN-EN 1997**) PN-EN 1998**) PN-EN 1999**)	Eurokod: Podstawy projektowania konstrukcji Eurokod 1: Oddziaływania na konstrukcje Eurokod 2: Projektowanie konstrukcji z betonu Eurokod 3: Projektowanie konstrukcji stalowych Eurokod 4: Projektowanie zespolonych konstrukcji stalowo-betonowych Eurokod 5: Projektowanie konstrukcji drewnianych Eurokod 6: Projektowanie konstrukcji murowych Eurokod 7: Projektowanie geotechniczne Eurokod 8: Projektowanie konstrukcji poddanych oddziaływaniom sejsmicznym Eurokod 9: Projektowanie konstrukcji aluminiowych (wszystkie części norm)
63	§ 217 ust. 2 pkt 2 § 219 ust. 2 i 3	PN-EN 81-58:2005	Przepisy bezpieczeństwa dotyczące budowy i instalowania dźwigów – Badania i próby – Część 58: Próba odporności ogniowej drzwi przystankowych
		PN-EN 1021-1:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 1: Źródło zapłonu: tlący się papieros
		PN-EN 1021-2:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 2: Źródło zapłonu: równoważnik płomienia zapałki
		PN-EN 1991-1-2:2006, PN-EN	Eurokod 1: Oddziaływania na konstrukcje – Część 1-2: Oddziaływania ogólne –

1991-1-2:2006/Ap1:2010, PN-EN 1991-1-2-2006/Ap2:2014-12, PN-EN 1991-1-2:2006/AC:2013-07, PN-EN 1991-1-2:2006/AC:2009	Oddziaływania na konstrukcje w warunkach pożaru
PN-B-02852:2001	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Obliczanie gęstości obciążenia ogniowego oraz wyznaczanie względnego czasu trwania pożaru (w zakresie części dotyczącej gęstości obciążenia ogniowego – pkt 2)
PN-B-02855:1988	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Metoda badania wydzielania toksycznych produktów rozkładu i spalania materiałów
PN-B-02867:2013-06	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Metoda badania stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany zewnętrzne od strony zewnętrznej oraz zasady klasyfikacji
PN-EN ISO 6940:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Wyznaczanie zapalności pionowo umieszczonych próbek
PN-EN ISO 6941:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Pomiar właściwości rozprzestrzeniania się płomienia na pionowo umieszczonych próbkach
PN-EN 13501-1	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 1: Klasyfikacja na podstawie badań reakcji na ogień
PN-EN 13501-2	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 2: Klasyfikacja na podstawie wyników badań odporności ogniowej i/lub dymoszczelności, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej
PN-EN 13501-3	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 3: Klasyfikacja na podstawie wyników badań odporności ogniowej wyrobów i elementów

			stosowanych w instalacjach użytkowych w budynkach: ognioodpornych przewodów wentylacyjnych i przeciwpożarowych klap odcinających
		PN-EN 13501-4	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 4: Klasyfikacja na podstawie wyników badań odporności ogniowej elementów systemów kontroli rozprzestrzeniania dymu
		PN-EN 13501-5	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 5: Klasyfikacja na podstawie wyników badań oddziaływania ognia zewnętrznego na dachy
64	§ 227 ust. 1	PN-EN 13501-2	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 2: Klasyfikacja na podstawie wyników badań odporności ogniowej i/lub dymoszczelności, z wyłączeniem instalacji wentylacyjnej
		PN-EN 1992-1-2[**)]	Eurokod 2: Projektowanie konstrukcji z betonu – Część 1-2: Reguły ogólne – Projektowanie z uwagi na warunki pożarowe
		PN-EN 1993-1-2[**)]	Eurokod 3: Projektowanie konstrukcji stalowych – Część 1-2: Reguły ogólne – Obliczanie konstrukcji z uwagi na warunki pożarowe
		PN-EN 1994-1-2[**)]	Eurokod 4 – Projektowanie zespolonych konstrukcji stalowo-betonowych – Część 1-2: Reguły ogólne – Projektowanie z uwagi na warunki pożarowe
		PN-EN 1995-1-2[**)]	Eurokod 5: Projektowanie konstrukcji drewnianych – Część 1-2: Postanowienia ogólne – Projektowanie konstrukcji z uwagi na warunki pożarowe
		PN-EN 1996-1-2[**)]	Eurokod 6 – Projektowanie konstrukcji murowych – Część 1-2: Reguły ogólne – Projektowanie z uwagi na warunki pożarowe
		PN-EN 1997[**)]	Eurokod 7: Projektowanie geotechniczne
		PN-EN 1999-1-2[**)]	Eurokod 9 – Projektowanie konstrukcji aluminiowych – Część 1-2: Projektowanie konstrukcji na wypadek pożaru
65	§ 241 ust. 1 pkt 1 lit	PN-EN 12845+A1:2020-05,	Stałe urządzenia gaśnicze – Automatyczne urządzenia tryskaczowe – Projektowanie,

	a i b oraz pkt 2 lit a i b	PN-EN 12845+A1:2020-05/Ap1:2023-11	instalowanie i konserwacja
66	§ 243 ust. 12	patrz: Polskie Normy powołane w § 227 ust. 1	
67	§ 251 ust. 5	PN-EN ISO 7010:2020-07	Symbole graficzne – Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpieczeństwa – Zarejestrowane znaki bezpieczeństwa
68	§ 251 ust. 9	PN-EN 1125:2009	Okucia budowlane – Zamknięcia przeciwpaniczne do wyjść uruchamiane prętem poziomym, przeznaczone do stosowania na drogach ewakuacyjnych – Wymagania i metody badań
69	§ 253 ust. 1	PN-EN 81-76:2025-12	Zasady bezpieczeństwa dotyczące budowy i instalowania dźwigów – Szczególne zastosowania dźwigów osobowych i dźwigów towarowo-osobowych – Część 76: Ewakuacja osób niepełnosprawnych przy użyciu dźwigów
70	§ 267 ust. 1	PN-EN 81-72:2020-12	Przepisy bezpieczeństwa dotyczące budowy i instalowania dźwigów – Szczególne zastosowania dźwigów osobowych i towarowych – Część 72: Dźwigi dla straży pożarnej
71	§ 270 ust. 1 pkt 2 lit. a	PN-B-02855:1988	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Metoda badania wydzielania toksycznych produktów rozkładu i spalania materiałów
72	§ 270 ust. 1 pkt 2 lit. b	PN-EN 17084:2019	Kolejnictwo – Ochrona przeciwpożarowa w pojazdach szynowych – Badanie toksyczności materiałów i elementów
73	§ 270 ust. 1 pkt 3	PN-EN ISO 6940:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Wyznaczanie zapalności pionowo umieszczonych próbek
		PN-EN ISO 6941:2005	Wyroby włókiennicze – Zachowanie się podczas palenia – Pomiar właściwości rozprzestrzeniania się płomienia na pionowo umieszczonych próbkach
74	§ 273 ust. 2	PN-EN 1021-2:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 2: Źródło zapłonu: równoważnik płomienia zapałki
		PN-EN 1021-1:2007	Meble – Ocena zapalności mebli tapicerowanych – Część 1: Źródło zapłonu: tlący się papieros

75	§ 278 ust. 2	PN-B-02870:2017-10	Badania ogniowe – Kominy do urządzeń grzewczych o mocy cieplnej do 150 kW
		PN-EN 1856-1:2005, PN-EN 1856-1:2005/A1:2007	Kominy – Wymagania dotyczące kominów metalowych – Część 1: Części składowe systemów kominowych
76	§ 299 pkt 4	PN-N-01256-02:1992	Znaki bezpieczeństwa – Ewakuacja
		PN-N-01256-5:1998	Znaki bezpieczeństwa – Zasady umieszczania znaków bezpieczeństwa na drogach ewakuacyjnych i drogach pożarowych
		PN-EN ISO 7010:2020-07	Symbole graficzne – Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpieczeństwa – Zarejestrowane znaki bezpieczeństwa
77	§ 299 pkt 6	patrz: Polskie Normy powołane w § 183	
78	§ 300 pkt 5	PN-N-01256-02:1992	Znaki bezpieczeństwa – Ewakuacja
		PN-N-01256-5:1998	Znaki bezpieczeństwa – Zasady umieszczania znaków bezpieczeństwa na drogach ewakuacyjnych i drogach pożarowych
		PN-EN ISO 7010:2020-07	Symbole graficzne – Barwy bezpieczeństwa i znaki bezpieczeństwa – Zarejestrowane znaki bezpieczeństwa
79	§ 300 pkt 7	patrz: Polskie Normy powołane w § 183	
80	§ 303 ust. 4	patrz: Polskie Normy powołane w § 48 ust. 2	
81	§ 304 ust. 1	PN-EN IEC 60947-3:2021-07	Aparatura rozdzielcza i sterownicza niskonapięciowa – Część 3: Rozłączniki, odłączniki, rozłączniki izolacyjne i zestawy łączników z bezpiecznikami topikowymi
82	§ 305 ust. 3 pkt 2	PN-EN IEC 63027:2024-02	Fotowoltaiczne systemy energetyczne – Wykrywanie i przerywanie łuku prądu stałego
83	§ 305 ust. 4	PN-EN 14604:2006, PN-EN 14604:2006/AC:2009	Autonomiczne czujki dymu
84	§ 306 pkt 7	PN-EN IEC 61730-2:2018-06	Ocena bezpieczeństwa modułu fotowoltaicznego (PV) – Część 2: Wymagania dotyczące badań (w zakresie pkt 10.18 oraz załącznik B punkt B.2.3)

85	§ 307 ust. 1 pkt 7	PN-EN IEC 61730-2:2018-06	Ocena bezpieczeństwa modułu fotowoltaicznego (PV) – Część 2: Wymagania dotyczące badań (w zakresie pkt 10.18)
86	§ 309 ust. 1 pkt 7	PN-EN IEC 61730-2:2018-06	Ocena bezpieczeństwa modułu fotowoltaicznego (PV) – Część 2: Wymagania dotyczące badań (w zakresie pkt 10.18)
87	§ 310 ust. 1	PN-HD 60364-7-712:2016-05	Instalacje elektryczne niskiego napięcia. Część 7-712: Wymagania dotyczące instalacji lub lokalizacji. Fotowoltaiczne układy zasilania
88	§ 317 ust. 1 pkt 1 lit. a	PN-EN 14604:2006, PN-EN 14604:2006/AC:2009	Autonomiczne czujki dymu
		PN-EN 50291-1:2018-06	Wykrywacze gazu – Urządzenia elektryczne do wykrywania tlenku węgla w pomieszczeniach domowych – Część 1: Metody badań i wymagania eksploatacyjne
89	§ 326 ust. 1	PN-EN 1990[**)] PN EN 1991[**)]	Eurokod: Podstawy projektowania konstrukcji Eurokod 1: Oddziaływania na konstrukcje (norma wieloczęściowa)
90	§ 333 ust. 2	PN-E-05204:1994	Ochrona przed elektrycznością statyczną – Ochrona obiektów, instalacji i urządzeń – Wymagania
91	§ 351 ust. 2	PN-B-02151-4:2015-06	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 4: Wymagania dotyczące warunków pogłosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytyczne prowadzenia badań
		PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02, PN-B-02151-3:2015-10/Ap2:2024-07	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
92	§ 351 ust. 3	PN-B-02151-5:2017-10	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 5: Wymagania dotyczące budynków mieszkalnych o podwyższonym standardzie akustycznym oraz

			zasady ich klasyfikacji
93	§ 352	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/Ap 1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
94	§ 353 ust. 1	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/Ap 1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
95	§ 353 ust. 2	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02, PN-B-02151-3:2015-10/Ap2:2024-07	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
		PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/Ap 1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki
		PN-B-02171-2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
96	§ 354 ust. 1	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
97	§ 354 ust. 2	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02, PN-B-02151-3:2015-10/Ap2:2024-07	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
98	§ 354 ust. 3	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02, PN-B-02151-3:2015-10/Ap2:2024-07	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
99	§ 354 ust.	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed

	4 pkt 3		hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
100	§ 354 ust. 5	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
101	§ 354 ust. 7	PN-B-02151-4:2015-06	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 4: Wymagania dotyczące warunków pogłosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytyczne prowadzenia badań
102	§ 355 ust. 2	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
103	§ 355 ust. 4	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/ Ap1:2016-02, PN-B-02151-3:2015-10/ Ap2:2024-07	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
		PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
104	Załącznik nr 7 pkt 1.1 i 1.4	PN-EN ISO 6946:2017-10	Komponenty budowlane i elementy budynku – Opór cieplny i współczynnik przenikania ciepła - Metody obliczania
		PN-EN ISO 13370:2017-09	Cieplne właściwości użytkowe budynków – Przenoszenie ciepła przez grunt – Metody obliczania
		PN-EN ISO 10077-1:2017-10	Cieplne właściwości użytkowe okien, drzwi i żaluzji – Obliczanie współczynnika przenikania ciepła – Część 1: Postanowienia ogólne
		PN-EN ISO 10077-2:2017-10	Cieplne właściwości użytkowe okien, drzwi i żaluzji – Obliczanie współczynnika przenikania ciepła – Część 2: Metoda komputerowa dla ram
		PN-EN ISO 12567-1:2010,	Cieplne właściwości użytkowe okien i drzwi – Określanie współczynnika przenikania ciepła

		PN-EN ISO 12567-1:2010/AC:2010	metodą skrzynki grzejnej – Część 1: Kompletne okna i drzwi
		PN-EN ISO 12567-2:2006	Cieplne właściwości użytkowe okien i drzwi – Określanie współczynnika przenikania ciepła metodą skrzynki grzejnej – Część 2: Okna dachowe i inne okna wystające z płaszczyzny
105	Załącznik nr 7 pkt 2.2.1, 2.2.2, 2.2.3 ppkt 1, pkt 2.2.4	PN-EN ISO 13788:2013-05	Cieplno-wilgotnościowe właściwości komponentów budowlanych i elementów budynku –Temperatura powierzchni wewnętrznej konieczna do uniknięcia krytycznej wilgotności powierzchni i kondensacji międzywarstwowej – Metody obliczania
106	Załącznik nr 7 pkt 2.2.3 ppkt 2	PN-EN ISO 10211:2017-09	Mostki cieplne w konstrukcji budowlanej – Przepływy ciepła i temperatury powierzchni – Obliczenia szczegółowe
107	Załącznik nr 7 pkt 2.3.2	PN-EN 12207:2001	Okna i drzwi – Przepuszczalność powietrza – Klasyfikacja
		PN-EN 1026:2016-04	Okna i drzwi – Przepuszczalność powietrza – Metoda badania
108	Załącznik nr 7 pkt 2.3.4	PN-EN 12207:2001	Okna i drzwi – Przepuszczalności powietrza – Klasyfikacja
		PN-EN 13829:2002	Właściwości cieplne budynków – Określanie przepuszczalności powietrznej budynków – Metoda pomiaru ciśnieniowego z użyciem wentylatora
109	Załącznik nr 9 pkt 1.1, 1.2 oraz 3.1	PN-EN 13501-1	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 1: Klasyfikacja na podstawie badań reakcji na ogień
110	Załącznik nr 9 pkt 2.1 oraz 2.2	PN-B-02867:2013-06	Ochrona przeciwpożarowa budynków – Metoda badania stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany zewnętrzne od strony zewnętrznej oraz zasady klasyfikacji
111	Załącznik nr 9 pkt 4.1 ppkt 1	PKN-CEN/TS 1187:2014-03	Metody badań oddziaływania ognia zewnętrznego na dachy

11 2	Załącznik nr 10 pkt 1 i 2	PN-EN 13501-1	Klasyfikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Część 1: Klasyfikacja na podstawie badań reakcji na ogień
*) **)	W przypadku gdy przywołano niedatowaną Polską Normę, należy stosować najnowszą normę opublikowaną w języku polskim. Polskie Normy projektowania wprowadzające europejskie normy projektowania konstrukcji – Eurokody, zatwierdzone i opublikowane w języku polskim, są stosowane do projektowania konstrukcji, jeżeli obejmują one wszystkie niezbędne aspekty związane z zaprojektowaniem tej konstrukcji (stanowią kompletny zestaw norm umożliwiający projektowanie). Projektowanie każdego rodzaju konstrukcji wymaga stosowania PN-EN 1990 i PN-EN 1991.		

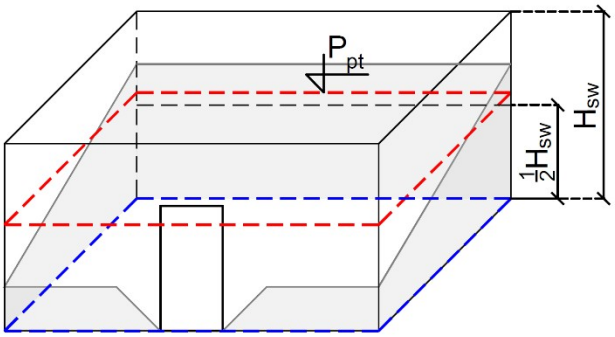
Załącznik nr 2

SPOSÓB WYZNACZANIA POZIOMU PRZYLEGAJĄCEGO TERENU DO KONDYGNACJI

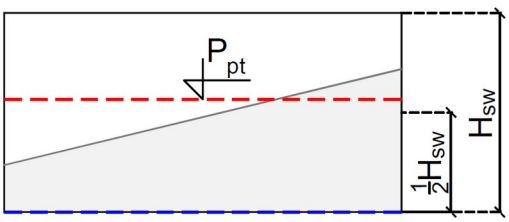
Poziom przylegającego terenu do kondygnacji, o którym mowa w § 8 ust. 2 rozporządzenia, oblicza się odpowiednio do przedstawionych poniżej przypadków:

1) przy układzie kondygnacji bez uskoku z jednym poziomem posadzki i wysokością w świetle kondygnacji, jak na rysunku 1:

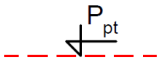
Aksonometria:

Widok:

Oznaczenia:

- poziom przylegającego terenu do kondynacji P_{pt} [m]

- pole powierzchni części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne kondygnacji budynku, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (tj. części, do której przylega teren) [m^2]

- długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne kondygnacji budynku mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m]

H_{sw} - wysokość kondygnacji w świetle, rozumiana jako średnia wysokość kondygnacji albo jej części, określona na podstawie wysokości mierzonych między powierzchnią posadzki na stropie lub najwyżej położonej warstwy podłogowej na gruncie, a dolną powierzchnią (spodem) wykończonego stropu lub stropodachu, bez uwzględnienia lokalnych obniżeń konstrukcji budynku, takich jak belki, podciągi oraz inne punktowe lub liniowe wykształcenia stropu [m]

Rys. 1. Układ kondygnacji z jednym charakterystycznym poziomem posadzki.

Wartość Ppt określa się według wzoru:

$$P_{pt} = \frac{\sum_{i=1}^{n} A_i}{O} \text{ [m]}$$

gdzie:

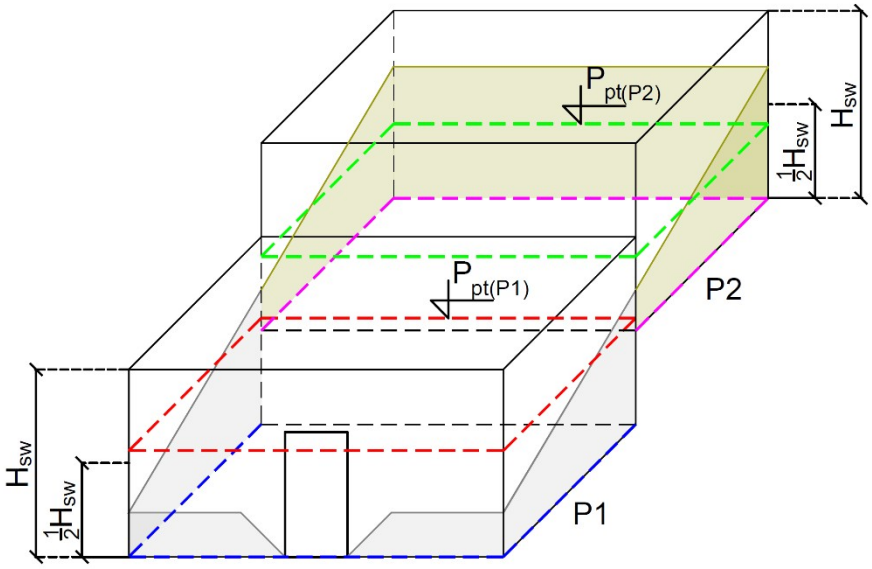
A_i – oznacza pole powierzchni i-tej części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne kondygnacji budynku, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (części, do której przylega teren) [m^2],

n – oznacza liczbę części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne kondygnacji budynku, które znajdują się poniżej projektowanego poziomu terenu,

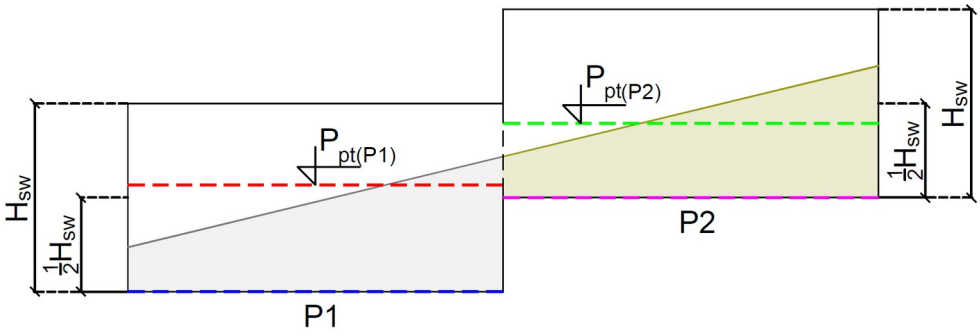
O – oznacza długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne kondygnacji budynku mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m],

2) przy układzie kondygnacji z uskokiem kondygnacji oraz poziomami posadzki i wysokościami w świetle kondygnacji, jak na rysunku 2:

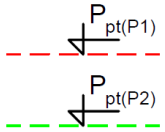
Aksonometria:

Widok:

Oznaczenia:

- poziom przylegającego terenu do kondynacji $P_{pt(P1)}$ [m]
- poziom przylegającego terenu do kondynacji $P_{pt(P2)}$ [m]
- pole powierzchni części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P1, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (tj. części, do której przylega teren) [m^2]
- pole powierzchni części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P2, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (tj. części, do której przylega teren) [m^2]
- długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P1 mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m]
- długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P2 mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m]

H_{sw} - wysokość kondygnacji w świetle, rozumiana jako średnia wysokość kondygnacji albo jej części, określona na podstawie wysokości mierzonych między powierzchnią posadzki na stropie lub najwyżej położonej warstwy podłogowej na gruncie, a dolną powierzchnią (spodem) wykończonego stropu lub stropodachu, bez uwzględnienia lokalnych obniżeń konstrukcji budynku, takich jak belki, podciągi oraz inne punktowe lub liniowe wykształcenia stropu [m]

Rys. 2. Układ kondygnacji z przesunięciem pionowym.

Wartość Ppt określa się odrębnie dla części budynku z charakterystycznym poziomem posadzki P1 i P2 według wzoru:

$$P_{pt(P1)} = \frac{\sum_{i=1}^{n} A_{P1,i}}{O_{P1,i}} \text{ [m] oraz } P_{pt(P2)} = \frac{\sum_{i=1}^{n} A_{P2,i}}{O_{P2,i}} \text{ [m]}$$

gdzie:

$A_{P1, i}$ – oznacza pole powierzchni i-tej części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P1, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (części, do której przylega teren) [m^2],

$A_{P2, i}$ – oznacza pole powierzchni i-tej części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P2, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (części, do której przylega teren) [m^2],

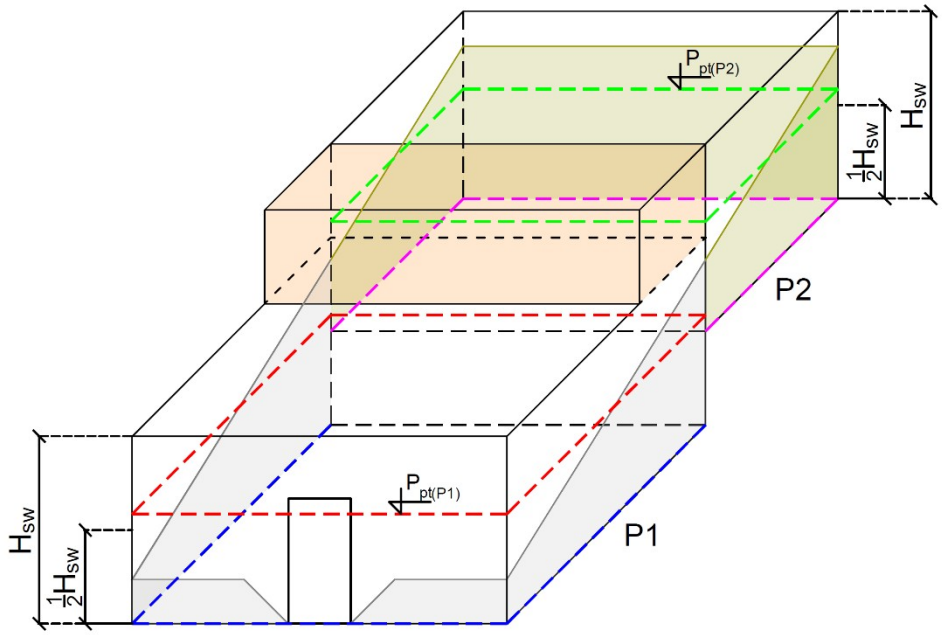
$O_{P1, i}$ – oznacza długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji z poziomem posadzki P1 budynku mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m],

$O_{P2, i}$ – oznacza długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P2 mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m],

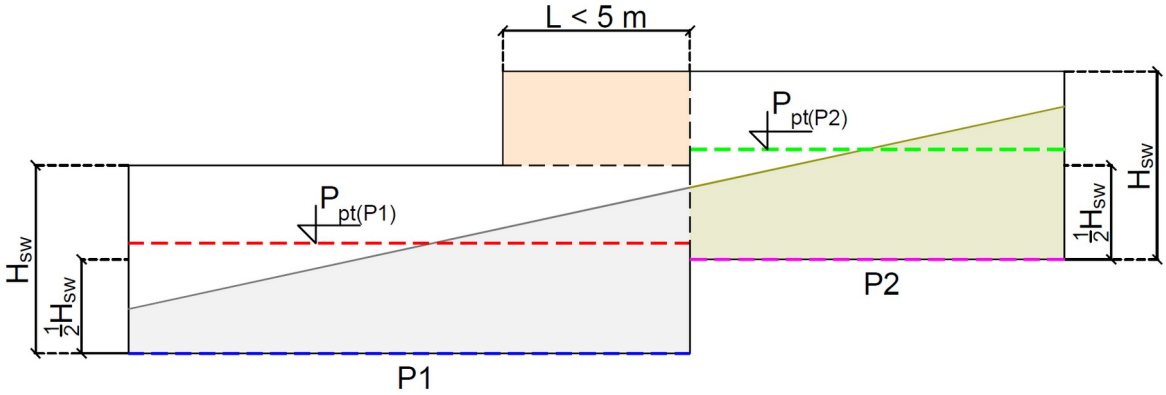
n – oznacza liczbę części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne na danej części kondygnacji budynku, które znajdują się poniżej projektowanego poziomu terenu.

3) przy układzie kondygnacji z uskokiem kondygnacji oraz poziomami posadzki i wysokościami w świetle kondygnacji, jak na rysunku 3 – ze wskazaną częścią kondygnacji, której nie uwzględnia się w obliczeniach:

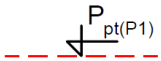
Aksonometria:

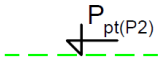
Widok:

Oznaczenia:

- poziom przylegającego terenu do kondynacji $P_{pt(P1)}$ [m]

- poziom przylegającego terenu do kondynacji $P_{pt(P2)}$ [m]

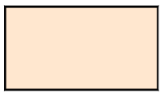
- pole powierzchni części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P1, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (tj. części, do której przylega teren) [m^2]

- pole powierzchni części ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P2, która znajduje się poniżej projektowanego poziomu terenu (tj. części, do której przylega teren) [m^2]

- długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P1 mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m]

- długość ścian stanowiących przegrody zewnętrzne części kondygnacji budynku z poziomem posadzki P2 mierzona po zewnętrznym ich obrysie [m]

- część kondygnacji, której nie uwzględnia się w obliczeniach

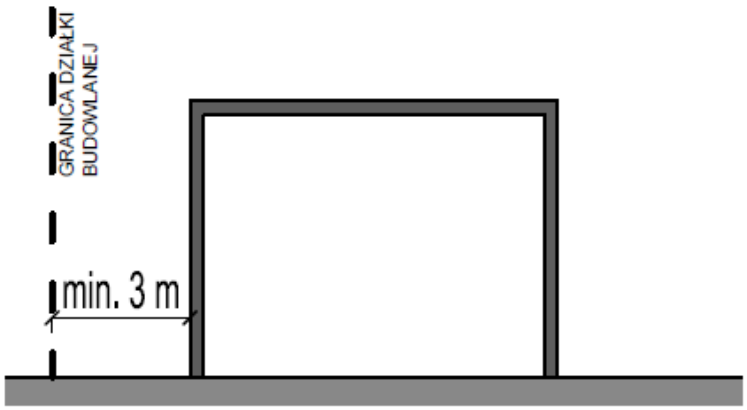
H_{sw} - wysokość kondygnacji w świetle, rozumiana jako średnia wysokość kondygnacji albo jej części, określona na podstawie wysokości mierzonych między powierzchnią posadzki na stropie lub najwyżej położonej warstwy podłogowej na gruncie, a dolną powierzchnią (spodem) wykończonego stropu lub stropodachu, bez uwzględnienia lokalnych obniżeń konstrukcji budynku, takich jak belki, podciągi oraz inne punktowe lub liniowe wykształcenia stropu [m]

Rys. 3. Układ kondygnacji z przesunięciem pionowym i poziomym.

Wartość Ppt określa się zgodnie z pkt 2.

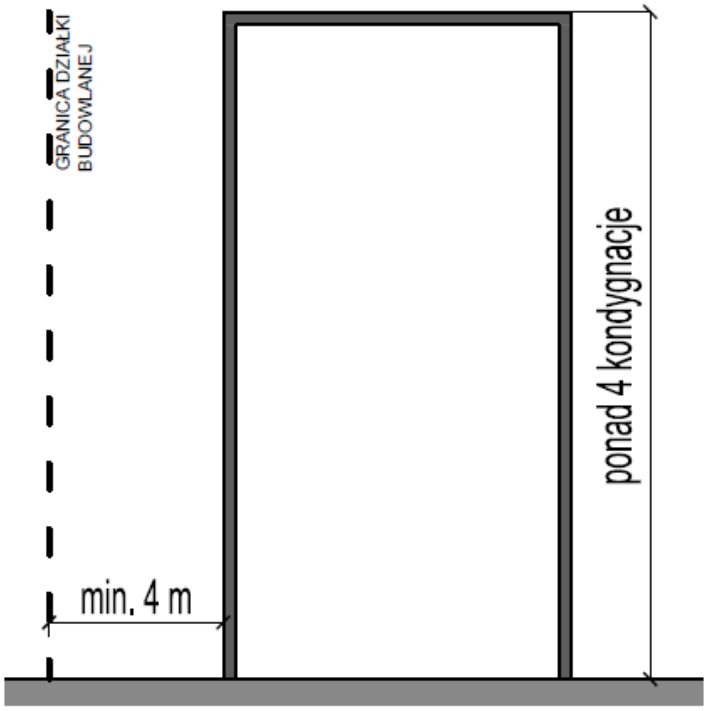
Załącznik nr 3

SPOSÓB WYZNACZANIA ODLEGŁOŚCI ŚCIANY BUDYNKU ORAZ INNYCH ELEMENTÓW OD GRANICY DZIAŁKI BUDOWLANEJ

Rys. 1. § 11 ust. 1 rozporządzenia

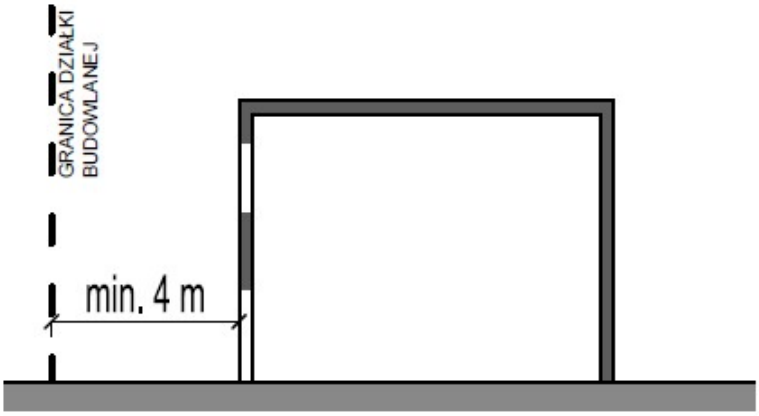
Minimalna odległość ściany budynku bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego do granicy działki budowlanej, na której jest sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

Rys. 2. § 11 ust. 1 rozporządzenia

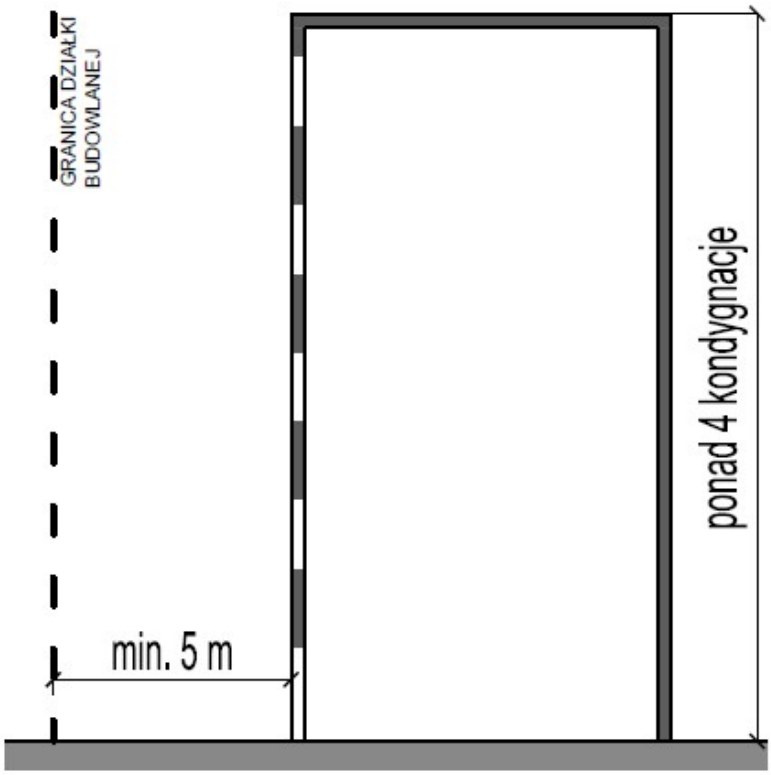
Opracowanie: 451/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Minimalna odległość ściany budynku bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego do granicy działki budowlanej, na której jest sytuowany – dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

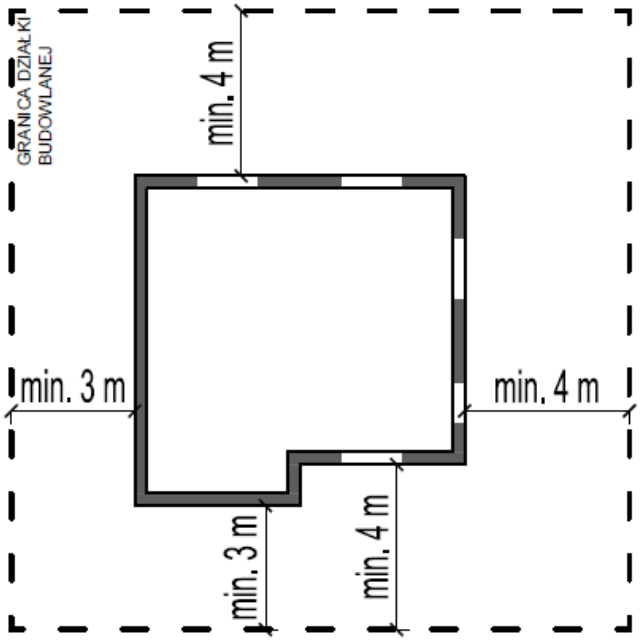
Rys. 3. § 11 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Minimalna odległość zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku zwróconej w stronę granicy działki budowlanej, na której budynek jest usytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

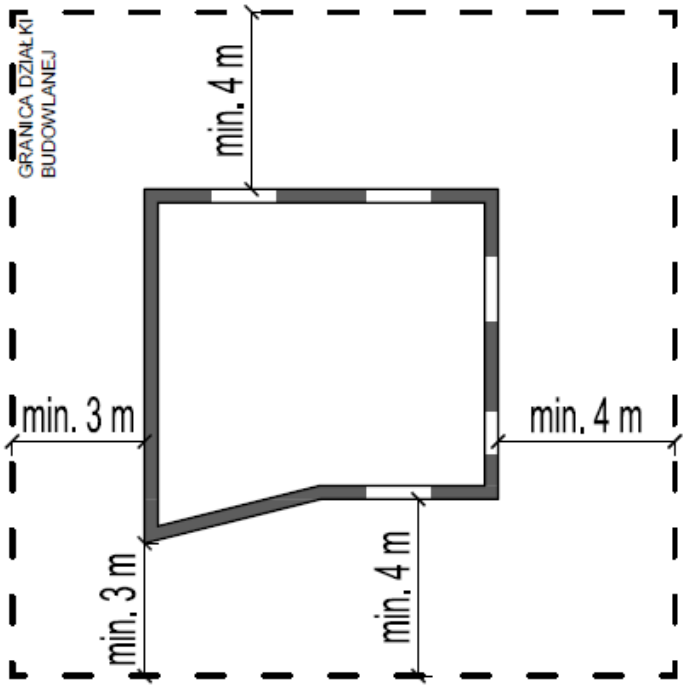
Rys. 4. § 11 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Minimalna odległość zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku zwróconej w stronę granicy działki budowlanej, na której budynek jest usytuowany – dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

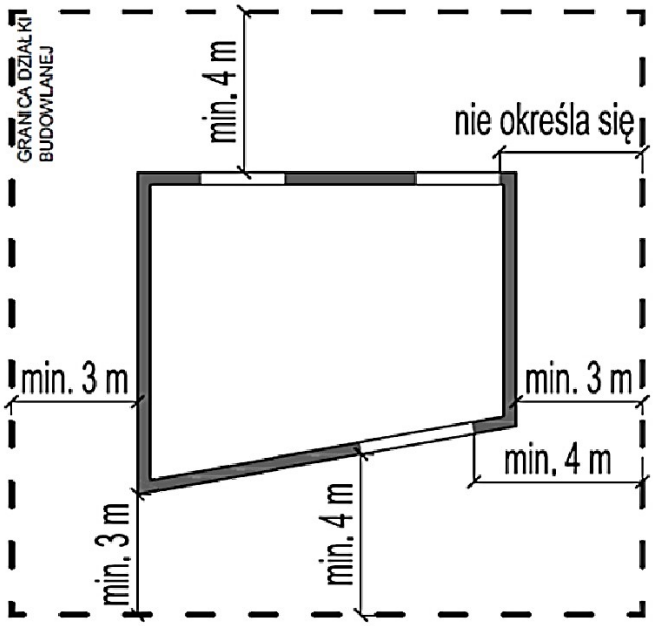
Rys. 5. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Usytuowanie budynku na działce budowlanej, przestawiające minimalne odległości od granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

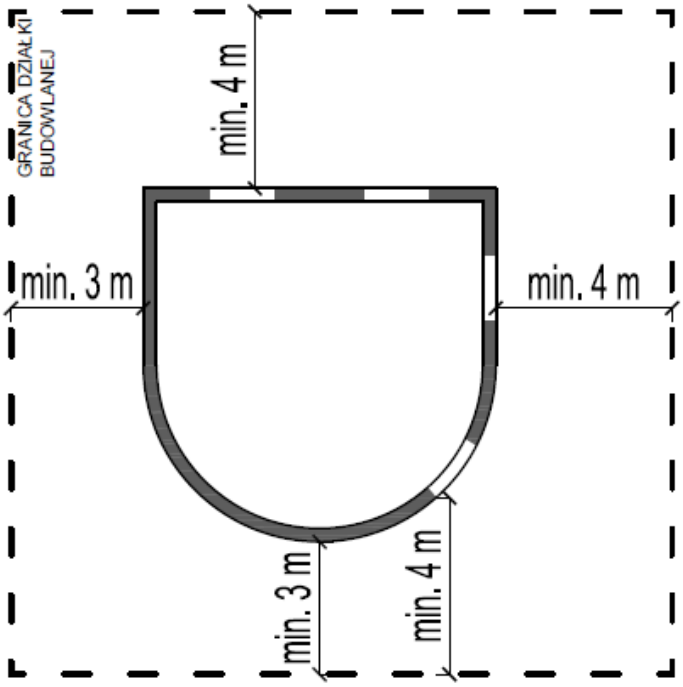
Rys. 6. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Usytuowanie budynku na działce budowlanej, przestawiające minimalne odległości od granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

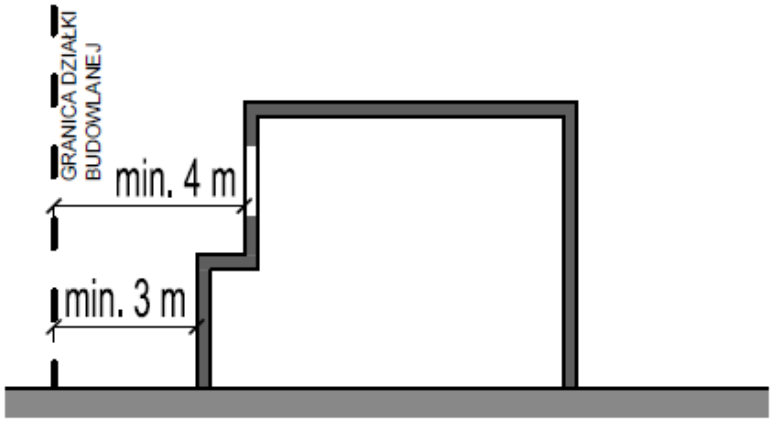
Rys. 7. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Usytuowanie budynku na działce budowlanej, przestawiające minimalne odległości od granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

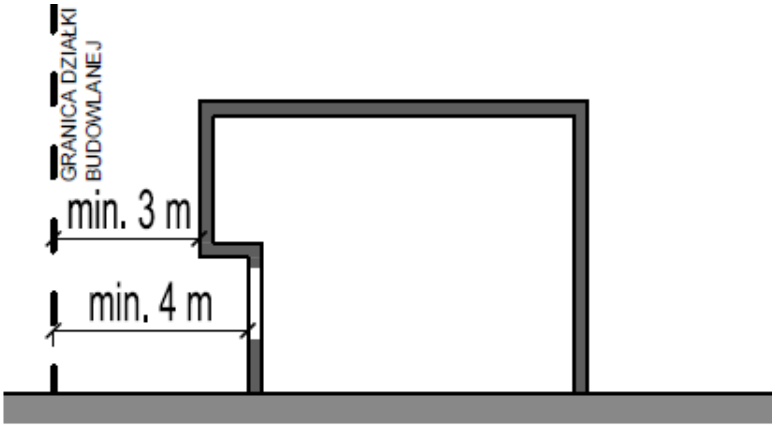
Rys. 8. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Usytuowanie budynku na działce budowlanej, przestawiające minimalne odległości od granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

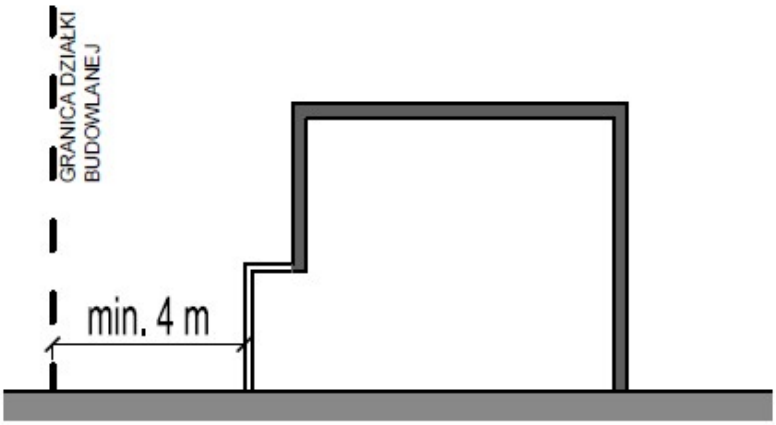
Rys. 9. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Minimalna odległość ściany budynku bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego oraz zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

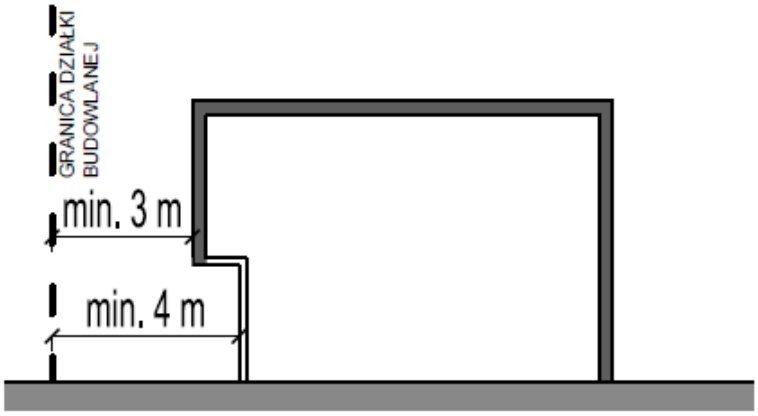
Rys. 10. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Minimalna odległość ściany budynku bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego oraz zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

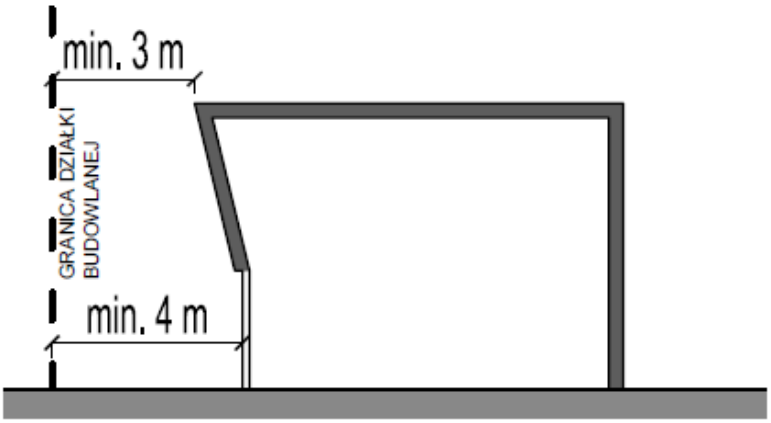
Rys. 11. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Minimalna odległość zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

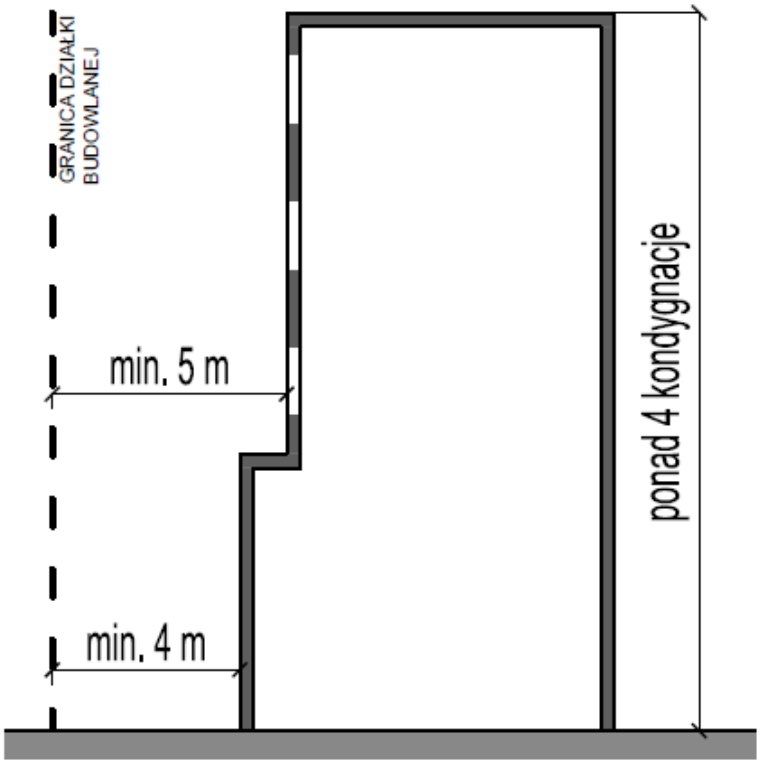
Rys. 12. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

Minimalna odległość ściany budynku bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego oraz zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

Rys. 13. § 11 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 rozporządzenia

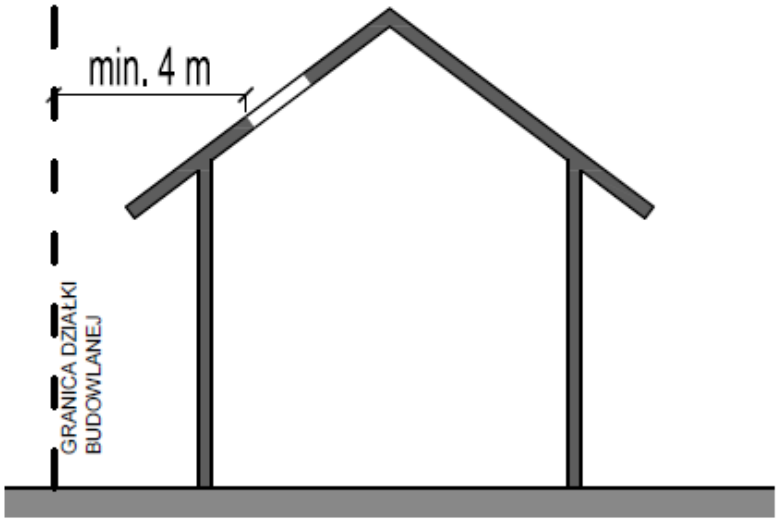
Minimalna odległość ściany budynku bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego oraz zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

Rys. 14. § 11 ust. 1 i 2 pkt 1 rozporządzenia

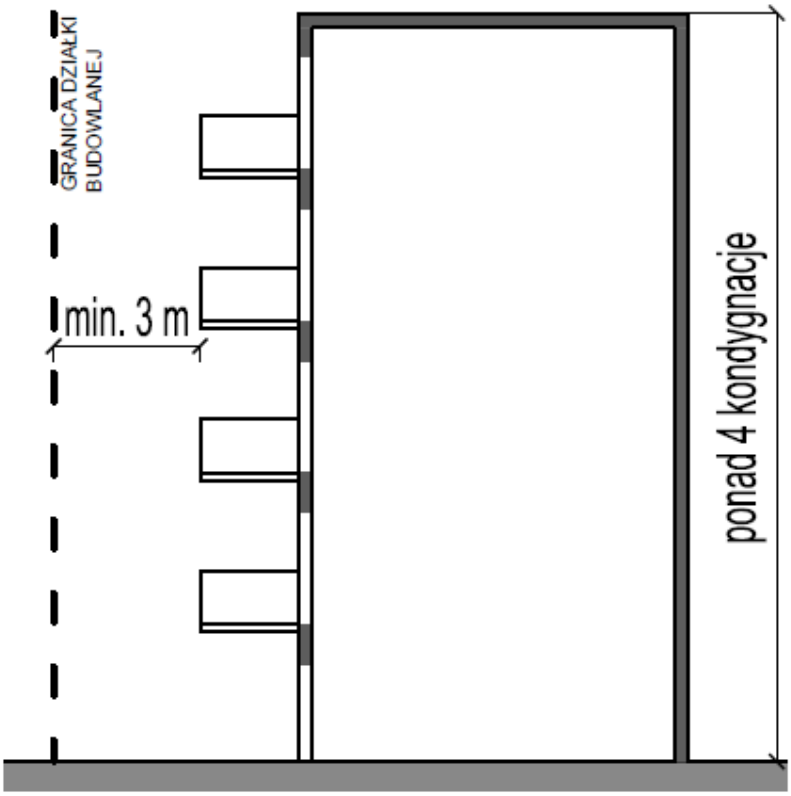
Minimalna odległość ściany budynku bez okna, drzwi lub elementu doświetlającego oraz zewnętrznej krawędzi okna, drzwi lub elementu doświetlającego w ścianie budynku, do

granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

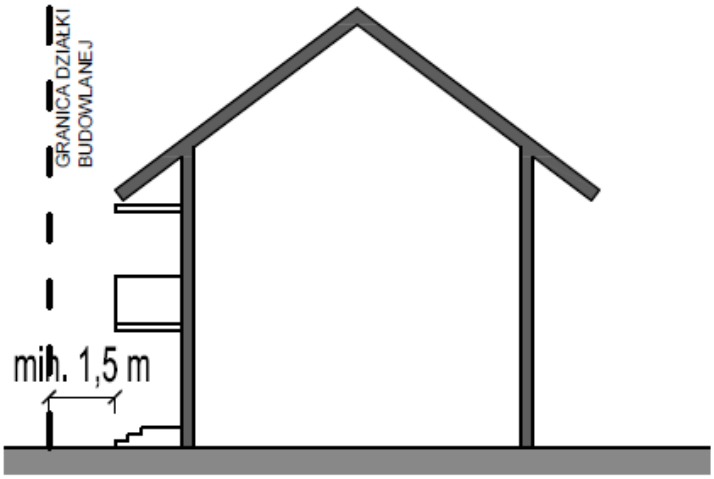
Rys. 15. § 11 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia

Minimalna odległość zewnętrznej krawędzi okna lub elementu doświetlającego umieszczonego w dachu budynku do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany.

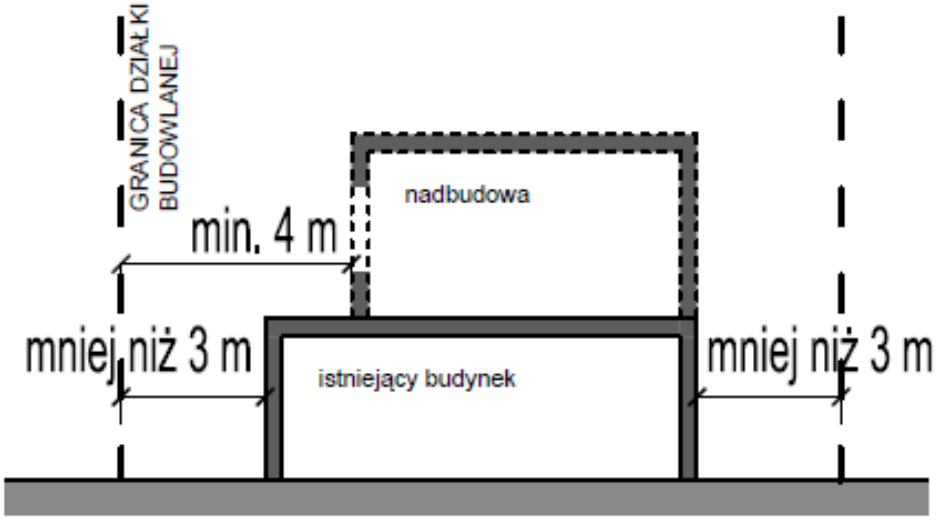
Rys. 16. § 11 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia

Minimalna odległość balkonu w budynku do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

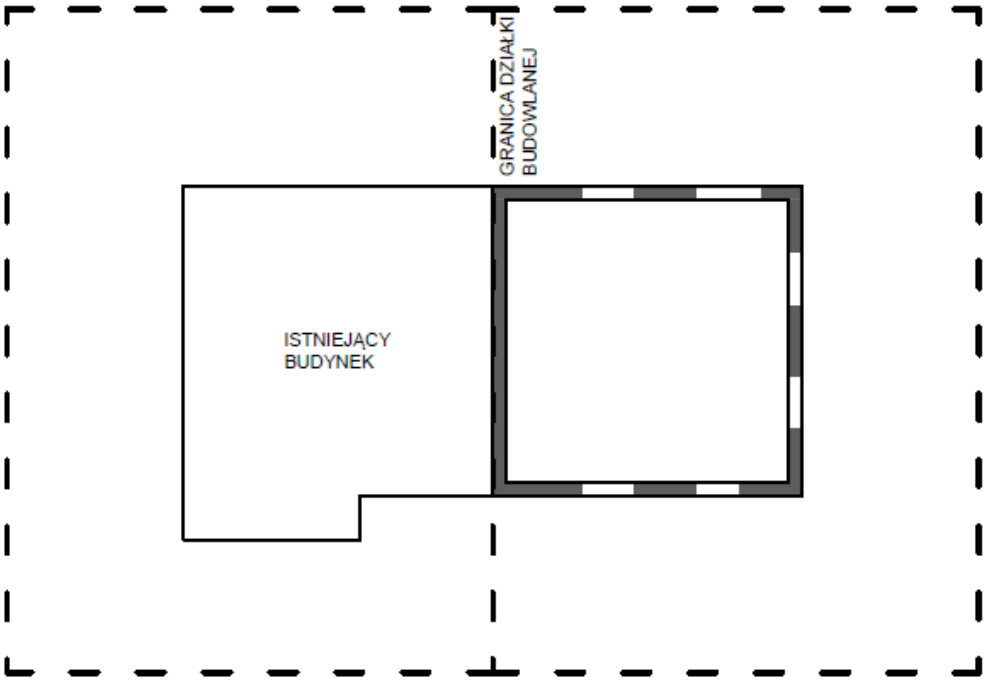
Rys. 17. § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia

Minimalna odległość okapu lub gzymsu, a także do balkonu, daszku, galerii, tarasu, schodów zewnętrznych, rampy lub pochylni (z wyjątkiem pochylni przeznaczonej dla osób niepełnosprawnych oraz rampy znajdującej się całkowicie poniżej poziomu otaczającego terenu) do granicy działki budowlanej, na której jest on sytuowany – odległość od balkonu nie dotyczy budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad czterech kondygnacji nadziemnych.

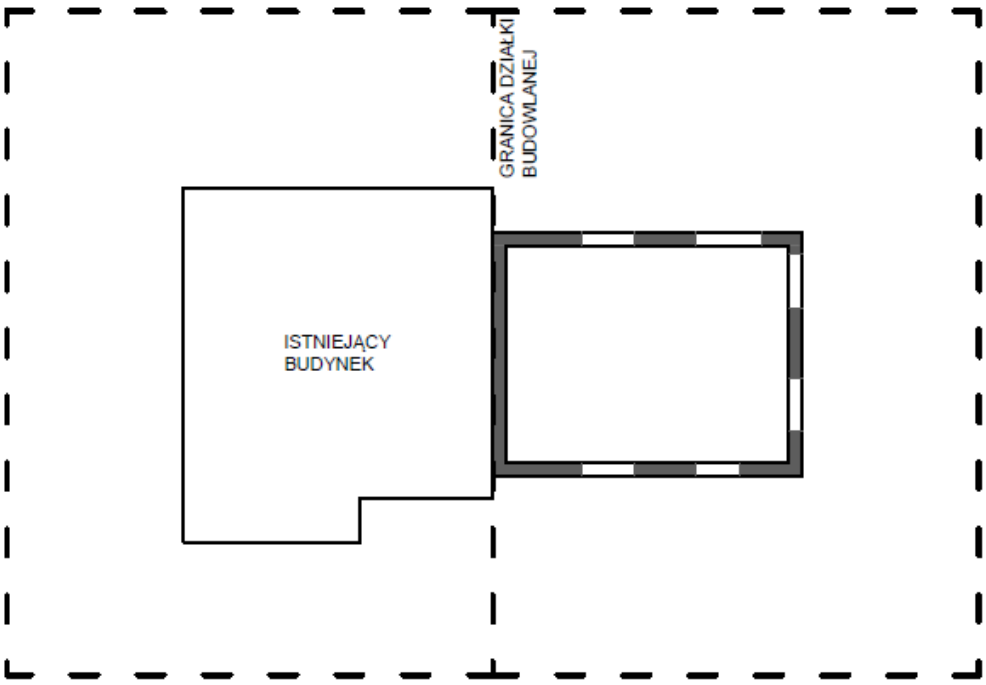
Rys. 18. § 11 ust. 3 pkt 3 lit. b rozporządzenia

Przykład nadbudowy budynku, usytuowanego w odległości mniejszej niż 3 m od granicy działki budowlanej, w zabudowie jednorodzinnej i zagrodowej – do granicy działki budowlanej, na której jest on nadbudowywany.

Rys. 19. § 11 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia

Przykład usytuowania budynku bezpośrednio przy granicy działki budowlanej, który będzie przylegał całą długością swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce.

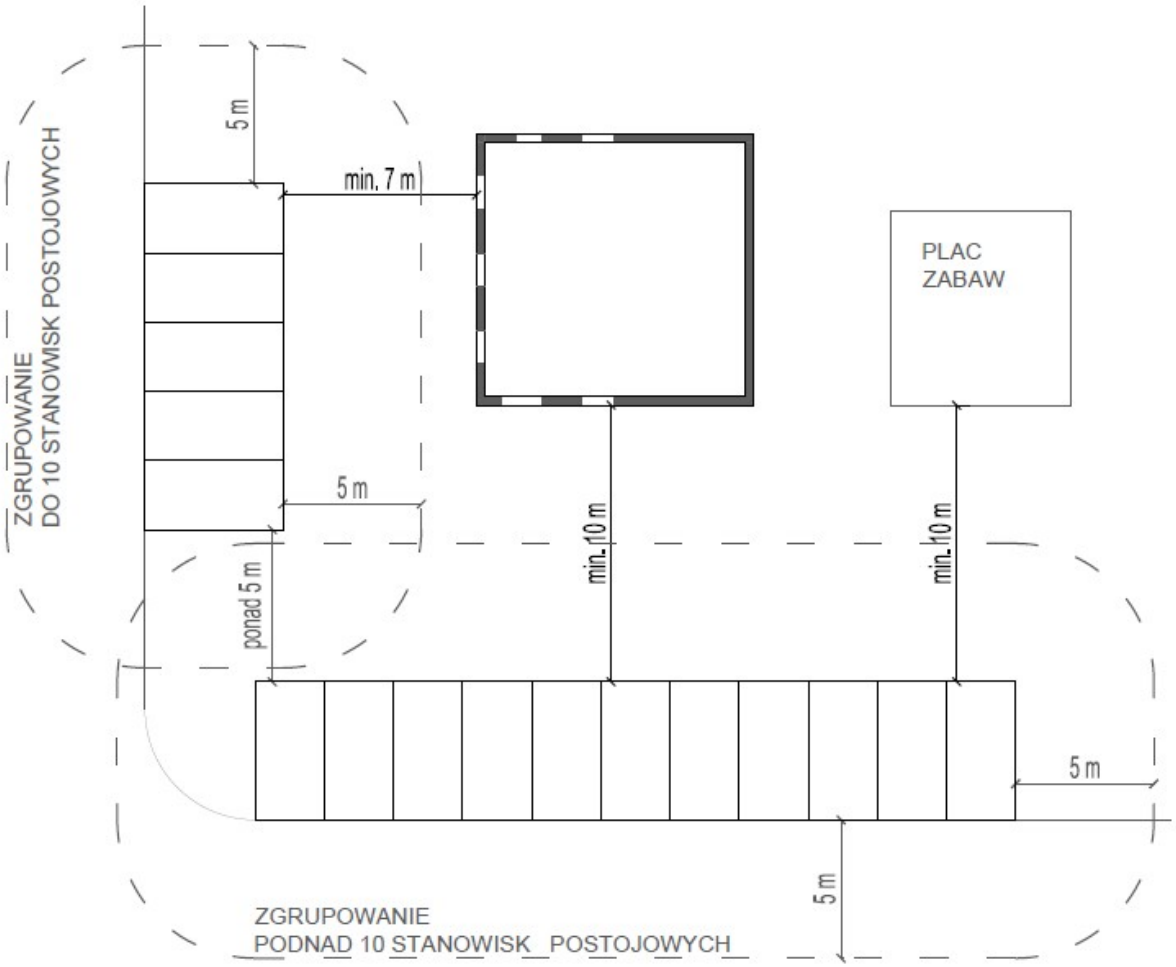

Rys. 20. § 11 ust. 3 pkt 2 rozporządzenia

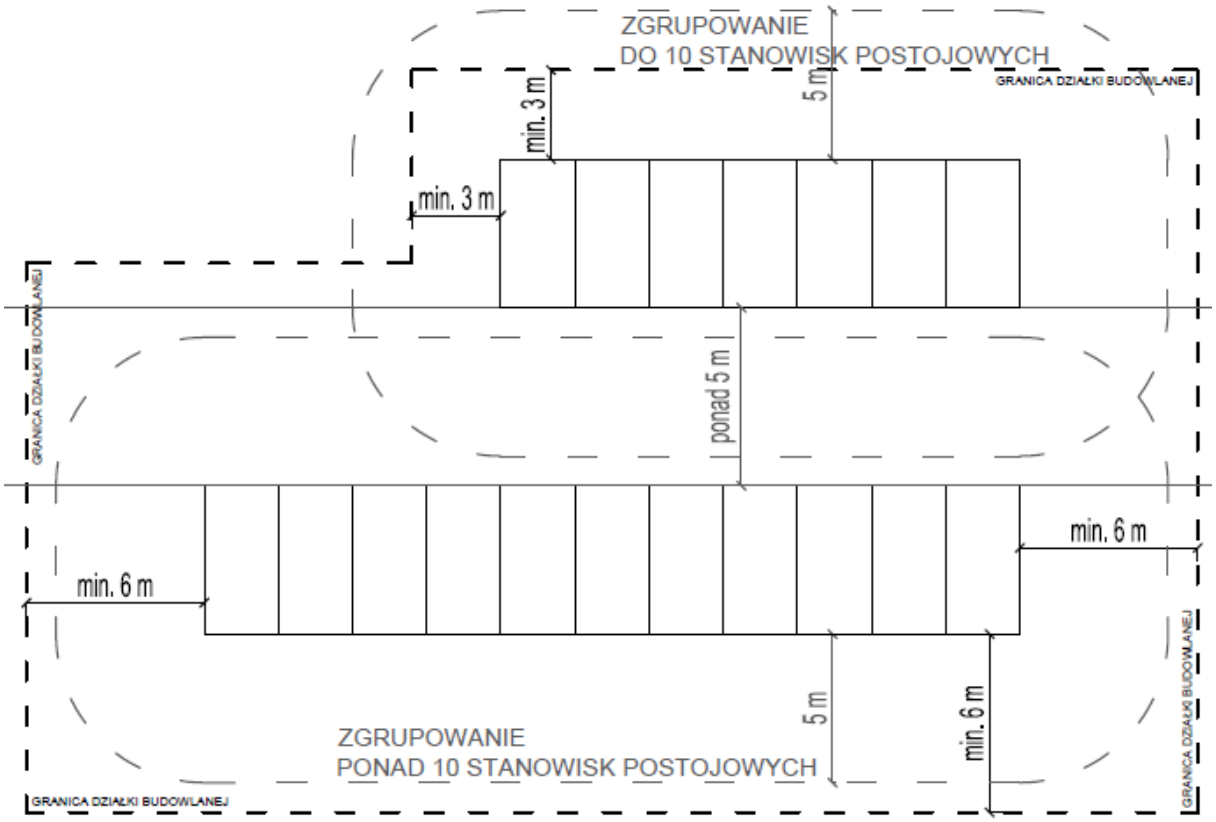
Przykład usytuowania budynku bezpośrednio przy granicy działki budowlanej, który będzie przylegał całą długością swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce.

Załącznik nr 4

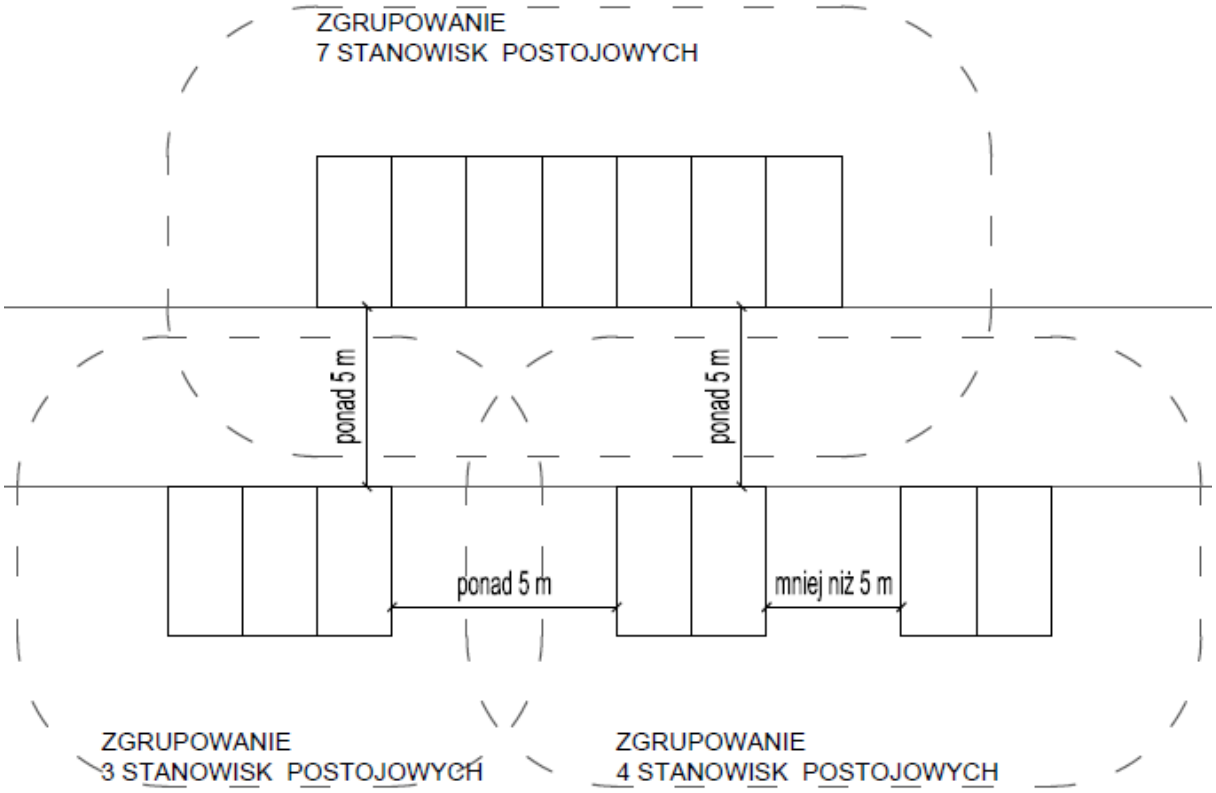
SPOSÓB WYZNACZANIA USYTUOWANIA STANOWISKA POSTOJOWEGO I ZGRUPOWANIA STANOWISK POSTOJOWYCH

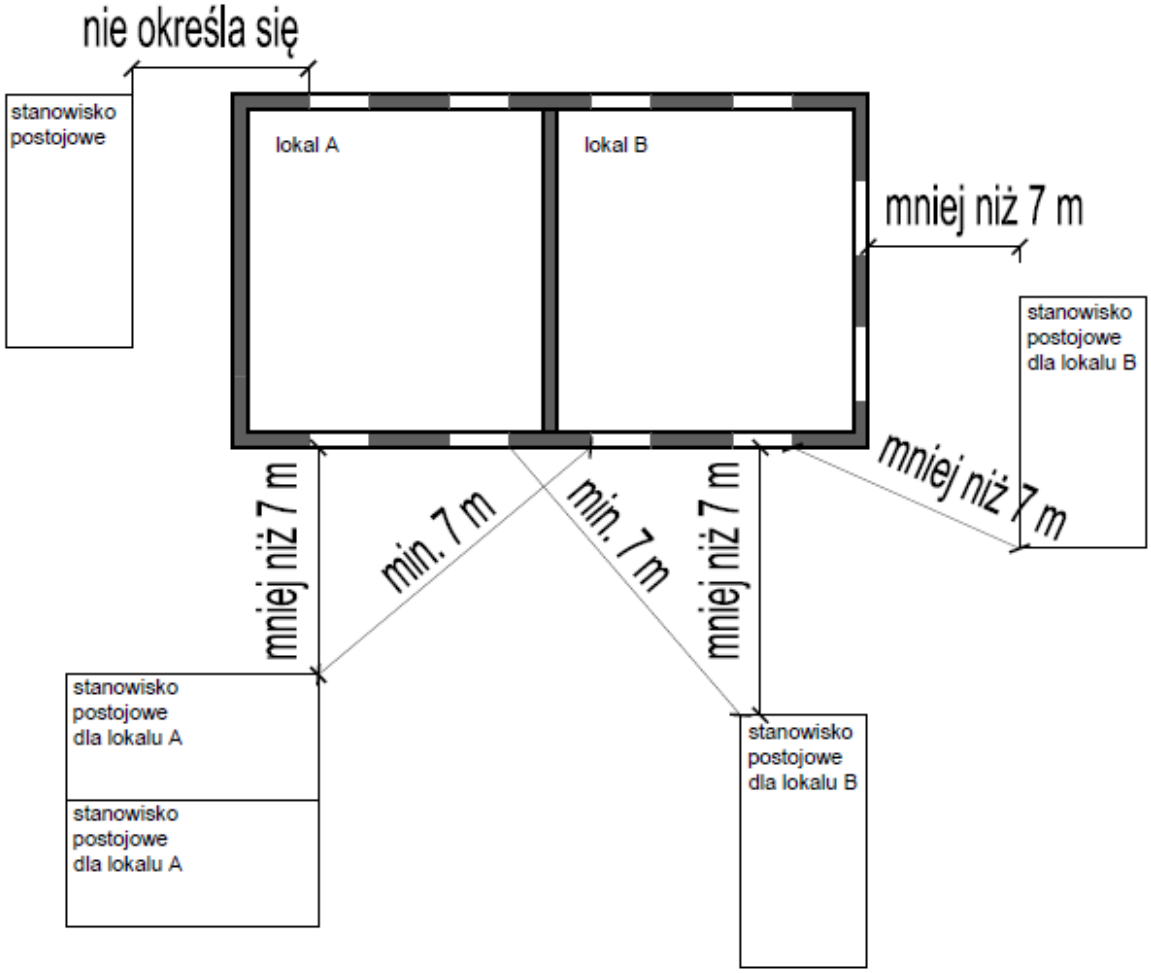
Rys. 1. Minimalna odległość stanowiska postojowego i zgrupowania stanowisk postojowych od placu zabaw dla dzieci, okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi – § 16 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 rozporządzenia.

Rys. 2. Minimalna odległość stanowiska postojowego i zgrupowania stanowisk postojowych od granicy działki budowlanej – § 16 ust. 2 pkt 1 i ust. 3 rozporządzenia.

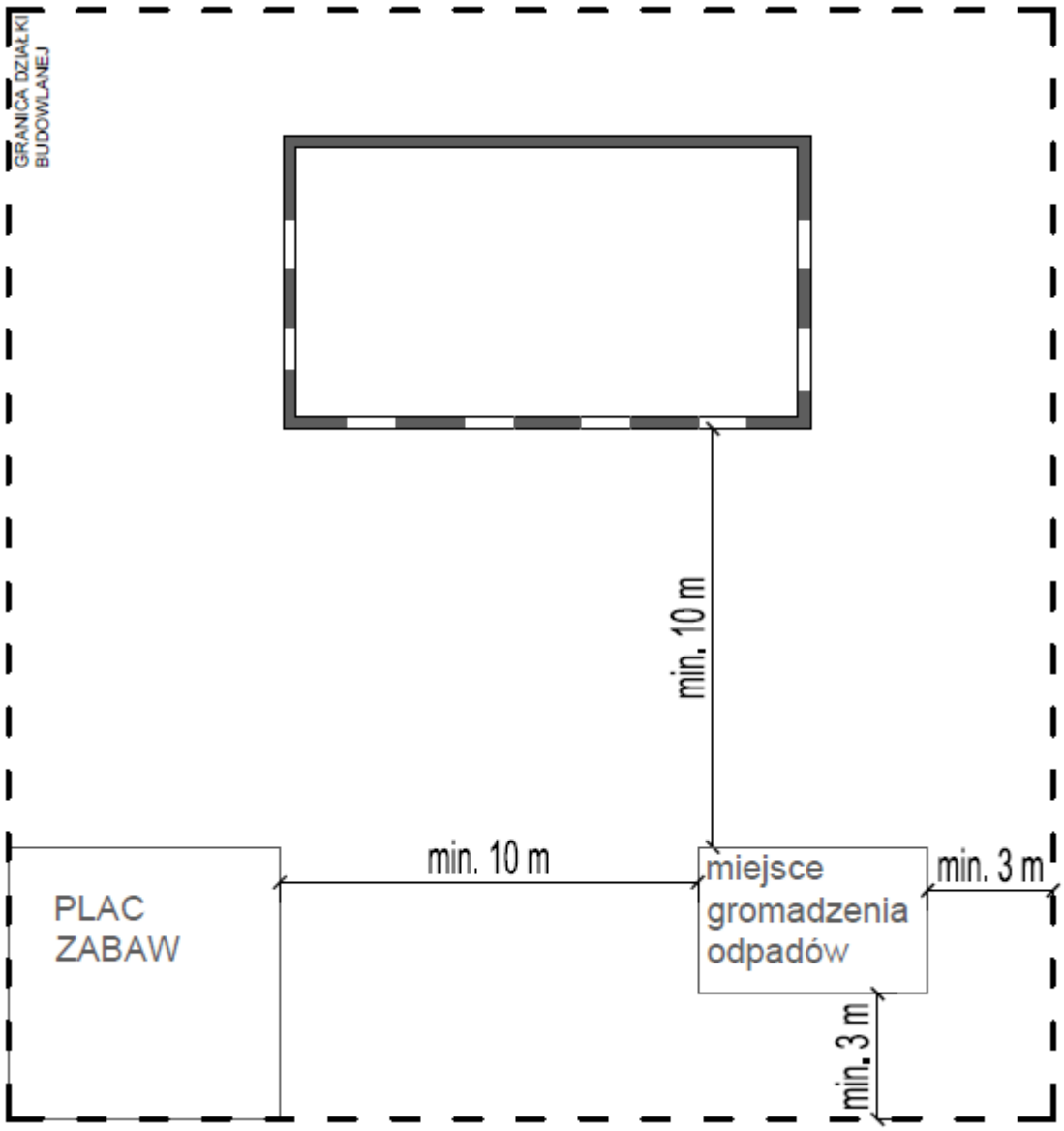
Rys. 3. Minimalna odległość pomiędzy poszczególnymi stanowiskami postojowymi tworzącymi zgrupowania w obrębie działki budowlanej – § 16 ust. 3 rozporządzenia.

Rys. 4. Minimalna odległość stanowiska postojowego i zgrupowania stanowisk postojowych od okna lub elementu doświetlającego pomieszczenia przeznaczonego na stały pobyt ludzi w budynku mieszkalnym jednorodzinnym w przypadku jednego albo dwóch stanowisk postojowych dla samochodów osobowych przypadających na jeden lokal mieszkalny w tym budynku – § 16 ust. 6 rozporządzenia.

Załącznik nr 5

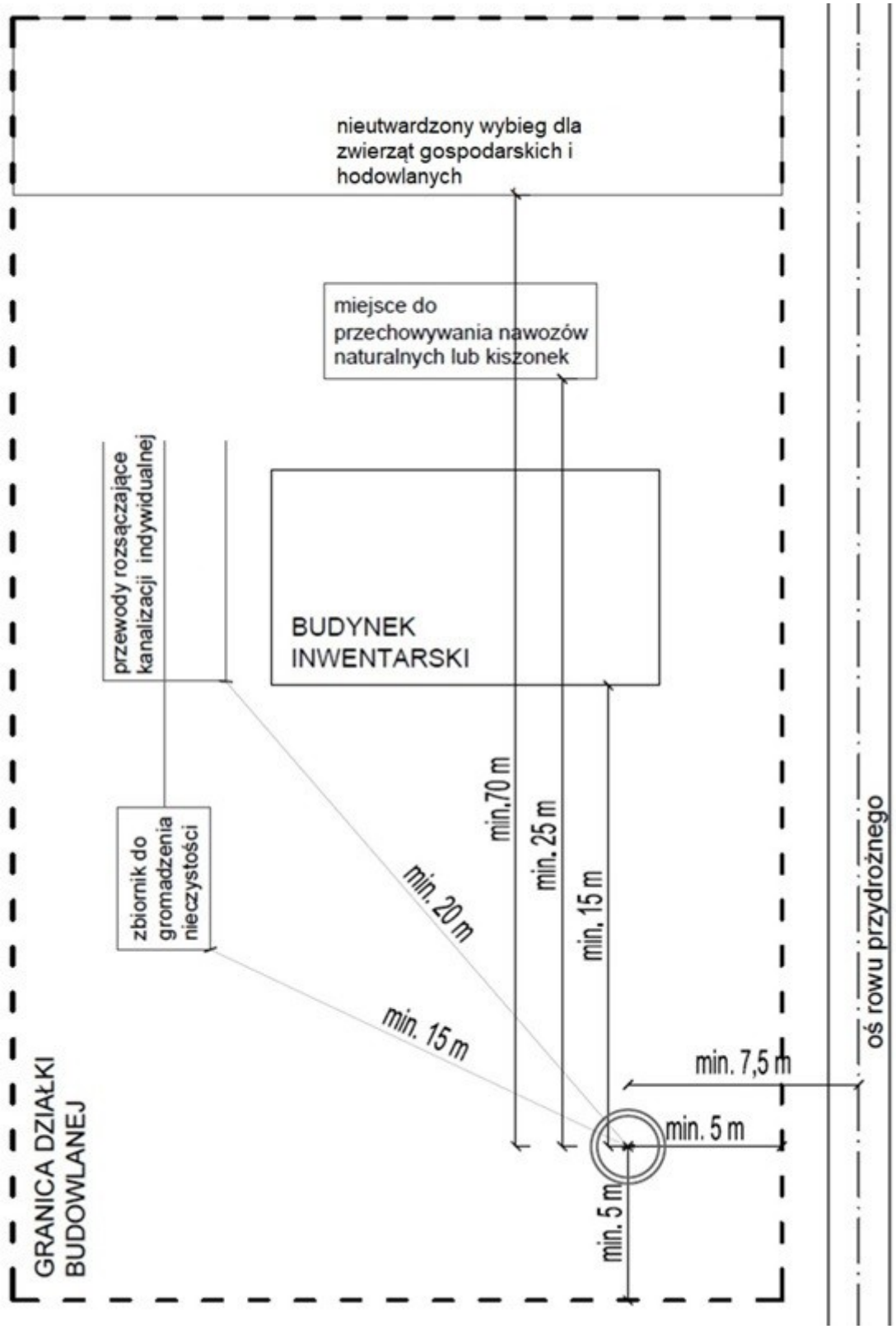
SPOSÓB WYZNACZANIA USYTUOWANIA MIEJSCA DO CZASOWEGO GROMADZENIA ODPADÓW STAŁYCH

Rys. Minimalna odległość miejsca do gromadzenia odpadów stałych od okna lub drzwi pomieszczenia przeznaczonego na pobyt ludzi, granicy działki budowlanej, placu zabaw dla dzieci – § 20 ust. 1 rozporządzenia.

Załącznik nr 6

SPOSÓB WYZNACZANIA USYTUOWANIA STUDNI DOSTARCZAJĄCEJ WODĘ PRZEZNACZONĄ DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

Rys. Minimalna odległość ujęcia wód podziemnych w postaci studni dostarczającej wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi do granicy działki budowlanej, na której jest sytuowana, osi rowu przydrożnego, budynku inwentarskiego i związanego z nim zbiornika na nawozy naturalne płynne, a także zbiornika na nieczystości ciekłe lub kompost lub podobnego, szczelnego urządzenia, przewodu rozsączającego kanalizacji indywidualnej, jeżeli odprowadzane są do niej ścieki oczyszczone biologicznie w stopniu określonym w przepisach dotyczących ochrony wód, miejsca przechowywania nawozów naturalnych lub kiszonek, nieutwardzonego wybiegu dla zwierząt gospodarskich i hodowlanych – § 25 ust. 1 rozporządzenia.

Załącznik nr 7

WYMAGANIA IZOLACYJNOŚCI CIEPLNEJ ORAZ INNE WYMAGANIA ZWIĄZANE Z OSZCZĘDNOŚCIĄ ENERGII

1. Izolacyjność cieplna przegrody

1.1. Wartości współczynnika przenikania ciepła U_C ściany, dachu, stropu i stropodachu dla wszystkich rodzajów budynków, uwzględniające poprawki ze względu na pustki powietrzne w warstwie izolacji, łączniki mechaniczne przechodzące przez warstwę izolacyjną oraz opady na dach o odwróconym układzie warstw, obliczone zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi obliczania oporu cieplnego i współczynnika przenikania ciepła oraz przenoszenia ciepła przez grunt, nie mogą być większe niż wartości $U_{C(max)}$ określone w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj przegrody i temperatura w pomieszczeniu	Współczynnik przenikania ciepła $U_{C(max)}$ [W/(m^2 · K)]
1	2	3
1	Ściana zewnętrzna:	
	a) przy $t_i \geq 16°C$,	0,20
	b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$,	0,45
	c) przy $t_i < 8°C$	0,90
2	Ściana wewnętrzna:	

	a) przy $\Delta t_i \geq 8°C$ oraz oddzielające pomieszczenie ogrzewane od klatki schodowej i korytarza, b) przy $\Delta t_i < 8°C$, c) oddzielające pomieszczenie ogrzewane od nieogrzewanego	1,00 bez wymagań 0,30
3	Ściana przyległa do szczeliny dylatacyjnej o szerokości: a) do 0,05 m, trwale zamkniętej i wypełnionej izolacją cieplną na głębokości co najmniej 0,20 m, b) powyżej 0,05 m, niezależnie od przyjętego sposobu zamknięcia i zaizolowania szczeliny	 1,00 0,70
4	Ściana nieogrzewanej kondygnacji podziemnej	bez wymagań
5	Dach, stropodach i strop pod nieogrzewanym poddaszem lub nad przejazdem: a) przy $t_i \geq 16°C$, b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$, c) przy $t_i < 8°C$	 0,15 0,30 0,70
6	Podłoga na gruncie: a) przy $t_i \geq 16°C$, b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$, c) przy $t_i < 8°C$	 0,30 1,20 1,50
7	Strop nad pomieszczeniem nieogrzewanym i zamkniętą przestrzenią podpodłogową: a) przy $t_i \geq 16°C$, b) przy $8°C \leq t_i < 16°C$, c) przy $t_i < 8°C$	 0,25 0,30 1,00
8	Strop nad ogrzewanym pomieszczeniem podziemnym i strop międzykondygnacyjny: a) przy $\Delta t_i \geq 8°C$, b) przy $\Delta t_i < 8°C$,	 1,00 bez wymagań

	c) oddzielające pomieszczenie ogrzewane od nieogrzewanego	0,25
Pomieszczenie ogrzewane – pomieszczenie, w którym na skutek działania systemu ogrzewania lub w wyniku bilansu strat i zysków ciepła utrzymywana jest temperatura, której wartość została określona w § 133 ust. 2 rozporządzenia. t_i – temperatura pomieszczenia ogrzewanego zgodnie z § 133 ust. 2 rozporządzenia.		

1.2. Wartości współczynnika przenikania ciepła U okna, drzwi balkonowych, drzwi zewnętrznych, elementu doświetlającego i powierzchni przezroczystej nieotwieralnej, dla wszystkich rodzajów budynków, nie mogą być większe niż wartości $U_{(max)}$ określone w poniższej tabeli:

Lp.	Okno, drzwi balkonowe, drzwi zewnętrzne, element doświetlający i powierzchnia przezroczysta nieotwieralna	Współczynnik przenikania ciepła $U_{(max)}$ [W/(m^2 · K)]
1	2	3
1	Okno (z wyjątkiem okna połaciowego), drzwi balkonowe, element doświetlający i powierzchnia przezroczysta nieotwieralna: a) przy $t_i \geq 16°C$, b) przy $t_i < 16°C$	 0,9 1,4
2	Okno połaciowe, element doświetlający: a) przy $t_i \geq 16°C$, b) przy $t_i < 16°C$	 1,1 1,4
3	Okno w ścianie wewnętrznej, element doświetlający: a) przy $\Delta t_i \geq 8°C$, b) przy $\Delta t_i < 8°C$, c) oddzielające pomieszczenie ogrzewane od nieogrzewanego	 1,1 bez wymagań 1,1
4	Drzwi w przegrodzie zewnętrznej lub	1,3

	w przegrodzie między pomieszczeniem ogrzewanym i nieogrzewanym	
5	Okno, element doświetlający i drzwi zewnętrzne w przegrodzie zewnętrznej pomieszczenia nieogrzewanego	bez wymagań
Pomieszczenie ogrzewane – pomieszczenie, w którym na skutek działania systemu ogrzewania lub w wyniku bilansu strat i zysków ciepła utrzymywana jest temperatura, której wartość została określona w § 133 ust. 2 rozporządzenia.		

1.3. Dopuszcza się dla budynku produkcyjnego, budynku magazynowego i budynku gospodarczego większe wartości współczynnika U niż $U_{C(max)}$ oraz $U_{(max)}$ określone w pkt 1.1 i 1.2, jeżeli uzasadnia to rachunek efektywności ekonomicznej inwestycji, obejmujący koszty budowy i koszty eksploatacji budynku.

1.4. W budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej, budynku produkcyjnym, budynku magazynowym i budynku gospodarczym podłoga na gruncie w ogrzewanym pomieszczeniu ma mieć izolację cieplną obwodową z materiału izolacyjnego w postaci warstwy o oporze cieplnym co najmniej 2,0 $(m^2 \cdot K)$ /W, przy czym opór cieplny warstw podłogowych oblicza się zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi obliczania oporu cieplnego i współczynnika przenikania ciepła oraz przenoszenia ciepła przez grunt.

1.5. Izolacja cieplna przewodów rozdzielczych i komponentów w instalacji centralnego ogrzewania, ciepłej wody użytkowej, w tym przewodów cyrkulacyjnych, instalacji chłodu i ogrzewania powietrznego ma spełniać wymagania minimalne określone w poniższej tabeli:

Lp.	Rodzaj przewodu lub komponentu	Minimalna grubość izolacji cieplnej (materiał o współczynniku przewodzenia ciepła w średniej temperaturze 40 °C dla

		izolacji na przewodach grzewczych i cieplej wody użytkowej, oraz w temperaturze 0°C dla przewodów instalacji wody lodowej) λ=0,035 W/(m · K)[1)]
1	2	3
1	Średnica wewnętrzna do 22 mm	20 mm
2	Średnica wewnętrzna od 22 do 35 mm	30 mm
3	Średnica wewnętrzna od 35 do 100 mm	równa średnicy wewnętrznej rury
4	Średnica wewnętrzna ponad 100 mm	100 mm
5	Przewody i armatura wg lp. 1–4 przechodzące przez ścianę lub strop, skrzyżowania przewodów	50% wymagań z lp. 1–4
6	Przewody ogrzewania centralnego, przewody wody ciepłej i cyrkulacji instalacji ciepłej wody użytkowej wg lp. 1–4, ułożone w komponentach budowlanych między ogrzewanymi pomieszczeniami różnych użytkowników	50% wymagań z lp. 1–4
7	Przewody wg lp. 6 ułożone w podłodze	6 mm
8	Przewody ogrzewania powietrznego (ułożone w części ogrzewanej budynku)	40 mm
9	Przewody ogrzewania powietrznego (ułożone w części nieogrzewanej budynku)	80 mm
10	Przewody instalacji wody lodowej prowadzone wewnątrz budynku[2)]	50% wymagań z lp. 1–4
11	Przewody instalacji wody lodowej prowadzone na zewnątrz budynku[2)]	100% wymagań z lp. 1–4

Uwaga: [1)] Przy zastosowaniu materiału izolacyjnego o innym współczynniku przewodzenia ciepła niż podany w tabeli – koryguje się grubość warstwy izolacyjnej. [2)] Izolacja cieplna wykonana jako powietrznoszczelna.		

2. Inne wymagania związane z oszczędnością energii

2.1. Okno

2.1.1. We wszystkich rodzajach budynków współczynnik przepuszczalności energii całkowitej promieniowania słonecznego okna oraz przegrody szklanej i przezroczystej g_{tot} liczony według wzoru:

$$g_{tot} = f_C \cdot g$$

gdzie:

g – oznacza współczynnik całkowitej przepuszczalności energii promieniowania słonecznego w odniesieniu do typu oszklenia,

f_C – oznacza współczynnik redukcji promieniowania ze względu na zastosowane urządzenia przeciwsłoneczne,

– w okresie letnim nie może być większy niż 0,35.

2.1.2. Wartości współczynnika całkowitej przepuszczalności energii promieniowania słonecznego w odniesieniu do typu oszklenia g przyjmuje się na podstawie deklaracji właściwości użytkowych okna. W przypadku braku danych wartość g określa poniższa tabela:

Lp.	Typ oszklenia	Współczynnik całkowitej przepuszczalności energii promieniowania słonecznego g
1	2	3
1	Pojedynczo szklone	0,85
2	Podwójnie szklone	0,75
3	Podwójnie szklone z powłoką selektywną	0,67
4	Potrójnie szklone	0,7

5	Potrójnie szklone z powłoką selektywną	0,5
6	Okna podwójne	0,75

2.1.3. Wartości współczynnika redukcji promieniowania ze względu na zastosowane urządzenia przeciwsłoneczne fc określa poniższa tabela:

Lp.	Typ zasłon	Właściwości optyczne		Współczynnik redukcji promieniowania f_C	
		współczynnik absorpcji	współczynnik przepuszczalności	osłona wewnętrzna	osłona zewnętrzna
1	2	3	4	5	6
1	Biała żaluzja o lamelach nastawnych	0,1	0,05 0,1 0,3	0,25 0,30 0,45	0,10 0,15 0,35
2	Zasłona biała	0,1	0,5 0,7 0,9	0,65 0,80 0,95	0,55 0,75 0,95
3	Zasłona kolorowa	0,3	0,1 0,3 0,5	0,42 0,57 0,77	0,17 0,37 0,57
4	Zasłona z powłoką aluminiową	0,2	0,05	0,20	0,08

2.1.4. Warunku, o którym mowa w pkt 2.1.1, nie stosuje się w odniesieniu do powierzchni pionowych oraz powierzchni nachylonych więcej niż 60 stopni do poziomu, skierowanych w kierunkach od północno-zachodniego do północno-wschodniego (kierunek północny +/- 45 stopni), okien chronionych przed promieniowaniem słonecznym elementem zacieniającym, spełniającym wymagania, o których mowa w pkt 2.1.1, oraz do okien o powierzchni mniejszej niż 0,5 m^2.

2.2. Warunki spełnienia wymagań dotyczących powierzchniowej kondensacji pary wodnej.

2.2.1. W celu zachowania warunku, o którym mowa w § 349 ust. 1 rozporządzenia, w odniesieniu do przegród zewnętrznych budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej, budynku produkcyjnego, budynku magazynowego i budynku gospodarczego rozwiązania przegród zewnętrznych i ich węzłów konstrukcyjnych charakteryzują się współczynnikiem temperaturowym f_{Rsi} o wartości niemniejszej niż wymagana wartość krytyczna, obliczona zgodnie z Polską Normą dotyczącą metody obliczania temperatury powierzchni wewnętrznej koniecznej do uniknięcia krytycznej wilgotności powierzchni i kondensacji międzywarstwowej.

2.2.2. Wymaganą wartość krytyczną współczynnika temperaturowego f_{Rsi} w pomieszczeniach ogrzewanych do temperatury co najmniej 20°C w budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego i budynku użyteczności publicznej określa się według rozdziału 5 Polskiej Normy dotyczącej metody obliczania temperatury powierzchni wewnętrznej koniecznej do uniknięcia krytycznej wilgotności powierzchni i kondensacji międzywarstwowej, przy założeniu, że średnia miesięczna wartość wilgotności względnej powietrza wewnętrznego jest równa $\varphi = 50\%$, przy czym dopuszcza się przyjmowanie wymaganej wartości tego współczynnika równej 0,72.

2.2.3. Wartość współczynnika temperaturowego charakteryzującego zastosowane rozwiązanie konstrukcyjno-materiałowe oblicza się:

1) dla przegrody – według Polskiej Normy dotyczącej metody obliczania temperatury powierzchni wewnętrznej koniecznej do uniknięcia krytycznej wilgotności powierzchni i kondensacji międzywarstwowej;
2) dla mostków cieplnych przy zastosowaniu przestrzennego modelu przegrody – według Polskiej Normy dotyczącej obliczania strumieni cieplnych i temperatury powierzchni.

2.2.4. Sprawdzenie warunku, o którym mowa w § 349 ust. 1 i 2 rozporządzenia, przeprowadza się według rozdziału 5 i 6 Polskiej Normy dotyczącej metody obliczania temperatury powierzchni wewnętrznej koniecznej do uniknięcia krytycznej wilgotności powierzchni i kondensacji międzywarstwowej.

2.2.5. Dopuszcza się kondensację pary wodnej, o której mowa w § 349 ust. 2 rozporządzenia, wewnątrz przegrody w okresie zimowym, o ile struktura przegrody umożliwi wyparowanie kondensatu w okresie letnim i nie nastąpi przy tym degradacja materiałów budowlanych przegrody na skutek tej kondensacji.

2.3. Szczelność na przenikanie powietrza

2.3.1. W budynku mieszkalnym, budynku zamieszkania zbiorowego, budynku użyteczności publicznej i budynku produkcyjnym przegrody zewnętrzne nieprzezroczyste, złącza między przegrodami i częściami przegród, w tym połączenie stropodachów lub dachów ze ścianami zewnętrznymi, przejścia elementów instalacji takie jak kanały instalacji wentylacyjnej i spalinowej przez przegrody zewnętrzne zapewniają osiągnięcie ich całkowitej szczelności na przenikanie powietrza.

2.3.2. W budynkach niskich (N), średniowysokich (SW) i wysokich (W) dla okien i drzwi balkonowych współczynnik infiltracji powietrza powinien wynosić niewięcej niż 0,3 $m^3/mhdaPa^{2/3}$ a przepuszczalność powietrza przy ciśnieniu równym 100 Pa wynosi nie więcej niż 2,25 $m^3/(m \cdot h)$ w odniesieniu do długości linii stykowej lub 9 $m^3/(m^2 \cdot h)$ w odniesieniu do pola powierzchni, co odpowiada klasie 3 Polskiej Normy dotyczącej przepuszczalności powietrza okien i drzwi. Dla okien i drzwi balkonowych w budynkach wysokościowych (WW) przepuszczalność powietrza przy ciśnieniu równym 100 Pa wynosi niewięcej niż 0,75 $m^3/(m \cdot h)$ w odniesieniu do długości linii stykowej lub 3 $m^3/(m^2 \cdot h)$ w odniesieniu do pola powierzchni, co odpowiada klasie 4 Polskiej Normy dotyczącej klasyfikacji przepuszczalności powietrza okien i drzwi. Dla połączenia okien i drzwi balkonowych z ościeżami współczynnik infiltracji powietrza nie powinien być większy od 0,1 $m^3/mhdaPa^{2/3}$.

Współczynnik infiltracji powietrza, jako wartość średnia liczona wg wzoru:

$$a = \frac{Q_0}{L \cdot (\Delta p)^{2/3}}$$

gdzie:

a – oznacza strumień objętości powietrza, jaki przeniknie w ciągu 1h przez 1mb szczeliny stykowej między skrzydłem (skrzydłami) a ościeżnicą oraz między

Opracowanie: 477/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

skrzydłami w oknach wieloskrzydłowych, w warunkach normalnych, przy różnicy ciśnień Δp=1daPa, $m^3/(hm(daPa)^{2/3}$,

Q_0 – oznacza strumień objętości powietrza, określony według Polskiej Normy dotyczącej badań przepuszczalności powietrza okien i drzwi, dla każdego poziomu różnicy ciśnień: Δp:50, 100,150, 200, 250, 300, 450 i 600 Pa,

L – oznacza łączną długość linii stykowych, mierzona według Polskiej Normy dotyczącej badań przepuszczalności powietrza okien i drzwi,

Δp – oznacza różnicę ciśnień powietrza między stroną zewnętrzną i wewnętrzną, równą 1daPa.

2.3.3. Zalecana szczelność powietrzna budynków wynosi:

1) w budynkach z wentylacją grawitacyjną lub wentylacją hybrydową – $n_{50} < 3,0$ 1/h;

2) w budynkach z wentylacją mechaniczną lub klimatyzacją – $n_{50} < 1,5$ 1/h.

2.3.4. Zalecane jest, by po zakończeniu budowy budynek mieszkalny, budynek zamieszkania zbiorowego, budynek użyteczności publicznej i budynek produkcyjny został poddany próbie szczelności przeprowadzonej zgodnie z Polską Normą dotyczącą określania przepuszczalności powietrznej budynków w celu uzyskania zalecanej szczelności budynków określonej w pkt 2.3.3.

Załącznik nr 8

KLASY REAKCJI NA OGIEŃ KABLI ELEKTRYCZNYCH I KABLI INSTALACJI TELEKOMUNIKACYJNEJ

1. W budynku, z wyłączeniem dróg ewakuacyjnych, stosuje się kable o klasie reakcji na ogień określonej w poniższej tabeli**:**

Rodzaj budynku	Strefa pożarowa	Klasa reakcji na ogień [1), 2), 3)]	Dodatkowa klasyfikacja ze względu na wydzielanie dymu [4)]	Dodatkowa klasyfikacja ze względu na występowanie płonących kropli lub cząstek [4)]	Dodatkowa klasyfikacja ze względu na kwasowość [4)]
1	2	3	4	5	6
– o którym	ZL,		(–)	(–)	(–)

mowa w § 224 rozporządzenia, – IN	PM, IN	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca}, D_{ca} lub E_{ca}			
do dwóch kondygnacji nadziemnych – niski (N), – średniowysoki (SW)	ZL I, ZL II, ZL III, ZL V	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca} lub D_{ca}	s1, s1a, s1b lub s2	d0, d1 lub d2	
	ZL IV PM	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca}, D_{ca} lub E_{ca}	(–)	(–)	
– wysoki (W), – wysokościowy (WW)	ZL I, ZL II, ZL III, ZL V	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca} lub D_{ca} [5)]	s1, s1a, s1b lub s2 [6)]	d0 lub d1	a1 lub a2
	ZL IV PM	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca}, D_{ca} lub E_{ca} [5)]	(–)	(–)	(–)

Objaśnienia:
(–) – nie dotyczy
1) Dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień innej niż F_{ca}, w przypadku gdy kable te są prowadzone w tynku lub pod tynkiem, w przegrodzie wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, i są pokryte warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm lub są umieszczone w pełnej osłonie lub obudowie, wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1; A2,d0 albo B,d0 lub o klasie odporności ogniowej co najmniej E 30.
2) Dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień innej niż F_{ca}, jeżeli:
a) kable te są prowadzone w szybie instalacyjnym, obudowie lub osłonie, o klasie odporności ogniowej EI określonej zgodnie z § 227 rozporządzenia jak dla stropu budynku oraz
b) co dwie kondygnacje są zastosowane rozwiązania ograniczające możliwość pionowego rozprzestrzeniania się pożaru
– w przypadku gdy kable te są prowadzone w szybie instalacyjnym lub obudowie, w którym może wystąpić efekt kominowy na długości większej niż 12 m lub przez więcej niż cztery kondygnacje.
3) W strefie pożarowej chronionej przez stałe samoczynne urządzenie gaśnicze oraz w przypadku kabli nieprowadzonych w wiązce zawierającej więcej niż jeden przewód lub kabel (kabel prowadzony pojedynczo), dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień E_{ca}.
4) Nie dotyczy kabli o klasie reakcji na ogień A_{ca} oraz kabli całkowicie osłoniętych,

prowadzonych w tynku lub pod tynkiem, w przegrodzie wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, i pokrytych warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm lub w szybach instalacyjnych, obudowach lub osłonach, wykonanych z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień: A1; A2,d0 albo B,d0 lub o klasie odporności ogniowej co najmniej E 30.

5) Dopuszcza się klasę reakcji na ogień Dca oraz Eca, w przypadku gdy wysokość budynku ZL jest niewiększa niż 55 m.

6) Dopuszcza się klasyfikację s2 ze względu na wydzielanie dymu, w przypadku gdy liczba osób w pomieszczeniu, niebędących jego stałymi użytkownikami, nie przekracza 200 osób lub nie przekracza 100 dzieci oraz w przypadku strefy pożarowej chronionej przez system sygnalizacji pożarowej lub stałe samoczynne urządzenie gaśnicze.

2. Na drogach ewakuacyjnych stosuje się kable o klasie reakcji na ogień określonej w poniższej tabeli**:**

Rodzaj budynku	Strefa pożarowa	Klasa reakcji na ogień [1), 2), 3), 4), 5)]	Dodatkowa klasyfikacja ze względu na wydzielanie dymu [6)]	Dodatkowa klasyfikacja ze względu na występowanie płonących kropli lub cząstek [6)]	Dodatkowa klasyfikacja ze względu na kwasowość [6)]
1	2	3	4	5	6
– o którym mowa w § 224 rozporządzenia, – IN do dwóch kondygnacji nadziemnych	ZL, PM, IN	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca}, D_{ca} lub E_{ca}	(–)	(–)	(–)
niski (N)	ZL III, ZL IV, PM				
	ZL I, ZL II, ZL V	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca} lub D_{ca} [7)]	s1a lub s1b	d0 lub d1	(–)
	ZL III, ZL IV PM		s1, s1a, s1b lub s2		
średniowysoki (SW)	ZL I	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$ lub C_{ca}	s1a lub s1b		a1 lub a2
	ZL II, ZL V	A_{ca}, $B1_{ca}$ lub $B2_{ca}$			

	ZL III, ZL IV	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca} lub D_{ca}			(–)
	PM	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$, C_{ca} lub D_{ca}	s1, s1a, s1b lub s2		
– wysoki (W), – wysokościowy (WW)	ZL I, ZL II, ZL III, ZL IV, ZL V	A_{ca}, $B1_{ca}$ lub $B2_{ca}$	s1a lub s1b	d0	a1 lub a2
	PM	A_{ca}, $B1_{ca}$, $B2_{ca}$ lub C_{ca}	s1, s1a lub s1b	d0 lub d1	

Objaśnienia:

(–) – nie dotyczy

1) Dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień innej niż F_{ca}, w przypadku gdy kable te są prowadzone w tynku lub pod tynkiem, w przegrodzie wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, i są pokryte warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm lub są umieszczone w pełnej osłonie lub obudowie, wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1; A2,d0 albo B,d0 lub o klasie odporności ogniowej co najmniej E 30.

2) Dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień innej niż F_{ca}, jeżeli:

a) kable te są prowadzone w szybie instalacyjnym, obudowie lub osłonie, o klasie odporności ogniowej EI określonej zgodnie z § 227 ust. 1 rozporządzenia jak dla stropu budynku oraz

b) co dwie kondygnacje są zastosowane rozwiązania ograniczające możliwość pionowego rozprzestrzeniania się pożaru

– w przypadku gdy kable te są prowadzone w szybie instalacyjnym lub obudowie, w którym może wystąpić efekt kominowy na długości większej niż 12 m lub przez więcej niż cztery kondygnacje.

3) Dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień:

a) E_{ca} przy wymaganej co najmniej D_{ca},

b) D_{ca} przy wymaganej co najmniej C_{ca},

c) C_{ca} przy wymaganej co najmniej $B2_{ca}$

- w przypadku gdy średnia gęstość obciążenia ogniowego kabli na drodze ewakuacyjnej nie przekracza 10 MJ/m2.

4) Dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień E_{ca}, w przypadku kabli nieprowadzonych w wiązce zawierającej więcej niż jeden przewód lub kabel (kabel prowadzony pojedynczo), jeżeli średnia gęstość obciążenia ogniowego tych kabli na drodze ewakuacyjnej nie przekracza 15 MJ/m2.

5) W strefie pożarowej chronionej przez stałe samoczynne urządzenie gaśnicze dopuszcza się stosowanie kabli o klasie reakcji na ogień:

a) E_{ca} przy wymaganej co najmniej D_{ca},

b) D_{ca} przy wymaganej co najmniej C_{ca},

c) C_{ca} przy wymaganej co najmniej $B2_{ca}$.

6) Nie dotyczy kabli o klasie reakcji na ogień A_{ca} oraz kabli całkowicie osłoniętych, prowadzonych w tynku lub pod tynkiem, w przegrodzie wykonanej z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0, i pokrytych warstwą tynku o grubości co najmniej 5 mm, lub w szybach instalacyjnych, obudowach lub w osłonach, wykonanych z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień: A1; A2,d0 albo B,d0 lub o klasie odporności ogniowej co najmniej E 30.
7) Dopuszcza się klasę reakcji na ogień D_{ca}, w przypadku gdy droga ewakuacyjna służy do ewakuacji niewięcej niż 150 osób.

3. Warunki, o których mowa w pkt 1, nie dotyczą kabli ziemnych, znajdujących się w wydzielonym przeciwpożarowo pomieszczeniu rozdzielni elektrycznej oraz kabli ziemnych o długości niewiększej niż 20 m w budynku poza wydzielonym przeciwpożarowo pomieszczeniem rozdzielni elektrycznej.

Załącznik nr 9

WARUNKI OKREŚLANIA STOPNIA ROZPRZESTRZENIANIA OGNIA NA PODSTAWIE KLASY REAKCJI NA OGIEŃ ORAZ KLASY BROOF DLA ODDZIAŁYWANIA OGNIA ZEWNĘTRZNEGO W PRZYPADKU PRZEKRYĆ DACHOWYCH

1. Rozprzestrzenianie ognia przez elementy budynku, z wyłączeniem ścian zewnętrznych

1.1. Nierozprzestrzeniającemu ognia (NRO) elementowi budynku odpowiadają elementy:

- wykonane z materiałów i wyrobów klasy reakcji na ogień, określonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normą dotyczącej klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień: A1; A2-s1,d0; A2-s2,d0; A2-s3,d0; B-s1,d0; Bs-2,d0 oraz Bs-3,d0 lub
- stanowiące wyrób o klasie reakcji na ogień, określonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień: A1; A2-s1,d0; A2-s2,d0; A2-s3,d0; B-s1,d0; B-s2,d0 oraz B-s3,d0, przy czym warstwa izolacyjna elementów warstwowych ma mieć klasę reakcji na ogień inną niż F.

1.2. Słabo rozprzestrzeniającym ogień (SRO) elementom budynku odpowiadają elementy:

– wykonane z materiałów i wyrobów klasy reakcji na ogień, określonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień: C-s1,d0; C-s2,d0; C-s3,d0; D-s1,d0, a w przypadku elementów budynku wykonanych z drewna również D-s2,d0,
– stanowiące wyrób o klasie reakcji na ogień, określonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień: C-s1,d0; C-s2,d0; C-s3,d0; D-s1,d0, a w przypadku elementów budynku wykonanych z drewna również D-s2,d0, przy czym warstwa izolacyjna elementów warstwowych ma mieć klasę reakcji na ogień inną niż F.

2. Rozprzestrzenianie ognia przez ściany zewnętrzne, w tym ściany zewnętrzne z izolacją cieplną i okładziną zewnętrzną lub tylko z okładziną zewnętrzną

2.1. Nierozprzestrzeniającemu ognia (NRO) elementowi budynku odpowiada ściana, która:

– jest wykonana z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2,d0 lub
– przy działaniu ognia od wewnątrz ma klasę reakcji na ogień A1, A2,d0 lub B,d0, a przy działaniu ognia od zewnątrz jest sklasyfikowana jako NRO na podstawie badania określonego w Polskiej Normie dotyczącej metody badania stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany, i gdy warstwa izolacyjna elementów warstwowych ma klasę reakcji na ogień inną niż F.

2.2. Słabo rozprzestrzeniającemu ognia (SRO) elementowi budynku odpowiada ściana, która:

– przy działaniu ognia od wewnątrz ma klasę reakcji na ogień C,d0 lub D-s1,d0, a przy działaniu ognia od zewnątrz jest sklasyfikowana jako NRO lub SRO na podstawie badania zgodnego z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej metody badania stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany, i gdy

warstwa izolacyjna elementów warstwowych ma klasę reakcji na ogień inną niż F,

– przy działaniu ognia od wewnątrz ma klasę reakcji na ogień A1, A2, d0 lub B,d0, a przy działaniu ognia od zewnątrz jest sklasyfikowana jako SRO na podstawie badania zgodnego z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej metody badania stopnia rozprzestrzeniania ognia przez ściany, i gdy warstwa izolacyjna elementów warstwowych ma klasę reakcji na ogień inną niż F.

3. Rozprzestrzenianie ognia przez przewody instalacyjne i izolacje cieplne przewodów instalacyjnych stosowanych wewnątrz budynku

3.1. Nierozprzestrzeniającym ognia przewodom wentylacyjnym, wodociągowym, kanalizacyjnym i grzewczym oraz ich izolacjom cieplnym odpowiadają:

– izolacje cieplne przeznaczone do stosowania wokół przewodów instalacyjnych, o zewnętrznej średnicy izolacji cieplnej niewiększej niż 300 mm, wykonane z materiałów i wyrobów klasy reakcji na ogień, określonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień: $A1_L$; $A2_L$-s1,d0; $A2_L$-s2,d0; $A2_L$-s3,d0; B_L-s1,d0; B_L-s2,d0 oraz B_L-s3,d0,

– przewody instalacyjne oraz izolacje cieplne inne niż wymienione w tiret pierwsze, wykonane z materiałów i wyrobów klasy reakcji na ogień, określonej zgodnie z Polską Normą dotyczącą klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień: A1; A2-s1,d0; A2-s2,d0; A2-s3,d0; B-s1,d0; B-s2,d0 oraz B-s3,d0,

– przewody instalacyjne wraz z izolacją cieplną stanowiące jeden wyrób o klasie reakcji na ogień, określonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień: A1; A2-s1,d0; A2-s2,d0; A2-s3,d0; B-s1,d0; B-s2,d0 oraz B-s3,d0, przy czym warstwa izolacyjna elementów warstwowych ma mieć klasę reakcji na ogień inną niż F.

4. Rozprzestrzenianie ognia przez przekrycia dachów

4.1. Nierozprzestrzeniającym ognia (NRO) przekryciom dachów odpowiadają przekrycia:

1) klasy B_{ROOF} (t1) określonej zgodnie z wymaganiami określonymi w Polskiej Normie dotyczącej badań oddziaływania ognia zewnętrznego na dachy;
2) klasy B_{ROOF} uznane za spełniające wymagania w zakresie odporności wyrobów na działanie ognia zewnętrznego, bez potrzeby przeprowadzenia badań, których wykazy zawarte są w aktach delegowanych wydawanych na podstawie art. 5 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3110 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia zharmonizowanych zasad wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylenia rozporządzenia (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE 2024/3110 z 18.12.2024 r.) oraz w decyzjach Komisji Europejskiej wydanych na podstawie art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych (Dz. Urz. WE. L 40 z 11.02.1989, str. 12, z późn. zm.[8)]), które są utrzymane w mocy do czasu wydania nowych aktów delegowanych na podstawie art. 5 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3110 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia zharmonizowanych zasad wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylenia rozporządzenia (UE) nr 305/2011.

Załącznik nr 10

ZNACZENIA OKREŚLEŃ DOTYCZĄCYCH PALNOŚCI MATERIAŁÓW I WYROBÓW ORAZ ODPOWIADAJĄCE IM KLASY REAKCJI NA OGIEŃ

Określeniom: niepalny, niezapalny, trudno zapalny, łatwo zapalny, niekapiący, samogasnący, intensywnie dymiący, z wyłączeniem posadzek – w tym wykładzin podłogowych, odpowiadają klasy reakcji na ogień, określone zgodnie z Polską Normą dotyczącą klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień, podane w kolumnie 3 tabeli 1.

8) Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. WE L 220 z 30.08.1993, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str. 1.

Opracowanie: 485/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Tabela 1

Lp.	Określenia dotyczące palności		Klasy reakcji na ogień
1	2		3
1	Niepalne		A1; A2-s1,d0; A2-s2,d0; A2-s3,d0
2	Palne	niezapalne	A2-s1,d1; A2-s2,d1; A2-s3,d1
			A2-s1,d2; A2-s2,d2; A2-s3,d2
			B-s1,d0; B-s2,d0; B-s3,d0
			B-s1,d1; B-s2,d1; B-s3,d1
			B-s1,d2; B-s2,d2; B-s3,d2
			C-s1,d0; C-s2,d0; C-s3,d0
		trudno zapalne	C-s1,d1; C-s2,d1; C-s3,d1
			C-s1,d2; C-s2,d2; C-s3,d2
			D-s1,d0; D-s1,d1; D-s1,d2
			D-s2,d0; D-s3,d0
			D-s2,d1; D-s3,d1
		łatwo zapalne	D-s2,d2; D-s3,d2
			E-d2; E
			F
3	Niekapiące		A1;
			A2-s1,d0; A2-s2,d0; A2-s3,d0
			B-s1,d0; B-s2,d0; B-s3,d0
			C-s1,d0; C-s2,d0; C-s3,d0
			D-s1,d0; D-s2,d0; D-s3,d0
4	Samogasnące		co najmniej E
5	Intensywnie dymiące		A2-s3,d0; A2-s3,d1; A2-s3,d2
			B-s3,d0; B-s3,d1; B-s3,d2
			C-s3,d0; C-s3,d1; C-s3,d2
			D-s3,d0; D-s3,d1; D-s3,d2

		E-d2; E
		F

Określeniom: niepalny, niezapalny, trudno zapalny, intensywnie dymiący dotyczącym posadzek, w tym wykładzin podłogowych, odpowiadają klasy reakcji na ogień, określone zgodnie z Polską Normą dotyczącą klasyfikacji ogniowej wyrobów budowlanych i elementów budynków na podstawie badań reakcji na ogień, podane w kolumnie 3 tabeli 2.

Tabela 2

Lp.	Określenia dotyczące palności	Klasy reakcji na ogień
1	2	3
1	Niepalne	$A1_{fl}$; $A2_{fl}$-s1; $A2_{fl}$-s2
2	Trudno zapalne	B_{fl}-s1; B_{fl}-s2; C_{fl}-s1; C_{fl}-s2
3	Łatwo zapalne	D_{fl}-s1; D_{fl}-s2; E_{fl}; F_{fl}
4	Intensywnie dymiące	$A2_{fl}$-s2; B_{fl}-s2; C_{fl}-s2; D_{fl}-s2; E_{fl}; F_{fl}

Stosowane w pkt 1 i 2 określenia odnoszą się także do materiałów i wyrobów uznanych za spełniające określone klasy reakcji na ogień, bez potrzeby prowadzenia badań, których wykazy zawarte są w aktach delegowanych wydawanych na podstawie art. 5 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3110 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia zharmonizowanych zasad wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylenia rozporządzenia (UE) nr 305/2011 (Dz. Urz. UE L 2024/3110 z 18.12.2024 r.) oraz w:

decyzjach Komisji Europejskiej wydanych na podstawie art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych (Dz. Urz. WE. L 40 z 11.02.1989, str. 12, z późn. zm.[9])),

rozporządzeniach delegowanych Komisji Europejskiej wydanych na podstawie art. 27 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu

[9]) Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. WE L 220 z 30.08.1993, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str. 1.

Opracowanie: 487/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz. Urz. UE L 88 z 04.04.2011, str. 5, z późn. zm.[10)])

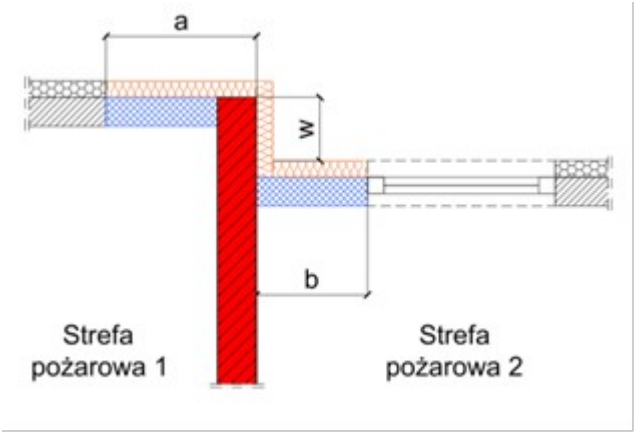
– które są utrzymane w mocy do czasu wydania nowych aktów delegowanych na podstawie art. 5 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/3110 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie ustanowienia zharmonizowanych zasad wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylenia rozporządzenia (UE) nr 305/2011.

Załącznik nr 11

SPOSÓB WYKONYWANIA POŁĄCZENIA ŚCIANY ODDZIELENIA PRZECIWPOŻAROWEGO ZE ŚCIANĄ ZEWNĘTRZNĄ W MIEJSCU USKOKU LUB ZAŁAMANIA ŚCIANY ZEWNĘTRZNEJ

Szerokość pionowego pasa (S) przy uskoku lub załamaniu ściany zewnętrznej w miejscu połączenia ze ścianą oddzielenia przeciwpożarowego wyznacza się odpowiednio do przedstawionych poniżej przypadków:

1) przy wysunięciu (w) ściany oddzielenia przeciwpożarowego, jak na rysunku 1:

Rys. 1

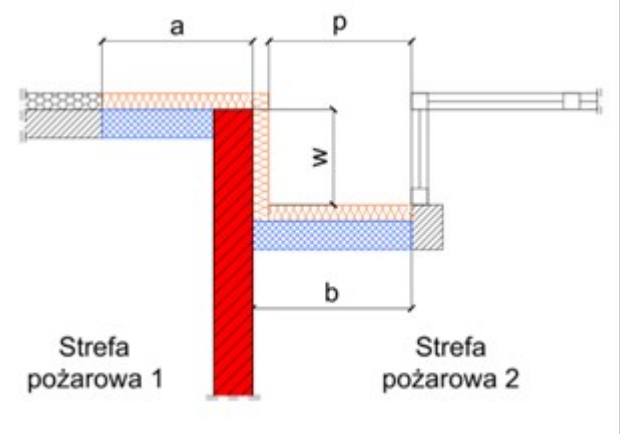
S określa warunek:

$$a + b + w = S \geq 2{,}0\ m$$

[10)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 103 z 12.04.2013, str. 10, Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 76, Dz. Urz. UE L 159 z 28.05.2014, str. 41, Dz. Urz. UE L 289 z 08.11.2019, str. 59, Dz. Urz. UE L 169 z 25.06.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 2024/2769 z 28.10.2024.

Opracowanie: 488/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

2) przy wysunięciu (w) ściany oddzielenia przeciwpożarowego i załamaniu ściany zewnętrznej z pustką powietrzną (p) spełniającą warunek p + a ≥ 2 m, jak na rysunku 2:

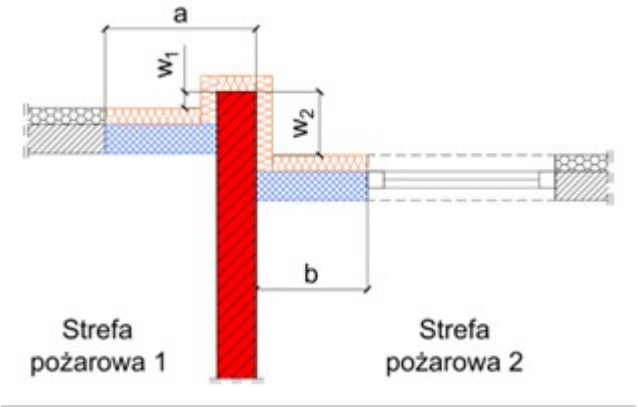

Rys. 2

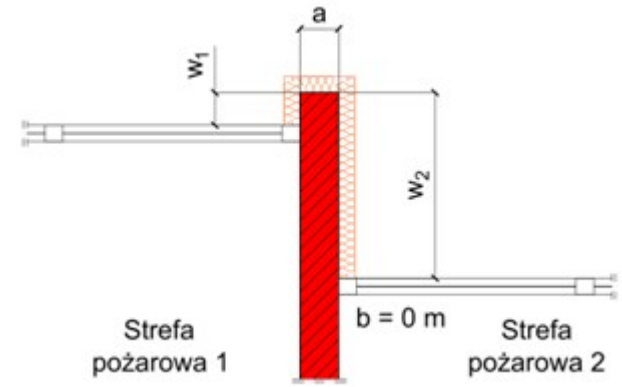
S określa warunek:

$$\boldsymbol{a + b + w = S \geq 2{,}0\ m}$$

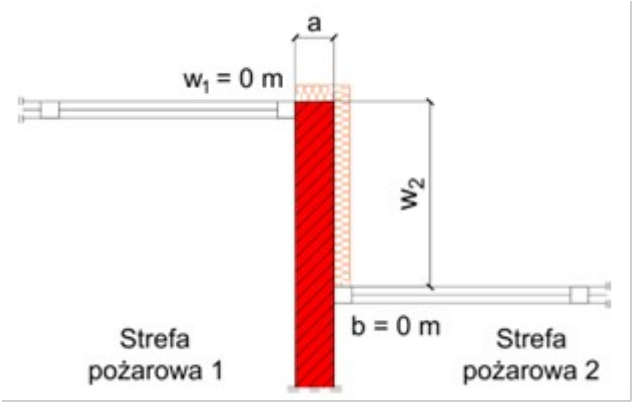
3) przy wysunięciu (w1) lub (w2) ściany oddzielenia przeciwpożarowego, jak na rysunkach 3–5:

Rys. 3

Rys. 4

Rys. 5

S określają warunki:

a) gdy wysunięcie w1 ≤ w2 i w1 < 0,3 m i w2 < 0,6 m:

$$a + b + w1 + w2 = S \geq 2{,}0\ m$$

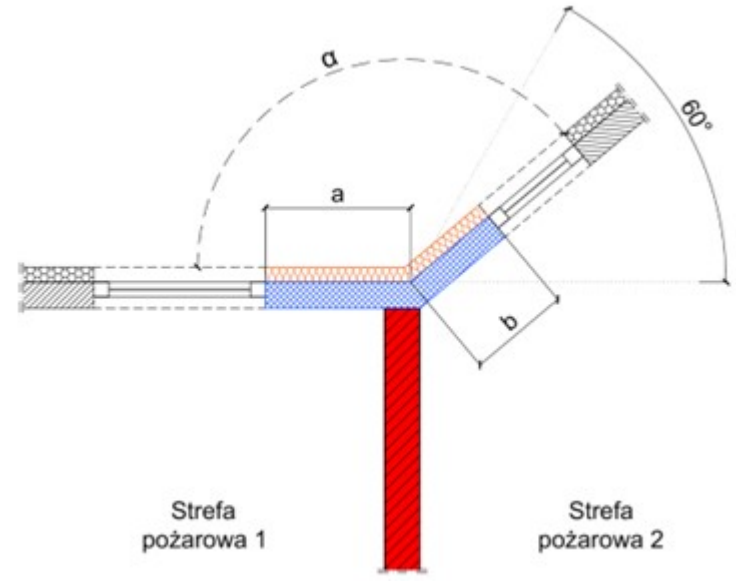
b) gdy wysunięcie w1 < 0,3 m i w2 > 0,6 m oraz gęstość obciążenia ogniowego w sąsiednich strefach pożarowych nie przekracza 2000 MJ/m^2:

$$a + b + w1 + w2 = S \geq 1{,}0\ m$$

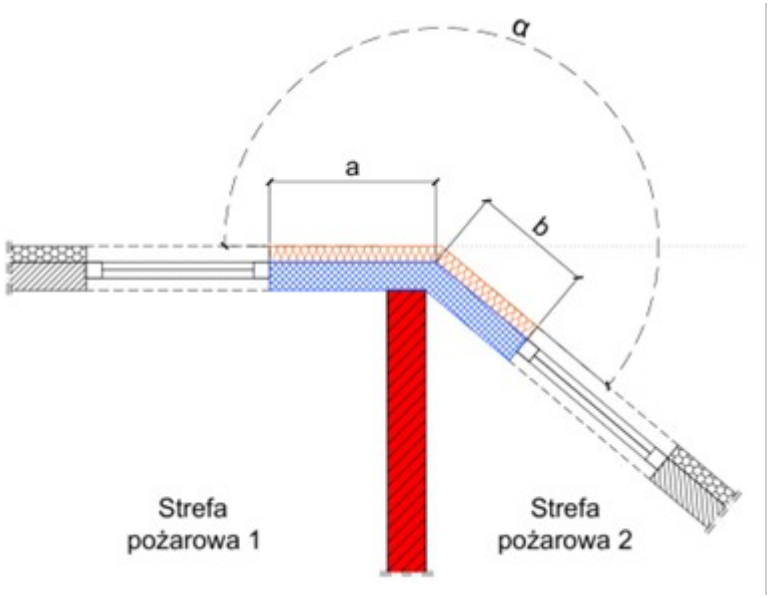
c) gdy wysunięcie w1 < 0,5 m i w2 > 0,6 m oraz gęstość obciążenia ogniowego przekracza 2000 MJ/m^2:

$$a + b + w1 + w2 = S \geq 2{,}0\ m$$

4) przy załamaniu ściany zewnętrznej pod kątem α ≥ 120°, jak na rysunkach 6 i 7:

Rys. 6

Rys. 7
S określa warunek:
$\boldsymbol{a + b = S \geq 2{,}0\ m}$

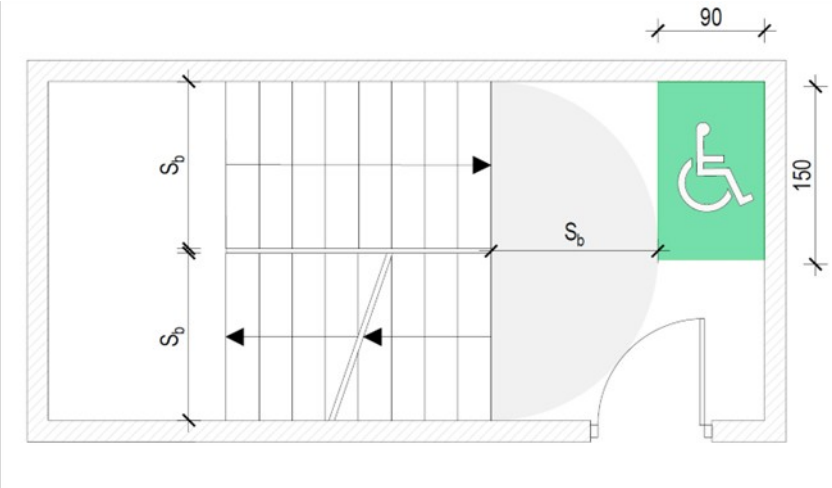
Legenda do oznaczeń graficznych:

Oznaczenia:

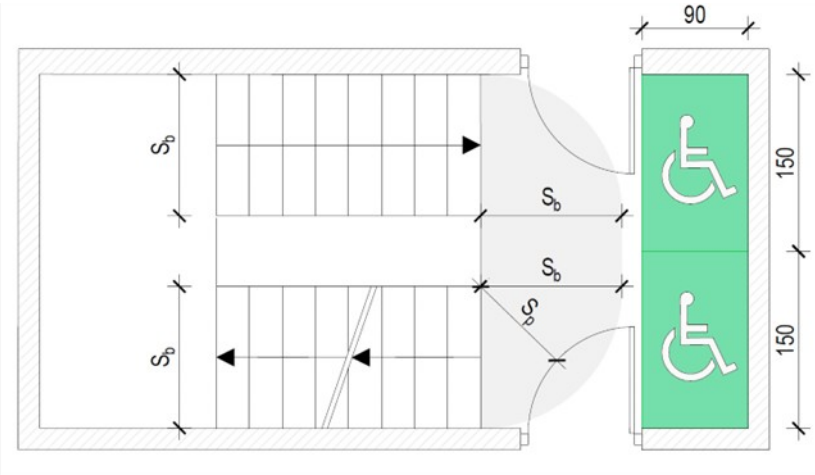
- ściana oddzielenia przeciwpożarowego
- elementy pasa o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 60 (o↔i) wykonane z materiałów i wyrobów o klasie reakcji na ogień A1 lub A2, d0
- izolacja cieplna o klasie reakcji na ogień A1 lub A2, d0
- ściana zewnętrzna
- okno lub element doświetlający
- zamknięcie otworu w ścianie zewnętrznej

Załącznik nr 12

SPOSÓB WYZNACZANIA PUNKTU OCZEKIWANIA NA EWAKUACJĘ NA KLATCE SCHODOWEJ

Rys. 1. Sposób wyznaczania punktu oczekiwania na ewakuację na klatce schodowej (przykład 1).

Rys. 2. Sposób wyznaczania punktu oczekiwania na ewakuację na klatce schodowej (przykład 2).

Oznaczenia:

S_b - wymagana szerokość użytkowa biegu

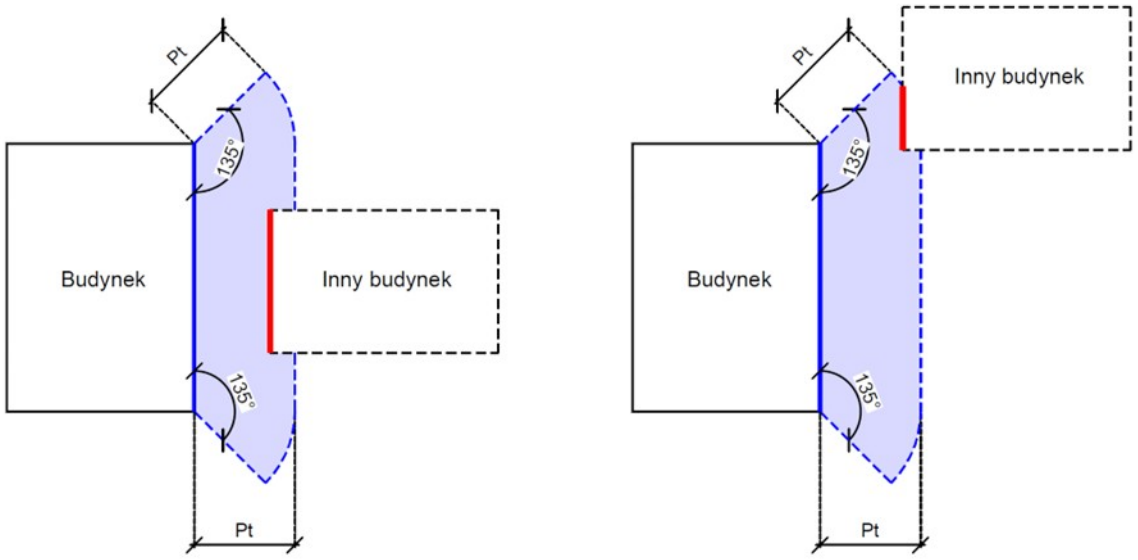
S_p - wolna szerokość drogi ewakuacyjnej na klatce schodowej mierzona do obrysu pola otwierania skrzydła drzwi do 90°, która ma spełniać warunki $S_p \geq 0{,}75 \times S_b$ oraz $S_p \geq 0{,}8$ m

- obszar drogi ewakuacyjnej, który nie może być ograniczony przez punkt oczekiwania na ewakuację

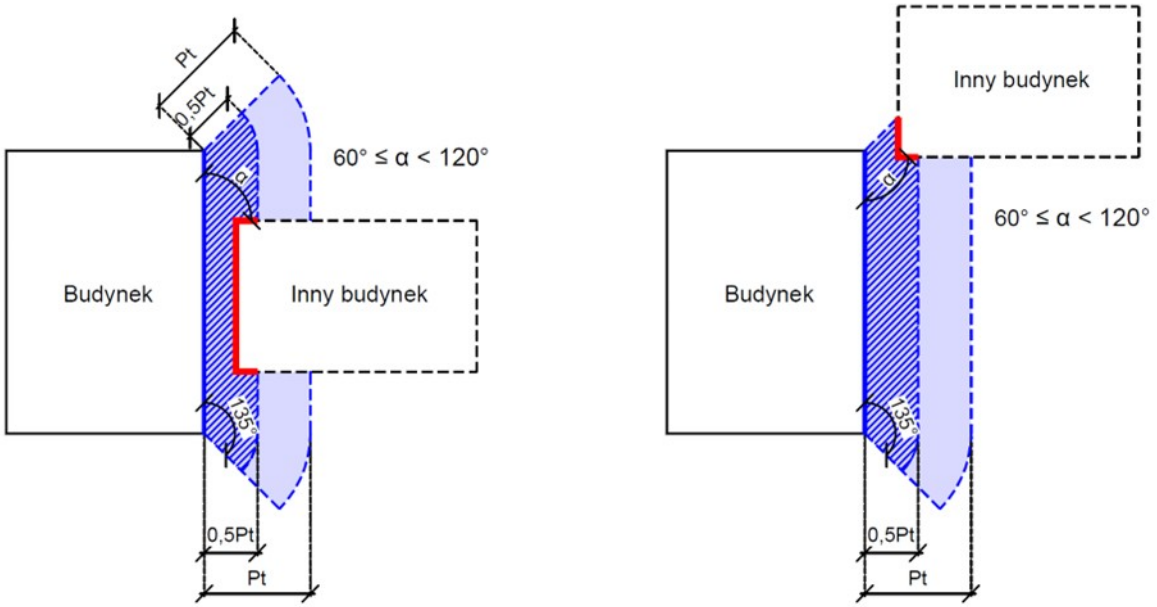
- punkt oczekiwania na ewakuację o wymiarach co najmniej 1,5 m x 0,9 m

Załącznik nr 13

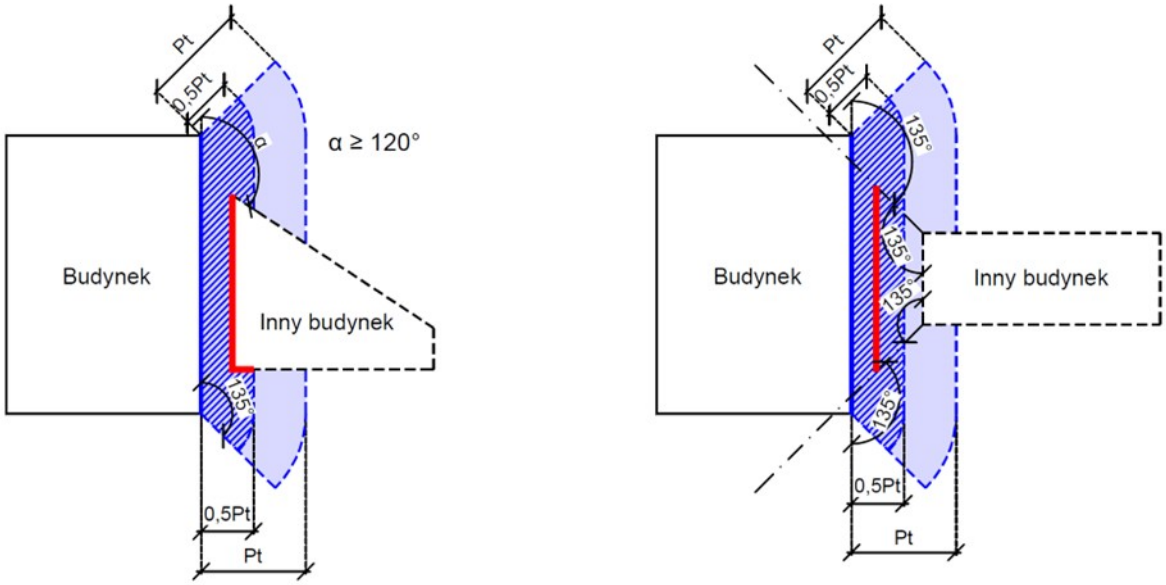
SPOSÓB WYZNACZANIA PASÓW TERENU WOKÓŁ ŚCIANY ZEWNĘTRZNEJ BUDYNKU ORAZ SYTUOWANIA W NICH ŚCIAN ZEWNĘTRZNYCH INNEGO BUDYNKU

Rys. 1. Wyznaczanie pasa terenu wokół ściany zewnętrznej budynku oraz sytuowanie w nim ścian zewnętrznych innego budynku – **§ 283** ust. 11 rozporządzenia.

Rys. 2 Wyznaczanie pasa terenu wokół ściany zewnętrznej budynku oraz sytuowanie w nim ścian zewnętrznych innego budynku – **§ 283** ust. 11 i 12 rozporządzenia.

Rys. 3. Wyznaczanie pasa terenu wokół ściany zewnętrznej budynku przy zastosowaniu ściany oddzielenia przeciwpożarowego oraz dla ściany pod kątem – **§ 283** ust. 11–13 rozporządzenia.

Oznaczenia:

- ściana zewnętrzna, niebędąca ścianą oddzielenia przeciwpożarowego, względem której usytuowanie jest przedmiotem rysunku (dla której wyznacza się pasy terenu)

- ściana zewnętrzna, niebędąca ścianą oddzielenia przeciwpożarowego

- ściana zewnętrzna

- ściana zewnętrzna, która musi spełniać warunki dla ścian oddzielenia przeciwpożarowego obu budynków

Pt - szerokość pasa terenu wokół ściany zewnętrznej

- pas terenu o szerokości Pt otaczający ścianę zewnętrzną budynku, niebędącą ścianą oddzielenia przeciwpożarowego, w obrębie którego ściana zewnętrzna innego budynku nachylona do niej pod kątem mniejszym niż 60° musi spełniać warunki dla ścian oddzielenia przeciwpożarowego obu budynków

- pas terenu o szerokości 50%Pt otaczający ścianę zewnętrzną budynku, niebędącej ścianą oddzielenia przeciwpożarowego, w obrębie którego ściana zewnętrzna innego budynku nachylona do niej pod kątem mniejszym niż 120° musi spełniać warunki dla ścian oddzielenia przeciwpożarowego obu budynków

DZIENNIK USTAW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 1 września 2026 r.

Poz. 1161

USTAWA

z dnia 31 lipca 2026 r.

o zmianie ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa oraz ustawy – Prawo budowlane

Art. 1. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 1783) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. 1. Na wniosek okręgowej rady izby albo jej przewodniczącego lub Krajowej Rady Izby albo jej Prezesa pracodawca jest obowiązany zwolnić od pracy pracownika będącego członkiem organu izby lub członkiem izby wykonującym czynności na rzecz izby, bez prawa do wynagrodzenia.

2. Krajowa Rada Izby określa zasady i tryb kompensacji wynagrodzenia przez organy samorządu zawodowego na czas zwolnień od pracy, o których mowa w ust. 1, oraz tryb zwrotu kosztów podróży i innych uzasadnionych wydatków poniesionych przez członka organu izby lub członka izby w związku z wykonywaniem czynności na rzecz izby.”;

2) w art. 19:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Okręgowa rada izby podejmuje uchwałę w sprawie:

1) wpisu na listę członków okręgowej izby;

2) skreślenia z listy członków okręgowej izby, w terminie 30 dni od dnia powzięcia wiadomości o zaistnieniu zdarzenia, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 1, 2, 4 albo ust. 2;

3) zawieszenia w prawach członka, w terminie 30 dni od dnia powzięcia wiadomości o zaistnieniu zdarzenia, o którym mowa w art. 42 ust. 3 pkt 1, 3 albo 4.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W wypadku, o którym mowa w art. 42 ust. 1 pkt 3, skreślenia z listy członków okręgowej izby dokonuje przewodniczący okręgowej rady izby niezwłocznie po otrzymaniu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego orzekającego karę, o której mowa w art. 54 ust. 1 pkt 4.

2b. W wypadku, o którym mowa w art. 42 ust. 3 pkt 2, niezwłocznie po otrzymaniu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego orzekającego karę, o której mowa w art. 54 ust. 1 pkt 3, przewodniczący okręgowej rady izby wpisuje na liście członków okręgowej izby informację o zawieszeniu w prawach członka izby.”;

3) w art. 42:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) orzeczenia o stwierdzeniu utraty uprawnień budowlanych, jeżeli ukarany utracił wszystkie posiadane uprawnienia budowlane;”,

Opracowanie: 496/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Skreślenie z listy członków okręgowej izby może nastąpić także w wypadku nieuiszczania składek członkowskich, w wysokości lub terminach określonych uchwałą Krajowego Zjazdu Izby, przez okres roku.”,

c) w ust. 3:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) orzeczenia kary, o której mowa w art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane, jeżeli zakaz obejmuje wszystkie samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, do wykonywania których uprawniony był ukarany;”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) nieuiszczania składek członkowskich, w wysokości lub terminach określonych uchwałą Krajowego Zjazdu Izby, przez okres dłuższy niż 6 miesięcy;”;

4) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Art. 43. 1. Członkowi izby zawieszonemu w prawach członka izby, do czasu zatarcia kary zawieszenia w prawach członka, nie przysługuje czynne i bierne prawo wyborcze.

2. Członek izby zawieszony w prawach członka izby nie może pełnić funkcji w organach izby, a jego mandat w tych organach wygasa.

3. Zawieszenie w prawach członka izby powoduje zakaz wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1–5 ustawy – Prawo budowlane, na okres zawieszenia.”;

5) w art. 55 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściwy sąd dyscyplinarny przekazuje niezwłocznie przewodniczącemu okręgowej rady izby odpis prawomocnego orzeczenia o nałożeniu kary z tytułu odpowiedzialności dyscyplinarnej w celu wykonania kary oraz dokonania wpisu o ukaraniu w rejestrze, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 10. Przewodniczący okręgowej rady izby niezwłocznie dokonuje wpisu o ukaraniu w tym rejestrze.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2026 r. poz. 524, 605 i 646) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 po ust. 7a dodaje się ust. 7b w brzmieniu:

„7b. Osoba zawieszona w prawach członka izby samorządu zawodowego nie może wykonywać samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie, w okresie zawieszenia.”;

2) w art. 96 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Osobie ukaranej z jednoczesnym nałożeniem obowiązku złożenia egzaminu, która w wyznaczonym terminie egzaminu nie zdała, właściwa okręgowa komisja kwalifikacyjna izby samorządu zawodowego wyznacza termin dodatkowy, niekrótszy niż 3 miesiące i niedłuższy niż 6 miesięcy. W przypadku nieuzyskania oceny pozytywnej w terminie dodatkowym, właściwy okręgowy sąd dyscyplinarny stwierdza utratę uprawnień budowlanych w specjalności i zakresie, które były objęte egzaminem.”;

3) w art. 99 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Właściwej okręgowej radzie izby samorządu zawodowego niezwłocznie doręcza się odpis ostatecznej decyzji:

1) o ukaraniu zakazem wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie w przypadku, o którym mowa w art. 96 ust. 1 pkt 3;

2) stwierdzającej utratę uprawnień budowlanych w przypadku, o którym mowa w art. 96 ust. 6.”;

4) po rozdziale 10 dodaje się rozdział 10a w brzmieniu:

„Rozdział 10a

Przepisy epizodyczne

Art. 102a. 1. W okresie 18 miesięcy od dnia 20 września 2026 r. projekt zagospodarowania działki lub terenu lub projekt architektoniczno-budowlany, może zostać sporządzony zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1, obowiązującymi do dnia 19 września 2026 r. do:

1) wniosku o pozwolenie na budowę,

2) wniosku o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego,

3) zgłoszenia budowy

– po złożeniu organowi prowadzącemu postępowanie oświadczenia inwestora o stosowaniu tych przepisów.

2. W przypadku złożenia przez inwestora oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, inwestor sporządza projekt techniczny zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1, obowiązującymi do dnia 19 września 2026 r.

3. Przepis ust. 1 stosuje się także do dokumentów legalizacyjnych, o których mowa w art. 48b ust. 2 i 3, oraz wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 3.

4. W przypadku złożenia przez inwestora oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, przepisy wydane na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1, obowiązujące do dnia 19 września 2026 r. stosuje się do decyzji administracyjnych dotyczących całego zamierzenia budowlanego.

Art. 102b. W okresie 18 miesięcy od dnia 20 września 2026 r. inwestor może stosować przepisy wydane na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1, obowiązujące do dnia 19 września 2026 r. do budowy, o której mowa w art. 29 ust. 2, oraz wykonywania robót budowlanych, o których mowa w art. 29 ust. 4.

Art. 102c. W okresie 18 miesięcy od dnia 20 września 2026 r. dopuszcza się utrzymywanie i użytkowanie budynków mieszkalnych zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 7 ust. 3 pkt 1, obowiązującymi do dnia 19 września 2026 r.”.

Art. 3. Do postępowań dyscyplinarnych wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 1 oraz postępowań w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie wszczętych na podstawie ustawy zmienianej w art. 2 i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 4. Do wykonania prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 2 pkt 4, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *K. Nawrocki*

Opracowanie: 498/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

DZIENNIK USTAW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 9 listopada 2023 r.

Poz. 2442

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I TECHNOLOGII[1)]

z dnia 27 października 2023 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie[2)]

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682, z późn. zm.[3)]) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1225) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 w pkt 26 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 27 w brzmieniu:

„27) publicznie dostępnym placu – należy przez to rozumieć ogólnodostępny teren służący rekreacji, komunikacji, pełniący także funkcję reprezentacyjną; jest to teren przeznaczony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako teren placu lub rynku lub jako teren komunikacji drogowej publicznej, a w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – jako użytek gruntowy oznaczony w ewidencji gruntów i budynków jako tereny rekreacyjno-wypoczynkowe lub jako droga, oznaczone odpowiednio symbolem: Bz lub dr.”;

2) w § 12:

a) ust. 1–3 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli z przepisów § 13, § 19, § 23, § 36, § 40, § 60 i § 271–273 lub przepisów odrębnych określających dopuszczalne odległości niektórych budowli od budynków nie wynikają inne wymagania, budynek na działce budowlanej należy sytuować w odległości od granicy tej działki nie mniejszej niż:

1) 4 m – w przypadku budynku zwróconego ścianą z oknami lub drzwiami w stronę tej granicy;

2) 3 m – w przypadku budynku zwróconego ścianą bez okien lub drzwi w stronę tej granicy;

3) 5 m – w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad 4 kondygnacji nadziemnych, zwróconego ścianą z oknami lub drzwiami w stronę tej granicy;

4) 5 m – w przypadku budynku mieszkalnego wielorodzinnego o wysokości ponad 4 kondygnacji nadziemnych, zwróconego ścianą bez okien lub drzwi w stronę tej granicy.

---

1) Minister Rozwoju i Technologii kieruje działem administracji rządowej – budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. poz. 838).

2) Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu 13 czerwca 2023 r., pod numerem 2023/0368/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), które wdraża dyrektywę 2015/1535/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie) (Dz. Urz. UE L 241 z 19.09.2015, str. 1).

3) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 553, 967, 1506, 1597, 1681, 1688, 1762, 1890, 1963 i 2029.

Opracowanie: 499/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 4, dopuszcza się sytuowanie budynku w odległości nie mniejszej niż 1,5 m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przewiduje taką możliwość.

3. Dopuszcza się, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 13, § 19, § 23, § 36, § 40, § 60 i § 271–273, sytuowanie budynku bezpośrednio przy granicy działki budowlanej, jeżeli będzie on przylegał całą długością swojej ściany do ściany budynku istniejącego na sąsiedniej działce oraz jego wysokość będzie zgodna z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego lub decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Odległość od granicy działki budowlanej nie może być mniejsza niż:

1) 1,5 m do okapu lub gzymsu zwróconego w stronę tej granicy, a także do balkonu, daszku nad wejściem, galerii, tarasu, schodów zewnętrznych, rampy lub pochylni – z wyjątkiem pochylni przeznaczonych dla osób niepełnosprawnych;

2) 4 m do okna umieszczonego w dachu zwróconego w stronę tej granicy;

3) 3 m do balkonu w budynku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 i 4.”,

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Budynek inwentarski lub budynek gospodarczy, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 13, § 60 i § 271–273, nie może być sytuowany ścianą z oknami lub drzwiami w odległości mniejszej niż 8 m od ściany istniejącego na sąsiedniej działce budowlanej budynku mieszkalnego, budynku zamieszkania zbiorowego lub budynku użyteczności publicznej, lub takiego, dla którego istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, z zastrzeżeniem ust. 4 pkt 3.”,

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Zachowanie odległości, o których mowa w ust. 1–9, nie jest wymagane w przypadku, gdy sąsiednia działka jest działką drogową lub publicznie dostępnym placem.”,

e) dodaje się ust. 11 w brzmieniu:

„11. Budynek produkcyjny lub magazynowy o powierzchni zabudowy przekraczającej 1000 m^2, uwzględniając przepisy odrębne oraz przepisy § 13, § 60 i § 271–273, należy sytuować ścianą w odległości nie mniejszej niż 30 m od ściany:

1) istniejącego na innej działce budowlanej budynku mieszkalnego albo budynku zamieszkania zbiorowego;

2) projektowanego na innej działce budowlanej budynku mieszkalnego albo budynku zamieszkania zbiorowego, dla których istnieje ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.”;

3) § 20 otrzymuje brzmienie:

„§ 20. Stanowiska postojowe dla samochodów osobowych, z których korzystają wyłącznie osoby niepełnosprawne, w liczbie nie większej niż 6% ogólnej liczby stanowisk postojowych, o której mowa w § 18 ust. 2, jednak nie mniejszej niż 1, mogą być zbliżone bez ograniczeń do okien budynków. Miejsca te wymagają odpowiedniego oznakowania.”;

4) § 39 i § 40 otrzymują brzmienie:

„§ 39. 1. Na działkach budowlanych przeznaczonych pod budowę budynków mieszkalnych wielorodzinnych, budynków opieki zdrowotnej, z wyjątkiem przychodni, oraz budynków oświaty i wychowania co najmniej 25% powierzchni działki należy urządzić jako teren biologicznie czynny, jeżeli inny procent nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

2. Na działkach przeznaczonych pod publicznie dostępny plac o powierzchni powyżej 1000 m^2 co najmniej 20% jego powierzchni należy urządzić jako teren biologicznie czynny, jeżeli wyższy procent nie wynika z ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

§ 40. 1. Plac zabaw dla dzieci dostępny również dla osób ze szczególnymi potrzebami wykonuje się w przypadku budowy jednego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w którym liczba mieszkań przekracza 20, a także w przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, przy czym co najmniej 30% powierzchni placu zabaw dla dzieci znajduje się na terenie biologicznie czynnym.

2. Miejsce rekreacyjne dostępne również dla osób ze szczególnymi potrzebami, wyposażone w miejsca do wypoczynku, wykonuje się w przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, przy czym co najmniej 30% powierzchni miejsca rekreacyjnego znajduje się na terenie biologicznie czynnym.

3. Nasłonecznienie co najmniej 50% powierzchni placu zabaw dla dzieci wynosi co najmniej 2 godziny, liczone w dniach równonocy, w godzinach 10^{00}–16^{00}. W zabudowie śródmiejskiej dopuszcza się nasłonecznienie nie krótsze niż 1 godzina.

4. Odległość placów zabaw dla dzieci, boisk dla dzieci i młodzieży oraz miejsc rekreacyjnych od linii rozgraniczających ulicę, dróg, ciągów pieszo-jezdnych, okien pomieszczeń przeznaczonych na pobyt ludzi oraz miejsc gromadzenia odpadów wynosi co najmniej 10 m, przy zachowaniu wymogów, o których mowa w § 19 ust. 1.

5. Plac zabaw dla dzieci powinien być ogrodzony.

6. Ogrodzenie placu zabaw dla dzieci od strony drogi, ulicy, parkingu lub ciągu pieszo-jezdnego wykonuje się z materiałów i w sposób zapewniający bezpieczeństwo ludziom i zwierzętom. Ogrodzenie to posiada:

1) wysokość nie mniejszą niż 1,0 m;

2) furtkę o szerokości co najmniej 1,2 m nieutrudniającą dostępu osobom ze szczególnymi potrzebami.

7. W przypadkach innych niż wymienione w ust. 6 dopuszcza się ogrodzenie placu zabaw dla dzieci w postaci żywopłotu.

8. Powierzchnia placu zabaw dla dzieci wynosi co najmniej:

1) 1 m^2 na każde mieszkanie – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 21 do 50 mieszkań;

2) 50 m^2 – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 51 do 100 mieszkań;

3) 0,5 m^2 na każde mieszkanie – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się od 101 do 300 mieszkań;

4) 200 m^2 – w przypadku gdy w budynku lub zespole budynków znajduje się powyżej 300 mieszkań.

9. Dopuszcza się podział placu zabaw dla dzieci na części, przy czym minimalna powierzchnia każdej z nich wynosi 50 m^2.

10. Wyposażenie placu zabaw dla dzieci oraz jego nawierzchnia spełnia wymagania określone w Polskich Normach dotyczących wyposażenia placów zabaw i nawierzchni.

11. Na placu zabaw dla dzieci zapewnia się wyposażenie o różnej funkcji zabawy oraz dostosowane do różnych kategorii wiekowych dzieci, umożliwiające jednoczesne korzystanie z wyposażenia przez co najmniej 5 dzieci na każde 20 m^2 powierzchni placu zabaw dla dzieci.

12. Placu zabaw dla dzieci nie wykonuje się na stropodachu znajdującym się powyżej 5 m nad poziomem terenu.

13. Plac zabaw dla dzieci na stropodachu kondygnacji nadziemnej jest:

1) odsunięty od krawędzi stropodachu o 10 m;

2) zabezpieczony przed wypadnięciem dzieci oraz wyrzuceniem zabawek;

3) zlokalizowany na powierzchni ogólnodostępnej ogrodzonej balustradą o wysokości nie mniejszej niż 1,6 m uniemożliwiającej wspinanie i zapewniającej bezpieczeństwo.

14. W przypadku budowy jednego budynku mieszkalnego wielorodzinnego, w którym liczba mieszkań przekracza 20, dopuszcza się:

1) niewykonanie placu zabaw dla dzieci, gdy w odległości do 750 m, liczonej jako droga dojścia ogólnodostępną trasą dla pieszych, od granicy działki, na której znajduje się budynek, istnieje publicznie dostępny plac zabaw dla dzieci;

2) wykonanie placu zabaw dla dzieci o powierzchni wynoszącej co najmniej 50% powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz nie mniejszej niż 20 m^2, w przypadku gdy budynek znajduje się w zabudowie śródmiejskiej;

3) niewykonanie placu zabaw dla dzieci i wykonanie sali zabaw o powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz nie mniejszej niż 50 m^2, wewnątrz budynku, w przypadku gdy budynek znajduje się w zabudowie śródmiejskiej.

Opracowanie: 501/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

15. W przypadku budowy zespołu budynków mieszkalnych wielorodzinnych, w którym liczba mieszkań przekracza 20, w zabudowie śródmiejskiej, dopuszcza się:

1) niewykonanie placu zabaw dla dzieci, gdy w odległości do 300 m, liczonej jako droga dojścia ogólnodostępną trasą dla pieszych, od granicy działki, na której znajduje się zespół budynków, istnieje publicznie dostępny plac zabaw dla dzieci;

2) wykonanie placu zabaw dla dzieci o powierzchni wynoszącej co najmniej 50% powierzchni, o której mowa w ust. 8, lecz nie mniejszej niż 20 m^2.";

5) po § 56 dodaje się § 56a w brzmieniu:

„§ 56a. 1. Lokal użytkowy w budynku posiada powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 25 m^2.

2. Dopuszcza się wydzielenie lokalu użytkowego o mniejszej powierzchni użytkowej, jeżeli znajduje się on na pierwszej lub drugiej kondygnacji nadziemnej i posiada bezpośredni dostęp z zewnątrz budynku.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy lokali znajdujących się w:

1) budynkach zamieszkania zbiorowego lub budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, w których wydzielono lokal użytkowy;

2) budynkach, dla których przed dniem 1 kwietnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.";

6) § 76 otrzymuje brzmienie:

„§ 76. Wymagania dotyczące pomieszczeń higienicznosanitarnych określają przepisy rozporządzenia, a także przepisy dotyczące bezpieczeństwa i higieny pracy oraz obrony cywilnej. Do pomieszczeń higienicznosanitarnych zalicza się łaźnie, sauny, natryski, łazienki, ustępy, umywalnie, szatnie, przebieralnie, pralnie, pomieszczenia higieny osobistej kobiet, pomieszczenia dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci, pomieszczenia dostosowane i przeznaczone do przewijania dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami oraz pomieszczenia służące do odkażania, oczyszczania oraz suszenia odzieży i obuwia, a także do przechowywania sprzętu do utrzymania czystości.";

7) § 85a otrzymuje brzmienie:

„§ 85a. 1. W budynku gastronomii, handlu lub usług o powierzchni użytkowej powyżej 1000 m^2, a także stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 100 m^2, wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci.

2. W budynku:

1) przeznaczonym na potrzeby administracji publicznej o powierzchni użytkowej powyżej 2000 m^2,

2) przeznaczonym na potrzeby kultury, sportu, handlu, usług lub obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym lub lotniczym o powierzchni użytkowej powyżej 10 000 m^2,

3) stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 300 m^2 zlokalizowanej przy autostradzie lub drodze ekspresowej,

4) przeznaczonym na potrzeby opieki zdrowotnej

– wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone do przewijania dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami.

3. Pomieszczenie, o którym mowa w ust. 2:

1) posiada powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 12 m^2 i szerokość co najmniej 3 m;

2) posiada wyposażenie umożliwiające przewinięcie dorosłej osoby ze szczególnymi potrzebami w pozycji leżącej;

3) jest zlokalizowane w odległości nie większej niż 20 m od wejścia do budynku, na tej samej kondygnacji co wejście do budynku.

4. Pomieszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest wyposażone w umywalkę.

5. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się do stacji paliw zlokalizowanej na terenie zamkniętym.

6. Dopuszcza się urządzenie pomieszczenia, o którym mowa w ust. 2, w ustępie ogólnodostępnym dla osób niepełnosprawnych, jeżeli dodatkowo spełnia on warunki, o których mowa w ust. 3.

7. Wymaganie, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy budynków, dla których przed dniem 1 kwietnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.";

Opracowanie: 502/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

8) po § 95 dodaje się § 95a w brzmieniu:

„§ 95a. 1. W przypadku gdy balkony sąsiednich lokali mieszkalnych w budynku mieszkalnym wielorodzinnym znajdują się na jednej płycie balkonowej, stosuje się między tymi balkonami pełne oddzielenie pionowe w postaci stałej przegrody, zapewniającej komfort użytkowania, o przepuszczalności światła nie mniejszej niż 30% i nie większej niż 50%.

2. Przegroda, o której mowa w ust. 1, posiada wysokość co najmniej 2,2 m mierzoną od poziomu posadzki balkonu oraz szerokość nie mniejszą niż 2 m, a w przypadku gdy balkon ma szerokość mniejszą niż 2 m – wynoszącą co najmniej szerokość balkonu, uwzględniając szerokość balustrady.

3. Stykające się ze sobą loggie w budynku mieszkalnym wielorodzinnym oddziela się za pomocą przegrody spełniającej wymagania określone w ust. 1 i 2.

4. Przegroda, o której mowa w ust. 1 i 3, może zostać pominięta przy określaniu minimalnej odległości budynku z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi od innych obiektów pod względem zapewnienia naturalnego oświetlenia tych pomieszczeń oraz spełnienia wymaganego minimalnego czasu nasłonecznienia dla pokoi mieszkalnych.”;

9) po § 98 dodaje się § 98a w brzmieniu:

„§ 98a. 1. W budynku mieszkalnym wielorodzinnym zapewnia się pomieszczenie gospodarcze na potrzeby przechowywania rowerów i wózków dziecięcych. Pomieszczenie lokalizuje się w pobliżu wejścia do budynku lub na kondygnacji podziemnej, jeżeli jest do niej zapewniony dostęp dźwigiem spełniającym wymagania określone w § 193 ust. 2 lub pochylnią z uwzględnieniem warunków, o których mowa w § 70.

2. Dopuszcza się zapewnienie pomieszczenia gospodarczego, o którym mowa w ust. 1, w postaci budynku gospodarczego, altany lub wiaty.

3. Pomieszczenie gospodarcze, o którym mowa w ust. 1, oraz budynek gospodarczy, altana lub wiata, o których mowa w ust. 2, posiadają powierzchnię co najmniej 15 m^2.”;

10) w § 326:

a) w ust. 2 w pkt 1 po wyrazach „od dźwięków powietrznych” dodaje się wyrazy:

„ , z tym że drzwi wejściowe do mieszkania z klatki schodowej lub korytarza komunikacji ogólnej powinny mieć izolacyjność akustyczną nie mniejszą niż 37 dB”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Ściany wewnętrzne i stropy oddzielające lokale mieszkalne w budynku mieszkalnym jednorodzinnym powinny spełniać wymagania akustyczne jak dla przegród między lokalami mieszkalnymi w budynku mieszkalnym wielorodzinnym określone w Polskiej Normie dotyczącej wymaganej izolacyjności akustycznej przegród w budynkach.

4b. W budynku mieszkalnym:

1) jednorodzinnym z dwoma lokalami,

2) jednorodzinnym w zabudowie szeregowej lub bliźniaczej,

3) wielorodzinnym

– wykonywanie robót budowlanych w lokalu nie może pogorszyć wymagań akustycznych określonych w analizie w zakresie rozwiązań technicznych i materiałowych mających na celu spełnienie wymagań akustycznych, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 34 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.”;

11) w załączniku nr 1 do rozporządzenia:

a) po lp. 1 dodaje się lp. 1a w brzmieniu:

1a	§ 40 ust. 9 i 10	PN-EN 1176-1:2017-12	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 1: Ogólne wymagania bezpieczeństwa i metody badań
		PN-EN 1176-2+AC:2020-01	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 2: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań huśtawek
		PN-EN 1176-3:2017-12	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 3: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań zjeżdżalni

		PN-EN 1176-4+AC:2019-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 4: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań kolejek linowych
		PN-EN 1176-5:2020-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 5: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań karuzel
		PN-EN 1176-6+AC:2019-03	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 6: Dodatkowe szczegółowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań urządzeń kołyszących
		PN-EN 1176-7:2020-09	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 7: Wytyczne dotyczące montażu, kontroli, konserwacji i eksploatacji
		PN-EN 1176-10:2009 PN-EN 1176-10:2009/Ap1:2013-08	Wyposażenie placów zabaw i nawierzchnie – Część 10: Dodatkowe wymagania bezpieczeństwa i metody badań całkowicie obudowanych urządzeń do zabawy

b) lp. 60a–67 otrzymują brzmienie:

60a	§ 323 ust. 2	PN-B-02151-4:2015-06	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 4: Wymagania dotyczące warunków pogłosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytyczne prowadzenia badań
		PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
61	§ 324	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/Ap1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
62	§ 325 ust. 1	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-B-02170:2016-12, PN-B-02170:2016-12/Ap1:2017-10	Ocena szkodliwości drgań przekazywanych przez podłoże na budynki
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
63	§ 325 ust. 2	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych

Opracowanie: 504/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

64	§ 326 ust. 1	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-EN ISO 10052:2007	Akustyka – Pomiary terenowe izolacyjności od dźwięków powietrznych i uderzeniowych oraz hałasu od urządzeń wyposażenia technicznego – Metoda uproszczona
		PN-EN ISO 16032:2006	Akustyka – Pomiar poziomu ciśnienia akustycznego od urządzeń wyposażenia technicznego w budynkach – Metoda dokładna
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach
65	§ 326 ust. 2	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
		PN-EN ISO 16283-1:2014-05, PN-EN ISO 16283-1:2014-05/A1:2018-02	Akustyka – Pomiary terenowe izolacyjności akustycznej w budynkach i izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Część 1: Izolacyjność od dźwięków powietrznych
		PN-EN ISO 140-5:1999	Akustyka – Pomiar izolacyjności akustycznej w budynkach i izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Pomiary terenowe izolacyjności akustycznej od dźwięków powietrznych ściany zewnętrznej i jej elementów
		PN-EN ISO 140-7:2000	Akustyka – Pomiar izolacyjności akustycznej w budynkach i izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Pomiary terenowe izolacyjności od dźwięków uderzeniowych stropów
		PN-EN ISO 10848-2:2007	Akustyka – Pomiary laboratoryjne przenoszenia bocznego dźwięków powietrznych i uderzeniowych pomiędzy przylegającymi komorami – Część 2: Dotyczy lekkich elementów w przypadku małego wpływu złącza
		PN-EN ISO 10140-2:2011	Akustyka – Pomiar laboratoryjny izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Część 2: Pomiar izolacyjności od dźwięków powietrznych
		PN-EN ISO 10140-3:2011, PN-EN ISO 10140-3:2011/A1:2015-07	Akustyka – Pomiar laboratoryjny izolacyjności akustycznej elementów budowlanych – Część 3: Pomiar izolacyjności od dźwięków uderzeniowych
66	§ 326 ust. 3	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych
67	§ 326 ust. 4	PN-B-02151-2:2018-01	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 2: Wymagania dotyczące dopuszczalnego poziomu dźwięku w pomieszczeniach
		PN-EN ISO 16032:2006	Akustyka – Pomiar poziomu ciśnienia akustycznego od urządzeń wyposażenia technicznego w budynkach – Metoda dokładna
		PN-EN ISO 10052:2007	Akustyka – Pomiary terenowe izolacyjności od dźwięków powietrznych i uderzeniowych oraz hałasu od urządzeń wyposażenia technicznego – Metoda uproszczona
		PN-B-02171:2017-06	Ocena wpływu drgań na ludzi w budynkach

c) po lp. 67 dodaje się lp. 67a w brzmieniu:

67a	§ 326 ust. 4a	PN-B-02151-3:2015-10, PN-B-02151-3:2015-10/Ap1:2016-02	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 3: Wymagania dotyczące izolacyjności akustycznej przegród w budynkach i elementów budowlanych

d) lp. 68 otrzymuje brzmienie:

68	§ 326 ust. 5	PN-EN ISO 354:2005	Akustyka – Pomiar pochłaniania dźwięku w komorze pogłosowej
		PN-B-02151-4:2015-06	Akustyka budowlana – Ochrona przed hałasem w budynkach – Część 4: Wymagania dotyczące warunków pogłosowych i zrozumiałości mowy w pomieszczeniach oraz wytyczne prowadzenia badań

§ 2. Dla zamierzenia budowlanego, wobec którego przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia:

1) został złożony wniosek o pozwolenie na budowę, wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego, wniosek o zmianę pozwolenia na budowę,

2) została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę lub odrębna decyzja o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego,

3) zostało dokonane zgłoszenie budowy lub wykonywania innych robót budowlanych w przypadku, gdy nie jest wymagane uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę,

4) została wydana decyzja o legalizacji, o której mowa w art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, oraz decyzje, o których mowa w art. 51 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2024 r.

Minister Rozwoju i Technologii: *W. Buda*

Opracowanie: 506/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

DZIENNIK USTAW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 29 marca 2024 r.

Poz. 474

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I TECHNOLOGII[1)]

z dnia 27 marca 2024 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r. poz. 682, z późn. zm.[2)]) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 27 października 2023 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. poz. 2442) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) po § 56 dodaje się § 56a w brzmieniu:

„§ 56a. 1. Lokal użytkowy w budynku posiada powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 25 m^2.

2. Dopuszcza się wydzielenie lokalu użytkowego o mniejszej powierzchni użytkowej, jeżeli znajduje się on na pierwszej lub drugiej kondygnacji nadziemnej i posiada bezpośredni dostęp z zewnątrz budynku.

3. Wymaganie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy lokali znajdujących się w:

1) budynkach zamieszkania zbiorowego lub budynkach mieszkalnych jednorodzinnych, w których wydzielono lokal użytkowy;

2) budynkach, dla których przed dniem 1 sierpnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.”;”,

b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) § 85a otrzymuje brzmienie:

„§ 85a. 1. W budynku gastronomii, handlu lub usług o powierzchni użytkowej powyżej 1000 m^2, a także stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 100 m^2, wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone wyłącznie do karmienia i przewijania dzieci.

---

1) Minister Rozwoju i Technologii kieruje działem administracji rządowej – budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. poz. 2721).

2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 553, 967, 1506, 1597, 1681, 1688, 1762, 1890, 1963 i 2029.

Opracowanie: 507/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

2. W budynku:

1) przeznaczonym na potrzeby administracji publicznej o powierzchni użytkowej powyżej 2000 m^2,

2) przeznaczonym na potrzeby kultury, sportu, handlu, usług lub obsługi pasażerów w transporcie kolejowym, drogowym lub lotniczym o powierzchni użytkowej powyżej 10 000 m^2,

3) stacji paliw o powierzchni użytkowej powyżej 300 m^2 zlokalizowanej przy autostradzie lub drodze ekspresowej,

4) przeznaczonym na potrzeby opieki zdrowotnej

– wydziela się pomieszczenie dostosowane i przeznaczone do przewijania dorosłych osób ze szczególnymi potrzebami.

3. Pomieszczenie, o którym mowa w ust. 2:

1) posiada powierzchnię użytkową nie mniejszą niż 12 m^2 i szerokość co najmniej 3 m;

2) posiada wyposażenie umożliwiające przewinięcie dorosłej osoby ze szczególnymi potrzebami w pozycji leżącej;

3) jest zlokalizowane w odległości nie większej niż 20 m od wejścia do budynku, na tej samej kondygnacji co wejście do budynku.

4. Pomieszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, jest wyposażone w umywalkę.

5. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się do stacji paliw zlokalizowanej na terenie zamkniętym.

6. Dopuszcza się urządzenie pomieszczenia, o którym mowa w ust. 2, w ustępie ogólnodostępnym dla osób niepełnosprawnych, jeżeli dodatkowo spełnia on warunki, o których mowa w ust. 3.

7. Wymaganie, o którym mowa w ust. 2, nie dotyczy budynków, dla których przed dniem 1 sierpnia 2024 r. została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę albo zostało dokonane zgłoszenie budowy, do którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu lub zostało wydane zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 30 ust. 5aa ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.”;”;

2) w § 3 wyrazy „1 kwietnia 2024 r.” zastępuje się wyrazami „1 sierpnia 2024 r.”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2024 r.

Minister Rozwoju i Technologii: *K. Hetman*

Opracowanie: 508/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

DZIENNIK USTAW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 14 maja 2024 r.

Poz. 726

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROZWOJU I TECHNOLOGII[1)]

z dnia 9 maja 2024 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie[2)]

Na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2024 r. poz. 725) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2022 r. poz. 1225, z 2023 r. poz. 2442 oraz z 2024 r. poz. 474) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 12:

a) w ust. 1:

– w pkt 1 średnik zastępuje się przecinkiem,

– w pkt 2 średnik zastępuje się przecinkiem,

– w pkt 3 średnik zastępuje się przecinkiem,

– w pkt 4 skreśla się kropkę i dodaje się część wspólną w brzmieniu:

„– przy czym każdą płaszczyznę powstałą w wyniku załamania lub uskoku ściany traktuje się jako oddzielną ścianę.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dopuszcza się usytuowanie budynku w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w odległości mniejszej niż 4 m, lecz nie mniejszej niż 3 m od granicy działki budowlanej, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:

1) ściana budynku jest usytuowana w sposób inny niż równoległy do tej granicy działki;

2) odległość zewnętrznej krawędzi okna lub drzwi wynosi nie mniej niż 4 m od granicy tej działki.”,

c) po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:

„10a. Sposób określania minimalnej odległości ściany budynku od granicy działki budowlanej, o której mowa w ust. 1 i 1a, określa załącznik nr 1a do rozporządzenia.”;

---

1) Minister Rozwoju i Technologii kieruje działem administracji rządowej – budownictwo, planowanie i zagospodarowanie przestrzenne oraz mieszkalnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. poz. 2721).

2) Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu 30 stycznia 2024 r., pod numerem 2024/0048/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), które wdraża dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (ujednolicenie) (Dz. Urz. UE L 241 z 17.09.2015, str. 1).

Opracowanie: 509/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

2) w § 216 w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 i 5 w brzmieniu:

„4) konstrukcyjnych elementów liniowych (o dominującym jednym wymiarze), w szczególności belek i słupów, wykonanych z drewna klejonego warstwowo o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 14 cm, w budynku niskim (N) ZL, jeśli klasa odporności ogniowej tych elementów jest nie niższa niż R 30 i zastosowano rozwiązania ograniczające możliwość rozprzestrzeniania się pożaru między kondygnacjami;

5) konstrukcyjnych dachowych elementów liniowych (o dominującym jednym wymiarze), wykonanych z drewna klejonego warstwowo o minimalnym wymiarze przekroju poprzecznego co najmniej 14 cm, w budynku niskim (N) lub średniowysokim (SW) hali sportowej lub krytego basenu, jeżeli klasa odporności ogniowej tych elementów jest nie niższa niż R 30.”;

3) w § 232 dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Wewnątrz warstwowego elementu oddzielenia przeciwpożarowego w budynku niskim (N) ZL III lub w budynku niskim (N) ZL IV dopuszcza się stosowanie elementów nośnych wykonanych z drewna litego czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami lub drewna klejonego warstwowo, o klasie reakcji na ogień nie niższej od D z dodatkowymi klasyfikacjami s1, d0 lub s2, d0, pod warunkiem spełnienia łącznie następujących wymagań:

1) zabezpieczenia ogniochronnego elementów nośnych wykonanych z drewna przed ich zapaleniem okładziną klasy K_2 60;

2) wypełnienia pustych przestrzeni powietrznych materiałami o klasie reakcji na ogień co najmniej A2, d0;

3) nieprowadzenia wewnątrz warstwowego elementu oddzielenia przeciwpożarowego instalacji oraz nieumieszczania tam urządzeń, a także niewystępowania w tym elemencie otworów instalacyjnych, z wyjątkiem otworów zabezpieczonych w sposób, o którym mowa w § 234 ust. 1 i § 268 ust. 4–6.

9. Wymagania, o którym mowa w ust. 8 pkt 1, nie stosuje się w przypadku ścian oddzielenia przeciwpożarowego wykonanych w postaci dwóch niezależnych konstrukcyjnie ścian, jeżeli każda z tych ścian samodzielnie spełnia wymagania w zakresie klasy odporności ogniowej z uwagi na nośność ogniową, szczelność ogniową i izolacyjność ogniową (R E I), określone w ust. 4.”;

4) w § 249 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. W budynku niskim (N) ZL III lub w budynku niskim (N) ZL IV wykonanym w klasie odporności pożarowej co najmniej „C” dopuszcza się występowanie w biegach lub spocznikach schodów lub pochylni o budowie warstwowej elementów nośnych wykonanych z drewna litego czterostronnie struganego z fazowanymi narożnikami lub drewna klejonego warstwowo, o klasie reakcji na ogień nie niższej od D z dodatkowymi klasyfikacjami s1, d0 lub s2, d0, pod warunkiem spełnienia łącznie następujących wymagań:

1) wykonania biegów lub spoczników schodów lub pochylni w klasie odporności ogniowej podwyższonej o co najmniej 30 minut w stosunku do klasy określonej w ust. 3;

2) wypełnienia pustych przestrzeni powietrznych materiałami o klasie reakcji na ogień co najmniej A2, d0;

3) obudowania od spodu biegów lub spoczników schodów lub pochylni okładzinami ognioochronnymi wykonanymi w sposób ograniczający rozprzestrzenianie się ognia do ich wnętrza.”;

5) po załączniku nr 1 do rozporządzenia dodaje się załącznik nr 1a do rozporządzenia w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Dla zamierzenia budowlanego, wobec którego przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia:

1) został złożony wniosek o pozwolenie na budowę, wniosek o wydanie odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego, wniosek o zmianę pozwolenia na budowę,

2) została wydana decyzja o pozwoleniu na budowę lub odrębna decyzja o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania działki lub terenu lub projektu architektoniczno-budowlanego,

3) zostało dokonane zgłoszenie budowy lub wykonywania innych robót budowlanych w przypadku, gdy nie jest wymagane uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę,

4) została wydana decyzja o legalizacji, o której mowa w art. 49 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, oraz decyzje, o których mowa w art. 51 ust. 4 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane

– stosuje się przepisy dotychczasowe.

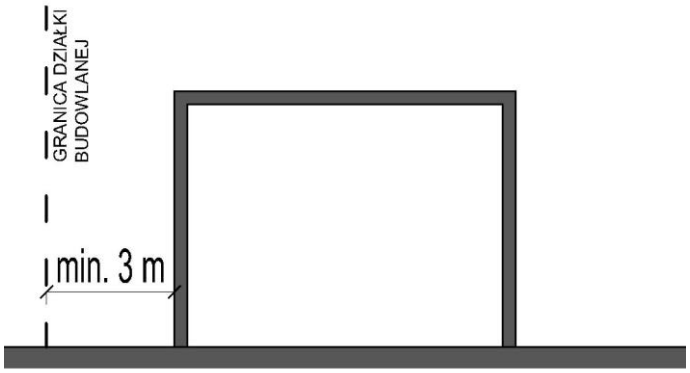
§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Rozwoju i Technologii: *K. Hetman*

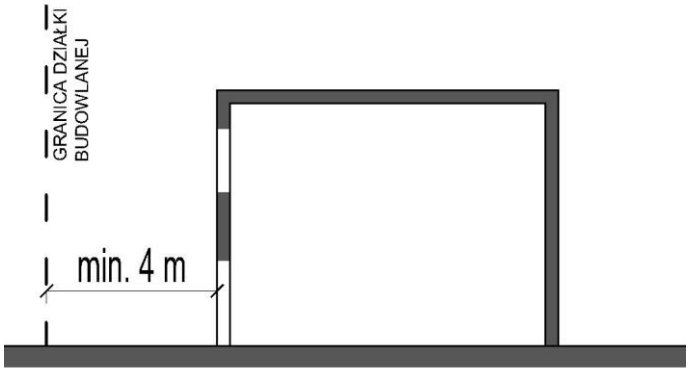
Opracowanie: 510/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Załącznik do rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii
z dnia 9 maja 2024 r. (Dz. U. poz. 726)

SPOSÓB OKREŚLANIA MINIMALNEJ ODLEGŁOŚCI ŚCIANY BUDYNKU DO GRANICY DZIAŁKI BUDOWLANEJ

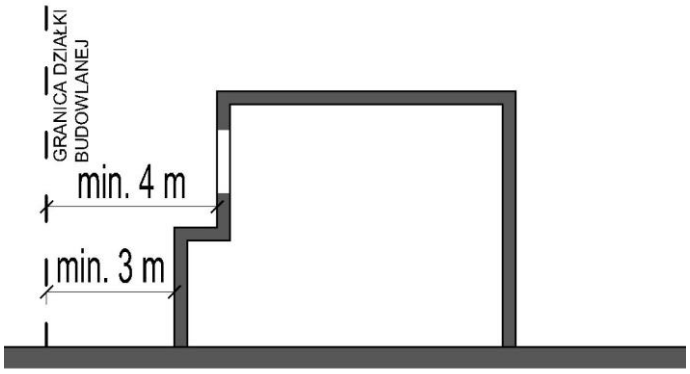

Rys. 1 Budynek zwrócony ścianą bez okien lub drzwi w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 2.

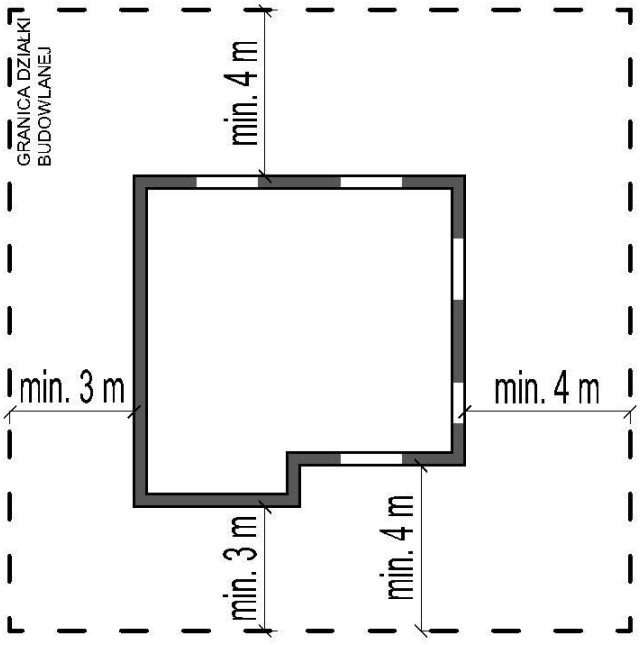

Rys. 2 Budynek zwrócony ścianą z oknami lub drzwiami w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1.

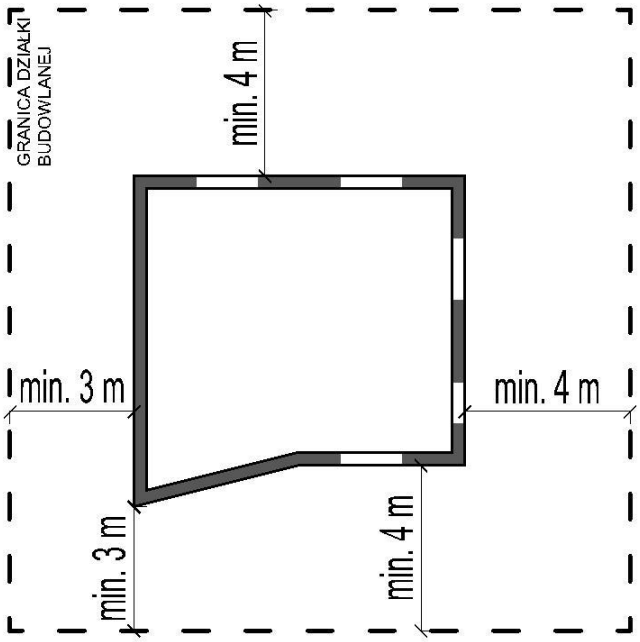
Opracowanie: 511/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

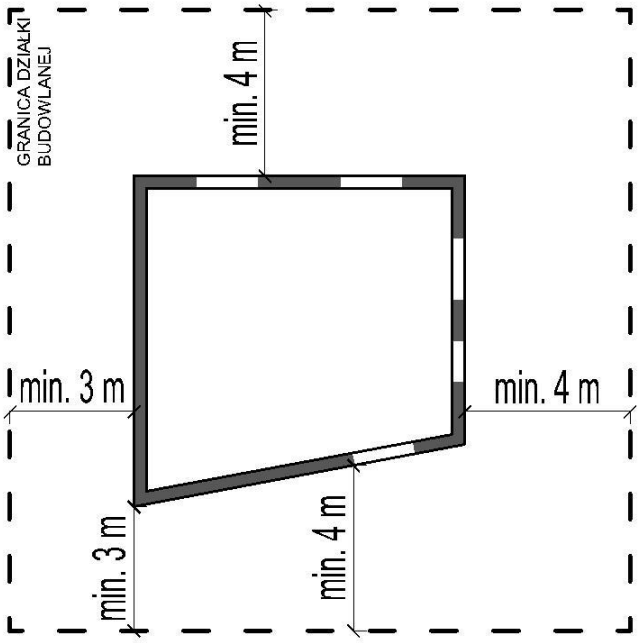
Rys. 3 Budynek zwrócony ścianą z oknami lub drzwiami i ścianą bez okien lub drzwi w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1 i 2.

Rys. 4 Budynek zwrócony ścianą z uskokami w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1 i 2.

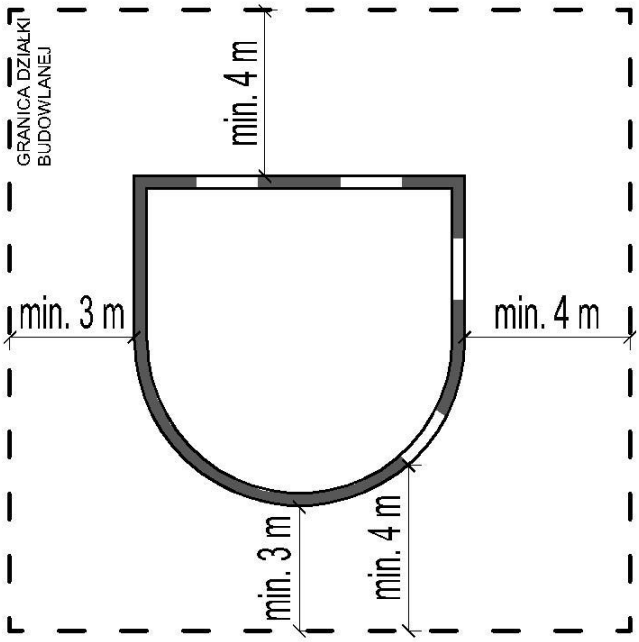

Rys. 5 Budynek zwrócony ścianą z załamaniami w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1 pkt 1 i 2.

Rys. 6 Budynek ze ścianą usytuowaną w sposób inny niż równoległy w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1a.

Opracowanie: 513/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Rys. 7 Budynek ze ścianą usytuowaną w sposób inny niż równoległy w stronę granicy działki budowlanej – § 12 ust. 1a.

836

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI

z dnia 16 sierpnia 1999 r.

w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych.

Na podstawie art. 7 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414, z 1996 r. Nr 100, poz. 465, Nr 106, poz. 496 i Nr 146, poz. 680, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 111 poz. 726, z 1998 r. Nr 22, poz. 118 i Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 41, poz. 412, Nr 49, poz. 483 i Nr 62, poz. 682) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa warunki techniczne użytkowania budynków mieszkalnych, wraz ze związanymi z nimi instalacjami i urządzeniami technicznymi, zwanych dalej „budynkami".

§ 2. Rozporządzenie określa warunki, które mają zapewnić:

1) utrzymanie stanu technicznego budynku na poziomie zapewniającym bezpieczeństwo ludzi i mienia w okresie jego użytkowania,

2) ochronę zdrowia i życia ludzi w pomieszczeniach budynku,

3) utrzymanie wymaganego stanu estetycznego budynku, a w przypadku wpisania budynku do rejestru zabytków — zachowanie jego wartości podlegających ochronie konserwatorskiej,

4) zgodne z przeznaczeniem użytkowanie budynku i znajdujących się w nim pomieszczeń oraz urządzeń związanych z budynkiem, a w szczególności warunki w zakresie zaopatrzenia w wodę, gaz, energię cieplną, energię elektryczną, ochronę przeciwpożarową, oraz odprowadzania ścieków i usuwania odpadów stałych,

5) możliwość racjonalizacji zużycia wody i nośników energii zgodnie z wymaganiami użytkowników lokali, lecz w sposób nie naruszający interesów osób trzecich i nie powodujący pogorszenia właściwości użytkowych i technicznych budynku i związanych z nim urządzeń,

6) racjonalne wykorzystanie energii,

7) ochronę uzasadnionych interesów osób trzecich.

§ 3. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

1) lokal — wydzieloną trwałymi ścianami w obrębie budynku izbę lub zespół izb, wraz z innymi pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi, lub też budynek mieszkalny, w którym znajduje się tylko jeden lokal mieszkalny, jeżeli taki dom lub lokal posiada odrębne wejście z zewnątrz budynku lub z klatki schodowej,

2) naprawa główna — remont polegający na wymianie co najmniej jednego elementu budynku,

3) naprawa bieżąca — okresowy remont elementów budynku, który ma na celu zapobieganie skutkom zużycia tych elementów i utrzymanie budynku we właściwym stanie technicznym,

4) konserwacja — wykonywanie robót mających na celu utrzymanie sprawności technicznej elementów budynku,

5) dokumentacja użytkowania — dokumentację odbioru budynku wraz z książką obiektu budowlanego, kopiami imiennych przydziałów lokali, protokołami zdawczo-odbiorczymi lokali, umowami najmu lokali, protokołami pomiaru powierzchni użytkowej lokali, dokumentacją eksploatacyjną wraz protokołami okresowych kontroli stanu technicznego, opiniami technicznymi i ekspertyzami dotyczącymi budynku, dokumentację eksploatacyjną, w tym również metrykę instalacji piorunochronnej, a także dokumentację powykonawczą robót budowlanych i remontów wraz z protokołami odbioru tych robót,

6) właściciel budynku — właściciela, a także zarządzającego lub dzierżawcę budynku,

7) użytkownik lokalu — osoby fizyczne albo osoby prawne lub jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, faktycznie użytkujące ten lokal,

8) instalacja ciepłej wody użytkowej — układ przewodów wody ciepłej w budynku wraz z armaturą i wyposażeniem, mający początek w miejscu połączenia przewodu z zaworem odcinającym tę instalację od węzła cieplnego lub przyłącza i koniec w punktach czerpalnych ciepłej wody; instalacją tą jest również miejscowa instalacja ciepłej wody użytkowej,

10) instalacja wodociągowa — układ przewodów wody zimnej w budynku wraz z armaturą i wyposażeniem, mający początek w miejscu połączenia przewodu z zaworem odcinającym tę instalację od wodomierza umieszczonego na przyłączu wodociągowym, a zakończenie w punktach czerpalnych wody zimnej,

11) instalacja kanalizacyjna — układ przewodów kanalizacyjnych w budynku wraz z armaturą i wyposażeniem, mający początek w miejscu połączenia przewodów z przyborami kanalizacyjnymi w pomieszczeniach, a zakończenie na wlotach poziomych przewodów kanalizacyjnych do pierwszych od strony budynku studzienek umieszczonych na zewnątrz budynku,

Opracowanie: 515/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

12) instalacja centralnego ogrzewania — układ przewodów centralnego ogrzewania w budynku wraz z armaturą i wyposażeniem, mający początek w miejscu połączenia przewodu z zaworem odcinającym tę instalację od węzła cieplnego lub przyłącza, a zakończenie na grzejnikach,

13) instalacja gazowa — układ przewodów gazowych w budynku wraz z armaturą, wyposażeniem i urządzeniami gazowymi, mający początek w miejscu połączenia przewodu z kurkiem głównym gazowym odcinającym tę instalację od przyłącza, a zakończenie na urządzeniach gazowych wraz z tymi urządzeniami,

14) instalacja gazu płynnego — układ przewodów gazowych z armaturą, wyposażeniem i urządzeniami gazowymi, zasilany ze źródła gazu płynnego, mający początek w miejscu połączenia przewodu gazowego z kurkiem głównym gazowym, a zakończenie na urządzeniach gazowych, wraz z tymi urządzeniami; w przypadku instalacji gazu płynnego zasilanej z pojedynczej butli gazowej początkiem instalacji jest miejsce połączenia reduktora z króćcem zaworu na butli,

15) instalacja zbiornikowa gazu płynnego — zespół urządzeń, na który składa się bateria butli lub zbiornik albo grupa zbiorników z armaturą i osprzętem oraz przyłącze gazowe z kurkiem głównym gazowym,

16) instalacja elektryczna — układ przewodów i kabli w budynku wraz ze sprzętem i osprzętem elektroinstalacyjnym, urządzeniami, aparaturą rozdzielczą i sterowniczą, układem pomiarowo-rozliczeniowym, urządzeniami zabezpieczającymi i ochronnymi oraz uziemieniami, mający początek na zaciskach wyjściowych wewnętrznych linii zasilających w złączu i koniec na gniazdach wtyczkowych, wypustach oświetleniowych i zainstalowanych na stałe odbiornikach zasilanych energią elektryczną,

17) instalacja piorunochronna — zespół elementów konstrukcyjnych budynku i elementów zainstalowanych na budynku, odpowiednio połączonych, wykorzystywanych do ochrony odgromowej,

18) przewody dymowe — przewody wraz z ich wyposażeniem, służące do odprowadzania dymu z palenisk opalanych paliwem stałym do kanałów dymowych,

19) przewody spalinowe — przewody wraz z ich wyposażeniem, służące do odprowadzania spalin z palenisk opalanych paliwem gazowym lub olejowym do kanałów spalinowych,

20) kanały dymowe — kanały wykonane w ścianach budynku lub przybudowane do tych ścian, wraz z ich wyposażeniem, służące do odprowadzania dymu ponad dach,

21) kanały spalinowe — kanały wykonane w ścianach budynku lub przybudowane do tych ścian, wraz z ich wyposażeniem, służące do odprowadzania spalin ponad dach,

22) kanały wentylacyjne — kanały wykonane w ścianach budynku lub przybudowane do tych ścian, wraz z ich wyposażeniem, służące do odprowadzania zanieczyszczonego powietrza z pomieszczeń,

23) ustawa — ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 89, poz. 414, z 1996 r. Nr 100, poz. 465, Nr 106, poz. 496 i Nr 146, poz. 680, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 111, poz. 726, z 1998 r. Nr 22, poz. 118 i Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 41, poz. 412, Nr 49, poz. 483 i Nr 62, poz. 682).

Rozdział 2

Kontrole okresowe budynku

§ 4. 1. W celu właściwego użytkowania budynku należy przeprowadzać kontrole okresowe.

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1, powinny być przeprowadzane w porze wiosennej.

3. Osoba przeprowadzająca kontrolę okresową budynku powinna przed jej rozpoczęciem zapoznać się z protokołami z poprzednich kontroli, z protokołami odbioru robót remontowych wykonanych w budynku w okresie od poprzedniej kontroli, zgłoszeniami użytkowników lokali dotyczącymi usterek, wad, uszkodzeń lub zniszczeń elementów budynku.

4. Protokoły sporządzane w wyniku kontroli okresowych powinny zawierać określenie:

1) stanu technicznego elementów budynku objętych kontrolą,

2) rozmiarów zużycia lub uszkodzenia elementów, o których mowa w pkt 1,

3) zakresu robót remontowych i kolejności ich wykonywania,

4) metod i środków użytkowania elementów budynku narażonych na szkodliwe działanie wpływów atmosferycznych i niszczące działanie innych czynników,

5) zakresu nie wykonanych robót remontowych zaleconych do realizacji w protokołach z poprzednich kontroli okresowych.

5. Do protokołów, o których mowa w ust. 4, w razie potrzeby należy dołączyć dokumentację graficzną wykonaną w toku kontroli.

6. Niezależnie od kontroli okresowych, o których mowa w ust. 1, właściciel budynku może przeprowadzać przeglądy robocze mające na celu określenie stanu przygotowania budynku, urządzeń i instalacji do użytkowania w okresie zimowym.

§ 5. 1. Okresowej kontroli, o której mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1 lit. a) ustawy, podlegają elementy budynku narażone na szkodliwe wpływy atmosferyczne i niszczące działania czynników występujących podczas użytkowania, których uszkodzenia mogą powodować zagrożenie dla:

1) bezpieczeństwa osób,

2) środowiska,

3) konstrukcji budynku.

Opracowanie: 516/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

2. W toku kontroli, o której mowa w ust. 1, szczegółowym sprawdzeniem należy objąć stan techniczny:

1) zewnętrznych warstw przegród zewnętrznych (warstwa fakturowa), elementów ścian zewnętrznych (attyki, filary, gzymsy), balustrad, loggii i balkonów,
2) urządzeń zamocowanych do ścian i dachu budynku,
3) elementów odwodnienia budynku oraz obróbek blacharskich,
4) pokryć dachowych,
5) instalacji centralnego ogrzewania i ciepłej wody użytkowej,
6) urządzeń stanowiących zabezpieczenie przeciwpożarowe budynku,
7) elementów instalacji kanalizacyjnej odprowadzających ścieki z budynku,
8) przejść przyłączy instalacyjnych przez ściany budynku.

§ 6. Zakresem okresowej kontroli, o której mowa w art. 62 ust. 1 pkt 2 ustawy, należy objąć również sprawdzenie stanu sprawności technicznej i wartości użytkowej elementów budynku, o których mowa w § 5, oraz wszystkie pozostałe elementy budynku, a także estetykę budynku i jego otoczenia.

Rozdział 3

Remont budynku

§ 7. 1. Dane zawarte w protokołach kontroli, o których mowa w § 4, powinny stanowić podstawę do sporządzenia zestawienia robót remontowych budynku.

2. Zestawienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać podział robót na:

1) roboty konserwacyjne,
2) naprawy bieżące,
3) naprawy główne.

3. Zestawienie napraw bieżących i głównych stanowi podstawę do sporządzenia planu robót remontowych.

4. Plan robót remontowych powinien być sporządzony z zachowaniem pierwszeństwa dla robót mających na celu:

1) eliminację zagrożenia bezpieczeństwa użytkowników lokali i osób trzecich,
2) zabezpieczenie przeciwpożarowe budynku,
3) spełnienie wymagań ochrony środowiska,
4) zachowanie zapobiegawczego charakteru remontu.

§ 8. 1. Przy remontach budynku należy zapewnić:

1) realizację robót w kolejności wynikającej z opracowanego planu remontów,
2) bezpieczeństwo użytkowników i osób trzecich w trakcie prowadzenia robót,
3) stosowanie rozwiązań technicznych, materiałowych i technologicznych ograniczających uciążliwość użytkowania lokali oraz podnoszących walory użytkowe lokali.

2. Wszelkie zmiany w stosunku do istniejących rozwiązań, dokonywane w związku z wykonywaniem robót remontowych, nie powinny powodować pogorszenia stanu technicznego i właściwości użytkowych elementów budynku oraz naruszać interesów użytkowników lokali lub osób trzecich.

Rozdział 4

Ogólne warunki użytkowania budynku

§ 9. Dokumentacja użytkowania budynku powinna być systematycznie gromadzona i przechowywana przez okres istnienia budynku.

§ 10. 1. Pomieszczenia w budynku przeznaczone do wspólnego użytkowania oraz elementy i urządzenia stanowiące wyposażenie budynku użytkowane intensywnie lub narażone na uszkodzenia powinny być objęte przeglądami co najmniej dwa razy w roku oraz poddawane odpowiedniej konserwacji.

2. Częstotliwość przeglądów, o których mowa w ust. 1, powinna być ustalona przez właściciela budynku.

3. Zakres robót konserwacyjnych, o których mowa w ust. 1, powinien być ustalany na podstawie wyników przeglądów oraz potrzeb zgłoszonych przez użytkowników lokali.

§ 11. 1. Pomieszczenia oraz urządzenia przeznaczone do wspólnego użytkowania mieszkańców powinny być utrzymywane w stanie technicznym, higieniczno-sanitarnym i estetycznym zapewniającym właściwe spełnianie założonych funkcji przez cały okres użytkowania budynku.

2. Naprawa uszkodzeń w budynku, powstałych z winy osoby korzystającej z lokalu znajdującego się w tym budynku, obciąża użytkownika tego lokalu.

§ 12. Pomieszczenia techniczne w budynku, piwnice, strychy oraz inne pomieszczenia, nie przewidziane do użytkowania przez osoby trzecie, powinny być zabezpieczone przed dostępem tych osób.

§ 13. 1. Warunki i sposób użytkowania urządzeń technicznych i instalacji oraz wyroby użyte do ich napraw i konserwacji nie mogą powodować pogorszenia właściwości użytkowych czynnika dostarczanego za pomocą tych urządzeń i instalacji.

2. Parametry techniczne i użytkowe czynnika dostarczanego za pomocą urządzeń technicznych i instalacji do lokali oraz do pomieszczeń przeznaczonych do wspólnego użytkowania powinny być zgodne z wartościami tych parametrów określonymi w odrębnych przepisach i w odpowiednich projektach tych urządzeń i instalacji.

Opracowanie: 517/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

§ 14. Budynki powinny być użytkowane przy zapewnieniu bezpieczeństwa pożarowego zgodnie z zasadami określonymi w przepisach szczególnych.

Rozdział 5

Użytkowanie lokali

§ 15. Lokal powinien być użytkowany w sposób zapewniający:

1) zachowanie wymogów bezpieczeństwa,
2) utrzymanie wymaganego stanu technicznego,
3) utrzymanie stanu higienicznosanitarnego określonego odrębnymi przepisami,
4) prawidłowe funkcjonowanie wspólnych instalacji i urządzeń znajdujących się w tym lokalu.

§ 16. 1. Sposób użytkowania instalacji i urządzeń stanowiących wyposażenie lokalu powinien:

1) być zgodny z założeniami projektu oraz z instrukcjami użytkowania tych instalacji i urządzeń,
2) zapewniać ochronę elementów budynku i jego wyposażenia.

2. W czasie użytkowania instalacji i urządzeń należy:

1) zapewniać ich ochronę przed uszkodzeniem,
2) wykonywać zabiegi konserwacyjne i naprawy przewidziane instrukcją użytkowania,
3) likwidować przecieki z instalacji, w zakresie obciążającym użytkownika lokalu, niezwłocznie po ich pojawieniu się,
4) dokonywać napraw i wymian uszkodzonych lub zużytych elementów instalacji i wyposażenia lokalu w zakresie obciążającym użytkownika,
5) informować właściciela budynku o wszelkich uszkodzeniach instalacji, których naprawa należy do jego obowiązków.

3. W przypadku wystąpienia uszkodzeń lub zakłóceń w funkcjonowaniu instalacji i urządzeń należy niezwłocznie wstrzymać ich eksploatację, jeżeli dalsze ich użytkowanie może spowodować zagrożenie bezpieczeństwa osób lub mienia albo skażenie środowiska.

§ 17. 1. Sposób użytkowania instalacji gazowej przez użytkownika lokalu powinien:

1) być zgodny z założeniami projektu tej instalacji,
2) eliminować możliwość wydzielania się tlenku węgla z urządzeń gazowych,
3) zapewniać bezpieczeństwo użytkowników lokalu,
4) zapewniać bezpieczeństwo oraz ochronę interesów użytkowników innych lokali korzystających z tej instalacji oraz osób trzecich.

2. W czasie użytkowania instalacji gazowej użytkownik lokalu powinien:

1) udostępniać lokal właścicielowi budynku lub dostawcy gazu dla wykonywania ich obowiązków,
2) przestrzegać zasady bezpieczeństwa jej użytkowania oraz niezwłocznie informować zarządcę budynku w razie stwierdzenia nieprawidłowości w jej funkcjonowaniu,
3) zapewniać pełną sprawność techniczną i użytkową urządzeń gazowych stanowiących wyposażenie lokalu,
4) w przypadku wystąpienia objawów świadczących o zagrożeniu bezpieczeństwa osób lub mienia — zaprzestać użytkowania instalacji gazowej, podjąć właściwe działania zaradcze i niezwłocznie poinformować właściwe służby oraz właściciela budynku o wystąpieniu zagrożenia,
5) zapewniać ochronę instalacji i urządzeń gazowych przed uszkodzeniem,
6) utrzymywać znajdujące się w lokalu elementy instalacji gazowej, urządzeń spalinowych i wentylacyjnych oraz urządzenia gazowe w należytym stanie technicznym i użytkowym,
7) zapewnić wykonanie niezbędnych czynności konserwacyjnych,
8) informować właściciela budynku o wszelkich uszkodzeniach instalacji gazowej oraz o niewłaściwym funkcjonowaniu przewodów i kanałów wentylacyjnych i spalinowych,
9) udostępniać lokal w celu przeprowadzenia przez odpowiednie służby kontroli instalacji i urządzeń gazowych, przewodów i kanałów spalinowych, wentylacyjnych, a także innych instalacji i urządzeń, oraz ściśle wykonywać zalecenia pokontrolne.

3. Naprawa i konserwacja urządzenia gazowego może być powierzona wyłącznie osobom posiadającym świadectwa kwalifikacyjne określone w odrębnych przepisach.

4. Instalacje i urządzenia gazowe po ich naprawie, przeróbce lub wymianie nie mogą być użytkowane bez poddania ich próbie szczelności, o której mowa w § 45.

§ 18. 1. Sposób użytkowania instalacji elektrycznej w lokalu powinien:

1) być zgodny z założeniami projektu tej instalacji,
2) zapewniać bezpieczeństwo jej użytkowania,
3) zapewniać bezpieczeństwo oraz ochronę interesów użytkowników innych lokali korzystających z tej instalacji oraz osób trzecich.

2. W czasie użytkowania instalacji elektrycznej w lokalu użytkownik lokalu powinien:

1) udostępniać lokal dla wykonania obowiązków obciążających właściciela budynku oraz dostawcę energii elektrycznej,
2) przestrzegać zasady bezpieczeństwa użytkowania energii elektrycznej,
3) w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości funkcjonowania instalacji i urządzeń elektrycznych w pomieszczeniach przeznaczonych do wspólnego użytkowania mieszkańców — niezwłocznie informować właściciela budynku,

Opracowanie: 518/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

4) utrzymywać właściwy stan techniczny instalacji i urządzeń elektrycznych w lokalu,

5) utrzymywać właściwe warunki użytkowania urządzeń do pomiaru zużycia energii elektrycznej oraz niezwłocznie informować dostawcę energii elektrycznej o ich uszkodzeniu,

6) w przypadku wystąpienia objawów świadczących o zagrożeniu ze strony instalacji elektrycznej — zaprzestać jej użytkowania, podjąć właściwe działania zaradcze oraz bezzwłocznie poinformować właściwe służby oraz właściciela o wystąpieniu zagrożenia,

7) zapewniać ochronę instalacji elektrycznej przed jej przeciążeniem i uszkodzeniem,

8) informować właściciela budynku o wszelkich uszkodzeniach instalacji elektrycznej,

9) udostępniać lokal w celu przeprowadzania kontroli i badania instalacji elektrycznej przez odpowiednie służby oraz ściśle wykonywać zalecenia pokontrolne.

3. Naprawa i konserwacja instalacji i odbiorników zasilanych energią elektryczną może być powierzona wyłącznie osobom posiadającym świadectwa kwalifikacyjne określone w odrębnych przepisach.

§ 19. 1. Sposób użytkowania przewodów i kanałów dymowych, spalinowych oraz wentylacyjnych powinien:

1) być zgodny z założeniami projektu tych przewodów i kanałów,

2) uniemożliwiać ograniczenie lub utratę ich drożności i szczelności,

3) zapewniać bezpieczeństwo użytkowników lokalu,

4) zapewniać bezpieczeństwo oraz ochronę interesów użytkowników innych lokali, do których przylegają te przewody i kanały.

2. Użytkownik lokalu wyposażonego w przewody i kanały dymowe lub spalinowe oraz wentylacyjne jest obowiązany:

1) zapewniać ich sprawność techniczną i użytkową,

2) w przypadku wystąpienia objawów świadczących o zagrożeniu bezpieczeństwa osób lub mienia — zaniechać użytkowania instalacji gazowej i podjąć stosowne działania zaradcze oraz poinformować właściwe służby i właściciela o wystąpieniu zagrożenia,

3) systematycznie wykonywać czynności konserwacyjne,

4) informować właściciela budynku o niewłaściwym funkcjonowaniu urządzeń spalinowych, dymowych lub wentylacyjnych.

3. Użytkownik lokalu korzystający z przewodów i kanałów dymowych lub spalinowych oraz wentylacyjnych może powierzać naprawę i konserwację tych urządzeń wyłącznie osobom posiadającym świadectwa kwalifikacyjne określone w odrębnych przepisach.

4. Po przeróbce lub wymianie przewody i kanały dymowe lub spalinowe oraz wentylacyjne należy poddać kontroli.

§ 20. Wszelkie zmiany instalacji w lokalu dokonywane w czasie jego użytkowania wymagają pisemnej zgody właściciela budynku.

§ 21. 1. W robotach remontowych wykonywanych w lokalu należy stosować wyroby dopuszczone do obrotu i stosowania w budownictwie oraz zapewniać właściwe funkcjonowanie znajdujących się w nim wspólnych instalacji lub urządzeń.

2. W czasie wykonywania robót remontowych w lokalu należy:

1) zapewnić bezpieczeństwo użytkowników innych lokali i osób trzecich,

2) stosować rozwiązania eliminujące możliwość skażenia środowiska,

3) stosować rozwiązania i technologie podnoszące walory użytkowe lokalu,

4) ograniczyć do niezbędnego minimum uciążliwość związaną z realizacją robót remontowych dla użytkowników pozostałych lokali oraz dla osób trzecich.

Rozdział 6

Użytkowanie instalacji i urządzeń wentylacyjnych

§ 22. 1. Instalacje i urządzenia wentylacyjne powinny w okresie ich użytkowania zapewniać możliwość skutecznej wymiany powietrza w pomieszczeniach zgodnie z warunkami założonymi w projekcie.

2. Instalacje i urządzenia, o których mowa w ust. 1, w okresie ich użytkowania powinny być utrzymywane w stanie technicznym zapewniającym sprawność i niezawodność funkcjonowania.

§ 23. W okresie użytkowania instalacji i urządzeń, o których mowa w § 22 ust. 1, należy zapewniać:

1) pełną drożność i szczelność przewodów i urządzeń,

2) utrzymanie pełnego wymaganego przekroju kratek wentylacyjnych,

3) realizację wymaganych robót konserwacyjnych i remontowych,

4) realizację zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy kontroli i nadzoru,

5) w razie uzasadnionej potrzeby — kontrolę stanu technicznego instalacji i urządzeń wentylacyjnych.

§ 24. Wprowadzanie jakiejkolwiek zmiany w instalacji i urządzeniach wentylacyjnych w lokalu wymaga wcześniejszego uzyskania zgody właściciela budynku.

Opracowanie: 519/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Rozdział 7

Użytkowanie kanałów i przewodów spalinowych oraz dymowych

§ 25. 1. Kanały i przewody spalinowe w okresie ich użytkowania powinny zapewniać możliwość odprowadzania spalin powstałych w procesie spalania paliw, zgodnie z założonymi warunkami.

2. Kanały i przewody dymowe powinny w okresie ich użytkowania zapewniać możliwość odprowadzania dymu powstałego w procesie spalania paliw stałych, zgodnie z założonymi warunkami.

§ 26. 1. Kanały i przewody spalinowe oraz dymowe w budynku powinny być utrzymywane w stanie technicznym zapewniającym skuteczne i niezawodne ich funkcjonowanie.

2. W okresie użytkowania kanałów i przewodów, o których mowa w ust. 1, należy zapewniać:

1) ich drożność oraz szczelność,
2) realizację planu remontów przez osoby posiadające kwalifikacje, o których mowa w art. 62 ust. 6 ustawy,
3) nadzór nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzór nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach,
4) realizację zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy kontroli i nadzoru,
5) w razie uzasadnionej potrzeby — kontrolę stanu technicznego tych kanałów i przewodów.

§ 27. Wprowadzanie jakichkolwiek zmian w kanałach i przewodach spalinowych lub dymowych w lokalu wymaga wcześniejszego uzyskania zgody właściciela budynku.

Rozdział 8

Użytkowanie instalacji ciepłej wody użytkowej

§ 28. Instalacja ciepłej wody użytkowej powinna, w okresie jej użytkowania, zapewniać możliwość dostarczania wody, o temperaturze określonej odrębnymi przepisami, do punktów czerpalnych, zgodnie z warunkami jej użytkowania założonymi w projekcie.

§ 29. W okresie użytkowania instalacji ciepłej wody użytkowej należy zapewniać:

1) drożność instalacji i urządzeń, zgodnie z założeniami projektu tej instalacji,
2) utrzymywanie wymaganej temperatury wody ciepłej dostarczanej do lokali, określonej odrębnymi przepisami,
3) realizację planu napraw i wymian oraz robót konserwacyjnych,
4) nadzór nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzór nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach,
5) realizację zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy kontroli i nadzoru,
6) w razie uzasadnionej potrzeby — kontrolę stanu technicznego tej instalacji.

§ 30. 1. W przypadku gdy instalacja ciepłej wody użytkowej została wyposażona w wodomierze służące do rozliczeń zużycia tej wody w lokalach, właściciel tych urządzeń powinien zapewniać okresową ich legalizację.

2. Okresy ważności cechy legalizacyjnej określają odrębne przepisy.

Rozdział 9

Użytkowanie instalacji wodociągowej

§ 31. Instalacja wodociągowa powinna w okresie jej użytkowania zapewniać możliwość dostarczania wody do wszystkich punktów czerpalnych w budynku, zgodnie z warunkami jej użytkowania założonymi w projekcie tej instalacji.

§ 32. W okresie użytkowania instalacji wodociągowej należy zapewniać:

1) drożność instalacji i urządzeń, zgodnie z założeniami projektu tej instalacji,
2) realizację planu napraw i wymian oraz robót konserwacyjnych,
3) nadzór nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzór nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach,
4) realizację zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy kontroli i nadzoru,
5) w razie uzasadnionej potrzeby — kontrolę stanu technicznego tej instalacji,
6) utrzymanie wymaganego stanu technicznego urządzeń hydroforowych.

§ 33. 1. W przypadku gdy instalacja wodociągowa została wyposażona w wodomierze do rozliczeń zużycia wody w lokalach, właściciel tych urządzeń powinien zapewniać okresową ich legalizację.

2. Okresy ważności cechy legalizacyjnej określają odrębne przepisy.

Rozdział 10

Użytkowanie instalacji kanalizacyjnej

§ 34. 1. Instalacja kanalizacyjna powinna w okresie jej użytkowania być utrzymywana w pełnej sprawności technicznej zapewniającej możliwość odprowadzania ścieków.

2. Jakość ścieków odprowadzanych instalacją kanalizacyjną powinna odpowiadać wymaganiom określonym przepisami szczególnymi.

§ 35. W okresie użytkowania instalacji kanalizacyjnej należy zapewniać:

Opracowanie: 520/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

1) ochronę przed wprowadzeniem do instalacji ścieków zawierających substancje, które mogą spowodować uszkodzenie instalacji i sieci kanalizacyjnej lub substancje wymagające neutralizacji przed wprowadzeniem ich do tej instalacji,

2) ochronę przed wydostawaniem się ścieków na zewnątrz instalacji i pełną jej drożność,

3) realizację planu napraw i wymian oraz robót konserwacyjnych,

4) nadzór nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzór nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach,

5) realizację zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy,

6) w razie uzasadnionej potrzeby — kontrolę stanu technicznego tej instalacji.

Rozdział 11

Użytkowanie wewnętrznych urządzeń do usuwania odpadów i nieczystości stałych

§ 36. Wewnętrzne urządzenia do usuwania odpadów i nieczystości stałych powinny w okresie ich użytkowania zapewniać możliwość usuwania odpadów i nieczystości stałych, których jakość i wymiary odpowiadają wymaganiom określonym w instrukcji użytkowania tych urządzeń.

§ 37. Wewnętrzne urządzenia, o których mowa w § 36, oraz pomieszczenia, w których one się znajdują, należy utrzymywać w stanie technicznym i higienicznosanitarnym zapewniającym ich pełną sprawność techniczną i przydatność do użytkowania.

§ 38. W okresie użytkowania urządzeń, o których mowa w § 36, należy zapewniać:

1) drożność urządzeń,

2) utrzymanie wymaganego stanu technicznego i higienicznosanitarnego urządzeń i pomieszczeń, w których one się znajdują,

3) przestrzeganie instrukcji użytkowania tych urządzeń,

4) w razie uzasadnionej potrzeby — kontrolę stanu technicznego tych urządzeń.

Rozdział 12

Użytkowanie instalacji i urządzeń centralnego ogrzewania

§ 39. 1. Instalacja i urządzenia centralnego ogrzewania w okresie ich użytkowania powinny być utrzymywane w stanie technicznym zapewniającym we wszystkich ogrzewanych pomieszczeniach właściwe temperatury określone Polską Normą.

2. W przypadku gdy instalacja i urządzenia nie spełniają warunku, o którym mowa w ust. 1, należy określić przyczyny zakłóceń oraz podjąć działania usprawniające ich funkcjonowanie.

3. W przypadku gdy przyczyną zakłóceń, o których mowa w ust. 2, są produkty korozji lub substancje pochodzące ze związków zawartych w wodzie instalacyjnej osadzone na wewnętrznych powierzchniach instalacji i urządzeń, przed podjęciem decyzji w sprawie usprawnienia ich funkcjonowania należy opracować ekspertyzę zawierającą analizę celowości i opłacalności oraz określenie sposobu usunięcia osadów.

§ 40. W okresie użytkowania instalacji i urządzeń centralnego ogrzewania należy zapewniać:

1) drożność instalacji i urządzeń, zgodnie z założeniami projektu tej instalacji,

2) utrzymywanie wymaganego stanu technicznego instalacji i urządzeń oraz właściwe warunki ich użytkowania,

3) realizację planu napraw i wymian oraz robót konserwacyjnych,

4) nadzór nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzór nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach,

5) realizację zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy,

6) w razie uzasadnionej potrzeby — kontrolę stanu technicznego tej instalacji i urządzeń.

§ 41. 1. W przypadku gdy instalacja centralnego ogrzewania została wyposażona w urządzenia służące do pomiaru i rozliczeń zużycia ciepła w lokalach, właściciel tych urządzeń powinien zapewniać okresową ich legalizację lub wymianę.

2. W przypadku uszkodzenia urządzeń służących do indywidualnego rozliczenia kosztów ogrzewania lub urządzenia do pomiaru zużycia ciepła — należy niezwłocznie poinformować jednostkę prowadzącą rozliczenia kosztów ciepła.

3. Okresy ważności cechy legalizacyjnej określają odrębne przepisy.

§ 42. Wprowadzenie jakichkolwiek zmian instalacji i urządzeń centralnego ogrzewania w lokalu wymaga wcześniejszego uzyskania zgody właściciela budynku.

Rozdział 13

Użytkowanie instalacji i urządzeń gazowych

§ 43. Instalacja gazowa powinna w okresie jej użytkowania zapewniać możliwość bezpiecznego korzystania z urządzeń gazowych, zgodnego z warunkami założonymi w projekcie tej instalacji.

§ 44. 1. W przypadku:

Opracowanie: 521/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

1) wykonania nowej instalacji gazowej,

2) jej przebudowy lub remontu,

3) wyłączenia jej z użytkowania na okres dłuższy niż 6 miesięcy

— należy przed przekazaniem jej do użytkowania przeprowadzić główną próbę szczelności.

2. Główną próbę szczelności przeprowadza się odrębnie dla części instalacji przed gazomierzami oraz odrębnie dla pozostałej części instalacji z pominięciem gazomierzy.

3. Główną próbę szczelności przeprowadza się na instalacji nie posiadającej zabezpieczenia antykorozyjnego, po jej oczyszczeniu, zaślepieniu końcówek, otwarciu kurków i odłączeniu odbiorników gazu.

4. Manometr użyty do przeprowadzenia głównej próby szczelności powinien spełniać wymagania klasy 0,6 i posiadać świadectwo legalizacji.

5. Zakres pomiarowy manometru powinien wynosić:

1) 0—0,06 MPa w przypadku ciśnienia próbnego wynoszącego 0,05 MPa,

2) 0—0,16 MPa w przypadku ciśnienia próbnego wynoszącego 0,1 MPa.

6. Ciśnienie czynnika próbnego w czasie przeprowadzania głównej próby szczelności powinno wynosić 0,05 MPa. Dla instalacji lub jej części znajdującej się w pomieszczeniu mieszkalnym lub w pomieszczeniu zagrożonym wybuchem ciśnienie czynnika próbnego powinno wynosić 0,1 MPa.

7. Wynik głównej próby szczelności uznaje się za pozytywny, jeżeli w czasie 30 minut od ustabilizowania się ciśnienia czynnika próbnego nie nastąpi spadek ciśnienia.

8. Z przeprowadzenia głównej próby szczelności sporządza się protokół, który powinien być podpisany przez właściciela budynku oraz wykonawcę instalacji gazowej.

§ 45. W przypadku gdy instalacja gazowa nie została napełniona gazem w okresie 6 miesięcy od daty przeprowadzenia głównej próby szczelności — próbę tę należy przeprowadzić ponownie.

§ 46. Do obowiązków właściciela budynku w zakresie utrzymania właściwego stanu technicznego instalacji gazowej należy:

1) zapewnienie nadzoru nad wykonywaniem głównej próby szczelności,

2) zapewnienie nadzoru nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzoru nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach,

3) w przypadku stwierdzenia w toku kontroli okresowej występowania zagrożenia bezpieczeństwa użytkowników — wyłączenie z użytkowania instalacji lub jej części,

4) występowanie do dostawcy gazu w przypadku konieczności jej napełnienia gazem,

5) zapewnienie realizacji zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy,

6) w przypadku wystąpienia ryzyka zagrożenia bezpieczeństwa użytkowników lokali — przeprowadzenie kontroli stanu technicznego instalacji,

7) zawiadamianie dostawcy gazu w każdym przypadku stwierdzenia uszkodzenia szafki, w której umieszczono kurek główny gazowy.

§ 47. Stan technicznej sprawności instalacji gazowej w budynku powinien być kontrolowany równocześnie z kontrolą stanu technicznego przewodów i kanałów wentylacyjnych oraz spalinowych.

Rozdział 14

Użytkowanie instalacji gazowej zasilanej gazem płynnym

§ 48. 1. Instalacja gazowa zasilana gazem płynnym, w której długość nieelastycznego przewodu z rury stalowej przekracza 2,0 m, powinna być, po jej wymianie lub remoncie, poddana głównej próbie szczelności, o której mowa w § 44.

2. Instalacja gazowa zasilana z butli gazowej, w której długość przewodu nieelastycznego z rury stalowej nie przekracza 2,0 m, powinna być, po jej wymianie lub remoncie, poddana sprawdzeniu szczelności pod ciśnieniem roboczym gazu.

3. Sprawdzenie, o którym mowa w ust. 2, powinno być wykonywane niezwłocznie po każdej wymianie butli gazowej oraz po wymianie przewodu, o którym mowa w § 49.

4. Sprawdzenie szczelności przy wymianie butli gazowej przeprowadza użytkownik instalacji, zgodnie z instrukcją otrzymaną od rozprowadzającego butle, lub przedstawiciel dostawcy gazu, w przypadku gdy z użytkownikiem lokalu została zawarta umowa o dostarczanie gazu w butlach.

§ 49. W przypadku stosowania przewodu elastycznego do połączenia pojedynczego urządzenia gazowego z reduktorem ciśnienia gazu na butli, przewód taki powinien mieć oznaczoną graniczną datę użytkowania. Jeżeli termin użytkowania upłynął, przewód należy wymienić na nowy.

§ 50. 1. W przypadku zasilania instalacji gazu płynnego z baterii butli:

1) ilość butli w baterii nie może być większa niż 10 sztuk,

2) na króćcu przyłączeniowym każdej butli należy zamontować zawór — ogranicznik nadmiernego wypływu,

Opracowanie: 522/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

3) baterię należy ustawiać przy ścianie nie posiadającej otworów do wysokości co najmniej 2 m; odległość baterii mierzona w rzucie poziomym powinna wynosić co najmniej 2 m od krawędzi najbliższych otworów okiennych i drzwiowych oraz od studzienek kanalizacyjnych, otworów wentylacyjnych, urządzeń i instalacji elektrycznych, źródeł ciepła i materiałów łatwo palnych,

4) butle należy ustawiać na podłożu gwarantującym stabilność, nie iskrzącym, niepalnym, zaworami do góry oraz zabezpieczyć je przed przewróceniem się,

5) po każdej wymianie butli w baterii należy sprawdzić szczelność połączeń zgodnie z warunkami określonymi w instrukcji użytkowania tej baterii,

6) miejsce ustawienia butli powinno być oznakowane i zabezpieczone przed dostępem osób trzecich.

2. Sprawdzenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, przeprowadza użytkownik instalacji gazu płynnego lub przedstawiciel dostawcy gazu, jeżeli wynika to z umowy o dostarczanie gazu płynnego.

§ 51. Instalacja gazu płynnego zasilana ze zbiornika lub grupy zbiorników może być użytkowana, jeżeli:

1) po jej wykonaniu lub remoncie dokonano odbioru technicznego,

2) wykonano główną próbę szczelności przyłącza według zasad określonych w § 44,

3) zbiornik został zarejestrowany we właściwym terenowo urzędzie dozoru technicznego.

Rozdział 15

Użytkowanie instalacji elektrycznej

§ 52. Instalacja elektryczna powinna w okresie jej użytkowania zapewniać możliwość bezpiecznego korzystania z odbiorników energii elektrycznej, zgodnego z ich przeznaczeniem i warunkami założonymi w projekcie tej instalacji.

§ 53. 1. Właściciel budynku jest obowiązany do dokonywania okresowych kontroli stanu sprawności technicznej urządzeń i instalacji elektrycznych w budynku.

2. Stan sprawności technicznej urządzeń i instalacji elektrycznych w budynku powinien być kontrolowany tak, aby zapewnione było właściwe ich funkcjonowanie, w tym sprawność połączeń, osprzętu, sprzętu, zabezpieczeń i środków ochrony od porażeń, uziemień oraz oporności izolacji przewodów.

§ 54. Instalacja elektryczna w budynku nie może być użytkowana, jeżeli:

1) nie dokonano prób końcowych i jej ostatecznego odbioru,

2) nie zainstalowano urządzeń do pomiaru zużycia energii elektrycznej.

§ 55. Do obowiązków właściciela budynku w zakresie właściwego utrzymania stanu technicznego instalacji elektrycznej należy:

1) zapewnienie realizacji napraw i wymian przez osoby posiadające kwalifikacje zawodowe wymagane przy świadczeniu usług oraz wykonywaniu napraw lub dozoru nad eksploatacją urządzeń i instalacji elektrycznych,

2) zapewnienie nadzoru nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian oraz nadzoru nad wykonawstwem usług związanych z realizacją zaleceń wynikających z okresowych kontroli w lokalach,

3) zapewnienie realizacji zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy,

4) w razie zagrożenia dla zdrowia lub życia użytkowników, dla środowiska lub mienia — przeprowadzenie kontroli jej stanu technicznego,

5) odłączenie z użytkowania instalacji elektrycznej w lokalach, w których w wyniku kontroli stwierdzono występowanie zagrożeń, o których mowa w pkt 4.

Rozdział 16

Użytkowanie instalacji piorunochronnej

§ 56. Obowiązek zapewnienia właściwego stanu technicznego instalacji piorunochronnej i ochrony wewnętrznej budynku obciąża właściciela budynku.

§ 57. Do obowiązków właściciela budynku w zakresie utrzymania właściwego stanu technicznego instalacji piorunochronnej należy:

1) badanie tej instalacji w szczególności w zakresie stanu sprawności połączeń, osprzętu, zabezpieczeń od korozji oraz uziemienia,

2) zapewnienie realizacji napraw i wymian przez osoby posiadające kwalifikacje zawodowe wymagane przy świadczeniu usług oraz wykonywaniu napraw lub dozoru nad eksploatacją urządzeń i instalacji elektrycznych,

3) zapewnienie nadzoru nad realizacją robót konserwacyjnych, napraw i wymian,

4) zapewnienie realizacji zaleceń pokontrolnych wydawanych przez upoważnione organy,

5) w razie zagrożenia życia lub zdrowia użytkowników albo środowiska lub mienia — przeprowadzenie kontroli stanu technicznego tej instalacji.

Rozdział 17

Przepis końcowy

§ 58. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji:
J. Tomaszewski

Opracowanie: 523/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla

Elektronicznie podpisany przez Mariusz Lachowski
Data: 2009.12.04 22:04:26 +01'00'

1584

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY[1)]

z dnia 27 listopada 2009 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych

Na podstawie art. 7 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, z późn. zm.[2)]) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych (Dz. U. Nr 74, poz. 836) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) oświetlenie dzienne mieszkania, o którym mowa w § 3 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.[3)]).”;

2) po § 14 dodaje się § 14a w brzmieniu:

„§ 14a. 1. Budynek mieszkalny wielorodzinny powinien być użytkowany w sposób zapewniający nieograniczanie oświetlenia dziennego mieszkań.

2. Na budynku mieszkalnym wielorodzinnym mogą być instalowane urządzenia związane z użytkowaniem budynku lub mieszkania, jak: kraty, żaluzje, rolety, zabudowy balkonów i loggii.

3. Na budynku mieszkalnym wielorodzinnym mogą być instalowane urządzenia i nośniki reklamowe oraz inne urządzenia niezwiązane z użytkowaniem budynku lub mieszkania, o ile nie ograniczają oświetlenia dziennego mieszkania.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wykonywania robót budowlanych dotyczących elewacji tego budynku.”.

§ 2. Do urządzeń i nośników reklamowych oraz innych urządzeń niezwiązanych z użytkowaniem budynku lub mieszkania, zainstalowanych na budynku mieszkalnym wielorodzinnym przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, stosuje się przepisy dotychczasowe, nie dłużej jednak niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Infrastruktury: *C. Grabarczyk*

---

1) Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — budownictwo, gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

2) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, z 2007 r. Nr 88, poz. 587, Nr 99, poz. 665, Nr 127, poz. 880, Nr 191, poz. 1373 i Nr 247, poz. 1844, z 2008 r. Nr 145, poz. 914, Nr 199, poz. 1227, Nr 206, poz. 1287, Nr 210, poz. 1321 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 160, poz. 1276 i Nr 161, poz. 1279.

3) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 33, poz. 270, z 2004 r. Nr 109, poz. 1156, z 2008 r. Nr 201, poz. 1238 i Nr 228, poz. 1514 oraz z 2009 r. Nr 56, poz. 461.

Opracowanie: 524/524 | projekt 6.08.2026 / zrodla